

ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε΄.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΝ ΤΕΓΕΣΤῃ

Ἐκ τῆς Τοπογραφίας Μορτέβρα καὶ Σ.

1886.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε΄.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤῃ

Ἐκ τῆς Τοπογραφίας Μορτέλλρα καὶ Σ.

1886.

ΠΥΘΙΑ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΥΘΙΩΝ

— 225 —

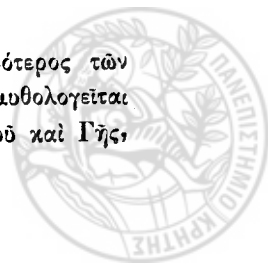
Κατὰ τὰς μυθολογικὰς παραδόσεις ὁ Ἀπόλλων πρῶτος τὸν δράκοντα Πυθῶνα, τὸν κυριεύοντα τοῦ προφητικοῦ τρίποδος φονεύσας συνέστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐτελοῦντο κατὰ ἐννεατηρίδα. Συνεστάθησαν δὲ κατὰ ἱστορικὰς διηγήσεις κατὰ πάντα ὅμοιοι τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, ἔτι δὲ καὶ πενταετηρικοί, ὡς καὶ ἐκαῖνοι, ἦτοι ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου πέμπτου ἔτους, τὸ γ'. ἔτος τῆς 18.ης Ὀλυμπιάδος, ἦτοι 586 π. χ. ὅτε οἱ Ἀμφικτύονες δι' Εὐρυλόχου τοῦ Θεσσαλοῦ κατεπολέμησαν τοὺς Κρῖσσαίους, οἵτινες κτίσαντες ἐπὶ τὸ στενὸν τῆς εἰς Δελφοὺς ἀγούσης ὁδοῦ τὴν Κρίσσαν ἀπεσύλουν τοὺς ἐπὶ τὸ χρηστήριον βαδίζοντας Ἑλληνας· καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἐκήρυξαν τὸν Πύθιον ἀγῶνα οἱ Ἀμφικτύονες χρηματικόν, ἢ χρηματίτην, ὁκτώ δὲ ἔτεσιν ὕστερον στεφανίτην· ὁ δὲ στέφανος ἦν ἐκ δάφνης.

«Ἐκλήθη μὲν οὖν ὁ ἀγὼν Πύθια ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθῶ, ἦτοι παρὰ τὸ πυνθά-νεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ».

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΥΘΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ.

Ὁ τῶν Πυθίων ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρότερος τῶν Ἰσθμίων πολλοῖς ἔτεσιν· ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Ληγὼ γάρ ἡ Κοῖου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς,

καὶ Φοῖβης, τῆς Κρόνου, ἣ ὁ Ζεὺς ἐμίγη ὄρνυγι εἰκα-
σθεῖς, ἔγκυος γενομένη, ᾧδινεν ἐπὶ τοῦ Ζωστῆρος τῆς
Ἰατρικῆς· τίκει τε Ἄρτεμιν καὶ Φοῖβον ἐν Δῆλῳ, τῇ
πρότερον Ὀρτυγία καλουμένη. Ἡ μὲν οὖν Ἄρτεμις αὐ-
ξήθεισα ἦλθεν εἰς Κρήτην, καὶ τὸ Δικτύονιον ὕρος κατέ-
σχεν, Ἀπόλλων δὲ ἐν Λυκίᾳ· τῇ δὲ μητρὶ τὴν Δῆλον
ἀπένειμαν. Ἔρχεται τοίνυν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀπόλλων, Πυ-
θῶνι τὰς βοῦς νέμων. Ἑρμῆς δὲ χέλον εὐρών τετρά-
χορδον, λῖνα ἀντὶ χορδῶν ἐνημμένην, ἐπειδὴ οὐπω ἡ τῶν
νεύρων χρήσις εὕρητο, καὶ ἀλοὺς τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος
βοῦς κλέπτων, ἀντὶ τῆς κλοπῆς τὴν χέλον δίδωσι τῷ
Ἀπόλλωνι, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ κηρύκειον· ἐπτάφθογγον
δὲ αὐτὴν ἐποίησεν, ἄρμοσάμενος πρὸς τὴν τοῦ Πανός
σύριγγα, οὐ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης, ἀλλὰ τοῦ Διὸς
καὶ Θόμβρεως· ἣ τάχα ἐπτά φθόγγοις αὐτὴν ἐκέρασε διὰ
τὸ αὐτὸν ἐπταμηνιαῖον γεγενῆσθαι· δοκεῖ δὲ οὗτος τὰ
λῖνα ἐξελὼν τοῖς νεύροις ἐντείνειν τὴν λύραν· ὅθεν καὶ
λέγεται Λῖνον ἡρηκέναι· ἔμαθε δὲ καὶ τὴν μαντικὴν τέ-
χνην ὑπὸ τοῦ Πανός· οὗτος γὰρ τοῖς Ἀρκάσι θεμιστεύει
πᾶσιν ἐπιμελῶς. Εἶτα ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη
Νῦξ ἐχρησμήδησεν, εἶτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε κυρι-
εῦσαντος τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος Διόνυσος
ἐθεμιστεύσε, καὶ ἀποκτείνας τὸν ὄφιν τὸν Πυθῶνα, ἀγω-
νίζεται τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα κατὰ ἐβδόμην ἡμέραν· πείραν
μὲν, ὅτι ἀπεπειράθη τῆς κατὰ τὸ θηρίον μάχης· ἰαμβον
δὲ, διὰ τὴν λοιδορίαν τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸ τῆς μά-
χης· λέγεται γὰρ ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν· δάκτυλον δὲ,
ἀπὸ Διονύσου, ὅτι πρῶτος οὗτος δοκεῖ ἀπὸ τοῦ τρίποδος
θεμιστεύσαι· Κρητικὸν δὲ, ἀπὸ Διός· μητρῶον δὲ, ὅτι
Γῆς ἐστὶ τὸ μαντεῖον· σύριγμα δὲ διὰ τὸν τοῦ ὕφους συ-
ριγμόν· οὕτω μὲν οὖν κατέστη πρῶτον ὁ τῶν Πυθίων
ἀγών. Μετὰ δὲ ταῦτα, Κρίσσης κτισθεῖστος ἐπὶ τὸ στενὸν
τῆς εἰς Δελφοὺς ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ πολλὰ τῶν Κρι-
σαίων ἐργαζομένων (ἐπὶ) τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἀποσυλῶν-

των τούς ἐπὶ τὸ χρηστήριον βαδίζοντας, οἱ Ἀμφικτύονες ἐλθόντες εἰς τὴν Κρίσαν μετὰ τῶν ἄλλων συμμάχων, καὶ κύριοι αὐτῶν γενόμενοι, διέθηκαν ἕτερον ἀγῶνα, ἐν ᾧ καὶ αὐληταὶ ἠγωνίσαντο· οἱ δὲ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα νικήσαντες, εἰσὶν οὗτοι, ὅτε Ἀπόλλων ἔθηκε Πύθια, ἐν τῷ τοῦ Πυθῶνος ἀγῶνι· Κάστωρ στάδιον, πύξ Πολυδεύκης, δολιχὸν Κάλαις, ὀπλίτην Ζήτης, δίσκον Πηλεὺς, πάλην Τελαμῶν, παγκράτιον Ἡρακλῆς· οὗς τῷ φυτῷ τῆς δάφνης ἔστεφάνωσεν.

Ἄ λ λ ω ς.

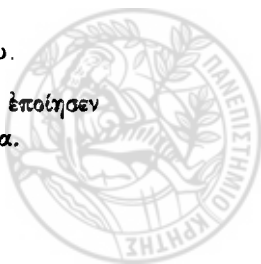
Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς καταπολεμήσας Κιρράιους ἀνεκτήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦ θεοῦ· οἱ δὲ Κιρράιοι ληστρικῆ ἐφόδῳ χρώμενοι ἐφόνεον τοὺς παραβάλλοντας εἰς τὰ τοῦ θεοῦ ἄλσι· περιεγένετο δὲ αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντας, Ἀθήνησι μὲν Σιμωνίδου, Δελφοῖς δὲ Γυλίδαι. Οἱ μὲν οὖν Κιρράιοι εἰς τὴν παρακειμένην τῷ Παρνασσῷ Κίρφιν, ὄρος οὕτω καλούμενον, ἀπέφυγον, ὅσοι δὲ καὶ περιλειφθέντες ἐτύγχανον· καταλιπὼν δὲ ὁ Εὐρύλοχος ἐνίους τῶν Θεσσαλῶν μετὰ Ἰππίου τοῦ στρατηγοῦ, ὥστε τοὺς ὑπολοίπους χειρώσασθαι, ᾗχετο ἀνακτησόμενος τὸν ἀγῶνα, καὶ δὴ τοῦτον χρηματίτην μόνον ἔθετο· μετὰ δὲ χρόνον ἐξαιτῆ, καταγωνισαμένων τῶν λοιπῶν τοὺς ὑπολειμμένους τῶν Κιρράιων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες· τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ·

Ἐπλοτέρου τ' Ἀχιλλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,

Δελφίδες ᾗ ὑπο καλὸν Ἰήιον ἀνεβόησαν.

Κρίσαν πορθήσαντι, Λυκαρῆος οἰκία Φοίβου.

μόνων δὲ καθαροῶν ἀγωνιζομένων τοπαλαιῶν ἐποίησεν ὁ Εὐρύλοχος καὶ τὰ ἕτερα ὑπάρχειν ἀγωνίσματα.

Ἄ λ λ ω ς.

Τὰ Πύθια ἐτέθη, ὡς μὲν τινες, ἐπὶ τῷ δράκοντι, ὃν φύλακα ἔντα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ὁ Ἄπόλλων ἔκτεινεν· ἐκλήθη δὲ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθῶ, ἕτοι ἀπὸ τοῦ τοῦς φοιτῶντας ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ πυνθάνεσθαι, ἢ διὰ τὸ σαπῆναι τὸ θηρίον αὐτόθι ἀνααιρεθῆν· πύθεσθαι γάρ ἐστι τὸ σήπεσθαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. α. 161.) «Λεύκ' ὄστέα πύθεσθαι ὄμβρῳ»· καθαρθεῖς δὲ ὁ Ἄπόλλων τὸν τῆς δρακοντοκτονίας φόνον ἐν Κρήτῃ παρὰ Χρυσοθέμιδι, ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ Θεσσαλικά τέμπη· ἔνθεν μετεκομίσσατο τὴν δάφνην· μέχρι δὲ πολλοῦ ἢ εἰς τοὺς τῶν νικῶντων στεφάνους χωροῦσα δάφνη ἐντεῦθεν ἐκομίζετο ὑπὸ παιδὸς ἀμφιθαλοῦς. Ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ ἐνναετηρίδος· μετέστη δὲ εἰς πενταετηρίδα διὰ τὸ τὰς Πάρνασιδας νύμφας Ἄπόλλωνι κτείναντι τὸ θηρίον τὰς ἐν ταῖς χερσὶν ὑπώρας προσενεγκεῖν δῶρα. Ἐκτίσαν δὲ τὸν ἀγῶνα οἱ Ἄμφικτύονες, Εὐρυλόχου τοῦ Θεσσαλοῦ θέντος αὐτόν.

Ἄ λ λ ω ς.

Τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς σὺν τοῖς Ἄμφικτύοσι τοὺς Κιρραίους καταπολεμήσας, ὧμούς τινας ὄντας καὶ βιαζομένους τοὺς περιοίκους, ἐπὶ ἄρχοντος Δελφοῖς μὲν Γυλίδα, Ἀθήνησι δὲ Σίμωνος· καὶ νικήσας ἔθετο χρηματικὸν ἀγῶνα· χρήμασι γὰρ μόνοις τοὺς νικήσαντας ἐτίμων, οὐδ' ἄλλω στεφάνου ὄντος· ἔθετο δὲ ἀγῶνα κιθαρωδικόν, ὥσπερ καὶ πρότερον· προσέθηκε δὲ αὐλητῆν καὶ αὐλωδόν· καὶ τοῦ τῶν Ἄμφικτύωνων στρατεύματος ἀναχωρήσαντος ὀλίγοι περιελείφθησαν, ὥστε τὴν Κίρριν διαπορθῆσαι· ἤγειτο δὲ τῶν περιλειφθέντων Ἰππίας ὁ Θεσσαλός· καὶ ἔπει ἕκτω μετὰ τὴν τῆς Κιρράς ἄλωσιν, ἀνεκήρυξαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην,

ἐπὶ Διοδώρου μὲν ἄρχοντος Δελφοῖς, Ἀθήνησι δὲ Δαμάσιδος· ἀντίκειται δὲ ἐκ υεσημβρίας τῷ ὕρει τοῦ Παρνασοῦ Κιρράϊον πεδῖον καὶ ὕρος, ὃ Κίρφιν καλοῦσιν, ἐν ᾧ μέσος ὁ Πλεῖστος ὀνομαζόμενος φέρεται ποταμός· καὶ ὅτι Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιρράϊους ἐπόρθησε, μάρτυρεὶ καὶ Εὐφορίων·

Ὅπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
 Δελφίδες ᾧ ὑπο καλὸν Ἰήϊον ἀνεβόησαν
 . . . πορθήσαντι Λυκωρέος οἰκίᾳ Φοίβου.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Α', Β'.

Ι Ε Ρ Ω Ν Ι Α Ι Τ Ν Α Ι Ω

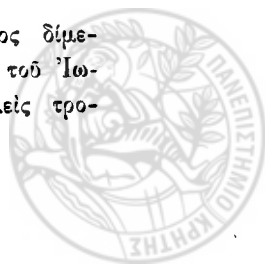
ΑΡΜΑΤΙ.

—*—

Μέτρα: κατά τούς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δεκαπέντε.

- Κῶλον 1. $\overset{\cdot}{\cup} - \overset{\cdot}{\cup} - | \overset{\cdot}{\cup} - \overset{\cdot}{\cup} -$ Δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν· τῆς πρώτης διποδίας οἱ πόδες λευκοί εἰς τρίβραχον.
- ” 2. $— — — \overset{\cdot}{\cup} | — —$ Δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον· ὁ δεῦτερος ποὺς τῆς πρώτης συζυγίας τρίβραχος.
- ” 3. $\overset{\cdot}{\cup} - = - - | — —$ Δίμετρον τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον.
- ” 4. $— \overset{\cdot}{\cup} - - \overset{\cdot}{\cup} | — \overset{\cdot}{\cup} -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- ” 5. $\overset{\cdot}{\cup} - - - \overset{\cdot}{\cup} | — —$ Χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- ” 6. $— \overset{\cdot}{\cup} - - - \overset{\cdot}{\cup} | — — — — \overset{\cdot}{\cup} | =$ Ἀναπαιτικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 7. $— — — — | — — —$ Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Ἴωνικοῦ ἐστὶν ἀδιάφορος· ἡ δὲ κατακλείς τροχαϊκή.

- Κῶλον 8. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Τρίμετρον χοριαμβικὸν ἀκατάληκτον ἐπίμικτον πρὸς ἰαμβικὰς συζυγίας.
- " 9. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 10. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup$ Ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 11. $\cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
- " 12. $\dot{\cup} \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Ἐπιχοριαμβικὸν ἐκ τροχαίου λελυμένον εἰς τρίβραχον ἀρχόμενον καὶ κατακλειόμενον ἐξ ἀναπαίστου ἀντὶ ἰάμβου.
- " 13. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τῆς β'. ὅμως στροφῆς τὸ ἀνταποκρινόμενον κῶλον ἔχει τὸν β'. πόδα τῆς πρώτης συζυγίας πυρρίχιον ἀντὶ ἰάμβου.
- " 14. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Εὐριπίδειον.
- " 15. $\cup \cup \cup \cup \cup$ Ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου ἀντὶ ἰάμβου.

Περὶ τῆς Ἐπιφδοῦ.

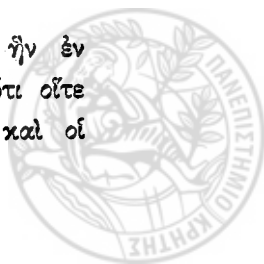
Ἐκάστη ἐπιφῶδς ἐκ κῶλων τεσσάρων καὶ δέκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.
- " 2. $\cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 3. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Ἐν ἐπιφῶδ β'. τὸ ἀνταποκρινόμενον κῶλον ἔχει τὸν τρίτον πόδα τρίβραχον ἀντὶ ἰάμβου. $\dot{\cup} \dot{\cup}$
- " 4. $\cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \dot{\cup} \dot{\cup}$ Τρίμετρον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τῆς κατακλείδος ἰαμβικῆς.

- Κῶλον 5. — — — — | — — — — Παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- " 6. — — — — — — — — — — Γλοκῶνειον.
- " 7. $\overset{\cup}{\cup}$ — — — — | — — — — | — — — — Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς κατακλειδος καταληκτικῆς.
- " 8. — — — — — — — — — — | — — — — | — — — — Τρίμετρον Ἴωνικὸν ἀνακλῶμενον ἀπὸ παίωνος τετάρτου, παίωνος τρίτου καὶ Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ δὲ ἐν ἀντιστρόφῳ β'. ἀντίστοιχον κῶλον ἐσχημάτισται — — — — — — — — — — | — — — — — — — — — —. ἤτοι ἡ δευτέρα συζυγία ἀντι παιωνικῆς ἐτρέπη εἰς τροχαϊκὴν, ἣν ἐπιδέχεται τὸ Ἴωνικὸν ἀνακλῶμενον.
- " 9. — — — — — — — — — — Ἰαμβικὸν πενθημιμερές.
- " 10. — — — — — — — — — — | — — — — — — — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον τῆς κατακλειδος τροχαϊκῆς συζυγίας. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς Ἴωνικῆς συζυγίας ἐστὶν ἀδιάφορος.
- " 11. — — — — — — — — — — — — — — — — Τρίμετρον χοριαμβικὸν τῆς πρώτης συζυγίας Ἰαμβικῆς· ἡ δὲ κατακλείς κρητικός.
- " 12. — — — — — — — — — — | — — — — — — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 13. — — — — — — — — — — | — — — — — — — — — — Πενδαρικὸν ἐξ ἀντισπάστου, χοριάμβου καὶ κατακλειδος ἰαμβικῆς καταληκτικῆς.
- " 14. — — — — — — — — — — | — — — — — — — — — — Δίμετρον Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἀκατάληκτον ὅμοιον τῷ δεκάτῳ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἀναγγέλλων τῷ Ἰέρωνι τὴν νίκην, ἣν ἐν Πυθῶνι τεθρίππῳ ἐνίκησεν, ἐπαινεῖ αὐτὸν, ὅτι οἷτε θεοὶ συνεργοῦσιν αὐτῷ πρὸς τὴν δόξαν, καὶ οἱ

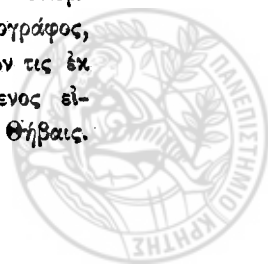

ὑπήκοοι εὐδαιμονοῦντες εὐλογοῦσι, καὶ πολιτεῖται
 σωθεῖσαι δι' αὐτοῦ τῶν κινδύνων ἐκφράζουσι τὰς
 εὐγνωμοσύνας δι' ἁσμάτων, καὶ οἱ σοφοὶ περιποι-
 ῆσιν καὶ προστασίαν παρ' αὐτῶ ἐύρισκοντες ὑμνοῦ-
 σιν (ἀπὸ στ. 1-38). Τὰ δὲ ἐντεῦθεν μέχρι τέ-
 λους ἀναφέρονται πρὸς ἐκείνους τῶν περὶ τὸν
 Ἰέρωνα φίλων, οἵτινες, δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες ὄν-
 τες ὑποκρίνονται, ὅτι εἰσὶν εἰλικρινέστατοι φίλοι,
 καὶ οἵτινες οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσιν, ἢ διαβάλλουσι
 τοὺς ἀληθεῖς φίλους τοῦ Ἰέρωνος. Καὶ πρῶτον
 ἀναφέρει τὴν τιμωρίαν, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς
 ὁ Ἰξίων καὶ τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὴν ἀγνωμοσύ-
 νην πρὸς τὸν εὐεργετήσαντα αὐτὸν Δία καὶ τὰ
 λοιπὰ ἀμαρτήματα, δι' ἃ ἔλαβε τὴν τιμωρίαν (ἀπὸ
 στ. 38-88). Φιλοσοφῶν ἐπὶ τοῦ θράσους τοῦ Ἰξί-
 ονος λέγει, ὁ θεὸς μόνος δύναται νὰ πράξῃ, ὃ, τι
 ἂν διανοηθῇ· οἱ δὲ ἄνθρωποι οὔτε δύνανται, οὔτε
 ἐὰν ἔχωσιν τι ἀγαθὸν, δύνανται νὰ διατηρήσωσιν αὐτὸ
 ὑψηλοφρονοῦντες (89-96). Οὐ θέλω ὁμῶς ἐγὼ οὐδε-
 νὸς νὰ κατηγορῶ, ὡς οἱ περὶ σὲ κατηγοροῦσιν ἐμοῦ.
 Ὁ πλοῦτος ἠνωμένος τῇ σοφίᾳ ἐστὶ τὸ ἄριστον
 πάντων (97-103)· καὶ παράδειγμα τούτου σὺ εἶς,
 Ἰέρων, ὅστις τοῦ πλοῦτου ἕνεκα καὶ τῆς σοφίας
 καὶ κύριος πολλῶν πόλεων εἰς καὶ δόξαν ὑψίστην
 κέκτησαι, καὶ νέος ὢν νίκας πολλὰς καὶ μεγάλας
 κατώρθωσας, καὶ ἤδη πρεσβύτερος ἕνεκα τῆς
 φρονήσεως ὑπέρτερος παντὸς ἐπαίνου εἶσαι (στ.
 104-124). Τὴν ᾠδὴν ταύτην μεμελεασμένην κατὰ
 τὸ Καστόρειον μέλος πέμπω ἐπὶ ἐμπορικῆς νηὸς

μὴ περιμένων τὴν σὴν ναῦν τὴν ἀνακομίσουσαν τὸ νικηφόρον ὄχημα, ἵνα ἐγὼ πρῶτος ἀναγγεῖλω τὴν νίκην, (στ. 125-130). Σὺ δὲ θεωρήσας αὐτὴν θὰ ἀναγνωρίσης τὴν σὴν σοφίαν τε καὶ δύναμιν, ὥστε νὰ μὴ ἀπατάσῃς ὑπὸ τῶν περὶ σὲ ψευδῶν φίλων, παρ' ὧν διαβαλλόμενος παρὰ σοι ἀπώλεσα ἀδίκως τὴν σὴν εὐνοίαν (131-152). Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔχω τὸ θράσος αὐτῶν οὔτε φθονερός εἰμι, ὥστε νὰ διαβάλλω τινά· διότι, ἐὰν οὗτοι ἀπολαύωσι τῆς σῆς εὐνοίας, ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτοῖς τοῦτο τὸ ἀγαθόν, ὥστε ἐγὼ οὐκ ἐρίζω πρὸς θεόν· ἀλλὰ θὰ ὑπομείνω τὴν σὴν δυσμένειαν, ἕως ὁ θεὸς δῶ πάλιν ἐμοὶ τὴν εὐμένειαν ἀφελὼν ταύτην ἀπ' ἐκείνων (153-175). Ὁ δὲ ἐπιλογος εἶθε συνείην σοι ἀγαθῶ ὄντι οὐ συκοφαντῶν καὶ διαβάλλων ἄλλους, ἀλλὰ σὲ τέρπων.

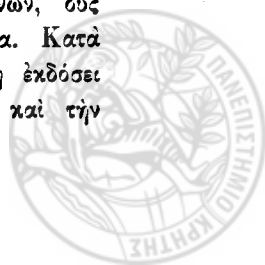
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὅτι μὲν ἡ νίκη, ἡ ἄδεται ἐν ταύτῃ τῇ φῶδι, ἐγένετο ἄρματι, σαφέστατον ἐκ τοῦ στ. 8. κ. ἐξῆς· ἐν τίνι δὲ ἀγῶνι ἐγένετο ἡ νίκη, οὐ διασαφίζεται· διὸ ὁ Π. Σ. «καὶ οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν Ἰέρωνι νικήσαντι ἄρματι, ἀδελφὸν δὲ εἰς ποῖον ἀγῶνα· διεστασίασται γὰρ οὐ μετρίως τοῖς πρὸ ἡμῶν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὄλως ἐπίνικον αὐτὸν εἶναι φασί, Τίμαιος δὲ θυσιαστήριον, Καλλίμαχος δὲ Νεμεακόν, Ἀμμώνιος καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμπιακόν, ἔνιοι Πυθικόν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν». Τῶν δὲ μεταγενεσοτέρων τις ἐκ τοῦ «τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν» (στ. 6.) ὀρμώμενος εἰκάζει, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος νίκη ἐγένετο ἐν Θήβαις.

Ἐγὼ δὲ συμφωνῶ τοῖς νομίζουσι τὸν ἐπίνικον τοῦτον Πυθικὸν καὶ πείθω ἑμαυτὸν εἰς τοῦτο ἐκ τῆς (ἐν στ. 27. κ. ἐξῆς) παρομοιώσεως τοῦ Ἰέρωνος πρὸς τὸν Κινύραν. Ὁ Κινύρας ἐστὶν εὐεργέτης καὶ βασιλεὺς τῶν Κυπρίων καὶ ὑμνεῖται ὑπ' αὐτῶν, ὡς ὁ Ἰέρων ἐστὶν εὐεργέτης καὶ βασιλεὺς τῶν Συρακουσίων καὶ ὑμνεῖται ὑπ' αὐτῶν. Ἐκεῖνός ἐστιν ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης, οὗτος ἱερεὺς Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς (ᾧρα εἰς Ὀλομ. ΣΤ'. στ. 159. κ. ἐξῆς Σημ.). Ὁ Κινύρας π ρ ο φ ρ ὄ ν ω ς ἐφιλήθη ὑπ' Ἀπόλλωνος· ἄρα καὶ ὁ Ἰέρων. Πόθεν δὲ ἄλλοθεν συμπεραίνει ὁ ποιητὴς τὴν πρὸς τὸν Ἰέρωνα ἀγάπην τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἐκ τῆς νίκης, ἣν ἀναγγέλλει; Ἄρα ἡ νίκη αὕτη ἐγένετο ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν, ὧν προστάτης ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων. Ἐπεὶ δὲ μίαν μόνην νίκην ἄρματι ἐνίκησε κατὰ τοὺς Π. Σ. ὁ Ἰέρων ἐν Πυθῶνι, ἔπεται ὅτι ἀμφοτέρων τῶν ῥῶδων, τῆς τε πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἡ νίκη ἐστὶν ἡ αὕτη, ἐκείνη δηλονότι, καθ' ἣν νικήσας (τὴν 29.ην Πυθιάδα, Ὀλ. 73,3.) ἄρματι ἐκήρυξεν ἑαυτὸν Αἰτναῖον (ᾧρα εἰσαγ. εἰς τὸ ἐπόμενον εἶδος)· καὶ ἐὰν τοῦτο ἔχῃ οὕτως, ἀναμφιβόλως πρέπει ἡ παροῦσα, ἡ κοινῶς τεθειμένη Β'. νὰ τεθῇ Α'. καὶ ἡ κοινῶς Α'. νὰ τεθῇ Β'. Διότι ἡ μὲν παροῦσα ῥῶδὴ ἀναγγέλλει τὴν νίκην, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ἐποιήθη καὶ ἐμελεάσθη εὐθὺς, ἅμα ἐγνώσθη τῷ ποιητῇ, ὅτι ἐνίκησε τὸ ἄρμα τοῦ Ἰέρωνος. Ἐκ δὲ τῶν στ. 125 κ. ἐξῆς καταφαίνεται, ὅτι οὐκ ἐπέμφθη ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ ἀνεκόμισεν εἰς Συρακούσας τὴν περὶ τὸ νικήσαν ἄρμα θεραπείαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ ἐπὶ ἐτέρου πλοίου ἐμπορικοῦ ἀναχωροῦντος πρότερον τῆς τοῦ Ἰέρωνος νεώς, ἵνα αὐτὸς πρῶτος δώσῃ τὴν ἀγγελίαν. Καὶ τοῦτό ἐστι τὸ αἶτιον, δι' ὃ ὁ ποιητὴς οὐκ ὀνομάζει σαφῶς τὸν τόπον, ὅπου ἡ νίκη ἐγένετο· διότι ἀναγγέλλει πρὸς γινώσκοντας. Ἦδη δὲ λέξωμεν τὰς ἡμετέρας εἰκασίας περὶ τοῦ αἰτίου, δι' ὃ ἐν ταύτῃ μὲν τῇ ῥῶδῃ, τῇ πρώτῃ μὲν κατὰ τὸν χρόνον οὔσῃ, δευτέρα δὲ κατὰ

τὴν τάξιν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τεθειμένη τσαῦτα κατηνέγκατο τῶν περὶ τὸν Ἴέρωνα ἀντιπάλων αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ τὴν τάξιν ᾠδῆ, δευτέρα δὲ τῷ χρόνῳ ἐτήρησε μὲν τὴν αὐτὴν σφοδρότητα, οὐ πολὺ δὲ διέτριψε περὶ τὸ καταμέμφεσθαι. Ὁ Ἴέρων πέμφας εἰς Πυθῶνα τὸ ἄρμα μετὰ τῆς αὐτοῦ θεραπείας, ἵνα ἀγωνισθῆ, οὐδὲν ἐνετείλατο τῷ Πινδάρῳ περὶ ὕμνου ἐν περιπτώσει νίκης. Τοῦτο λίαν ἠρέθισε τὴν χολὴν τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἀπέδωκε τὴν αἰτίαν τοῖς περὶ τὸν Ἴέρωνα κόλαξι καὶ διαβάλλουσιν αὐτόν. Ἐπισυμβάσης λοιπὸν τῆς νίκης ποιεῖ τὴν παρούσαν ᾠδὴν καὶ μελεάζει ὁ ποιητὴς λόγῳ μὲν, ἵνα πρῶτος ἀναγγείλας τὴν νίκην ἐπαινέσῃ αὐτόν ἐπὶ ταύτῃ τῇ εὐτυχίᾳ, ἔργῳ δὲ, ἵνα κατενεχθῆ τῶν ἀντιπάλων, οὐδὲ θεώρῃ αἰτίους τῆς πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίας τοῦ Ἰέρωνος. Ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς οὐκ εἶχεν ἐντολὴν νὰ ποιήσῃ ὕμνον, καὶ ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἐπίστευεν, ὅτι χρήσεται τῇ ᾠδῇ ὁ Ἰέρων εἰς κῶμον ἢ πομπήν, φανερόν· διότι πρῶτον μὲν οὐκ ἔπεμψε τὴν ᾠδὴν ἐπὶ τῆς νεῶς τοῦ Ἰέρωνος τῆς ἀνακομιζούσης τὴν θεραπείαν καὶ τὸ ἄρμα· δεύτερον δὲ οὐδὲ τοὺς χορευτὰς ἢ τοὺλάχιστον τὸν ἑαυτοῦ χοροδιδάσκαλον ἔπεμψεν, ὥσπερ εἰώθει. Ὁ δὲ Ἰέρων λαβὼν τὴν ᾠδὴν ταύτην καὶ ἰδὼν τὴν θαυμαστὴν τέχνην, καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς, μετεβάλετο γνώμην καὶ ἕως μὲν οὐκ ἐχρήσατο αὐτῇ, οὐδὲ εἰς πομπήν, οὐδὲ εἰς κῶμον, ἐκτὸς εἰ πολλὰ ἀφείλετο, ἃ ἐξελέγχονταί ὡς παρὰ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενα, καὶ οὐχὶ ὡς παρὰ τοῦ χοροῦ· παρήγγειλε δὲ αὐτῷ νὰ ποιήσῃ ἑτέραν ᾠδὴν μᾶλλον ἀρμόζουσαν εἰς κῶμον ἢ πομπήν· καὶ οὕτως ὁ ποιητὴς ἐποίησε τὴν μέχρι τοῦδε Α'. καταταττομένην θαυμαστὴν ἐκείνην ᾠδὴν, καίτοι καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐξέμεσε χολὴν κατ' ἐκείνων, οὐδὲ ἐνόμιζεν, ὅτι διέβαλον αὐτόν πρὸς τὸν Ἰέρωνα. Κατὰ ταύτας λοιπὸν τὰς εἰκασίας ἐγὼ ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει ἔθηκα τὴν παρούσαν ᾠδὴν Α'. τῶν Πυθίων, καὶ τὴν μέχρι τοῦδε Α'. ἔθηκα Β'.

Σ. α. Κ. ιέ.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣ ὧ Σουρά-
 κοσαι, βαθυπολέμου
 Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
 Ἴππων τε σιδαροχαρμῶν
 Δαιμόναι τροφοί·

5

Ἵμμιν τόδε τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν
 Φέρων μέλος ἔρχομαι
 Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
 Εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
 Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
 τυγίαν στεφάνοις,

10

— Στ. 1. Μεγαλοπόλιες] «μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεφάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν· εἰσὶ δὲ αὐταί· Ἀχραδίνη, Νεάπολις, Ἐπιπολαί καὶ Τύχη· οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος οὖν μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας». Π. Σ. Καλῶς ἀποτείνεται πρὸς τὰς Συρακούσας καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν Αἴτνην· διότι ὁ Ἰέρων, πρὸς ὃν πέμπεται ἡ ἀγγελία τῆς νίκης ἐν Συρακούσαις διατρίβει καὶ οὐχὶ ἐν Αἴτνῃ, εἰ καὶ πολίτης αὐτῆς ἐν τῇ ἀνακηρύξει τῆς νίκης προσηγορεύθη.

— Στ. 3. τέμενος Ἄρεως] διότι οἱ ἐνοικοῦντες ἦσαν ἄνδρες τοῦ Ἄρεως, ἀεὶ πολέμους ποιῶντες, ἢ ὡς καλεῖ αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπομένῳ στ. σιδαροχαρμαί· «τοῦτο δὲ εἶργκε διὰ τὸ νεωστὶ Καρχηδονίου καὶ Λίβυας καὶ Τυρσηνοὺς ὑπὸ τῶν περὶ Γέλωνα καὶ Ἰέρωνα μὴ μόνον τῇ νήσῳ ἐπιπλεύσαντας καθηρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ

ὕπ' αὐτοῖς τὴν Καρχηδόνα γενέσθαι, ὥστε καὶ ὑπακούειν τὸ γοῦν ἀνθρωποθυτεῖν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Τυρσηῶν παύσασθαι αὐτοὺς Γέλωνος προστάξαντος· ὅτι δὲ καὶ ἐκέλευσεν αὐτοὺς χρήματα εἰσφέρειν, Τίμαιος διὰ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ἀναγέγραφεν». Π. Σ. Πρὸς οἷς ὁ Π. Σ. λέγει προσθετόν καὶ τὴν πρὸ Κύμης μάχην.

— Στ. 6. ἀπὸ Θηβῶν] «οὐκ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος εἰς τὰς Συρακούσας ἦκων ταῦτα φησιν· οὐ γὰρ ἀφίκεται πρὸς τὸν Ἰέρωνα, ἀλλ' ἡ ὁδὴ ἐπιστολιμαία ἐστίν». Π. Σ. Ὅθεν «Θηβαῖος ὢν ὁ Πίνδαρος ἐκείθεν ἀπέστειλε τὸν ὕμνον» Δούκας.

— Στ. 7-8. φέρων . . . ἐλελίχθονος] «ἔρχομαι φέρων τοῦτο τὸ μέλος, ὅπερ ἀγγέλλει ὑμῖν περὶ τοῦ ἐλελίχθονος τεθρίππου». Καίτοι· δι' ἑτέρου ἔπεμψε τὸν ὕμνον εἰς Συρακούσας, ἄριστα ὁμῶς δύναται ποιητικῶς νὰ εἴπῃ «αὐτὸς ἔρχεται φέρων». — ἀγγελίαν] δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ φέρων. — ἐλελίχθονος] τῆς σειούσης ἕνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος τὴν γῆν.

— Στ. 11. Ὀρτυγίαν] ὅτι ἐνταῦθα ἀναφέρει τὴν Ὀρτυγίαν καὶ οὐχὶ τὴν Αἴτνην, τοῦτο οὐδαμῶς πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις τεκμήριον τοῦ ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος οὐκ ἀναφέρεται εἰς τὴν νίκην, ἐν ἣ ὁ Ἰέρων ἀνηγορεύθη ὑπὸ τοῦ κήρυκος Αἰτναῖος. Διότι τὸ μέλος τοῦτο πέμπεται εἰς Συρακούσας πρὸς Ἰέρωνα οὐχὶ ἵνα ἀσθῆ ἐν πομπῇ ἢ ἐν κώμῳ, ὅτε ἀνάγκη ἦν νὰ μνημονεύσῃ τῆς πόλεως Αἴτνης, ἀλλὰ ἀπλῶς ὡς ἀγγελία, ἵνα εὖρη ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς νὰ φέξῃ τοὺς παρὰ τῷ Ἰέρωνι διαβάλλοντας αὐτὸν ἀντιπάλους. Συνεπέστερον λοιπὸν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ποιητοῦ ἦν νὰ ἐπαινήσῃ τὴν Ὀρτυγίαν, ὅπου ἦσαν τὰ ἵπποτροφεία τοῦ Ἰέρωνος τὰ τοιοῦτους ἵππους τρέφοντα, ὥστε νὰ νικῶσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν· «ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν τὰ ἵπποτροφεία Ἰέρωνος. Ὀρτυγίαν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Σικελίας χερσονήσόν φασιν· αὕτη γὰρ νῆσος οὖσα πρότερον συνήφθη ταῖς Συρακούσαις». Π. Σ.

Ποταμίας ἔδος Ἄρτεμιδος·

Τὰς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν

Χερσὶ ποικιλανίους

Ἐδάμασσε πώλους.

15

A. α. K. ιέ.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-

θένος χερὶ διδύμα.

Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,

Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,

Ἔεστὸν ἔταν δίφρον

20

Ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευ-

γνύη σθένος ἵππιον,

Ὅρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.

— Στ. 13. ποταμίας] ἀντὶ τῆς Ἀλφειώας· «Ἀρέθουσα πηγὴ ἦν αὐτόθι ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ δι' ὑπονόμων ὑποθαλασσιῶν τὰ ὕδατα ἔλκυσα, ἐν ἧ ἄγαλμα ἦν Ἀρτέμιδος ποταμίας, οἷον Ἀλφειώας» Δούκας. «φασὶ γὰρ τινες τὸν Ἀλφειὸν ἐραστήναι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ διώξαντα ἄχρις Ὀρτογίας παύσασθαι· ὅθεν Ἀλφειώας Ἀρτέμιδος ἐκεῖ φασιν εἶναι ἱερὸν, ἦν νῦν ποταμίαν εἶπεν· τινὲς δὲ οὕτως ἴδρουται γὰρ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ Ἀρεθούσῃ, ἣ δὲ Ἀρέθουσα ἐξ Ἀλφειοῦ τοῦ ποταμοῦ δέχεται τὰ ρεύματα· διὰ τοῦτο οὖν ποταμίαν Ἀρτεμιν αὐτὴν εἶρηχεν». Π. Σ.

— Στ. 13-15. τὰς οὐκ . . . πώλους] «ἦς τινος Ἀρτέμιδος δηλονότι οὐ χωρὶς ἐκείνας τὰς πεποικιλμένας ἡνίας ἐχούσας πώλους ταῖς ἀγαναῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἐδάμασσε καὶ ὑπέζευξε· τὸ δὲ κείνας τῷ πώλους συναπτέον· ἐπεὶ ἵππικὴ καὶ ἡ Ἀρτεμις· καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ζ. 205).

Τὴν δὲ χολωσαμένην Χρυσήνιος Ἀρτεμις ἔκτα. — πώλους] ποιητικῶς ἀντὶ ἵππους.

— Στ. 16-23. ἐπὶ γὰρ Ἰοχέαιρα . . . θεὸν] «ἐπιτίθησιν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἢ Ἄρτεμις καὶ ὁ ἐναγώνιος Ἑρμῆς τὸν λαμπρὸν κόσμον τῷ ἄρματι, ὅταν ὁ Ἰέρων εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευάζῃ τὰ ἄρματα». Π. Σ. — ἐπὶ] «τὸ ἐπὶ τῷ τίθησιν συναπτέον». Π. Σ. — ὁ τ' ἐναγώνιος] «ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς τῶν ἀγῶνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶν. Ἐναγώνιε Μαΐας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ». Π. Σ. Ὅρα Ὅλ. Στ. 135-136. — ἔσοτον δίφρον ἔν θ' ἄρματα] «ἢ ἔν ἀντὶ τῆς εἰς ἑν' ἡ, εἰς τὸν δίφρον καὶ ἄρματα». Ποιητικῶς δίφρον καὶ ἄρματα ἀντὶ ἀπλῶς ἄρματα· διότι ἄρμα ἐστὶ τὸ ὅλον καὶ δίφρος τὸ μέρος αὐτοῦ. — πεισιχάλινα] ἐπεὶ οἱ μὲν ἵπποι πείθονται τοῖς χαλινοῖς· τὰ δὲ ἄρματα πείθονται τοῖς ἵπποις, ἦτοι ἔλκονται ὑπὸ τῶν ἵππων, ποιητικῶς ἔφη τὰ ἄρματα πείθονται τοῖς χαλινοῖς. — σθένος ἵππιον] «τοὺς ἵππους». — ὀρσοτρία, ναν καλέων] Σαφῶς φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα ὁ Ἰέρων, ὅταν παρασκευάζῃ τοὺς ἵππους εἰς ἀγῶνας, ἐπικαλεῖται τὸν Ποσειδῶνα οὐχὶ ὡς προστάτην ἱεροῦ τινος ἀγῶνος, ἀλλὰ ὡς ἵππειον θεόν. Ὅθεν οὐδαμῶς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς ἐπικλήσεως ταύτης, ὅτι ἡ ἡδὴ αὕτη ἀνήκει τοῖς Ἴσθμίοις.

— Στ. 24-38. ἄλλοις δὲ . . . ἀσφαλές] Παράτηρει τὴν θαυμαστὴν ὁδόν, ἣν πορεύεται, ἵνα ἀφίκηται εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ σκοπὸν, νὰ κατενεχθῆ δηλονότι τῶν ἑαυτοῦ περὶ τὸν Ἰέρωνα ἀντιπάλων, οὓς ἐνόμιζεν, ὅτι διέβαλον αὐτόν. Ἀναγγέλλει τὴν νίκην· ὁμνεῖ τὸν Ἰέρωνα, διότι ἀπολαύει τῆς εὐνοίας τῶν ἐναγωνίων καὶ ἵππειων θεῶν, οἵτινες συναγωνίζονται αὐτῷ πρὸς τὴν δόξαν· ἐνταῦθα δὲ ἐπαυξάνων τὴν αὐτοῦ εὐδαιμονίαν καὶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἀναβιβάζων (ὄρα τὸν ἐπίλογον τῆς Β'/Α'. ᾠδῆς Πυθ.) λέγει, ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι, οὓς εὐεργετῆ, οὐ παύουσιν ὕμνουντες καὶ εὐλογοῦντες αὐτόν. Ταῦτα ὁ ποιητὴς μέχρι τοῦ στ. 38. εἰπὼν καὶ

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
 Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὄ-
 μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.

Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
 ραν πολλάκις φάμαι Κυπρίων, τὸν ὀ
 Χρυσοχαῖτα προφρόνως
 Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

30

Ε. α. Κ. ιδ'.

Ἰερέα κτίλον Ἀφροδίτας·

Ἄγει δὲ χάρις φίλων

Ποί τινος ἀντι ἔργων

Ἵπιζομένα· σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ,

Ζεφυρία πρὸ δόμων

35

Λοκρὶς παρθένος ἀπύσει,

προεισηγησάμενος εὐκόλως καὶ οἶον φάσει καὶ ἀπροπα-
 ρασκευάστως ἐμβήσεται εἰς τὸν σκοπόν. — ἄλλοις δὲ
 . . . ἀρετῆς] «ἕκαστος βασιλεὺς ὑμνεῖται ὑπ' ἐκείνων,
 οἱ εὐεργετοῦντι ὑπ' αὐτοῦ, λαμβάνων οὕτως παρ' αὐτῶν
 ἀμοιβὰς τῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας». — ἄλλος τις ἀνὴρ]
 οὐχὶ ποιητῆς, ἀλλὰ γενικῶς, «ἄλλοι τινὲς ἄνδρες ἐκείνοι
 δηλονότι, οἱ εὐεργετήθησαν». — ἐτέλεσεν εὐαχέα ὕμνον]
 «ὅ λαὸς ὑμνεῖ εὐθύχως ἄδων καὶ ψάλλων» ἐν ταῖς θυ-
 σίαις δηλονότι καὶ εὐωχίαις καὶ δεῖπνοις. — ἄποινα
 ἀρετῆς] «ὕμνον ὄντα ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς
 τῶν βασιλέων». Π. Σ. — κελαδέοντι μὲν . . . δρα-
 κεῖσ' ἀσφαλὲς] «Ἰδοὺ παράδειγμα, ὦ Ἰέρων, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ
 βασιλεῖς εὐλογοῦνται ὑπὸ τῶν εὐεργετουμένων· τὸν μὲν

στ. 25. εὐαχέα ἐν πολλοῖς χειρογρ. ταύτην δὲ τὴν γρα-
 φὴν ἐρμηνεύει εἰς τῶν Π. Σ. «ἐφ' ᾧ ἔστιν ἀρχεῖν».

στ. 33. ποίτινος γραφὴ προελθούσα ἐκ τῆς ποίτινος.
 Διόρθωσις ἐξ εἰκασίας ποίνιμος· ὅρα σημειώσεις.

Κινύραν τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐεργέτην βασιλέα ἐπαινοῦσιν οἱ εὐεργετηθέντες Κύπριοι· σὲ δὲ τὸν ὅμοιον καθ' ὅλα τῷ Κινύρα· (διότι καὶ σὺ βασιλεὺς εἶς καὶ ἱερεὺς καὶ προφρόνως, ὡσπερ ἐκεῖνος, φιλεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ προστάτου τῶν Πυθικῶν ἀγώνων, ὅπου ἐνίκησας)· σέ, λέγω, ὦ Ἰέρων, ἐπαινοῦσι καὶ ἄδουσιν, οἱ Συρακούσιοι, οὗς βασιλεύων εὐεργετεῖς, καὶ οἱ περὶ σὲ εὐεργετούμενοι φίλοι, καὶ οἱ Λοκροὶ οἱ διὰ σοῦ σωθέντες ἐκ τῆς δουλείας». — Κινύραν] «ἦν οὗτος Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου, κατ' ἐπίου Εὐρυμέδοντος καὶ Παφίας νόμφης· ἐγένετο δὲ βασιλεὺς Κυπρίων καὶ ἱερεὺς τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης, ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυράδαι τῇ θεῷ ἀνιέρωντο». Π. Σ. Οἱ Π. Σ. ἀποροῦντες, τί δὴ ποτε ἐν τῷ τοῦ Ἰέρωνος ὕμνῳ τοῦ Κινύρα ἐμνημόνευσε, λήθουσι τὴν ἀπορίαν λέγοντες, οἱ μὲν, «ὅτι ἐπειδὴ ἀμφοτέροι βασιλεῖς ὄντες ἦσαν ἅμα καὶ ἱερεῖς, ὁ μὲν τῆς Ἀφροδίτης, ὁ δὲ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, διὰ τοῦτο ἐμνημόνευσε τοῦ Κινύρα» καταλείποντες τὸ τρίτον αἷτιον, ὅτι δηλαδὴ ἀμφοτέροι ἦσαν καὶ φίλοι τοῦ Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ «ὅτι ὁ Δεινομένης ὁ πατὴρ Ἰέρωνος ἀνέκαθεν ἐτύχχανε Κύπριος· διὸ νῦν εὐλόγως γράφων εἰς τὸν Ἰέρωνα μέμνηται Κινύρου, οὗ καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. λ. 20.) Τὸν ποτε οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήτιον εἶναι». Τῷ ὄντι, εἰ ἦν ὁ Δεινομένης ἀνέκαθεν Κύπριος, ὑπῆρξε καὶ τοῦτο αἷτιον νὰ μνημονεύσῃ ὁ ποιητὴς τοῦ Κινύρα. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ εἰρημένον σχόλιον καὶ λίαν βραχυλογικόν ἐστι, καὶ πῶς τι καὶ διεφθαρμένον· ἢ δὲ διόρθωσις τοῦ Boeckhiius φαίνεται καλῶς ἔχουσα. Ἔστι δὲ τὸ σχόλιον κατὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην ὡς «Διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε εἰς τοὺς τοῦ Ἰέρωνος ἐπαινοὺς τὸν Κινύραν προσῆχται, εἰ μὴ, ὅτι ταῖν θεῶν ἱεροφάντης ἀπεδέδεικτο. Δεινομένου γὰρ υἱεὶς εἰσιν οἱ περὶ τὸν Ἰέρωνα, τοῦ τὰ ἱερά ἐκ Τριοπίου τῆς Καρίας εἰς Σικελίαν κομίσαντος· ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν,

Πολεμίῳν καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τσάν δύναμιν δρακεῖς' ἀσφαλές.

Θεῶν δ' ἐφετμαῖς

Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα

40

Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεῷ ἀνιέρωνται· ἢ οὕτως· εἰσὶν οἱ λέγοντες τὸν Δεινομένην, τὸν πατέρα Ἰέρωνος ἀνέκαθεν τυγχάνειν Κύπριον· διὸ νῦν εὐλόγως γράφων κ. τ. λ.». Ἡ ἐν τῷ σχολίῳ τούτῳ βραχυλογία «ὅτι ταῖν θεοῖν ἱεροφάντης ἀπεδέδεικτο» ἀναπληρωτέα οὕτως «ὅτι ταῖν θεοῖν ἱεροφάντης ἀπεδέδεικτο Ἰέρων, ὡσπερ Κινύρας τῇ Ἀφροδίτῃ»· ἐν δὲ τοῖς «Δεινομένους γάρ . . . ἀνιέρωτο» λέγει, διὰ τί ὁ Ἰέρων ἀνιέρωτο ταῖν θεοῖν· καὶ πόθεν συμπεραίνεται, ὅτι ὁ Κινύρας ἦν ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης. — φάμαι Κυπρίων] «ἄσματα ἀδόμενα ὑπὸ Κυπρίων». — τὸν ἐφίλησ' Ἀπόλλων Ἰερέα Ἀφροδίτας] ἀναπλήρου «ὡσπερ σὲ, Ἰέρων, Ἰερέα ταῖν θεοῖν». Εἶπομεν πολλαχοῦ ἀνωτέρω, ὅτι ἔνδειξιν τῆς φιλίας τοῦ Ἀπόλλωνος ἔχει ὁ ποιητὴς τὴν ἐν Πυθίῳ νίκην. — κτίλον] «Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποιμένης κριὸν κτίλον ὀνομάζει· ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία ἐστὶ πᾶρὰ τὸ κτίσαι, ὃ ἐστὶ θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· Ὅρι κτίτου συὸς τοῦ ἐν ὕρει τεθραμμένου· νῦν οὖν κτίλον αἰοῖναι τὸν συντεθραμμένον καὶ συνήθη λέγει καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ (τῆς θεοῦ)· καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθαστεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει. Ἐνθ' αἱ ποιμναὶ κτιλεύονται κάρων λεόντων τε. Π. Σ. — ἄγει δὲ . . . ὀπιζομένα] Ἡ Σύνταξις «χάρις δὲ ἀντὶ φίλων ἔργων ὀπιζομένη τινὸς ἄγει ποι»· ὁ νοῦς «διότι

ἢ διὰ φίλα ἔργα εὐγνωμοσύνη μεγάλην τινὰ κόλασιν φοβουμένη ἄγει ποι τὸν εὐεργετηθέντα». — ἄγει ποι, «ὀδηγεῖ ποι, δηλονότι ἢ εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας, ἢ εἰς ἐπαινοὺς ἢ εἰς ἄλλο τι τοιοῦτον. — χάρις ἀντὶ φίλων ἔργων] «ἢ ὀφειλομένη εὐγνωμοσύνη ἐπὶ εὐεργεσίᾳ». — ὀπιζομένη τινός] «φοβουμένη κόλασιν τινὰ». τὸ ὀπιζομαι συντάσσεται καὶ γενικῇ· τὸ δέ τινος σημαίνει μέγα τι· ἦτοι μεγάλην τινὰ ποινήν, οἷαν ὑφίστανται οἱ ἀγνώμονες ὡς ὁ ἐν τοῖς ἐπομένοις φερόμενος ὡς παράδειγμα Ἰζίων. Οὕτω τὸ χωρίον οὐδεμιᾶς διορθώσεως δεῖται. — Ζεφυρία Λοκρῖς] Συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ νὰ ἀναμνησθῆ ἀπάντων τῶν εὐεργετηθέντων καὶ ἔτι εὐεργετουμένων ὑπὸ τοῦ Ἰέρωνος ἀναφέρει μόνον τοὺς Λοκροὺς καὶ μάλιστα ἐπὶ τὸ παθητικώτερον, Λοκρίδα παρθένον. «Ἀναξίλας καὶ Κλεόφρων ὁ τούτου παῖς Ἰταλίας ὄντες τύραννοι, ὁ μὲν ἐν Μεσσήνῃ τῇ Σικελικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἠπέλουν Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυριοῖς πρὸς τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦσι· πέμψας δὲ Ἰέρων Χρόμιον τὸν κηδεστήν διηπειλήσεν αὐτοῖς, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς Λοκροὺς πόλεμον, αὐτὸς πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν· ὧν περ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλήν ἐνδόντων ἐν εἰρήνῃ διήγον οἱ Λοκροί»· ἐφ' οἷς οὖν ἔπαθον αἱ Λοκρίδες ἦδον καὶ καθύμνουσιν τὸν Ἰέρωνα». Π. Σ. — πρὸ δόμων ἀπύει] «ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν πολλαὶ συνερχόμεναι ἄδουσι καὶ ὕμνοῦσι τὸν Ἰέρωνα». — δρακεῖσ' ἀσφαλὲς] «ἀπαλλαγείσα τῶν τοῦ πολέμου ἀμηγάνων κακῶν καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ εἰρήνῃ ἰδοῦσα τὸν ἥλιον ἐξέρχεται τοῦ οἴκου ἄδουσα».

— Στ. 39-44. θεῶν δ' . . . τίνεσθαι] «ταῖς τῶν θεῶν δὲ ἐντολαῖς καὶ βουλήσεσι τὸν Ἰζιονά φασι ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις βοᾶν, τῷ ταχεῖ τροχῷ πανταχοῦ δινούμενον, τὸν εὐεργέτην προσηγέσιν ἀμοιβαῖς μετερχομένους ἀμείβεσθαι». Π. Σ. Μέχρι· τοῦδε ἦσαν οἱ ἔπαινοι τοῦ Ἰέρωνος, οὗς ἐκ τῆς ἀγγελίας τῆς νίκης ἔλαβεν ἀφορ-

Παντὰ κυλινδόμενον·
 Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
 Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιε'.

Ἔμαθε δὲ σαφές· εὐμενέσ- 45
 σι γὰρ παρὰ Κρονίδαις

Γλοκὸν ἐλὼν βίοτον, μα-
 κρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔλθρον,

Μαινομέναις φρεσὶν

Ἦρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναί 50

Δάχον πολυγαθέες·

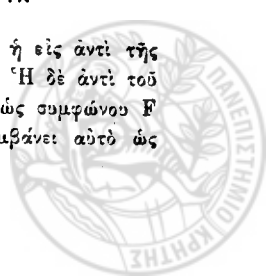
Ἄλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον

μῆν νὰ ποιήσῃ ἤδη πόνον καλῶς καὶ μετὰ ποίας συνεχείας ἐννοιῶν μεταβαίνει εἰς τοὺς πρὸς τὸν Ἴέρωνα διαβαλόντας αὐτόν. Τοιαύτη τίς ἐστὶν ἡ μετάβασις «ἅπαντες οἱ εὐεργετηθέντες καὶ εὐεργετούμενοι παρὰ σοῦ, Ἴέρων, ὕμνοῦσι καὶ δοξάζουσί σε, φοβούμενοι κόλασίν τινα μεγάλην (ὀπιζόμενοί τινος)· ὅσοι ὅμως αὐτῶν μὴ ὀπιζόμενοι κολάσεως ἀπατῶσι σὲ τὸν εὐεργέτην, οἳοί εἰσιν οἱ διαβαλόντες ἐμὲ, ἄς μάθωσι τί ἔπαθεν ὁ Ἰξίων ὁ ἀπατήσας τὸν εὐεργετήσαντα αὐτὸν Δία». Τὸν Ἴέρωνα λοιπὸν παραβάλλει πρὸς τὸν Δία· τὸν Ἰξίωνα τὸν ἀπατήσαντα τὸν Δία, πρὸς τὸν ἀντίπαλον

στ. 44. ἐπερχομένους ἔν τισι χειρογρ.

στ. 50. ἐράσατο ἡ κοινὴ γραφή. Ἡ δὲ γραφή ἐράσατο καὶ πρὸς τὸ μέτρον ἔχει καλῶς καὶ ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσιν ὑπάρχει.

στ. 52. ἐς αὐάταν ἡ κοινὴ γραφή· ἀλλὰ ἡ εἰς ἀντί τῆς ἐς ἀρμόζουσα τῷ μέτρῳ εὐρηται καὶ ἐν χειρογρ. Ἡ δὲ ἀντί τοῦ αὐάταν ἀρχαιοτατῆ γραφή ἐστὶν αὐάταν το ὕ ὡς συμφώνου F ἐκλαμβανομένου· ὁ δὲ Π. Σ. (ἴρα Σημ.) ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς φωνῆεν, διὸ γράφει «αὐάταν».

τοῦ ποιητοῦ τὸν ἀπατήσαντα τὸν Ἴέρωνα, ὥστε νὰ μὴ δώσῃ ἐντολήν τῷ Πινδάρῳ νὰ ποιήσῃ ὕμνον ἐν περιπτώσει νίκης. Ὅσον τις παρατηρεῖ καὶ ἐξετάζει τὰς σχεδιογραφίας ἀμφοτέρων τῶν ᾠδῶν Α'. καὶ Β'. τοσοῦτον ἐνορᾷ τὴν ὁμοιότητα καὶ τῶν δύο. Ἐὰν δὲ ἐνυπάρχῃ διαφορά τις, ἔστιν αὕτη, ὅτι ἐκεῖ πρὸ τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἰέρωνος ἀφιερῶν τὴν Αἴτνῃν τῇ προστασίᾳ τοῦ Διὸς· ἐνταῦθα δὲ εὐθὺς ἄρχεται τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἰέρωνος· τὰ λοιπὰ αἱ σχεδιογραφίαι εἰσὶν ὅμοιαι σχεδόν. Ἐξ οὗ συμπεραίνεται, ὅτι ὁ χρόνος ὁ μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν ᾠδῶν πᾶν ὀλίγος διεγένετο. — Ἰξίονα] «τὸν δὲ Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίονος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος· Φερεκύδης δὲ Πεισιώνος, ἔνιοι δὲ Ἄρεως, οἱ δὲ Φλεγύα. Ὁ Ἰξίων ἔγγημε Δίαν τὴν Δηϊονέως θυγατέρα· ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς τῶν νομφῶν τοῖς πατράσι δῶρά τινα προσάγειν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. λ. 244).

Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπετα δὲ χίλι'
ὕπέστη

Αἴγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς.

Ὁ γοῦν Δηϊονεὺς κατὰ τὸ σὺνηθες γήμαντα Ἰξίονα τὴν αὐτοῦ θυγατέρα τὴν τῶν δῶρων εἰσεπράττετο δύοσιν· ὁ Ἰξίων δὲ βιαζόμενος παρ' αὐτοῦ καὶ ἀναγκασθεὶς, διορύξας βόθρον καὶ πληρώσας πυρὸς ἐκάλεσε τὸν πενθερὸν ὡς ἐπὶ εὐωχίαν· ὁ δὲ ἀπρονόητος ὢν τοῦ μηχανήματος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πυρὰν ἔνδον ἔπεσε καὶ κατεκαύθη· τῷ δὲ μύσους μηδενὸς καθαρίζοντος τὸν Ἰξίονα, ἀποστραφέντων δὲ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὁ Ζεὺς οἰκτείρας ἐκάθηρε μὲν αὐτὸν τοῦ φόνου, ἀνήγαγε δὲ καὶ εἰς οὐρανὸν καὶ σνέστιον ἑαυτῷ ἐποιήσατο· τὸν δὲ δευτέρῳ ἐπιχειροῦντα ἀμαρτήματι εἰς ἔρωτα τῆς Ἥρας κινήθηναί φασι· μαθόντα δὲ τὸν Δία Νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ὁμοίαν ἀναπλάσσειν καὶ ἐκτυποῦν, τὸν δὲ Ἰξίονα θεασάμενον ἐφορμῆσαι καὶ παρακληθῆναι· γενέσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν ἄγριόν τινα καὶ τερατώδη ἄνδρα, ὃν Κένταυρον ὠνόμασαν· ὅστε-

Ἵρσεν· τάχα δὲ παθῶν ἔοικότ' ἀνήρ

Ἐξάϊρετον ἔλε μόχθον· αἶ

Δύο δ' ἀμπλακίαι

55

Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,

Ἵρωσ ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρῶ-

τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας

ρον δὲ τροχῷ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰξίονος προσδεσμευθῆναι καὶ τὸν τροχὸν ἀειδίνητον παρασκευασθῆναι καὶ κελεῦσαι τὸν Δία πρὸς τὴν κίνησιν τοῦ τροχοῦ τὸ τοιοῦτον βοᾶν, ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντευεργετῆναι καὶ μὴ καταβλάπτειν». Π. Σ.

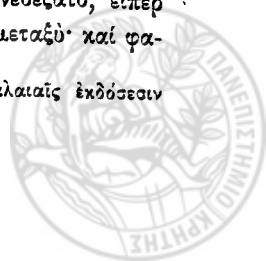
— Στ. 45. ἔμαθε δὲ σαφές] «ἔμαθε δὲ σαφῶς ὁ Ἰξίων, ὅτι δεῖ τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι.

— Στ. 46-51. Εὐμενέσι γὰρ . . . πολυγαθῆες] «παρὰ γὰρ τοῖς Κρόνου παισὶν εὐμενῶς διατεθεῖσιν αὐτῷ ἡδὺν δεξάμενος βίον τὴν ἐν θεοῖς διαγωγῆν, τὸν μακρὸν καὶ ὑπεραίροντα τὴν αὐτοῦ φύσιν ὕλβον ἐνεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν, ὅτε τῆς Ἵρας ταῖς μαινομέναις φρεσὶν ἐπεθύμησεν, ἦντινα Ἵραν μόναι αἶ τοῦ Διὸς κοῖται ἔλαχον». Π. Σ.
— παρὰ Κρονίδαις] τῷ Διὶ καὶ τῇ Ἵρᾳ. — πολυγαθῆες] «παρὰ τὸ γῆθαι πανευφρόσυνου» Δούκας.

— Στ. 51-52. ἀλλὰ νιν . . . ὑπεράφανον ὥρσεν] «ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἰξίονα ἢ ὕβρις εἰς ἄτην καὶ βλάβην μεγίστην ἐνέβαλεν. Αἰολικῶς δὲ αὐάταν ἀντι ἄταν· ἐκείνοι γὰρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐντιθέασι τὸ ὤ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀήρ αὐήρ, καὶ ἀὼς αὐῶς· ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι, καὶ τάχα ἂν τις ἡμῖν ἀπορήσειε λέγων πῶς τὸ ἄτη τοῦ Ἰ ὄντος μεταξὺ τὸ ὤ ἀνεδέξατο, εἶπερ τοῦτο οὐ γίγνοιτο, ὀπηνήκα σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ· καὶ φα-

στ. 54. ἔχε καὶ ἔσχε ἐν πλείσταις παλαιαῖς ἐκδόσεσιν ἀντὶ τοῦ ἔλε.

στ. 57. ὅτι τ' πυρρῆχιος ἀντὶ ἐάμβου.

μεν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως γέγονεν· ἦν γὰρ ἀάτη· καὶ Ὅμηρος (Ἰλιαδ. 1.91.)

Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἧ πάντας ἀάται· ἀναλόγως οὖν, εἰ καὶ κατ' ἐκθλιψιν γέγονεν, ἀλλ' οὖν διὰ τὸ ὑπάρχειν δυνάμει τὸ ἕτερον $\bar{\alpha}$, τὸ $\bar{\upsilon}$ ἀνεδέξατο».

Π. Σ. — ὕβρις] συνεκδοχικῶς τὸ ἀποτελεσμα ἀπὸ τοῦ αἰτίου, ἀντι τοῦ ὁ κόρος· ἦτοι: «ὁ ἐκ τοῦ μακροῦ ὄλβου κόρος»· παράβαλ. πρὸς τὸ κόρῳ δ' ἔλεν Ἄταν ὑπέροπλον (Ὀλ. Α'. 89.50.) — ἀνάταν] ὁ Π. Σ. ἐρμηνεύει «ἄτην καὶ βλάβην»· ἀλλ' ἵνα μὴ φαίνεται ταυτολογία τις ἐν ταῖς λέξεσιν «ἀνάταν ὑπεράφανον» καὶ «ἐξαιρετον μόχθον»· κρεῖσσον νὰ ἀποδῶμεν τῇ λέξει «ἀνάταν» τὴν καθ' Ὅμηρον σημασίαν, «ἀνοσιουργίαν».

— Στ. 53-54. τάχα δὲ . . . μόχθον] «Ὅμηρος τὸ τάχα ἀντι τοῦ ταχέως· ταχέως δὲ παθῶν καὶ τιμωρηθεὶς τὸν πρέποντα αὐτῷ καὶ ἀρμόζοντα μισθὸν ἀνεδέξατο· ἐξ αἰρέτων δὲ φησι τὸν ἐξηλλαγμένον, ἦτοι ὅτι μέγας, ἧ δὲ οὐδείς ἄλλος ἔσχεν· οὐδείς γὰρ ἄλλος παραδίδεται οὕτως ἐπὶ τροχῷ κολαζόμενος». Π. Σ.

— Στ. 55-56. αἱ δύο . . . τελέθοντι] «τόν τε ἐμφύλιον φόνον καὶ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιθυμίαν φησίν». Π. Σ. Τὰ δύο ἀμαρτήματα, δι' ἃ ἐκολάσθη ὁ Ἰξίων, οὐκ ἄνευ σκοποῦ περιγράφει ὁ ποιητής, ἀλλ' ἵνα ποιήσῃ φανερωτέραν τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν πρὸς τὰ ἀμαρτήματα τοῦ διαβαλόντος αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰέρωνα.

— Στ. 56-59. τὸ μὲν ἦρωσ . . . θνατοῖς] «τῶν δύο ἀμαρτημάτων διαίρεσιν ποιεῖται, καὶ φησιν· Ἰξίων ἐμφύλιον φόνον ἐπέμειξεν ἀνθρώποις· οἷον πρῶτος τὸν ἐμφύλιον φόνον ἐν ἀνθρώποις κατειργάσατο». Π. Σ. Τοιοῦτον τι ἀμάρτημα ἐποίησε καὶ ὁ Βακχυλίδης (διότι τοῦτον ἕως ὑπαινίσσεται) πρὸς ἐμὲ τὸν αὐτῷ ὁμότεχνον. — ἐμφύλιον αἷμα] «αἷμα ὁμόφυλον, ἦτοι συγγενικόν» ὅθεν «φόνον συγγενικόν»· διότι τὸν πενθερόν, ὃς ἐστὶ ὡς πατήρ, ἐφόνευσεν. Παραβάλλει λοιπὸν τὴν πρὸς αὐτὸν

Ἐπέμιξε θνατοῖς·

Ἄ. β'. Κ. ιέ.

ἽΟτι τε μεγαλοκευθέεσ- 60

σιν ἔν ποτε θαλάμοις

Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρά-

το· χρή δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ

Παντὸς ὄραν μέτρον.

Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἄ- 65

δυσμένειαν τοῦ Ἰέρωνος πρὸς φόνον· τὸ δὲ πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Ἰξίονος ὁμόφυλον, πρὸς τὸ τοῦ Βακχυλίδου πρὸς τὸν ποιητὴν ὁμότεχνον. — οὐκ ἄτερ τέχνας] Τὴν ἀπάτην, ἣ ἐχρήσατο ὁ Ἰξίων, ἵνα ρίψη τὸν Δηϊονέα τὸν συγγενὴ αὐτοῦ εἰς τὸν πλήρη πυρὸς βόθρον, ταύτην καλεῖ τέχνην. Οὕτω καὶ ὁ Βακχυλίδης διὰ τέχνης καὶ ἀπάτης ἐβρίφη τὸν ποιητὴν εἰς τὴν οἶον βόθρον πυρὸς ὀργῆν καὶ δυσμένειαν τοῦ Ἰέρωνος· «σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ τοὺς δόλους καὶ τὰς πανουργίας τέχνας τινὲς ἐκάλουν». Π. Σ. — ἐπέμιξε θνατοῖς] «τοῖς λοιποῖς κακοῖς τῶν θνητῶν ἐπέμιξε καὶ τοῦτον τὸν φόνον».

— 60-62. ἽΟτι τε . . . ἐπειράτο] Παρατῆρει τὸ ἀσύνηθες τῆς χρήσεως τῶν συνδέσμων· ἀντὶ νὰ εἶπῃ «τὸ μὲν, ὅτι ἦρως . . . ἐπέμιξε θνατοῖς· τὸ δὲ, ὅτι μεγαλοκευθέεσσι . . . ἐπειράτο» ἔφη «τὸ μὲν, ὅτι τε ἐπέμιξεν. ἽΟτι τε . . . ἐπειράτο». — ἐν μεγαλοκευθέεσσι] «δεύτερον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ εὐκατασκευάστοις θαλάμοις τοῦ Διὸς τὴν γαμητὴν ἽΗραν ἐπεῖρα τε καὶ ἐνήδρευε· τὸ γὰρ ἐπειράτο παθητικὸν ὄν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐστὶ, σημαίνει δὲ τὸ ἐνήδρευεν· οὕτω γὰρ καὶ πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ ἐν ὄδῳ κακουροῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὄδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάφ· ἽΕπασ' ὄδουροῦς

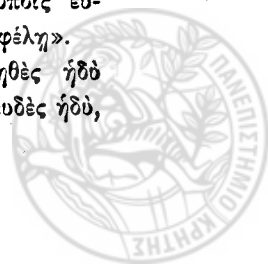
λυμεῶνας· καὶ Σοφοκλῆς· Πῶς δ᾽ ἔθ' ὄδουρὸν οἶος ἐξέβης λαθῶν;» Π. Σ.

— 63-64. χρή . . . μέτρον] «πρέπει δὲ ἕκαστος νὰ μετρή τὰ πράγματα αἰεὶ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν». Τὸ γνωμικὸν τοῦτο ἀποτείνει μὲν ἀμέσως πρὸς τὸν Ἴξιονα, ὅστις ἄνθρωπος ὦν ἐτόλμησε νὰ ἀπατήσῃ τὸν μητιέτην καὶ μέγιστον τῶν θεῶν Δία, ἐμμέσως δὲ πρὸς τὸν Βακχυλίδην, ὅστις ἐτόλμησε νὰ ἀπατήσῃ τὸν Ἴέρωνα τὸν πάντων, οἱ ἐγένοντό ποτε βασιλεῖς ἀφ' Ἑλλάδα ὑπέριτερον γενόμενον (στ. 110 κ. ἐξῆς). Ἐλπίζει δὲ ὁ ποιητής, ὅτι ὡς ὁ Ἴξίων ἔδωκε ποινὰς τῷ Διᾷ, οὕτω θὰ δώσῃ καὶ τῷ Ἰέρωνι ὁ πρὸς αὐτὸν διαβαλὼν τὸν Πίνδαρον. Παράβαλε πρὸς στ. 164.

— Στ. 65-67. εὐναὶ δὲ . . . ἔκοντ'] Μετὰ τὸ γνωμικὸν τὸ ἀρμόζον ἀμφοτέροις καὶ τῷ Ἰξίῳ καὶ τῷ Βακχυλίδῃ ἐπανέρχεται πάλιν εἰς μόνον τὸν Ἰξίονα, ἵνα εἴπῃ, πῶς ὁ Ζεὺς ἐξελέγξας τὴν ἀπάτην ἐπέθηκεν αὐτῷ τὴν τιμωρίαν. — εὐναὶ παράτροποι] «παρατρόπους εὐνάς φησι τὰς μοιχιδίους καὶ τοῦ δέοντος παρατετραμμένας». Π. Σ. — ἔβαλον] ἀόριστος ἀντὶ ἐνεστώτος σημαίνων τὸ συνήθως γιγνόμενον ἀντικείμενον τοῦ ἔβαλον τοὺς «προσελθόντας» ἐκ τοῦ ἐπομένου ἔκοντα. — ποτὶ καὶ] ἴσον τῷ «πρὸς δὲ καὶ» προσέτι καί. — τὸν] τοῦτον τὸν Ἰξίονα, ἐννοουμένου τοῦ ἔβαλον οὐχὶ ἐνταῦθα κατὰ ἀντιχρονισμόν. — ἔκοντα «ἔκοντα πρὸς τὰς παρατρόπους εὐνάς καὶ οὐχὶ ἀφκόμενον»· ἐκ δὲ τούτου σημαίνει «ποθοῦντα καὶ πειρώμενον προσελθεῖν, ἀλλ' οὐκ ἔργῳ προσελθόντα».

— Στ. 67. ἐπαὶ . . . παρελέξατο] αἰτιολογεῖ τὴν μετοχὴν ἔκοντα· «οὐ προσῆλθε ταῖς παρατρόποις εὐναῖς· ἐπεὶ οὐ παρελέξατο τῇ Ἥρᾳ, ἀλλὰ Νεφέλῃ».

— Στ. 68. ψευδὸς . . . ἀνήρ] Τὸ ἀληθὲς ἦδὲ ἦν ἡ Ἥρα· ἐκείνος ὁμως ἀγνοῶν ἐδίωκε τὸ ψευδὲς ἦδὲ, τὴν Νεφέλῃν.

θρόαν ἔβαλον ποτί
 Καί τὸν ἴκοντ', ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
 Ψεῦδος γλοκὺ μεθέπων, αἶδρις ἀνήρ·
 Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα
 Πρέπεν οὐρανία 70
 Θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον
 Αὐτῷ θέσαν Ζηγὸς παλάμαι, καλὸν
 Πῆμα· τὸν δὲ τετράκνα-
 μον ἔπραξε δεσμὸν,
 'Ε. β'. Κ. ιδ'.
 Ἐὸν ὄλεθρον, ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοι- 75
 σι γυιοπέδαις πεσῶν,
 Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-

— Στ. 69-71. εἶδος γὰρ . . . Κρόνου] «τὸ γὰρ εἶδος ἢ Νεφέλη ὁμοία τῆν τῇ ὑπερεχούσῃ τοῦ οὐρανοῦ Κρόνου θυγατρί». Π. Σ. δύναται δὲ καὶ οὕτως «τὸ γὰρ εἶδος τῆς Νεφέλης ἔπρεπε τῇ θυγατρὶ Κρόνου· ἦτοι τῆν

στ. 66-67. ποτί Καί τὸν ἴκοντ' ἢ κοινή γραφή. Ἐπεὶ δὲ, ἐὰν τὸ ἴκοντ' θεωρηθῆ μετοχή ἐνεστώτος, τὸ ἰ ἐστὶ μακρὸν διὰ τοῦτο ἐθεωρήσαντινες ἀντὶ ἴκοντο, καὶ οὕτω συνέταξαν «προσῆκοντο καὶ τὸν (ἐπὶ τὸν) εὐναί παρὰτρόποι» ἀντὶ τοῦ «προσείκετο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰς παρατρόπους εὐνάς· ἀλλὰ τῇ συντάξει ταύτῃ οὐδὲν ὄγιες ἐνεσιν. Ἄτεροι δὲ ὠρμησαν εἰς διορθώσεις «ἔβαλον ποτί κοῖτον ἰκῶν ἐπεὶ νεφέλη κ. τ. λ. ἢ «ἔβαλον ποτί κοῖτον ἰκόντ', ἐπεὶ νεφέλα κ. τ. λ. Ἄπασαι δὲ αὗται αἱ συγχύσεις καὶ διορθώσεις τῶν ἑρμηνευτῶν προήλθον, ὅτι τὸ ἰ ἐν τῷ ἐνεστώτι ἴκω ἐστὶ μακρὸν ἐνταῦθα τοῦ μέτρου αἰτοῦντος βραχύ· ἀλλ' ἔνεκα τοῦ μέτρου δὲν πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς διορθώσεις· τίς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἡμᾶς, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐκ ἔθετο ἐνταῦθα τὸ ἰ βραχὺ, εἰ καὶ ἀλλαγῶ εὔρηται αἰεὶ μακρὸν;

στ. 70. οὐρανία· ἐν πολλοῖς δὲ εὔρηται οὐρανιαῶν· ἦτοι «ὑπεροχωτάτη τῶν οὐρανίων θεαινῶν».

ὅμοιον τῷ τῆς θυγατρὸς Κρόνου. — οὐρανία] ὁ Π. Σ. φαίνεται, ὅτι ἀνέγνω οὐρανία γενικῆς πτώσεως ἐκ τοῦ οὐρανίας.

— Στ. 72. καλὸν πῆμα] «ὡς καὶ Ἡσίοδος (ἔργ. καὶ ἡμέρ. 57) καλὸν κακὸν πῆμα δὲ καλὸν φησι τὴν Νεφέλην, καλὸν μὲν διὰ τὸ ὁμοιωσθαι τῇ Ἥρᾳ, πῆμα δὲ ὡς πρὸς τὸ ἀποτελεσμα, τὸ ἐξ αὐτῆς βλάβος». Π. Σ. Τὸ ἐξ αὐτῆς βλάβος ἢ τὸ πῆμα ἦν ὁ τετράκνημος δεσμός καὶ ὁ ἐκ τῆς Νεφέλης ἄχαρις γόνος, ὁ Κένταυρος.

— Στ. 73-75. τὸν δὲ τετράκναμον . . . ὄγ'] «διεπράξατο δὲ οὗτος τὸν ἑαυτοῦ ἄλεθρον, τὸν τετράκνημον δεσμόν». — τετράκναμον] «κνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ τροχοῦ ῥάβδος ἢ διήκουσα ἀπὸ τῆς χοινηκίδος ἐπὶ τὸν κύκλον οἱ δὲ ἀρμάτριοι τροχοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξάκνημοί εἰσιν, οἱ δὲ τῶν θεῶν δι' ὑπερβολὴν τοῦ κόσμου παρὰ τῷ Ὅμηρῳ ὀκτάκνημοι εἶναι λέγονται. Οἰκείως δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν τοῦ Ἰέριονος τροχὸν τετράκνημόν φησιν, ἵνα τοῖς μὲν δυοὶ ποσὶ τὰς δύο, ταῖς δὲ δυοὶ χερσὶ τὰς δύο προσάψῃ κνήμας». Π. Σ. Τετράκνημος λοιπὸν δεσμός σημαίνει τὸ δεθῆναι τὰς δύο χεῖρας καὶ δύο κνήμας ἀνὰ μίαν ἐν μιᾷ ἐκάστη κνήμῃ τοῦ τροχοῦ.

— Στ. 77. τὰν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν] «ἀνεδέξατο παρὰ τῶν θεῶν νὰ ἀγγέλλῃ τὸ πάγκοινον καὶ γνωστὸν ἐκείνο τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς κ. τ. λ. (στ. 44)». — τὰν πολύκοινον ἀγγελίαν] ἴσον τῷ «ἀγγέλλειν τὸ πολύκοινον» τραπέντος δὲ τοῦ ἀπαρεμφάτου εἰς ὄνομα ἐφεκλύσθη καὶ τὸ γένος τοῦ ἀντικειμένου ὑπὸ τοῦ ὀνόματος. Τὸ δὲ ἀνεδέξατο ἴσον τῷ «διετάγη»

— Στ. 78-82. ἄνευ δ' οἱ . . . Κένταυρον]. Ἡ πρώτη ποινὴ αὐτοῦ ἦν ὁ τετράκνημος δεσμός· ἡ δὲ δευτέρα ἦν τὸ τεκεῖν αὐτῷ τὴν Νεφέλην γόνον ἄνευ χαρίτων ἄγριον καὶ ὕβριστήν. — μόνᾳ καὶ μόνον] «μόνη αὐτῇ ἢ Νεφέλῃ καὶ ἓνα μόνον ἐγέννησε τοιοῦτον». — οὗτ' ἐν ἀνδράσι . . . νόμοις] «οὔτε ἐν νόμοις ἀνδρῶν οὔτε ἐν

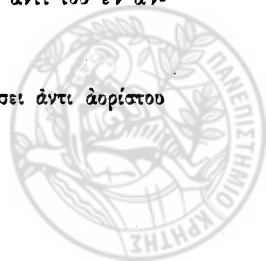
ξατ' ἀγγελίαν· ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
 Γόνον ὑπερφιάλον,
 Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀν- 80
 δράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς.
 Τὸν ὀνόμαξε τράφοισα Κένταυρον· ὃς
 Ἴπποισι Μαγνη-
 τίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Πα-
 λίου σφυροῖς· ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς 85
 Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
 Ὅμοιοι τοκεῦσι, τὰ ματρώθεν μὲν
 Κάτω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός.

νόμοις θεῶν γερασφόρον, τιμώμενον». Ὅθεν «οὔτε θεαῖς
 οὔτε γυναιξὶ μίγνυσθαι δυνάμενον» διὸ ἐμίγνυτο Ἴπποις·
 οὔτε ἐν ἀνθρώποις γέρας ἀποφερόμενον, ὃ ἐστὶ τῆς τῶν
 ἀνθρώπων φύσεως ξένον ὄντα, οὔτε ἐν τοῖς τῶν θεῶν
 νόμοις τιμώμενον· ἐκ δὲ τούτου πάλιν οὐδὲ θεαῖς ὅμοιον·
 ἢ τὸν οὔτε τῆς τῶν ἀνθρώπων μετέχοντα φύσεως οὔτε
 τῆς τῶν θεῶν». Π. Σ. — Κένταυρον] «ὄνομα δὲ αὐτῶ
 φησιν εἶναι Κένταυρον· τοῦτον δι' ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Θεο-
 σαλικῇ Ἴπποις μίγνύμενον τοὺς διφυεῖς γεννῆσαι Κενταύ-
 ρους, ὥστε καὶ ἐκείνους κατὰ τὸ γενικὸν ὄνομα ὀνομα-
 σθῆναι Κενταύρους ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς ὀνομασίας· εἰσὶ γε
 μῆν, οἱ τὸν ὄλον μῦθον παρεγκεχειρήκασιν, ὡς οὐ διφυῶν
 γεγονότων. Λέλεγας γάρ φασι πρότερον αὐτοὺς προσαγο-
 ρευσμένους, διὰ τὸ πρῶτους πάντων Ἴπποις κέλησιν ἐπο-

στ. 80-81. ἐν ἀνθρώποισι ἐν πολλοῖς ἀντὶ τοῦ ἐν ἀν-
 δράσι.

στ. 81. νομοῖς ἐν τισιν.

στ. 82. τραφοῖσα ἐν παλαιᾷ τινι ἐκδόσει ἀντὶ ἀορίστου
 τραφοῦσα· τράφοισα δὲ ἐστὶ ἐνεστώσ Δωρ.

χθθέντας ἀποκεντήσαι τοὺς ταύρους, προσαγορευθῆναι Ἴποκενταύρους». Π. Σ.

— Στ. 83-84 ὅς ἵπποισι . . . πατρός] «Κένταυρον ἄνδρα φησὶ γεννηθῆναι ἐκ τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίονος· ὃν μιγνόμενον ταῖς κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου ὕρους ἵπποις γεννῆσαι τοὺς διφυεῖς Κένταυρους, τὰ μὲν κάτω ἐμφερεῖς τῇ μητρὶ, τὰ δὲ ἄνω τῷ πατρὶ. Ζητεῖται, διατι, εἰ ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας οἱ Κένταυροι ἐτράφησαν, ἐν Φολόῃ τῇ Ἀρκαδικῇ Ἡρακλεῖ ἀντιτάσσονται καὶ ῥητέον, ὅτι Πειρίθους ὁ Ἰξίονος παῖς καὶ Δίας τῆς Δηϊονέως ὡς ἂν οἰκειότητα ἔχων πρὸς τοὺς Κένταυρους τὴν τῶν γάμων ἐστίαςιν ἐπιτελῶν κέκληκεν αὐτοὺς, ἐπιλαθόμενος δὲ τῷ Ἄρει θῆσαι ἔσχε μηνίοντα τὸν θεόν· καὶ οὕτως οἱ Κένταυροι, τῆς τῶν κρατήρων ἀποπονοίας αἰσθόμενοι κατὰ τὴν εὐωχίαν ἑαυτοὺς οὐδαμῶς ἡδυνήθησαν τῆς ἐμφότου μανίας κατασχεῖν· ἀκράτου γὰρ οἴνου ἐμφορησάμενοι ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ἀκολάστως ἐφώρμησαν, πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κένταυρῶν οἱ περιλειφθέντες ἀπέφυγον εἰς τὴν Φολόην τὴν οὕτω κληθεῖσαν ἀφ' ἐνός τῶν Κένταύρων». Π. Σ.

— Στ. 89-90. θεός . . . ἀνύεται] «ὁ θεός μόνος ἐκτελεῖ πάντα σκοπὸν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ θέλησιν καὶ οὐχὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡς οὐδὲ Ἰξίων ἐξετέλεσεν, οὐδὲ οἱ διασύροντες ἐμὲ παρὰ σοί, Ἰέρων, θὰ ἐκτελέσωσι· καὶ οὐ μόνον δὲν θὰ ἐκτελέσωσιν, ἀλλὰ καὶ θὰ τιμωρηθῶσιν· διότι οὐκ ἄνευ σκοποῦ παρηγγέληθ' ὁ Ἰξίων νὰ λέγῃ τὸ εὐεργέταν ἄγαναῖς κ. τ. λ. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ συνέχεια τῶν ἐννοιῶν οὐκ ἀρίστη ἐστίν. Τελειώσας τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπάτης τοῦ Ἰξίονος καὶ τῶν ποιῶν αὐτοῦ ποιεῖται ἐκ τούτων ἀξίωμα, ὅπερ ἐφαρμόζεται πᾶσι τοῖς δολίοις καὶ ἀχαρίσταις. — ἐπ' ἐλπίδεσσι] μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· δεῖσι οἱ ἄνθρωποι ἐλπίζουσιν, οἱ δὲ θεοὶ νοοῦσι καὶ βούλονται. Ἐχρήσατο δὲ τῇ μεταφορᾷ ταύτῃ, βουλόμενος νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ οἱ ἄνθρωποι μιμοῦν-

Σ. γ'. Κ. ιε.

Θεός ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδες-
 σι τέκμαρ ἀνύεται· 90
 Θεός δ' καὶ πτερόεντα
 Ἄετόν κίχρα, καὶ θαλασσαί-
 ον παραμείβεται
 Δελφίνα· καὶ ὕψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
 Βροτῶν, ἐτέροισι δὲ 95
 Κῶδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεῶν
 Φεύγειν δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν.
 Εἶδον γάρ, ἐκάς ἐὼν, τὰ πόλ-
 λ' ἐν ἀμαχανία
 Ψογερόν Ἀρχιλοχόν βαρυλό- 100
 γοις ἔχθεσιν πλαινόμενον. Τὸ πλου-
 τεῖν δὲ σὸν τύχα πότμου
 Σοφίας, ἄριστον.

ται τοὺς θεοὺς, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ δυναθῶσι νὰ ἐκτελέ-
 σωσιν, ὅτι ἂν τολμήσωσιν.

— Στ. 91-94. θεός, δ' καὶ . . . δελφίνα] Ἐμ-
 μένει εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς παντοδυναμίας τοῦ θεοῦ.

— 94-96. καὶ ὕψιφρόνων . . . παρέδωκ'] Ἐνε-
 κα τῆς παντοδυναμίας καὶ τοῦτο ποιεῖ ὁ θεός «τοὺς ὕψη-
 λοφρονοῦντας τῶν βροτῶν ἐπὶ τινὶ δόξῃ καὶ τούτου ἕνεκα
 ἀδικοῦντας ταπεινοὶ καὶ κολάζει, τοῖς δὲ ἀδικουμένοις,
 δίδωσι κῶδος ἀγήρον». Αἰνίττεται δὲ εἰς Βακχυλίδην, ὡς
 καὶ ὁ Π. Σ. ὀρθῶς εἰκάζει. Τοῦτο λοιπὸν βούλεται νὰ
 εἴπῃ ὁ ποιητής «οἱ ἐμοὶ ἐχθροὶ μεγάλην εὐνοίαν καὶ
 ἰσχυρὸν ἔχοντες παρὰ σοί, Ἰέρων, μέγα ἐπὶ τούτῳ φρο-
 νοῦσι καὶ τούτου ἕνεκα τολμῶσι νὰ σὲ ἀπατήσωσι δια-
 σύροντές με, ἵνα οὕτω νὰ ὑποπέσω εἰς τὴν σὴν δυσμέ-
 νειαν· ἀλλ' ὁ θεός καὶ σὲ θὰ ἐκβάλῃ τῆς ἀπάτης

καὶ ἐγὼ θὰ κτήσωμαι αὐτὴς τὴν σὴν εὐνοίαν, ἦν οἱ ἐμοὶ ἐχθροὶ θὰ ἀπολέσωσιν.

— Στ. 96-97. ἐμὲ δὲ χρεῶν . . . κακαγορίαν] «ἐμὲ δὲ φεύγειν δεῖ τὰς κακαγορίας, τοῦτ' ἔστι τὸ κατηγορεῖν τινῶν· αἰνίττεται δὲ εἰς Βακχολίδην, αὐτὸν γὰρ αὐτὸς τῷ Ἰέρωνι διέσυρεν». Π. Σ. (οὕτω διορθωτέον τὸν Π. Σ. τῆς γραφῆς ἐχούσης αὐτὸς τὸν Ἰέρωνα, ἢ τῆς ἐτέρας, αὐτὸν τῷ Ἰέρωνι)· ἦτοι «ἐμὲ δὲ οὐ δεῖ ἀκαταπαύστως κατηγορεῖν τινος ὡς ποιεῖ ὁ Βακχολίδης· διότι εἰμὶ μὲν σοφός, οὐκ εἰμι δὲ πλούσιος· ἅπερ ἀμφοτέρωθεν ἔχων τις δύναται ἐλευθέρως καὶ νὰ σκέπτηται ὀρθῶς καὶ νὰ πράττῃ ὁ ἐσκέπθη».

— Στ. 98-103. Εἶδον γὰρ . . . πιαινόμενον] «ἐγὼ οὐ μιμνήσομαι τοὺς παρὰ σοι, Ἰέρων, συνεχῶς κατηγοροῦντας ἐμέ· διότι γινώσκω, ὅτι ὁ Ἀρχίλοχος, ὅστις ἔχαιρε φέγων τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἔχθη τῶν ἀνθρώπων κερδαίνων, ἐν ἀπορίᾳ καὶ πτωχείᾳ ἔζησεν». — ἐκάς] μακρὰν κατὰ χρόνον· διότι ὁ Ἀρχίλοχος ἦν πολὺ προγενέστερος τοῦ Πινδάρου. — εἶδον τὰ πόλλ' . . . Ἀρχίλοχον] «εἶδον ὅτι ὁ φογερός Ἀρχίλοχος ἦν τὰ πολλὰ ἐν ἀμηχανίᾳ». — βαρυλόγοις ἔχθεσιν] ἐκ βαρέων καὶ δηγτικῶν λόγων γενομένοις. — πιαινόμενον] «ὅστις ἐπαχύνετο». Ὅρα πρῶτον τὸ ἀξύμωρον «ἔχθεσι παχυνόμενον» δεύτερον τὸ ἀντίθετον, ἔχθεσι παχυνόμενον ἐν πτωχείᾳ ὄντα. — τὸ πλουτεῖν . . . ἄριστον] «τὸ δὲ πλουτεῖν σοφίας ἅμα καὶ ὄλβου, τοῦτό ἐστιν ἄριστον, καὶ οὐχὶ τὸ πλουτεῖν μόνον σοφίας, ὁ συνέβαινε τῷ Ἀρχιλόχῳ». — πότμου] «εὐδαιμονίας» τὸ πλήρες (Ὁλ. β'. 34.) πότμου σὺν εὐδαιμονίᾳ.

— Στ. 104-105. τὸ δὲ . . . πεπαρεῖν] «σὺ δὲ σαφῶς ἔχεις ἀμφοτέρωθεν ὁμοῦ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν σοφίαν, ὥστε νὰ ἐκδηλώσῃς αὐτὰ ἐλευθέρῳ νῷ καὶ σκέψει, ἦτοι ἐλευθέρως, σκεπτόμενος, μηδὲνα φοβούμενος καὶ διὰ μὲν τῆς σοφίας νὰ εὐρίσκῃς τὸ ὀρθόν, ἦτοι ποῖοι εἰσιν

Ἄ. γ'. Κ. ιέ.

Τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
 θέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
 Πρύτανι, κύριε πολλῶν
 Μᾶν εὐστεφάνων ἀγυιῶν
 Καὶ στρατοῦ· εἰ δέ τις
 Ἦδη κτεάτεσσὶ τε καὶ περὶ τιμᾶ
 Λέγει ἕτερόν τιν' ἄ- 110
 ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 Χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾶ·
 Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
 Στόλον ἀμφ' ἀρετᾶ
 Κελαδέων· νεότατι μὲν ἄ- 115
 ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὄθεν

οἱ ἐπὶ κέρδει κολακεύοντές σε καὶ διαβάλλοντες τοὺς ἀγα-
 θούς σου φίλους· διὰ δὲ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς δυνάμεως (τοῦ
 εὐδαίμονος πότμου) ἐλευθέρως νὰ κολάζῃς αὐτούς. Εἶθε
 λοιπὸν (στ. 131) μαθὼν, οἷος εἶ, τοιοῦτος γένοιο· ἦτοι
 εἶθε γνοίης τοὺς πονηροὺς φίλους καὶ τιμωρήσαις αὐτούς.

στ. 105, Ἡ γραφὴ πεπαρεῖν προήλθεν ἐκ τῆς παρα-
 νοήσεως καὶ κακῆς ἐρμηνείας τοῦ χωρίου· διότι ὁ ποιητὴς οὐ
 βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Ἰέρων δύναται καὶ ἑτέροις νὰ πορίσῃ
 πλοῦτον καὶ ποιήσῃ πλουσίους, ὡς ὁ Π. Σ. νομίζει, ὅ καὶ ἕτεροι
 ἠκολούθησαν· ἀλλ' ὅτι πλούσιος ὢν καὶ ἰσχυρὸς δύναται νὰ δη-
 λώσῃ (πεπαρεῖν) ἐλευθέρως καὶ ἀφόβως καὶ τὸν πλοῦτον καὶ
 τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν σοφίαν. Διότι τὴν μὲν σοφίαν ἐπιδεικνύσαι ἐξευ-
 ρίσκων δι' αὐτῆς τοὺς ἀπατηλοὺς φίλους, τὸν δὲ πλοῦτον καὶ τὴν
 δύναμιν, τιμωρῶν αὐτούς ἐλευθέρως καὶ ἀφόβως. Ὅθεν ἡ γραφὴ
 πεπαρεῖν ἔχει κάλλιστα κατὰ τὴν σημασίαν, ἣν εὐρίσκομεν
 παρ' Ἡουχίφ λέγοντι πεπαρεῖν, ἐνδειξαι, σημεῖναι καὶ «πε-
 παρεύσιμον, εὐφραστον, σαφές». Ἔστι δὲ τὸ πεπαρεῖν κατ'
 ἀναλογίαν ἀόριστος β'. τοῦ παίρω· μέλλ. β'. παρῶ· ἀόρ. β'. ἔπα-
 ρον καὶ πέπαρον, πεπαρεῖν, ὡς ἔπιθον, πέπιθον, πεπιθῶν, πεπιθῆν.

Πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο παράβαλε καὶ Ὅλ. Β'. 96. κ. ἐξῆς. — νιν] «τὴν σοφίαν σὺν τύχᾳ πότμου». — πεπαρεῖν ἐλευθέρα φρενί] «ὥστε νὰ ἐνδείξῃς αὐτὰ ἐλευθέθῳ, ἄνευ φόβου». ἦτοι καὶ νὰ σκεφθῇς καὶ ἐκφράσης ἐλευθέρως τὴν ἐκ τῆς σῆς σοφίας σχηματισθεῖσαν σοφὴν γνώμην καὶ νὰ ἐκτελέσῃς αὐτήν· διότι οὐ φοβείσαι μὴ εὐρεθῇς ἐν ἀμηχανίᾳ πλούσιος ὢν καὶ δυνατός. Τὸ πεπαρεῖν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τοῦ παρεῖν. Κακῶς ἐξέλαβόν τινες μετὰ τοῦ Π. Σ., ὅτι ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ γίνεται λόγος περὶ μεγαλοδωρίας τοῦ Ἰέρωνος.

— Στ. 106-112. Πρύτανι . . . κενεᾷ] Ἐν τούτοις ἐπεξηγῆται τὴν τύχην πότμου· ἥς ἕνεκα καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρός ἐστι· διὸ οὐδένα φοβείται. — εὐστεφάνων ἀγυιᾶν] «ἤγουν ὑψηλῶν ἢ εὐτεταχισμένων πόλεων· στέφανος γὰρ πόλεώς ἐστι τὸ τεῖχος». Π. Σ. — εἰ δέ τις . . . κενεᾷ] «εἰ δέ τις πλούτῳ καὶ τιμῇ, φησὶν, ἕτερόν τινα τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν πρὸ τούτου μείζονα καὶ ἀξιολογώτερον λέγει γεγενῆσθαι, κούφη καὶ ματαία φρενὶ διαπαλαίει καὶ μάχεται, ἦτοι ἀνόητός ἐστι καὶ ἀναισθητός. Π. Σ.

— Στ. 113-124. εὐανθέα . . . χαίρει] Ἐν τούτοις ἐπαινεῖ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἰέρωνος, ἢ ὡς ἀνωτέρω ἐκάλεσε, τὴν σοφίαν. Παρατήρει τὸ σχέδιον τοῦ ποιητοῦ. Ἐν στ. 104-105. εἶπεν, ὅτι ὁ Ἰέρων ἔχει συνάμα ἀμφοτέρα καὶ τὸν πλοῦτον, ἦτοι τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν σοφίαν. Ἦρκει τοῦτο καὶ ἰδόνато εὐθὺς ἐξακολουθῶν τὰς συμβουλὰς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν στ. 131. ἀλλ' ἵνα προπαρασκευάσῃ τὰς ἀκοὰς τοῦ Ἰέρωνος εἰς τὴν ὑποδοχὴν ἐκείνων, ἃ μέλλει νὰ εἴπῃ πικρότερα ὄντα τῶν προτέρων, ὡς μὴ αἰνιγματωδῶς λεγόμενα, διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ (οὐχὶ ὁμῶς διὰ παρεκβάσεως καὶ διακοπῆς, ἀλλὰ κατὰ συνέπειαν καὶ συνέχειαν τῶν εὐνοιῶν) εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν πρῶτον τὴν εὐδαιμονίαν ἦτοι τὸν πλοῦτον καὶ δύναμιν αὐτοῦ, εἶτα δὲ τὴν σοφίαν, δι' ἣν τοσαύτας

Φαμί καὶ σὲ τὰν ἀπεί-
 ρονα δόξαν εὔρειν,
 Ἐ. γ'. Κ. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἵπποσώαισιν ἀνδρά-
 σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν

120

Πεζομάχαισι βουλαί
 Δὲ πρῶτον ἀκίνδονον ἔμοι ἔπος
 Ποτί ῥα πάντα λόγον
 Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

ἠρωϊκὰς πράξεις κατειργάσατο. — εὐανθέα στόλον] ὁ Π.
 Σ. καὶ ἄλλοι ἐννοοῦσι τῇ λέξει στόλον ναῦν. Ἀλληγο-
 ρικῶς λοιπὸν καλεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ φαν-
 τασίαν, καὶ ἀρετὴν ναῦν· ἀλλὰ τὸ ἐπίθετον εὐανθῆς
 οὐχ ἀρμόζει οὔτε τῇ νηϊ οὔτε τῇ φαντασίᾳ, ἀλλὰ κυρί-
 ως ἀρμόζει τῷ ὕμνῳ, ἐφ' οὗ ὡς ἐπὶ πελάγους πλέει ὁ
 ποιητὴς. Ὅθεν κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ στόλον
 ἢ κατάλληλος ἔκφρασις ἢ ἐξήγησις τῆς ἀλληγορίας εἴη
 ἂν αὕτη «κελαδῶν τὴν σὴν ἀρετὴν, ὡ Ἰέρων, θὰ ἀναβῶ
 ἐπὶ τὴν ναῦν τῆς ἐμῆς φαντασίας, ἵνα πλεύσω τὸ πέλα-
 γος εὐανθοῦς ὕμνου». Ὅθεν τὸ στόλον εὐανθέα
 ἐστὶ κατὰ βραχυλογίαν ἴσον τῷ «στόλον εὐανθοῦς πελά-
 γους· ἴστροι στόλον πλέοντα εὐανθὲς πέλαγος. Σημειωτέον δὲ,
 ὅτι στόλος οὐ μόνον ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, ἀλλὰ καὶ
 ἐπὶ ξηρᾶς. Ὅθεν κατ' ἐμὲ ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὸν δίφρον
 ἢ ἄρμα τῶν Μουσῶν, ἐφ' οὗ ἀναβαίνοντες οἱ ποιηταὶ
 ῥίπτουσι τὰ βέλη (ὄρ. Ὀλ. Θ'. 121. Ἰσθμ. Β'. 3. Σημ.
 εἰς Ὀλ. Στ. 37-145). Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν ταύτην ἐν-
 νοίαν καὶ τὸ ἐπίθετον εὐανθῆς ἄριστα ἀρμόζει τῷ ἄρ-
 ματι τῶν Μουσῶν, ἐξ οὗ πλήρους ὄντος ὠραίων ἀνθέων
 θὰ ῥίπτῃ αὐτὰ ὡς βέλη. — νεύαται . . . πολέμων] «νεύ-

στ. 121. πεζομάχοισι καὶ πεζομάχαις διάφοροι
 γραφαί.

τι γὰρ μὲν βοήθει (πρὸς δόξαν) ἢ περὶ τὸ πολεμεῖν θρασυτής· τοῦτο δὲ ἐν τῷ καθ' ὅλου γνωμικῶς ἀναπεφώνηκεν». Π. Σ. Ἀνάβη λοιπόν ἐπι τὸν στόλον, ἦτοι ἐπὶ τὸ εὐανθές ἄρμα τῶν Μουσῶν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥίπτει τὰ ἄνθη τοῦ ὕμνου ὡς βέλη. — ὄθεν] «ἐξ ἧς ἀρετῆς, ἐκ τοῦ εἶναι σε ἐν τῇ νεότητι ἀνδρείον καὶ θαρράλειον ἐν τοῖς δεινοῖς πολέμοις. — τὰ μὲν ἐν ἵπποσάαισι . . . πεζομάχαισι] «τοῦτο δὲ φησι, παρ' ὅσον νέος ὢν ὁ Ἰέρων σὺν Γέλωι τῷ ἀδελφῷ τοὺς ἐπὶ Σικελίας πολέμους διήνεγκε». Π. Σ. — πεζομάχαισι] ὁ πεζομάχης. — βουλαὶ δὲ . . . παρέχοντι] «νέον μὲν ὄντα ἐδόξασέ σε ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ ἐν δεινοῖς πολέμοις θάρρος· πρεσβύτερον δὲ γενόμενον ἢ σύνασις καθίστησί σε ὑπέρτερον παντὸς ἐπαίνου». — βουλαὶ πρεσβύτεραι] «αἱ βουλαὶ καὶ ἡ φρόνησις, ἃς ἔχεις πρεσβύτερος γενόμενος». — ἔπος ἐμοὶ ἀκίνδυνον] «ἔπος λόγον, ὕμνον ἀκίνδυνον ἐμοί, μὴ ἐξελεγχθῶ ὑπὸ τινος, ὡς ψευδῶς σε ἐπαινῶ» Π. Σ. Τὸ ἐμοὶ συναπτέον οὐ μόνον τῷ ἀκίνδυνον ἀλλὰ καὶ τῷ παρήχοντι. — ποτὶ πάντα λόγον] συναπτέον τῷ ἀκίνδυνον πρὸς λόγον σημαίνει «ἐλλόγως, μετὰ λόγου, δικαίως»· ἄρα πρὸς πάντα λόγον σημαίνει «καθ' ὅλους τοὺς λόγους, καθ' ὅλα τὰ δίκαια» ἢ ὡς ἐξηγεῖται ὁ Π. Σ. «ἀκίνδυνον· ἃ γὰρ ἔχεις, ταῦτα καὶ λέγω». — ἐπαινεῖν] «ἔπος = ὕμνον, ἵνα σε ἐπαινῶ, καὶ ἀκίνδυνον ὥστε νά σε ἐπαινῶ». — χαίρει] ἀναπλήρωσον οὕτω πως «χαίρει οὕτως ὀλβιοδαίμων ὢν». Ἔτεροι νομίζουσιν, ὅτι τὸ χαίρει ἐνταῦθα σημαίνει χαίρεισιμόν οἷον προσερχομένου τῷ Ἰέρωνι τοῦ ποιητοῦ καὶ παραδίδοντος τὴν ᾠδὴν, παραβάλλοντες τὸ ἐνταῦθα χαίρει πρὸς τὸ ἐν Νεμ. Γ'. 133. ἀλλὰ τὸ ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠδῇ χαίρει οὐδεμίαν ἔχει πρὸς τὸ ἐνταῦθα σχέσιν· διότι ἐκεῖ τίθεται ἐπὶ τοῦ προπίνοντος. Τὸ δὲ ἐν Ἰσθμ. Α'. 44. χαίρετε ἐστὶν οἷον ἀναχωροῦντος χαίρεισιμόν. Παρ' ἡμῖν συνήθως τὸ χαίρει τίθεται ἐν τέλει τῶν ἐπιστολῶν· εἰ

ρε· τότε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὴν 125
 Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἄλως πέμπεται.

Τὸ Καστόρειον

Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς

Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου

Φόρμιγγος ἀντόμενος·

130

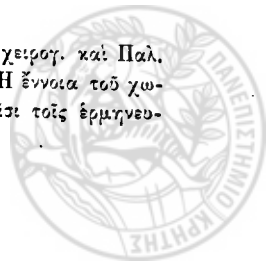
Γένοι' οἶος ἐσσι μαθῶν· καλὸς τοι

δὲ ἐτίθετο καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὕτως, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπίθανον, ἢ ἐξῆς ἐκδοχῆ τοῦ Ηεγνίυς καλῶς ἂν εἶχε «χαῖρε, ἐγὼ μὲν πέμπω πρὸς σὲ τοῦτο τὸ ἄσμα, σὺ δὲ δεξάμενος αὐτὸ εὐμενῶς μὴ παραπείθου ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων με»· δηλονότι ἐκδέχεται ὁ Ηεγνίυς τὰ μετὰ ταῦτα ἡθικὰ παραγγέλματα, οἷον προσθήκην (ὑστερόγραφον).

— Στ. 125. κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὴν] «ὡς πέμπονται τὰ ἐμπορεύματα, ἐν ἰδιωτικῇ δηλονότι νηϊ καὶ οὐχὶ τῇ σῆ βασιλικῇ νηϊ, ἢ ἀνακομίσει τὸ νικηφόρον ὄχημα καὶ τὴν ἀκολουθίαν». Τὸ δὲ Φοίνισσαν οὐκ ἐτίθη, ἵνα δείξῃ, ὅτι τὸ ἄσμα πολυτίμον ἐστὶ, ὡς ἐμπόρευμα ἐκ Φοινίκης, ἀλλ' ἀπλῶς, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν λύπην, ὅτι ἡγαγέσθη νὰ πέμψῃ αὐτὸ ὡς παλιγκάπηλος Φοίνιξ, καὶ οὐχὶ ὡς προσήκει τοῖς ἀγαθοῖς φίλοις τοῦ Ίέρωνος, — μὲν] ἢ ἀντίθεσίς ἐστιν «πέμπεται μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὡς μὴ ὄφελεν, κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὴν, σὺ δὲ ἄθρησον θέλων».

— Στ. 127. τὸ Καστόρειον] τὸ μέλος διαφέρει τοῦ Καστορείου, ὡς τὸ γένος τοῦ εἴδους· διότι τὸ Καστόρειόν ἐστὶ εἶδος τι τοῦ μέλους· «Καστόρειόν ἐστὶ μέλος τι Πυρρίχιον, ὑπορχηματικόν, ᾧ ἐχρῶντο ἐν τοῖς

στ. 131. Γένοιο δ' οἶος ἐν ἅπασιν τοῖς χειρογ. καὶ Παλ. ἐκδοσ· πλὴν ὀλίγων, ἐν οἷς τὸ δ' ὀρθῶς λείπει. Ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου τούτου γένοιο . . . αἰεὶ καλὸς παρὰ πᾶσι τοῖς ἐρμηνευταῖς ἐστὶ συγκεχυμένη.

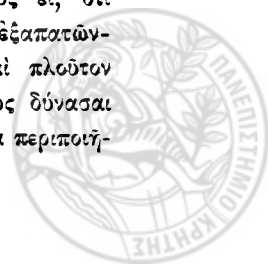
χοροῖς». Δούκας. «Καλεῖται δὲ Καστόρειον διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐπίου τοὺς Διόσκουρους εὐρεῖν ὄρχηστικοὶ γὰρ τινες οἱ Διόσκουροι. Ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηναῖν φησι τοῖς Διόσκουροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι, ἐξ ἐκείνου δὲ τοὺς Λάκωνας μετ' αὐλοῦ τοῖς πολεμίοις προσιέναι· τινὲς δὲ ῥυθμὸν τινά φασι τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν τῇ πρὸς τοὺς πολεμίους συμβολῇ· ἔνιοι μὲν οὖν φασι πρῶτον Κούρητας τὴν ἔνοπλον ὄρχήσασθαι ὄρχησιν, αὐθις δὲ Πύρριχον Κρήτα συντάξασθαι. Σωσίβιος δὲ, τὰ ὑπορχηματικά μὲλι πάντα Κρητικὰ λέγεσθαι. Ἐνιοι δὲ οὐκ ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητὸς τὴν πυρρίχην ὠνομάσθαι, ἀλλ' ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως παιδὸς ἐν τοῖς ὕλοις ὄρχησαμένου ἐν τῇ κατὰ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου νίκῃ. Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυρρίχῃ φησι κεχρηῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυρᾶν τῆς πυρρίχης τὸ ὄνομα θέσθαι». Π. Σ.

— Στ. 128. ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς] «Καστόρειον μελεασθὲν δι' Αἰολικῶν χορδῶν, ἦται διὰ τῶν χορδῶν τῆς ἑμῆς φόρμιγγος» ἢ ὡς λέγει ὁ Π. Σ. «Αἰολικῆ ῥυθμῷ συντεταγμένον, Βοιωτικαῖς χορδαῖς».

— Στ. 129. θέλων ἄθρησον] «παρατήρησον, ἐξέτασον εὐμενῶς». — χάριν φόρμιγγος] «χαριζόμενος τῇ ἐπταχόρδῳ κιθάρα, μεθ' ἧς ἐν τῇ ἐξετάσει καὶ δοκιμῇ θὰ ἄδῃται ὑπὸ τοῦ συγκροτηθρομένου χοροῦ».

— Στ. 130. ἀντόμενος] «παρευρισκόμενος ταῖς δοκιμαῖς».

— Στ. 131. γένοιο . . . μαθῶν] «μαθῶν, ἐξ ὧν εἶπον ἐν τῷ ἄσματι, (ἀπὸ στ. 104-124), οἷος εἶ, ὅτι δηλονότι καὶ αὐτὸς σοφὸς ὢν γινώσκεις τοὺς ἐξαπατωντάς σε, καὶ αὐτὸς δύναμιν μεγίστην ἔχων καὶ πλοῦτον οὐδὲν φοβεῖσαι, ἀλλὰ πάντας τοὺς δολίους φίλους δύνασαι νὰ μισῆς καὶ ἀποστρέψῃς, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς νὰ περιποιῇ-

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ'. Κ. αἰ.

Καλὸς ὁ δὲ Ῥαδάμανθους εἶδ'

Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν

Ἐλαχε καρπὸν ἀμώμη-

135

τον, οὐδ' ἀπάτῃσι θυμὸν

Τέρπεται ἔνδοθεν·

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ

Βροτῶν ἄμαχον κακὸν

Ἄμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,

140

Ἵοργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἕκελοι.

Κέρδει δέ· τί μάλα τοῦτο κερ-

σαι· ταῦτα μαθὼν πράττε σύμφωνα τῇ σῇ σοφίᾳ καὶ δυνάμει, ἀπόφρευγε τοὺς βουλομένους νᾶ σὲ ἐξαπατῶσι. Ἡ σύνταξις «μαθὼν, οἷος ἐσσι, γένοιο τοιοῦτος».

— Στ. 132. καλὸς πίθων . . . αἰεὶ καλὸς] ὅτι παραβάλλει τὸν ἀπατεῶνα φίλον πρὸς πίθηκον, καὶ τὸν Ἴερωνα πρὸς τὸν σοφὸν δῆλον, ἐξ ὧν λέγει περὶ Ῥαδάμανθους. Ὅθεν ὁ νοῦς «οἱ ἄσοφοι μόνον τέρπονται πρόσιέμενοι τοὺς κόλακας καὶ ἀπατεῶνας, ὥσπερ οἱ παῖδες τέρπονται ἐπὶ ταῖς ἀπάταις τῶν πιθήκων· ὅθεν σὺ σοφὸς ὢν μὴ δέχου τοὺς κόλακας, ἀλλὰ μιμοῦ τὸν Ῥαδάμανθον». Ἀπαντες οἱ Π. Σ. λέγουσιν, ὅτι ταῦτα ὑπαινίττεται εἰς Βακχυλίδην, ὅστις εὐδοκίμησε παρ' Ἴερωσι. «Θρασυδάϊος ἐταῖρος ἦν Πινδάρου, Ἴερων δὲ ἐπεπολεμήκει Θήρῳσι τῷ Θρασυδαίου πατρί· εἰχὸς οὖν διαβεβλήσθαι τὸν Πίνδαρον τῷ Ἴερωσι· ὅθεν ἀπολογούμενος εἰς τοῦτο πᾶσαν ἀναφέρει παραίνεσιν». Π. Σ. Ἄπαντα τὰ παραγέλιμα ταῦτα ἀνεκτίμητά εἰσι· ἀλλ' ἵνα ταῦτα εὐπρόσιτα

γένωνται τῷ τυράνῳ, ἣν ἀνάγκη Πινδαρικής εὐφυΐας καὶ τέχνης. Ἐπέτυχε δὲ ἄριστα τοῦ σκοποῦ ὁ ποιητής. διότι τὸσαύτην ἐνεποίησαν οἱ λόγοι οὗτοι τῇ ψυχῇ τοῦ Ἴέρωνος ἐντύπωσιν, ὥστε αὐτίκα παρήγγειλεν αὐτῷ νὰ ποιήσῃ ὕμνον ἴδιον εἰς τὴν νίκην, ὃν ὁ ποιητής φιλοτιμότερα ἐξετέλεσεν, ἤτοι τὴν Β'. κατ' ἐμὲ τῶν Πυθίων. Τοιαῦτά τινα παραγγέλματα τοῦ Ἀρταβάνου πρὸς Ξέρξην εὑρῆνται παρ' Ἡροδότῳ. 7, 10, 7.

— Στ. 138. οἶα] ἐν τῷ ἀπάταισι, ὅπου ἀναφέρεται τὸ οἶα ἐννοοῦνται καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀπατῶν. — παλάμαις ἔπειται] «ἀποτελοῦνται ἐκ τῶν παλαμῶν, μηχανορραφιῶν». — ψιθύρων βροτῶν] «ψιθύρους τοὺς κόλακας λέγει καὶ ἀπατεῶνας παρὰ τὸ ἡρέμα ὑποψιθυρίζειν». Π. Σ.

— Στ. 140. ἀμφοτέροις] «καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν». Π. Σ. Ὁ Π. Σ. οὐχ ὀρίζει, ὅτι ἐὰν ὁ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν ἢ ἄφρων ὡς παῖς· διότι ἐμμένει ἔτι ὁ ποιητής τῇ παραβολῇ τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ διαβολή ἄφρονος πρὸς τὸν παῖδα. — ὑποφάτιες] «παρὰ τὸ φατίζειν καὶ λέγειν». Π. Σ. Ὅθεν «κρυφαῖοι λόγοι». — διαβολιῶν] «Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ διαβολῶν». Π. Σ.

— Στ. 141. ὀργαῖς . . . ἔκελοι] «τὸ ὀργαῖς ἀντὶ τοῦ τρόποις· καὶ ἀτενὲς ἀντὶ τοῦ εὐθύτατα καὶ ὀρθότατα· διὰ δὲ τούτου τὸ ὁμοίωτατον δηλοῖ καθόλου δὲ τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις εἰσὶν ὅμοιοι». Π. Σ.

— Στ. 142. κέρδει δὲ] «διὰ κέρδος δὲ γίνονται αἱ διαβολαί, ἀλλ' ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρως (Ὀλ. Α'. 84.)» Ἀναπλήρωσον τὴν σύνταξιν οὕτω «Κέρδει δὲ τοῦτο τελέθει». — τί μάλα . . . τελέθει;] «τί μέγα κέρδος γίνεται αὐτοῖς τοῦτο, δηλονότι τὸ διαβάλλειν με πρὸς σέ, ὃς οὐκ εἶσαι παῖς, ἀλλὰ σοφός καὶ ἰσχυρός, ὡς ὁ Ῥαδάμανθους;

δαλέον τελέθει;

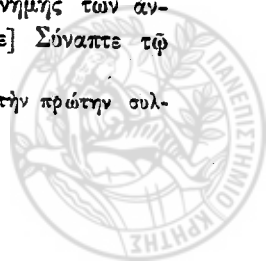
Ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
 χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά- 145
 πτιστός εἰμι. φελλὸς ὧς,
 Ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας.

Ἄ. δ. Κ. ιέ.

Ἄδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν
 Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
 Δόλιον ἀστὸν ὁμῶς μᾶν 150
 Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν

— Στ. 144-147. ἄτε γὰρ . . . ἄλμας] «τὶ κερ-
 δαίνουνσι διαβάλλοντές με, εἰ σὺ εἶσαι, οἷος εἶσαι; διότι
 ἐν ᾧ ἐκεῖνοι βεβοηθισμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ πελάγους
 τῶν μηχανορραφῶν, καὶ σαγηνεύσεων πονοῦσι καὶ πά-
 σχουσιν ἐγὼ ὧς φελλὸς μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀθῶος
 καὶ ἀπήμων». Παραβάλλει ἑαυτὸν μετὰ τῶν ὁμοτέχνων
 κοινῶς πρὸς δίκτυα ἀλιευτικὰ καὶ τοὺς μὲν ὁμοτέχνους
 ἐκεῖνους, οἵτινες διαβάλλουσι τοὺς λοιποὺς ὁμοτέχνους,
 παραβάλλει πρὸς τὸν κλωστὸν λίνον τῶν δικτύων, ὅστις
 καταβυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σαγηνεύει· ἑαυτὸν δὲ
 καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ παραβάλλει πρὸς τὸν φελλὸν, ὃν
 ζητεῖ νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὸ βάθος ἢ ἑτέρα σκευὴ τῶν δικτύων,
 ἀλλ' οὐ δύναται. Οἱ παλαιοὶ παραβάλλουσι πρὸς τὸν
 φελλὸν τῶν δικτύων καὶ παιδας εὐκλεεῖς, οἵτινες, ὡς οἱ
 φελλοὶ οὐκ ἐῶσι τὴν ἑτέραν σκευὴν τῶν δικτύων κατα-
 βυθισθεῖσθαι νὰ ἀπολεσθῇ, οὕτως καὶ αὐτοὶ οὐκ ἐῶσι
 ἔνεκα τοῦ ἑαυτῶν κλέους τοὺς τεθνηκότας γονεῖς νὰ ἀπο-
 λεσθῶσιν, ἦτοι νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀν-
 θρώπων (Αἰσχ. Χοηφ. 499-501) — ἄτε] Σύναπτε τῷ

στ. 151. ἄγαν μηχανεῖ δια τῷ τόνου τὴν πρώτην συλ-
 λαβήν.

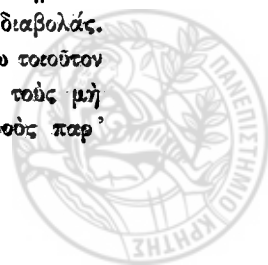

φελλός, τὸ δὲ ὡς (φελλός ὡς) ἐστὶν ἐπανάληψις τοῦ ἄτε, ἐπεὶ πολὺ ἀπεμακρύνθη. — εἰνάλιον . . . ἐτέρας] «καίτοι ἡ ἐτέρα σκευὴ τῶν δικτύων πονεῖ ἐν τῷ βᾶθει τῆς θαλάσσης συλλαμβάνουσα ἰχθύς». — ὀχόισας] ὀχούσης ἐκ τοῦ ὀχέω ἴσον τῷ ἐχούσης — βαθὺ] ἐπιρρήματικῶς ἀντιβαθείως ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας. — ἀβάπτιστός εἰμι] «οὐ δύναμαι νὰ βυθισθῶ εἰς τὸ πέλαγος τῶν σαγγῶν· ἦτοι οὔτε τῶν μηχανορῥαφῶν τῶν ὁμοτέχνων (σκευᾶς ἐτέρας) μετέχω, οὔτε νὰ πάθω ὑπ' αὐτῶν φοβοῦμαι».

— Στ. 148-150. ἀδύνατα . . . ἀστὸν] «διότι ἀδύνατόν ἐστι δόλιόν ποτε λέγειν τινὰ ἐν ἀγαθοῖς καὶ φρονίμοις ἀνδράσι λόγον ἰσχυρὸν δυνάμενον κρατυθῆναι καὶ πιστευθῆναι». Π. Σ. Ὁ Π. Σ ἀφῆκε τὸ δὲ μετέβαλε δὲ τοῦτο εἰς διότι· ἐπεὶ ἐστὶν αἰτιολογικόν. — κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς] «ἰσχυρὸν ὥστε οἱ ἀγαθοί, οἷος εἶ σὺ, νὰ πιστεύσωσιν». — δόλιον] Τοσοῦτον ὠργίσθη ὁ ποιητὴς πρὸς τοὺς διαβάλλοντας, ὥστε καὶ μετὰ τὴν μετάνωσιν τοῦ Ἰέρωνος διετήρησεν ἔχνη τῆς ὀργῆς ἐν τῷ Β'. εἶδει παραγγέλλων (στ. 178 κ. ἐξῆς) μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν κ. τ. λ.

— Στ. 150-152. ὅμως μὲν . . . διαπλέκει] «οὐ πιστεύεται μὲν παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς· ἄρα οὐδὲ παρὰ σοί, Ἰέρων· ἀλλὰ λίαν πάντας ὑποτρέχων ταῖς κολακείαις, οὐκ ἀποπέμπεται, ἀλλὰ εὐπρόσδεκτος γινόμενος ἐξακολουθεῖ πλέκων δόλους, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ αἴτιον, δι' ὃ καὶ σὺ, Ἰέρων, ἔχεις παρὰ σοὶ τοιοῦτους δολίους». — ἄγαν πάγχ] ἢ τὸ μὲν ἄγαν σοναπτέον τῷ σαίνων, τὸ δὲ πάγχ τῷ διαπλέκει· ἢ ἀμφότερα κεῖνται ἐκ παραλλήλου. — διαπλέκει] «ἐξακολουθεῖ (ἢ διὰ σημαίνει ἐξακολουθήσει) διαπλέκων, δηλονότι ἀπάτας καὶ διαβολάς».

-- Στ. 153. οὐ οἱ . . . θράσος] «οὐκ ἔχω τοιοῦτον θράσος καὶ ἀναιδέειαν, ὥστε σαίνειν πάντας καὶ τοὺς μὴ πιστεῦσόντάς μοι, καὶ διαβάλλειν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς παρ'

Πάγχυ διαπλέκει.

Ὄθ οἱ μετέχω θράσεος· φίλον εἶη

Φιλεῖν· ποτί δ' ἐχθρόν α-

τ' ἐχθρός ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, 155

Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σχολιαῖς.

Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-

σος ἀνὴρ προσφέρει,

Παρά τυραννίδι, χῶπόταν ὁ

Λάβρος στρατὸς, χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ 160

Τηρέωντι· χρῆ δὲ πρὸς

Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

Ε δ. Κ. ἰδ.

Ὅς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,

Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-

κεν μέγα κῶδος. Ἄλλ' οὐ-

165

δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας

αὐτοῖς». — φίλον εἶη φιλεῖν] «ἀλλ' εἴθε εἶη μοι δυνατόν μηδένα νὰ ἔχω ἐχθρόν, ἀλλὰ φίλος φίλον ἀεὶ καὶ μὴ ἐχθρόν νὰ φιλῶ.

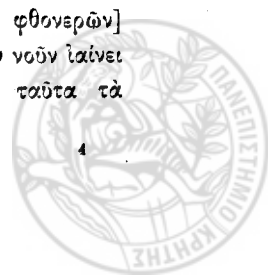
— Στ. 154-156 ποτί δ' ἐχθρόν . . . σχολιαῖς] «πρὸς δὲ τὸν ἐχθρόν λύκου τρόπον προδραμοῦμαι δι' ὁδῶν σχολιαῶν, καταπατῶν καὶ κατασυντρίβων ἄλλοτε ἄλλας δολοπλοκίας αὐτοῦ». Τούτοις οὐκ ἔννοεῖ ὁ Πίνδαρος, ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ διαπλέκη δόλους κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· διότι οὕτω οὐ διοίσει τοῦ δολοπλόκου· ἀλλ' ὅτι, ἐπιτηρῶν ὡς λύκος, ποῦ ὁ ἐχθρὸς διαπλέκει δόλους, μετὰ παρρησίας καὶ εὐθυγλωσσίας προλαμβάνων θὰ καταπολεμηῇ αὐτούς· τοῦθ' ὅπερ νῦν ποιεῖ εὐπαρρησιάστως καὶ εὐθυγλώσσω καταπολεμῶν τοὺς τῶν ἑμοτέγων παρὰ τῷ Ἱέρωνι· δόλους καὶ διαβολάς. — ποτί ἐχθρόν ὑποθεύσομαι] πρὸς τὰς

δολοπλοκίας τοῦ ἐχθροῦ δραμοῦμαι, πρὶν αὐταὶ λάβωσιν ἰσχὸν ἐν τῇ φυγῇ ἐκείνου, παρ' ᾧ ἐγένοντο αἱ διαβολαί. — ὕδοις] ὑποθεύτομαι ὕδοις.

— Στ. 157-161. ἐν πάντα δὲ . . . οἱ σοφοὶ τι-
ρέωντι] «τρεις φησι πολιτείας εἶναι, δημοκρατίαν, ἀρι-
στοκρατίαν, βασιλείαν· ὁ δὲ νοῦς· ὁ εὐθυρρήμων καὶ παρ-
ρήσιαστικός ἀνὴρ, ὁ μὴ ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ νοῶν,
κρείττων ἐστὶν ἐν τε βασιλείᾳ καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ
ὅταν τὴν πόλιν οἱ σοφοὶ καὶ ἄριστοι διοικῶσιν». — Π. Σ.
ἐν] ἀντὶ τῆς εἰς, ὡς καὶ ἐν στ. 21. — νομὸν] «πολι-
τείαν». Ἐγὼ λοιπὸν ὁ εὐθυρρήμων καὶ παρρήσιαστικός σοι
τῷ βασιλεῖ προσφέρω, ἦτοι κρείττων εἰμὶ τῶν διαβαλλόντων.
— προσφέρει] «ἢ τὰ πράγματα αὔξει, ὕλβια ποιεῖ, ὠφε-
λεῖ, ἢ ἑαυτὸν ἔξοχον ποιεῖ» Heynius. — λάβρος στρα-
τός] «ὁ θορυβώδης λαός».

— Στ. 161-165. χρῆ δὲ πρὸς θεὸν . . . μέγα
κῦδος] Ταῦτα λέγει πρὸς τὸν εὐθύγλωσσον ἄνδρα. Ὁ δὲ
συλλογισμὸς τοῦ ποιητοῦ ἐστὶν οὗτος «ὁ θεὸς πάντα ταῖς
ἀνθρώποις δίδωσιν· ὁ θεὸς ἄλλους μὲν ὑψῶσι ἄλλους δ'
αὐτὰν ταπεινοῖ, ὁ θεὸς καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ ἐν ἀριστο-
κρατίᾳ καὶ ἐν βασιλείᾳ ποιεῖ ἄλλους μὲν νὰ εὐδοκιμῶ-
σιν, ἄλλους δὲ νὰ ἀδοξῶσιν· ἄρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἀντιπά-
λους ὁ θεὸς ἐποίησε νὰ εὐδοκιμῶσι παρὰ σοὶ τῷ βασιλεῖ.
Ἐὰν λοιπὸν ἐγὼ ὁ εὐθύγλωσσος ἀγανακτῶ καὶ λυπῶμαι,
διὰ τοῦτο ἐρίζω πρὸς τὸν θεόν· ὁ οὐ χρῆ. — οὐκ ἐρί-
ζειν] τὸν εὐθύγλωσσον. — τότε αὐτὸν . . . κῦδος] ἐλπίζει
ὅτι θὰ ἀπολέσῃ ὁ Βακχυλίδης τὴν παρὰ τῷ Ἰέρωνι εὐ-
νοϊαν καὶ θὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς αὐτήν (ὄρα σημείωσιν εἰς
στ. 63-64.)

— Στ. 166. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα . . . φθονερῶν]
«ἀλλὰ ταῦτα τοῦ μὲν εὐθυγλώσσου ἀνδρὸς τὸν νοῦν λαίψει
καὶ καταπραῖνει, τῶν δὲ φθονερῶν οὐχί. — ταῦτα τὰ
ἀπὸ στ. 157.

Δέ τινος ἑλκόμενος

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἑλ-

κος ὀδοναρόν ἑᾶ πρόσθε καρδιά.

Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν. 170

Φέρειν δ' ἑλαφρῶς

Ἐπαυχένιον λαβόντα

Ζυγόν γ' ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι

Δακτιζέμεν, τελέθει

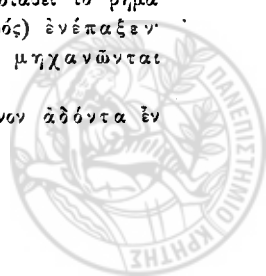
Ἵλισθηρὸς οἶμος· ἀδόντα δ' εἶη 175

Με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

— Στ.167. στάθμας . . . περισσᾶς] «ἐλκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς πλάστιγγος τοῦ περισσοῦ τοῦ μὴ ἴσου τῷ ἐτέρῳ». Φαντάζεται ὁ ποιητής, ὅτι ὁ φθονερός τίθεισιν ἑαυτὸν, ἵται τὰ ἑαυτοῦ προτερήματα, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς πλάστιγγος, τὰ δὲ τοῦ ἄλλου ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους· τοῦτο δὲ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ αἰ ἀρεταὶ τοῦ ἄλλου τίθενται περισσὸν ἵται βαρύτερον ὄν ἔλκει τὸ ἐφ' οὗ αἰ ἀρεταὶ τοῦ φθονεροῦ τίθενται. — στάθμας] στάθμη λέγεται κυρίως ὁ κανὼν, δι' οὗ ποιοῦμεν εὐθείας γραμμὰς, εὐρίσκομεν τὴν εὐθύτητα τῶν τοίχων κ. τ. λ. (στάφνη). Ὅτι δὲ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, δι' ἧς εὐρίσκομεν τὴν ἰσότητα ἢ ἀνισότητα τῶν βαρέων, δῆλον ἐκ τοῦ ῥήματος σταθμάομαι· ἀλλὰ καὶ ἂν μὴ λέγεται, συνεκδοχικῶς ὅμως ἄριστα δύναται νὰ λεχθῆ καὶ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ὅτε μάλιστα λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν

στ. 170. μηχανῶνται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τὸ ῥήμα ἔστι καθ' ἐνικὴν ἀριθμὸν· ἐλκόμενος (ὁ φθονερός) ἐνέπαξεν· ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη· τούτου ἕνεκα νὰ διορθωθῆ τὸ μηχανῶνται εἰς μηχανάται.

στ. 175. ἀδόντα γράφεται καὶ φιλούμενον ἀδόντα ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ.

νόμων (Υλλίς στάθμη. Πυθ. Β'. Α'. 120), ἐφ' ὧν ζυγίζονται αἱ ἀνθρώπινα πράξεις. — περισπᾶς] κατὰ τὸ ἕτερον μέρος.

— Στ. 170. ὅσα . . . μηχανῶνται] «ὅσα μηχανῶνται κατ' ἐκείνων, ὑφ' ὧν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἔλκονται».

— Στ. 171-173. φέρειν δὲ . . . ἀρήγει] «ὠφελεῖ δὲ ὁ εὐθύγλωσσος ἀνὴρ νὰ μὴ φθονῇ τὸν εὐδοκιμοῦντα ἐν ταῖς πολιτείαις, ὥσπερ οὐδὲ ἐγὼ φθονῶ τοὺς ἐμοὺς ἀντιπάλους τοὺς παρά σοι, ὦ Ἴέρων, εὐδοκιμοῦντας. — λαβόντα ἐπιαύχενον ζυγόν] «ἐὰν λάβῃ ἐπὶ τοῦ αὐχένος ζυγόν»· καλεῖ δὲ ἐπιαύχενον ζυγόν τὴν παρά τῷ Ἴέρωνι ὑπεροχὴν τῶν ἑαυτοῦ ἀντιπάλων.

— Στ. 173-175. πατὶ κέντρον . . . οἶμος] «τὸ δὲ βαρέως φέρειν ἐπὶ τῷ ἐπιαυχένῳ τούτῳ ζυγῷ, ἐπὶ τῇ παρά σοι ὑπεροχῇ τῶν ἀντιπάλων μου, ἦν ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτοῖς, τοῦτό ἐστι πρὸς κέντρα λακτίζειν ὅπερ τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος. — πρὸς κέντρα λακτίζειν] «ἡ τροπὴ ἀπὸ τῶν βῶν τῶν γὰρ βῶν οἱ ἄτακτοι κατὰ τὴν γεωργίαν κεντριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος λακτίζουσι τὸ κέντρον καὶ μᾶλλον πλήττονται. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (1616.)

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῆς.
καὶ Εὐριπίδης.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου»
Π. Σ.

— Στ. 176. ἀδόντα δ' εἶη . . . ὁμιλεῖν] «οὐ βουλομαι, φησί, βία (μᾶλλον κολακεία καὶ διαβολή) φίλος σου εἶναι, ἀλλ' αἰρετός». Π. Σ. — ἀδόντα] «διὰ τοῦ τέρπειν σε καὶ ἡδύνειν καὶ οὐχί, ὡς οἱ ἐμοὶ ἀντίπαλοι διὰ τοῦ κολακεύειν καὶ διαβάλλειν».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

ὦ μεγαλόπολις Συράκουσαι, τέμενος τοῦ βα-
 θυπολέμου Ἄρεως, ἀνδρῶν τε ἵππων τε πολεμι-
 στῶν δαιμόνιαι τροφοί· ὑμῖν ἔρχομαι φέρων ἀπὸ
 τῶν εὐφόρων Θηβῶν μέλος ἀγγέλλον περὶ τοῦ
 σείοντος τὴν γῆν τεθρίππου, ὅτι δι' αὐτοῦ νικῶν
 ὁ εὐάρματος Ἰέρων στεφάνοις τηλαυγέσιν ἐστεφά-
 νωσε τὴν Ὀρτυγίαν, τὴν ἔδραν τῆς ποταμίας
 Ἀρτέμιδος· ἥς οὐκ ἄνευ ἐν χερσὶν ἐδάμασεν ἐκεί-
 νας τὰς ποικιληγίους πύλους· διότι ἢ τε τοῖς τό-
 ξοις τερπομένη παρθένος ταῖς δυσὶ χερσὶν, ὃ τε
 ἐναγώνιος Ἑρμῆς ἐπιθέτουσι στίλβοντα κόσμον,
 ὅτε (Ἰέρων) ἐπικαλούμενος τὸν ὄρσοτριάνην εὐρυ-
 δύναμον θεὸν καταξευγνύει τοὺς ἰσχυροὺς ἵππους
 εἰς τὰ πειθόμενα τοῖς χαλινοῖς ἄρματα. Ἄλλοις
 βασιλεῦσιν ἕνεκα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἄλλοι ἄνδρες
 τελοῦσιν ἐμμελῆ ὕμνον. Κινύραν μὲν κελαδοῦσι
 συχνάκις ἄσματα Κυπρίων, ὃν ἱερέα εὐσεβέστατον
 τῆς Ἀφροδίτης ὁ χρυσοχαίτης Ἀπόλλων προφρό-
 νως ἐφίλησε· διότι ἢ ἕνεκα φίλων ἔργων εὐγνω-
 μοσύνη μεγάλην τινὰ ποινὴν φοβουμένη ἄγει (τὸν
 εὐεργετηθέντα) εἰς τινὰ ἀνταμοιβήν· σὲ δὲ, ὦ υἱὲ
 τοῦ Δεινομένου, αἱ Ζεφύριαι Λοκρίδες παρθένοι
 ἐξερχόμεναι πρὸ τῶν δόμων ἄδουσιν διὰ τὴν σὴν
 δύναμιν ἰδοῦσαι ἑαυτὰς ἀσφαλῶς ἀπηλλαγμένας ἀμη-

χάνων τοῦ πολέμου καμάτων. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Ἰξίων διαταγαῖς τῶν θεῶν κυλινδούμενος πανταχοῦ ἐν ταχεῖ τροχῷ ταῦτα λέγει τοῖς βροτοῖς· τὸν εὐεργέτην προσηγήσειν ἀμοιβαῖς μετερχόμενοι νὰ τιμᾶτε· ἔμαθε δὲ (ἐξ ὧν ἔπαθε) σαφῶς τοῦτο· διότι λαβὼν παρὰ εὐμενέσι τοῖς Κρονίδαις γλυκὺν βίον οὐχ ὑπέμεινε τὸν μέγαν ὄλβον· ἀλλὰ μαινόμενος τὰς φρένας ἠράσθη τῆς Ἥρας, ἣν αἱ πανευφρόσουνοι μόναι τοῦ Διὸς εὐναὶ ἔλαχον· ἀλλ' αὐτὸν ὁ κόρος εἰς ἀνοσιούργημα ἔξοχον ἐνέβαλε· διότι ταχέως παθῶν ὁ ἀνὴρ πρέποντα, μόχθον ἐξαίρετον ἔλαβεν· αἱ ἐξῆς δὲ δύο ἀμαρτίαι παρέσχον τοὺς πόνους αὐτῷ· ἡ μὲν, ὅτι πρῶτιστος πάντων ἀνθρώπων οὐκ ἄνευ πανουργίας συγγενικὸν αἷμα τοῖς θνητοῖς ἐπέχυσεν· ἡ δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὑψηρόφοις θαλάμοις ἐπεῖρα ποτὲ τὴν τοῦ Διὸς γαμετὴν· πρέπει δὲ ἕκαστος νὰ μετρήῃ πᾶν πρᾶγμα κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν· εὐναὶ δὲ παρεκτετραμμέναι τοῦ πρέποντος ἐμβάλλουσι πάντα εἰς ἀθρόαν κακότητα. Πρὸς δὲ καὶ τοῦτον ἐνέβαλον πρὶν τύχη (οὐ ἐπειράτο)· ἐπεὶ Νεφέλη (καὶ οὐ τῆ Ἥρα) συνευνάσθη διώκων τὸ φευδὲς ἠδὲ, ἀγνοῶν· διότι ἡ μορφὴ τῆς Νεφέλης ἦν ὁμοιοτάτη τῇ ὑπεροχωτάτῃ οὐρανίᾳ θυγατρὶ τοῦ Κρόνου· καὶ αὐτὴν μὲν ἔθεσαν αὐτῷ αἱ μηχαναὶ τοῦ Διὸς δόλον, καλὸν βλάβος· οὗτος δὲ διεπράξατο τὸν τετράκνημον δεσμὸν ἴδιον ὄλεθρον πεσῶν δὲ ἐν ἀφύκτοις πέδαις ἀνεδέξατο τὸ πάγκοινον ἐκεῖνο νὰ ἀναγγέλλῃ· ἡ δὲ Νεφέλη ἐγέννησεν αὐτῷ γόνον ἄνευ χαρίτων ὑβριστὴν αὐτῇ

πασῶν μόνη καὶ μόνον ἓνα τοιοῦτον, οὔτε ἐν ἀνθρω-
 πίνοις, οὔτε ἐν θείοις νόμοις τιμώμενον· ὃν τρέφουσα
 ὠνόμασε Κένταυρον. Οὗτος ἐν ταῖς ὑπωρείαις τοῦ
 Πηλίου ἐμιγνύετο ἵπποις Μαγνητίσιν ἐξ οὗ θαυ-
 μαστὸς λαὸς ἐγένετο, ὅμοιος τοῖς γονεῦσιν ἀμφο-
 τέροις, τὰ μὲν κάτω τῇ μητρὶ, τὰ δὲ ἄνω τῇ
 πατρὶ. Ὁ θεὸς πᾶν, ὃ, τι διανοεῖται, φέρει εἰς πέ-
 ρας· θεὸς, ὃς καὶ τὸν ταχύπτερον ἀετὸν καταλαμ-
 βάνει καὶ τὸν ἐν θαλάσῃ ὑποτρέχει δελφίνα καὶ
 τοὺς ὑψίφρονας βροτοὺς ταπεινοῖ, ἐτέροις δὲ παρα-
 δίδωσι κῦδος ἀγήραστον. Ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ἀπο-
 φεύγω τὸ συνεχὲς δάγκασμα τῶν κατηγοριῶν·
 διότι καὶ μεταγενέστερος ὢν εἶδον, ὅτι ὁ φογερός
 Ἀρχίλοχος ὁ παχυνόμενος τοῖς ἐκ τῶν κακολο-
 γιῶν ἔχθεσιν αὐτὸς ἐν ἀπορίᾳ τῶν πρὸς τὸ ζῆν
 τὰ πολλὰ ἦν. Ἀριστον δὲ πάντων ἐστὶ τὸ πλουτεῖν
 σοφίας ἅμα καὶ εὐδαιμονίας· σὺ δὲ σαφῶς ἔχεις
 ταῦτα, ὥστε καὶ ἐλευθέρως νὰ σκεφθῆς καὶ ἐλευ-
 θέρως νὰ πράξῃς, πρύτανη, κύριε πολλῶν εὐτειχι-
 στων πόλεων καὶ εὐτυχούντων λαῶν· εἰ δέ τις λέ-
 γει, ὅτι ἕτερός τις τῶν πρότερον ἐγένετο ἀνὰ τὴν
 Ἑλλάδα ὑπέρτερός σου κατὰ τε τὸν πλοῦτον καὶ
 κατὰ τὴν δόξαν, οὗτος χαύνῃ καὶ ματαίᾳ φρενὶ
 ἀγωνίζεται. Ἴνα δὲ τὴν σὴν ἀρετὴν κελαδήσω, θὰ
 ἀναβῶ ἐπὶ τὸ εὐανθὲς ἄρμα τῶν Μουσῶν τῇ μὲν
 νεότητι συναγωνίζεται πρὸς δόξαν θάρσος ἐν δει-
 νοῖς πολέμοις· ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ σὺ εὔρες τὴν
 ἄπειρον δόξαν μαχόμενος ποτὲ μὲν ἐν ἵππευσι,
 ποτὲ δὲ ἐν πεζομάχοις· αἱ δὲ βουλαί σου πρεσβυ-

τέρου γενομένου παρέχουσι κατὰ πάντα δίκαιον λόγον νά σε ἐπαινῶ ἄνευ φόβου, ὅτι θὰ ἐξελεγχθῶ φεύστης. Χαίρει. Τοῦτο μὲν τὸ μέλος πέμπεται διὰ τῆς πολιᾶς θαλάσσης ὡς Φοινικικὸν ἐμπόρευμα· σὺ δὲ τὸ ἐν Βοιωτικαῖς χορδαῖς μεμελεασμένον Καστόρειον μέλος εὐμενῶς παρῶν ἐξέτασον δι' ἑπταχόρδου φόρμιγγος ἀδόμενον. Ἐπεὶ ἔμαθες, οἶος εἶσαι (καὶ τὸν ἄλβον καὶ τὴν σοφίαν), εἴθε τοιοῦτος δειχθείης. Ὁ πίθηκος παρὰ παισὶν ἀεὶ καλὸς ἐστίν. Ὁ Ραδάμανθυς ὅμως εὐτύχησεν, ὅτι ἐκαρποῦτο ἀμωμήτους φρένας, οὐδὲ ἐτέρπετο τὴν ψυχὴν ἔνδοθεν ἀπάταις, οἷαι ἀεὶ γίνονται ἐκ τῆς μηχανοῤῥαφίας ψιθύρων βροτῶν· ἀκαταμάχητον κακὸν ἀμφοτέροις αἱ κρυφαῖαι διαβολαὶ· ὁμοίωται κατὰ πάντα εἰσὶ τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις· ὅσον δὲ ἀφορᾶ εἰς κέρδος, τί μέγα κέρδος τοῦτο παρέχει αὐτοῖς (σοφοῦ σοῦ ὄντος); διότι, καίτοι ἢ ἑτέρα σκευὴ βαθέως ἐντὸς τῆς θαλάσσης πονεῖ, ἐγὼ ὡς φελλὸς ἀβάπτιστός εἰμι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν· διότι ἀδύνατόν ἐστιν ἀνὴρ δόλιος νὰ ἐκβάλῃ λόγον πιστευτὸν μεταξὺ ἀγαθῶν· ἀλλ' ὅμως λίαν θωπεύων πάντας ἐξακολουθεῖ πλέκων δόλους· τούτῳ τοῦ θράσους οὐ μετέχω· ἐμοὶ δὲ εἴθε εἴη δυνατὸν φίλος νὰ φιλῶ φίλον, πρὸς δὲ ἐχθρὸν νὰ προτρέχω δίκην λύκου, ἄλλοτε ἄλλα πατῶν, ἐν ὁδοῖς εὐενέδροις· ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ὁ εὐθύγλωστος ἀνὴρ προέχει καὶ ἐν τυραννίδι, καὶ ὁπότεν ἐπιμειλῶνται τῆς πόλεως ὁ θορυβώδης λαὸς, καὶ ὁπότεν οἱ ἄριστοι· πρέπει ὅμως ὁ ἀνὴρ οὗτος νὰ μὴ ἐρίζῃ πρὸς

θεὸν, ἕστις ἀνυψοῖ ποτὲ μὲν τὰ ἐκείνων, ποτὲ δὲ πάλιν δίδωσι μέγα κῦδος ἑτέροις· ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα πραῦνουςι τὸν νοῦν τῶν φθονερῶν· ἀλλὰ ἐλκόμενοι ἐπί τινος πλάστιγγος βαρυτέρας τὸ ἕτερον μέρος, ἐνέπηξαν ἕλκος ὀδυνηρὸν τῇ ἑαυτῶν καρδίᾳ πρότερον, πρὶν ἂν ἐπιτύχωσιν ἐκείνων, ἃ μηχανῶνται ὠφελεῖ δὲ νὰ μὴ ἀγανακτῇ ὁ εὐθύγλωσσος ἀνὴρ, ἕταν λάβῃ ζυγὸν ἐπ' αὐχένος· διότι ὀλισθηρὰ ὁδὸς ἐστὶ νὰ λακτίζη τις πρὸς κέντρον· εἴθε δέ μοι εἶη δυνατὸν νὰ συνδιατρίβω τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι τέρων αὐτούς.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Β', Α'.

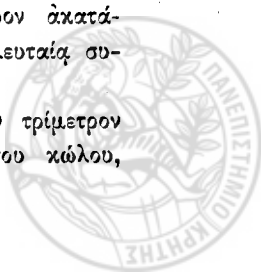
Τ Ω Ι Α Υ Τ Ω Ι Ε Ρ Ω Ν Ι ΑΡΜΑΤΙ.

—*—

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δώδεκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.
- " 2. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
- " 3. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ἐπιχοριαμβικὸν ὀκτασύλλαβον· λείπει ἢ Ἰαμβικὴ κατακλείς, $\cup \dot{\cup} \equiv$, ἵνα ἢ τέλειον Σαπφικόν.
- " 4. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | -$ Πινδαρικόν, ἢ ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς, τῆς τρίτης Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καὶ τῆς συλλαβῆς.
- " 5. $--- \cup | --- \cup | \equiv$ Δίμετρον ἀντισπαστικὸν ὑπερκατάληκτον· διαφέρει τοῦ Ἰππωνακτείου, ὅτι ἡ δευτέρα διποδία ἀντὶ ἰαμβικῆς ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἐπίτριτος, ὡς καὶ ἡ πρώτη.
- " 6. $- \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Τρίμετρον ἀκατάληκτον προσοδιακὸν ἠνωμένον τῇ τελευταίᾳ συζυγίᾳ ἰαμβικῆ.
- " 7. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Πινδαρικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, διαφέρον τοῦ τετάρτου κώλου,

- Κῶλον 7. καθὸ ἐκείνο ἔχει δύο συλλαβὰς πλέον.
 " 8. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
 " 9. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Δακτυλικὸν πενθήμερες.
 " 10. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Ὅμοιον τῷ ἐβδόμῳ.
 " 11. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \cup$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup$ Διποδία τροχαϊκή.

Περὶ τῆς Ἐπιφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφδὸς ἐκ κῶλων πεντεκαίδεκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
 " 2. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \cup$ Λιγυθίον.
 " 3. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup \cup$ Ὡς τὸ πρῶτον.
 " 4. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Πινδαρικὸν ὅμοιον τῷ ἐβδόμῳ τῆς στροφῆς.
 " 5. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup$ Ὡς τὸ πρῶτον τῆς στροφῆς.
 " 6. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐξ ἀναπαίστου, ὃν τὸ τροχαϊκὸν δέχεται κατὰ τὰς ἀρτίους συνήθως χώρας. Δύναται δὲ νὰ ᾗ τὸ κῶλον τοῦτο καὶ δίμετρον Ἴωνικὸν καταληκτικὸν τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, τῆς δὲ δευτέρας Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆς.
 " 7. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \dot{\cup} \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ὡς τὸ ἕκτον τῆς στροφῆς ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κῶλῳ τῆς τρίτης ἐπιφδοῦ αἱ δύο συλλαβαὶ θεὸς ἀναγνωσθήτωσαν ὡς μία βραχεΐα.
 " 8. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup}$ Ἐπιχοριαμβικὸν ὀκτασύλλαβον ὅμοιον τῷ τρίτῳ τῆς στροφῆς. Ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κῶλῳ τῆς πρώτης ἐπιφδοῦ αἱ δύο

- Κῶλον 8. πρώται συλλαβαὶ ἀναγνωσθήτωσαν ὡς μία μακρά.
 " 9. — — — — | — — — — Ἴωνικόν· ἀπ' ἐλάττωνος δίμετρον καταληκτικόν.
 " 10. — — — — | — — — — | — — — — Πυθαγορικόν τρίμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ τῆς στροφῆς διαφέροντι μόνον κατὰ τὴν κατάληξιν.
 " 11. — — — — | — — — — Τροχαϊκόν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος ποῦς τῆς πρώτης διποδίας τρίβραχυς, ἢ δάκτυλος ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ τῆς γ'. ἐπωδῶ.
 " 12. — — — — | — — — — Ὁσαύτως τροχαϊκόν δίμετρον.
 " 13. — — — — — — Δακτυλικόν πενθημιμερές
 " 14. — — — — | — — — — Προσοδικόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 15. — — — — | — — — — Ὅμοιον τῷ ἐνδέκατῳ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἦ χρυσὴ φόρμιγξ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἣς ἡ ἰσχύς μεγίστη ἐστὶ παρὰ πᾶσι τοῖς θεοῖς καὶ ἣς τὴν βοήην φοβοῦνται μόνον, ὅσα ἐχθαίρει ὁ Ζεὺς, τέρψον τὸν Δία, ἕνα ὁ Ἀπόλλων σὺν ταῖς Μούσαις μεσιτεύοντες χάριν τοῦ Ἰέρωνος τοῦ νικήσαντος ἐν τοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσι πείσωσιν αὐτὸν νὰ γένηται προστάτης τῆς Αἴτνης, ἣν ἔκτισεν ὁ Ἰέρων ἀναγορευθεὶς πολίτης αὐτῆς (ἀπὸ στ. 1-82). Ἐπαινῶν δὲ ἐγὼ τὸν ἄνδρα τοῦτον θὰ εὐχθῶ πρῶτον νὰ διατηρῶσιν αὐτῷ οἱ θεοὶ τὴν αὐτὴν ἀεὶ εὐδαιμονίαν, παρασχόντες ἴασιν τῆς ἀσθενείας· διότι τότε θὰ διεργάσῃται τοιαῦτα κατορθώματα, ἐξ ὧν θὰ ἀναμνησθῶμεν, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστι, ὅστις ποτε μαχόμενος ἔσωσε καὶ τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν

καὶ τὴν Ἑλλάδα· ἔτε μάλιστα καὶ ἀσθενῆς ὢν μιμούμενος τὸν Φιλοκτῆτην ἔσωσε τοὺς Κυμαίους. (ἀπὸ 83-111) κτίσας δὲ καὶ συνοικήσας ἐκ Δωριέων τὴν Κατάνην ἔδωκε πολιτείαν καὶ νόμους τοῖς πολίταις, οὓς μάλιστα ἀγαπῶσιν οἱ Δωριεῖς καὶ οἷς μάλιστα εὐδαιμονοῦσιν· (ἀπὸ στ. 111-136). Ἄλλὰ ποίησον, ὦ Ζεῦ, νὰ ἡσυχάζωσιν οἱ Τυρσηνοὶ καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, ἵνα καὶ ὁ Ἰέρων ἐν εἰρήνῃ διατελῆ, μεμνημένοι οἷα ἔπαθον πρὸ Κύμης, οἷα παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἰμέρα, παρ' ἣν ἐμαχέσατο ὁ Ἰέρων μάχην οὐδὲ τῆς ἐν Σαλαμῖνι, οὐδὲ τῆς ἐν Πλαταιαῖς ἦσσανα (ἀπὸ στ. 137-164). Ἄλλ' ὁ Ἰέρων καὶ τὰς ἐν εἰρήνῃ βασιλικὰς καὶ ἰδιωτικὰς ἀρετὰς μεγίστας κέκτηται· διότι μετὰ δικαιοσύνης διοικεῖ τὸν λαόν· ψεῦδος οὐ γινώσκει· ἐν ταῖς περὶ τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως καὶ τὴν προστασίαν καὶ περιποίησιν τῶν λογίων γενναιότατος, τοὺς κόλακας καὶ διαβάλλοντας εὖ διαγινώσκων οὐ προσέεται (ἀπὸ στ. 164-190). Τὸ ἐξῆς ἐστὶν μικρότατος μὲν περιεκτικώτατος δὲ ἐπίλογος.

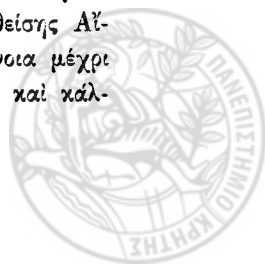
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Τὸ παρὸν εἶδος θεωρεῖται συνθεσιμὸν πρὸ τοῦ κατ' ἐμὲ πρώτου εἶδους, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτὴν νίκην, ὑπὸ δὲ τῶν εἰς ἑτέραν. Ἐγὼ δὲ μετὰ πολλὴν ἔρευναν εὗρον, ὅτι ὁ Ἰέρων λαβὼν τὴν Α'. ᾠδὴν καὶ μεταγνοὺς, ὅτι οὐ παρηγγέλκει τῷ Πινδάρῳ νὰ ποιήσῃ ἐπίνικον ἐν περιπτώσει νίκης, εὐθὺς δίδωσιν αὐτῷ διαταγὴν νὰ ποιήσῃ ᾠδὴν ἀναφερομένην μόνον εἰς τὴν νίκην. Οὕτω λοιπὸν ὁ ποιητὴς εὐχαριστήθεις, ὅτι ἔσχυσαν οἱ

λόγοι αὐτοῦ ἐν τῇ φυγῇ τοῦ Ἰέρωνος, καὶ ὅτι ἀνεκτήσατο πάλιν τὴν φιλίαν αὐτοῦ, ἐχρήσατο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ εἴδους τούτου τσαύτη φιλοτιμία, ὥστε νὰ τελεσθῇ ἐν τῶν ἀριστουργημάτων· ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ᾠδῇ φαίνεται διατηρῶν ἔτι τὴν πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰέρωνα κόλακας καὶ συκοφάντας ἀγανάκτησιν (ὄρα στ. 178 κ. ἐξῆς). Πολλὰς δὲ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠδῇ ἐννοιῶν μετήνεγκε καὶ εἰς ταύτην.

«Ἐπιγέγραπται μὲν ὁ ἐπίνικος Ἰέρωνι Αἰτναίῳ, ἣν δὲ Ἰέρων ἄνωθεν Συρακούσιος· ἐπεὶ δὲ ἀνέκτισε τὴν Κατάνην καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὕρει Αἴτναν, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν νικῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας Αἰτναίων. Ἐνίκησε δὲ Ἰέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἐξῆς κέλῃτι, τὴν δὲ εἰκοστὴν ἑνάτην ἄρματι (Ὀλυμπ. 77. 3.) Ἔσχε δὲ ὁ Ἰέρων τὴν τῶν Συρακουσίων ἀρχὴν μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευταίην. τῇ ἐβδομηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. Στέφονται δὲ δάφνῃ οἱ νικῶντες». Π. Σ.

Στ. 1-60. ἀποτείνεται μὲν ἀμέσως πρὸς τὴν φόρμιγγα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἣς περιγράφει τὴν δύναμιν εἰς τὸ τέρπειν τοὺς θεοὺς, ὅταν προκαθηγγῆται τοῦ ὕμνου καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν, ἐμμέσως ὅμως καὶ κυρίως ἀποτείνεται πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα, ἐν οὗ τοῖς ἀγῶσιν ἐνίκησεν ὁ Ἰέρων, καὶ πρὸς αὐτάς τὰς Μούσας, ὧν ἔστι μουσηγέτης ὁ Ἀπόλλων. Δέεται δὲ διὰ τῆς ἀποτάσεως ταύτης νὰ τέρψωσι διὰ τῆς φόρμιγγος καὶ τοῦ ὕμνου καὶ τοῦ χοροῦ τὸν Δία, καὶ οὕτω συνεργήσωσιν, ὥστε ὁ Ζεὺς, ὃς ἦν ἄρχων τοῦ ὕρου Αἴτνης, νὰ καταστῇ καὶ τῆς ἀνακτισθείσης ὑπὸ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὕρου πόλεως Κατάνης καὶ ἀπὸ τοῦ ὕρου ἐπονομασθείσης Αἴτνης ἄρχων καὶ προστάτης. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἔννοια μέχρι τοῦ στ. 60. ἦν ἐκτίθῃσιν μετὰ μεγίστου ὕψους καὶ κάλλους ποιητικώτατα.

Σ. α'. Κ. β'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων

Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·

Τὰς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαίας ἀρχά,

Πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν,

5

Ἀγῆσιχόρων ὀπότεν τῶν προσιμίων

Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·

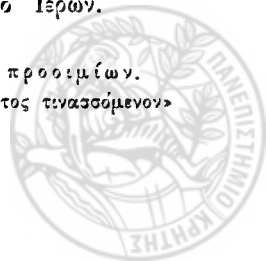
Καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σβεννύεις

— Στ. 1. χρυσεὰ φόρμιγξ] τί αἰτεῖ παρά τῆς κιθάρας τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκφράζει ἐν στ. 56. Εὔη, Ζεῦ, τιν εὔη ἀνδάνειν. Πρόσεχε δὲ μὴ νομίσης, ὅτι τῇ λέξει φόρμιγξ ἐχρήσατο γενικῶς, ἵνα δηλονότι σημάνη τὴν κιθάραν τοῦ τε κιθαριδοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν κιθαριδῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα περιγράφει θαλίας καὶ τέρψεις, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις δόμοις τοῦ Διὸς συνευωχοῦνται οἱ Ἀθάνατοι μετὰ τῶν περὶ τὸν ἐν Αἴτην ναὸν τοῦ Διὸς ἢ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἰέρωνος κωμαζόντων. Πιθανὸν δὲ νὰ φαντάζεται ὁ ποιητὴς τοὺς ἀθανάτους καὶ πλησίον τῶν κωμαζόντων ἕνεκα τῶν θυσιῶν εὐωχουμένους, τοῦ Ἀπόλλωνος προκαθηγούμενου τῇ κιθάρᾳ τῶν Μουσῶν χορευουσῶν. *Ἡράβαλλ. Ὀδυσσ. ε. 101-102.*
— Ἀπόλλωνος] ἐπικαλεῖται τὴν κιθάραν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἕτοι αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα· διότι ἐν τοῖς Πυθίοις ἀγῶσιν, ὧν προστάτης ἐστὶν Ἀπόλλων, ἐνίκησεν ὁ Ἰέρων.

στ. 6. τῶν προσιμίων ἐν τισὶ κοινῶς προσιμίων.

στ. 8. τὸν αἰχματᾶν «τὸν δίκην δόρατος τινασσόμενον»

Heynius.

— Στ. 2. [λοποκάμων Μουσῶν] Μελανοπλοκάμων Μουσῶν ἀναφέρει τὰς Μούσας θέλων νὰ σημάνη, ὅτι δέεται καὶ αὐτῶν νὰ συνεργήσωσι καὶ αὐταὶ χάριν τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος παρὰ τῷ Διὶ εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ εὐνοίαν τῆς πόλεως Αἴτνης.

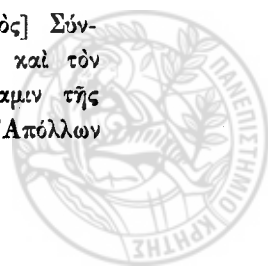
— Στ. 3. σύνδικον κτέανον] κτῆμα, ἐν ᾧ ἔχουσιν ὁμοῦ τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἀμφότεροι ὅτε Ἀπόλλων καὶ αἱ Μούσαι «παρ' ὅσον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῇ κιθάρα τῶν ᾠδῶν προκαθηγείται τῶν Μουσῶν, αὐταὶ δὲ χορεύουσιν». Π. Σ.

— Στ. 4. τὰς ἀκούει βάσις] ἡ ὑπακούουσι οἱ χορεύοντες ἐν τῇ ἄρσει καὶ θέσει τῶν ποδῶν ἔτσι καθ' ἧς τὸν ρυθμὸν αἴρουσιν οἱ χορεύοντες τοὺς πόδας καὶ κρούουσιν αὐτοῖς τὴν γῆν. Ἐννοεῖ δὲ βάσις τῶν ποδῶν τῶν Μουσῶν, καὶ οὐχὶ γενικῶς τῶν χορευόντων. — ἀγλαίας ἀρχή] Ἡ βάσις ἔτσι ὁ χορὸς γίνεται ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ἀγλαίας καὶ τέρψεως τῶν θεῶν.

— Στ. 5. αἰδοῖ] Ἀοῖδοι ἐνταυθὰ εἰσιν αἱ Μούσαι, αἵτινες συνάμα χορεύουσι καὶ ἄδουσι πειθόμεναι τοῖς κελεύσμασι τῆς κιθάρας τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς νῦν Ἑλλήσιν, ὧν τὰ ἐν ταῖς εὐωχίαις καὶ χοροῖς ἦθη καὶ ἔθιμα ἀρχαῖα παραμένουσιν, εὐκατάληπτά εἰσιν.

— Στ. 6-7. ἀγχιχώρων . . . ἐλελιζομένα] «ὅταν προσιμίων ἡγουμένων τῶν χορῶν τὰς προαναφωνήσεις διακινουμένη ἢ διακρουομένη κατασκευάζης». Π. Σ. — ἀμβολάς] «τὰς προαναφωνήσεις ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. α. 155) Ἦ τ ο ι δ φ ο ρ μ ί ζ ω ν ἀ ν ε β ἄ λ λ ε τ ο κ α λ ὄ ν ἀ εἶ δ ε ι ν ἐλελιζομένη δὲ διακινουμένη ἢ διακρουομένη». Π. Σ.

— Στ. 8-9. καὶ τὸν αἰχητην . . . πυρός] Σύνταττε τότε (ὁ π ὅ τ α ν ἀ μ β ο λ ἄ ς τ ε ὑ χ ῆ ς) καὶ τὸν αἰχητην κ. τ. λ. Ἐντεῦθεν ἐκτίθησι τὴν δύναμιν τῆς φόρμιγγος, δι' ἧς πέποιθεν, ὅτι θὰ ποιήσῃ ὁ Ἀπόλλων

- Ἄεναίου πυρός· εὖ-
 δει δ' ἀνά σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠ- 10
 κείαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
 θεν χαλάξαις,
 Ἄ. α. Κ. ιβ'.
- Ἄρχος οἰωνῶν· κελαινῶ-
 πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 Ἄγκυλῳ κρατι, γλεφάρων 15
 Ἄδὸ κλαίστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
 Ἰγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τσαῖς
 Ῥιπαῖσι κατασχόμενος· καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἄρης· τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν
 Ἐγγέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν 20
 Κώματι· κῆλα δὲ καὶ

καὶ αἱ Μοῦσαι τὸν Δία νὰ γένηται προστάτης τῆς πόλεως Ἀἴτης. Ὅρθως παρατηρεῖ ὁ Δούκας λέγων «εὐλαβούμενος δὲ τὸν Δία, αὐτὸν ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν αἰνίτεται» βούλεται δηλονότι νὰ εἴπη ὁ ποιητής, ὅτι ἡ κιθάρα ἐν οὐρανῷ καὶ ἡ ψῆδῆ καὶ ὁ χορὸς τοσοῦτον τέρπει τοὺς θεοὺς, ὥστε καὶ ὁ Ζεὺς καταλιμπάνων τὸν κεραυνὸν τρέπεται εἰς τὰς θαλίας. — Πρόσεχε μὴ ἐκλάβης τὸ σβεννύεις τὸν κεραυνὸν κυριολεκτικῶς· διότι οὕτω ἀπόλλυται ἡ παντοδυναμία τοῦ Διός. — ἀεναίου] «τὸ ἀεναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται, καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τῷ κεραυνῷ τάττει ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον». Π. Σ.

— Στ. 10-13. Εὖδει δ' ἀνά . . . ἀρχὸς οἰωνῶν] «πάνυ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ αἰετός ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ

στ. 16. κλαίστρον· ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ λέγεται κλήϊτρον.

στ. 18. κατασχόμενος ἐν πλείστοις χειρογρ.

Διὸς σκήπτρω καὶ κατακηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος ὥσπερ διὰ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα, ὥστε αὐτὸν μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ, ἀλλ' ἀσφαλῆ τὴν βᾶσιν ὑπάρχειν, ἣ δὲ Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν.

. . . ταῖς ψυχρὸς μὲν ἐγένετο θυμὸς

Παρ' δ' ἰεῖσι τὰ πτερά . . .

Ὁ δὲ νοῦς ἀφυπνᾷ δὲ τῇ ἴδονῃ συσχεθεὶς ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς ὁ ἀετὸς τὴν ταχεῖαν ἑαυτοῦ πτέρυγα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν χαλάσας, ὁ τῶν ὀρνέων βασιλεύς».

Π. Σ.

— Στ. 14. κελαινῶπιν νεφέλαν] «καλεῖ οὕτω τὴν ἐπίχυσιν τοῦ ὕπνου, ἀντὶ τοῦ ὕπνου, παρ' ὅσον ἀφεγγής ἐστὶ, κατέχευας, φησὶν, ὡς κιθάρα, κελαινῶπιν νεφέλην τῇ ἐπικεκαμμένη κεφαλῇ τοῦ ἀετοῦ ἀπαλὸν καὶ ἴδὺ κλειθρον κατὰ τῶν βλεφάρων». Π. Σ.

— Στ. 15. ἀγκύλῳ] «οὕτω εἶπε διὰ τὸ ἐπικαμπές τῆς μῖνός αὐτοῦ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Ι. 538) ἀγκυλοχειλῆν τὸν ἀετὸν φησιν». Π. Σ.

— Στ. 16. κλαῖστρον] «κλειθρον· οἱ Δωριεῖς λέγουσιν ἀντὶ κλειῶ, κλάω, ὅθεν κλαῖστρον, κλαῖστρον, κλαῖστρον, κλαῖθρον. Λεξικ. Δουγκ. — κατέχευας] ποιητικῶς ἀντὶ κατέχεας· ὁ δὲ ἀρίστος ἀντὶ ἐνεστώτος καταχέεις.

— Στ. 17-18. ὁ δὲ κνώσων ὕγρον . . . κατασχόμενος] «ὁ νοῦς· ὁ ἀετὸς εἰς ὕπνον τῇ ἴδονῇ καθελκόμενος τὸν εὐδιάχυτον αὐτοῦ νῶτον ἐπαίρει τοῖς σοῖς μέλεσι θελγθεὶς». Γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἴδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσεν ῥιπαῖσι δὲ ταῖς βολαῖς· λέγει δὲ τοῖς μέλεσιν». Π. Σ.

— Στ. 19-20. Ἄρης . . . καρδίαν κόματι] «καὶ γὰρ ὁ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμήν καταλιπὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῷ ἐκ τῆς κιθάρας κοιμήματι, θέλγματι». Π. Σ.

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισάν.

Ἐ. α. Κ. ιε.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε 25
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἄγοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεί-
ται, θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος τόν ποτε

— Στ. 21-24. κῆλα δὲ . . . Μοισῶν] διότι τὰ βέλη, ἅπερ ἀφίρσιν ἢ σοφία τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς φρένας θέλγουσιν. — κῆλα δὲ] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γ ἄ ρ· Κ ἦ λ α «τὰ βέλη τῆς μουσικῆς, ἃ τιτρώσκουσι τὴν καρδίαν ἰδύτῃ» Δούκας. — καὶ δαιμόνων φρένας] «οὐ μόνον ἐν γῆ ἢ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν μουσική τῶν ποιητῶν τέρπει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν ψαλμοῦδία τέρπει τοὺς θεοὺς. — ἀμφί τε Λατοῖδα σοφία Μοισάν τε] κυριολεκτικῶς λαλεῖ καὶ οὐχὶ περὶ τῆς σοφίας, ἣν ἐμπνεύουσιν Ἀπόλλων καὶ Μοῦσαι τοῖς ποιηταῖς.

— Στ. 25-28. ὄσα δὲ . . . κατ' ἀμαιμάκετον] Μέχρι τοῦδε ἐξέθετο τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ἢ φόρμιγγε, ἦτοι ἢ μουσική τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν εἰς τὸ τέρπειν τοὺς θεοὺς, ἵνα τῇ δυνάμει ταύτῃ χρώμενοι ἀμφοτέροι οἱ θεοὶ μεσιτεύσωσι πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς πόλεως Αἴτνης. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἦν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ δηλώσῃ, εἰς τί ἐπικαλεῖται τὴν φόρμιγγα· ἀλλ' ἀντὶ τούτου μεταβαίνει εἰς τὴν ἐπομένην παρέκβασιν, ἵνα τὸν

τύπον παρασκευάσῃ καταλληλότερον· διότι τὰ τῆς παρεκβάσεως ταύτης καθιστάνει τὴν εἰς τὸ τέρπειν τὸν Δία δύναμιν τῆς κηθάρας ἰσχυροτέραν. Πόσῃν τιμῇν παρὰ τῷ Διῷ περιάπτει τῇ φόρμιγγι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν λέγων, ὅτι ὅσα κατὰ τε γῆν καὶ θάλασσαν ἐχθαίρει ὁ Ζεὺς, ταῦτα καὶ τὴν βοήν τῶν Μουσῶν ἀποστρέφονται καὶ τρομάζουσιν· πόσον μᾶλλον ἐπαυξάνει τὴν τιμῇν ταύτην καταριθμῶν ἐν τοῖς ἐχθροῖς τῆς φόρμιγγος τὸν πολεμιώτατον τῷ Διῷ καὶ φοβερώτατον τῶν γιγάντων Τυφῶνα, οὗ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπιβεβλημένην ποινὴν περιγράφει οὐ μόνον, ἵνα δείξῃ, ὅτι τὸ θαυμαστόν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἠγάπησεν τὸν Δία αὐτὸς νὰ γίνῃ ἄρχων τοῦ ὕρου, ὃ ἐπέβηκεν ἐπὶ τῶν στέρνων τοῦ τέρατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι, ἐὰν ἡ φόρμιγξ, ἦτοι ὁ Ἀπόλλων διὰ τῆς φόρμιγγος μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς πόλεως Αἴτνης, ὁ Ζεὺς, καὶ διότι τοσοῦτον τιμῆν τὴν φόρμιγγα, καὶ διότι ἐστὶν ἄρχων τοῦ ὕρου, προθυμώτατα καὶ εὐμενέστατα θὰ δέξεται καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ὕρου ἐπικληθείσης πόλεως τὴν προστασίαν. Οὗτος λοιπὸν ἐστὶν ὁ κύριος σκοπὸς τῆς φαινομένης παρεκβάσεως ταύτης, καὶ οὐχί, ὡς τινες εἰκάζουσιν, ἵνα μὴ ὁ Ἰέρων πρὸς τὰς τῆς μουσικῆς τέρψεις ὀκνηρῶς διατεθῇ.

— Στ. 29·31. ὅς τ' . . . ἑκατοντακάρανος] Σύνταξις· Τυφῶς τ' ἑκατοντακάρανος, θεῶν πολέμιος ἀτύζεται βολάν ἄτων, ὅς ἐν αἰνῶ Ταρτάρῳ κεῖται. — κεῖται ἐν Ταρτάρῳ] Κυρίως οὐ κεῖται ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὡς περιγράφει τὸν Τάρταρον Ἡσίοδος (Θεογ. 719 κ. ἐξῆς)· ἀλλ' ἐπειδὴ κεῖται ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, διὰ τοῦτο εἶπεν ἐν Ταρτάρῳ. «Πάλιν κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος θηλοκῶς τὴν Τάρταρον προήγαγεν, ὡς καὶ τὴν Ἰσθμόν». Π. Σ. — Τυφῶς] «καὶ Τυφῶς κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος ἀντὶ Τυφῶν. Ὅμηρος (Ἰλιάδ. β'. 782) ἐτέραν εὐθείαν οἶδεν, ὁ Τυφωεὺς· Τυφωεὶ γαῖαν ἰμάσση». Π. Σ.

- Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
 νυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
 Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει 35
 Στέρνα λαχνάεντα· κίων
 Δ' οὐραγία συνέχει,
 Νιφρέσσ' Αἴτνα, πάνετες
 Χιόνος ὀξείας τιθήνα·
 Σ. β'. Κ. β'.
- Τὰς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά- 40
 του πόρος ἀγνόταται
 Ἐκ μοχῶν παγαί· ποταμοί
 Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
 Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45

— Στ. 32. τὸν ποτε Κιλίκιον . . . ἄντρον] «ὁ Πίνδαρός φησι τὸν Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος (αὐτόθι)

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασι Τυφωέως ἔμμε-
 ναὶ εὐνάς.
 πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυθρύλλητον διὰ τὸ ἀνατρα-
 φῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα». Π. Σ.

— Στ. 34-39. ταί θ' ὑπὲρ Κύμας . . . τιθήνα] «Στα-
 σιάζεται ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν
 ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκείμεναι ἔφασαν, καὶ ὡς εἰσιν αὐ-
 τόθι πυρὸς ἀναδόσεις, οἱ δὲ ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν
 Λυδίᾳ. Ἀρτέμων δὲ τις Ἱστορικὸς πιθανώτερον λογο-
 ποιεῖ· καθάπαξ γάρ, φησι, πᾶν ὄρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις
 ἐπὶ Τυφῶνι καίεται· ἔστι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς
 τοῦ ὀνόματος ἱστορίας· τύφειν γὰρ τὸ καίειν». Π. Σ. —
 ὑπὲρ Κύμας] «Κύμη νῆσος παρακειμένη τῇ Σικελίᾳ·

ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Αἰολέων. Φαίνεται δὲ οὐχὶ ἡ Κόμη πῦρ ἀναδιδούσα, ἀλλ' ἡ καλουμένη Προχύτη, ἣν καὶ Πιθηκούσας ὀνομάζουσι· συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι κυμάτων ἐξαισιῶν κινήσεις καὶ ἀνέμων σφοδροτάτων ἐπίπνοιαὶ καὶ πρηστήρων ἐπιφάνεια, καὶ πυρὸς καταφλέξεις, ὡς μυθολογεῖσθαι ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα». Π. Σ. — ἀλιαρκέες ὕχθαι] «ἦτοι αἱ τῆς ἀλὸς ἔρκος οὔσαι διὰ τὸ μὴ συχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα». Π. Σ. — οὐρανία] διὰ τὸ ὕψος καλεῖ τὴν Αἴτνην οὐρανίαν. — συνέχει] «ὁ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονίζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνος τροφὸς οὔσα· ἔγγον ἢ Αἴτνη». Π. Σ. — ὀξείας] «ὀξείαν τὴν χιόνα φησὶ ἦτοι παρὰ τὴν πυκνότητα τῆς καταφορᾶς ἢ παρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὁμοῖόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις». Π. Σ.

— Στ. 40-46. τὰς ἐρεῦγονται . . . σὺν πατάγῃ] «ὁ νοῦς· ἀφ' ἧς τινος Αἴτνης ἀναφυσῶνται καὶ ἀναδιδόνται ἐκ τῶν μυχῶν ἀπροσπελάστου πυρὸς πηγαί· οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν προχέουσι καπνοῦ αἴθωνα, ἦτοι μέλανα ἢ καυστικόν· ἐν δὲ νυκτὶ ἢ ξανθὴ τοῦ πυρὸς φλόξ ἐκρήγνυσι τοῦ ἕρους τὰς πέτρας καὶ εἰσκυλίει τῇ παρακειμένῃ θαλάσσῃ». Π. Σ. — ἀγνόταται πυρὸς παγαί] «ἀγνότατον τὸ πῦρ φησιν, ὅτι ἀγνιστικόν ἐστι, ἧ καὶ παρὰ τὸ θεῖον τὸ αὐτόθι γιγνόμενον, ᾧ καθαίρομεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. χ. 482) Ὀφραθειώσφμεγαρον». Π. Σ. — ποταμοί] ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ πυρὸς σχηματίζονται ποταμοὶ πυρὸς· «τῇ τροπῇ ἐπιμένει διόλου πυρὸς ποταμοὺς καὶ πηγὰς λέγων διὰ τὴν ἄγαν τοῦ πυρὸς ἀνάδοσιν». Π. Σ. — ῥοῦν καπνοῦ] ὅπερ ἐν στ. 45. καλεῖ φλόγα, ἐνταῦθα καλεῖ ῥοῦν καπνοῦ «ἡ γὰρ ἡμέρα ὑφαιρεῖ τῆς ὕψεως τὴν θέαν τῆς φλογός, καὶ ἡ ὕρασις οὐδενὸς ἄλλου ἢ καπνοῦ ἀντιλαμβάνεται» Heynius. — πλάκα] «πᾶν ἐπίπεδον καὶ ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς πλάξ λέγεται» Δούκας.

αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
 Κεῖνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἔρπετόν
 Δεινοτάτους ἀναπέμ-
 πει τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 σθαι θαῦμα δὲ καὶ παριόν- 50
 των ἀκοῦσαι,

Ἄ. β'. Κ. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
 λοις δέδεται κορυφαῖς
 Καὶ πέδῳ στρωμνά δὲ χάρασ-
 σοις ἄπαν γῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
 Εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη ἀνδάνειν,

— Στ. 47-48. κεῖνο . . . ἀναπέμπει] «ἐκεῖνο τὸ τερατόμορφον θηρίον ἀναφυσᾷ ἐκείνους τοὺς δεινοτάτους κρουνοὺς τοῦ πυρός». — κρουνοὺς Ἀφαιστοιο] ὅπερ εἶπεν ἀνωτέρω πη γ ἄ ς καὶ π ο τ α μ ο ὺ ς πυρός. Ὅτι δὲ κατὰ μετωνομίαν λέγεται τὸ πῦρ Ἡφαιστος, γνωστόν. — ἔρπετόν] «θηριόμορφον ζῶον, ἦτοι ὁ Τυφών»: καὶ Ὅμηρος τὰ ἀγριώτερα θηρία ἔρπετὰ ὀνομάζει, ὡς τὸν λέοντα, τὸν δράκοντα, τὴν πάρδαλιν καὶ τὸν σὺν. (Ὀδύσσ. δ. 456 καὶ 418). Τινὲς ἀκολουθοῦντες τὸν Π. Σ. συντάττουσι ἔρπετόν Ἀφαιστοιο «ἔρπετόν ἐξεμῶν πῦρ» ἀλλὰ κρεῖσσον κρουνοὺς Ἀφαιστοιο.

— Στ. 49. «Οἱ ἀναπεμπόμενοι δεινότατοι κρουνοὶ τοῦ Ἡφαιστού ἐστὶ τέρας ὥστε νὰ θαυμάζῃ ὁ θεασάμενος αὐτούς». — θαυμάσιον προσιδέσθαι] «θαυμάσιον προσιδεῖν τινα αὐτὸ τὸ τέρας, ἦτοι τοὺς ἐξερευγομένους κρουνοὺς Ἡφαιστού· οἱ παρόντες καὶ ὄρωντες θαυμάζουσιν τοὺς πυρώδεις κρουνοὺς».

— Στ. 50-51. θαῦμα . . . ἀκοῦσαι] «θαυμαστὸν δὲ καὶ παρὰ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακῶτων ἀκοῦσαι».

Π. Σ. Τὸ δὲ ἀντακείμενον τοῦ ἀκοῦσαι ἐστὶ τὸ ἐξῆς, οἶον Αἴτνας κ. τ. λ.

— Στ. 52. οἶον . . . κεντεῖ] Σύνταξις· οἶον ἔρπετον . . . δέδεται . . . οἶον δὲ ἔρπετον στρωμνὰ . . . κεντεῖ. — ἐν κορυφαῖς Αἴτνας καὶ πέδω] «ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸ νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἢ Αἴτνη ὡσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ τὸν Τυφῶνα συνέχουσα». Π. Σ. Κορυφαῖς Αἴτνης συνεκδοχικῶς τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὄλου. Παρατήρει δ' ἔτι τὴν συνεκδοχὴν καὶ ἐν τούτῳ· ἀνωτέρω ἔφη, ὅτι ἡ Σικελία καὶ ἡ Κύμη πιέζουσι τὰ στέρνα αὐτοῦ· νῦν δὲ μόνον ἡ Αἴτνη· τοῦτο δὲ ἐποίησε οὐ μόνον, διότι ἡ Αἴτνη ἐπισπᾶται τὴν ὕψιν τῶν παριόντων, ἀλλὰ κυρίως, ἵνα φιλοτεχνήσῃ θέσιν ἀρμοδίαν, ἐν ἣ ἡ φόρμιγξ τοῦ Ἀπόλλωνος θὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ Διὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως Αἴτνης. — στρωμνὴ χαράσσοισα νῶτον] «ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἔδαφους κεντρῶδης στρωμνὴ ἐπιξύουσα τὸ κεκλιμένον νῶτον». Π. Σ.

— Στ. 56. εἶη . . . ἀνδάνειν] Ἐνταῦθα κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὴν θέσιν κατάλληλον, ὥστε νὰ ἐξηγησῆται ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐν ἀρχῇ ἐπεκαλέσατο τὴν φόρμιγγα τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀποτεινόμενος τὸν λόγον πρὸς τὴν φόρμιγγα οὕτω πως «εἶη, ὦ φόρμιγξ, εἶη ἀνδάνειν σε Διῖ, ὅς τοῦτο κ. τ. λ.». ἀντὶ τούτου, λέγω, ἐστράφη ποιητικώτερον πρὸς τὸν Δία ποιήσας τὴν φόρμιγγα τρίτον πρόσωπον. Ὁ δὲ νοῦς «εἶθε, ὦ Ζεῦ, ἡ φόρμιγξ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν μεσιτεύουσα χάριν τοῦ Ἰέρωνος τοῦ νικῆσαντος Ἴσθμια ὑπὲρ τῆς πόλεως Αἴτνης, εἶθε σοι ἀρέσοι, ὥστε νὰ γείνης προστάτης τῆς πόλεως ταύτης». — τιν] Δωρικ. ἀντὶ σοί. — ἀνδάνειν] ἀρέσκειν. Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ἀνδάνειν ἐστὶν οὐχὶ «ἐμὲ τὸν ποιητὴν» οὐδὲ «τὸν ἄδοντα καὶ φάλλοντα χορὸν μετὰ τῶν τελούντων τὴν πομπὴν ἢ κωμαζόντων Αἰτναίων»· ἀλλὰ «τὴν φόρμιγγα καὶ σὺν

Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὕρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνομίαν

Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν

Γείτονα· Ποθηιάδος

60

Δ' ἐν δρόμφῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ

Καλλινίκου

Ἐ. β'. Κ. ιέ.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις

Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις

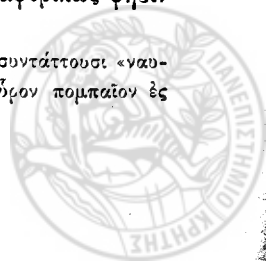
65

αὐτῇ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας» διότι ἐν ἀρχῇ ἐπεκαλέσατο ἰδίως τὴν φόρμιγγα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ οὐχὶ κατὰ γενικὴν ἔννοιαν περιλαμβάνουσαν ὅταν δῆποτε φόρμιγγα εἴτε θεῶν εἴτε ἀνθρώπων. Τὸν σκοπὸν, δι' ὃν εὔχεται ὁ ποιητὴς νὰ ἀρέσῃ ἢ φόρμιγγε τῷ Διὶ, ὅς ἐστιν, «ἴνα, ὦ Ζεῦ, ἐφέπων τὸ ὕρος τῆς Αἴτνης, ἐφέπηξ ἄμα καὶ τὴν γείτονα αὐτῷ καὶ ὁμώνυμον πόλιν, ἣν καὶ ᾤκισε καὶ ἐκύδανεν ὁ Ἰέρων» τὸν σκοπὸν, λέγω, τοῦτον παρεπήδησεν ὁ Πίνδαρος, ὡς εὐκόλως ἐννοοῦμενον ἐκ τῶν ἐπομένων, ἐν οἷς περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὁ λόγος ἐστίν.

— Στ. 57. τοῦτ' ἐφέπεις ὕρος] «τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὕρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεὺς». Π. Σ. Ὅρα ἔτι εἰς Ὅλ. Δ'. 10. καὶ Ὅλ. Στ', 162.

— Στ. 58. μέτωπον] Μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ μέ-
 τώπου τῶν ζώων, ὃ ἐστὶ τὸ ἐπιφανέστερον μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν, ἐκάλεσε καὶ τὴν Αἴτνην μέτωπον τῆς Σικελίας· «γαίας μέτωπον τὴν Αἴτνην μεταφορικῶς φησιν

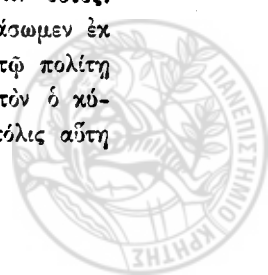
στ. 65. πρῶτον ἐν τισὶ χειρογ. Ἕτεροι συντάττουσι «ναυ-
 σιφορήτοις ἀνδράσι πρώτα χάρις, ἀρχομένοις οὖρον πομπαῖον ἐς
 κλάον ἔλθειν».

ἀπὸ τῶν ζώων, ἦτοι διὰ τὸ ἐπίσημον αὐτὴν εἶναι ἢ διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀνάβασιν». Π. Σ.

— Στ. 58-63. τοῦ μὲν ἐπωνομίαν . . . καλλι-
νίκου ἄρμασι] «τούτου μὲν τοῦ ὕρους ὁ κλεινὸς διὰ τε
ἄλλα καὶ, διότι ἱερεὺς σου, ὦ Ζεῦ, ἐστὶ, Ἰέρων ἦκισε
καὶ ἐδόξασε πόλιν γείτονα καὶ ἐπώνυμον· ἐν δὲ Πυθῶνι
ὁ κήρυξ ἀγγέλλων ὑπὲρ τῆς ἄρμασι νίκης τοῦ Ἰέρωνος
αὐτὴν ἐκήρυξε πατρίδα αὐτοῦ. Ὅθεν «εἶθε, ὦ Ζεῦ, ὡςπερ
προστάτης εἰς τοῦ ὕρους, οὕτω καὶ τῆς πόλεως γένοιο».
— τοῦ μὲν ἐπωνομίαν πόλιν] «τούτου μὲν τοῦ ὕρους πόλιν
ἐπώνυμον»· διότι ἐκ τοῦ ὕρους τῆς Αἴτνης ἐπωνόμασε
καὶ πόλιν Αἴτην. — κλεινός . . . ἐκύδανεν] «ὁ κλεινός
Ἰέρων κτίσας ἐδόξασεν. — κλεινός] Ἐν τοῖς παρέχουσιν
κλέος τῷ Ἰέρωνι ἐπιτηδεύμασι συγκαταλογιστέον ἐνταῦθα
καὶ τὸ, ὅτι ἐστὶν ἱερεὺς τοῦ Διός· διότι ἐνταῦθα, ὅπου δέεται
τοῦ Διός χαριζόμενος τῷ Ἰέρωνι τῷ οἰκιστῆρι τῆς Αἴτνης νὰ
γένηται προστάτης αὐτῆς, ὥφειλε νὰ εἴπῃ, ὅτι πρὸς τοὺς ἄλ-
λοις ἐστὶ καὶ ἱερεὺς τοῦ Διός· μὴ εἰπὼν δὲ, ἔπεται, ὅτι ἐν
τῇ ἐννοίᾳ τοῦ κλεινός συμπεριέλαβε καὶ τὴν ἐννοίαν
τοῦ «ἱερεὺς». — ἐκύδανεν] «μετέδωκε τοῦ ἰδίου κύ-
δους καὶ τῇ πόλει» καὶ οὐχὶ «ἐκύδανε, διότι ἐν τῇ νίκῃ
ἀνεκήρυξεν αὐτὴν πατρίδα» περὶ τούτου τοῦ κύδους λέ-
γει ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλφ. — γείτονα] τοῦ ὕρους ἀνέ-
ειπέ νιν] «ἀνεκήρυξεν αὐτὴν τὴν νεόκτιστον πόλιν πα-
τρίδα τοῦ Ἰέρωνος». — ἀγγέλλων] «ὅτε ἤγγελλεν ἐν
δρόμῳ, ἦτοι ἐν τοῖς δρομικοῖς ἀγῶσι τῆς Πυθιάδος περὶ
τῆς νίκης τοῦ Ἰέρωνος». — Ἰέρωνος . . . ἄρμασι] ἔσον
«ὑπὲρ τῆς καλῆς ἐν ἄρματι νίκης τοῦ Ἰέρωνος».

— Στ. 64-78. Ναυσιφορήτοις . . . χώραν] Ὁ
σκελετὸς τῆς ἐννοίας τοῦ ὅλου χωρίου ἐστὶν οὗτος.
«Ἡμεῖς μὲν ἄνθρωποι ὄντες δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἐκ
τῆς ἐν τῇ κτίσει τῆς πόλεως συμβάσεως νίκης τῷ πολίτῃ
αὐτῆς Ἰέρωνι (διότι Αἰτναῖον ἀνεκήρυξεν αὐτὸν ὁ κύ-
ρυξ ἐν τοῖς Πυθίοις), ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ πόλις αὕτη

Ἐς πλόον ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ
Κᾶν τελευτᾶ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντοχίαις δόξαν φέρει, 70
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσω
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν 75
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόφ
Τιθέμεν εὐανδρόν τε χῶραν.

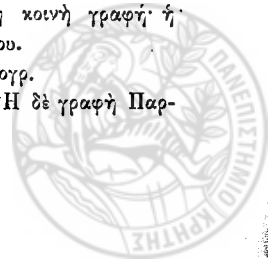
θὰ λαμπρύνηται τοιαύταις νίκαις καὶ ἑορταῖς. Σὺ δὲ, ὦ Φοῖβε, ὅς εἰς εὐμενῆς τῷ Ἱέρωνι τῷ ἐν τοῖς σοῖς ἀγῶσι νικήσαντι, μεσίτευσον παρὰ τῷ Διὶ, ἵνα ἐκτελέσῃ, ὅσα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐκ σημείων εἰκάζομεν». — ναυσιφορήτοις . . . τυχεῖν] Ἐναντίον τοῦ χρησασθαι τοιῶδέ τι ἀξιῶματι «ἀρχῆς ἀγαθῆς καὶ τὸ τέλος ἀγαθόν», ἐχρήσατο αὐτῷ ἐφηρμοσμένῳ τοῖς θαλασσοπλοοῦσιν. «Πρώτη χάρα τοῖς θαλασσοπλοοῦσιν ἐστὶ νὰ ἔλθῃ αὐτοῖς, ἐν ᾧ ἄρχονται τοῦ πλοῦ, οὐριος ἄνεμος· διότι ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς τοιαύτης οἰωνίζονται, ὅτι καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν

στ. 68. Ἐναντίον τῆς γραφῆς φερτέρου εὐρηται καὶ φερτέρα· ἐκ τούτου ἐγένετο καὶ διόρθωσις ἤδη καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν ἢ ὅσον εὐφῆς ἐστὶ, τοσοῦτον καὶ ἀπαράδεκτος.

στ. 72. σιν, ἵπποισιν τε κλυτὰν ἢ κοινὴ γραφὴ· ἢ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ ἐστὶ διόρθωσις ἐκ χειρογράφου.

στ. 74. Δάλου ἐν τοῖς πλείστοις χειρογρ.

στ. 75. Παρνασσῶ ἐν τοῖς πλείστοις. Ἡ δὲ γραφὴ Παρνασσῶ ἐστὶ γλῶσσημα.

πατρίδα φερτέρας θά τύχωσιν». — πρώτα χάρις] «πρώτη χαρά» — εἰς πλοῦν ἀρχομένοις] ἀντί τοῦ «πλοῦ ἀρχομένοις» ἢ ἀναπλήρωσις «ἀρχομένοις εἰς πλοῦν ἐμβαινεῖν». — εἰκίота γάρ] εἰκίος γάρ ἐστι καὶ τέλους, ἦτοι ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα φερτέρου τυχεῖν». — κἄν τελευτᾷ] Οὐ πλεονάζουσιν αἱ λέξεις αὐται, ἀλλ' ἐτέθησαν πρὸς ἀντίθεσιν ἀρχομένοις, κἄν τελευτᾷ. — ὁ δὲ λόγος . . . συντυχίαις] «ὁ δὲ λόγος οὗτος, ὅς λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων οὐρίφ πνεύματι πλοῦ» ἢ «τὸ δὲ γνωμικόν, οἷα ἢ ἀρχή, τοιαύτη καὶ ἢ τελευτή, τὸ ὅποιον ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ναυσιφορουμένων καὶ ἄλλων τοιοῦτων». — δύοσαν φέρει] «ποιεῖ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ δοξάζωμεν, νὰ συμπεραίνωμεν. — ἔσσεσθαι] ὑποκείμενον τὸ νιν, τὴν πόλιν ταύτην· ὁ νοῦς «ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου ἢ ἀνακτισθεῖσα αὕτη πόλις ἐστεφανώθη (διὰ τοῦ Ἰέρωνος) νικήσασα ἵπποις, ἐκ τούτου συμπεραίνομεν, ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς (λοιπὸν) θά ἐξακολουθῆ στεφάνοις καὶ ἵπποις κλυτῇ γινομένη κ. τ. λ.». — σὺν εὐφώνοις . . . ὀνομαστῆν] «καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἔσσεσθαι ὀνομαστῆν καὶ τοὺς κώμους, ἦτοι τὰς μετὰ φαλμυδιῶν ἐστίασεις αὐτῆς». — Λύκιε, ἐθελήσαις ταῦτα νόφ τιθέμεν] «ἀλλ', ὦ Ἄπολλον, ἡμεῖς μὲν οἱ ἀνθρωποὶ νὰ εἰκάζωμεν μόνον ταῦτα δυνάμεθα, σὺ δὲ εἴθε τιθείης ταῦτα ἐν τῷ νῷ ὑπὸ τὴν σὴν φροντίδα, ἵνα μεσιτεύσας καταπέισης τὸν Δία προστάτης τῆς πόλεως ταύτης γενόμενος νὰ ἐκτελῆ, ὅσα ἡμεῖς εἰκάζομεν. — ἀνάσσων . . . φιλέων] «ἐπειδὴ ἀνάσσεις καὶ φιλεῖς τοὺς τόπους, ὅπου ἐνίκησεν ὁ Ἰέρων». — ταῦτα εὐανδρόν τε χώραν] ἐν διὰ δουσιν, ὡς ἐξέλαβε καὶ Δούκας μεταφράσας «ἐπινεύσεως ἐπαίειν τούτων ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης». — ταῦτα] νὰ γένηται δηλονότι ὁ Ζεὺς προστάτης τῆς πόλεως ταύτης· καὶ τῇ προστασίᾳ τοῦ Διὸς νὰ διατελῆ ἡ Αἴτη στεφάνοις τε ἵπποις τε κλυτῇ καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστῆ. — εὐανδρόν τε

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μηχαναὶ πᾶ-
σαι βροταίαις ἀρεταίς, 80

Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον

Αἰνῆσαι μενοιῶν, ἔλπομαι

Μὴ χαλιοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶ τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμῃ δονέων, 85

χώραν] «καὶ τὴν χώραν τὴν τρέφουσαν ἄνδρας ἀγαθοὺς, ἦτοι τὴν πόλιν Αἴτνην καὶ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν». Ἐγένετο δὲ τὸ ἐν διὰ δυοῖν σχῆμα πρὸς μεγαλύνειν τῆς ἐννοίας τοῦ ταῦτα.

— Στ. 79-82. ἐκ θεῶν γὰρ . . . ἔφυν] Διὰ τί ἡμεῖς μὲν οἱ ἄνθρωποι νὰ εἰκάζωμεν μόνον δυνάμεθα, σὺ δὲ ὁ Ἀπόλλων νὰ ἐκτελῆς ὅσα ἡμεῖς εἰκάζομεν, δύνασαι; ἐπειδὴ τὰ πάντα ἐκ θεῶν γίνονται καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν. Ὅθεν καὶ ἡ Αἴτνη ἐκ θεῶν δύναται νὰ λάβῃ, ὡς ἠρξήθημεν εὐδαιμονίας. — γὰρ] αἰτιολογεῖ τὸ «διὰ τί εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι»: εἴ τις βούλοιο ἐκλαβεῖν τὸν γὰρ ὡς ἀρκτικὸν πρὸς μετάβασιν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ἰέρωνος, τοῦτ' ἐγὼ οὐ συμφωνῶ. — μηχαναὶ βροταίαις ἀρεταίς ἔφυν] «πᾶσα βροτῶν ἀρετὴ ἐκ θεῶν ἐξευρίσκει τὰ μέσα τοῦ ἐκτελεῖν». — καὶ σοφοὶ . . . ἔφυν] «καὶ οὐ μόνον οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι καὶ οἱ ῥήτορες ἐκ μηχανῆς θεῶν ἐκτελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀρετῆς σπουδαίους νὰ ἐκτελέσωσιν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἢ ἀρετῆ ἐκ θεῶν γίνονται». — ἔφυν] ἀντὶ ἔφυσαν, ἐγένοντο.

— Στ. 82-86. Ἄνδρα δ' ἐγὼ . . . ἀντίους] «τὸν δὲ Ἰέρωνα ἐγκωμιάσαι προθυμούμενος ἐλπίζω μὴ ῥίψειν παρὰ σκοπὸν τὸν ὕμνον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ σκοπὸν προσδοκῶ βαλεῖν τοὺς ὕμνους καὶ ἄξιον ἵνα τὸν Ἰέρωνα ἀνομνεῖν

ἐλπίζω δὲ μακρῶς καὶ δυνατῶς ἀκοντίσας παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους». Π. Σ. — κείνον] τὸν κλεινὸν οἰκιστὴν (στ. 59) τῆς Αἴτνης, οὗ τῆς νίκης ἕνεκα εὐχόμεθα τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὲρ τῆς πόλεως κ. τ. λ. — μὴ . . . δονέων] Τὸ ὑπερβατὸν οὕτω σύνταττε «μὴ βαλεῖν ἕξω ἀγῶνος δονέων ὡσεὶ χαλκοπάραιον ἄκοντα παλάμη τε» ἦτοι «ἐλπίζω, ὅτι ἐκπέμπων τοὺς ὕμνους ὡς χαλκοπρόσωπον ἀκόντιον καὶ ὡς διὰ χειρὸς οὐ βίψω αὐτοὺς ἕξω τοῦ σκοποῦ». — ἄκοντα χαλκοπάραιον] «δόρυ χαλκῷ ἐστομωμένον, παρὰ τὸ ἔχειν χαλκὸν ἐν παρειαῖς». Δούκας. Παραβάλλει πρὸς ἀκόντιον ἢ βέλος τοὺς ἐπαίνοους τοῦ Ἰέρωνος· διότι μενοεινᾶ αἰνῆσαι ἦτοι ἀγωνίζεται αἶνον. — ἀγῶνος . . . ἕξω] ἀγὼν λέγεται κυρίως ὁ τύπος, ἐν ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀγωνίζονται ἐνταῦθα δὲ ὁ τύπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται ἢ τοξεύουντες ἢ ἀκοντίζοντες· συνεκδοχικῶς δὲ σημαίνει τὸ τέρμα τοῦ τοιοῦτου ἀγῶνος, ἦτοι τὸν σκοπὸν, καθ' οὗ ἀκοντίζουσιν· τὸ δὲ πέραν τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματός, ἐστὶ ἕξω τοῦ ἀγῶνος· ἄρα τὸ βαλεῖν ἕξω ἀγῶνος ἐστὶ βαλεῖν μὲν μὴ τυχεῖν δὲ τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ παρελθεῖν. Τὸ αὐτὸ ἐκφράζει καὶ ἐν Νεμ. Ζ. 104. διὰ τοῦ τέρμα προβάς· καὶ ἐν Ὀλ. Π'. 134, διὰ τοῦ παρὰ σκοπὸν βέλεα κρατύνειν χερσίν. Παραβάλλει δὲ πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἦτοι πρὸς τὸν σκοπὸν, καθ' οὗ οἱ ἀκοντίφ ἀγωνιζόμενοι ἀκοντίζουσι, τὸν σκοπὸν, καθ' οὗ αὐτὸς ἐπαίνφ ἀγωνιζόμενος ἀκοντίζει τοὺς ἐπαίνοους. Τίς δὲ ἐστὶν οὗτος ὁ σκοπός, τὸ μέσον τῶν δύο ἄκρων, τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερβολῆς. Τὸ μέσον τοῦτο καλεῖ ὁ ποιητὴς (Ὀλ. Π'. 67) μέτρον ἐκάστου πράγματος. Ἀγωνιζόμενος λοιπὸν, ἐν ᾧ αἰνεῖ ὁ ποιητὴς, ἐλπίζει «μὴ ὑπερβήσεσθαι τὸ μέτρον τοῦ αἶνου, ἀλλὰ προσφύεστατα καὶ ἄριστα ἐπαινέσειν τὸν Ἰέρωνα». — παλάμη τε] «καὶ ὡς σὺν παλάμῃ». Παραβάλλει πρὸς τὴν παλάμην, δι' ἧς δονοῦσι τὸ ἀκόντιον, τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος, δι' ὧν

Μακρὰ δὲ ρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.

Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-

βον μὲν οὔτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-

θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-

σιν παράσχοι.

90

Ἄ. γ'. Κ. β'.

Ἦ κεν ἀμννάσειεν, οἷαις

Ἐν πολέμοισι μάχαις

Τλάμοι ψυχᾶ παρέμει-

ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμᾶν,

Οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,

95

συντίθησι καὶ ἐκφράζει τὰς ἐννοίας. — μακρὰ ρίψαις] Παραβάλλει πρὸς τὸ μάκρος τοῦ σκοποῦ τῶν ἀκοντιζόν-

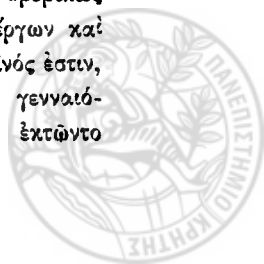
στ. 91. ἢ κεν ἂν μνάσειεν ἦν ἡ κοινὴ γραφή· ἐκ δὲ ταύτης ὀρθῶς ἐγένετο ἡ διόρθωσις ἢ κεν ἀμννάσειεν. ἦν ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ἡμεῖς παρεδεξάμεθα.

στ. 94. ἀνίχ' εὐρίσκοντο. Πολὺ ἐτάραξε τοὺς λεγομένους κριτικούς ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ εὐρίσκοντο· καὶ εὐθύς κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν ὠρμησαν εἰς διορθώσεις, ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν διορθοῦντες. Νομίζουσι λοιπὸν οἱ τῶν διορθῶν ἐνασμενίζοντες, ὅτι ἀθαιρέτως ὅ τε Π. Σ. καὶ οἱ τοῦτῳ ἀκολουθοῦντες ἐννοοῦσιν ὑποκείμενον τὸν Ἰέρωνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ· διὸ ὁ μὲν διώρθωσεν οὔτω «παρέμειν' ἄ νίχ' εὐρίσκοντα (κάλλιον ἂν διώρθου εὐρίσκοντι) θεῶν». ὅτε ἡ σύνταξις ἂν ἦν «οἷαις ἐν πολέμοις μάχαις εὐρίσκοντα τλάμοι ψυχᾶ θεῶν παλάμαις τιμᾶν ἄ νίκα (ἄ νίχ') παρέμενον»· ὁ δὲ «παρέμεινε γ' ἐν' εὐρίσκοιτο»· ὃ δὲ «παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοιτο». Ὅτι δὲ οὐκ ἀθα.ρέτως ὁ Π. Σ. ἐνόησεν ὑποκείμενα τοῦ εὐρίσκοντο τὸν Ἰέρωνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἀναγκάζει τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ ὑποκείμενα τοὺς υἱοὺς τοῦ Δεινομένου, παρήβαλε πρῶτον πρὸς στ. 140-147. ὅπου τὴν παρά τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἰμέρα νίκην ἀποδίδωσι μόνον τῷ Ἰέρωνι· δεύτερον πρὸς στ. 152-156. ὅπου ἀποδίδωσιν αὐτὴν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τῷ περὶ αὐτοῦ λόγῳ χωρὶς οὐκ ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς οἷαν δήποτε νίκην ἐνίκα ὁ Ἰέρων, ἀλλὰ αὐτὴν ἐκείνην, τὴν παρά τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἰμέρα.

των, ὅπερ παρέχει τὴν δυσκολίαν τοῦ ἐπιτυγχάνειν αὐτοῦ, πρὸς τὸ δύσκολον τῆς εὐρέσεως τοῦ μέτρου τῶν ἐπαίνων. Σημαίνει λοιπὸν ἄνευ ἀλληγορίας «ὑπερνικήσας τὴν δυσκολίαν τοῦ εὐρεῖν τὸ καταλλήλον μέτρον τῶν ἐπαίνων». — ἀμεύσεσθ' ἐναντίους] «νικήσειν τοὺς ἐναντίους». Π. Σ. Ὁ Πίνδαρος ὑποτίθεισιν, ὅτι ἐν τῷ κώμφι θὰ ἄσῃ τὴν νίκην οὐ μόνον ὁ χορὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἕτερος χορὸς χοροστατούμενος ὑπὸ τινος τῶν περὶ τὸν Ἴέρωνα ποιητῶν καὶ ἄδων ὕμνον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χοροστατοῦντος ποιητοῦ συνθεθεῖμενον. — ἀμεύσεσθαι] «τὸ αὐτὸ τῷ ἀμείψεσθαι ὁ συνήθως σημαίνει καὶ τὸ, παρερχόμενος ἐὼ τινα ὑπισθεν ἑμαυτοῦ». Δούκας. — ἐναντίους] καλεῖ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς περὶ τὸν Ἴέρωνα ὄντας, οἷον τὸν Σιμωνίδην, ἢ ἕτερόν τινα, ὃν ὑποτίθεισιν ὁ Πίνδαρος, ὅτι συνέθηκε καὶ αὐτὸς ὕμνον, ὅστις μέλλει νὰ ἄσῃ ὑφ' ἐτέρου χοροῦ ἐν τῷ αὐτῷ κώμφι.

— Στ. 87-90. εἰ γὰρ . . . παράσχοι] Προσιματάμενος ἐν τοῖς ἡγουμένοις στ. 82-86. ἄρχεται ἤδη τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἴέρωνος. — εἰ γὰρ] εὐκτικὸν ἀντὶ εἶθε, ᾧ καὶ Ὅμηρος χρῆται. — οὕτω] ὡσπερ νῦν «εἶθε δι' ὅλου τοῦ χρόνου εὐδαιμονοίη καὶ πλοῦτοί οὕτω, ὡσπερ νῦν». — καμάτων ἐπίλασιν] «ἐπίλησιν καμάτων τῶν συνεχόντων τὸν Ἴέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας· φησὶ γὰρ ποῦ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Γελῶν πολιτείᾳ Γέλωνα τὸν Ἴέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρφ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἴέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίᾳ δυστυχήσαι». Π. Σ. Ἐπίλησιν δὲ συνεχδοχικῶς ἀντὶ ἴασιν. — παράσχοι] ἐκεῖνφ τῷ ἀνδρὶ.

— Στ. 91-98. ἦ κεν . . . ἐστρατεύθῃ] «βεβαίως ἐὰν λαθῇ, θὰ ἀναμνήσῃ ἡμᾶς δι' ἐτέρων ἐνδόξων ἔργων καὶ ἀνδραγαθιῶν, ἃ λαθεῖς θὰ πράξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστιν, ὅστις ποτὲ τοσαύτας μάχας καὶ μετὰ τοσαύτης γενναιότητος καὶ ψυχικῆς καρτερίας ἐμαχέσατο, ὅτε ἐκτῶντο

Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μάν
 Τὰν Φιλοκτήταιο δίκαν ἐφέπων
 Ἔστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον
 Καί τις ἐὼν μεγαλά-

νωρ ἔσανεν· φαντὶ δὲ Λαμνόνθεν ἔλ- 100
 και τειρόμενον μεταλλάσ-
 σοντας ἔλθειν

Ε. γ'. Κ. ιέ.

Ἦρωας ἀντιθέους Ποί-
 αντος υἷον τοξόταν·

Ἔως Πριάμοιο πόλιν πέρ- 105
 σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,

Ἄσθeneῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·

αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν βασιλείαν. Νῦν ὅμως ἡ νόσος παρήλλαξεν αὐτὸν καὶ στρατεύει ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ὁμοίως τῷ Φιλοκτήτῃ». Τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν ἐὰν ἀποδῶμεν τῷ χωρίῳ, οὐδὲ λέξις οὐδὲ πρότασις φαίνεται πλεονάζουσα. Ἐὰν δὲ ἄνευ ἀναπληρώσεως ἀποδῶμεν ἔννοιαν αὐτῷ, ἐγὼ γοῦν οὐχ ἔρω, τί βούλεται ἡ πρότασις, ἡ κεν ἀμμνάσειεν. — ἡ κεν ἀμμνάσειεν] οὐχὶ ὁ χρόνος, ἀλλ' ὁ Ἰέρων· ἔστι δὲ συμπέρασμα ὑποθέσεως οἴσθηεν

στ. 102-103. μεταλλάσσοντας ἡ κοινὴ γραφὴ οὔτε πρὸς τὴν ἔννοιαν οὔτε πρὸς τὸ μέτρον καλῶς ἔχουσα, ἐκτὸς ἐὰν ἐκλάβῃ τις ἀντὶ μέλλοντος μεταλλάσσοντας, ὡς ἐκλαμβάνει ὁ Π. Σ. ἐκ τοῦ μεταλλάω· ἀλλὰ καὶ οὕτω ἔχει μὲν καλῶς πρὸς τὴν ἔννοιαν, πρὸς τὸ μέτρον δὲ οὐ· καίτοι ἡμεῖς ἐν τῷ κειμένῳ παρεδεξάμεθα τὴν κοινήν γραφήν κατὰ τὸν Π. Σ. τὰς ἔνεκα τοῦ μέτρου διορθώσεις ἐάσαντες νὰ χαίρωσιν. Αἱ δὲ διορθώσεις εἰσὶν «μεταβάσσοντας», «μεταλάσσοντας» ἐκ τοῦ μεταλάζω, (οὗ ἐν χρήσει ἡ μέση φωνὴ μεταλάζομαι)· «μετανάσσοντας», «μεταλάψοντας», «μεταμεΐβοντας» «τειρόμηνόν γε ματεύσσοντας».

ἐννοουμένης ταύτης «εἰ καμάτων ἐπίλασιν ὁ χρόνος παρ-
 ράσχοι». Θὰ ἀναμνήσῃ λοιπὸν ἡμᾶς ὁ Ἴερων τὰ ἐξῆς,
 οἷαις ἐν πολέμοισι κ. τ. λ. Ὁ δὲ τρόπος, δι'
 οὐ δύναται νὰ ἀναμνήσῃ, εὐκολώτατα συμπεραίνεται ἐκ
 τῆς κατωτέρω παραβολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Φιλοκτῆτην·
 διότι ὅτε πάσχων καταπτρεῖ τοὺς ἐχθροὺς, τί δύναται νὰ
 κατορθώσῃ λαθεῖς; Κατορθώσας λοιπὸν ἐνδοξα ἔργα μετὰ
 τὴν ἴασιν θὰ ποιήσῃ ἡμᾶς νὰ ἀναμιμνησκόμεθα οἷαις
 . . . παρήμεινε. — τλάμονι φυγᾷ] «τῇ πολέμικῃ
 ἑαυτοῦ καὶ ὑπομονητικῇ φυγῇ» Π. Σ. — ἀνίχ' . . .
 τιμάν] «ὅτε σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν θεῶν ἐκτῶντο τὴν βα-
 σιλείαν· τιμὴν γὰρ εἴωθε τὴν βασιλείαν ὀνομάζειν». Π. Σ.
 Ἡ ἐνδοξοτέρα μάχῃ, ἣ εὐρίσκοντο, ἀνεκτῶντο, ἀνέσωζον ἐκ
 τοῦ μεγίστου κινδύνου τὴν βασιλείαν αὐτῶν, ἣν ἡ ναυμαχία,
 ἐν ἣ καταναυμαχῆσαντες ἐπὶ τῶν Μηδικῶν τοὺς Καρχη-
 δονίους ἔσωσαν οὐ μόνον τὴν ἑαυτῶν βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ
 ἅπαντας τοὺς ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ Ἑλληνας, καὶ αὐτοὺς
 ἔτι ἕως τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα. — Νῦν γε μὴν . . .
 ἐστρατεύθη] «ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος τὸν Φιλοκτῆτου τρόπον
 ὁ Ἴερων μετερχόμενος ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνί-
 κησε· φορεῖψ δὲ φερόμενος ὁ Ἴερων διὰ τὴν λιθουρίαν
 κατεγωνίζετο τοὺς ἐναντίους». Π. Σ. ποίαν δὲ μάχην
 καὶ πρὸς ποίους στρατευσάμενος ὁμοίως τῷ Φιλοκτῆτῃ
 ἐνίκησεν, ὁ Πίνδαρος οὐδὲν λέγει ἐνταῦθα, ὡς οὐδὲ περὶ
 τῶν μαχῶν, ἃς μετὰ τῶν ἀδελφῶν μαχόμενος εὐρί-
 σκετο θεῶν παλάμαῖς τιμάν· διότι μέλλει
 νὰ διηγηθῇ ἀμφοτέρας συνάμα παρακατιῶν (στ. 138. κ.
 ἐξῆς) ἐν ἀρμοδιωτέρῳ τόπῳ ὅπερ ἀγαπᾷ νὰ ποιῇ ὁ
 ποιητής. Ὁρθῶς δὲ εἰκάζει ὁ Boeckhius ὅτι ἐννοεῖ ἐνταῦθα
 ὁ Πίνδαρος τὴν πρὸς Καρχηδονίους καὶ Τυρσηνοὺς
 ὑπὲρ Κομαίων ναυμαχίαν τοῦ Ἴερωνος (Δίοδωρ. ΙΑ'.
 51,2). Τὴν δὲ παρομοίωσιν τοῦ Ἴερωνος πρὸς τὸν Φι-
 λοκτῆτην ἄριστα ἐρμηνεύει ὁ Δούκας οὕτως «ὁ μὲν γὰρ
 Φιλοκτῆτης ἐνόσει διαφθειρόμενος τῷ τοῦ ποδῶς ἔλκει·

Ἄλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Οὕτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι

Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν

110

Ἐραται, καιρὸν διδούς.

οὕτω καὶ Ἰέρων τῇ λιθουρίᾳ· ἐκείνος μὲν βασταζόμενος ἐν ταῖς μάχαις ἐτόξευεν ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, καὶ οὗτος φερόμενος ἐπὶ τοῦ φορείου διώκει τὰς μάχας· ἐκείνον μὲν ἐθεράπευον Ὀδυσσεύς τε καὶ Νεοπτόλεμος (σὺν τοῖς ἀγάνορσιν Ἀτρεΐδαις)· καὶ τοῦτον ὑπέσαινον οἱ πρόσποιούμενοι εἶναι φίλοι». Τὸ τελευταῖον ὅμως κάλλιον ἠδύνατο ὁ Δούκας νὰ ἐκφράσῃ «ὑπέσαινον οἱ ἐξ ἀνάγκης τῆς φιλίας αὐτοῦ δεόμενοι».

— Στ. 98-100. σὺν δ' ἀνάγκη . . . ἔσανεν] Ἐντεῦθεν διηγεῖται ἐκεῖνα, καθ' ἃ ὁ βίος αὐτοῦ συμφωνεῖ πρὸς τὸν Φιλοκτήτου. — τις] οἱ Κυμαῖοι, καθ' ὅσον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς ἱστορίας. — σὺν δ' ἀνάγκη] σὺναπτε τῷ ἔσανεν «ὑπ' ἀνάγκης δὲ, ἀναγκασθεὶς ἡρεσκεύσατο τὸν Ἰέρωνα ὡς φίλον». — τις καὶ ἐὼν μεγαλάνωρ] «τις καίτοι ὑπερήφανος ἦν, ὅμως σὺν ἀνάγκῃ ἔσανεν».

— Στ. 100-108. φαντί δὲ . . . μοιρίδον ἦν] Τὰ τοῦ Ἰέρωνος, καθ' ἃ ὁ βίος αὐτοῦ ὅμοιός ἐστι τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐξήνεγκε συντομώτατα ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφῃ· ἐν δὲ τοῖς στίχοις τοῖτοις ἐκτίθησιν ἐκεῖνα τοῦ Φιλοκτήτου, καθ' ἃ ὁ βίος αὐτοῦ ἐστὶν ὅμοιος τῷ Ἰέρωνος. — φαντί δὲ . . . τοξόταν] «ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἐλένου μαντευσαμένου· εἴμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἰλιον». Π. Σ. — φαντί] «φασί». — Λαμόνθεν μεταλλάσσοντας] Ἐκ μὲν τῆς σημασίας τοῦ Λαμόνθεν, τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, συζευγνύεται τῇ ἐν-

νοία τοῦ μεταλλάσσοντας καὶ ἡ ἔννοια τοῦ μετοίσοντες ἐκ δὲ τῆς σημασίας τοῦ μεταλλάσσοντας τῆς ἐν τόπῳ στάσεως, συζευγνύεται τῇ τοῦ Ἀημνύθεν σημασία καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἐν Λήμνῳ. Ὅθεν ὁ νοῦς «ἐλθεῖν ἐπιζητήσοντας ἐν Λήμνῳ Φιλοκλήτην καὶ μετοίσοντας αὐτὸν ἐκ Λήμνου». Τὸ μεταλλάσσοντας Δωρικῶς ἀντι μεταλήσοντας, ἐκ τοῦ θέματος μεταλλάω· «ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ζητούντων φασὶ δὲ ἐκ Λήμνου τῷ ἔλκει καταπονούμενον τὸν τοῦ Ποιάντος υἱὸν τοξότην ἐπιζητήσοντας ἐλθεῖν τοὺς ἰσοθέους ἥρωας». Π. Σ. — ἥρωας ἀντιθέους] τοῦτο παρομοιοῦται πρὸς τὸ τις καὶ ἐὼν μεγάλανωρ. τὸ δὲ μεταλλάσσοντας ἐλθεῖν πρὸς τὸ σὺν ἀνάγκῃ ἔσανεν. — ὃς Πριάμοιο . . . ἦν] «ὅστις Φιλοκλήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἑλλήσι τοὺς πόνους· ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν, ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἀλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις» Π. Σ.

— Στ. 109-111. Οὕτω . . . διδοῦς] Ἐν τοῖς ἡγουμένοις οὐκ ἐμνημόνευσεν ὁ ποιητὴς τῆς ἰάσεως τοῦ Φιλοκλήτου· διότι κατὰ τοῦτο οὐχ ὁμοιάζει ὁ Ἴέρων αὐτῷ. Ἐνταῦθα ὅμως ἀρίστῳ τῷ τρόπῳ εὔχεται νὰ ὁμοιάσῃ ὁ Ἴέρων καὶ κατὰ τοῦτο τῷ Φιλοκλήτῃ, μὴ ὀνομάζων μὲν κυριολεκτικῶς τὴν ἴασιν, ἐὼν δὲ τῷ ἀναγνώστῃ νὰ ἐνοήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς λέξεως ὀρθωτήρ· καλῶς λοιπὸν οἱ Π. Σ. ἐξηγοῦσιν «οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἴέρωνι, ὡς καὶ τῷ Φιλοκλήτῃ, ὁ θεὸς ὀρθωτήρ καὶ ὑγείας αἴτιος γένοιτο εἰς τὸν ἐπόμενον χρόνον, ὃν ἐπιθυμεῖ εὐχέριαν παρεχόμενος. Φησὶ γὰρ Διονύσιος χρησιμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολοσαμένον τὸν Φιλοκλήτην ἀφυπνώσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἔλκος τὰς διασαπείσας σάρκας καὶ ἐπικλύσαντα οἶνῳ τὸ τραῦμα ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα». Π. Σ.

Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι

Πείθῃ μοι ποινὰν τεθρίππων.

Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-

καφορία πατέρος.

115

Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ

Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-

τω σὺν ἐλευθερίᾳ

Υλλίδος στάθμας Ἴέρων

120

— Στ. 112-115. Μοῦσα . . . πατέρος] «ὦ Μοῦσα, πείθου μοι χορεύσαι καὶ ᾄσαι τὴν νίκην τῶν τεθρίππων καὶ παρὰ Δεινομένει τῷ υἱῷ· διότι τὰ ἀγαθὰ τῶν πατέρων οὐκ ἀλλότρια εἰσι τοῖς παισίν». Εὐχγηθεὶς ὑπὲρ τῆς ἰάσεως τοῦ Ἰέρωνος ἐμνήσθη ἀορίστως καὶ συνοτομώτατα περὶ τε τῶν κατορθωμάτων, ἃ κατώρθωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν πρὸ τῆς ἀσθeneίας, καὶ περὶ ὧν ἐν τῇ ἀσθeneίᾳ. Ἦδη δὲ μετὰ τὴν εὐχὴν τοῦ νὰ ἰαθῆ, ὥσπερ ἰαθῆ ὁ Φιλοκτήτης, ἐμβαίνει εἰς ἐκτενεστέραν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων· καὶ πρῶτον μὲν διηγείται τὰ ἐν τῇ ἀσθeneίᾳ κατορθώματα (ἀπὸ στ. 112-146.) Ἀπὸ δὲ στ. 147-156. ἃ κατώρθωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν πρὸ τῆς ἀσθeneίας. Μεταβαίνει δὲ εἰς τὴν διήγησιν θαυμασιῶν τρόπῳ. — Δεινομένει] «Δεινομένης υἱὸς Ἰέρωνος ἐκ τῆς Νικοκλέους τοῦ Σορακουσίου θυγατρὸς κατὰ Φίλιστον καὶ Τίμαιον· ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλᾶου θυγατρὸς καὶ τῆς Θήρωνος ἀνεψιάς οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ Ἰέρων προγῆμας ταύτην· ὅθεν ἐστὶ καὶ ὁ παῖς ὁμώνυμος τῷ πάππῳ. Δεινομένης γὰρ ὁ πατὴρ τοῦ Ἰέρωνος». Π. Σ. — ποινὰν τεθρίππων] ἀμοιβὴν τῶν τεθρίππων τοῦ Ἰέρωνος, ἥτοι τῆς νίκης τῶν τεθρίππων, ἧτις ἦν ὁ στέφανος.

— Στ. 116-117. ἄγ' ἔπειτ' . . . ὕμνον] «ἀγε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, τῷ τῆς Αἴτνης βασιλεῖ Δεινομένει προσφιλέστατον ἀνεύρωμεν ὕμνον». Π. Σ. — ἔπειτα] καλῶς ἐξήγησεν ὁ Π. Σ. τοίνυν. Ἡ ἀκολουθία τῶν ἐνοπιῶν τοῦ ποιητοῦ ἐστὶν ἀρίστη. Ἀφ' οὗ πρότερον δεηθεὶς τῆς Μούσης νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ νὰ κελαδήσῃ καὶ παρὰ Δεινομένει ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρ' αὐτῆς, ἦτοι ἐνεπνεύσθη, σπουδάζει ἔπειτα νὰ ἐξέωρῃ ὕμνον, ὅστις ἄσθεὶς θὰ ἀρέσῃ τῷ Δεινομένει. — φίλιον] ἀρεστόν. Ὁ δὲ ἀρεστός τῷ Δεινομένει ὕμνος ἐστὶν ὁ ἐξῆς, τῷ πόλιν κείναν κ. τ. λ.

— Στ. 118-121. τῷ πόλιν . . . ἔκτισσε] «ἦντιμ Δεινομένει ὁ Ἴέρων τὴν Αἴτνην ἔκτισε καὶ διοικεῖν οὖν θείᾳ ἐλευθερίᾳ τοῖς νόμοις τῆς Δωρίου δικαιοσύνης ἔδωκεν αὐτῷ· τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ Ἴέρων ἀνακτίσας τὴν Κατάνην καὶ Αἴτνην μετονομάσας, στρατηγὸν αὐτῆς κἀτάστησε τὸν Δεινομένην, ἐλευθέρους ἀφείς τοὺς Αἰτναίους καὶ τοὺς Λακωνικοὺς τρόποις ἢ νόμοις χρωμένους». Π. Σ. — ἐν νόμοις Ἰλλίδος στάθμας] «κατὰ τὸν ἐν Σπάρτῃ νόμον τοῦ συμβασιλεύειν δύο». Ὅτι ὁ Ἰλλίδος ἦν ὁ ἐπιφανέστατος τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους γνωστόν· ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Σπαρτιάται ἦσαν τότε οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν Δωριέων διὰ τοῦτο ἀντὶ τοῦ νὰ εἶπῃ «ἐν νόμοις Σπαρτιατικῆς στάθμας» ἔφη «Ἰλλίδος». Θέλει λοιπὸν ὁ ποιητὴς διὰ τῶν λέξεων τούτων νὰ σημάνῃ τὸ ἐν Σπάρτῃ νόμιμον τοῦ συμβασιλεύειν δύο Ἡρακλείδας· καὶ ἐπομένως νὰ παραβάλλῃ τὸ ἐν Αἴτῃ συμβασιλεύειν τὸν πατέρα Ἴέρωνα καὶ τὸν υἱὸν Δεινομένην πρὸς τὰ ἐν Σπάρτῃ συμβασιλεύειν τοὺς δύο Ἡρακλείδας. Ἐποίησε δὲ τὴν παραβολὴν ταύτην· διότι γινώσκει, ὅτι θὰ ἀρέσῃ οὐ μόνον ἀμφοτέροις τῷ τε Ἴέρωνι καὶ Δεινομένει, ἀλλὰ καὶ ἐκείνοις, ὅς ὁ Ἴέρων ἐν Αἴτῃ συνήκασεν· διότι κατὰ τὸν Π. Σ. καὶ Διόδωρον Σικελιώτην (ΙΑ'. 49.) ἅπαντες οὗτοι Γελοῦσι ὄντες καὶ Σορακοῦχοι καὶ Μεγαρεῖς καὶ Πελοποννησῖοι

Ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ Παμφόλου
 Καὶ μὲν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
 Ὅχθαις ὑπο Ταυγέτου ναίοντες, αἰ-
 εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγίμιου
 Δωριῆς· ἔσχον δ' Ἀμύκλας ἄλβιοι, 125
 Πινδόθεν ὀρνόμενοι,
 Λευκοπόλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-

ἦσαν Δωριεῖς· ὡς Δωριεῖς λοιπὸν εὐχαρίστως ἐδέχοντο
 νὰ ἔχωσι δύο βασιλεῖς, ὥσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι,
 αἵτινες ἦσαν τότε τὸ καύχημα τῶν Δωριέων Ἐν τοῖς
 Π. Σ. εἴρηται «ένιοι τὸ Ὑλλίδες στάθμας τῆς Λυκούργου
 φασὶ νομοθεσίας· οὗτος γὰρ ἐνδέκατός ἐστιν ἀπὸ Ἡρα-
 κλέους, ὡς Ἐφορος ἱστορεῖ· ὁ οὖν Ἰέρων Γελώους καὶ
 Μεγαρεῖς καὶ Σορακουσίους (καὶ Πελοποννησίους κατὰ
 Διόδωρον) ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους ἐνέψικε τῇ Αἴττῃ·
 καὶ οὕτως ἂν ὁ λόγος ἀκρολούθως ἔχοι, ὡς Δωριεῦσιν
 οὖσαν Αἰτναίους καὶ Λακωνικοὺς νόμους θέσθαι τὸν Ἰέ-
 ρωνα». Π. Σ. Ἄν λοιπὸν ἢ δυνατόν νὰ πιστεῦσῃ τις, ὅτι
 ὁ Ἰέρων ἔθετο τοῖς Αἰτναίοις τὴν πολιτείαν τοῦ Λυκούρ-
 γου, καλῶς ἔχει τὸ τοῦ Σχολιαστοῦ, εἰ δὲ μὴ, ἐκκλη-
 πτεόν, ὅτι ὁ ποιητὴς, μόνον τὸ συμβασιλεύειν ἐν Αἴττῃ
 δὲ παραβάλλει πρὸς τὸ ἐν Λακωνίᾳ δύο Ἡρακλειδᾶς
 συμβασιλεύειν.

— Στ. 121-129. ἐθέλοντι δὲ . . . αἰχμᾶς] «διότι
 ἐθέλουσιν οἱ ἔκγονοι τῶν Δωριέων τῶν ἐκ Πίνδου τῆν
 ἀρχὴν ἔχόντων καὶ αἱ ἔκγονοι τῶν Ἡρακλειδῶν οἱ ἄλβιοι
 Λακεδαιμόνιοι, ὧν ἡ πολεμικὴ ἀνδρεία ἐνθεῖ, νὰ ἐμ-
 μένωσι τοῖς νομίμοις, ἃ οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐθέσπισαν·
 διὰ καὶ οἱ Αἰτναῖοι ἐθέλουσι νὰ πολιτεῦσονται κατὰ τοὺς
 τεθμοὺς τοῦ Αἰγίμιου». — θέλοντι δὲ] ὁ δὲ αἰτιολογεῖ
 τὸ ἐν νόμοις Ὑλλίδες στάθμας. Ὁ δὲ νοῦς·
 «ἐθέσπισαν ὁ Ἰέρων νὰ συμβασιλεύῃ αὐτὸς μετὰ τοῦ

οἰοῦ Δεινομένους τῆς πόλεως Αἴτνης· διότι οἱ ἐνοικοῦν-
 τες αὐτῇ Δωριεῖς ὄντες ζηλοῦσι τὰ ἐν Λακεδαιμόνι
 νόμιμα, ὡς τῶν Λακεδαιμονίων ὀλβίων ὄντων καὶ κλέος
 ἐν τοῖς Ἑλλήσι μέγα περὶ τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν ἐχόν-
 των· καὶ δὴ καὶ τὸ νόμιμον τοῦ ἔχειν δύο βασιλεῖς
 μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης φολαττόμενον παρὰ τοῖς
 Λακεδαιμονίοις, ζηλούμενον δὲ καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν
 Δωριέων ζηλοῦται καὶ παρὰ τῶν ἐνοσησάντων τὴν
 Αἴτνην. Ἡ ἀγάπη τῶν Λακεδαιμονίων καὶ ἀφοσίωσις πρὸς
 τοὺς ἑαυτῶν δύο βασιλεῖς οὐ μόνον ἐπὶ Πενδάρου, ὅτε
 ἤχημαζεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων, ἦν παρὰ πᾶσι
 τοῖς Ἑλλήσι ζηλωτή· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Φιλίππου. Ὁ Ἴσο-
 κράτης γράφει πρὸς Φίλιππον «ἀλλὰ τότε (χρὴ σε) νο-
 μίζειν καλὴν ἔχειν καὶ μεγάλην τὴν δόξαν καὶ πρέπουσαν
 καὶ σοὶ καὶ τοῖς προγόνοις καὶ τοῖς ὑφ' ὑμῶν πεπραγμέ-
 νοις, ὅταν οὕτω διαθῆς τοὺς Ἑλληνας, ὥσπερ ὄρας Λα-
 κεδαιμονίους πρὸς τοὺς ἑαυτῶν βασιλέας ἔχοντας». — Παμ-
 φύλου ἔκγονοι] «Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος υἱοὶ
 Αἰγυμιοῦ, ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δομανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαί-
 μονι». Π. Σ. Συνεκδοχικῶς λοιπὸν ἐκ μιᾶς φυλῆς τῆς Παμ-
 φυλίδος ἐπάλεσεν ἅπαντας τοὺς Λακεδαιμονίους ἔκγονους
 Παμφύλου. — καὶ Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι] «οἱ Δωριεῖς
 οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὔσαν τῆς τετραπό-
 λεως τῆς ἐν Περίραιβίᾳ ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης
 καὶ Παρνασοῦ Δωρίδα ἐξέπολεν οὔσαν· ἔστι δὲ Ἐρινεὸν,
 Κῦτινον, Βοτόν, Αἰλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη· ἐκ δὲ τούτων
 σὸν τοῖς Ἡρακλειδαῖς εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται· διὸ
 οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰσιν ἀπόγονοι Δωριέων καὶ Ἡρα-
 κλέους». Π. Σ. — ἐν Αἰγυμιοῦ τεθμοῖσιν] «ἐν τοῖς νο-
 μίμοις, & ἐθέσπισαν οἱ ἀπὸ Αἰγυμιοῦ Δωριεῖς οἱ κατα-
 σχόντες τὴν Λακωνίαν ὧν νομίμων ἓν ἔστι καὶ τὸ ἔχειν
 δύο βασιλεῖς». — ἔσχον δ' Ἀμύκλας] «κατέσχον τὴν
 Σπάρτην· ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λα-
 κωνικὴν» Π. Σ. — Πενδόθεν] ἢ ἐκ τῆς πόλεως Πίνδου

ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἀν-
θρσεν αἰχμᾶς.

Ἄ. δ. Κ. εβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

130

ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ

Αἴσαν ἀστοὺς καὶ βασιλεῦ-

σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.

τῆς μίας τῆς ἐν Πεβραϊβία τετραπόλεως, ἣ ἐκ τοῦ ὕρους Πίνδου. — Τυνδαριδᾶν γείτονες] «ἔδει εἰπεῖν σύνοικαι Τυνδαριδῶν· ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσι τινες τοὺς Διοσκούρους μετοικηκέναι εἰς Ἄργος· γειτνια δὲ τὰ Ἄργος τῆ Λακεδαιμόνι· καὶ οὕτως ὁ Πίνδαρος κατὰ λόγον γείτονας φησι τοὺς Λακεδαιμονίους τῶν Διοσκούρων». Π. Σ. — ὧν κλέος . . . αἰχμᾶς] Ταύτας τὰς λέξεις ὡς καὶ τὰς ἀνωτέρω ἀπὸ στ. 125. εἴρηκεν ἵνα δηλώσῃ, ὅτι οἱ ὑπὸ Τὰ ὑ γέ τοῦ ὕ χ θ α ι ς ν α ἰ ο ν τ ε ς οὐχ οἱ τυχόντες εἰσὶν· ἀλλ' ἕλβιοι, βαθυδόξοι, ὧν τῆς ἀνδρείας τὸ κλέος ἤνθησεν· διὸ δὴ καὶ ἅπαντες οἱ Διομίεις καὶ ἐπομένως καὶ οἱ ἐνοικήσαντες τὴν Αἴτην θεωροῦσι καύχημα (καὶ δόξαν ἑαυτῶν τοὺς Λακεδαιμονίους· διὸ καὶ θέλουσι καὶ αὐτοὶ ἐν τεθμοῖσιν Αἰγμμοῦ πολιτεῦσθαι.

— Στ. 130-133 Ζεῦ . . . ἀνθρώπων] «Ζεῦ τέλει, διὰ παντός τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιουκῶσι τῶν Ἀμένη ποταμὸν τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημίταις παράσχει, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσὶν· οἱ δὲ, τοιαύτην μοῖραν τοῖς Αἰτναίοις ἀνδρείας, οἶαν καὶ Λακεδαιμόνιοι κατὰ πόλεμον ἔχουσι, ἦτοι δίδου τοῖς

στ. 130. Ζεῦ τέλει, αἰεὶ καὶ Ζεῦ, τέλει αἰεὶ, ἢ ἀνευ ἀποστρόφου τέλει· διότι λέγεται τελέω καὶ τελείω.

στ. 133. διακρίνειν κάλλιστα ἔχει «ἔτυμος λόγος ἀνθρώπων γὰρ διακρίνῃ τοιαύτην αἰεὶ αἴσαν».

βασιλεῦσι καὶ τοῖς ἀστοῖς μερίδα εὐτοχίας». Π. Σ. Ἐν
 τῷ πρώτῳ σχολίῳ ὁ Π. Σ. τῆς μὲν ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ
 ἀρκούντως ἐπιτυγχάνει, σύνταξιν ὁμως τῶν λέξεων φαί-
 νεται, ὅτι ποιεῖται αὐθαίρετον ἐναντίον τῆς φύσεως τῆς
 γλώσσης, ἐκτός ἐάν τὴν ἐννοίαν μόνον σπουδάζῃ νὰ
 ἐκφράσῃ, τῆς δὲ συντάξεως ἀμελῇ. Ὁ ποιητὴς δύο συ-
 νάμα εὐχὰς ποιεῖται τῷ Διὶ τὴν μὲν πρώτην νὰ παρέχῃ
 αἰεὶ τοῖς Αἰτναίοις, βασιλεῦσι καὶ πολίταις τοιαύτην μοῖ-
 ραν, ὅσα ὑπάρχει τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἤτοι τοῖς δύο βασι-
 λεῦσι καὶ τοῖς ἀστοῖς· τουτέστι νὰ ἀγαπᾷ τοὺς δύο
 βασιλεῖς οἱ πολῖται καὶ νὰ ἔχωσιν εἰρηγικῶς πρὸς αὐτοὺς
 ὡς ἐν Λακεδαίμονι· τὴν δὲ δευτέραν νὰ διαφημίζωσιν
 αἰεὶ τὴν τοιαύτην μοῖραν τῶν Αἰτναίων οὐχὶ ἄνθρωποι
 λογοποιούντες καὶ ψεῦσαι ποιηταί, ἀλλὰ φιλαλήθεις. Ὅθεν
 ὁ νοῦς «Ζεῦ, δίδου αἰεὶ τοῖς ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσι τῆς
 Αἴτνης τοιαύτην μοῖραν, δίδου νὰ διαγινώσκωσι ταύτην
 καὶ τὴν περὶ ταύτης φήμην νὰ διαδίδωσιν οὐχὶ ψεῦσαι
 καὶ φογεροί, ἀλλὰ φιλαλήθεις ἄνθρωποι». Ἡ δὲ σύνταξις
 ἐστὶ «Ζεῦ, τέλει (δίδου) αἰεὶ ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν ἔτυμον
 λόγον ἀνθρώπων διακρίνειν (ἔτυμος λόγος νὰ διακρίνῃ)
 τοιαύτην αἴσαν»· οὐκ ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ διακρί-
 νειν ἀμφίβολον· ἀλλὰ βεβαίως τὸ ἔτυμον λόγον
 ἀνθρώπων, ὅπερ ἐστὶν ἕξον τῷ «ἀνθρώπους ἔτυμα
 λέγοντας». Ὅθεν λίαν τραχὺ ἐστὶ νὰ εἴπῃ τις «ἡ μοῖρα
 πόλεως διακρίνει τὸν ἀληθῆ λόγον τῶν ἀνθρώπων» καί-
 τοι τὸ «ὁ ἀληθῆς λόγος τῶν ἀνθρώπων, ἤτοι οἱ λέγοντες
 τὴν ἀλήθειαν ἄνθρωποι διακρίνουσι τὴν μοῖραν πόλεως»
 πάνυ καλῶς ἔχει· καὶ ὁ Π. Σ. τὸ ἔτυμον λόγον
 ποιεῖ ὑποκείμενον. — παρ' ὕδωρ Ἀμένα] «ἐν τῇ Αἴτνῃ»·
 Ἀμένας Ποταμὸς καλούμενος Ἀμένά-
 νος ῥέων διὰ τῆς πόλεως Αἴτνης (Στραβ.
 Ε. σ. 322. Ἐκδ. Κοραῆ.) — ἀνθρώπων] ἐννοεῖ οὐχὶ
 ἀπλῶς ἀνθρώπων, ἀλλὰ ποιητῶν καὶ οὐχὶ φογεράων, ἀλλὰ
 τὰ ἀληθῶς ἀξία ἐπαίνου ἐπαινούτων.

Σὺν τοί τίν κεν ἀγητήρ ἀνήρ
 Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δαμόν τε γέ- 135
 ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.

Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
 Ὅφρα κατ' αἶκον ὁ Φοί-
 νίς, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 Ναυσίστονον ὕβριν ἰδίων, 140
 Τὰν πρό Κόμας,

Ἐ. δ'. Κ. ιε'.

Οἶα Σόρακοσίων ἀρ-
 χῷ δαμασθέντες πάθον,

— Στ. 134-136. σὺν τοί τίν . . . ἀσυχίαν] Ἐν τούτοις ἐπεξηγούμενος ὁ ποιητὴς περὶ τῆς εἰρημένης ἀΐσης βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἡσυχία τῶν πολιτῶν συμφωνούντων τοῖς βασιλεῦσιν· «σὺν σοί, ὦ Ζεῦ, ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ὁ Ἴέρων τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος, τὸν τῶν Αἰτναίων δῆμον ἐπιτρέπει διὰ παντός εἰς σύμφωνον καὶ εἰρηναῖον ἡσυχίαν». Η. Σ.
 — ἡγητήρ ἀνήρ] ὁ Ἴέρων. — υἱῷ ἐπιτελλόμενος] ἐφετμᾶς «παραγγέλλων τῷ υἱῷ νοθησίας». — κεν τράποι] «δύναται νὰ τρέφῃ αὐτούς, δηλονότι τὸν υἱὸν καὶ τὸν δῆμον». — σύμφωνον ἡσυχίαν] ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην παραγινομένην ἐκ τῆς συμφωνίας καὶ ὁμονοίας τῶν ἀσπῶν πρὸς τοὺς βασιλεῖς».

— Στ. 137-141, λίσσομαι . . . Κόμας] Μέχρι τοῦδε εἴρηκε περὶ τοῦ συνοικισμοῦ τῆς Αἴτνης· δὲ ἐγένετο ἐν

στ. 134. Σὺν τοί τίν κεν, ταῦτα τοῖς ἰσὶ τινῶν ἡχοῦσι κακοφώνως· διὸ καὶ θεωροῦνται ὡς ἀπ' αὐτῶν οὐχὶ γνήσια· ἀλλὰ ἵνα τις ἀποφανθῆ ὀρθῶς περὶ τῆς εὐφωνίας ἢ κακοφωνίας, πρέπει νὰ ᾗ Αἰολεύς.

στ. 135-136. γέ-ρων γραφὴ ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ Ἰέρωνος. Νῦν δὲ λέξει περὶ τῆς στρα-
τείας, ἣν δίκην Φιλοκτῆτου ἐστρατεύθη. (ὄρ. στ. 97. κ.
ἐξῆς). Παρατηρητέον δὲ καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν μετα-
βαίνει ἀπὸ τῆς διήγησεως τοῦ ἐνὸς κατορθώματος εἰς τὸ
ἕτερον· δηλονότι ἡ διήγησις τοῦ πρώτου τελευτᾷ δι' εὐχῆς,
καὶ εὐθὺς δι' εὐχῆς ἀρχεται ἡ τοῦ ἑτέρου. Ἡ παροῦσα
λοιπὸν εὐχή ἐστὶν ὑπὲρ τοῦ κατέχεσθαι ὑπὸ φόβου ἡσῆ-
χους κατ' οἶκον τοὺς ἔξωθεν ἐχθρούς· «καθηκατέω σε,
ὦ Κρόνου παῖ Ζεῦ, ἐπίνευσον, ὅπως ὃ τε τῶν Καρχη-
δονίων καὶ Τυρσηῶν θόρυβος ἤσυχον καὶ εἰρηναῖον ἔχη
τὸν οἶκον, θεασάμενος τὴν πρὸ Κύμης ναυμαχίαν, ἃ
καταπλημεθέντες ὑπὸ τῷ Ἰέρωνι πεπόνθασιν. Χαριέστατα
ἐκ τοῦ θορύβου τὴν τῶν βαρβάρων ἀκοσίαν ὑπεστήσατο,
ὡς Ὅμηρος (Ἰλιάδ. δ. 436).

Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὸν ὀρώρει.
Τυρσηγοὶ καὶ Καρχηδόνοι, οἳ εἰσι Φοινίκων ἄπαικοι, διεμά-
χοντο πρὸς Κυμαίους· μελλόντων οὖν ἄρδην ἀπώλλεσθαι τῶν
Κυμαίων, Ἰέρων συμμαχήσας τοὺς μὲν Κυμαίους διέσωσας,
τῶν δὲ Τυρσηῶν τοὺς πλείστοους ἀπώλεσεν». Π. Σ. —
ἡμερον κατ' οἶκον ἔχη] «κατέχει τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἡμε-
ρον καὶ εἰρηνικόν, ἦτοι μένη ἐν τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ ἡμερος
καὶ εἰρηνικός καὶ οὐχὶ παρασκευαζόμενος εἰς νέαν στρα-
τείαν». — ὁ Φοινίξ] «οἱ Καρχηδόνοι». — ὁ Τυρσηῶν
ἀλαλητὸς] ἀντὶ τοῦ «οἱ ἐν ταῖς μάχαις ἀλαλάζοντες Τυρ-
σηνοί». — ἰδών] ὁ Φοινίξ καὶ ὁ ἀλαλητὸς. — τὴν πρὸ
Κύμης ὕβριν] ταύτην τὴν μάχην ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ἐν στ.
96-99.

— Στ. 142-143. οἷα . . . πάθον] «ὅποια γὰρ
ὑπὸ τῷ ἄρχοντι καὶ βασιλεῖ τῶν Συρακουσίων Ἰέρωνι
ἀναφραθέντες πεπόνθασιν οἱ Καρχηδόνοι καὶ Τυρσηνοί». Π. Σ. Ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν παρὰ τῇ ἀκτῇ τοῦ Ἰμέρα
ναυμαχίαν, ἣ ἐγένετο πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους τὴν αὐτὴν
ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία. Ἐντεῦθεν
λοιπὸν διηγείται τὰ πρὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ Ἰέρωνος κα-

᾽Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
 Ὃς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν, 145
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας· αἰρέομαι
 Πάρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθόν· ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
 Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν· 150

τορθώματα, ἃ κατώρθωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ (᾽ρα στ. 91-96.

— Στ. 144-146. ᾽Ωκυπόρων . . . βαρείας δου-
 λίας] «ὁ ἀρχὸς ἐνέβριψεν εἰς τὸν πόντον ἀπὸ τῶν ᾽-
 κυπόρων νηῶν αὐτῶν τῶν Καρχηδονίων καὶ Τυρρηνῶν
 (σφιν) τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, ἐλευθερῶν τοὺς Ἑλληνας βα-
 ρείας δουλίας». «Ἱστορεῖται γάρ τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξου
 μέλλαντος στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πρέσβεις ἦλθον
 πρὸς Καρχηδόνιους κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικελίαν καὶ
 τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονούντας καταστρέφεσθαι καὶ
 οὕτως ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον· οἱ μὲν οὖν Καρχη-
 δόνιοι ὑπήκουσαν· κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον πρὸς Ἰέ-
 ρωνα πρέσβεις ἦλθον παρ' Ἀθηναίων ἀξιούντες συμμα-
 χεῖν τοῖς Ἑλλησιν· οἷς ὑπήκουσαν αἱ περὶ τῶν Γέλωνα
 καὶ κατασκευασάμενοι διακοσίας ναῦς καὶ δισχιλίους ἵπ-
 πέας καὶ μυρίους πεζοὺς τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον
 κατεναυμάχησαν κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμώντα, ὥστε καὶ
 τοὺς Σικελιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἐλευθερώσαι»
 Η. Σ. — ὁς] βασιλεὺς τότε ἦν ὁ Γελων· ἀλλὰ ποιη-
 τικῶς λέγει τὸν Ἰέρωνα· ἀποδίδωσι λοιπὸν τὰ κατορθώ-
 ματα ἐκεῖνα μόνῃ τῷ Ἰέρωνι· καὶ τοὶ παρακατιῶν ἀποδι-
 δωσα πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς, τοῖς παῖδεσσι Δεινομένους.
 — σφιν] ἀντὶ γενικῆς αὐτῶν «ὁς ἐβαλετο ἀπὸ τῶν ναῶν
 τὴν ἡλικίαν αὐτῶν»· ἀναφέρεται λοιπὸν τὸ σφιν εἰς ἀμφο-
 τέρους, τοὺς Καρχηδόνιους καὶ Τυρρηνοὺς ἢ ποιητικῇ

ἀδεία, ἢ ὅτι τῷ ὄντι ἐν τῷ Καρχηδονικῷ στόλῳ ἦσαν καὶ Τυρρηνικαὶ ναῦς. — ἀλικίαν] καλῶς· διότι αἱ ναῦς ἐπληροῦντο ἐκ τῶν ἐν ἡλικίᾳ.

— Στ. 147-156. Αἰρέομαι . . . καμόντων] Τρεῖς ὑπῆρξαν αἱ νῆκαι, αἱ ἐν τοῖς Μηδικοῖς ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ αἱ τρεῖς ὁμοίως καλάι, οὐδεμία ἐστὶ τῶν ἐτέρων δύο κρείστων· μίς οἷας δῆποτε τούτων μὴ γενομένης, αἱ λοιπαὶ δύο ἀλυσιτελεῖς ἂν ἦσαν. Αἱ δὲ νῆκαι αὗται ἦσαν ἢ ἐν Σαλαμῖνι, ἢ ἐν Πλάταιαις καὶ ἢ παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰμέραν. Περὶ μίας ἐκάστης, ὁμοίων καὶ τῶν τριῶν οὐσῶν, ποιεῖται τὸν αὐτὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ ποικιλίᾳ καὶ βραχυλογίᾳ, ὥστε νὰ νομίξῃ τις, ὅτι ἄλλα περὶ τῆς μίας καὶ ἄλλα περὶ τῆς ἄλλης λέγει. Ὁ νοῦς «πάσης οἰασδῆποτε δόξης, ἣν δύναται νὰ λάβῃ ὁ ποιητῆς ἐκ τῶν ἐπαινῶν, οὐδ' ἤθελε ποιῆ, προτιμῶ ἢ τὴν ἐπὶ τῷ ἐπιτυχῶς ὕμνεῖν τὴν ἐν Σαλαμῖνι νίκην, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ τὴν ἐν Κιθαιρῶνι, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ τὴν ἐν Ἰμέρα». Ἐλαβε δὲ ἀφορμὴν νὰ ἐξυμνήσῃ ἐν ταυτῷ καὶ τὰς τρεῖς νίκας ἐκ τῶν προηγηθεισῶν λέξεων Ἑλλάδ' ἐξ ἑλλκων βαρείας δουλείας· ὁ δὲ σκοπός, δι' ὃν ἐξυμνεῖ καὶ τὰς τρεῖς ὁμοῦ ἐστίν, ἵνα τὸ μέγεθος τῆς τῶν υἰῶν τοῦ Δεινομένου νίκης ὅσον οἶόν τε μείζον δειχθῇ καὶ ὁ Ἰέρων λαμπρότερος φανῇ. — αἰρέομαι . . . μισθόν] «προτιμῶ τὸν παρὰ τῆς Σαλαμῖνος μισθόν, ἦτοι τὴν δόξαν, ἣν δύναται νὰ δώσῃ ἐμοὶ ὡς ποιητῆ ἢ Σαλαμῖς· προτιμῶ δὲ αὐτὴν ἐξ αἰτίας τῶν Ἀθηναίων· διότι ἐὰν δὲν ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδὲν ἤθελε κατορθωθῆ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ οὕτως οὐδεμίαν δόξαν ἠδύνατο νὰ παρέχῃ τοῖς ποιηταῖς ἢ Σαλαμῖς». — χάριν Ἀθηναίων] «ἄς χρεωστῇ ἢ Σαλαμῖς χάριν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅτι οἱ ποιηταὶ προτιμῶσι τὸν παρ' αὐτῆς μισθόν». Ἡ βραχυλογία λοιπὸν τοῦ κώλου τούτου ἀναπληρωθήτω ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐρέω καὶ ἐκ τοῦ στ. 151 οὕτω πως· «αἰρέομαι τὸν παρὰ Σαλαμῖνος μισθόν ὁμῶν (λέγων, ἐκ τοῦ ἐρέω) τὴν ἐν

Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·

Παρά δὲ τῶν εὐδρον ἀντῶν

Ἰμέρα, παῖδεςσιν ὕμνον

Δεινομένους τελέσαις,

Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾶ,

155

Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. ε. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν

αὐτῇ χάριν (ἔνεκα) Ἀθηναίων γενομένην μάχαν, ἢ Μῆδοι κάμον ἀγκυλότοξοι». — μισθόν] ὁ μισθὸς τοῦ ποιητοῦ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ ἢ ἡ ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς ποιήσεως δόξα. Τὸ δὲ αἰρέομαί ἐστὶ πρῶτου προσώπου ἀντὶ τοῦ οἰοσθήποτε ποιητής. Ὅθεν ἡ εἰκασία ἀρέομαι ἀντὶ αἰρέομαι, ἢς ἡ ἐξηγήσις ἐστὶ «ἐπαινῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν θὰ περιβληθῶ παρὰ τῆς Σαλαμῖνος τὴν χάριν τῶν Ἀθηναίων· ἦτοι ὡς μισθὸν θὰ λάβω ἢ τὸ ὅτι θὰ μὲ εὐχαριστῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ τὸ ὅτι ἐγὼ θὰ εὐχαριστήσω καὶ ποιήσω χάριν αὐτοῖς»· ἡ εἰκασία, λέγω, αὕτη καὶ ἄνευ ἀνάγκης ἐγένετο καὶ τὸ μέγα ὕψος τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ ταπεινοί πως. — Σπάρτα . . . μάχαν] καὶ τοῦ κώλου τούτου ἡ ἐννοιά ἐστὶν ἡ αὐτῇ τῷ πρώτῳ κώλῳ· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐξέφρασε ταύτην ὁ ποιητής ἐν ἄλλαις λέξεσι καὶ ἐτέρῳ τρόπῳ. Ἡ σύνταξις ἀναπληρουμένης τῆς βραχυλογίας «αἰρέόμενος δὲ τὸν παρὰ Κεθαιρῶνος μισθὸν ἐν Σπάρτῃ ἐρέω (ὕμνήσω) τὴν πρὸ αὐτοῦ μάχαν· τὸ δὲ «ἐν Σπάρτῃ ὕμνήσω τὴν . . . μάχην» ἴσον τῷ προτέρῳ «ὕμνήσω τὴν χάριν (ἔνεκα) Σπαρτιατῶν πρὸ Κεθαιρῶνος γενομένην μάχην». — ταῖσι Μῆδοι] Ὅτι τὰ ἡγουμένα δύο κῶλα καλῶς ἀνεπληρώθησαν, παραληφθέντος τοῦ μάχαν καὶ εἰς τὸ πρῶτον κῶλον, σημεῖόν ἐστὶ ἡ ἀντωνυμία ταῖσι κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν τεθείσα. — παρὰ δὲ τὸν εὐδρον . . . τελέσαις] Ἡ σύνταξις «τὸν

δὲ παρὰ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἰμέρα μισθὸν αἰρέσομαι τελέσαις (ἀντὶ τελῶν) ὕμνον παίδεσαι Δεινομένευσ ἐπὶ τῇ παρ' αὐτῇ (τῇ ἀκτῇ) γενομένη μάχῃ» — Ἰμέρα] «Ἰμέρας ποταμός Σικελίας, περὶ οὗ καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Γλαύκῃ

Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι δέμας

Εἰς ὑφίκρημνον Ἰμέραν δ' ἀφικόμην» Π. Σ.

— τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ] «οὗ ἔσιν ἄξιοι ἕνεκα τῆς ἀρετῆς, ἣ ἀπώλεσαν πολεμίους ἄνδρας». Οὐ δύναται τις ἀμφιβάλλειν ὅτι πολλοὶ ποιηταὶ ὕμνησαν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ· ἀλλ' ὁ ποιητῆς διὰ τοῦ ἐδέξαντο βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἄξιοί εἰσι τοιούτων ὕμνων· «φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἐπὶ ταύτῃ τῇ νίκῃ ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοὺς τρίποδας ἐπιγράψαντα ταῦτα, Φημί Γέλων, Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,

Παῖδας Δεινομένευσ τοὺς τρίποδας θέμεναι,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη, πολλὴν δὲ παρασχέιν

Σύμμαχον Ἑλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.» Π. Σ.

— Στ. 157-165. Καῖρὸν . . . παρίει καλά] Τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ἰέρωνος διήρηκεν εἰς δύο εἶδη ἢ κεφάλαια· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ (ἀπὸ στ. 88-156) συμπεριέλαβε τοὺς ἐπὶ τῇ ἐν Πυθῶνι νίκῃ ἐπαίνους καὶ τοὺς ἐπὶ πολεμικῇ ἀνδρείᾳ καὶ συνέσει, ἣ πρό μὲν τῆς ἀσθενείας Ἑλλάδα ἐξείλκυσε βαρείας δουλείας, ἀσθενῆς δὲ ὦν κατεδάμασε πρό τῆς Κύμης τὸν μέγαν στόλον τῶν Καρχηδονίων καὶ Τυρσηνῶν καὶ ἔσωσεν αὐτήν. Συμπεριέλαβε δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τοὺς ἐπὶ φρονήσει καὶ σοφίᾳ ἐπαίνους, ἣ ἐχρήσατο εἰς τὴν κτίσιν καὶ συνοίκισιν τῆς Αἴτης, δοὺς τοῖς ἐνοικήσασι τοιαύτην πολιτείαν, δι' ἧς θὰ ζῶσιν εἰρηνικοὶ καὶ εὐδαίμονες ὁμοιοῦντες καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ (ἀπὸ στ. 156 μέχρι τέλους) συμπεριλαμβάνει τοὺς ἐπαίνους τοὺς ἐπὶ τῇ ἠθικῇ ἀρετῇ

Πείρατα συντανύσαις

Ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται

Μῶμος ἀνθρώπων ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160
Αἰανῆς ταχείας ἀπάδεις.

Ἄστων δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.

καὶ τῷ ἀγαθῷ τρόπῳ, ὃ συμπεριφέρεται πρὸς τὸν λαόν, καὶ τοὺς ἐπὶ τῇ λαμπρότητι τοῦ βίου. Οἱ ἔπαινοι ὅμως τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐκφέρονται ὡς παραγγέλματα· διότι ὁ ποιητὴς παραγγέλλει τῷ Ἴέρωνι νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πράττῃ, ὅσα ὑποτίθῃσιν ὅτι πράττει ἤδη· ἐνταῦθα λοιπὸν μέλλων νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Β'. εἶδος τῶν ἐπαινῶν προοιμιάζεται καταλληλότερα· ὁ δὲ νοῦς τοῦ χωρίου ἐστὶν «ἐχρησάμην ἂν ἐν τῇ διηγῆσει τῶν ἐπαινῶν τῇ δεούσῃ συντομίᾳ· διότι οὕτως (καιρὸν εἰ φθεγξάιο . . . ἐν βραχεῖ) ἀκολουθεῖ μοι ἀνθρώπων μείων μομφή· (ἢ μάλλον, ὡς ἐξηγεῖται ὁ Π. Σ.)· οὐκ ἀκολουθήσει μοι μέμφις οὐδὲ φθόνος· καὶ ἐπεθύμουν ἐνταῦθα νὰ θέσω πέρας τῶν ἐπαινῶν· διότι ὁ διηγετικὸς ἐκ τῆς μακρολογίας κόρος ἀπαμβλύνει τῶν ἀνθρώπων τὰς διανοίας· οἱ δὲ ἄστοι ἀκούοντες ξένα ἀγαθὰ ἐπαινούμενα, τὰ τοῦ ἡγεμόνος, καὶ οὐχὶ τὰ ἑαυτῶν, φθονοῦσιν αὐτόν· ἀλλὰ προτιμῶν τὸν φθόνον τοῦ οἰκτιρμοῦ, οὐ σιωπήσω καὶ τὰ λοιπὰ, ἃ κέκτηται ὁ Ἴέρων, καλὰ». Ὁ δὲ σκελετὸς τῆς ὅλης ταύτης ἐννοίας ἐστὶν «εἶχον πολλὰ κατορθώματα τοῦ Ἴέρωνος νὰ ἄξω· ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ οἱ ἄστοι φθονήσωσιν αὐτόν· τὰς ἐξῆς ὅμως ἀρετὰς αὐτοῦ δὲν θὰ σιωπήσω». — και-

στ. 161. ἀπάδεις. Τινὲς ἀντὶ τῆς λέξεως ταύτης, ἣ οὐκ ἄλλοθί που εὔρηται προαιροῦνται τὴν γραφὴν ἐλπιδας· ἀλλ' αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἢ γλῶσσημά ἐστιν· ἐτι δὲ οὐδὲ πρὸς τὴν ἐννοίαν καλῶς ἔχει. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὸ πραπίδας οἱ Αἰολεῖς ἐκάλοον ἀπάδεϊς.

ρὸν εἰ φθέξαι] ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς δεύτερον πρόσωπον. Ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ φθέξαι οὐ συνέζευκται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ νοεῖν οὕτως «εἰ καιρὸν νοήσας φθέξαι». (παραβαλ. πρὸς Ὀλ. Π'. 67-68 ὄρα καὶ τὴν αὐτόθι εἰς τὸ καιρὸς σημ.) Ὅθεν «διηγῆσαι ἐν ᾧδῇ ἐπαίνους νοήσας τὸν καιρὸν, ἥτοι πότε δεῖ ἐν ἐνὶ ἐλαχίστῳ συμπύξαι καὶ συνταμεῖν αὐτούς». Οἱ Π. Σ. ἐννοοῦσι τὴν κατὰ πρόθεσιν «κατὰ καιρὸν» ἐξηγοῦντες «εἰ καιρίως λέγοις». — πολλῶν . . . ἐν βραχεῖ] «τῶν πολλῶν, τῆς πολυλογίας τὰ πέρατα εἰς ἐν συντείνας καὶ συμπλέξας· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δικτύων». Π. Σ. — μείων ἔπεται] ὀρθῶς ὁ Π. Σ. «οὐκ ἀκολουθήσει σοι». — μῶμος] ἐμπεριέχεται ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως ταύτης ἐξευγμένως καὶ ἡ ἔννοια τοῦ φθόνου, ὡς νομίζει καὶ ὁ Π. Σ. καὶ ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐπομένων· καὶ ὁ μὲν μῶμος ἔπεται τῷ ἐπαινοῦντι, ὁ δὲ φθόνος τῷ ἐπαινουμένῳ· ἥτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῶν παρὰ τὸ δέον ἐκτεταμένων ἐπαίνων μέμφονται μὲν τῷ ἐπαινοῦντι, φθονοῦσι δὲ τὸν ἐπαινούμενον. — ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει] Ἀναπλήρωσον οὕτω πως «εἰ γὰρ μὴ φθέξαι . . . συντανύσας ἐν βραχεῖ, ὁ κόρος ἀπαμβλύνει». — αἰανής] ἐκ τοῦ μορίου αἰ, ὅπερ σημαίνει θρήνον, μομφήν, δυσφορίαν. Ὅθεν κόρος παρέρχων τῷ κεκορησμένῳ δυσφορίαν καὶ λύπην. — ταχείας ἀπάδεις] «τὰς τῶν ἀνθρώπων ταχείας καὶ μικροψύχους διανοίας». Π. Σ. Τὸ ἀπάδεις, ὅπερ ἅπαντες οἱ Π. Σ. ἐξηγοῦνται «διανοίας» ἐστὶ αἰτιατικ. πληθ. ἀπάδεις ἀπάδεις καὶ ἀπάδεις ὡς καὶ πόλεας πόλις (Δούκας) ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ἀπάδεις, ιως. «Γενέσθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ ἀπειδέναι ἢ ἀπιδεῖν, ἥτοι μακρὰν εἰδέναι ἢ μακρὰν καθορᾶν ὡσαύτως καὶ ἡ πρᾶπις, ἰδος τῆς αὐτῆς ἂν εἴη παρρωγῆς ἀπὸ τοῦ προαπιδεῖν, Dunc. Μακρὸν ἂν εἴη τὰς τῶν λοιπῶν περὶ τὴν λέξιν ταύτην γνώμας νὰ ἀναφέρωμεν. — ἀστῶν δ' . . . ἀλλοτριῶς] «οἱ δὲ ἀστοὶ ἀκούοντες ἐπαινούμενα ἐν ἐκτάσει καὶ πολυλογίᾳ τὰ τοῦ

Ἐλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
 Μὴ παρίει καλά· νό-
 μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀ-
 ψευθεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
 κευε γλῶσσαν.

ἡγεμόνος ἀγαθὰ μάλιστα βαρέως φέρουσι κρυφίως καὶ μέμφονται μὲν τὸν ἐπαινοῦντα, φθονοῦσι δὲ τὸν ἐπαινούμενον». — κρύφιον] ἀντὶ κρυφίως· δηλονότι οἱ ἄστοι οὐ δεικνύουσι τὴν λύπην ἐκφράζοντες φανερά τὴν πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα ἀπέχθειαν καὶ τὸν πρὸς τὸν ἐπαινούμενον φθόνον· διότι ὁ ἐπαινούμενός ἐστι βασιλεὺς, ὃν φοβοῦνται. — βαρύνει θυμὸν] «ποιεῖ τὴν ψυχὴν αὐτῶν, τῶν ἀστῶν, βαρέως φέρειν, ἤτοι νὰ φθονῶσι τὸν βασιλέα καὶ νὰ ἀπεχθάνωνται τὸν ἐπαινοῦντα». — ἐσλοίσιν ἐπ' ἀλλοτρίαις] ἀλλότρια τοῦ λαοῦ ἐσθλά λέγει τὰ κατορθώματα καὶ τὰς ἀγαθὰς πράξεις τοῦ βασιλέως. Οἱ λαοὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀπεδέχοντο μὲν τὰς ἐκ τῶν ἀγαθῶν πράξεων τῶν ἀρχόντων ὠφελείας, τὰς δὲ πράξεις αὐτὰς θεωροῦντες ἀλλοτρίαις ἐφθόνουν αὐτοὺς, ὅτε ἐπαινοῦντο· παράδειγμα τούτου σαφέστατον ἔχομεν τὸν Ἀριστείδην καὶ Θεμιστοκλῆ· ἀλλὰ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἄλλων δημοκρατουμένων πόλεων ἠδύνατο νὰ δηλώσῃ τὸν πρὸς τοὺς ἄρχοντας φθόνον· οἱ δὲ λαοὶ τῶν βασιλευομένων πόλεων ἔκρυπτον αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο εὔχεται ὁ ποιητὴς (στ. 136) νὰ ὑπάρχῃ σὺ μ φ ω ν ο ς ἡ σ υ χ ί α μεταξὺ λαοῦ καὶ βασιλέων, τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ Δεινομένου. — ἀλλ' ὅμως μὴ παρίει καλά] «ἀλλὰ, καίτοι οἱ ἄστοι ἀκούοντες ἐπαινουμένους τοὺς βασιλεῖς φθονοῦσιν αὐτοὺς, σὺ ὅμως, ὦ ποιητὰ, μὴ παραλείπῃς τὴν διήγησιν τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἰέρωνος· διότι κάλλιον ἐστὶ νὰ φθονῶσιν αὐτόν ἢ νὰ ἐλεῶσιν». — μὴ παρίει] σὺ ὁ ποιητὴς καὶ οὐχὶ σὺ ὁ Ἰέρων, ὡς ἄλλοι μετὰ τῶν Π.

Σ. κακῶς νομίζουσι· διότι ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς οὐ φθονεῖται τὴν ἀρετὴν ἐργαζόμενος, ἀλλὰ ἐπαινούμενος δι' αὐτὴν φθονεῖται. — καλὰ] τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰέρωνος.

— Στ. 166. νόμα . . . στρατόν] Ἐντεῦθεν ἄρχονται αἱ ἠθικαὶ ἀρεταὶ τοῦ Ἰέρωνος, ἃς ὁ ποιητὴς ἐκφέρει ὡς παραγγέλματα. Ὅτι ὁ Ἰέρων ἐκέκτητο τὰς ἀρετὰς ταύτας, ὅρα Ὁλ. Α'. 20-25 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις· «τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον, Ἰέρων, δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ· τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα». Π. Σ.

— Στ. 167-168. ἀψευδεῖ . . . γλώσσαν] «σκληρῶς ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη· ὃ ἐστὶ, φιλαλήθης ἔσο». Π. Σ. ἦτοι «ὃ, τι ὑπισχνεῖται τῷ λαῷ ἐκτέλει». Πρὸς μὲν τὸν ἄκμονα παραβάλλει τὸ στόμα· πρὸς δὲ τὴν σφύραν, τὴν γλώσσαν (τὸ ὄργανον τοῦ λαλεῖν) πρὸς δὲ τὸ χαλκευόμενον, τοὺς λόγους. Ὅθεν διὰ τῆς λέξεως γλώσσαν ἐνταῦθα σημαίνει τοὺς λόγους. Ὅθεν τὸ πλήρες «χάλκευε τῇ γλώσσῃ, ὡς σφύρα, ἐπὶ ἀψευδοῦς στόματος, ὡς ἐπὶ ἄκμονος, λόγους στερεοῦς καὶ ἀκάμπτους καὶ ἀμεταβλήτους». Ἡ μεταφορὰ λοιπὸν οὐκ ἔστι σκληρὰ, ὡς λέγουσιν οἱ Σχ. ἀλλὰ προσφυστάτη· διότι οἱ λόγοι τῶν βασιλέων, ὡς λέγει ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις, καὶ οἱ μικρὸν τι σημαίνοντες, περιφερόμενοι διὰ τοῦ πλήθους μεταβάλλονται, σημασίαν μεγάλην λαμβάνοντες. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ποιεῖ τὴν μεταφορὰν ταύτην, ἵνα συμβουλεύσῃ αὐτῷ τοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις νὰ ἐκτελῇ· διότι οὕτω μόνον γίνονται στερεοὶ καὶ ἀμετάβλητοι, ὡς ὁ χαλκευόμενος σιδηρός.

— Στ. 169-172. εἴ τι καὶ . . . πιστοί] «ἐὰν γὰρ καὶ οὐτιδανόν τι φεῦδος ἐξέλθῃ ἐκ σοῦ, μέγα ἐστὶ· διότι πολλῶν βασιλεύεις καὶ πολλοὶ γινώσκουσιν ἀκριβῶς καὶ τὰς ὑποσχέσεις σου καὶ τὰς ἐκτελέσεις». — φλαῦρον] ἀνάξιον λόγου. — μέγα] διὰ τὸ μέγεθος τοῦ πλή-

Ἄ. έ. Κ. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαυῖρον παραιθύσ-
 σει, μέγα τοι φέρεται 170
 Πὰρ σέθεν πολλῶν ταμίας
 Ἔσσι πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 Εὐανθεὶ δ' ἐν ὄργᾳ παρμένων,
 Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν ἄ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· 175
 Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
 Ἴστίον ἀνεμόεν.
 Μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-

θους ἐκείνων, δι' ὧν διέρχεται θρυλούμενον. — παρά
 σέθεν] ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει· «εἰ ἕτερός τις οὐτιδανόν
 τι ὑπισχνούμενος οὐκ ἐκτελεῖ, τοῦτο μικρόν τι ἀμάρ-
 τημα φαίνεται· παρά σου ὅμως φαίνεται μέγα». — πολ-
 λῶν ταμίας] «πολλῶν γὰρ βασιλεὺς τυγχάνεις καὶ δεσπό-
 της καὶ διοικητής». Π. Σ. — ἀμφοτέροις] «καὶ τῷ
 πρὸς ἀψευθεῖ ἄκμονι καὶ τῷ πρὸς φευδεὶ χαλ-
 κευομένῳ». ἦτοι «καὶ τῇ δοθείσῃ μὲν ὑποσχέσει ἐκτε-
 λεσθείσῃ δέ· καὶ τῇ δοθείσῃ μὲν μὴ, ἐκτελεσθείσῃ δέ»·
 παρὰ δὲ τοῖς Π. Σ. «τῷ τε ἀληθεῖ καὶ τῷ φευδεῖ· ἦ σοὶ
 καὶ τῷ υἱῷ· ὁ δὲ Σιδώνιος, τοὶ καὶ τοῖς ὑποτεταγμένοις».

— Στ. 173-175. εὐανθεὶ . . . δαπάναις] «εὐγε-
 νεῖ· ἢ δὲ μεταφορὰ ἐκ τῶν εὐγενῶν φυτῶν· εὐγενεῖ δέ,
 ψησί, τρόφιμ παραμένων, εἰ δὴ τι φιλεῖς τὴν ἡδέϊαν τῶν
 ἐγκωμίων ἀκοήν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας». Π.
 Σ. — εὐανθεὶ ἐν ὄργᾳ] «ἐν εὐγενεῖ σπουδῇ καὶ ἐπιθυ-
 μίᾳ τοῦ νὰ εὐκλείσῃς σεαυτὸν καὶ τὴν πόλιν, ἧς ἐκηρύ-
 χθης πολίτης, τὴν Αἴτην. — εἴπερ . . . κλύειν] διασα-
 φεῖ τούτοις τὴν εὐανθεῖ ὄργην. — μὴ κάμνε λίαν δα-
 πάναις] Τὸ λίαν προσδιορίζει τὸ δαπάναις· «μὴ

κάμνε τὰς μεγάλας δαπάναις περιποιούμενος τοὺς κατὰ πάσας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας σοφοὺς καὶ τὴν πόλιν κοσμῶν καὶ στεφάνοι σί τε . . . ὀνομαστὰν (στ. 72-73). ποιῶν».

— Στ. 176-177. ἐξίει . . . ἀνεμύει] «τάνυε τὸ ἰστίον, ὥστε νὰ πληρῶται ἀνέμῳ οὐρίου, ὡσπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης· ἔτσι δαπάναι ἀφειδέσταται»· ἰστίον ἐστὶν ἡ ἐλευθεριότης, ἄνεμος οὐρίου ἐστὶν ὁ δαπανώμενος πλοῦτος τοῦ Ἰέρωνος· ὁ δὲ λιμὴν πρὸς ὃν πλέει ὁ ἀγαθὸς κυβερνήτης ἐστὶ τὸ κλύειν ἡδεῖαν ἀκοήν.

— Στ. 178-183. μὴ δολωθῆς . . . ἀοιδοῖς] «μὴ ἀπατηθῆς ὑπὸ τῶν διαβόλων, οἵτινες πάσῃ εὐτραπελίᾳ χρώνται ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει· τὸ δὲ κέρδος αὐτῶν ἐστὶ νὰ ποιήσωσιν ἐχθροὺς παρά σοι πάντας τοὺς ἀγαθοὺς λογίους καὶ ποιητὰς, οἵτινες, ἐὰν δολωθῆς τῇ εὐτραπελίᾳ τῶν διαβόλων, εἰ καὶ μὴ τολμῶσι διὰ τὸν φόβον νὰ δυσφημήσωσι διὰ τῆς ἱστορίας ἢ ποιήσεως τὸν σὸν βίον ζῶντός σου, μετὰ τὸν θάνατόν σου ὁμως θὰ ποιήσωσι τοῦτο καὶ θὰ πιστευθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· διότι ὅσα μετὰ τὸν θάνατον βασιλέως ἱστοροῦνται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἄδονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ, ἀληθῆ εἰσι, ἐπειδὴ ἱστοροῦνται καὶ ἄδονται ἄνευ φόβου καὶ συμφέροντος». — κέρδεσιν εὐτραπέλοις] ποιητικῶς ἀντὶ «ἀνθρώποις εὐτραπελίᾳ χρωμένοις ἐπὶ ἰδίῳ κέρδεσιν»· διότι ἡ λέξις εὐτράπελον οὐχ ἀρμόζει τῷ κέρδος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος κυρίως λέγεται εὐτράπελος. Ἐννοεῖ δὲ τοὺς διαβάλλοντας παρά τῷ Ἰέρωνι τοὺς λογίους καὶ ἀοιδούς, ὡς ἐκ τοῦ στ. 183. καταφαίνεται. Θὺ παράδοξον δὲ, εἰ καλεῖ ἐνταῦθα κέρδος εὐτράπελον τὸν Βακχολίδην (παράβλ. Πυθ. Α'/Β'. 139-143) — ὑπισθόμβροτον αὔχημα] παραλείπεται τὸ γάρ. Ἐνταῦθα πηδᾶ ὁ ποιητὴς τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν «τὰ εὐτράπελα κέρδη, ἔτσι οἱ διαβάλλοντες σπουδάζουσι νὰ καταστήσωσιν σε μισητὸν τοῖς λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, οἵτινες

τραπέλοις· ὑπισθόμβροτον αὖ-
χημα δόξας

180

Ε ε΄. Κ. ιε΄.

Οἶον ἀποικομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει.

Καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς·

Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

Τὸν δὲ ταύρω χαλκῆφ καυ-
τῆρα νηλέα νόον

185

Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·

Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὕπω-
ρόφιαι κοινωνίαν

μετὰ τὸν θάνατόν σου θὰ μὴγύσωσι τὸν βίον σου φαῦλον
καὶ θὰ πιστευθῶσιν· οἶον γὰρ ὑπισθόμβροτον
αὖχημα μανύει κ. τ. λ.». — οἶον ὑπισθόμβροτον]
«μόνη ἢ μετὰ θάνατον δόξα καταμηνύει τὴν ἀληθῆ
δίαιταν τῶν ἀποικομένων καὶ διὰ τῶν λογίων καὶ διὰ
τῶν ποιητῶν· ἢ δὲ πρὸ τοῦ θανάτου δόξα οὐ καταμηνύει
ἀεὶ διὰ τῶν λογίων καὶ ποιητῶν τὴν ἀληθῆ δίαιταν καὶ
βίον τῶν βασιλευόντων· διότι οὐ πάντες οἱ λόγοι καὶ
ποιηταὶ ἐπαινοῦσιν ἄνευ κέρδους, ἀλλ' ἐπ' ἐλπίδι κέρδους
κολακεύοντες ἀπατῶσι τὸν ἐπαινούμενον καὶ οὕτω παρεκ-
τρέπουσιν αὐτὸν εἰς ἄδοξα ἔργα. Ὅθεν μὴ δολωθῆς ὑπὸ
τοιούτων ποιητῶν καὶ λογίων. — ὑπισθόμβροτον] «τὸ
μετὰ θάνατον τοῦ ἀνθρώπου». — ἀποικομένων δίαιταν]
«τὸν βίον τῶν ἀποθανόντων». — μανύει . . . αἰδοῖς]
«καταμηνύει καὶ διὰ τῶν πεζογράφων καὶ διὰ τῶν
ποιητῶν».

στ. 184. φθίνει ἢ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα καίπερ ἐνε-
στῶτος ὄντος, ὡς περ παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ ἐν Πυθ. Δ΄. 471.
Ε΄. 161.

— Στ. 184-190. οὐ φθίνει . . . δέχονται] Παράδειγμα βίου βασιλέων, οἵτινες οὐκ ἐδολώθησαν ὑπὸ κολάκων καὶ διαβαλλόντων, ἀλλὰ συνῆσαν ἀεὶ ἀγαθοῖς λογίοις καὶ αἰδοῖς, ἀναφέρει τὸν Κροῖσον τοῦ δὲ ἐναντίου βίου ἀναφέρει τὸν Φάλαριν. — φιλόφρων ἀρετῆ] «ἢ ἀρετῆ, ἔνεκα τῆς ὁποίας τοὺς μὲν ἀληθεῖς φίλους ἠγάπα καὶ περιποιεῖτο, τοὺς δὲ κόλακας καὶ διαβάλλοντας ἐμίσει καὶ ἀπέφευγεν». — τὸν δὲ ταύρω . . . φάτις] Τὴν θηριωδίαν τοῦ Φαλάριδος, ἐπειδὴ ἀναφέρει ἐνταῦθα ὡς παράδειγμα, οὐ θεωρεῖ ὁ ποιητὴς ἔμφυτον αὐτῷ, ἀλλὰ βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ κόλακες καὶ οἱ διαβάλλοντες τοὺς ἀγαθοὺς ἐνεποίησαν αὐτὴν τῷ νῷ τοῦ Φαλάριδος: «τὸν δὲ χαλκῷ ταύρω τῶν ἀνθρώπων καυστήρα καὶ ἀνηλεῆ κατὰ τὸν νοῦν Φάλαριν αἰσχυρὰ πανταχοῦ κατέχει φήμη. Τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀκραγαντινοὶ κατεπόντισαν, ὡς φησι Τίμαιος: τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθόσπερ ἢ πολλῶν κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκόνα Γέλα τοῦ ποταμοῦ κατασκευάσαι δὲ αὐτὸν φασὶ Περίλαον καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῖναι καὶ Καλλίμαχος

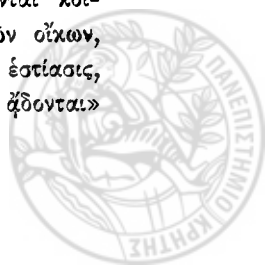
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ἕλεθρον

Εὔρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον».

Π. Σ. — οὐδέ μιν . . . δέχονται] «τουτέστιν οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὕμνοῦσιν». Π. Σ. —

μιν] αὐτὸν τὸν Φάλαριν. — φόρμιγγες ὑπωροφίαι] «αἱ ἐποικίδιαι κηθάραι». Π. Σ. — κοινωνίαν μαλθακάν] «εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν: λείπει γὰρ τῷ λόγῳ ἢ εἰς πρόθεσις».

Π. Σ. — παιδῶν ὄροισι] Σύνταττε κοινωνίαν ὄροισι παιδῶν «αἱ φόρμιγγες οὐ δέχονται κοινωνεῖν τὸν Φάλαριν ὑπὸ ταῖς ὀροφαῖς, ἐντὸς τῶν οἴκων, τοῖς ὄροισι τῶν παιδῶν». — ὄροισι] «ἄρος, ἐστίασις, συμπόσιον, θαλία, ἔνθα ἀρετῆς οὐ τυραννίας ἔργα ἄδονται» Δούκας.

Μαλθακὰν παίδων ἰάροιαι δέχονται.	190
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·	
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοι-	
ρ ³ ἀμφοτέρωσι δ' ἀνὴρ	
Ὅς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἔλῃ,	
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται	195

— Στ. 191. μέχρι τέλους] Οὗτος κυρίως ἐστὶν ὁ ἐπίλογος· «τὸ δὲ εὐεργετηθῆναι παρὰ τῶν θεῶν καὶ κατορθῶσαι, ὧν ἂν ἐφίετό τις, πρῶτον πάντων τῶν ἀγαθῶν· τὸ δὲ ἐπαινῆσθαι, δεύτερον, ὅς δ' ἂν ἀνὴρ κ. τ. λ.» — καὶ ἔλῃ] ἀμφοτέρα ταῦτα. — στέφανον δέδεκται] Παράβαλε πρὸς τὸ Ἰσθμ. Ε. 17.18. Νεμ. Α. 46. ὅρα καὶ τὴν αὐτόθι σημείωσιν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

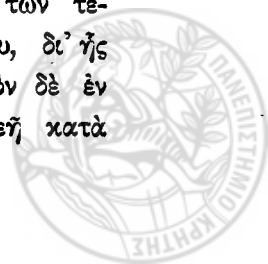
Χρυσῆ κιθάρα, κοινὸν κτῆμα Ἀπόλλωνος καὶ τῶν μελανοπλοκάμων Μουσῶν, ἧς ὑπακούει μὲν ἡ βᾶσις ἢ παρέχουσα τέρψιν, πείθονται δὲ τοῖς κελεύσμασιν αἱ ἄδουσαι Μοῦσαι, ὅπότεν διακρουομένη κατασκευάζῃς τὰς προαναφωνήσεις τῶν προοιμίων, ἃ εἰσιν ἠγεμόνες τοῦ χοροῦ· τότε καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀσβέστου πυρὸς τοῦ ταχυτάτου κεραυνοῦ σβεννύεις· κοιμᾶται δὲ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς ὁ ἀετὸς, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ἀμφοτέρωθεν τὰς ἑαυτοῦ ταχείας πτέρυγας χαλαρώσας ἐπὶ δὲ τῆς ἀγκυλοράμφου κεφαλῆς αὐτοῦ καταχέεις μαύρην νεφέλην, γλυκὺ κλειθρον τῶν βλεφάρων ἐκείνος δὲ καταλαμβάνομενος τῇ τέρψει τῶν σῶν μελῶν κοιμᾶται ἀνυψῶν τὸν χαλαρὸν νῶτον· διότι καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχυρότατος Ἄρης καταλιπὼν μακρὰν τὴν τραχεῖαν ἀκμὴν τῶν δοράτων εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῷ θέλγματι τῶν σῶν μελῶν· διότι θέλγουσι καὶ τῶν θεῶν τὰς φρένας τὰ ἐκ τῆς σοφίας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν βαθυκόλπων Μουσῶν ἐκπεμπόμενα βέλη. Ὅσα δὲ κατὰ τε γῆν καὶ τὸν ἄπειρον πόντον διαιτώμενα ἐχθαίρει ὁ Ζεὺς, ταῦτα τρέμουσι τὴν βοτῆν τῶν Πιερίδων ἀκούοντα· οἶός ἐστι καὶ ὁ ἐν τῇ δεινῇ Ταρτάρῳ κείμενος ἑκατοντακάρηνος Τυφῶν, ὁ τῶν θεῶν πο-

λέμιος· ὃν ἔθρεψε μὲν ποτε τὸ πολυθρύλλητον Κιλικίον ἄντρον· νῦν δὲ τὰ λάσια στήθη αὐτοῦ πιέζει ἢ τε Σικελία καὶ αἱ ὑψηλαὶ τῆς Κύμης ὄχθαι, αἱ τὴν θάλασσαν ἀποφράσσουσαι· κίων δὲ μέχρῃς οὐρανοῦ ὑψηλῇ, ἢ ἐπὶ ὄλον τὸ ἔτος τρέφουσα ὀξεῖαν χιόνα, ἢ νιφέεσσα Αἴτην συνέχει τὸν Τυφῶνα· ἐκ δὲ τῶν μυχῶν ταύτης ἐξερεῦγονται ἀπροσπελάστου πυρὸς ἀγνόταται πηγαί, καὶ ἡμέρας μὲν οἱ ποταμοὶ προχέουσι μαῦρον καπνοῦ ῥοῦν, νυκτὸς δὲ φλόξ ἐρυθρὰ κυλινδουμένη φέρει μετὰ πατάγου πέτρας εἰς τὸν βαθὺν πόντον· ἐκείνο τὸ θηρίον ἐστὶ, ὃ τοὺς δεινοτάτους κρουνοὺς τοῦ Ἥφαιστου ἀναπέμπει· τὸ τέρας τοῦτο τῶν κρουνῶν θαυμάσιον μὲν ἐστὶ ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς νὰ ἴδῃ τις, θαυμάζει δὲ τις καὶ παρὰ τῶν πλησίον διαβαινόντων νὰ ἀκούσῃ, οἷον θηρίον ἐστὶ δεδεμένον μεταξὺ τοῦ μελανοφύλλου ὄρους τῆς Αἴτην καὶ τοῦ πεδίου, οἷου θηρίου ἅπαν τὸ νῶτον προσκεκλιμένον κεντεῖ στρωμνῇ χαράσσουσα. Εἴθε, ὦ Ζεῦ, νὰ τέρψῃ σὲ (ἢ φόρμιγγι), ὃς ἐφορεύεις τοῦτο τὸ ὄρος, τὸ εὐκάρπου γῆς μέτωπον, οὐ πόλιν καὶ γείτονα καὶ ἐπώνυμον ὃ μὲν κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐδόξασεν· ὃ δὲ κήρυξ ἐν Πυθικῷ δρόμῳ ἀνεκήρυξεν, ὅτε ἤγγειλεν ὑπὲρ τῆς ἐν ἄρμασι καλῆς νίκης τοῦ Ἰέρωνος. Ναυσιποροῦσιν ἀνδράσιν, ὅταν ἄρχωνται πλοῦ, πρώτη χαρὰ ἐστὶ νὰ ἔλθῃ οὐριος πομποῖος ἄνεμος· διότι εἰκὸς ἐστὶ καὶ ἐν τέλει νὰ τύχῃσι κρείσσονος νόστου· τὸ δὲ ῥητὸν τοῦτο, τὸ ἐπὶ τοιαύταις συντυχίαις λεγόμενον· ποιεῖ ἡμᾶς δοξάζειν, ὅτι ἦτε

πόλις καὶ τοῦ λοιποῦ ἔσεται ἐπὶ στεφάνοις καὶ νίκαις ἐν ἵπποις κλεινῇ, καὶ αἶ ἐν αὐτῇ μετὰ ψαλμοῦδιῶν ἐστιάσεις ὀνομασταί. Λύκιε καὶ Δήλου ἀνάσσων καὶ τὴν Κασταλίαν κρήνην φιλῶν, εἴθε ἐβελήσοις καὶ τὴν τούτων ἐκτέλεσιν καὶ τὴν εὐανδρον χώραν νὰ ἔχῃς ὑπὸ τὴν σὴν φροντίδα· διότι ἐκ θεῶν πᾶσα κατόρθωσις τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν γίνεται· καὶ σοφροὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἰσχυροὶ καὶ εὐγλωττοὶ ῥήτορες ἐκ θεῶν γίνονται. Ἐκείνον δ' ἐγὼ τὸν ἄνδρα προθυμούμενος νὰ ἐπαινέσω, ἐλπίζω, ὅτι ὡσπερ ἐν παλάμῃ ἀκόντιον δονῶν δὲν θὰ ῥίψω ἔξω τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ μακρὰν ῥίψας θὰ παρέλθω τοὺς ἀντιπάλους. Εἴθε ὁ πᾶς χρόνος οὕτως πέμποι αὐτῷ εὐδαιμονίαν καὶ πλοῦτον, εἴθε δὲ παράσχοι ἴασιν τῶν ἐκ τῆς νόσου καμάτων· διότι τότε βεβαίως θὰ ἀναμνήσῃ ἡμᾶς, οἷας ἐν πολέμῳ μάχας, οἷα καρτερικῇ ψυχῇ ἐξετέλεσέ ποτε, ὅτε τῇ βοήθειᾳ τῶν θεῶν ἀνέσωζον τιμὴν, οἷαν οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων ἔχει, κορυφὴν ἀγερῶχου πλοῦτου. Νῦν δὲ στρατείαν ἐποιήσατο τὸν Φιλοκτῆτου τρόπον μιμούμενος· διότι τοῦτον μὲν ἐξ ἀνάγκης καὶ ὑπερήφανός τις ὦν ἐθεράπευεν ὡς φίλον· τὸν δὲ τοξότην υἱὸν τοῦ Ποϊάντος ἔλκει τρυχόμενον λέγουσιν, ὅτι ἦλθον εἰς Λῆμνον ἦρωες ἰσόθεοι ζητήσοντες καὶ ληψόμενοι ἐκεῖθεν ὅς τὴν Πριάμου πόλιν ἐπόρθησε καὶ εἰς τέλος τῶν πόνων ἤγαγε τοὺς Δαναοὺς, ἀσθενεῖ μὲν σώματι βαδίζων, ἀλλὰ ἐκ τῆς μοίρας ἦν ὠρισμένον οὕτω· ὡσπερ δὲ ὁ θεὸς ἐθεράπευσε τὸν Φιλοκτῆτην, εἴθε οὕτω

θεραπευτήρ γένοιτο Ἰέρωνι τὸν λοιπὸν χρόνον εὐκαιρίαν διδοὺς, ὧν ἐφίεται. Μοῦσα, πείθου μοι νὰ κελαδήσωμεν καὶ παρὰ Δεινομένει τὸν στέφανον τῶν τεθρίππων· διότι ἡ νικηφορία τοῦ πατρὸς οὐκ ἔστιν ἀλλοτρία χαρὰ τῷ παιδί· ἄγε τοίνυν ἐξεύρωμεν ὕμνον ἀρεστὸν τῷ Αἴτνης βασιλεῖ· ὃ Ἰέρων τὴν πόλιν ἐκείνην ἔκτισε δούς θεόδμητον ἐλευθερίαν καὶ νομοθετήσας τὸ δίκαιον τοῦ Ὑλλου· διότι ἀγαπῶσιν οἱ ἔκγονοι τοῦ Παμφύλου καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν Δωριεῖς, οἱ κατοικοῦντες ὑπὸ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ταυγέτου, νὰ ἐμμένωσιν ἀεὶ τοῖς νόμοις τοῦ Αἰγυμιοῦ. Ἔσχον δὲ τὴν Λακωνικὴν ὄλβιοι ἀπὸ Πίνδου ὀρμώμενοι, βαθύδοξοι τῶν λευκοπύλων Τυνδαριδῶν γείτονες, τῆς αἰχμῆς ὧν τὸ κλέος ἦνθησεν· Ζεῦ, ποιεὶ ἀληθῆς φήμη τῶν ἀνθρώπων νὰ διαγινώσκῃ τοιαύτην ἀεὶ μοῖραν τοῖς παρὰ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀμένα ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν· διότι σὺν τῇ βογηθείᾳ σοῦ δύναται ὁ ἡγεμὼν ἀνὴρ καὶ τῷ υἱῷ παραγγέλλων καὶ τὸν δῆμον τιμῶν νὰ τρέψῃ εἰς σύμφωνον ἀλλήλοις ἡσυχίαν. Δέομαι, νεύσον, Κρονίδη, ἵνα ὁ Καρχηδόνιος καὶ ὁ τῶν Τυρσηνῶν ἀλαλητὸς μένη ἐν οἴκῳ ἡσυχος, ἰδὼν τὴν πρὸ Κύμης ἐν ναυσὶ πολύστονον ὕβριν, οἷα ἔπαθον δαμασθέντες ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τῶν Συρακουσίων· οὗτος αὐτῶν τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, ὅτε ἐλευθέρου βαρείας δουλείας τὴν Ἑλλάδα, ἔρριψεν ἀπὸ τῶν ὠκυπόρων νεῶν εἰς πόντον. Προτιμῶ τὴν μὲν παρὰ τῆς Σαλαμίως ἀμοιβήν, ὕμνων τὴν ἐν αὐτῇ μάχην τὴν χάριν τῶν Ἀθηναίων γενομένην

τὴν δὲ παρὰ Κιθαιρῶνος ἀμοιβὴν προτιμῶν, ἐν Σπάρτῃ θὰ ὑμνήσω τὴν πρὸ αὐτοῦ μάχην· αἷς ἀμφοτέραις ἐφιλάρησαν οἱ ἀγκυλότοξοι Μῆδοι· τὴν δὲ τοῦ Ἰμέρα ἀμοιβὴν προτιμῶ τελεῶν παρὰ τῇ εὐδρῳ ἀκτῇ αὐτοῦ ὕμνον εἰς τοὺς παῖδας τοῦ Δεινομένους, οὓ εἰσιν ἄξιοι ἕνεκα ἀρετῆς, ἣ πολεμίους ἔφθειραν ἄνδρας. Ἐὰν κατανοήσας τὸν καιρὸν ἄσης συμπλέξας τῶν πολλῶν τὰ ἄκρα εἰς ἓν, οὐκ ἀκολουθεῖ ψόγος ἀνθρώπων· ὁ γὰρ δύσφορος κόρος ἀπαμβλύνει τὰς μικροψύχους διανοίας, οἱ δὲ ἄστοι ἀκούοντες τὰ ἀλλότρια καλὰ φέρουσιν ἐν τῷ κρυπτῷ βαρέως· ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ φθόνος ἐστὶ κρείσων οἰκτιριστοῦ, οὐ παρασιωπήσω τὰ καλὰ. Διοίκει ἐν δικαιοσύνῃ τὸν λαὸν πρὸς ἀψευδῆ ἄκμονα τύπτε τὴν σὴν γλῶσσαν· διότι καὶ εἴ τι σμικρὸν ἐκφέρεται, τοῦτο μέγα ἐστίν, ὡς παρὰ σοῦ ἐκφερόμενον· διότι εἶσαι ἄρχων πολλῶν· διὸ καὶ πολλοὶ εἰσι μάρτυρες ἀμφοτέρων καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Ἐμμένων τῇ εὐγενεῖ ἐπιθυμία, ἐὰν ἀγαπᾷς νὰ ἀκούης ἀεὶ ἡδεῖαν ἀκοίην, μὴ ἀπόκαμνε μεγάλης δαπανῶν ἀναπέτασον ὡς ἀγαθὸς κυβερνήτης τὸ ἱστίον πλήρες ἀνέμου οὐρίου. Μὴ ἀπατηθῆς, ὦ φίλε, ὑπὸ εὐτραπέλων ἀνθρώπων τὸ ἑαυτῶν κέρδος ζητούντων· διότι μόνον τὸ μετὰ θάνατον καύχημα δόξης μὴνύει καὶ διὰ λογογράφων καὶ διὰ ποιητῶν τὸν βίον τῶν τεθνεώτων. Οὐ φθίνει ἡ ἀρετὴ τοῦ Κροίσου, δι' ἧς διέκρινε καὶ ἐφιλοφρονεῖτο τοὺς φίλους· τὸν δὲ ἐν χαλκῷ ταύρω καίοντα τοὺς φίλους ἀνῆλετῆ κατὰ

τὸν νοῦν Φάλαριν ἐχθρὰ πανταχοῦ κατέχει φήμη· οὐδὲ ὑπωρόφιαι κιθάραι δέχονται αὐτὸν εἰς ἡδεΐαν συντροφίαν τοῖς συμποσίοις τῶν νέων. Τὸ μὲν γὰρ εὐεργετηθῆ τις παρὰ τῶν θεῶν πρῶτον τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ γὰρ ἐπαινῆται δεύτερον. Ὅστις δ' ἂν ἐντύχη ἀμφοτέροις καὶ λάβῃ αὐτὰ, τὸν κάλλιστον καὶ ἐνδοξότατον ἔλαβε στέφανον.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Γ΄.

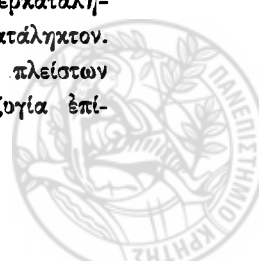
Τ Ω ε Α Υ Τ Ω ε Ι Ε Ρ Ω Ν Ι ΚΕΛΗΤΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Η. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ εἶδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων τρεισκαίδεκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Πινδαρικόν τρίμετρον καταληκτικόν ἢ ἐπιχοριαμβικόν τῆς πρώτης συζυγίας ἐπιπίπτου δευτέρου ἢ τροχαϊκῆς τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς καὶ τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάχιστος καταληκτικῆς.
- „ 2. $\text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Τὸ αὐτό.
- „ 3. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Δίμετρον ἰαμβικόν ἀκατάληκτον ἐν στ. 167 ἢ λέξις Χρυσείαις ἐκφωνηθήτω ὡς δυσύλλαβος χρυσεαίς.
- „ 4. $\text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Προσοδιακόν.
- „ 5. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Δακτυλικόν πενθημιμέρες.
- „ 6. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
- „ 7. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Ἰαμβικόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- „ 8. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Ἰωνικόν ἀπὸ μείζονος ὑπερκατάληκτον, ἢ Ἀναπαιστικόν μονόμετρον ἀκατάληκτον.
- „ 9. $\text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}\ \text{—}\ \dot{\text{—}}\ \text{—}\ \text{—}$ Προσοδιακόν. Τῶν πλείστων ἀντιστοιχούντων κώλων ἡ πρώτη συζυγία ἐπιπίπτει δεύτερος ἔστι τροχαϊκή.

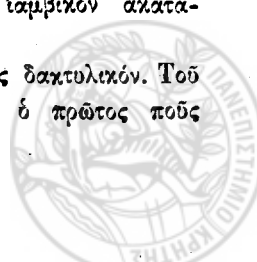

- Κῶλον 10. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καθαρὸν ἐφθήμερες (Ἡφαιστίων). Τοῦ 77. κώλου ἡ τελευταία λέξις ἐκφωνηθήτω ὡς μία συλλαβὴ φέρων.
- " 11. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Δακτυλικὸν πενθήμερες.
- " 12. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἀρχιλόχειον τριμέτρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν. Ἐν τῷ ἀντιστοίχῳ κώλῳ τῆς α' στροφῆς ἡ δευτέρα συζυγία ἐστὶ χοριαμβικὴ· ἐν δὲ τῷ τῆς α'. ἀντιστροφῆς ἡ αὐτὴ συζυγία ἐστὶν Ἴωνικὴ ἀπ' ἐλάσσονος. Ἐν δὲ τῷ τῆς γ'. στροφῆς ἡ λέξις περιάπτων ἐκφωνηθήτω περιάπτων.
- " 13. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἐγκωμιολογικόν.

Περὶ τῆς Ἐπιφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφδοῦς ἐκ κώλων πεντεκαίδεκα.

- Κῶλον 1. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Πινδαρικὸν ὅμοιον τῷ α'. τῆς στροφῆς.
- " 2. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Ἀρχιλόχειον ὡς τὸ τοῦ β'. τῆς στροφῆς.
- " 3. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 4. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Καθαρὸν ἐφθήμερες Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος.
- " 5. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Πινδαρικὸν ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, τῆς δεύτερας χοριαμβικῆς, τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος.
- " 6. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Πενθήμερες δακτυλικόν.
- " 7. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.
- " 8. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Πενθήμερες δακτυλικόν. Τοῦ ἀντιστοίχου τῆς γ'. ἐπιφδοῦ ὁ πρῶτος ποῦς ἀμφίμακρος.

- Κῶλον 9. — — — — | — — — — Δίμετρον ἰαμβικόν ὡς τὸ
ἑβδομον.
- „ 10. — — — — | — — — — Πενθήμερες δακτυλικόν.
- „ 11. — — — — | — — — — Προσοδιακόν.
- „ 12. — — — — | — — — — Ἐπιχοριαμβικόν.
- „ 13. — — — — | — — — — Ἴωνικόν ἀπ' ἐλάσσονος τῆς
δευτέρας διποδίας τροχαϊκῆς.
- „ 14. — — — — | — — — — Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
- „ 15. — — — — | — — — — Δίμετρον ἰαμβικόν ἀκατάλη-
κτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Εἶθε ἕξῃ ὁ Χείρων καὶ ἦρχεν ἐν τῷ Πη-
λίῳ ὄρει τοιοῦτος ὢν, οἷος ἦν, ὅτε ἀνέθρεφέ ποτε τὸν
Ἄσκληπιόν, τὸν ἦρωα ἀποσοβητῆρα τῶν νόσων
ὃν ὁ Ἀπόλλων σώσας, ὅτε ἔμελλε νὰ κατῆ κυο-
φορούμενος ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς, φονευ-
θείσης ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ καιομένης ἐπὶ τῆς
πυρᾶς, παρέδωκε τῷ Χείρωνι, ὅστις ἐδίδαξεν αὐτὸν
νὰ θεραπεύῃ τῶν ἀνθρώπων τὰς παντοίας νόσους
τοσοῦτω δὲ καλῶς ἐδιδάχθη ὁ Ἄσκληπιὸς τὴν
ιατρικὴν, ὥστε καὶ τεθνηκότα, χρυσῷ δελεασθεὶς,
ἐτόλμησέ ποτε νὰ ἀναστήσῃ διὸ καὶ ἐκεραυνώθη
ὑπὸ τοῦ Διὸς (ἀπὸ στ. 1-111.) Εἰ λοιπὸν ἕξῃ
ἔτι ὁ Χείρων, ἤθελον τέρψας αὐτὸν τῇ ἐμῇ μου-
σικῇ καταπίεσῃ ἢ τινα ὁμοιον τῷ υἱῷ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος νὰ πέμψῃ πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ καὶ
οὕτως ἐγὼ ἤθελον πλεύσῃ πρὸς σέ φέρων καὶ τὴν
χρυσὴν ὑγείαν, καὶ ὕμνον, αἶγλην τῶν στεφάνων, οὓς
ἔλαβέ ποτε ἐν Πυθῶνι ὁ Φερενίκης (ἀπὸ στ. 112-136).

Ἄλλ' ἐπεὶ τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον, εὐχομαι τῇ μητρὶ τῶν θεῶν νά σοι ἀποκαταστήσῃ αὐτὴ τὴν ὑγείαν (137-140). Ἄλλ', ὦ φίλε Τέρων, γινώσκεις ἐκ τῶν παλαιότερων τὴν κορυφαιοτάτην ἀλήθειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅτι οἱ θεοὶ διανέμουσιν ὁμοῦ ἐν ἀγαθὸν καὶ ἐν κακὸν τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνοις, οἳ λέγονται, ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν τούτων τὸ μὲν κακὸν οἱ σοφοὶ παρ' οὐδὲν λογίζονται, τῷ ἀγαθῷ μόνῃ προσέχοντες τοῦ νοῦν οἱ δὲ ἄφρονες οὐ δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὸ κακόν. Σὺ δὲ ἔχεις τὸ ἀγαθόν διότι εἶσαι λαγέτης τύραννος, εἴπερ τις καὶ ἄλλος τῶν ἀνθρώπων. Εἶσαι ἄρα εὐδαίμων βίος δὲ ἄνευ κακοῦ οὔτε Πηλεῖ τῷ υἱῷ τοῦ Αἰακοῦ οὔτε τῷ Ἰσοθέῳ Κάδμῳ ἐγένετο, οἵτινες ὑπερέβαλον πάντας ἀνθρώπους κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν· οἵτινες καὶ θεὰς ἔγημαν, καὶ, ὧν ἐν τοῖς γάμοις οἱ θεοὶ εὐωχήθησαν (141-183). Ὄφελει λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος τυγχάνων παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθοῦ τινος, τοῦτο νὰ θεωρῇ εὐεργεσίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἀδιαφορῶν πρὸς τὸ κακόν διότι καὶ ὁ μέγας καὶ πολὺς ἔλβος ὁ σωρηδὸν ἐρχόμενος οὐ παραμένει ἐπὶ πολὺ, ὡσπερ οὐδὲ ὁ ὀρμητικὸς ἀνεμὸς (184-190). Πειρῶ οὖν νὰ διασκεδάσῃς τὴν σὴν ἐπὶ τῇ νόσῳ ἀθυμίαν χρώμενος τοῖς ἀγαθοῖς, ἃ ὁ θεὸς σοι ἐδωρήσατο. Διότι ἔχων πλοῦτον δύνασαι νὰ ἔχῃς περὶ σεαυτὸν ποιητὰς, οἷς συνῶν καὶ τῆς νόσου θὰ ἐπιλανθάνῃσαι καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν καὶ δόξαν ἀθάνατον εἰς τὸ μετὰ ταῦτα θὰ καταστήσῃς.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἡ παρούσα ῥοδή συντέθεται μετὰ τὰς δύο προηγουμένας ῥοδάς· διότι ἐκείναι μὲν συντέθησαν τὴν 29 Πυθιάδα (Ὀλυμπιάδας 77. 3.) ἕξ περίπου ἔτη μετὰ τὴν κτίσιν τῆς Αἴτνης, ὅτε καὶ ἐν Πυθίοις πολίτης Αἰτναῖος ἐκηρύχθη· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ῥοδῇ καλεῖται ἤδη ὁ Ἰέρων Ἀτναῖος (στ. 123). «Ἐνίκησε δὲ ὁ Ἰέρων κέλῃτι δις ἐν Πυθίοις· τὴν εἰκοστὴν ἔσκην καὶ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Πυθιάδα, καὶ φανερόν, ὅτι εἰς ἀμφοτέρωθεν τὰς νίκας τὸν ἐπίνικον συντάττει». Π. Σ. Τῷ ὄντι ἐν τοῖς στ. 130-133. ἀμφότεραι αἱ νίκαι συμπεριλαμβάνονται· καὶ δύναται τις ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ, ὅτι συντέθη ἡ ῥοδή, ἵνα τελεσθῇ κῶμος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐώρταζε κατ' ἔτος ἢ κατὰ τετραετίαν ἀμφοτέρωθεν τὰς νίκας ὁ Ἰέρων.

Δύο εἰσὶ τὰ κυριώτατα, περὶ ἃ στρέφεται ἁπασὰ ἡ ἔννοια τοῦ παρόντος ὕμνου, τὸ μὲν νὰ ἀγλαίσῃ ὁ ποιητὴς καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὰς νίκας τοῦ Ἰέρωνος καὶ νὰ δικαιωνίσῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ· τὸ δὲ, νὰ δείξῃ τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν, ἣν ἔχει τοῦ νὰ ἀποκατασταθῇ πάλιν ἡ ὑγεία τοῦ Ἰέρωνος πάσχοντος κατὰ τοὺς Π. Σ. λιθορρίαν διὸ καὶ ἄρχεται προσηκόντως τοῦ ὕμνου ἀπὸ τοῦ πόθου τῆς ὑγείας. Φαίνεται δὲ, ὡς συμπεραίνει καὶ ὁ Boeckhius, ὅτι συνέβη τῷ Ἰέρωνι καὶ θάνατος παιδὸς τινος, οὐχὶ ὁμοῦ τοῦ Δεινομένου, ὃς ἐπέζησε τῷ πατρὶ· στρέφεται λοιπὸν καὶ περὶ ταύτην τὴν παραμυθίαν, γνωμολογῶν καὶ παραδείγματα ἐκ τῆς μυθολογίας πολλὰ ἀναφέρον.

Σ. α. Κ. γ'.

ἩΘΕΛΟΝ Χείρωνά τε Φιλλυρίδαν,
 Εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσ-
 σας κοινὸν εἴδασθαι ἔπος,

Ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,

Οὐρανίδα γόνον εὐ-

ρομέδοντα Κρόνου,

Βάσσαισὶ τ' ἄρχειν Παλίου,

Φῆρ' ἀγρότερον,

Νόνον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον οἶ-

ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ

Τέκτον' ἀνωδυνίας

Ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν,

Ἡρώα, παντοδαπᾶν ἀλεκτῆρα νόσων.

— Στ. 1-13. Ἡθελον . . . νόσων] «Εἴθε ἕξη, εἰ ὑφείλω νὰ εὐχηθῶ ἐγὼ ταύτην τὴν εὐχὴν, καίτοι πάντες ὑφείλουσι νὰ εὐχῶνται αὐτήν· εἴθε ἕξη Χείρων ὁ Φιλλυρίδης ὁ ἀποιχόμενος, ὁ γενναῖος τοῦ Οὐρανίδου Κρόνου γόνος, καὶ εἴθε ἦρχεν ἐν ταῖς κοιλίαις τοῦ Παλίου, θῆρ μὲν ἀγριώτερος τὴν μορφήν, ἔχων δὲ νόον φίλον τοῖς ἀνθρώποις· εἴθε ἕξη ὢν τοιοῦτος, οἷός ποτ' ἦν, ὅτε ἀναθρέψας τὸν Ἀσκληπιὸν κατέστησεν ἡμέρον τέκτονα ἀνωδυνίας γυιαρκῶς, Ἡρώα ἀποσοβητῆρα παντοδαπῶν νόσων» — ἦθελεν] Τὸ αἴτιον, δ' ὁ ἦθελεν, ἴδρα στ. 111 καὶ ἐξῆς. — Φιλλυρίδαν] «τὸν Χείρωνα Φιλλύρας μίας τῶν

Στ. 13. ἀλεκτῆρα διόρθωσις ἐκ χειρογράφων ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πλείστοις ἀλεκτῆρα.

᾽Ωκεανίδων καὶ Κρόνου γενεαλογοῦσιν». Π. Σ. — ἀπὸ ἀμετέρας . . . κοινόν] Ἡ εὐχὴ ἐστὶ κοινὴ, ἦτοι ἅπαντες, οὔτε φίλοι τοῦ Ἴερωτος καὶ οἱ ἀρχόμενοι ὑπ' αὐτοῦ ὑφείλουσι νὰ εὐχῶνται τοιαῦτα. — ἀπὸ ἀμετέρας γλώσσης] καὶ οὐχὶ ἀπὸ κοινῆς ἀπάντων τῶν φίλων καὶ πολιτῶν ἦτοι «εἰ χρεῶν ἐκ μέρους ἐμοῦ μόνον καὶ οὐχὶ ἐκ μέρους ἀπάντων, οἷς ἡ ὑγεία τοῦ Ἴερωτος ἐστὶ ποθητὴ, νὰ εὐχθῶ». — ἀγρότερον φῆρα] Δωρικῶς ἀντὶ θῆρα. «ἐν τοῖς βασιμῶσι τόποις φησὶ καθηγεῖσθαι τοῦ Πηλίου τὸν Χείρωνα, τὸν ὄντα μὲν θῆρα ἄγριον κατὰ τὸ σῶμα Κένταυρος γάρ· τὸν δὲ νοῦν ἔχοντα προσφιλέστατον τοῖς ἀνθρώποις». Π. Σ. Οἱ μῦθοι ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος, λέγουσι τὸν Χείρωνα Κένταυρον, δηλαδὴ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κενταύρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰέρονος καὶ τῆς Νεφέλης. Ἐτέρωθεν δὲ γενεαλογοῦσι τὸν Χείρωνα ἐκ τῆς ᾽Ωκεανίδος Φιλύρας καὶ τοῦ Κρόνου. Πῶς λοιπὸν ἐστὶ Κένταυρος ἔμοιγε ἄγνωστόν ἐστιν. — ἀνδρῶν φίλον] «φίλον ταῖς ἀνθρώποις» — οἷος ἐὼν θρέψεν] «ὅποιος ὢν τὴν φύσιν καὶ τὸν νοῦν ὁ Χείρων ἀνέθρεψεν». Π. Σ. — θρέψεν Ἀσκληπιὸν τέκνονα, ἀλκτῆρα] «ἀναθρέψας τὸν Ἀσκληπιὸν κατέστησεν αὐτὸν τέκνονα, ἀλκτῆρα». Ὅθεν τὰ τέκνονα, ἀλκτῆρα δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ ἔθρεψεν. — ἄμερον] ἀρμόζον ἐπίθετον τῷ τέκνονα ἀνώδυνίας. — ἀνώδυνίας γυιάρχης] «τότε γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος, ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι». Π. Σ. — ἦρωα] Καλὴ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡρώων τῶν πρὸς πολεμίους γενναίως μαχομένων τῷ δὲ Ἀσκληπιῷ πολέμοι εἰσιν αἱ νόσοι.

— Στ. 15-20] Ἦδη ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνέχειαν, ἣτις ἐστὶν ὁ στ. 111. διακόπτων αὐτὴν ἐμβαίνει εἰς τοὺς περὶ Ἀσκληπιοῦ μῦθους. Τὴν δὲ τοιαύτην διακοπὴν βεβαίως οὐκ ἀλόγως ἐποίησεν ὁ ποιητὴς καὶ μέχρις ἂν εὔρεθῃ ἕτερος λόγος, δι' ὃν διέκοψε τὴν συνέχειαν, παραδεξώμεθα τὴν πιθανωτάτην εἰκασίαν τοῦ Boeckhiius, ὅτι δηλαδὴ σπουδάζει ὁ ποιητὴς, δι' ὧν ἐν

Ἄ. α. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν εὐέππου Φλεγύα θυγάτηρ
 Πρὶν τελέσσαι ματροπόλφ σὺν Ἐλει- 15
 θυία, δαμείσα χρυσεῖσι
 Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
 Εἰς Ἄϊδα δόμον ἐν
 Θαλάμῳ κατέβη,
 Τέχναις Ἀπόλλωνος χόλος 20
 Δ' οὐκ ἀλίθιος
 Γίνεται παίδων Διὸς ἅ

τῷ μέσῳ διηγείται, νὰ παραμυθησῆται τὸν Ἰέρωνα ἐπὶ
 θανάτου ἰδίου τέκνου. — τὸν μὲν πρὶν τελέσαι] «ἔγχοι
 πρὶν ἐκτελέσαι τὰ κατὰ τὰς ὠδῖνας, πρὶν τεκεῖν» Π. Σ. —
 τὸν] τοῦτον τὸν Ἀσκληπιόν. — Φλεγύα θυγάτηρ] «οἱ μὲν
 Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν εἶναι τὸν Ἀσκλη-
 πιόν. Ἀσκληπιάδης δὲ φησι τὴν Ἀρσινόην Λευκίππου
 εἶναι τοῦ Περιήρου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀσκληπιὸς
 καὶ θυγάτηρ Ἐριώπης.

Ἥ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν ὄρχαμον
 ἀνδρῶν,
 Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα, ἐϋπλόκαρόν τ' Ἐριώπην.
 Καὶ Ἀρσινόης δὲ ὁμοίως (Ἀσκληπιὸν εἶναι φησι Ἀσκλη-
 πιάδης)
 Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς οἶφ'
 Τίχτ' Ἀσκληπιὸν οἶδ' ἀμύμονά τε κρατε-
 ρόν τε.

Σωκράτης δὲ γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀπαφαίνει,
 παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἡσί-

οδον ἀναφερομένοις ἔπεισι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος.

Τῷ μὲν ἄρ' ἤλθε κόραξ, φράσσειν δ' ἄρα ἔργ'
ἀίδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὄτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κορωνὶν

Εἰλατίδης Φλεγύας διογνήτοιο θυγάτρα.

ἐν δὲ τοῖς Ὀμηρικοῖς ὕμνοις (ΙΕ').

Ἰητήρα νόσον Ἀσκληπιὸν ἄρχορμ' αἰεῖδειν.

Γιὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο διὰ Κορωνίς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύα βασιλῆος.

Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ περὶ Κνίδου συγγράμματι φησιν οὕτως. Ἀσκληπιός, Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης·

αὕτη δὲ παρθένος οὐσα ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ Λακεδαιμόνος· Ἀσκληπιου δὲ καὶ Ἠπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων». Π. Σ.

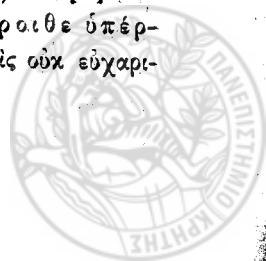
— ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθείᾳ] Περὶ τῆς Εἰλειθείας ὄρα Σημ. εἰς Ὀλ. ΣΤ'. 71 «τὸ δὲ ματροπόλος, παρὰ τὸ πολεῖν περὶ τὰς τακτούσας μητέρας» Δούκας. — ἐν θαλάμῳ ἢ ὑπερβατὸν δαμείσα ἐν θαλάμῳ, ἢ συνάπτειν τῷ κατέβα, ἵνα ἐξηγηθῇ «ἐβύλατομένη σὺν τῷ ξένῳ ἐν τῷ θαλάμῳ κατέβη εἰς δόμον Ἀίδα». — τέχναις Ἀπόλλωνος] ὄρα στ. 55. κ. ἑξῆς.

— Στ. 20-21. χόλος δ' οὐκ . . . Διὸς] «ἡ δὲ ὀργή, φησί, τῶν παιδῶν τοῦ Διὸς οὐκ ἔστι μάταια, ἀλλὰ δυνατὴ τελεῖσθαι· οὐκ ἡλίθιος, οὐκ ἀπρακτός». Π. Σ. Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

— Στ. 22-27. ἃ δ' ἀποφλαυρήσασα . . . καθάρων] «αἰτίαν ὑποτίθησι, δι' ἣν ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ τὰς Ἀπόλλωνος τέχνας· ὥστε τὸν δὲ αἰτιατικὸν παρελήφθαι ἀντὶ τοῦ γάρ· ἐξοτελίσασα γὰρ ἐκφασίδιασά, ἀποσχυβαλίσασα τὸν Ἀπόλλωνα τὰς ἀμαρτίας τῶν φρενῶν ἄλλον γάμον ἐπήγεσε κρύφα τοῦ πατρὸς, πρότερον τῷ τὰς κόμας ἀτμήσῃ συνελθοῦσα Ἀπόλλωνι καὶ φέρουσα

- Δ', ἀποφλαυρίζαισά μιν
 Ἄμπλακίαισι φρενῶν,
 Ἄλλον αἶνησε γάμον κρύβδαν πατρὸς, 25
 Πρόσθεν ἀκερσεκόμα μυχθεῖσα Φοῖβω,
 Ε. α. Κ. ιέ.
 Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν.
 Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
 Οὐδὲ παμφώνων ἰαχάν
 Ἰμεναίων ἄλικας 30
 Οἷα παρθένοι φιλέουσιν ἑταῖραι
 Ἐσπερίαις ὑπὸ κου-
 ρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι
 Ἦρατο τῶν ἀπεόν-
 των οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35

τοῦ θεοῦ τὸ καθαρὸν σπέρμα». Π. Σ. Ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι τῷ Ἰέρωνι ἐκτὸς τῆς ἀσθενείας συνέβη καὶ οἰκιακὴ τις δυστυχία μεγάλη, οἷον θάνατος παιδός, πάντα, ὅσα καὶ περὶ Κορωνίδος ἐνταῦθα λέγονται, ἄριστα ἐφαρμόζονται τῷ Ἰέρωνι καὶ οὐδὲν λεγεται ἄνευ σκοποῦ. Διότι ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὕτη θεωρηθῇ βεβαία, τότε εἰκότως συμπεραίνεται, ὅτι ὁ Ἰέρων κατήνησεν εἰς μεγίστην μελαγχολίαν καὶ οὐδενὶ τῶν παρόντων ἀγαθῶν οὐδὲ ἐτέρπετο, οὐδὲ ἠρέσκετο. Τοῦτου λοιπὸν ἕνεκα ὁ ποιητὴς διηγεῖται οὕτως τὰ τῇ Κορωνίδι συμβάντα. «Ἡ Κορωνίς ἔσχε τὴν μεγίστην εὐδαιμονίαν μυχθεῖσα θεῷ καὶ ἐγκυμονοῦσα θεῖον σπέρμα. Ὁ Ἰέρων κέκτηται τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν, τὴν σφρίαν, τὸν μέγιστον πλοῦτον, τὸ εἶναι βασιλεὺς πάντων τῶν παροισθε ὑπέροτρον (Πυθ. Α'. 111). Ἄλλ' ὡς ἡ Κορωνίς οὐκ εὐχαρι-

στήθη τῷ παρόντι ἀγαθῷ· οὕτω καὶ ὁ Ἰέρων μεμφιμοιρεῖ. Φοβηθήτω λοιπὸν ὁ Ἰέρων τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀχαρίστους τοῖς παρ' αὐτῶν ἀγαθοῖς δεικνυομένους. — ἄλλον] ἢ ὃν ἐβούλετο ὁ πατήρ. — κρύβδαν πατρός] Συναπτέον τῷ ἤ ν η σ ε γ ά μ ο ν. Ὁ πατήρ ἐθεώρει καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν θυγατέρα εὐτυχῆ ἐγκυμονοῦσαν θεῖον σπέρμα καὶ οὐκ ἐβούλετο νὰ νομφεύσῃ αὐτὴν πρὶν τῆς ἀποκνήσεως φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ· ἀλλ' αὐτὴ ἄφρων οὖσα (ἀ μ π λ α κ ί α ι σ ι φ ρ ε ν ῶ ν) οὐχ ὑπήκουσε τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ κρύφα ἄλλον ἤνησε γάμον, ἠδὲ ν ά σ θ η λ έ κ τ ρ ο ι σ ι ν ά ν θ ρ ῶ π ο υ. — μιχθεῖσα καὶ φέροισα] «καίτοι ἐμίχθη καὶ ἔφερε». — καθαρὸν] «ὃ οὐκ ἔδει νοθεῦσαι σπέρματι ἀνθρωπίνῳ».

— Στ. 28-29. οὐκ ἔμεινε . . . ἰαχάν ὕμεναίων] «οὐχ ὑπέμεινε, φησὶν, ἡ Κορωνίς ἐλθεῖν τὴν νομφιδίαν τράπεζαν, ἀντὶ τοῦ νόμφ γαμηθῆναι, οὐδὲ τῶν ὕμεναίων τὴν ἡχίην». Π. Σ. Οὐ παριέμεινε ἀποκοήσασα τὸ ἐκ θεοῦ, σὺν νόμφ, ἀδεία τοῦ πατρὸς, θνητῷ γαμηθῆναι.

— Στ. 30-33. ἄλικες . . . ἀοιδαῖς] «ὅποια μάλιστα αἱ ὀμηλικες παρὰ ταῖς ἑαυτῶν φίλαις φιληδοῦσαι ταῖς ἑσπεριναῖς ψδαῖς μετεωρίζεσθαι τὴν φυγὴν καὶ παίζειν· ἔνιοι δὲ τὸ ὑποκορίζεσθαι ἀοιδαῖς ἀντὶ τοῦ παίζειν καὶ χορεῦειν ἢ ἀμφοτέρους τοὺς κόρους ὁμνεῖν, τὸν νομφίον καὶ τὴν νόμφην· ἢ τὸ ὑποκορίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὁμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις».

Ἐκ κόρει, κόρει κορώνας». Π. Σ.

— 34. τῶν ἀπέοντων] καλῶς ἀπέοντα τὸ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς συνευασθῆναι· τῷ Ἰσχυρῷ πρὸ τῆς ἀποκνήσεως καὶ συζευθῆναι.

— Στ. 35. οἶα . . . πάθον] ὡς εἰ ἔλεγεν «ὡς καὶ σὺ πάσχεις, Ἰέρων, ὃς οὐ χαίρεις τοῖς παροῦσιν».

— Στ. 38. ὅστις] Σύνεσις· διότι τὸ προκαίμενον ἔστι δὲ . . . ματαιότατον ἔστι ἴσον τῷ ἔστι

Ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀν-
θρώποισι μάταιότατον,
Ὅστις, αἰσχόνων ἐπιχώ-
ρια παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

40

Σ. β'. Κ. γ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν
Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος· ἐλ-
θόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐδ' ἔλαθῃ σκοπόν· ἐν
Δ' ἄρα μαλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσαις εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεῦς

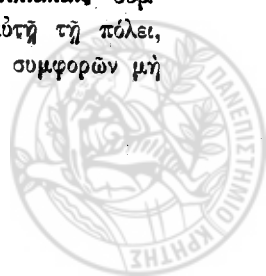
45

δὲ ματαιότατος τῶν ἀνθρώπων· «ἔδει εἰ-
πεῖν ὅπερ, φύλον· νῦν δὲ ὅστις εἶπεν, ἵνα ἦ δὲ ἀνθρώπων
Π. Σ. — αἰσχόνων] «ἐξευτελίζων». Π. Σ. — ἐπιχώρια]
«νῦν λέγει τὰ παρόντα· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ (Ἡσιόδ. παρὰ
Σχ. Θεοκρ. ΙΑ'. 75.)

Νήπιος, δὲ τὰ ἐτοιῖμα λιπῶν ἀνέτοιμα
διώκει» Π. Σ. Ἀληθῶς ἐπιχώρια σημαίνει κατὰ
τὸν Π. Σ. τὰ παρόντα ἅπερ ἐνταῦθά ἐστι τὸ μετὰ τὴν
κῆρσιν τῇ βουλήσει τοῦ πατρὸς συζευχθῆναι. Ονομά-
ζων δὲ ὁ Πίνδαρος τὰ παρόντα ἐπιχώρια ἀποβλέπει εἰς
Ἰέρωνα, δὲ μεμφιμοιρῶν ἕως ἐπὶ ταῖς οἰκιακαῖς συμ-
φοραῖς ἀπεδίδου τὸ αἶτιον αὐτῶν καὶ αὐτῇ τῇ πόλει,
ἐν ἣ εἶχε τὴν ἔδραν. Ἀλλὰ καὶ οἰκιακῶν συμφορῶν μὴ

στ. 42. ἀνάταν ἐν πολλοῖς.

στ. 49. τόσσ' εἰσάϊεν ἐν ἄλλοις.

ὑποτεθειμένων, μόνη ἢ ἀσθένεια, ἣν ὁμολογουμένως εἶχεν, ἠδύνατο νὰ παρέχη τῷ Ἰέρωνι τοιαύτην ἀγδίαν τοῦ τόπου, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ αὐτῷ ὁ σκοπὸς νὰ μεταθέσῃ ἔδραν.

— Στ. 42-45. ἔσχε τοιαύτην . . . Ἀρκαδίας] «τοιαύτην φησὶ ἔσχεν ἄταν καὶ βλάβην τὸ λῆμα τῆς Κορωνίδος, περιφραστικῶς ἢ Κορωνίς· ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. β. 409) Ἰερὴ ἴς Τηλεμάχοιο· τὰ γὰρ ἐπιχώρια ἐάσασα ἐσπούδασε ξένη γαμηθῆναι, τῷ Ἰσχυῖ δηλονότι ἐλθόντι ἐξ Ἀρκαδίας». Π. Σ. Διηγείται τὴν ἄτην τῆς Κορωνίδος πρὸς παραδειγματισμὸν τοῦ Ἰέρωνος, ἵνα μὴ μεμφιμοιρῇ τοῖς παρόουσιν. — ξένου] καὶ τῇ λέξει ταύτῃ εἰς Ἰέρωνα ἀποβλέπων ἐχρήσατο· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τόπους ξένους ἤτοι ἐτέρους ἢ ὅπου ἦσαν τὰ αὐτοῦ μέγαρα ἐζήτηε πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀσθενείας.

— Στ. 46. σκοπὸν] τὸν θεωροῦντα καὶ βλέποντα διὰ τοῦ νοῦς τοῦ τὰ πάντα ἴσαντος, ὡς λέγει ἐν στ. 52. Διαφέρει πῶς ἡ σημασία ἐν Ὀλ. Στ'. 101. Δάλοσ σκοπόν. «Σκοπὸν τὸν νοῦν λέγει τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἠσίοδος δὲ τὸν κόρακα, ὅπερ ἐστὶν ἀπίθανον». Π. Σ.

— Στ. 47-54. ἐν δ' ἄρα μαλοδόκῃ . . . βουλαῖς] «διότι τυχῶν ἐν Πυθῶνι ἔγνω τὸ ἀμάρτημα τῆς Κορωνίδος ὁ βασιλεὺς τοῦ καιοῦ Ἀπόλλων διὰ τοῦ νοῦς τοῦ τὰ πάντα γνώσκοντος· ὃς οὐδὲ ψεύδους ἄπτεται, οὐδ' ὑπὸ θεοῦ οὐδ' ὑπ' ἀνθρώπων ἀπατάται». — μηλοδόκῃ] «τῇ πολλὰ ὑποδεχομένη θύματα». Π. Σ. — τόσαις] Δωρικ. ἀόριστος ἀχρήστου θέματος· «ἀντὶ τοῦ τυχῶν ὁ Ἀπόλλων». Π. Σ. — ἄτεν] τὸ ἄτεν ἀντὶ τοῦ ἡσάτο. Ὀμηρος (Ἰλιαδ. λ. 532) οἱ δὲ πληγῆς αἶοντες. — κοινῶν παρ' εὐθυτάτῃ ἴσαντι νόφ] «παρὰ νόφ ἴσαν «σὺν νόφ, ἐν νόφ, παρὰ νόσου» Heugnius· ἐν νόφ παρὰ νόφ αἶε «ἐπήσθητο τῷ ἱερῷ νόφ». Π. Σ. τὸν δὲ νοῦν τοῦ Ἀπόλλωνος καλεῖ κοινῶνα μὲν, ἥτοι κοινωνόν· διότι κοινωνεῖ, συμμετέχει τῷ Ἀπόλλωνι τῆς μαντι-

Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-

θυτάτῳ, γνῶμαν πιθῶν,

Πάντα ἴσαντι νόῳ,

Ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται κλέπτει τέ μιν

Οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

A. β'. K. 17'

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυρος Εἰλατίδα

55

Ξεινίαν κοίταν, ἄθεμίν τε δόλον,

Πέμψεν κασιγνήταν μένει

Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ

Ἐς Λακέρειαν ἔπει

κῆς: «κοινῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ νοῦς ἐστίν· διὰ τί; ὅτι οὐχ ὡσπερ ἡμεῖς παρ' ἑτέρου πειθόμενοι παρακαλουθοῦμεν τοῖς οὔσιν, οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων· ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ οἶδεν ἡγήνα γοῦν ἢ Κορωνίς τῷ Ἴσχυϊ συνήλθεν, ἐν Πυθῶνι τυχῶν ὁ Ἀπόλλων ἤσθετο». Π. Σ. εὐθύτατον δὲ διότι μεταδίδωσι τῷ Ἀπόλλωνι ἀπλήγ, εὐθείαν τὴν ἀλήθειαν. — γνῶμαν πιθῶν] «πέισας τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, πέισας ἑαυτόν, ὅτι εὐθύτατα καὶ καὶ ἀληθέστατα μετεδίδου αὐτῷ ὁ νοῦς». Ὁ μῦθος, ὡς φαίνεται ἐστίν, ὅτι κόραξ ἤγγειλε τῷ Ἀπόλλωνι τὴν Ἴσχυρος μίξιν· ἀλλ' ὁ Πίνδαρος μετέβαλεν αὐτόν ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον τῷ θεῷ. «Ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμιων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτός δι' ἑαυτοῦ, φησὶν, ἔγνωκεν ὁ Ἀπόλλων. Ἰστορεῖται γάρ, ὅτι τὴν Ἴσχυρος μίξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτόν ποιῆσαι· τοῦτον οὖν τὸν μῦθον δικασάμενόν φησι τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῶ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα τῇ Κορωνίδει· παράλογον γάρ, τὸν ἄλλοις μαντευόμενον αὐτόν μὴ σφραβεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα· χαί-

ρειν οὖν φράσας τῷ τοιοῦτῳ μύθῳ τέλεον ὄντι ληρώδει, αὐτόν φησι τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπέμψαι τῇ Κορωνίδι τὴν Ἄρτεμιν· τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ
 δαιτὸς

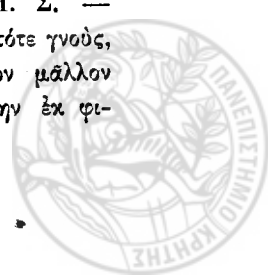
Πυθῶ εἰς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀτ-
 δηλα

Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυος γῆμε Κο-
 ρωνίην

Ἐἰλατίδης, Φλεγύας Διογνήτοις θυγάτρα.»

Π. Σ. — Ἰσαντι] «γινώσκοντι» ἐκ τοῦ Δωρικοῦ ἐνε-
 στῶτος Ἰσαμι. — ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται] «ὁ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος, φησί, νοῦς οὐδέποτε ψεύδεται». Π. Σ. Ὅρα,
 πῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν· διότι ἡ φυσικὴ τάξις ἦν ἦδε
 «ψευδέων δ' οὐχ ἀπτομένῳ, κλεπτομένῳ τε οὐχ ὑπὸ θεοῦ,
 οὐ βροτοῦ». — κλέπτει τε . . . οὔτε βουλαῖς] Ὅρθως
 ὁ Π. Σ. νομίζει, ὅτι ταῦτα λέγει ὁ ποιητὴς ἀποτεινόμε-
 νος πρὸς τὸν μῦθον, τὸν λέγοντα, ὅτι κόραξ κατήγ-
 γειλε τὴν πράξιν τῆς Κορωνίδος· «κλέπτει τὸν νοῦν τοῦ
 Ἀπόλλωνος, ὃν οὐδεὶς παραλογίζεται οὔτε θεός, οὔτε ἄν-
 θρωπος, οὔτε ἔργοις οὔτε βουλαῖς· οὐκ ἄρα κόραξ εἶπεν,
 ἀλλ' ὁ νοῦς, καθὼ μαντικὸς καὶ ἀπαραλόγιστος». Π. Σ.

— Στ. 55-59. καὶ τότε γνοῦς . . . εἰς Λακέρειαν]
 «τότε μαθὼν ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἴσχυος τοῦ Ἐλάτου παι-
 δὸς τὴν ξένην κοίτην καὶ τὴν ἄδικον κακουργίαν ἔπεμψε
 τὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν τὴν ἀκαταμαχῆτῳ δυνάμει ὀρμώ-
 σαν εἰς τὴν Λακέρειαν· ἡ δὲ Λακέρεια πόλις Θεσσα-
 λίας ἐξενίαν κοίτην ἢ τὴν μετὰ φιλίας γενομέ-
 νην, ἢ τὴν λαθραίαν ἀπὸ τοῦ ξένου». Π. Σ. —
 καὶ τότε] τὸ καὶ προσθετικὸν οὕτω πῶς «καὶ τότε γνοῦς,
 ὡς αἰεὶ γινώσκει. — ξενίαν κοίτην] ἐκληπτέον μᾶλλον
 ὡς παρὰ Δούκα «κοίτην ἐκ ξενίας» ἦτοι κοίτην ἐκ φι-
 λοξενίας.

- Παρά Βοιβιάδος 60
 Κρημνοῖσιν ὄκει παρθένος.
 Δαίμων δ' ἕτερος
 Ἐς κακὸν τρέφαις ἔδαμά-
 σατό νιν καὶ γειτόνων
- Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ 65
 Δ' ἔφθαρεν, πολλὰν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνός
 Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὄλαν.
- Ἐ. β'. Κ. ιέ.
- Ἄλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
 Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμα
 Λάβρον Ἀφαιστοῦ, τότε ἔει- 70

— Στ. 60-61. Ἐπει παρὰ . . . παρθένος] «ἐπεὶ ἡ παρθένος Κορωνίς ὄκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης· ἡ δὲ Βοιβιάς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ· ὅτι δὲ ἡ Κορωνίς ἐν Λακερείᾳ ὄκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἢ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινεν· καὶ ὡς τὸν Ἴσχυον ὁ Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι· ἡ δὲ Βοιβιάς καὶ Κορωνίς ἦ κατ' ἐνίους Νεσωνίς ἐλέγετο, ὡσπερ Ἀρχίνος ἐν Θεσσαλικαῖς φησιν· ἡ δὲ Βοιβιάς ἐκλήθη ἀπὸ μιᾶς τῶν νομφῶν Βοιβιάδος». Π. Σ.

— Στ. 62. δαίμων ἕτερος] ὁ κακὸς δαίμων· «ὁ κακοποιὸς ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν». Π. Σ.

— Στ. 64. νιν] τὴν Κορωνίδα· ἀντικείμενον· καὶ τοῦ τρέφαις καὶ τοῦ ἔδαμάσατο· «ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ κακοποιὸς δαίμων εἰς τὴν τῆς μοιχίας κακουργίαν τρέφαις τὴν Κορωνίδα καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὴν κατεσκευάσεν». Π. Σ.

— Στ. 65. πολλοὶ ἐπαῦρον] διότι ἡ μὲν Ἄρτεμις

ἔνεκα τοῖς ἀσεβείας μιᾶς, τῆς Κορωνίδος, ἐφόνευσε τοῖς βέλεσι καὶ ἄλλας γυναῖκας τῆς Λακερειαῖας· ὁ δὲ Ἀπόλλων οὐ μόνον τὸν Ἴσχυον ἀλλὰ καὶ ἄλλους. Ὁμοιάζει δὲ ὁ μῦθος οὗτος τῷ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ Δούκας θέλει νὰ ἐννοήσῃ. Διότι ὡς ἐκεῖ ἔνεκα τῆς πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀσεβείας μόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀπόλλων ἔπεμπε τὰ βέλη ἀνὰ πᾶν τὸ στρατόπεδον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψε τὰ βέλη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Λακερειαίαν. «Καὶ τῶν γειτόνων, φησὶ, πολλοὶ ἀπήλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα· λοιμὸς γὰρ ἐγένετο· αἴτιοι δὲ τοῦ λοιμοῦ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· λοιμοῦ οὖν γενομένου συναπήλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίωδος (Ἔργα καὶ ἡμέρας 240)

Π ο λ λ ἄ κ ι καὶ ἑ ὕ μ π α σ α π ὄ λ ι ε ς κ α κ ο ὗ , ἀ ν -
δ ρ ὀ ς ἀ π η ὕ ρ ε ». Π . Σ .

— ἀμᾶ] «τὸ ἄμα ὡς Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῇ ιθ'. οἱ Δωριεῖς περισπῶσι καὶ τὸ παντᾶ, ὡσπερ καὶ τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ· τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἀμᾶ περισπώμενον ἀπὸ τοῦ ἀμῆ γινόμενον· ζητεῖται δὲ ἐν τῷ περισπωμένῳ ἀμᾶ, εἰ προστεθήσεται τὸ ι». Π. Σ.

— Στ. 66. ἐφθαρεν] ἀντὶ ἐφθάρησαν. — πολλὰν δ' ὄρει] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· ὑπάρχει δὲ καὶ γραφή π ο λ λ ἄ ν τ'. Ἐὖν δὲ αὕτη ἡ γραφή γνησία ἢ, τὸ τε ἀντὶ τοῦ καὶ ἐστὶ. Ἡ παρομοίωσις ἐστίν, ὡς παρὰ τοῖς Π. Σ. «ὡσπερ δὲ πῦρ ἐμπεσάν ὄρει πολλὴν ὕλην φθειρεῖ, οὕτω τὸ ἀμάρτημα τῆς Κορωνίδος πολλοὺς ἐφθειρεν ἢ, ὡσπερ γάρ, εἴτις εἰς ὕλην πολλὴν σπινθήρα βάλοι, οὐ μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη συγκατακαίεται, οὕτω, θανάτου βληθέντος εἰς τὴν Κορωνίδα ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λοιμικοῦ πάθους ἐνσκήψαντος, πολλοὶ τῶν γειτόνων ἀπώλοντο». Π. Σ. ἀλλὰ δύναται τὸ πρῶτον μέρος τῆς παρομοιώσεως νὰ ἐξενεχθῇ καὶ διὰ τοῦ γάρ ἀντὶ τοῦ ὡς. «καὶ Εὐριπίδης

πέν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
 Τλάσομαι ψυχᾶ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
 Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
 Ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.
 Ὡς φάτο· βήματι δ' ἐν 75
 Πρώτῳ κιχῶν παιδ' ἐκ νεκροῦ
 Ἄρπασε· καιομένα
 Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
 Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
 Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι 80
 Πολυπήμονας ἀν-
 θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.
 Σ. γ'. 1Κ. ιγ'.
 Τοὺς μὲν ὦν, ὅσοι μόνον αὐτοφύτων
 Ἐλκέων ξυνάονες, ἧ πολιῶ
 Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι, 85
 Ἥ χερμάδι τηλεβόλῳ,
 Ἥ θερινῷ πυρὶ περ-

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαῖον σέλας
 Πρήσειαν ἄν τις». Π. Σ. Ἐν τῷ Εὐριπίδειῳ τούτῳ
 στ. τὸ σέλας ἄνευ ἀνάγκης διορθοῦσιν εἰς λέπας.
 Ἡ ἐξήγησις «διότι ἐκ μικροῦ σπινθήρος φλοῖ ἀφθεῖσα
 δύναται νὰ καύσῃ τὸ Ἰδαῖον ὄρος ἧτοι ἅπασαν τοῦ
 Ἰδαίου ὄρους τὴν ὄλην.

— Στ. 68. Τεῖχει ἐν ξυλίνῳ] τῇ πυρᾷ, «ἐφ' ἧς
 ἐτέθη τὸ σῶμα τῆς Κορωνίδος εἰς ἀφανισμόν». Π. Σ.

— Στ. 69. ἀμφέδραμεν] τὸ ξύλινον τεῖχος, ἐξή-
 φθη ἢ πυρά..

— Στ. 75. βήματι δ' ἐν· πρώτῳ κιχῶν] «ἐν ἐνί
 δὲ βήματι προφθάσας πρὶν τὸ ἔμβρυον κατῆ». Ὁ Π. Σ.

προσδιορίζει, ὅτι ὁ Ἀπόλλων διέμεινεν ἐν Πυθῶνι ὄρων τὰ ἐν Λακερσεΐᾳ γινόμενα ἅπαντα τὸν χρόνον, ἕως ἣ πυρὰ ἐξήφθη· «ἐν ἐνὶ βήματι ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τῆς Πυθῶνος ἐληλυθὼς εἰς Θεσσαλίαν».

— Στ. 78. αὐτῷ διέφαινε πυρὰ] «διαιρεθεῖσα ἡ φλόξ παρ' ἐκάτερα ἐδείκνυεν αὐτῷ ὅπη ἔκειτο, ἕως ἐπιβὰς ἀνείλετο τὸν παῖδα».

— Στ. 79-82. Καί ῥά μιν . . . νόσους] «καὶ δὴ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα ἐνεχείρησεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Κενταύρῳ τῷ Θεσσαλῷ διδάξαι τὰς τοῖς ἀνθρώποις νόσους θεραπεύειν».

— Στ. 83-95. Τοὺς μὲν ὦν . . . ὀρθοὺς] «τοὺς μὲν οὖν, ὅσοι παρεγένοντο αὐτοφύτων ἐλκῶν κοινωνοί, ἢ τῷ πολιῷ καὶ λαμπρῷ σιδήρῳ τὰ μέλη τετρωμένοι, ἢ χειροπληθεὶ λίθῳ μακρόθεν βεβλημένοι, ἢ τῷ θερινῷ καύματι, ἢ τῷ ψύχει τοῦ χειμῶνος πορθούμενοι τὸ σῶμα, ἀπολύσας ἄλλον ἀλλοίων λυπῶν καὶ θλίψεων, ὃ ἐστὶ τῶν νόσων, ἐξήγαγεν· καὶ τοὺς μὲν προσηγέσιν ᾠδαῖς θεραπεύων, τοὺς δὲ προσηγῆ φάρμακα πίνοντας, ἢ τοῖς μέλεσιν αὐτῶν περιάπτων τινὰ εἰς θεραπείαν, τοὺς δὲ τομαῖς καὶ χειρουργαῖς, ταῖς διὰ τοῦ σιδήρου ἀνεστησεν ὀρθοὺς, καὶ ὕγιεις ἀπέδειξεν». Π. Σ. — αὐτοφύτων ἐλκῶν] «ταῦτά ἐστιν αὐτόφυτα ἔλκη, ἃ οὐχὶ χαλκῷ ἢ λίθῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιοῦτῳ ἐπακτά εἰσι, ἀλλ' αὐτόματα γίνονται». — πολιῷ χαλκῷ] ξίφει, ἢ λόγγῃ. — χερμάδι τηλεβόλῳ] «λίθῳ μακρόθεν ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ τῆς σφενδόνης ἢ ἄλλως πως βαλλομένῳ»· χερμάς σημαίνει κατὰ τὸν Π. Σ. λίθος, οὗ πληροῦται ἡ χεὶρ. ἐνταῦθα ὅμως σημαίνει συνεκδοχικῶς πάντα λίθον μακρόθεν πεμπόμενον. — χειμῶνι] ἀντὶ ψύχει χειμῶνος· ὁ Π. Σ. ὅμως ἐξηγεῖται «φρίκη ἢ ῥίγει, ἥτοι ῥιγοπορέτω». — μαλακαῖς ἐπαιδαῖς] ἐπιφδαῖς μαλασσούσαις καὶ καταπραϋνούσαις τὰς ἀσθενείας· «οἷα καὶ νῶν ἔθ' ἡμῖν γίνετο: παρὰ τῶν γραιδίῳ» Δούκας· «ᾧτι δὲ ἀρχαία ἦν· καὶ ἡ δι

θόμενοι δέμας ἦ
 Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
 λούων ἀχέων 90
 Ἐξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
 Ἐπαιδαῖς ἀμφέπων
 Τοὺς δὲ προσανέα πί-
 νοντας, ἦ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
 Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς. 95

Ἄ. γ'. Κ. ιγ'.

Ἄλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
 Ἐτραπεν κᾶκείνον ἀγάνορι μι-
 σθῶ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς,
 Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει,
 Ἦδη ἀλωκῶτα· χερ- 100
 σὶ δ' ἄρα Κρονίων
 Ρίψαις δι' ἀμφοῖν, ἀμπνοῶν
 Στέρνων καθέλεν
 Ὠκέως· αἰθῶν δὲ κεραυ-
 νὸς ἐνέσκηψεν μόρον. 105
 Χρῆ τὰ εἰοικότα πᾶρ
 Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,

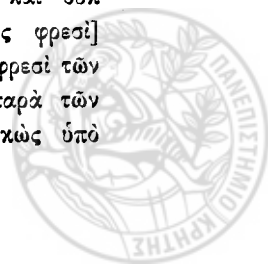
ἐπὶ φθῆς ἰατρικῆ, καὶ οὐ μόνον διὰ φαρμάκων καὶ διαίτης, φησὶ καὶ Ὅμηρος (Ὀδύσσεια τ. 457) . . . ἐπαιδοῦ ἢ δ' αἶμα κελαινὸν ἔσχεθον». Π. Σ. — προσανέα] παράλαβε καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐπόμενον φάρμακα. — τοὺς δὲ τομαῖς] συνδέεται τῷ περιάπτων, ἐπεὶ ἀμφοτέρω τρόπῳ σημαίνουσιν.

— Στ. 96-100. Ἄλλα κέρδει . . . ἀλωκότα] «ἀλλὰ καὶ ἡ σοφία, φησί, κέρδει δέδεται καὶ ἕττηται· μετέστρεψε γάρ, φησί, καὶ τὸν θεὸν τὸν Ἀσκληπιὸν τῷ πλείονι μισθῷ ὃ χρυσὸς ἐν ταῖς χερσὶ φανείς, ὥστε ἄνδρα ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγαγεῖν, ἤδη τῷ μοιριδίῳ ληφθέντα». Π. Σ. — ἀλωκότα] «ἤδη καταδεδικασμένον εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς Μοίρας». «λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἰππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδαρεῶν, ἕτεροι δὲ Καπανέα, οἱ δὲ Γλαῦκον, οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Ὑμέναιον, Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λουκούργῳ· οἱ δὲ διὰ τὸ τὰς Προϊτίδας ἰάσασθαι, οἱ δὲ διὰ τὸν Ὠρίωνα, Φύλαρχος, ὅτι τοὺς Φινεΐδας ἰάσατο, Φερεκίδης δὲ, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίησεν». Π. Σ.

— Στ. 101-105. Χερσὶ δ' ἄρα . . . μόρον] «ρίψας κεραυνὸν δι' ἀμφοτέρων τοῦ τε Ἀσκληπιοῦ, καὶ τοῦ ἀνισταμένου ἀπὸ τοῦ θανάτου ἀνείλεν αὐτούς». Π. Σ. Ὁ Ζεὺς ἐκεραύωνσεν ἀμφοτέρους· διότι αὐτὸς ἐφηρεύει καὶ ἐπιμελεῖται, ὥστε νὰ ἐκτελώνται, ὅσα προσδιορίζουσιν αἱ Μοῖραι. Ὅθεν τὸν μὲν Ἀσκληπιὸν ἐφόνευσεν ὀργισθεὶς, ὅτι τὸν ὑπὸ τῆς Μοίρας καταδικασθέντα εἰς θάνατον ἀνέστησεν· τὸν δὲ ἀναστάντα, διότι καταδικασθεὶς ὤφειλε νὰ ἦναι τεθνηγώς. — ρίψας] ἐκ τοῦ στ. 104 ἐννοεῖται ἐνταῦθα τὸ ἀντικείμενον, κεραυνόν. — ρίψαις δι' ἀμφοῖν] «δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἀναβιωκότου ρίψας». — ἀμπνοᾶν . . . καθέλεν] «ἀφείλετο τὴν ἀναπνοήν ἀπὸ τῶν στέρνων».

— Στ. 106-108. χρή . . . αἴσας] «πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζητῇ παρὰ τῶν θεῶν τὰ αὐτῷ πρέποντα καὶ οὐχὶ τὰ τῷ θεῷ, γινώσκων, ὅτι θνητοὶ ἐσμεν καὶ οὐκ ἀθάνατοι». — μαστευόμεν τὰ ἑοικότα θναταῖς φρεσὶ] «νὰ ζητῇ τις τὰ πρέποντα φρεσὶ θνητῶν»· ταῖς φρεσὶ τῶν θνητῶν οὐχ ἄρμόζει νὰ φρονῶσι καὶ ζητῶσι παρὰ τῶν δαιμόνων ἀθανάσιαν, ὡς ἐζήτησεν ὁ ἤδη ἐαλωκώς ὑπὸ

Γνόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἴσας,

Ἐ. γ'. Κ. ιέ.

Μῆ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον

Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. 110

Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'

Ἐτι Χείρων, καί τί οἱ

Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι

Ἀμέτεροι τίθεν, ἰ-

ατῆρά τοί κέν μιν πίθον

115

Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-

σχεῖν ἀνδράσιν θερμῶν νόσων

Ἦ τινα Λατοῖδα

Κεκλημένον ἢ πατέρος.

τῆς μοίρας· διότι οἱ δαίμονες ὀργίζονται καὶ κολάζουσιν οὐ μόνον τοὺς ζητοῦντας ἀλλὰ καὶ τοὺς βοηθοῦντας, ὡς ἐκόλασεν ὁ Ζεὺς ἀμφοτέρους. — γνόντα] τινὰ γνόντα, ὑποκείμενον τοῦ μαστευόμεν. — τὸ παρ' ποδός] «τὸ πράγματι ὑπάρχον αὐτῷ παρὸν παράβαλ. πρὸς τὸ Πυθ. I. 97. Τί δὲ ἐστὶ τὸ παρ' ποδός; οἷας ἐσμὲν αἴσης «οἷας φύσεώς ἐσμεν, ὅτι θνητοὶ ἐσμεν». II. Σ. Ὅτι ταῦτα, ὡς καὶ οἱ ἐπόμενοι δύο στίχοι ἀναφέρονται πρὸς τὸν Ἰέρωνα, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ· διότι οὐ λέγονται βεβαίως ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μάτην· ἀλλ' εἰς ποίαν περίστασιν τοῦ Ἰέρωνος ἀναφέρονται, τοῦτο ἄγνωστόν ἐστιν, ἐκτός ἐάν παραδέξηται τις τὴν πιθανωτάτην εἰκασίαν τοῦ Boeckhiius, ὅτι συνέβη θάνατος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ταῦτα λέγονται πρὸς παρηγορίαν. Ὅτι δὲ ἡ εἰκασία αὕτη οὐκ ἔστι ἄτοπος καὶ τὰ παραδείγματα, ἃ ὁ ποιητὴς ἀπὸ στ. 153 φέρει πρὸς παρηγορίαν τῆς ἐπὶ τῇ νόσῳ λύπης, δηλοῦσιν· διότι ταῦτα δύναται νὰ παρηγορήσωσιν οὐ μόνον τὴν ἐπὶ νόσῳ λύπην αὐτοῦ τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ

καὶ τὴν ἐπὶ ἀπωλείᾳ τέκνου, εἰ τῷ ὄντι συνέβη τοιαύτη.

— Στ. 109. φίλα ψυχῇ] οὐ πρὸς τὸν Ἴέρωνα ἀπ' εὐθείας λέγει τοῦτο, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν Ἴέρωνα. — μὴ βίον ἀθάνατον σπεῦδε] οὐ λέγει ταῦτα, ἵνα παρηγορήσῃ τὸν Ἴέρωνα ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ· διότι οὕτω ἄτοπον ἂν εἴη· ἀλλὰ πρὸς παρηγορίαν ἐπὶ θανάτῳ φιλότατου τινός· ὡς εἰ ἔλεγε, γίνωσκε θνητοὺς γεννήσας.

— Στ. 110 Τὴν ἔμπρακτον ἄντλει μηχανᾶν] «τοιούτοις ἐπιχειρεῖ, ἃ δύναται πραχθῆναι· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμπρακτον». Π. Σ. Ἄντλει μηχανᾶν ἴσον μηχανῶ. Ὅθεν «μηχανῶ δυνάμενα νὰ πραχθῶσιν». Οἱ περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λοιπὸν μῦθοι δύο προθέσεις τοῦ ποιητοῦ ἐξετέλεσαν, τὴν μὲν, νὰ συστήσῃ τῷ Ἴέρωνι νὰ παρηγορῇ τὴν ἐπὶ τῇ νόσῳ λύπην διὰ τῆς μεγίστης, ἧς ἀπολαύει εὐτυχίας (ἀπ. στ. 14-95.) τὴν δὲ, τὴν ἐπὶ θανάτῳ τινός τῶν προσφιλεστάτων λύπην αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ. (ἀπὸ στ. 96-110).

— Στ. 111-126. Εἰ δὲ σώφρων . . . πατήρ] «Ἐπανάλαβε τὰ ἐν ἀρχῇ ῥηθέντα, Ἦθελον Χείρωνά τε Φιλλυρίδαν· ἐπεὶ πολλά ἐστι τὰ διὰ μέσου ῥηθέντα». Π. Σ. Τὸ δὲ ἐστὶν ἐπαναληπτικόν. «Εἰ λοιπὸν ἔζη ἔτι ἐν τῷ ἄντρῳ ὁ σώφρων Χείρων, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐμποιήσωσι τῇ ψυχῇ αὐτοῦ θέλγητρον τι οἱ ἔμοι ὕμνοι, ἠθέλον πείσῃ αὐτὸν νὰ παράσχη ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἱατρῶν θερμῶν νόσων ἢ τινα υἷόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἑαυτὸν, καὶ ἠθέλον ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ τέμνων νηὶ τὴν Ἴονίαν θάλασσαν εἰς τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην πρὸς τὸν Αἰτναῖον φίλον· ὅς ἐστιν ἄξιός τοιαύτης ἐκ τοιούτων ἱατρῶν ἐπιμελείας· διότι διοικεῖ τὰς Συρακούσας βασιλεὺς πρῶτος τοῖς ἀστέσι, οὐ φθονῶν τοῖς ἀγαθοῖς, θαυμαστός πατήρ τοῖς ξένοις». — σώφρων] ἀντὶ ἀπλῶς τοῦ σοφός, ὡς καὶ Δούκας μεταφράζει. — τίθεν] ἐτίθεσαν. — ἱατρῶν] δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ παρασχεῖν. — ἐσλοῖσιν ἀνδράσιν] οἶός ἐστιν ὁ Ἴέρων καὶ οὐχὶ οἱοὶ ἦσαν.

Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴ- 120
 ονίαν τέμνων θάλασσαν,

Ἄρέθουσαν ἐπὶ

Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

Σ. δ'. Κ. ιγ.

Ὅς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς

Πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, 125

Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.

Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,

Εἰ κατέβαν, Ἵγίει-

αν ἄγων χρυσέαν

Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων 130

ἐκείνοι, οἵτινες διέφθειραν χρυσῶ τὸν Ἀσκληπιῶν, ἵνα ἀναγάγῃ εἰς τὸν βίον ἄνδρα ἤδη τεθηγκότα. — θερμῶν νόσων] ἰατῆρα θερμῶν νόσων· «τοῦτο δὲ φησὶν, ἡ ὅτι ἐπύρεττεν ὁ Ἰέρων, ὡς ἔνιοι τῶν ἱστορικῶν ἠβουλήθησαν, ἡ ὅτι ἐποδαλγία· τὸ δὲ νόσημα τοῦτο τῶν διαπύρων φασίν· οἱ δὲ τὴν λιθουρίαν ἀποδεδώκασιν». Π. Σ. — ἡ κεκλημμένον Λατοῖδα ἢ πατέρος] «ἢ τινα κεκλημμένον υἱὸν τοῦ Λατοῖδα, ἦτοι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τινα κεκλημμένον υἱὸν τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἦτοι τοῦ Κρόνου». ἔννοεῖ λοιπὸν νὰ παράσχῃ ὁ Χείρων ἰατρὸν τῷ Ἰέρωνι ἢ τινα οἶος ἦν ὁ Ἀσκληπιός, ἢ ἑαυτὸν ἢ ὅμοιον ἑαυτῷ. Κακῶς ἐρμηνεύει ὁ Π. Σ. ὧ καὶ ἕτεροι ἠκολούθησαν, τὸ πατὲρ ος «κεκλημμένον υἱὸν τοῦ πατρὸς (τοῦ Διὸς) τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦτοι αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα». Ὁ Δούκας ἰδὼν τὸ ἄτοπον τῆς ταιαύτης ἐρμηνείας, ὁ Χείρων νὰ παράσχῃ καὶ νὰ πέμψῃ τῷ Ἰέρωνι ἰατρὸν θεὸν, τὸν Ἀπόλλωνα, μετέφρασε λογικώτερον «ἢ ἐτέρου τινὸς πατρὸς λεγόμενον παῖδα». — μόλον] μετ' αὐτοῦ «ἦθελον ἔλθῃ μετ' ἐκείνου, ὃν ἂν παρέσχεν ὁ Χείρων». — Ἰο-

νίαν θάλασσαν] «Ίόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν, τὸ παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς Θουκυδίδης (1.24.) Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον πόντον· παράκειται δὲ καὶ ἡ Σικελία· ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα, ὡς μὲν ἔνιοι ἀπὸ Ἰούδ· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ· Ἀρχίδαμος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλομένων ἐν αὐτῷ Ἰαόνων». Π. Σ. — Ἀρέθουσαν] ἡ δὲ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Ὀρτυγίᾳ τῇ Σικελιωτικῇ. — δς Συρακόσσαισι . . . πατῆρ] Ταῦτα προστίθησιν, ἵνα δείξῃ, ὅτι ὁ Ἰέρων ἄξιός ἐστιν, ὥστε, εἰ ἔζη ἔτι ὁ Χείρων, νὰ λάβῃ φροντίδα περὶ αὐτοῦ· ὅθεν τὸ ὅς ἐστὶν αἰτιολογικὸν «οὗτος γάρ».

— Στ. 127-136. Τῷ μὲν διδύμας . . . περάσσαις] «εἰ μὲν οὖν ἡδυνάμην νὰ καταβῶ εἰς τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην ἄγων τῷ Ἰέρωνι διπλᾶς χάριτας, καὶ λατρὸν ἐκ τοῦ Χείρωνος καὶ ὕμνον, ἀγλῆν τῶν ἐν Πυθίοις ἄθλοις στεφάνων, οὓς ἀριστεύων ἐν Κίρρᾳ ἔλαβέ ποτε ὁ Φερένικος· εἰ λέγω, οὕτως ἡδυνάμην νὰ καταβῶ· ἤθελον φανῆ αὐτῷ καὶ Ἡλίου λαμπρότερος». — τῷ μὲν ἄγων] τούτῳ μὲν τῷ Ἰέρωνι ἄγων. — διδύμας χάριτας] ἡ μία ἐστὶν ἡ ὑγεία, ἡ ἑτέρα ὁ κῶμος. — κῶμον] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ ὕμνον. — ἀέθλων . . . στεφάνοις] τὸν κῶμον, ἔτσι τὸν ὕμνον καλεῖ ἀγλῆν τοῖς στεφάνοις, ἔτσι λάμπειν τοῖς στεφάνοις, λαμπρύνοντα τοὺς στεφάνους τῶν Πυθίων ἀγώνων. Ἔστι λοιπὸν ἡ δοτικὴ στεφάνοις ἀντὶ γενικῆς· τὸ δὲ ἀέθλων Πυθίων ἀντὶ τοῦ ἀγώνων Πυθίων. — Φερένικος] Τίς οἶδεν, εἰ ὁ ἵππος οὗτός ἐστιν ὁ αὐτός, ᾧ ἐνίκησε καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ (ἄρ. Ὀλ. Α'. 29). -- Κίρρα] καλεῖται καὶ Κρίσσα ἢ Κρίσα· ἐστὶ δὲ ἡ πόλις αὕτη τὸ ἐπίνειον τῶν Δελφῶν, ἀπέχουσα ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν κατὰ μὲν Πausανίαν σταδίους ἐξήκοντα, κατὰ δὲ Στράβωνα, ὀγδοήκοντα. «Πρόσκειται δὲ τῇ Κίρρᾳ τὸ Κρισσαῖον πεδίων εὐδαιμον» Στράβων· «καταβάντι δὲ (ἀπὸ τῶν Δελφῶν)

Αἴγλαν στεφάνοις,
 Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
 κος ἔλεν Κίρρα ποτέ·

Ἄστέρος οὐρανίου.

Φαμί, τηλαυγέστερον κείνω φάος, 135

Ἐξικόμαν κε, βαθὸν πόντον περάσσαις.

Ἄ. δ'. Κ. γ'.

Ἄλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον

Σὸν Πανὶ μέλπονται θαμὰ

Σεμγὰν θεὸν ἐννόχαι.

140

Εἰ δὲ λόγων συνέμεν

Κορυφὰν, Ἰέρων,

εἰς τὸ πεδίον (τὸ Κρῖσσαϊον) ἱππόδρομός τε ἐστὶ, καὶ ἀγῶνα Πύθια ἄγουσιν ἐνταῦθα τὸν ἱππικόν» Πανσανίας. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο ἐν τῷ προσκειμένῳ τῇ Κίρρα πεδίῳ· διὰ τοῦτο λέγει ὁ ποιητής, ὅτι ὁ Φερένικος ἤριστευσε Κίρρα. — ποτέ] ἡ λέξις αὕτη καταφαίνει, ὅτι ἡ παροῦσα ᾠδὴ ἐποιήθη, ἵνα ὁ Ἰέρων κωμάσῃ, ἑορτάσῃ νίκας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὡς πρὸ πολλῶν ἐνιαυτῶν ἔλαβέ ποτε. Ἄγνωστον δὲ, εἰ αἱ νίκαι αὗται ἐγένοντο τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν διαφόροις Πυθιάσι· διὸ καὶ ἐώρταζε τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀμφοτέρας (διότι οἱ Π. Σ. λέγουσιν, ὅτι δις ἐνίκησε κέλητι ἐν Πυθῶνι), ἢ εἰ ἐγένοντο μὲν ἐν τε Πυθιάσι καὶ ἐν ἡμέραις διαφόροις, ὁ δὲ Ἰέρων ἀπ' ἀρχῆς προσδιώρισε νὰ ἑορτάζῃ αὐτὰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

— Στ. 137-140. Ἄλλ' ἐπεύξασθαι . . . ἐννόχαι] «Ἄλλ' ἐπεὶ οὐκ ἔτι ναίει Χείρων τὸ ἄντρον, ἐθέλω

στ. 139. μέλπονται κοινῶς· ἢ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφῆ διόρθωσις Σμιδίου ἴσως ἐκ χειρογράφων.

νά ἐπεύξωμαι τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἥτις ἔχουσα τὰ ἱερὸν παρὰ τὸ ἔμὸν πρόθυρον θὰ εἰσακούσῃ τῶν ἐμῶν δεήσεων καὶ θὰ ἀνακουφίσῃ τὴν νόσον τοῦ Ἰέρωνος ἔχουσα τὴν δύναμιν ταύτην». — παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανί] «Πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεῶν ἴδρυτο ἱερὸν καὶ Πανός, ὅπερ αὐτὸς ἰδρύσατο· συγκαθίδρυτο δὲ τῇ Ῥέα ὁ Πάν, ὅτι σύνεστι τῇ θεῷ ὡς ὄρειος ὢν· καὶ ἡ Ῥέα δὲ ὄρειος λέγεται διὰ τὸ ἐν Ἰδίῃ οἰκεῖν. Φησὶν οὖν, ὅτι κατεύξομαι τὴν Ῥεάν εὐμενῆ εἶναι τῷ Ἰέρωνι· παρὸσον δοκεῖ τῶν νόσων ἀξήγητικὴ καὶ μειωτικὴ εἶναι καὶ καθάρτρια τῆς μανίας· καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καθάραι τῆς μανίας λέγεται». Π. Σ. — τὰν κοῦραι μέλπονται θαμά] «Ἀριστόδημός φησι· Ὀλύμπιχον ἀθλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ φάρον ἰκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρῦσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανός ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμφαντας ἐς θεοῦ πυθνάνασθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἰδρῦσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμὸν, ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείσε τιμᾶν τὴν θεὸν τελευταῖς». Π. Σ. — σὺν Πανί] «οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν τῷ Πανί χορεύουσι καὶ ἀνομνοῦσι τὴν Ῥεάν, ἀλλὰ τὴν Ῥεάν καὶ τὸν Πάνα ἀνομνοῦσιν. — κοῦραι] οὐχὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Πινδάρου, Πρωτομάχη καὶ Εὐμητις, ἀλλ' αἱ θυγατέρες τῶν Θηβαίων. — ἐννόχαι] «ἐπεὶ νυκτὸς αὐτῇ τὰ μυστήρια τελεῖται». Π. Σ.

— Στ. 141-144. Εἰ δὲ λόγων . . . προτέρων] Ἐντεῦθεν ἀρχεται πάλιν νά παρηγορῇ τὸν Ἰέρωνα μόνον ἐπὶ τῇ νόσῳ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι θανάτῳ τινὸς τῶν τέκνων αὐτοῦ, ὡς νομίζει ὁ Boeckhius· διότι, ὅτε διακόφας τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐν τῷ προοίμῳ

Ὅρθάν ἐπίστα, μανθάνων

Οἶσθα προτέρων·

Ἐν παρ' ἐσλόν, πῆματα σὺν

145

Δύο δαίονται βροτοῖς

Ἀθάνατοι· τὰ μὲν ὦν

Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,

Ἄλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

Ἐ. δ'. Κ. ἐέ.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.

150

Λαγέταν γάρ τοι τόραννον δέρκεται,

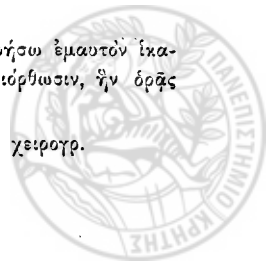
ἐξετάθη τοσοῦτον διηγουόμενος μύθους ἐπὶ παρηγορία διὰ τὸν ὑποτιθέμενον θάνατον ἐνός τοῦ τέκνων, ἄτοπὸν ἐστὶ νὰ προτιθῆται καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ, καίτοι τὸ κύριον θέμα, ὡς αὐτός φησι (ἐν στ. 128-129), ἐστὶ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῇ νόσῳ. — εἰ δὲ ἐπίστα συνέμεν ὀρθάν κορυφάν λόγων] «εἰ δὲ δύνασαι συνιέναι τὴν τῶν λόγων ὀρθὴν κορυφὴν». Π. Σ. — εἰ δὲ] «τρόπος Πινδαρικός· ἀντὶ ἐπεὶ γε σὺ». Heynius. — οἶσθα μαθῶν προτέρων] «γινώσκεις αὐτὴν μαθῶν παρὰ τῶν προτέρων, τοῦ Ὀμήρου».

— Στ. 145-153. Ἐν παρ' ἐσλόν . . . ὁ μέγας πόντος] Ὅτι ὁ ποιητὴς λέγων, ὅτι «δύνασαι νὰ μάθῃς παρὰ τῶν προτέρων τὴν ὀρθὴν κορυφὴν τῶν λόγων, ἦτοι τὴν ἀληθεστάτην διδασκαλίαν περὶ τῆς

στ. 143. ἐπίστα Δωρικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπίστασαι, Ἰωνικῶς ἐπίσται καὶ κράσει τοῦ εα εἰς η καὶ ὑπογραφῆ τοῦ ι ἐπίστη· διότινες ἐν τῷ Δωρικῷ ἐπίστα ἐκ τοῦ ἐπίστη βούλονται νὰ τηρήσωσιν ὑπογεγραμμένον τὸ ι.

στ. 145. πῆματα. Εἰ ἐτόλμων νὰ θεωρήσω ἑμαυτὸν ἱκανὸν νὰ ἐξευρίσκω τὰ γνήσια, ἐποίουν ἂν τὴν διόρθωσιν, ἣν ὀρᾶς ἐν τοῖς σχολίοις.

στ. 145-146. σὺν δύο γραφῆ ὀλιγίστων χειρογρ.

ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας» ἐννοεῖ τὸν Ὅμηρον καὶ ἰδίᾳ ἐκείνους τοὺς στίχους, οὓς ἀναφέρουσιν οἱ Π. Σ.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς
οὐδὲι
Δώρων, οἷα διδοῦσι, κακῶν, ἕτερος δὲ
ἑάων.

Ἔμὲν καμμίξας δόφῃ Ζεὺς τερπικέραυ-
νος,

Ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ἐπιμίσγεται, ἄλ-
λοτε δ' ἐσθλῶ. (Ἰλιάδ. ω. 527). καὶ

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἄγα-
θόν τε κακόν τε,

Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἤδεϊαν
ἄοιδήν

(Ὀδυσσ. θ. 63.) Ὅτι λοιπὸν ὁ Πίνδαρος περὶ τῆς ὀρθῆς κορυφῆς τῶν λόγων ἐννοεῖ ἰδίως τοὺς στίχους τούτους τοῦ Ὀμήρου, φανερόν διότι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὁ Ἀχιλλεὺς δύο παραδείγματα ἀναφέρει, καὶ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος δύο ἐκεῖ ἀναφέρει ὁ Ἀχιλλεὺς παράδειγμα τῆς κατὰ τὴν ὀρθὴν κορυφὴν τῶν λόγων ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, τὸν Πηλέα, ἐνταῦθα δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν αὐτὸν Πηλέα ἀναφέρει· ἐκεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς δευτέρον παράδειγμα κατάλληλον τῇ περιστάσει αὐτὸν τὸν Πρίαμον, ἐνταῦθα δὲ ὁ Πίνδαρος ἀντὶ τοῦ Πριάμου τὸν Κάδμον, τὸν ἰδρυτὴν τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ἐκ θεῶν καὶ τοῦ Διὸς καὶ αὐτὸν καταγόμενον. Ταῦτα λοιπὸν βεβαίως δεικνύουσιν, ὅτι οἱ πρότεροι, παρ' ὧν δύναται νὰ μάθῃ ὁ Ἱέρων τὴν ἐντελῆ κατ' ἀνθρώπον εὐδαιμονίαν, τὴν ὀρθὴν κορυφὴν τῶν περὶ αὐτῆς λόγων, ἐστὶν ὁ Ὅμηρος. Ἀλλὰ διὰ τί τοῦ Ὀμήρου λέγοντος, ὅτι ὁ Ζεὺς δίδωσιν ἐν ἐσθλόν καὶ ἐν κακόν, ὁ Πίνδαρος λέγει, ὅτι δίδωσιν ἐν ἐσθλόν καὶ σύνδου κακὰ, πῆματα; Διότι ὁ Ἱέρων ἐστὶ σοφός (Πύθ. Α'. 102-104)· ἄρα γινώσκει τὴν σοφίαν τοῦ Ὀμήρου. Ἐὼν λοιπὸν ὁ Πίνδα-

Εἶ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
 Πότμος· αἰὼν δ' ἀσφαλῆς
 Οὐκ ἐγέντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεῖ,
 Οὔτε παρ' ἀντιθέφ
 Κάδμω· λέγονται μάν βροτῶν
 Ὅλβον ὑπέρτατον οἶ
 Σχεῖν, οἷτε καὶ χρυσαμπόκιον

155

ρος τὸν Τέρωνα νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου τὴν περὶ τελείας κατ' ἀνθρώπων εὐδαιμονίας διδασκαλίαν, ἐκτιθήσιν ἐνταῦθα τὴν εὐδαιμονίαν, ὡς παρὰ τοῖς πλείστοις νομίζεται ὡς καὶ ὁ Π. Σ. σχολιάζει «Ἐν παρ' ἐσλόν, ὡς δὲ λεγόμενον προφέρεται τὸ τοιοῦτον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις οἱ θεοὶ τὴν τρίτην τῶν ἀγαθῶν μοῖραν, τῶν δὲ κακῶν τὰς δύο ἀπομερίζουσιν». Τελειώσας δὲ (ἀπὸ στ. 145-149.) τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς τῶν φιλοσοφούντων περὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας διδασκαλίαν, ἐπιφέρει ὡς συμπέρασμα, τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπειται κ. τ. λ. (ἀπὸ στ. 150-156) ἦτοι «σύ ἔχεις οὐχὶ τὴν κοινήν παρὰ πᾶσι τοῖς νομιζομένοις εὐδαιμόσιον εὐδαιμονίαν, περὶ ἧς εἶρηκα, ἀλλὰ τὴν κατὰ τὴν ὀρθὴν κορυφὴν τῶν λόγων, ἣν ἔμαθες παρ' Ὀμήρω· διότι σὲ ὁ Ζεὺς κατέστησε λαγέταν τύραννον· εἰ δὲ ἔδωκέ σοι καὶ πῆμα, τὴν νόσον, ἀλλ' οὐδὲ Αἰακίδα Πηλεῖ, οὐδὲ ἀντιθέφ Κάδμω ὁ αἰὼν ἐγένετο ἀσφαλῆς». — ἐν παρ' ἐσλόν . . . ἀθάνατοι] Ἐάν τινα οὐκ ἀρέσκη, ὅτι ὁ Πίνδαρος οὐχ ἠρμήνευσεν ἐνταῦθα τὴν τοῦ Ὀμήρου ἔννοιαν τὴν περὶ εὐδαιμονίας, τολμησάτω νὰ ἐπενέγκῃ μικράν τινα διόρθωσιν τῇ τῶν χειρογράφων γραφῇ, καὶ εὐθὺς ἐξέρχεται ἡ ἐρμηνεία τῆς καθ' Ὀμηρον εὐδαιμονίας. Ἡ δὲ διόρθωσις, ἔσεται αὕτη, ἐν παρ' ἐσλόν πῆμα· τὰ σύνοδο . . . ἀθάνατοι· ἦτοι «ἐν ἐσθλόν, ἐν πῆμα παρ' αὐτῶ· ταῦτα ὁμοῦ οἱ θεοὶ διανέμουσι τοῖς βροτοῖς,

ἵνα ὧσιν εὐδαίμονες». Τὸ βροτοῖς κατὰ ταύτην τὴν διόρθωσιν σημαίνει οὐχὶ ἅπασιν τοῖς βροτοῖς, ἀλλ' ἐπει-
νοὶς μόνοις, οὗς βούλονται νὰ ποιήσωσιν εὐδαίμονας.

— Στ. 147. τὰ μὲν ὦν . . . ἔξω] «ταῦτα μὲν οὖν
τὰ τοῖς ἀγαθοῖς μεμιγμένα κακὰ οἱ μὲν ἄσοφοι καὶ
μωροὶ χαλεπῶς φέρουσι καὶ ἀκόσμως, οἱ δὲ σοφοὶ φέ-
ρουσι μετ' εὐσχημοσύνης καὶ πραύτητος τὰ ἀγαθὰ μόνον
ἐν νῷ ἔχοντες καὶ λογιζόμενοι, τῶν δὲ κακῶν ἀμελοῦντες
καὶ σπουδάζοντες νὰ κρύπτωσιν ἀπὸ τοῦ νοός, ἦτοι νὰ
λησμονῶσιν αὐτῶν». — τὰ μὲν] «ταῦτα μὲν ἀμφοτέρω». —
κόσμω] «σὺν ὑπομονῇ καὶ ἡσυχίᾳ» Δούκας. — τὰ
καλὰ τρέψαντες ἔξω] «τὰ καλὰ ἔχοντες ἀεὶ ἐν τῇ μνήμῃ
καὶ δεικνύοντες τῷ νῷ». Ἡ μεταφορὰ εἰληπταὶ ἐκ τῶν
ἱματίων κατὰ τοὺς Π. Σ. «οἱ φιλόκαλοι τὰ μὲν αἰσχροῦ
καὶ κεκλιδωμένα τῶν ἱματίων συγκρύπτουσι, τὰ δὲ καλὰ
καὶ ἀκηλίδωτα ἔξω στρέφουσιν» Δούκας.

Στ. 150-155. Τιν δὲ μοῖρ' . . . ἀντιθέω Κάδμω]
«Σοὶ δὲ διένειμεν ὁ Ζεὺς τὴν μερίδα τῆς εὐδαμονίας,
οὐκ ἐκ τῶν λυγρῶν (Ἰλιάδ. ω. 531) μόνον δούς· ἀλλ' ἐν
ἔσθλόν, διότι εἶσαι λαγέτης, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, καὶ ἐν
πῆμα, τὴν νόσον, ἣν πρέπει νὰ κρύπτῃς εἰς λήθην·
διότι εὐτυχία ἄμικτος κακοῦ οὐδὲ Πηλεῖ τῷ Αἰακοῦ τοῦ
υἱοῦ τοῦ Διὸς ἐγένετο οὐδὲ τῷ Ἴσοθέω Κάδμω». —
λαγέταν τοι δέρκεται ὁ μέγας πότμος] αὕτη ἐστὶν ἡ μερίς
τοῦ ἀγαθοῦ, ἣν διένειμε τῷ Ἰέρωνι ὁ Ζεὺς· «ἐν σοὶ ἐπι-
βλέπει καὶ διαφυλάττει ὁ μέγας πότμος λαγέτην τύραννον·
ἦτοι σὲ ὁ Ζεὺς κατέστησε καὶ διαφυλάττει τύραννον». —
γάρ] ἐπεξηγηματικὸν τοῦ μοῖρα εὐδαμονίας. —
Ὁ μέγας πότμος] «τὸ μέγα εἰμαρμένον» καὶ ἐπειδὴ ὁ
Ζεὺς ἐπιτηρεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰμαρμένων «ὁ μέγας
Ζεὺς». — αἰὼν δέ] ἀντὶ νὰ εἴπῃ, τί πρέπει νὰ πράττῃ
περὶ τῆς ἐτέρας μερίδος τῆς τοῦ κακοῦ πρὸς παρηγορίαν
ἑαυτοῦ, τίθησιν ὑπ' ὕψιν παραδείγματα ἀνδρῶν ἐκ θεῶν
καταγομένων, Πηλέως καὶ Κάδμου. — ἀσφαλῆς] «ἄνεο

Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
 Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπόλοις 160
 Ἄϊον Θήβαις, ὀπόθ' Ἄρ-
 μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
 Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
 βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε. Κ. ιγ'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις, 165
 Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
 Χρυσέαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε
 Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
 Ἐκ προτέρων μεταμει-
 φάμενοι καμάτων 170

σφάλματος καὶ βλάβης». Π. Σ. — Κάδμω] «ὅπως δὲ αὐτὸν ἀποσεμνόνουσι διαπεφυκῶτα τὸ γένος εἰς θεούς· πρόπαππος γὰρ ὁ Ζεὺς καὶ πάππος ὁ Ποσειδῶν, ὁ δὲ Ἄρης κηδεστής, ἡ δὲ Ἄφροδίτη πενθερά, ἡ δὲ Θυώνη καὶ ἡ Λευκοθέα θυγατέρες, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ὁ Παλαίμων θυγατρίδοι· τὸ δὲ ἔθλον καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων αὐτὸν μάλιστα πάντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα τιμηθῆσαι· διόπερ καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄρμονίας, καὶ ἀπελθὼν ἐπὶ δρακόντων ἄρματος κατόκησεν ἐν Ἥλυσίῳ πεδίῳ, ὡς οἱ ποιηταὶ καὶ μυθογράφοι παραδεδώκασι ἡμῖν». Π. Σ.

— Στ. 156-164. λέγονται . . . κλυτάν] «λέγονται μὲν, ὅτι ἐγένοντο ὀλβιώτατοι τῶν βροτῶν, οἵτινες καὶ τῶν Μουσῶν ἀδουσῶν ἤκουσαν ὁ μὲν ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει, ὁ δὲ ἐν Θήβαις, ὀπότῃ ὁ μὲν ἔγημε τὴν Ἄρμονίαν, ὁ δὲ τὴν παῖδα τοῦ Νηρέως Θέτιν». — μάν] ἀντὶ τοῦ μὲν· ὁ δὲ ἀντιθετικὸς ἐστί (ἐν στ. 173,) ἐν δ' αὐτῷ χρόνῳ.
 — οἶ] οὔτοι. — οἴτε Μοισῶν ἄϊον] «συλληπτικὸς ὁ

τρόπος· τὸ ἐκάστῳ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, καὶ λίαν πυκνὸς ἔστιν ἐν τοῖς τοιούτοις· ὁ μὲν γὰρ Πηλεὺς ἐν Πηλίῳ τῷ ὕρει παρὰ Χείρωνι τὴν Θέτιν γήμας ἤκουεν· ὁ δὲ Κάδμος ἐν Θήβαις τὴν Ἀρμονίαν γήμας ἤκουεν· λέγει δὲ, ὅτι τῶν Μουσῶν ἀδουσῶν καὶ ἐν τῷ ὕρει καὶ ἐν ταῖς ἑπταπόλεις Θήβαις κατήκουσαν» Π. Σ. Παραβ. πρὸς τὰ ἐν Νεμ., Ε. 40. κ. ἐξῆς.

— Στ. 165. δαίσαντο] «καὶ οἱ θεοὶ παρ' ἀμφοτέροις εὐωχῆθησαν, τουτέστιν ἐν ταῖς ἀμφοτέρων γάμοις· καὶ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ω. 62). Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμον, ἐπὶ Πηλέως φησίν». Π. Σ.

— Στ. 166. Κρόνου παῖδας βασιλῆας] «τοὺς βασιλεῖς, τοὺς παῖδας τοῦ Κρόνου, τὸν Δία καὶ Ἥραν» — ἴδον] ἐν τοῖς αὐτῶν γάμοις.

— Στ. 167. ἔδνα τε ἐδέξαντο] παρὰ τῶν θεῶν «ἀκύρωσ τὰ δῶρα ἔδνα εἶπε, τῷ μὲν γὰρ Πηλεῖ γαμοῦντι τὴν Θέτιν ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν σωφροσύνην ἐδώρησατο ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν· τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἀρμονίαν ἢ Ἀφροδίτη χρυσοῦν ὄρμον ἐδώρησατο, ὃν κτησάμενος Πολυνεΐκης κατὰ διαδοχὴν τοῦ γένους παρέσχεν Ἐριφύλῃ, ἵνα πείσῃ Ἀμφιάραον εἰς τὸν πόλεμον ἐξελθεῖν». Π. Σ.

— Στ. 168-171. Διὸς δὲ χάριν . . . καρδίαν] «ἐπεὶ ἐξέφυγον ἐκ τῶν πατρίδων, οἷον ἐκ τῶν προτέρων κακῶν μεταβαλόντες ἠυφράνθησαν· θεῶν γὰρ ἔτυχον γάμων». Π. Σ. — Διὸς χάριν μεταμειψάμενοι] ἐπεὶ ὁ Ὁ Ζεὺς ἀναμειγνύων τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ διανέμει αὐτὰ ταῖς θνητοῖς. — ἐκ προτέρων καμάτων] τῆς ἐκ τῆς πατρίδος ἐξορίας. — ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν] «ἠνωρθώθησαν τὴν καρδίαν ἀσθενοῦσαν ἐκ τῶν παθημάτων τῆς ἐξορίας, ἰάθησαν ἐκ τῆς νόσου καὶ ἐπομένως κατὰ τὸν Σχ. ἠυφράνθησαν». Τὸ ἔστασαν ἔστιν ἀόριστος. β. και οὐχὶ ἀόρ. α. ὡς ἀνωτέρω στ. 95. Ὅθεν τὸ ὀρθὴν

Ἐστασαν ὀρθάν καρδίαν.

Ἐν δ' αὐτε χρόνῳ,

Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-

τρεις ἐρήμωσαν πάθαις

Εὐφροσύνας μέρος αἰ

175

Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατήρ

Ἦλοθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θούῳνα·

Ἐ. εἰ. Κ. εἰ.

Τοῦ δὲ παῖς, ὃν περ μόνον ἀθανάτα

ἐτέθη καθ' ὑπαλλαγὴν ἀντὶ τοῦ ἔστασαν ὀρθοὶ καρδίαν (κατὰ τὴν καρδίαν).

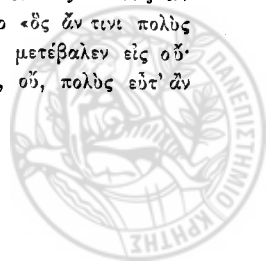
— Στ. 171-182. Ἐν δ' αὐτε . . . νόον] «Μετὰ δὲ ταῦτα. τὰ ἀγαθὰ ἕτερα κακὰ ἐπελθόντα αὐτοῖς ἀφείλοντο μέρος τῆς εὐδαιμονίας· διότι τὸν μὲν Κάδμον ἐπικραναν τὰ παθήματα τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων, Πηλέα δὲ ὁ ἐν Τροίᾳ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέως, ὃν μόνον ἐν Φθίᾳ ἔτεκεν ἡ Θέτις». Μέχρις ἐνταῦθα ἀνέπτουξεν ὁ ποιητῆς πρὸς παρηγορίαν τοῦ Ἰέρωνος διὰ παραδειγμάτων τὴν ὀρθὴν κορυφὴν τῶν λόγων τὴν παρὰ τῶν προτέρων παραδεδομένην. Ἐξετάζων δέ τις τὰ παραδείγματα, εὐρίσκει ἐν αὐτοῖς ἐφηρμοσμένην ἄριστα τὴν κατὰ τὸν Ὅμηρον ὑπὸ τοῦ Διὸς διανομὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Α. ὁ συζυγία κακοῦ καὶ ἀγαθοῦ. Ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Κάδμος ἐξεβλήθησαν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος· ἐν πῆμα· ἔγημαν θεὰς· ἐν ἀγαθόν. Β. ὁ συζυγία. Ποιοῦσι τέκνα, ὁ μὲν θυγατέρας τρεῖς, ὧν αἰ μὲν δύο Ἀγανὴ καὶ Ἰνώ ἠδύτοχον ἀξίως ἑαυτῶν ὑπανδρευθεῖσαι, ἡ δὲ τρίτη, ἡ Σεμέλη, ἔσχε τὴν μεγίστην εὐτοχίαν τοῦ μιγνύεσθαι τῷ Δίῳ· ὁ δὲ Πηλεὺς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἀχιλλέα τὸν μέγιστον καὶ ἐνδοξότατον τῶν ἡρώων· ἐν ἀγαθόν. Τοῦ μὲν Κάδμου καὶ αἰ τρεῖς θυγατέρες κακὸν ἔλαβον θάνατον· τοῦ δὲ

Πηλέως ὁ υἱὸς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς καὶ δόξης ἡλικίας ἐφρο-
νεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος· ἐν κακόν. Καὶ οὕτω λοιπὸν
ἐξετάζων τις τὸν ποιητὴν εὐρίσκει, ὅτι ἀνέπτυξε τὴν δι-
δασκαλίαν τοῦ Ὀμήρου, ὅτι ὁ Ζεὺς διανέμει τοῖς ἀν-
θρώποις παρὰ ἐν ἀγαθὸν καὶ ἐν πῆμα· μεγάλως δὲ
ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες, ὅτι ὁ Πίνδαρος εἶχεν ὑπ' ὄψιν
ἄλλου διδασκαλίαν ἢ τὴν τοῦ Ὀμήρου· ἔτι καὶ ἐν Ὀλ.
B.' 35. καὶ ἐξῆς ἐνός ἀγαθοῦ καὶ ἐνός κακοῦ συζυγίαν
γινώσκει. — Τὸν μὲν ὀξείαισι . . . Θυῶνα]. Ἐν τούτοις
λίαν συνεπτυγμένως περιγράφει τὴν δευτέραν συζυγίαν
τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ἃ ὁ Ζεὺς διένειμε τῷ Κάδμῳ·
καὶ ἡ μὲν περιγραφή τοῦ κακοῦ περιέχεται ἐν τοῖς «τὸν
μὲν ὀξείαισι . . . αἱ τρεῖς». Ἦν λοιπὸν τὸ κακόν, ὃ
ἔδωκεν ὁ Ζεὺς τῷ Κάδμῳ αἱ πάθαι καὶ τῶν τριῶν
θυγατέρων· «ὅτι δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Κῶδμου ἐδυ-
στύχησαν, δηλὸς ὁ λόγος· ἡ μὲν γὰρ Σεμέλη ἐκε-
ραυνώθη παρὰ τοῦ Διὸς· ἡ δὲ Ἀγαυὴ καὶ Ἰνώ εἰς
μανίαν τραπέσαι τοὺς παῖδας διέσπασαν· καὶ ἡ μὲν
Ἀγαυὴ τὸν Πενθέα, ἡ δὲ Ἰνώ κατὰ τινὰς τὸν Μελι-
κέρτιν εἰς λέβητα κατέθηκε· πολλοὶ γὰρ τὸν Ἀθάμαντα
παραδιδόασιν ἐμβεβληκέναι τῷ λέβητι». Π. Σ. Ἡ δὲ
περιγραφή τοῦ ἀγαθοῦ περιέχεται ἐν ταῖς λέξεσιν «ἀτὰρ
λευκωλένῳ . . . Θυῶνα». Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν, ὃ ἐνειμεν
ὁ Ζεὺς τῷ Κάδμῳ, ἦν ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς Θυῶνης
νὰ ἔλθῃ εἰς ἱμερτὸν λέχος αὐτοῦ τοῦ Διὸς. Ὑπὸ τὸ
εὐτύχημα ὅμως τῆς θυγατρὸς ταύτης ὑπακούονται καὶ
τὰ τῶν γάμων εὐτυχήματα τῶν λοιπῶν δύο θυγατέρων·
διότι ἡ μὲν ἔλαβε σύζυγον τὸν ἐνδοξότερον καὶ ἀνδρει-
ότερον τῶν Σπαρτῶν Ἐχίονα, ἡ δὲ Ἰνώ Ἀθάμαντα τὸν
βασιλέα τοῦ Ὀρχομενοῦ. — ἐρήμωσαν εὐφροσύνης μέρος]
ἀφεῖλον τὸν πατέρα μέρος τῆς εὐφροσύνης. Ἡ εὐφροσύνη
τοῦ Κάδμου ἦν, ὅτι συνεζεύχθη θεῶν καὶ κατέστη βασι-
λεὺς τῶν Θηβῶν καὶ ἐγέννησε κίρας εἰς ἱμερτὸν λέχος
ἐλθούσας τὴν μὲν Διὸς, τὴν δὲ Ἥρωος, τὴν δὲ βασιλέως.

Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
 Τόξοις ἀπὸ φυγᾶν λιπῶν, 180
 Ὕρσεν πορὶ καιόμενος
 Ἐκ Δαναῶν γόν. Εἰ
 Δὲ νόφ τις ἔχει
 Θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
 Χρῆ πρὸς μακάρων 185
 Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν ἄλ-
 λοτε δ' ἄλλοῖαι πνοαὶ
 Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
 Ὅλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
 Ὅς πολὺς, εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται. 190

Τὸ δὲ μέρος τῆς εὐφροσύνης, ὃ ἀπώλεσεν, ἦν ἢ ἐπὶ τῷ γάμῳ τῶν θυγατέρων χαρὰ, ἢ ἐπὶ ταῖς πάθαις αὐτῶν μεταβλήθη εἰς λύπην. — ἀτὰρ λευκωλέμφ. . . Θουῶνα] «Θουῶνην τὴν Σεμέλην λέγει». Π. Σ. Τούτοις ἐννοεῖ τὴν εὐτυχίαν, ἧς ἀπῆλαυνεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἐκεραυνώθη· σὺν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ ταύτης ἐννοεῖται, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, καὶ ἡ εὐτυχία τῶν λοιπῶν θυγατέρων, μέχρις οὗ ἐδυστύχησαν. Ὁ Δούκας οὕτω πως ἐξέλαβε τὸ χωρίον «ἀντὶ γὰρ εἶπη τὸ πάθος τῆς Σεμέλης, ὅτι δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκεραυνώθη, εἶπεν ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐμίχθη αὐτῇ ἐν ἡμερτῶ λέχει». — Θουῶνα] «ἡ Σεμέλη διωνομία ἐκέχρητο, Σεμέλη καὶ Θουῶνη· εἰσὶ δὲ αἱ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνη

στ. 190. Εἴ τις ποιήσαιτο τὴν διόρθωσιν ὃς πολὺς ἂν τιν' ἐπιβρίσας ἔπηται; ἡ σύνταξις ἔσοιτο «ὃς ἂν τινι πολὺς ἐπιβρίσας ἔπηται» Ὁ δὲ Boeckhius τὸ ὃς μετέβαλεν εἰς οὗ· οὕτως «Ὅλβος οὐκ εἰς μακρὸν . . . ἔρχεται, οὗ, πολὺς εὖτ' ἂν . . . ἔπηται».

Ὡ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
 Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδ' αμῶς ὑπόστατος.
 Ἔτομολογοῦσι δὲ τὴν Θυώνην ἀπὸ τῆς θυέλλης· Σεμέλη
 δὲ ἢ κατὰ τὸ μυθικόν, ἢ τὰ μέλη τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν
 βρυντῶν διασαλεύσασα, ἢ κατὰ τὸ φυσικόν, ὅτι σείει
 τὰ μέλη τῶν οἰνουργούντων ὁ Διόνυσος, ἐν ᾧ τοὺς βό-
 τρους ἀλλόμενοι πατοῦσιν· ἢ δὲ Θυώνη κατὰ τὸ μυθικόν,
 διὰ τὸ κεραυνοῖς τεθραῦσθαι, κατὰ δὲ τὸ φυσικόν, ὅτι
 πυρῶδης ἢ οὐσία τοῦ οἴνου». Π. Σ. — τόξοις] Πάριδος.
 — πυρὶ καιόμενος] «μετὰ γὰρ τὸ τελευτῆσαι ἐκάθη». Π. Σ.
 — ὤρσεν γόνον ἐκ Δαναῶν] τοσοῦτον ἔνδοξος καὶ μέγας
 ἦρωος ἦν ὁ Ἀχιλλεύς, ὥστε ἅπαντες οἱ Δαναοὶ γόνον ἐξέ-
 βαλλον ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ
 Ἀχιλλέως, μετὰ τοῦ καλοῦ (ὅπερ, ἐστὶ ἡ δόξα τοῦ υἱοῦ
 ἢ παρηγοροῦσα τὸν πατέρα) ἠνώθη ἐν τῷ Πηλεΐ καὶ
 τὸ κακόν, ὁ θάνατος τοῦ παιδός.

— Στ. 183-190. Εἰ δὲ νόφ τις . . . ἔπεται]
 «ἐὼν λοιπὸν τις τῶν θνητῶν γινώσκῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν
 ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὀφείλει, ὅταν τυγχάνῃ ἀγαθοῦ
 τινος, νὰ ἦ εὐτυχῆς ἐπὶ τούτῳ καὶ νὰ ἀδιαφορῇ πρὸς
 τὸ κακόν· διότι ὡς αἱ πνοαὶ τῶν ἀνέμων οὐχ αἱ αὐταὶ
 αἰεὶ εἰσιν, οὕτω καὶ τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ αἰεὶ ἀγαθὰ
 εἰσιν· μάλιστα δὲ ὁ μέγας ὄλβος οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει
 τοῖς ἀνθρώποις». Ταῦτά εἰσιν ὡς συμπέρασμα ἐκ τῶν
 ἠγουμένων. — θνατῶν] οὐχί «τις θνατῶν» ἀλλὰ «ἀλα-
 θείας θνατῶν» ἦτοι «ἀληθείας, ἣν δεῖ ἐν νῷ ἔχειν τοὺς
 θνητούς». — πρὸς μακάρων τυγχάνοντα] «ὅταν ἐπιτυ-
 χάνῃ παρὰ τῶν μακάρων ἀγαθοῦ τινος». Τὸ τυγχάνειν
 ἐνταῦθα ἄνευ πτωτικοῦ ἀπαιτεῖ ἀντικείμενον «ἀγαθοῦ
 τινος». (Ἦρα Heynius ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ). Ἔχει δὲ
 ὁ Πίνδαρος καὶ ἐνταῦθα ὑπ' ὄψιν τὸν Ὅμηρον, ὅστις
 μόνον ἐκείνον θεωρεῖ κακοδαίμονα, φτίνει ὁ θεὸς μόνον
 ἐκ τῶν κακῶν δίδωσιν (Ἰλιαδ. ω. 531 καὶ ἐξῆς) διὸ
 ὀρμώμενος ἐκ τῶν τοῦ Ὁμήρου ὁ Πίνδαρος λέγει, «ὁ

Ἐ. ε. Κ. ιε.

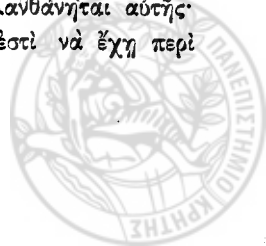
Σμικρὸς ἐν σμικροῖς. μέγας ἐν μεγάλοις
 Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ
 Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν
 Θεραπεύων μαχανάν.

Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον ὀρέξαι, 195
 Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὖ-

ἐπιτογχανῶν ἀγαθοῦ (ἐννοεῖται, οὐχὶ ἀκράτου, ἀλλὰ με-
 μιγμένου κακῷ) χρῆ (ὀφείλει) εὖ πασχόμεν (νὰ ἦ, νὰ
 ζῆ εὐδαίμων· νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν εὐδαίμονα)». — ὄλβος
 . . . ἔπηται] «ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ εἰς
 μακρὰν παραγίνεται, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει,
 ἐπειδὴν μάλιστα ἐπακολουθήσας πολὺς ἐπιβαρῆση καὶ
 παραγένηται· ἡνίκα ἐπιβαρύνας ἑαυτὸν καὶ ἀθροίσας
 ἔπηται· ἐξ οὗ καὶ Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 340).

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος βροτοῖς». Π. Σ. — ὅς πολὺς . . . ἔπηται] ἡ σύνταξις· «ἐκεῖνος,
 ὅς πολὺς ἐστίν, εὐτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται». τὸ δὲ ἐπι-
 βρίσας ἔπηται ἐστὶν ἐπεξηγηματικὸν τοῦ πολὺς
 «ὅταν δηλονότι, ἐπιβρίσας ἔπηται». Ἐμμένει εἰς τὴν
 παραβολὴν τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων πρὸς τὴν παρὰ τῶν
 θεῶν ἔλευσιν τῶν ἀγαθῶν, ἧτοι τοῦ ὄλβου· ἐστὶ δὲ ἡ
 παραβολὴ αὕτη «ὥς οἱ σφοδροὶ καὶ λαῶροι ἄνεμοι οὐ
 διαρκοῦσιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, οὕτω καὶ ἡ εὐδαιμονία ἡ
 διὰ μιᾶς σωρηδὸν ἐπερχομένη οὐ παραμένει ἐπὶ πολὺ».

— Στ. 191-194. Σμικρὸς . . . μαχανάν] Εἰπὼν
 ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω παραμυθούμενος τὸν Ἰέρωνα ἐπὶ τῇ
 νόσῳ, ἔρχεται ἤδη νὰ συμβουλευέσῃ πλαγίως, πῶς καὶ
 περὶ τί ἐνασχολούμενος δύναται νὰ ἐπιλανθάνηται αὐτῆς·
 τὸ δὲ ἐνασχόλημα, ὃ συμβουλεύει, ἐστὶ νὰ ἔχη περὶ

ἐαυτὸν ποιητὰς καὶ νὰ περιποιῆται αὐτοὺς μὴ φειδόμενος δαπανῶν, ἵνα τῇ τε συνουσίᾳ αὐτῶν τερπόμενος μὴ προσέχη τὸν νοῦν τῇ νόσῳ, τοῖς τε ποιήμασιν ἢ ἀρετῇ αὐτοῦ ἀθάνατος γένηται. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ χωρίου «τὸν περιέχοντά με δαίμονα καὶ τὴν τύχην ὄψω τῇ διανοίᾳ καὶ θεραπεύσω αὐτὸν καὶ ἀσκήσω κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ γνώμην, σμικρὰ μὲν πράσσω ἐν σμικροῖς, ἐν δὲ μεγάλοις μεγάλας ἐπιβολὰς λαμβάνων». Π. Σ. — σμικρὸς ἐν σμικροῖς ἔσσομαι] «σμικρὰ ἐν σμικρᾷ τύχῃ, πένης ὦν, θὰ διανοοῦμαι καὶ θὰ πράττω». Ἐκεῖνο, ὃ βούλεται νὰ εἴπη τῷ Ἰέρωνι, λέγει κατὰ τὸ σῶνθες πρὸς ἑαυτὸν. — μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι] «μεγάλα ἐν μεγάλῃ τύχῃ καὶ πλούτῳ θὰ διανοοῦμαι καὶ θὰ πράττω, ὅπερ σὺ, ὦ Ἰέρων, δύνασαι νὰ ποιῆς». — τὸν δὲ ἀμφέποντα δαίμονα] «τὸν περιέχοντά με δαίμονα, τὴν παροῦσαν τύχην». Ὁ δὲ ἀμφέπων δαίμων τὸν Ἰέρωνα ἔστι νῦν ἡ νόσος καὶ ὁ πλοῦτος. — ἀσκήσω φρεσὶ] «θὰ ἐξασκήσω θὰ μεταχειρισθῶ, ὡς αἰ ἑμαὶ φρένες ὑπαγορευοῦσιν». — κατ' ἑμὲν μαχανάν] «κατὰ τὸν ἑμὸν τρόπον, ὅς ἐστι νὰ ὦμαι σμικρὸς ἐν σμικροῖς κ. τ. λ.»

— Στ. 135-197. Εἰ δέ μοι . . . πρόσω] «αἰνίττεται εἰς τὸν Ἰέρωνα προτρεπόμενος αὐτὸν ἀφειδῶς τοῖς ποιηταῖς χορηγεῖσθαι μισθόν, ὥστε ἀνυμνεῖσθαι αὐτόν. Ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ μοι ὁ θεὸς πλοῦτον ἀνθηρόν καὶ εὐδαίμονα παράσχη, ἐλπίζω ἐν τῷ τοὺς ποιητὰς διὰ τούτου δεξιοῦσθαι δόξαν εὐρεῖν ὑψηλοτάτην καὶ τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον». Π. Σ. Ἄριστα ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον οἱ Π. Σ. καθ' ὅσον ἐφαρμόζεται τῷ Πινδάρῳ, ὑποτιθεμένου, ὅτι ἔχει πλοῦτον· διότι κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὁ ἀμφέπων δαίμων τὸν Πινδάρον ἔστι μόνος ὁ Πλοῦτος· καθ' ὅσον δὲ ὁ ποιητὴς ὑπαινίττεται εἰς τὸν Ἰέρωνα, ἐπειδὴ ὁ περιέχων αὐτόν δαίμων ἔστιν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ νόσος· διὰ τούτου πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ὁ Πίνδαρος προτρέπεται διὰ τούτων τὸν Ἰέρωνα εἰς τὸ περιποιεῖσθαι διὰ

ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.

Νέστορα καὶ Λύκιον

Σαρπηδὸν, ἀνθρώπων φάτις,

Ἐξ ἐπέων κελαδεν-

200

νῶν, τέκτονες οἶα σοφοὶ

Ἄρμωσαν, γινώσκωμεν, ἅ

Δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς

Χρονία τελέθει.

Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

205

χορηγιῶν μισθοῦ τοὺς ποιητὰς οὐ μόνον ἐπὶ τῷ ἀνυμνεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ συνεῖναι αὐτοῖς, ἵνα οὕτω ἐπιλανθάνηται τῆς νόσου. — ἀβρὸν πλοῦτον] ἔθηκε τὸ ἐν μόνον μέρος τοῦ δαίμονος, ἦτοι τῆς τύχης τοῦ Ἰέρωνος, τὸ κυριώτερον, τὸν ἀβρὸν πλοῦτον, ὑπακουομένου οἴκοθεν τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς νόσου. Ὅθεν ἢ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Πινδάρου ἀναπλήρωσις τοῦ χωρίου ἐστὶ τοιαῦδε. «Εἰ δέ μοι σὺν νόσῳ πλοῦτον ἀβρὸν θεὸς ὀρέξαι (παράσχοι), ἔχω ἐλπίδα τῆς τε νόσου ἀνακούφισιν. καὶ κλέος εὐρέσθαι καὶ ὑψηλὸν πρόσω». — εὐρέσθαι κλέος] πῶς; δεξιούμενος διὰ τοῦ πλοῦτου τοὺς ποιητὰς, ὡς ἐρμηνεύει καὶ ὁ Π. Σ. καὶ ὡς ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἐπομένων. — πρόσω] «τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον». Π. Σ.

— Στ. 198-204. Νέστορα . . . τελέθει]. Ἐνταῦθα ἐξηγεῖται ὁ ποιητῆς τὴν γενικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν ἀπὸ τοῦ στ. 191. — ἀνθρώπων φάτις] «ἀνθρώπων φάτις, ἢ φάτις». δηλονότι τὸν Νέστορα καὶ Σαρπηδόνα ὄντας φάτις τῶν ἀνθρώπων ὄντας μύθους, τῶν ἀνθρώπων, περὶ ὧν ἀνδρῶν τσαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἦτοι οἱ ποιηταὶ» Heynius. Οἱ Π. Σ. «ἀνθρώπων φάτις ἴσασιν ἢ «ἀνθρώπων φάτις, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἢ «λείπει τῷ λόγῳ τὸ ἔχει, ἔν' ἢ

«Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα ἀνθρώπων φάτις ἔχει, καὶ ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν αὐτοὺς γινώσκωμεν, οἷα σοφοὶ τέκτονες ἤρμωσαν ποιηταί». — σοφοί] οἱ ποιηταί. — παύροις δὲ πράξασθαι εὐμαρές] «Ὀλίγοις δὲ ἐστὶν εὐκολον κατορθῶσαι τοῦτο, κλέος, εὐρέσθαι ὑψηλὸν καὶ τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

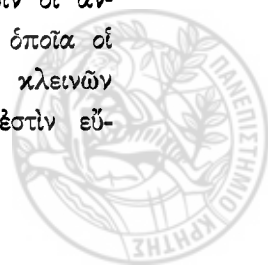
Εἶθε ὁ Χείρων ὁ υἱὸς τῆς Φιλλύρας, ὁ εὐρυκρείων γόνος τοῦ οὐρανίδου Κρόνου, ὁ τεθνηκῶς, εἶθε ἦν ἔτι ζῶν· εἰ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας μόνον γλώσσης ἀνάγκη νὰ εὐχηθῶ τὴν κοινὴν ταύτην εὐχὴν καὶ εἶθε ἤρχεν ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ Πηλίου, ὁ ὢν μὲν θῆρ ἄγριος, νοῦν δὲ φίλον τοῖς ἀνθρώποις ἔχων, οἷος ἦν, ὅτε ποτὲ ἔθρεψε τὸν ἡμερον τέκτονα τῆς ἐνδυναμονούσης τὰ μέλη ἀνωδυνίας Ἀσκληπιὸν, τὸν ἥρωα ἀποσοβητὴν τῶν παντοδαπῶν νόσων. Τοῦτον μὲν ἠ θυγάτηρ τοῦ εὐῖππου Φλεγύα πρὶν γεννήσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς μητροπόλου Εἰλειθυίας, φονευθεῖσα χρυσοῖς τόξοις ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐν τῷ θαλάμῳ κατὰ κέλευσιν Ἀπόλλωνος κατέβη εἰς τὸν δόμον τοῦ Ἄδου διότι ἡ ὀργὴ τῶν παίδων τοῦ Διὸς οὐ μένει ἄπρακτος διότι ἐκεῖνη ἀποσκυβαλίσασα ταῖς ἀμαρτίαις τῶν ἑαυτῆς φρενῶν αὐτὸν, ἄλλον ἐπήνεσε κρύφα τοῦ πατρὸς γάμον· καίτοι πρότερον μιχθεῖσα τῷ ἀκερσεκόμῃ Φοίβῳ, καὶ καθαρὸν θεῖον σπέρμα φέρουσα, οὐ περιέμεινε νὰ ἴδῃ νυμφικὴν εὐωχίαν, οὐδὲ ὕμνον παμφῶνων ὑμεναίων, ὅποια αἱ ὀμηλικες φίλαι

παρθένοι ειώθασιν ἑσπεριναῖς ῥιδαῖς νὰ ὑποκορίζονται· ἀλλὰ προὔτιμησε τὰ μὴ πρέποντα αὐτῆ· οἶα καὶ πολλοὶ ἔπαθον. Ἔστι δὲ εἶδος ἀνθρώπων ματαιότατον, οἵτινες αἰσχύνοντες τὰ ἐπιχώρια ζηλοῦσι τὰ μακρὰν, θηρεύοντες ἀνωφελῆ ἐξ ἐλπίδων ἀβεβαίων. Ἔσχε δὲ τοιαύτην μεγάλην βλάβην ἢ ἄφρων καλλίπεπλος Κορωνίς· ἐλθόντος γὰρ ξένου ἀπ' Ἀρκαδίας, ἠὲνάσθη σὺν αὐτῷ ἐν λέκτροις. Οὐδ' ἔλαθε τὸ ὄμμα τοῦ θεοῦ· διότι τυχὼν ἐν τῇ πολλὰ δεχομένῃ θύματα Πυθῶνι ὁ βασιλεὺς τοῦ ναοῦ Λοξίας εἶδε τοῦτο διὰ τοῦ μαντευτικοῦ ἀληθεστάτου νοδὸς καὶ ἔπεισε τὴν ἑαυτοῦ γνώμην· διότι ὁ νοῦς αὐτοῦ τὰ πάντα γινώσκει, ψεῦδος δὲ οὐκ οἶδεν· ἀπατᾷ δὲ αὐτὸν οὐ θεὸς οὐκ ἄνθρωπος εἴτε πράττων εἴτε βουλευόμενος. Καὶ τότε γνοὺς τὴν ἐκ ξενίας κοίτην τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου καὶ τὸν ἀθέμιτον δόλον, ἔπεμψε τὴν ἀδελφὴν ἀκαταμαχήτῃ δυνάμει ὀργῶσαν εἰς Λακέρειαν. Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς κρημνοῖς τῆς Βοιβιάδος κατῴκει ἡ παρθένος· ἦν ὁ κακοποιὸς δαίμων εἰς κακουργίαν τρέψας ἀπώλεσεν· καὶ τῶν γειτόνων δὲ πολλοὶ ἀπήλαυσαν· διότι σὺν αὐτῇ καὶ ἐκεῖνοι ἐφθάρησαν, ὡς συμβαίνει ἐν ὄρει, ὅτε ἐξ ἑνὸς σπινθῆρος πῦρ εἰσδραμὸν μέγαν δρυμῶνα ἠφάνισεν. Ἄλλ' ἄφ' οὗ οἱ συγγενεῖς ἔθεσαν τὴν κόρην ἐπὶ τῆς πυρᾶς, τὸ δὲ σέλας τοῦ Ἡφαίστου λάβρον περιέδραμεν αὐτήν, τότε εἶπεν ὁ Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι ἀνέξομαι τῇ ψυχῇ νὰ ἀπολέσω τὸ ἐμὸν γένος οἰκτροτάτῃ θανάτῃ διὰ τῆς βαρείας πάθης τῆς

μητρόσ. Οὕτως εἶπεν· ἐν ἐνὶ δὲ τῷ πρώτῳ βήματι προσφθὰς, ἤρπασε τὸν παῖδα ἐκ τοῦ νεκροῦ· τὸ δὲ πῦρ τῆς πυρᾶς διαστὰν ἔφεγγεν αὐτῷ· καὶ λοιπὸν φέρων αὐτὸν παρέδωκε τῷ Μάγνητι Κενταύρῳ, ἵνα διδάξῃ αὐτὸν νὰ θεραπεύῃ τῶν ἀνθρώπων τὰς πολυπήμονας νόσους. Ὅσοι μὲν οὖν ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἔχοντες αὐτοφυᾶ ἔλκη, ἢ τετρωμένοι τὰ μέλη πολιῶ χαλκῷ ἢ λίθῳ μακρόθεν πεμπομένῳ, ἢ κατειλημμένοι ὑπὸ θερινοῦ πυρετοῦ ἢ χειμερινοῦ ψύχους, τούτους, ἄλλους μὲν θεραπεύων μαλακαῖς ἐπιφθαῖς, ἄλλους δὲ ποτίζων φάρμακα πρόσφορα ἢ περιάπτων πανταχόθεν τοῖς μέλεσι, ἄλλους δὲ τέμνων ἰάτρευεν. Ἀλλὰ ὑπὸ κέρδους καὶ ἡ σοφία νικᾶται· διὸ καὶ ἐκεῖνον χρυσὸς ἐν χερσὶ φανείς παρέτρεψεν ἄβρῳ μισθῷ νὰ ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ θανάτου ἄνδρα ἤδη καταδεδικασμένον ὑπὸ τῆς Μοίρας· ὁ οὖν Κρονίων ρίψας ταῖς χερσὶ δι' ἀμφοτέρων ταχέως ἀφείλεν ἀπὸ τῶν στέρνων αὐτῶν τὴν πνοήν· ὁ δὲ καίων κεραυνὸς ἐπήνεγκε τὸν θάνατον. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζητῶμεν παρὰ τῶν θεῶν τὰ πρέποντα ταῖς ἀνθρωπίναις φρεσὶ γνόντες, τί ἐσμέν, ποίας φύσεως. Μὴ, φίλη ψυχῇ, εἰς βίον ἀθάνατον σπεῦδε· κατορθωτὰ μηχανῶ. Εἰ λοιπὸν ὁ σοφὸς Χείρων κατόικει ἔτι ἐν τῷ ἄντρῳ, καὶ οἱ ἡμέτεροι μελίφθογοι ὕμνοι ἐνεποιῶν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ θέλγητρον, ἠδυνάμην νὰ πείσω αὐτὸν νὰ παράσχῃ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἰατῆρα θερμῶν νόσων ἢ τινα λεγόμενον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἑαυτὸν· καὶ ἐν ναυσὶ τέμνων τὴν Ἰονίαν θά-

λασσαν ἤθελον ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀρέθουσαν κρή-
 νην παρὰ τὸν Αἰτναῖον φίλον, ὃς διοικεῖ τὰς Συ-
 ρακούσας βασιλεὺς πρᾶος τοῖς ἀστοῖς, οὐ φθονῶν
 τοῖς ἀγαθοῖς, θαυμαστός πατήρ τοῖς ξένοις. Εἰ μὲν
 οὖν ἡρχόμενῃ αὐτῷ φέρων δύο χάριτας, χρυσὴν
 ὑγείαν τε, καὶ ὕμνον, αἶγλην τοῖς στεφάνοις τῶν
 Πυθίων ἄθλων, οὓς ὁ Φερένικος ἔλαβέ ποτε ἀρι-
 στεύων ἐν Κίβρα· εἰ, λέγω, οὕτως ἡρχόμενῃ, ἡλίου
 τηλαυγέστερον φῶς ἐκείνῳ ἤθελον ἔλθῃ περάσας
 τὸν βαθὺν πόντον. Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν ἐπιλείπεται ἔτι
 νὰ εὐχρηθῶ τῇ Μητρὶ, τῇ σεμνῇ θεῷ, ἣν μετὰ
 τοῦ Πανὸς αἰ κόραι θαμὰ παρὰ τῷ ἐμῷ προαι-
 λίῳ ἐν νυκτὶ μέλπονται. Σὺ δὲ, Ἰέρων, εἰ δύνασαι
 νὰ κατανοήσῃς τὸ ἀληθὲς ἄνθος τῶν λόγων, μα-
 θῶν παρὰ τῶν προτέρων γινώσκεις αὐτό. Παρὰ ἐν
 ἀγαθὸν δύο ὁμοῦ κακὰ διανέμουςιν οἱ θεοὶ βροτοῖς·
 ταῦτα μὲν οὖν οὐ δύνανται οἱ μωροὶ εὐκόσμως
 νὰ φέρωσιν, ἀλλ' οἱ σοφοὶ τοῖς ἀγαθοῖς προσέχοντες
 τὸν νοῦν. Σὺ δὲ εἶσαι εὐδαίμων· διότι ὁ μέγας
 Ζεὺς ὄρᾳ μετ' εὐνοίας ἐν σοὶ μᾶλλον ἢ ἐν τινι
 ἄλλῳ τῶν ἀνθρώπων λαγέτην τύραννον· βίος δὲ
 ἄνευ κακοῦ οὐδὲ τῷ Αἰακίδῃ Πηλεῖ, οὐδὲ τῷ
 ἰσοθέῳ Κάδμῳ ἐγένετο. Οὗτοι λέγονται μὲν, ὅτι
 ἔσχον ἄλβον ὑπέρτατον πάντων βροτῶν· οὔτινες καὶ
 τῶν χρυσαμπύκων Μουσῶν ἤκουσαν ἀδουσῶν, ὁ
 δὲ μὲν ἐν τῷ ὄρει, ὁ δὲ ἐν ἑπταπύλοις Θήβαις,
 ὁπότε ἔγημαν ὁ μὲν τὴν βοῶπιιν Ἀρμονίαν, ὁ δὲ
 τὴν Θέτιν, τὴν κλυτὴν παῖδα τοῦ εὐβούλου
 Νηρέως· καὶ θεοὶ εὐωχήθησαν παρ' ἀμφοτέροις,

καὶ τοὺς βασιλέας, τοὺς παῖδας τοῦ Κρόνου εἶδον ἐπὶ τῶν ἐδρῶν, καὶ δῶρα ἐδέξαντο παρὰ τῶν θεῶν ἔνεκα δὲ τοῦ Διὸς μεταβαλόντες ἐκ τῶν προτέρων συμφορῶν, μετὰ εὐφρονος ἔστησαν τῆς καρδίας. Μετὰ χρόνον δὲ τὸν μὲν Κάδμον αἱ τρεῖς θυγατέρες ἀφήρυσαν μέρος τῆς εὐφροσύνης ἔνεκα τῶν ὀξέων παθῶν τῇ λευκωλένῳ ὅμως Θυώνῃ εἰς ἡμερτὸν λέχος συνῆλθεν ὁ Ζεὺς πατήρ. Τοῦ δὲ Πηλέως ὁ υἱὸς, ὃν μόνον ἢ ἀθάνατος Θετις ἔτεκεν ἐν Φθίᾳ, ἀποθανῶν τόξοις ἐν πολέμῳ, διήγειρεν ἐκ μέρους τῶν Δαναῶν γόνον πυρὶ καιόμενος. Εἰ δέ τις γινώσκει τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὀφείλει, ὅταν παρὰ τῶν μακάρων τυγχάνῃ ἀγαθοῦ, νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν εὐδαίμονα· διότι ὡς αἱ πνοαὶ τῶν ὑψιπετῶν ἀνέμων ἄλλοτε ἄλλαι εἰσὶν, οὕτω τὰ παρὰ τῶν θεῶν διδόμενα· καὶ μάλιστα οὐ παραμένει ἐπὶ μακρὸν ἐκεῖνος ὁ ὄλβος τῶν ἀνδρῶν, ὅς ἐστι πολὺς, ὅταν ἔρχηται βριθῶν. Σμικρὰ ἔχων σμικρὸς ἔσομαι, μέγала, μέγας τὴν περιέχουσάν με λοιπὸν τύχην θὰ ἀσκήσω διὰ τοῦ ἐμοῦ νοδὸς θεραπεύων αὐτὴν κατὰ τὸν ἐμὸν τρόπον· ἐὰν δέ μοι ὁ θεὸς πλοῦτον δῶ μέγαν, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ εὐρω κλέος ὑψηλὸν εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα, περὶ ὧν πολλὰ μυθολογοῦσιν οἱ ἀνθρωποὶ, γινώσκομεν ἐξ ἐπῶν κελαδεινῶν, ὅποια οἱ ποιηταὶ συνήρμωσαν· ἢ δὲ ἀρετὴ διὰ κλεινῶν ῥόδων διαιωνίζεται· ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγοις ἐστὶν εὐκολὸν νὰ κατορθώσωσιν.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Δ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩι ΚΥΡΗΝΑΙΩι

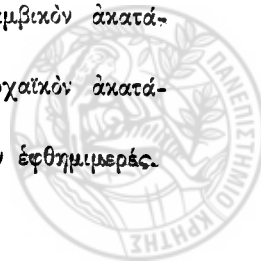
ΑΡΜΑΤΙ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δεκατεσσάρων.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Πινδαρικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἐπιχοριαμβικόν τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς καὶ τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆς.
- ” 2. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Ὅμοιον.
- ” 3. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | - \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβέλεγος.
- ” 4. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Ὅμοιον τῷ πρώτῳ.
- ” 5. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | -$ Δίμετρον ἰαμβικόν ὑπερκατάληκτον.
- ” 6. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικόν πενθημιμέρες.
- ” 7. $\cup \cup - - | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup$ Δίμετρον Ἴωνικόν ἀπ' ἐλάσσονος τῆς δευτέρας συζυγίας τροχαϊκῆς.
- ” 8. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικόν πενθημιμέρες.
- ” 9. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Δίμετρον ἰαμβικόν ἀκατάληκτον.
- ” 10. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δίμετρον τροχαϊκόν ἀκατάληκτον.
- ” 11. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικόν ἑφθημιμέρες.

- Κῶλον 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Εδριπίδειον.
 " 13. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \cup$ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς καταληκτικῆς.
 " 14. $\dot{\cup} \cup \cup - - | \dot{\cup} \cup \cup -$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς Ἐπφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπφδὸς ἐκ κῶλων τριακαίδεκα.

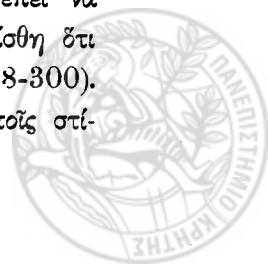
- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Πινδαρικὸν ὅμοιον τῷ πρώτῳ κῶλῳ τῆς στροφῆς.
 " 2. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.
 " 3. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
 " 4. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup$ Ἰαμβέλεγος.
 " 5. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} -$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.
 " 6. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ νὰ ἔπηται ἢ χοριαμβικὴ συζυγία προηγῆται τῆς Ἴωνικῆς. Ἡ τρίτη συζυγία ἐστὶν Ἴωνικὴ ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆς.
 " 7. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Δίμετρον ἰαμβικόν.
 " 8. $- \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Προσοδιακόν.
 " 9. $- \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \cup \dot{\cup}$ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 10. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.
 " 11. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ πλὴν ὅτι ὁ τελευταῖος ποῦς ἐστὶν ἀνάπαιστος.
 " 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Ὅμοιον τῷ πρώτῳ.
 " 13. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup | \dot{\cup} \cup \dot{\cup} -$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Ἐν τῷ προοιμίῳ (ἀπὸ στ. 1-5) λέγει, ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος συνετέθη, ἵνα ἀσθῆ ἔν τῷ κώμῳ, ἔν ὃ Ἄρκεσίλαος τελεῖ ἔν τῇ ἑορτασίμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἄρματι ἔν Πυθῶνι νίκης. Ἄρχεται δὲ εὐθὺς (ἀπὸ στ. 6.) ἀπὸ τοῦ Βάττου τῶν ἐπαίνων τῶν προγόνων τοῦ Ἄρκεσιλάου ὅθεν λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ διηγηθῆ (ἀπὸ στ. 19-99.) τὴν περὶ τοῦ Βάττου μαντείαν τῆς Μηδείας, ἣν ἔν τῇ ἀπὸ Κολχίδος ἐπιστροφῇ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτε προσώρμισαν ἔν Θήρᾳ, ἐμάντευσεν. Μαντεύει λοιπὸν ἡ Μύδεια ἔκ τινος βώλου γῆς, ὃν ὁ Εὐφήμος, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων ἡρώων Ἀργοναυτῶν, ἔλαβεν ἔκ Λιβύης ὡς ξένια παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος περιτεθειμένου τὴν μορφὴν τοῦ Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως· μαντεύει λοιπὸν ἔκ τούτου τοῦ βώλου τοῦ ἔν τῇ Ἀργοῖ ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαλυθέντος καὶ εἰς τὴν θάλασσαν περὶ τὴν Θήραν ἐμπεσόντος, ὅτι ἡ μὲν Ἀργῶ θὰ ἐξοκειλῆ εἰς Λῆμνον· ἐκεῖ δὲ οἱ Ἀργοναῦται θὰ φυτεύσωσι γόνους συνευνασθέντες ταῖς γυναῖξι τῆς Λῆμνου. Οὗτοι δὲ θὰ ἔλθωσιν εἰς Θήραν, ὅπου ἔκ τῶν τοῦ Εὐφήμου γόνων θὰ γεννηθῆ ἀνὴρ, ὃν ἡ Πυθία χρησιμοδοῦσα θὰ διατάξῃ νὰ ἀγάγῃ ἀποικίαν εἰς Λιβύην καὶ γίνῃ βασιλεύς. Οὗτος δὲ (ἀπὸ στ. 104-112) ὁ ἀνὴρ ἐμελλε νὰ ᾗ ὁ Βάττος, ἐξ οὗ (στ. 113-119), ὕμνων ὁ ποιητῆς

λέγει, ὅτι ὁ Ἄρκεσίλαος ἐστὶ ὀγδόη γενεά. Ἐπειδὴ ἡ μαντεία τῆς Μηδείας ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἐπειδὴ ἕνεκα τοῦ πλοῦ τούτου παρήχθη τὸ γένος τοῦ Ἄρκεσιλάου καὶ αὐτὸς ὁ Ἄρκεσίλαος διὰ τοῦτο ἄδει (ἀπὸ στ. 126) καὶ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκ ταύτης δὲ ὅσα μὲν ἦν χρήσιμα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ποιητοῦ ἦτοι συνέτεινον εἰς τὸ νὰ νουθητήσωσιν ἀλληγορικῶς τὸν Ἄρκεσίλαον νὰ καταγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα τὸν Δαμόφιλον, διηγεῖται μετὰ μεγίστης ἐκτάσεως, τὰ δὲ μὴ χρήσιμα διέρχεται ἐν μεγίστῃ μὲν συντομίᾳ, ἀλλὰ μετὰ θαυμαστοῦ ὕψους. Χρησιμεύει δὲ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἡ διήγησις τῆς ἐκ τοῦ Χείρωνος εἰς Ἴωλκὸν καθόδου τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς πείρας, ἣν λαμβάνει ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ἴωλκοῦ, τῆς πρὸς τὸν Πελίαν διαθέσεως τῶν πολιτῶν καὶ τῆς μετὰ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ τοῦ Πελία συνωμοσίας. Ταῦτα λοιπὸν συμπεριέλαβεν ἐν στίχοις ἀπὸ 136-236. Πορεύονται ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν λοιπῶν συνωμοστῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πελία καὶ βιάζονται αὐτὸν νὰ καταθέσῃ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας (ἀπὸ στ. 237-276). Ὁ Πελίας εὐρίσκει τρόπον νὰ ἀπατήσῃ αὐτούς, λέγων, ὅτι ἔλαβε χρησμόν παρὰ τῆς Πυθίας νὰ ἐκπλεύσῃ εἰς Κόλχους, ἵνα κομίσῃ τὸ χρυσομάλλον δέρας, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐστὶ γέρον, ἐκεῖνος πρέπει νὰ ποιήσῃ ταύτην τὴν ἐκστρατείαν καὶ ὠρκίσθη ὅτι θὰ παραδώσῃ τὴν βασιλείαν (ἀπὸ στ. 278-300). Ἡ παρασκευὴ τοῦ πλοῦ ἐμπεριέχεται ἐν τοῖς στί-

χοις ἀπὸ στ. 301-355. Ὁ πλοῦς μέχρι Φάσιδος περιγράφεται ὅσον συντομώτατα, τοσοῦτον ὑψηλότατα ἀπὸ στ. 356-376. Ἐν Κόλχοις παρὰ τῷ Αἰήτῃ ἢ Ἀφροδίτῃ ἐμβάλλει θερμότατον ἔρωτα ἀλλήλων τῇ Μηδεῖα καὶ Ἰάσονι· ἐξ οὗ ἡ Μηδεῖα διδάσκει, πῶς θὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἄθλους ὁ Ἰάσων, οὓς θὰ ἐπιτάξῃ αὐτῷ ὁ πατήρ· καὶ συνέθεντο γάμον (ἀπὸ στ. 376-397). Περιγράφει θαυμασίως τοὺς ἄθλους, τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, τὴν μετὰ τῆς Μηδεῖας ἀναχώρησιν τῆς Ἀργοῦς (ἀπὸ στ. 398-446). Ἡ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Κόλχων διὰ τοῦ Φάσιδος, τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης ἀφίξις εἰς Λῆμνον περιέχεται ἐν τρισὶ μόνον στίχοις. (Τὴν ἀπὸ ἐρυθρᾶς ὅμως θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὤμων κόμισιν τῆς Ἀργοῦς μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης περιεγεγράφει ἐν τῇ μαντεῖα τῆς Μηδεῖας). Ἐν Λήμνῳ οἱ Ἀργοναῦται ἠγωνίσαντο ἐν ἀγῶσιν, οὓς ἔθεντο αἱ Λήμνιαι γυναῖκες· καὶ συνευνόστησαν αὐταῖς (ἀπὸ στ. 450-452). Τότε ἐφυτεύθη καὶ τὸ γένος τοῦ Εὐφῆμου, ὃ μετὰ τῶν ἐκ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν παραχθέντων ἐλθὼν εἰς Λακεδαίμονα, ἐκείθεν εἰς Θήραν ἀπέκρησαν (ἀπὸ στ. 453-461). Ἐκ Θήρας ἡ γενεὰ ὁμῶν, Ἀρκεσίλαος, ἔλαβεν ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν τιμὴν νὰ βασιλεύῃ σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν θεῶν μετὰ μεγάλης συνέσεως τῆς Κυρήνης (ἀπὸ στ. 461-465). Ἐνταῦθα (ἀπὸ στ. 467-479) προτείνει τῷ Ἀρκεσίλαῳ αἰνίγμα, δι' οὗ συμβουλεύει αὐτῷ νὰ

καταγάγη τὸν Δαμόφιλον εἰς τὴν πατρίδα καὶ νὰ ποιήσῃται φίλον ὡς καὶ πρότερον· διότι φόβος ἐστὶ μὴ ὁ Δαμόφιλος πολιτικώτατος ὢν καὶ φρονιμώτατος καὶ μεγίστης τιμῆς παρὰ τῷ λαῷ τῆς Κυρήνης ἀπολαμβάνων, παράσχη αὐτῷ πράγματα. Βασιλεὺς (ἀπὸ στ. 480-492) ὢν, ὡς Ἄρκεσίλαε, καὶ ἔχων τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰσαι ἐπικαιρότατος νὰ ἰατρεύσῃ τὴν πάσχουσαν πόλιν· διότι πόλιν νοσοῦσαν οὐδ' ὁ ἡγεμὼν ἄνευ βοηθείας θεοῦ δύναται νὰ ἀνορθώσῃ. Κατάβαλε λοιπὸν πᾶσαν σπουδὴν περὶ τὴν ἴασιν τῆς Κυρήνης. Ἐκ τῶν συμβουλῶν (ἀπὸ στ. 495 μέχρι τέλους), ἃς καὶ ἀλληγορικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς σοὶ δέδωκα, καταγινώσκεις, ὅτι εἶμαι ἐσθλὸς φίλος. Ὅθεν αὐτὸ, ὅπερ θά σοι ἀναγγεῖλω, ὀφείλεις νὰ τιμήσῃς. Ὁ Δαμόφιλος ἐμπαθῶς ποθεῖ τὴν πατρίδα καὶ τὴν σὴν φιλίαν. Γινώσκεις τὰς πολιτικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτοῦ ἀρετάς· λυπηρότατον λοιπὸν ἐστὶ τοιοῦτος ἀνὴρ νὰ ᾔναι φυγὰς καὶ μακρὰν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Συγχώρησον αὐτόν· καὶ ἦν ποιήσῃς τοῦτο, οὐ παύσομαι ἀεὶ ὑμῶν σε.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἔγραψεν Ἀρκεσίλαφ τῷ Κυρηναίων βασιλεῖ νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα, ὃς γέγονεν ἀπὸ τοῦ πρώτου Βάττου Κυρήνης γὰρ πρῶτος ἐβασίλευσε Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ὁ καὶ τὴν ἀποικίαν ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην ἀπαγαγὼν καὶ Κυρήνην οἰκίσας, ὃς διαδόχον τῆς ἀρχῆς κατέλιπεν υἱὸν Ἀρκεσίλαον· παρὰ δὲ τούτου παρέλαβε τὴν βασιλείαν Βάττος ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαιμών· τοῦ δὲ Βάττου ἄλλος γίνεται Ἀρκεσίλαος, καὶ οὕτω παῖς παρὰ πατρὸς τὴν δυναστείαν παρέλαβε, καὶ τέσσαρες μὲν Βάττοι τέσσαρες δὲ Ἀρκεσίλαοι ἐγένοντο». Π. Σ. Φαίνεται δὲ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, τῆς Κυρήνης δημοκρατηθεῖσης, ἐτελείωσεν ἡ βασιλεία τῶν Βαττιάδων διαμείνασα ἕτη διακόσια. «Ἡρόδοτος (δ. 155) μὲν οὖν φησιν, ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσεν, Ἀριστοτέλην πρότερον λεγόμενον, τῇ Λιβύων φωνῇ. Λίβυες γὰρ Βάττους τοὺς βασιλέας λέγουσιν· οἱ δὲ, ὅτι ἰσχυφῶνος ἦν, καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενον ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσεν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλώτταν βατταρίζειν φαμέν· ἔνιοι δὲ Κόκκυγα αὐτὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ μὴ γεγωνὸς φθέγγεσθαι». Π. Σ.

Καὶ ἡ ᾠδὴ αὕτη καὶ ἡ ἐπομένη ἐπιγεγραμμέναι εἰσὶ τῷ αὐτῷ Ἀρκεσίλαφ εἰς τὴν αὐτὴν νίκη· ἀλλ' ἐν οὐδετέρῳ ἀναφέρεται ἡ Ὀλυμπιακὴ νίκη, ἣν ἐνίκησεν ὁ Ἀρκεσίλαος τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· διότι αὕτη ἐγένετο ὕστερον «ὁ Ἀρκεσίλαος ἐνίκησε τὴν Πυθικὴν ταύτην νίκη· τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα· ἔνιοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐνίκησε καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμ-

πιάδα· ἀλλ' οὐκ ἔγραψεν εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτοῦ νίκην, καίτοι μετὰ τὴν Πυθικὴν γενομένην, ἀλλ' εἰς τὰ Πύθια μόνον γράφει δὲ εἰς ταύτην τὴν νίκην καὶ ἑτέραν αὐτῷ ᾠδὴν τὴν ἐφεξῆς, ἥτις καὶ οἰκειότερα ἐστὶ κατὰ τὰ νοήματα καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν· ἡ γὰρ δὴ προκειμένη ᾠδὴ ἱστορικὴν ἔχει παρέκβασιν· τὰ γὰρ ἐπὶ Κυρῆνης κτήσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ταραχῶν περιέχει καὶ ὡς Ἀρκεσίλαος τοὺς μὲν ἀνείλε, τοὺς δὲ ἐφωγάδευσεν, ἐν αἷς τις ἦν καὶ Δαμόφιλος, ὃς ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἦλθεν εἰς Θήβας, ὑπὲρ οὗ φαίνεται ὁ Πίνδαρος παρακαλῶν καὶ βουλόμενος αὐτὸν διαλλάξαι». Π. Σ. —

Εἰ ἔστιν ἀληθὲς, ὅτι οὐκ ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ νικίῳ τῷ Ἀρκεσιλάῳ νικήσαντι, ὡς λέγουσιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοῦτό ἐστι βέβαιον σημεῖον, ὅτι ὁ Ἀρκεσίλαος ὠργισθὴ τῇ παρουσίᾳ ᾠδῆ καὶ τούτου ἕνεκα οὐκέτι παρήγγειλε τῷ Πινδάρῳ νὰ ποιήσῃ αὐτῷ ὕμνον· καὶ τύραννος ὢν ὠμὸς εἶχε λόγον νὰ ὀργισθῇ· διότι ὁ Πίνδαρος ἐν τῇ παρουσίᾳ ᾠδῆ οὐχ ἰκετεύει ὑπὲρ τοῦ Δαμοφίλου ὡς ὑπὲρ ἀνδρὸς ταπεινωθέντος τὸ φρόνημα, ἀλλ' ὑπὲρ ἀνδρὸς, ὅστις καὶ πρὶν τῆς φυγῆς βασιλικῶς ἐλάμβανε τιμὰς καὶ πολλὰ ὠφελῆκει τῷ Ἀρκεσιλάῳ συνεργαζόμενος καὶ συμβουλευὼν αὐτῷ· καὶ μετὰ τὴν φυγὴν πολλὰ πράγματα δύναται νὰ παράσχῃ· διὸ καὶ παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰάσονα, καὶ ἐν τῷ αἰνίγματι ἀπειλητικῶς τρόπον τινὰ συμβουλεύει νὰ καταγάγῃ αὐτόν. Ἔτι δὲ παραβάλλει αὐτόν καὶ πρὸς τοὺς Τιτᾶνας τοὺς πρὸ τῆς ποινηῆς βασιλικὴν ἔχοντας δύναμιν. Ταῦτα πάντα ἰδύοντο νὰ παροργίσωσι τύραννον. Τίς τῶν δύο ᾠδῶν πρώτη συνετέθη, οὗ δύσκολον νὰ προσδιορισθῇ. Ἡ ἐπομένη ᾠδὴ συντάχθη καὶ ἐπέμφθη ἀμέσως μετὰ τὴν νίκην· ἡ δὲ παρῶσα μετὰ χρόνον οὐχὶ ὀλίγον· διότι τῆς μὲν παρουσίης ᾠδῆς κύριος σκοπὸς ἐστὶ νὰ συνδιαλλάξῃ τὸν Δαμόφιλον τῷ Ἀρκεσιλάῳ λαμβάνων πρόφασιν τὴν νίκην, ἡ δὲ ἐπομένη ᾠδὴ κύριον σκοπὸν ἔχει νὰ ἄσῃ τὴν νίκην. Ὅθεν

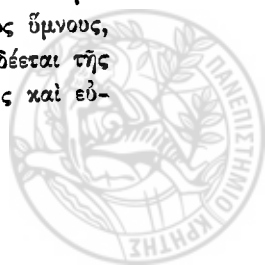
δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἡ παρούσα ᾠδὴ ἢ ἐν ἢ καὶ πλείονα ἔτη ὕστερον τῆς νίκης συνετάχθη, ἵνα ἀσθῆ ἐν ἐπετείῳ ἑορτῇ τῆς νίκης, κύριον σκοπὸν ἔχουσα τὴν συνδιαλλαγὴν τοῦ Δαμοφίλου. Ὅτι δὲ ἡ παρούσα ᾠδὴ συντάσσεται, ἵνα ἀσθῆ ἐν ἐπετείῳ τῆς νίκης ἑορτῇ, δηλοῦται ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου· ἐν ᾧ οὐ διαφαίνεται, ὅτι ὁ Ἄρκεσίλαος κωμᾶζει ἐπὶ νίκῃ νῦν συμβάσῃ· ἀλλ' οὔτε ἐν στ. 116 καὶ ἐξῆς « τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄτε Πυθῶ κῦδος ἐξ Ἀμφικτυόνων ἔπορεν ἱπποδρομίας » δύναται τις ἀσφαλῶς ἐν τῇ λέξει ἔπορεν νὰ παραλάβῃ τὸ νῦν· ἐν τῇ ἐπομένη ὅμως ᾠδῇ σαφέστατα λέγει (στ. 24, καὶ ἐξῆς), ὅτι νῦν νενίκηκεν ὁ Ἄρκεσίλαος. Αἱ δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ ᾠδῆ πολλαὶ παρεκβάσεις, ὡς λέγουσιν οἱ σχολιασταί, κυρίως οὐ παρεκβάσεις εἰσὶν, ἀλλὰ ἢ ἀναφέρονται πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν, τὴν συνδιαλλαγὴν τοῦ Δαμοφίλου, ἢ πρὸς τὴν νίκην, ἢτοι πρὸς τὸ γένος καὶ τοὺς προγόνους τοῦ Ἄρκεσιλάου.

Σ. α. Κ. ιδ'.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
 Σταμεν, εὐῖππου βασιλῆϊ Κυρά-
 νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλα,
 Μοῖσα, Λατοῖδαισιν ὀφειλόμενον
 Πυθῶνί τ' αὐξῆς οὔρον ὕμνων. 5

— Στ. 1-5. Σάμερον . . . ὕμνων] «Σήμερον ὁ Ἀρκεσίλαος ὁ βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἀνὴρ φίλος, τελεῖ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς ἐν Πυθῶνι νίκης· πρέπει λοιπὸν, ὦ Μοῦσα νὰ παρασταθῆς, ἵνα σὺν αὐτῷ τιμῆσῃς τὴν ἑορτὴν καὶ μεγαλύνῃς τὸν ὕμνον, τὸν ὀφειλόμενον τοῖς παισὶ τῆς Λητοῦς καὶ τῇ Πυθῶνι». — σάμερον] «ἐν ἡ ἡμέρᾳ τελεῖ ὁ Ἀρκεσίλαος τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς νίκης». — εὐῖππου] «τὴν Κυρήνην εὐῖππον εἶπεν οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξει τὴν τῶν ἀρμάτων κατάλευξιν· καὶ τὴν ἰππικὴν δὲ Ἀθηναῖν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί· τινὲς δὲ ὡς ὅτι ἡ ἰππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὐρέθη». Π. Σ. — βασιλῆϊ . . . Ἀρκεσίλα] ὑπερβατὸν ἀντὶ «βασιλῆϊ Κυράνας Ἀρκεσίλα, ὄφρα σὺν αὐτῷ κωμάζοντι» — κωμάζοντι] «κώμους ἄγοντι καὶ χορεύοντι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ» — Λατοῖδαισιν] «τοῖς παισὶ τῆς Λητοῦς, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μόνῳ, ὥστε τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ ἐξενεχθῆναι, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῷ αἰτίῳ τῆς νίκης ὀφείλεσθαι τὸν ὕμνον καὶ τῷ τόπῳ· οὐπερ ὁ ἀγὼν ἐπώνυμος». Π. Σ. — οὔρον ὕμνων] τὸ καλῶς καὶ ἐπιτυχῶς ἄδεσθαι τοὺς ὕμνους, τοῦτο καλεῖ οὔρον ὕμνον· καὶ τούτου ἕνεκα δέεται τῆς Μοῦσης νὰ συμπαρασταθῆ, ἵνα οἱ ὕμνοι καλῶς καὶ εὐτυχῶς πλέωσιν ἀδόμενοι καὶ ψαλλόμενοι.

Ἐνθα ποτὲ χρυσέων

Διὸς αἰητῶν πάρεδρος,

Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

λωνος τυχόντος, ἰέρα

Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον

10

Καρποφόρου Λιβύας, ἰεράν

— Στ. 6-19. Ἐνθα ποτὲ . . . δέσποινα Κόλχων] ὅπου ποτὲ ἢ τῶν χρυσῶν τοῦ Διὸς αἰετῶν πάρεδρος καὶ ἰέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθία, οὐκ ἀποδημοῦντος τοῦ θεοῦ ἀλλὰ παρόντος, ἐχρησιμώθησε συνοικιστὴν γενέσθαι τῆς Λιβύης τὸν Βάττον, ὅπως ἂν τὴν ἰεράν νῆσον Θήραν καταλιπὼν ὁ Βάττος κτίσῃ τὴν εὐάρματον καὶ ἱπτικωτάτην πόλιν ἐν τῇ τροφιμωτάτῳ καὶ ἄκρῳ μέρει τῆς Λιβύης καὶ τὸ τῆς Μηδείας ἔπος ἀνασώσῃ τὸ περὶ τῆς Θήρας, ὅτι δὴ ἑπτακαυδεκάτῃ γενεᾷ ἀπὸ τοῦ χρόνου αὐτῆς ἀποικία ἔσται ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην· ὅπερ δὴ ἔπος ἢ τοῦ Αἰήτου παῖς ἢ ὀργίλος Μηδεία ἐκ τοῦ ἀθανάτου στόματος ἀπερθέγγετο, ἢ τῶν Κόλχων βασιλεῖς». Π. Σ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὸ κάλλος καὶ τὴν τεχνικὴν σύνδεσιν τῶν ἐννοιῶν ἀπὸ στ. 6-119. Ἀμύθητός ἐστιν ὁ τοῖς προγόνους τοῦ Ἀρκεσιλάου ἐκ ταύτης τῆς διηγήσεως προσγινόμενος ἔπαινος· πῶς καλῶς κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοῦ ἐποχῆς καὶ ἐπιτηδεῖως ἀποδεικνύει, ὅτι θεόθεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διὸς (παράβαλ. 40-41.) ἡ βασιλεία τῆς Κυρήνης ἦν προσδιωρισμένη τοῖς ἀπογόνους τοῦ Εὐφήμευ, καὶ ὅτι ἐπομένως καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος ἐκ θεοῦ βασιλεύει. — χρυσέων Διὸς ὀρ-

στ. 7. αἰητῶν ἐκ τῆς Ἀλδίνης ἐκδόσεως ἀντὶ τοῦ ἐν χειρογράφοις αἰετῶν· ἐκ διορθώσεως δὲ κατ' εἰκασίαν πιθανωτάτην ὀρνίχων. Ἡμεῖς δὲ μετ' ἄλλων παρεδεξάμεθα τὴν ἐξ Ἀλδίνης ἐκδόσεως.

στ. 9. ἰέρα. αἰ δὲ δύο συλλαβαὶ $\overline{\iota\epsilon}$ ὅψ' ἐν μακρόν.

νίχων πάρεδρος [ίερα] «λόγος τις, τοιοῦτος περιηχῆι, ὅτι Ζεὺς τὸ μεσαίτατον τῆς οἰκουμένης καταμετρήσασθαι βουληθεὶς, ἕσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διέπτάμενοι συνέπεσον κατὰ τὴν Πυθῶνα ἀλλήλοις, ὥστε τὴν σύμπτωσιν ὀρίζειν αὐτόθι τῆς ὅλης οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον· ὕστερον δὲ ὡς σημεῖον τοῦ γεγονότος καὶ χρυσοῦς ἀετοὺς κατασκευάσας ἀνέθηκε τῷ τοῦ θεοῦ τεμένει· ἤρθησαν δὲ ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, ὃν Φιλόμηλος συνεστήσατο. — οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος] «διὰ τούτων ἐμφαίνει τῶν ῥηθέντων τὸ ἀσφαλές· τότε γὰρ ἡ Πυθία μάλιστα ἀκριβέστερον χρησιμφοδεῖ, ὅτε πάρεστι τῷ μαντεῖφ ὁ θεός». Π. Σ. — [ίερα] ἡ Πυθία «μὴ ἰέρεια, ἀλλ' ἰερα· καὶ τὸ ἰερα προπαροξυτόνως τονιστέον· ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ Ἰομηρος (Ἰλιάδ. ζ. 300) γούν φησι·

Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκ' ἀθηναίης ἰε-
ρεια·

συστείλας τὴν τελευταίαν». Π. Σ. — ἔχρησεν οἰκιστῆρα Βάττον] σύνθηες καὶ τοῖς πεζοῖς τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξηρητημένης προτάσεως νὰ γίνηται ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας ἀλλ' ἐνταῦθα οὐκ ἔχει οὕτω. Τὸ ἔχρησε σημαίνει «ἐκήρυξε χρησιμφοδοῦσα· ἡ σύνταξις λοιπὸν καὶ ὁ νοῦς «χρησιμφοδοῦσα ἐκήρυξε Βάττον οἰκιστῆρα Λιβύης, ἵνα (ὡς) λιπὼν ἤδη ἱεράν νῆσον κτίσειεν». Δισσαὶ αἱ περὶ τοῦ αἰτίου τῆς εἰς Δελφοὺς ἀφίξεως τοῦ Βάττου γινώμαι τῶν παλαιῶν, διττοὶ καὶ οἱ χρησμοὶ ἀναφέρονται. «Περὶ δὲ τῆς Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ἔμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἔνεκεν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἔλθειν· καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω τε καὶ κάτω ἐπιθρουλλοῦσι τὸν (Ἡροδ. δ. 155).

Βαττ', ἐπὶ φωνὴν ἤλθε· ἄναξ δέ σε
Φοῖβος Ἀπόλλων

Νᾶσον ὡς ἤδη λιπῶν
 Κτίσσειεν εὐάρματον
 Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῶ,

Ἄ. ἀ. Κ. ιδ'.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι- 15
 θ' ἐβδόμα· καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ
 Θήραιον, Αἰήτῃ τὸ ποτε ζαμενῆς

Ἔς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκι-
 στήρα.

Οἱ δὲ, στάσεως περιπεσούσης πολιτικῆς· ὁ Μενεκλῆς γοῦν πιθανωνέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν περὶ τῆς φωνῆς· φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων· ἡγεῖτο δὲ τῆς ἐτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων, τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως καὶ φυγεῖν τὴν χώραν, ἀπογινώσκοντας δὲ τὴν εἰς τὴν πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλευέσθαι· ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφούς Βάττος ἠρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσωνται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς, ἢ ἐτέρωσί ποι ἀποικίαν στείλωνται· τὸν δὲ θεὸν χρῆσαι·

Βάττε τὸ πρόσθεν κακὸν, τὸ δὲ δεύ-
 τερον ἔσθλόν ἐρεῦνα.

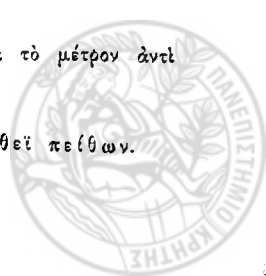
Ἔρχεο, λείφ' ἀλίαν χώραν ἡπειρος·
 ἀμείνων·

Ἦψος πρότερον δόμον* πείθεο μύθη**

στ. 13. κτίσσειεν ἐκ διορθώσεως διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ κτίσειεν.

*) κατὰ διορθωσιν *Heynii* ἀντὶ δόλον.

**) κατὰ διορθωσιν τοῦ αὐτοῦ ἀντὶ πείθει πείθων.

Στερβρήν γῆν ὀσίως, ἣν μισεῖ πολλήν
 ἀθεμίστως·
 Οἶά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν
 ἰκάνει.» Π. Σ.

ὁ Πίνδαρος λοιπὸν μυθικώτερον παραδέχεται, ὅτι ἑρω-
 τῶντι τῷ Βάττω περὶ τῆς φωνῆς ἢ Πυθία ἔδωκε τὸν
 παρὰ τῷ Ἡροδότῳ χρησμόν. — [ἱερὰν νάσον] «ἱερὰν εἶπε
 τὴν Θήραν, ἣ ὅτι Κάδμος κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς
 ἀδελφῆς στελλόμενος προσορμισθεὶς τῇ νήσῳ ἀνέκτισε
 Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνας ἱερὸν αὐτόθι, ὡς ἱστορεῖ Θεό-
 φραστος· ἣ ὅτι Λακεδαιμόνιοι ἀποικίσαντες Ἀπόλλωνι
 αὐτὴν ἀνιέρωσαν, ὡς φησι Ἱεροκλῆς». Π. Σ. — [εὐάρ-
 ματον] ταῦτὸν τῷ ἀνωτέρῳ εὐῖππον Κυράναν· — [ἀργι-
 νόεντι μαστῷ] «ἐπὶ λευκογείου λόφου». Ὁ Ὅμηρος
 (Ἰλιάδ. β'. 656) ὀνομάζει τὴν πόλιν τῆς Ῥόδου Κά-
 μειρον ἀργινόεντα, ὡσαύτως (Ἰλιάδ. β. 647) καὶ τὴν
 ἐν Κρήτῃ πόλιν Λύκαστον· ἀμφότεραι δὲ αὗται αἱ πόλεις
 ἔκειντο ἐπὶ βουνῶν λευκογείων· καὶ ἡ πόλις δὲ τῆς Κυ-
 ρήνης ἔκειτο ἐπὶ λόφου. Ὅθεν μαστός ἀργινόεις, λόφος
 λευκόγειος· «Ἱεροκλῆς φησι κεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου
 μαστοειδοῦς λευκογείου». Π. Σ. — τὸ Μήδειας ἔπος
 Θήραιον] «ἔχει δὲ ἡ ἱστορία οὕτως· ἤνικα εἰς τὴν Σύρ-
 τιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ τῆς Λιβύης
 ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργῶ, εἶτα καθῆκον εἰς τὴν θάλασσαν,
 συντυχόντες Εὐρυπύλῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος παιδί καὶ
 ἐπειγόμενοι πρὸς τὸν πλοῦν ἐδέξαντο ξένια τὰ παρατυ-
 χόντα. Ἐκεῖνος γὰρ βῶλον ἀπὸ τῆς γῆς λαβὼν ἔδωκεν·
 ὁ δὲ Εὐφήμος ἐδέξατο· εἶτα πρὸς τῇ Θήρᾳ ὑπερκλύ-
 σαντος τοῦ κύματος καὶ διαλυθείσης τῆς βῶλου ἔμαν-
 τεύσατο ἡ Μήδεια, ἐν τῇ Θήρᾳ ὄντων αὐτῶν, τοὺς ἀπὸ
 Εὐφήμου ἑπτακαιδέκατῃ γενεᾷ ἀποικίαν στείλασθαι ἐκ
 Θήρας εἰς Λιβύην. Ὁ δὲ Εὐφήμος παῖς Ποσειδῶνος ἦν
 καὶ Μηκιονίκης τῆς Εὐρώτα θυγατρὸς, ὃς ἔγημε θυ-
 γατέρα Ἀλκμήνης Λαιονόμην, ἀφ' οὗ ἑπτακαιδέκατος ὢν

Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
 Δέσποινα Κόλχων· εἶπε δ' οὕτως
 Ἥμιθέοισιν Ἰά-

20

σονος αἰχματᾶο ναύταις·

Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
 θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·

Φαμί γὰρ τὰς δ' ἐξ ἀλιπλάγ-
 κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν

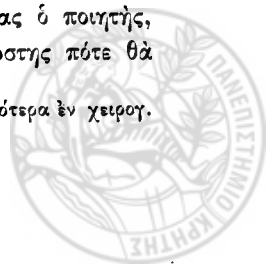
25

Ἄστέων ρίζαν φυτεύ-
 σεσθαι μελησίμβροτον

ὁ Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐστεί-
 λατο». Π. Σ. — Ἔπος Θήραιον] ὅπερ ἐν Θήρᾳ ἡ Μή-
 δεῖα εἶπεν, ὅτε ἐπέστρεφον εἰς Θεσσαλίαν. — ἀγκομί-
 σαιθ'] ἀνακομίσειεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν, ἀνασώσειεν,
 ἐπὶ τέλος ἀγάγοι». Π. Σ. — σὺν ἐβδόμᾳ καὶ δεκάτᾳ
 γενεᾷ] ὡσπερ ἐμάντευσεν ἡ Μήδεῖα· ἐμάντευσε δὲ, ὅτι
 τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ γενεᾷ ἀπὸ τοῦ χρόνου αὐτῆς σταλή-
 σεται ἀπὸ Θήρας εἰς Λιβύην ἀποικία. — [ζαμενῆς] «ἡ
 ἄγαν ὀργίλος καὶ πικρά· τὸ δὲ ἐπίθετον ἐκ τῆς ἱστορίας,
 ὅτι ὑπέμεινε τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποσφάζει καὶ τὸν
 ἀδελφὸν Ἄψυρτον». Π. Σ. — ἀθανάτου στόματος] ὀνο-
 μάζει τὸ στόμα τῆς Μηδεῖας ἀθάνατον· ἐπειδὴ ἀθάνατοι
 μαντεύονται ἀληθῶς τὰ μέλλοντα. Ὅθεν ἀθάνατον ἴσον
 θεῖον· «ἀθάνατον στόμα τὸ τῆς Μηδεῖας εἶπεν, ὅτι,
 ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης, οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ὑπ' αὐτῆς
 ἀτελὲς γέγονεν οὐδὲ ἐφθάρη». Π. Σ.

— Στ. 19. εἶπε δὲ οὕτως] ὅτε δηλαδὴ οἱ Ἀργο-
 ναῦται ἐπιστρέφοντες εἰς Θεσσαλίαν ἔπλεον παρὰ τὴν
 Θήραν. Τοιαύτη τέχνη συνδέει τὰς ἐννοίας ὁ ποιητής,
 ὥστε νὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἀκροατὴς ἢ ἀναγνώστης πότε θά

στ. 21. αἰχμητᾶο καὶ αἰχματᾶο, ἀμφοτέρω ἐν χειρογ.

ἀκούσῃ καὶ μάθῃ ἐκεῖνο, ὃ μέλλει νὰ εἴπῃ. Τὰ ἀπὸ τοῦ στ, 19-103 διηγεῖται, ἵνα ὡς συμπέρασμα ἐξαγάγῃ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Βάττου καὶ ἐκ τούτων τοὺς τοῦ Ἀρκεσίλαου· ἐμβαίνει δὲ εἰς τὴν διήγησιν ταύτην οὐχὶ ἀσυνεπῶς ἀλλὰ κατηναγκασμένως ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἐνοιῶν· καὶ τούτου ἕνεκα θαυμασίως τέρπεται ὁ ἀναγνώστης, πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ ἀκροώμενος ταῦτα ἀδόμενα.

— Στ. 24-28. Φαμί γάρ . . . θεμέθλοις] «Μαντεύομαι, ἢ λέγω μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς νήσου θὰ σταλῇ ἀποικία ποτὲ εἰς Λιβύην, ἣτις θὰ ὑπάρξῃ ἀρχὴ πόλεων καὶ ρίζα ἀξία λόγου τοῖς ἀνθρώποις». — ἀλιπλάγκτου γὰς] Καλεῖ τὴν Θήραν ἀλίπλαγκτον «ὅτι ἐνάλιος οὕσα πλήττεται ὑπὸ τῶν κυμάτων». Π. Σ. — Ἐπάφοιο κόραν] «τὴν Λιβύην, τὴν Ἰρωίδα, ἀφ' ἧς ἡ χώρα ὀμωνόμος. Ἐπάφου γάρ τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου Λιβύη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Βῆλος». Π. Σ. ὡς ὁ Ἀπόλλων γήμας ἐν τῷ Πηλίῳ ὕρει τὴν Κυρήνην τὴν κόρην τοῦ Ὑφέως μεταγαγὼν εἰς Λιβύην κατέστησεν αὐτὴν κυρίαν καὶ δέσποιναν τῆς περὶ τὴν Κυρήνην χώρας καλέσας αὐτὴν ὀμωνύμως τῇ αὐτοῦ συζύγῳ (Πύθ. Θ.), οὕτω καὶ ὁ Ποσειδῶν γήμας τὴν Λιβύην τὴν κόρην τοῦ Ἐπάφου κατέστησεν αὐτὴν δέσποιναν ἀπάσης τῆς χώρας καλέσας αὐτὴν ὀμωνύμως τῇ γυναικί. — ἀστῶν ρίζαν φυτεύσασθαι] «ἢ Λιβύη ἢ σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δέσποινα καὶ κυρία τῆς ὀμωνόμου χώρας θὰ φυτεύσῃ ρίζαν ἀστῶν (πόλεων) ἐν τῇ χώρᾳ, ἧς ἐστὶ δέσποινα· ἦτοι θὰ παραλάβῃ ἀποικίαν ἐκ τῆς Θήρας καὶ θὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐν τινὶ μέρει (ἐν τοῖς θεμέθλοις τοῦ Διὸς Ἄμμωνος) ὡς ρίζαν, ἐξ ἧς θὰ βλαστήσωσιν ἄσθη ἢ ὡς ἐν στ. 34. λέγει, θὰ γένωνται μεγάλαι πόλεις. — μελησίμβροτον] «ἢ ἔσεται μέλημα τοῖς βροτοῖς, ἦτοι οὐκ εὐκαταφρόνητος τοῖς ἀνθρώποις ἔσεται. — Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις] «Ἄμμωνα Λίβρες τὸν Δία πρόσγορευουσι καὶ οὕτω τιμῶσι, καὶ ἐστὶν αὐτοῦ μαντεῖον

Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ἐ. ἀ. Κ. γ'.

Ἄντι δελφίνων δ' ἐλαχυπτερούγων

Ἴππους ἀμείψαντες θοάς,

30

Ἄνια τ' ἀντ' ἐρετμῶν

Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.

Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-

σει, μεγάλην πολίων ματρώπολιν

Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε

35

ἐν Λιβύῃ καὶ γὰρ καὶ Φαίστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί.

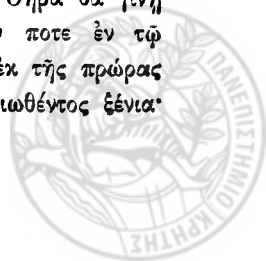
Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κερρατηφόρε, κέ-
κληθι, μάντι·

ἐνταῦθα δὲ πῶς τὴν Κυρήνην τοῦ μαντείου πλησίον εἶναι φησιν (ὁ Πίνδαρος); ἀπέχει γὰρ ἵκανοὺς σταδίους· ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ θεῷ». Π. Σ.

— Στ. 29-32. Ἄντι δελφίνων . . . ἀελλόποδας]

«ἀντὶ νησιωτικῶν καὶ θαλασσίων ἔργων ἡπειρωτικά καὶ ἵππικὰ μεταλήφονται οἱ Θηραῖοι· ἤτοι νησιῶται ὄντες ἡπειρώται γενήσονται». Π. Σ. — ἀντὶ δελφίνων . . . θοάς] «ἀντὶ τῶν τάχιστα διανηχομένων δελφίνων, εἰς ὧν τὴν ἀλίευσιν ἐνησχολοῦντο, μεταβαλόντες ἔργον θά τι θασσεύωσιν ταχείας ἵππους. — ἐλαχυπτερούγων] ἐκ τοῦ ἐλαχὺς (μικρὸς) πτέρου· μικροπτερούγων· καὶ παραπλευροὶ ἄκανθαι αὐτῶν πτερούγια καλοῦνται». Π. Σ. Τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ βούλεται νὰ σημάνη τὴν ταχύτητα αὐτῶν εἰς τὸ διανήχεσθαι ἀντιθέτως πρὸς τὸ θοάς ἵππους.

Στ. 33-41. Κεῖνος . . . βροντάν] «ἐκείνη ἡ βῶλαξ, ἐκείνη ἡ γῆ ἐστὶν οἰωνὸς τοῦ ὅτι ἡ Θήρα θὰ γίνῃ μητρόπολις μεγάλων πόλεων, ἐκείνη, ἣν ποτε ἐν τῷ στομίῳ τῆς Τριτωνίδος λίμνης καταβάς ἐκ τῆς πρώρας ὁ Εὐφῆμος ἐδέξατο παρὰ θεοῦ ἀνδρὶ ὁμοιωθέντος ξένια·

ὅτε καὶ ὁ Ζεὺς αἰσίως ἐβρόντησεν ἐπὶ τούτῳ». — κείνος ὄρνις ἐκτελευτάσει] καὶ ἐνταῦθα δύο προτάσεις συνεπτυγμέναι εἰς μίαν «ἐκείνός ἐστιν ὁ ὄρνις, ὃς ἐκτελέσει». ὄρνις δὲ ἀντὶ οἰωνός. Ἡ ἀντωνυμία ἐκείνος ἐστὶ κατ' ἐφελξιν ἐκ τοῦ ὄρνις ἀντὶ θηλυκοῦ ἐκείνη, διότι δεικνύει τὴν (ἐν στ. 38) γαῖαν. — τὸν] ὄν. Ἡ φυσικὴ ἔκφρασις καὶ θέσις τῶν λέξεων «Κείνος ὄρνις ἐκτελευτάσει . . . τὴν ποτε . . . θεῶ . . . γαῖαν δίδοντι ξένηα . . . Εὐφημος καταβάς δέξατο» τούτων ἡ φυσικὴ ἔκφρασις ἐστὶν ἤδη «Κείνη γαῖα ἐστὶν ὄρνις, ὃς ἐκτελευτάσει . . . ἦν ποτε . . . θεῶ . . . δίδοντι ξένηα . . . Εὐφημος καταβάς δέξατο». — Τριτωνίδος] «Τρίτων ποταμὸς Λιβύης ἐν ᾧ ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ καὶ Τριτογένεια ὀνομάζεται, Τριτωνίς δὲ ἡ λίμνη». Π. Σ. εἰς τὴν εἰσβάλλει ὁ Τρίτων ἦ, ἐξ ἧς ἀρχεται ὁ Τρίτων εἰσβάλλων εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν· διότι διττῶς δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὁ ἀπὸ τῆς Τριτωνίδος ἀπόπλους τῆς Ἀργούσ· δηλαδὴ ἡ ἡ Τριτωνίς ἐστὶ παρὰ τὴν θάλασσαν συνεχομένη αὐτῇ διὰ στομίου, δι' οὗ ἀναγαγόμενοι αἱ Ἀργοναῦται εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν, ἣ ἐστὶ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὥστε ἀναγαγόμενοι ἐξ αὐτῆς εἰσῆλθον εἰς τὸν Τρίτωνα καὶ δι' αὐτοῦ πλέοντες εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν. — θεῶ δίδοντι] δοτικὴ ἀπόλυτος «ὅτι ὁ θεὸς ἐδίδου». — εἰδομένῳ ἀνέρι] ὁ μὲν θεὸς ὁ ὁμοιωθεὶς τῷ ἀνδρὶ τὴν ἡ ὁ Τρίτων ὁ θεὸς τῆς λίμνης, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν. Ὁ δὲ ἀνὴρ, οὗ ἔλαβε τὴν μορφήν ὁ θεὸς, τὴν ὁ Εὐρύπυλος ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Κυρήνης. — γαῖαν] τὴν ἐν στ. 66. β ὠ λ α κ α ἐνταῦθα καλεῖ γῆν· ἐστὶ δὲ πρώτη αἰτιατικὴ τοῦ δίδοντι, τὸ δὲ ξένηα δευτέρα. — πῶραθεν καταβάς Εὐφημος] κατέβη ὁ Εὐφημος ἐκ τῆς πῶρας, παρ' ἣν ἱστάμενος ὁ θεὸς ἐδίδου γῆν ὡς ξένηα, διότι αὐτὸν ἐκάλει ὁ θεός, εἴτε Τρίτων τὴν οὗτος, εἴτε Ποσειδῶν· διότι εἰ μὲν τὴν Τρίτων, ἐγίνωσκεν ὡς θεὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, εἰ δὲ

Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
 Λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ
 Γαῖαν διδόντι ξείνια
 Πρώραθεν Εὖφαιμος καταβάς
 Δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων 40
 Ζεὺς πατήρ ἔκλαγξε βροντάν.

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἄνικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενον
 Ναῖ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
 Ἄργους χαλινόν· δώδεκα δὲ πρότερον
 Ἄμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν 45

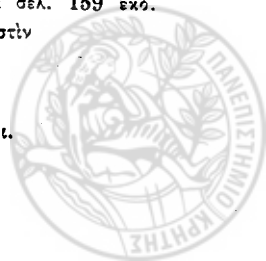
ἦν Ποσειδῶν, ἐγένωσκε τὸν υἱόν. « Ἄσκληπιάδης δέ φησιν, ὅτι καὶ Περικλύμενος καὶ Ἐργίνος καὶ Ἀγκάιος υἱοὶ Ποσειδῶνος· τί οὖν οὐδεὶς εἰλήφει τούτων ; » Π. Σ. Πρὸς τὸν Ἄσκληπιάδην δύναται τις νὰ ἀντείπη, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ Εὐρύπυλος καὶ Εὐφήμος ἦσαν οἰκειότεροι τῶν ἀδελφῶν τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι· διότι ἀμφότεροι ἦσαν βασιλεῖς χωρῶν ἀφιερωμένων τῷ Ποσειδῶνι, ὁ μὲν Εὐρύπυλος τῆς Λιβύης, ὁ δὲ Εὐφήμος τῆς Ταινάρου, ἀμφότερων ἱερῶν τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ποσειδῶν λοιπὸν διὰ τὴν τοιαύτην οἰκειότητα ἠθέλησε δοῦς γῆν ἐκ τῆς χώρας, ἧς ἐβασίλευεν ὁ Εὐρύπυλος, τῷ Εὐφῆμῳ νὰ δώσῃ αὐτῷ καὶ βασιλικὸν δικαίωμα ἐπὶ ταύτης τῆς χώρας· διότι ἡ παράδοσις γῆς ἐκ τινος χώρας σημαίνει ὑποταγὴν· διὸ καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας ἐζήτουν εἰς ση-

στ. 37. ἀνέρι ἢ προπαραλήγουσα α ἐστὶ μακρὰ διὰ τὴν μετακειμένην ὀξεῖαν (βρα Σχολ. εἰς Ἑφαιστῖωνα σελ. 159 ἐκδ. Thoma Gaisford.) Ὅθεν τὸ μέτρον τοῦ κώλου ἐστίν

Λίμνας θεῶ ᾠ | νέρι εἰδομένῳ

στ. 33. ἀνέρι διδόντι δοτική ἀπόλυτος.

στ. 43. κρημνάντων ἐκ τοῦ κρήνημη.

μειον ὑποταγῆς γῆν καὶ ὕδωρ. Ἐάν δὲ διὰ τῆς λέξεως π ρ ὠ ρ α θ ε ν ἐννοεῖ ὁ Πίνδαρος ὅτι, ὁ Εὐφημος ἦν κυβερνήτης καὶ πρωρεὺς, ὡς ἱστορεῖ Θεότιμος («τοῦτο γὰρ ἱστορεῖν ἴσμεν Θεότιμον» Π. Σ.) τότε πλέον ζήτημα οὐχ ὑπάρχει· τὰ πάντα εἰσι σαφῆ. — δεξάτο] παρ' αὐτοῦ. — αἴσιον . . . βροντάν] Τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ὁ Ποσειδῶν ἢ ὁ Τρίτων ἔδωκε ξένια τῷ Εὐφήμῳ γῆν, ἵνα ἔχη δηλονότι δικαίωμα ἐπὶ τῆς Λιβύης, ἥτοι τῆς Κυρήνης, αὐτὸς τε καὶ οἱ αὐτοῦ ἀπόγονοι, ἐπεδοκίμασε καὶ ὁ Ζεὺς βροντήσας αἰσίως τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Εὐφημος παρέλαβε τὰ ξένεια· «αἴσιον δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτύπησεν ὁ Ζεὺς». Π. Σ.

— Στ. 42-43. Ἀνίκα . . . θαῶς Ἀργουὺς χαλινόν] «Τότε καταβάς ὁ Εὐφημος ἐδέξατο τὰ ξένια, ἥνικα παραγενόμενος ὁ ἀνδρὶ εἰδόμενος θεὸς ἔτυχε νὰ εὕρη ἡμᾶς ἀνάγοντας τὴν ἄγκυραν ἐκ τοῦ βυθοῦ, ἵνα ἀποπλεύσωμεν». — χαλκόμενον] «ἄγκυραν τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένους». Π. Σ. ὄρα καὶ σημειώσιν εἰς στ. 342. — ποτὶ ναῖ κρημνάντων] «ἐν ἡ στιγμῇ ἐκκρεμῶμεν παρὰ τῇ ναῖ τὴν ἄγκυραν». τὸ κ ρ η μ ν ἄ ν τ ω ν γενική τοῦ ἐ π έ τ ο σ σ ε ν ἐπέτυχεν· «ὅτε γὰρ πλεῖν μέλλουσιν, ἀνάγουσι τὰς ἀγκύρας καὶ ἐκκρεμῶσι τῆς νεῶς». Π. Σ. — χαλινόν] «Ἀργουὺς χαλινόν τὴν ἄγκυραν λέγει ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, διὰ τὸ ἐπέχειν τὰς ναῦς δίγκην χαλινουῦ». Π. Σ.

— Στ. 44-48. δώδεκα δὲ . . . ἀμοῖς] «Εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν (ὄρα στ. 448) ἐλθόντες ἐκείθεν διὰ χωρῶν ἐρήμων συμβουλαῖς ἡμᾶς τὴν ναῦν βαστάσαντες διεκομίσασμεν εἰς τὴν Τριτωνίδα». Ὁ Πίνδαρος λοιπὸν οὐ παραδέχεται τὴν κατὰ τοὺς κοινούς μύθους ἢ, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. (σημ εἰς στ. 15 ἔπος Θ ἦ ρ α ι ο ν), τὴν κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁδὸν τῆς ἐπανόδου τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι ἄρα διὰ τοῦ Ἰστρου ἢ Τανάιδος πλεύσαντες ἀφίκοντο εἰς τὸν Ὀκεανὸν ἢ ἐξεβιβάσθησαν εἰς τὴν Ἀδρια-

Νώτων ὑπερ γαίας ἐρήμων

Εἰνάλιον δόρυ, μή-

δεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.

Τουτάκι δ' οἰοπόλος

Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν

50

Ἄνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν

Θηκόμενος· φιλίων δ' ἐπέων

Ἄρχετό, ξείνοις ἅτ' ἐλ-

θόντεσσιν εὐεργέται

Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

55

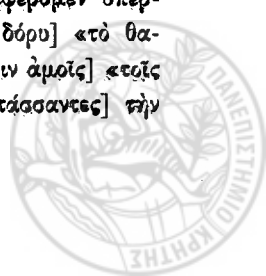
Ἄ. β'. Κ. ιδ'.

Ἄλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ

Κώλυεν μείναι· φάτο δ', Εὐρύπυλος

Γαἰαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα

τικὴν θάλασσαν καὶ ἐκείθεν ἐκπεσόντες ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Σύρτιν ἔφερον διὰ τῆς Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἄργῳ εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν· «ἀλλὰ διὰ τοῦ Φάσιδος εἰς τὸν Ὠκεανὸν (στ. 448) ἐκπεσόντες διεκόμισαν τὴν ναῦν εἰς τὴν Τριτωνίδα». Π. Σ. — ἐξ ὠκεανοῦ] καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐπ' ὤμων εἰς τὴν Τριτωνίδα· (ὄρα στ. 448). Συνεκδοχικῶς δὲ ἔφη τὸ ὅλον «ἐξ ὠκεανοῦ» ἀντὶ τοῦ μέρους «ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ πόντου»· διότι πρῶτον διὰ τοῦ Φάσιδος (ὡς ἐννοεῖ ὁ Πίνδαρος) εἰσῆλθον εἰς τὸν ἔξω ὠκεανὸν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. — ὑπερ νώτων ἐρήμων γαίας] «ὑπεράνω τῶν νώτων ἐρήμου γῆς· ἦτοι βαστάζοντες ἐπ' ὤμων ἐφέρομεν ὑπεράνω τῶν νώτων τῆς γῆς». — εἰνάλιον δόρυ] «τὸ θαλάττιον δόρυ, τραπέσει τὴν ναῦν. — μήδεσιν ἀμοῖς] «τοῖς ἡμετέροις βουλευμασιν». Π. Σ. — ἀνσπάσσαντες] τὴν ναῦν ἐξ ὠκεανοῦ.

— Στ. 49-51. Τουτάκι . . . πρόσφιν θηγκάμενος] «τὸ τρικαυτά δὲ ὁ θεὸς μόνος ἀναστρεφόμενος παρεγένετο ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὕφιν ἑαυτῷ περιθείς, ὃ ἐστὶν ὁ Τρίτων (ἢ ὁ Ποσειδῶν) Εὐρύπυλῳ ὁμοιούμενος Κυρήνης βασιλεῖ» Π. Σ. — τουτάκι], ὅτε ἀνελκόμεν τὴν ἄγκυραν. Ἰ^αΟρα τὴν οἰκονομίαν τοῦ ποιητοῦ· τότε παρέστησε παραγενόμενον τὸν θεὸν τοῖς Ἀργοναύταις, ὅτε οὐκ ἔτι τὴν δυνατὸν νὰ παρῆσχη αὐτοῖς ξένια· διὸ ἐξ ἀνάγκης παρέσχε γῆν.

— Στ. 52-55. φιλιῶν δ' . . . πρώτον] «λόγων δὲ (ὁ δαίμων οὗτος) προσφιλιῶν καὶ φιλοφρονητικῶν κατήρχετο, λέγων, ὅτι ἐπειδὴ ἤλθετε ξένοι, ἐγὼ ὡς φιλόξενος ἐπιθυμῶ νὰ προσενέγκω ὑμῖν πρῶτον δεῖπνα» — ἄτ' ἐλθόντεσσι] ὑμῖν, ἅτε ξένοις ἐλθοῦσιν. — εὐεργέται ἐπαγγέλλοντι] ἐννόει· ὡς ἐγὼ εὐεργέτης ὢν ἐπαγγέλλω. Τὸ δὲ εὐεργέτης ἴσον τῷ οἱ ἀγαθοί· ἐπαγγέλλοντι Δωρικ. ἀντὶ ἐπαγγέλλουσιν· σημαίνει δὲ, ὡς τὸ μέσον, ὑπισχοῦνται, προσφέρουσι. — πρῶτον] ἐπειδὴ τοῖς ξένοις τροφήν πρῶτον καὶ ποτὸν προσέφερον, εἶτα, ἐπεὶ οὕτως ἀνέψυχον αὐτοὺς, ἤρχοντο τῶν συνδιαλέξεων κ. τ. λ.

— Στ. 57. κῶλυεν μείναι] «ἐκώλυεν ἡμᾶς νὰ παραμείνωμεν καὶ ἀπολαύσωμεν τῆς τοῦ θεοῦ δεξιώσεως καὶ τῶν δεῖπνων, ἃ ἐπηγγέλλετο ἡμῖν.

Στ. 57-66. φάτο δ' . . . δαιμονίαν] ἐνταῦθα ἐξηγεῖται αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὸ αἶτιον, δι' ὃ Εὐφρημος ἔλαβε τὴν γῆν. Ὁ Ποσειδῶν (ὡς εἶπομεν ἐν Σημ. στ. 39.) ἢ ὁ Τρίτων μεταμορφωθείς εἰς Εὐρύπυλον, σταθεὶς παρὰ τὴν πῶραν ἐκάλεσε τὸν Εὐφρημον, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὡς δίκαιος καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ θέλει, ἐπειδὴ εἶσι ξένοι, νὰ φιλοξενήσῃ αὐτοὺς, ὁ δὲ Εὐφρημος ἀποκριθείς, ὅτι οὐ δύνανται νὰ περιμείνωσιν, ἐπειδὴ σπεύδουσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα· ἀποκριθείς δὲ ταῦτα ἠρώτησε, τίς τὴν εἰπόντος δὲ τοῦ θεοῦ, ὅτι Εὐρύπυλός ἐστιν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, αὐτίκα ἐγνώσθη, ὅτι εἰσὶν ἀδελφοί· τότε ὁ

Ἐμμεναι· γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.

Ἄν δ' εὐθὺς ἀρπάξαις ἀρούρας

60

Δεξιτερᾶ προτοχὸν

Ξένιον μάστευσε δοῦναι.

Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-

λ' ἦρωσ, ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν,

Χειρὶ οἱ χειρ' ἀντερείσαις,

65

Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.

Πεύθομαι δ' αὐτὰν, κατα-

κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος,

Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἄλμα,

δῆθεν Εὐρύπυλος ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ ξένια τῷ ἀδελφῷ, ὡς μὴ ἕτερον δυνάμενος νὰ δώσῃ σπευδόντων τῶν Ἄργοναυτῶν εἰς ἀναχώρησιν, ἀρπάσας βῶλον γῆς, ὡς ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ χώρας, δίδωσιν ὡς ξένια· ὁ δὲ Εὐφημος ἀσμένως καταβάς ἐδέξατο παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ ξένιον, εἰ καὶ γῆ ἦν. Τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐκ ἀνάγκη ἐστὶ νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι ὁ Εὐφημος ἦν πρωρεὺς ἢ κυβερνήτης. Νῦν δὲ εἰ καὶ ἐστὶ δυνατόν νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τοῖς Ἄργοναύταις υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπεκαλύφθησαν πρὸς τὸν λεγόμενον Εὐρύπυλον ὡς ἀδελφοί, νὰ λάβωσιν ὁμοῦς ξένιον ἐν ἐκείνῳ τοῦ χρόνου οὐκ ἦν δυνατόν ὡς μὴ ἔχοντος τοῦ Εὐρυπύλου ἕτερόν τι νὰ δώσῃ.— Εὐρύπυλος] « Ἀκέσανδρός φησιν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύ-

στ. 63. ἔν ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ νιν· οἱ δὲ παραδεχόμενοι τὴν διόρθωσιν ταύτην οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχουσι, ἢ ὅτι βούλονται νὰ ἐκδέχωνται· οἱ Δωριεῖς τὸ νιν ἀσὶ αἰτιατικῆς πτώσεως· διὸ ἔπου εὐρηγται τὸ νιν ἀντὶ δοτικῆς πειρῶνται εἰς ἔν νὰ διορθῶσιν, ὡς π. χ. ἐν N. A. 99.

στ. 69. Ἐναλίᾳ ἰαί τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ τρίβραχος ἀντὶ τροχαιοῦ.

πυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος Τρίτωνος ἀδελφός· οὕτως γαμει Στερόπην τὴν Ἥλιου, Πασιφάγης ἀδελφὴν καὶ γεννᾶ παιδᾶς δύο Λυκάονα καὶ Λεύκιππον» Π. Σ. — ἐγίνωσκε δ' ἐπειγομένους] ὁ νοῦς τούτου ἐστὶ, εἶπε μὲν ὁ Εὐφρημος αὐτῷ ἐπαγγελλομένῳ δεῖπνα, ὅτι σπεύδουσι νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα, θεὸς ὅμως ὧν ἐκεῖνος ἐγίνωσκεν, ὅτι ἐπείγονται». — ἀναρπάξας δ' εὐθύς] ταῖς λέξεσι ταύταις θέλει νὰ δείξῃ τὸ κατεσπευμένον, δι' ὃ οὐκ ἠδύνατο ἕτερόν τι νὰ προσενέγκῃ ξένιον. — ἀρούρας] ἀπὸ τῆς γῆς». — δοῦναι] τῷ Εὐφρήμῳ. — νιν] αὐτῷ τῷ ἀδελφῷ. — χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσας] «τῇ αὐτοῦ χειρὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀντερείσας, ἤγουν ἀνθαρμύσας ἢ συνάψας καὶ ἐπεκτείνας χεῖρα». Π. Σ. — δαιμονίαν] «τὴν παρὰ δαίμονος διδομένην». καλῶς ἔχει πρὸς τὸ (στ. 50.) δ α ἰ μ ω ν ἐ π ἦ λ θ ε ν· ἦτοι «ἦν προσήνεγκεν οὐχὶ ἀνθρωπος ἀλλὰ δαίμων.

— Στ. 67-70. Πεύθομαι . . . σπομέναν] «μανθάνω δὲ, ὅτι αὕτη ὑπὸ κύματος ἐμπεσόντος ἐκπεσοῦσα ἐκ τῆς νηὸς συνηνώθη τῇ θαλάσῃ διαλυθεῖσα καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ πέλαγος τῆς δύσεως». — πεύθομαι] ἐγὼ ἢ Μῆδεα. — βᾶμεν σὺν ἄλμα] «τὴν σὺν πρόθεσιν συντακτέον τῷ β ᾶ μ ε ν, ἔν' ἢ συμβῆναι, ἦτοι συμβεβηκέναι καὶ εἰς ταῦτόν συνελθεῖν καὶ γεγενῆσθαι τῇ θαλάσῃ». Π. Σ. — ἐσπέρας πελάγει σπομέναν] δύο ἐξηγήσεις ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς Π. Σ. ἡ μὲν «κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐσπέρας διενηγεμένην καὶ διαλελυμένην τοῖς κύμασιν»· ἡ δὲ «ἀκολουθήσασαν τῷ πελάγει τῆς δυτικῆς θαλάττης». Οἱ νεώτεροι παρεδέξαντο ἀκριβῶς τὴν πρώτην ἐξήγησιν τῶν Π. Σ. Ἀλλὰ κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἐξήγησιν, ἵνα τὸ ἐ σ π ἔ ρ α ς ἔχῃ σημασίαν, ἐκληπτέον ἀντὶ νοκτός· διότι οὕτω σημαίνει, ὅτι οἱ θεράποντες (ὡς καλεῖ αὐτοὺς ἐν στ. 72.) οὐκ ἠδύνατο νὰ προνοήσωσιν περὶ τῆς βώλακος· ἄλλως δὲ τὸ ἐ σ π ἔ ρ α ς (κατὰ τὴν δύσιν

Ἐ. β'. Κ. γ'.

Ἐσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. 70

Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ

Λυσιπόνους θεραπόν-

τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.

Καί νυν ἐν τᾷδ ἄφθιτον νά-

σφ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου 75

Σπέρμα, πρὶν ὥρας· εἰ γὰρ οἴ-

κοι νιν βάλει παρ χθόνιον

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱεράν

Εὐφάμος ἐλθὼν, υἱὸς ἱπ-

πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ, 80

Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ

Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις,

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων

Αἶμά οἱ κείναν λάβει σὺν Δαναοῖς

Εὐρεΐαν ἄπειρον· τότε γὰρ μεγάλας 85

Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἄρ-

γείου τε κόλπου καὶ Μυκηναῖν.

τοῦ ἡλίου) κεῖται ἀργόν. Ἡ δὲ δευτέρα ἐξήγησις τῶν Π. Σ. ἔμοιγε φαίνεται ἀρίστη· διότι κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην «ἡ γῆ διαλυθεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ ἠκολούθησε τὸ πέλαγος τὸ πρὸς τὴν δύσιν»· οἰωνίζεται ἐκ τούτου ἡ Μήδεια ἐκεῖνα, ἃ μαντεύεται ἀπὸ στ. 87. καὶ ἐξῆς· ὅτι δηλαδὴ ἐκ Λακεδαίμονος, ἢ κεῖται πρὸς δυσμὰς τῆς Θήρας, θὰ σταλῆ ἀποικία εἰς Θήραν καὶ ἐκ ταύτης εἰς Κορήνην.

— Στ. 72. λυσιπόνους] «ἐπεὶ οἱ οἰκείται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους

στ. 74. Καλῶς ἔχει ἡ δόρθωσις νυν ἀντὶ νῦν.

στ. 75. εὐρυχόρου, οὕτω καὶ καὶ ἐν Ὀλ. Ζ. 98.

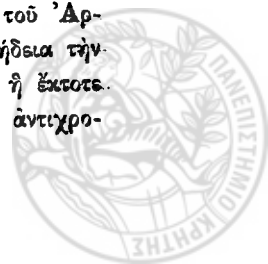
αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης Δούλοισι γάρ τι ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι». Π. Σ.

— Στ. 76. σπέρμα] Ἀνωτέρω (στ. 26) τὴν ἐκ Θήρας ἀποικίαν ἐκάλεσε ῥίζαν, ἣν φυτεύσετα· ἡ θεὰ Λιβύη. Ἐνταῦθα δὲ καλεῖ ἀντὶ ῥίζης σπέρμα οὐχὶ τὴν ἀποικίαν, ἐξ ἧς φυτευθήσεται ἡ εὐρύχωρος Λιβύη, ἀλλὰ τὴν ἐκ Λιβύης βῶλακα φανερόν λαοπῶν, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐχρήσατο συνεκδοχῇ εἰπὼν τὸ σημαινόμενον ἀντὶ τοῦ σημείου. Σημεῖον δὲ ἐστὶ ἡ εἰς τὴν θάλασσαν κεχυμένη βῶλαξ, σημαινόμενον δὲ, ἦτοι σπέρμα τῆς Λυβύης ἢ ἐκ τῆς Θήρας ἀποικία. Τὴν αὐτὴν ἀποικίαν ἀνωτέρω ἐκάλεσε μελησίμβροτον, ἐνταῦθα δὲ καλεῖ ἄφθιτον.

— Στ. 76-85. πρὶν ὥρας . . . εὐρεῖαν ἄπειρον] «πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ κέχυται τὸ ἄφθιτον σπέρμα ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ· εἰ γὰρ δὴ αὐτὴν τὴν βῶλον ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἴχοις ἤγαγεν εἰς τὴν Λακεδαιμόνα ἐλθὼν ὁ ἀναξ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, μετὰ τέσσαρας ἂν γενεὰς ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐστείλαντο ἐκ τῆς Λακωνικῆς ἀποικίαν εἰς τὴν εὐρεῖαν ἤπειρον τὴν Λιβύην» Π. Σ. — Ταίναρον] «πόλις Λακωνικῆ, ἐν ἣ πόλῃ ἐστὶν εἰς Ἄδου κατάγουσα, καὶ Μένανδρος·

Πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. Συνεκδοχικῶς δὲ εἰς Ταίναρον ἀντὶ εἰς τὴν Λακεδαιμόνα» Π. Σ. — ἱερὰν] τοῦ Ποσειδῶνος. — Καφισοῦ] «τοῦ Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ» Π. Σ. — παίδων] ἀντὶ γενεῶν. — αἱμά οἱ] «γόνιοι αὐτοῦ τοῦ Εὐφύμα. Τὸ οἱ ἀντὶ γενικῆς αὐτοῦ.

— Στ. 85-87. Τότε γὰρ . . . Μυκηναῖν] «διότι τότε, ἦτοι μετὰ τέσσαρας γενεὰς, ἀνάστατοι γενήσονται πολλοὶ τῶν Δαναῶν καὶ ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος καὶ ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου». Πραμαντεύεται λοιπὸν ἡ Μήδεια τὴν εἰς Πελοπόννησον κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἡ ἔκτοτε μετὰ τέσσαρας γενεὰς ἐγένετο. — ἐξανίστανται] ἀντιχρο-

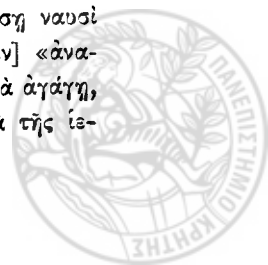
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
 Κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 Ἐν λέχεσιν γένος, οἷ
 90
 Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
 Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται
 Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
 Δεσπότην· τὸν μὲν πολυ-
 χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
 95

νισμός ἀντι ἐξαναστήσονται· τὸ ὑποκείμενον παρέ-
 λαβεν ἐκ τοῦ σὺν Δαναοῖς.

— Στ. 88-93. νῦν γε μὲν . . . πεδίων δεσπό-
 ταν] «Νῦν ὅμως, ὅτε ἐχύθη ἡ βῶλος διαλυθεῖσα ἐν ταύτῃ
 τῇ νήσῳ, ὁ ἀναξ Εὐφημος θὰ παραγάγῃ ἐκλεκτοὺς γό-
 νους οὐχὶ ἐκ γυναικῶν τῆς χώρας, τῆς ἄρχει, τῆς Λα-
 κωνικῆς, ἀλλὰ ξένης, οἱ σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν θεῶν ἐλ-
 θόντες εἰς ταύτην τὴν νῆσον, θὰ γεννήσωσιν ἄνδρα, ὃς
 αἰκιστῆς καὶ δεσπότης τῆς Κυρήνης γενήσεται». Ταῦτα
 δὲ μαντεύεται ἡ Μήδεια ἐκ τοῦ ὅτι ἡ βῶλος διαλυθεῖσα
 ἐν τῇ θαλάσῳ ἠκολούθει τὸ πρὸς δυσμὰς πέλαγος. —
 Νῦν γε μὲν εὐρήσει] Τὸ ἀντίθετον τοῦ νῦν γε μὲν
 ἐστὶν ἐν στ. 74. εἰ γὰρ· ὅθεν ἐκείθεν παραληπτέον τὸ
 ὑποκείμενον, ὁ Εὐφημος. — εὐρήσει ἐν λέχεσι γυναικῶν
 γένος] ἴσον «μυγήσεται ἐν λέχεσι γυναίξιν καὶ εὐρήσει,
 τέξεται ἐξ αὐτῶν γόνους». — ἀλλοδαπῶν] Λημνιάδων.
 «Ἡ ἱστορία τοιαύτη, ταῖς Λημνίαις γυναίξιν ἀσεβῶς δια-
 κειμέναις περὶ τὰς τῆς Ἀφροδίτης τιμᾶς ἢ θεὸς δυσ-
 οσμίαν προσέπεμψε, καὶ οὕτως αὐτὰς οἱ ἄνδρες ἀποτρα-
 φέντες παρεκοιμῶντο ταῖς αἰχμαλώτισι Θράσσαις, ἃς
 ἐλάμβανον πολεμοῦντες πρὸς τοὺς Θράκας· ἐφ' ᾧ ζηλοτυ-
 πήσασαι αἱ γυναῖκες ἐψηφίσαντο ἐκ Θράκης ὑποστρέφον-
 τας τοὺς ἄνδρας ἀνελεῖν, ὕπερ καὶ πεποιήκασιν. Τηνικαῦτα
 δὲ οἱ Ἀργοναῦται τὸν εἰς Σκυθίαν πλοῦν στελλόμενοι

προσωρμίσθησαν τῇ Λήμνῳ, καὶ εὐρόντες ἔργμον ἀρσένων τὴν νῆσον συνελθόντες ταῖς γυναιξίν ἀπηλλάγησαν· οἱ δὲ φύντες ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς Λακεδαιμόνα κατὰ ζήτησιν τῶν πατέρων· καὶ προσδεχθέντες παρὰ τοῖς Λάκωσι καὶ πολιτευσάμενοι συνέθεντο ἐπιθέσθαι τῇ Σπάρτῃ· γνωσθέντες δὲ συνελήφθησαν καὶ καθείρχθησαν ἐν εἰρκτῇ· τῶν δὲ Λακίωνων βουλομένων αὐτοὺς ἀνελεῖν, Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος κατὰ συντυχίαν τότε ἀποικίαν στέλλων καθικεύτευσεν τοὺς Λάκωνας εἰς τὴν ἀποικίαν αὐτῷ τοὺς ἄνδρας παρασχεῖν, καὶ δεξάμενος εἰς τὴν Θήραν ἐκτοπίζει· συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Σάμος, οὗ ἀπόγονος Βάττος, ὃς πρῶτος ἀποικίαν εἰς Κυρήνην ἔστειλεν». Π. Σ. Τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ κατὰ μὲν τὰ ἄλλα συμφωνεῖ ὁ Πίνδαρος, τὴν ἐν Λήμνῳ ὅμως τῶν Ἀργοναυτῶν προσόρμισιν τίθησιν ἐν τῇ διὰ τοῦ Φάσιδος καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης εἰς Θεσσαλίαν ἐπιστροφῇ ὅρα στ. 447 καὶ ἐξῆς. — οἱ κεν τέκωνται] «γένος κατὰ σύνεσιν ἀντὶ γόνους, οἱ κεν τέκωνται». Τὸ δὲ κεν τέκωνται ἀντὶ τέξονται. — τάνδε νᾶσον] «εἰς ταύτην τὴν νῆσον τὴν Θήραν· ἐν αὐτῇ γὰρ διελέγετο ἡ Μῆδεα. — φῶτα] τὸν Βάττον. — κελαινεφῶν πεδίων] «τῶν τῆς Κορήνης, καὶ οἱ μὲν διὰ τὸν αὐτόθι συνεχῆ ἕμβρον καὶ τοὺς χειμῶνας· διὸ καὶ εὐκαρπος ἡ Κυρήνη διὰ τὸ συνεχῶς δεύεσθαι. Ἀμμωνίος φησὶ διὰ τὸ περὶ τὴν Κυρήνην μόνην ἴστασθαι νέφος παρὰ τὴν ἄλλην Λιβύην· ἢ μᾶλλον μεγέθους τις ἔμφασις δηλοῦται διὰ τὸ ἀποσκοπεῖσθαι τὰς ὕψεις τοῦ πέρατος μὴ ὀρωμένους». Π. Σ.

— Στ. 94-99. τὸν μὲν πολυχρῶσφ . . . Κρονίδα] «τοῦτον μὲν λοιπὸν τὸν ἄνδρα ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ποτὲ ἐλθόντα εἰς Πυθῶνα θὰ ἀναμνήσῃ διὰ τῆς Πυθίας ἐν τῷ χρῶσφ νᾶφ ὁ Φοῖβος καὶ θὰ διατάξῃ νὰ περαιώσῃ ναοὶ πολλοὺς εἰς Κυρήνην». — ἀμμνάσει τὸν ἀγαγὲν] «ἀναμνήσει, ἦτοι κελεύσει τοῦτον τὸν φῶτα ἀγαγεῖν, νὰ ἀγάγῃ, νὰ περαιώσῃ». — θέμισσιν] «ὡς ἐστὶ θέμις, διὰ τῆς ἰσ-

Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

Ἄ. γ'. Κ. ιδ'

Πόθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ

Ἰστέρω νάεσαι πολεῖς ἀγαγὲν

Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.

Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες ἔ-

100

πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾶ

Ἦρωες ἀντίθεοι,

Ποκινὰν μῆτιν κλύοντες.

Ἦ μάκαρ υἱὲ Πολο-

μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

105

Χρησμός ὠρθωσεν μελίσσας

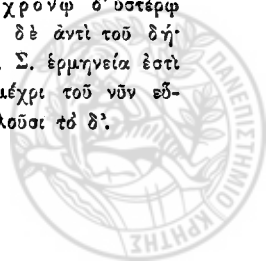
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·

ρείας (παράβαλ. στ. 9. κ. ἐξῆς) ἢ ὡς ἐξηγουῦνται οἱ Π. Σ. «χρησμοῖς». — πολεῖς] πολέας πολεῖς ἐκ τοῦ πολλός, πολέως· ἄρα ἀγαγεῖν πολλοὺς, νὰ στείλῃ, νὰ ἀγάγῃ μεγάλην ἀποικίαν. -- Νεῖλοιο Κρονίδα] Καλεῖ τὸν Νεῖλον υἱὸν τοῦ Κρόνου· διότι οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν αὐτὸν Δία· καὶ Ὅμηρος (Ὀδύσσεια δ. 581.)

ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου διῖπετέος ποταμοῖο·

ὡς καὶ Παρμενίων. Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε. Ἄναλογεῖ γὰρ τοῖς τοῦ Διὸς ἕμβροῖς τὸ τοῦ Νεῖλου ὕδωρ· καὶ ὡσερ ἀντιστροφόν τινα τοῦτον τῷ Διὶ εἶναι» Π. Σ. — πῖον τέμενος] «τέμενος Νεῖλου Διὸς τὴν Λιβύην φησίν». Π. Σ.

στ. 97. ἐν τοῖς χειρογράφοις εὔρηται χρόνῳ δ' ἰστέρω ἔπερ καὶ ὁ Π. Σ. ἀναγινώσκει ἐρμηνεύων τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ δῆ· Ἐὰν ἔμωσ ἢ θέσις τοῦ δ ἢ γνήσια, ἢ τοῦ Π. Σ. ἐρμηνεῖα ἐστὶ βεβιασμένη. Θεραπεία δὲ ἀκίνδυνος οὐδέμια μέχρι τοῦ νῦν εὑρηται. Ὅθεν καὶ ἐγὼ συνεφώνησα τοῖς ἀποβαλοῦσι τὸ δ'.

— Στ. 100. Ἦ ῥα . . . στίχες] «οὕτως εἰρήκασιν οἱ τῆς Μηδείας λόγοι· ἔφη ἡ τῆς Μηδείας στιχομοβία. Συνήθως δὲ ὁ Πίνδαρος πληθυντικῶς ἐνικά ἐπήγαγεν». Π. Σ. — στίχες] στίχοι· ἐκ τῆς ἀχρήστου ὀνομαστικῆς στίξις.

— Στ. 104-112. Ὁ μάκαρ . . . πρὸς θεῶν] «ὦ μακάριε υἱὲ τοῦ Πολομνήστου Ἀριστοτέλες, σὲ δὲ ἀνέφηγεν, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Μηδείας αἰνίττονται, ὁ χρησμός τῆς Δελφικῆς ἱερείας, ὁ δι' αὐτομάτου κελάδου δοθεὶς, ἥτις σὲ περὶ τῆς κακοφώνου καὶ τραχείας φωνῆς ἀνερρωτῶντα, τίς θεραπεία παρὰ τῶν θεῶν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, τρίς νὰ χαίρης εἰποῦσα, ἀνέδειξεν ἐκ πεπωμένου βασιλέα Κορήνης». — σὲ ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὤρθωσεν] «σὲ ἀνέδειξεν ἐκείνον, ὅστις ἐσημαίνετο ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ, ἐν ταύτῃ τῇ μαντείᾳ τῆς Μηδείας». — μελίσσας Δελφίδος] «μελίσσας κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζώου καθαρὸν. Ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἐτέρωθι ὁ αὐτὸς φησι. Ταῖς ἱεραῖς μελίσσαις τέρπεται. Ὅτι καὶ τὰς περὶ τὰ ἱερὰ διατελούσας νόμφας Μελίσσας ἔλεγον, Μναςέας ὁ Παταρεὺς ἀφηγγεῖται λέγων, ὡς αὐταὶ κατέπαυσαν σαρκοφαγοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, πείσασαι τῇ ἀπὸ τῶν δένδρων χρῆσθαι τροφῇ, καθ' ὃν καιρὸν καὶ μία τις αὐτῶν Μέλισσα κηρία μελισσῶν εὐροῦσα πρώτη ἔφαγε καὶ ὕδατι μίξασα ἔπιε, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἐδίδαξε, καὶ τὰ ζῶα μελίσσας ἐξ αὐτῆς ἐκάλεσε, καὶ φυλακὴν πλείστην ἐποιήσατο· ταῦτα δὲ φησὶν ἐν Πελοποννήσῳ γενέσθαι· ἄνευ γὰρ Νομφῶν οὔτε Δήμητρος ἱερὸν τιμᾶται διὰ τὸ ταύτας πρώτας καρπὸν ἀποδείξει καὶ τὴν ἀλλοφαγίαν παῦσαι καὶ περιβλήματα χάριν αἰδοῦς ἐξ ὕλης ἐπινοῆσαι, οὔτε γάμος οὐδεὶς ἄνευ Νομφῶν συντελεῖται, ἀλλὰ ταύτας πρώτον τιμῶμεν μνήμης χάριν, ὅτι εὐσεβείας τε καὶ ὁσιότητος ἀρχηγοὶ ἐγένοντο». Π. Σ. —

Ἄ σε χαίρειν εἰς τρεῖς ἀδ-
 δάσσασα, πεπρωμένον
 Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας, 110

Ἐ. γ'. Κ. ιγ'.

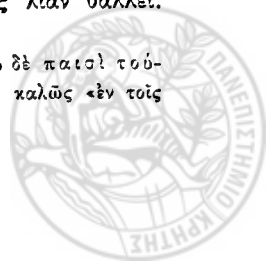
Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον,
 Ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν·
 Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ
 Νῶν, ὥστε φοινικανθέμου ἤτρος ἀκμᾶ,
 Παισὶ τούτου ἔγδοον θάλ- 115
 λει μέρος Ἀρκεσίλας τῷ μὲν Ἀπόλ-
 λων ἅ τε Ποθῶ κῶδος ἐξ

Ἀμφικτυόνων ἔπορεν
 Ἱπποδρομίας· ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
 Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ- 120
 χρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ

αὐτομάτῃ κελᾶδῳ] «αὐτοκελεύστῃ· οὐ γὰρ κατ' ἐπίταγμα τῶν χρησιμφοδουμένων ἢ προφήτις τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει ἀλλὰ ἐπιπνοία· οὐκ ἠρωτήθη γὰρ παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς». Π. Σ. Ὅρα τὸν χρησμὸν ἐν Σημ. εἰς στ. 9. — δυσθρόου . . . ἔσται] ἢ σύνταξις «σὲ ἀνακρινόμενον (ἀνερωτῶντα τὸν θεὸν), τίς ποινὰ δυσθρόου φωνᾶς ἔσται». — ποινὰ] ἀμοιβή, λύσις, θεραπεία.

— Στ. 113-116. Ἦ μάλα δὴ . . . Ἀρκεσίλας] «Νῶν δὲ βεβαίως καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος ἔγδοος μετὰ τοῦτον ἀπόγονος μάλα θάλλει ἀκμάζων, ὡς ἐν ἀκμῇ φοινικανθέμου ἔαρος». — ἢ μάλα θάλλει] βεβαίως λίαν θάλλει.

στ. 115. τούτου ἐν πτεῖ χειρογράφοις· τὸ δὲ παισὶ τούτοις ἐν τοῖς πλείστοις· ἔπερ ἔρμηνεύουσιν πάνυ καλῶς «ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῶν».

— μετὰ] ἐπιβήματικῶς. — ὥστε . . . ἀκμῆ] βραχυλογικῶς, ἐννοουμένου ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ «θάλλουσι τὰ ἄνθη». — παισὶ τούτου ὕγδοον μέρος] τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ παῖς. Ὅθεν «ὕγδοος παῖς ἐν τοῖς παισὶ τούτου (τοῦ Βάττου)». Ἔσον «ὕγδοος γόνος ἐν τοῖς γόνοις τούτου». Ὁ Ἀρκεσίλαος ἦν ὕγδότη γενεὰ ἀπὸ Βάττου συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γενεᾶς τοῦ Βάττου (ὅρα εἰσαγωγὴν ἐν ἀρχῇ). — μέρος] οὕτω καὶ Πύθ. Ιβ'. 20. τρίτον κασιγνητῶν μέρος.

— Στ. 118. ἐξ Ἀμφικτυόνων] «Ἀμφικτύονες καλοῦνται οἱ τῶν Πυθίων ἀγωνοθέται ἐκ δωδέκα ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος ὄντες». Π. Σ.

— Στ. 120. ἀποδώσω Μοῖσαισιν] ἔσον «θὰ ὁ μνήσω».

— Στ. 121-123. μετὰ γὰρ . . . φύτευθεν] τοῦτό ἐστι τὸ αἷτιον, δι' ὃ θὰ ὁμνήσῃ τὸ πάγχρυσον δέρας, ἥτοι τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδαρος διὰ τοῦτο οὐκ ἠκολούθησε τοὺς κοινούς μύθους, ἢ ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. τὴν ἱστορίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἀργοναυτῶν, τὸ μὲν, ἵνα ποιήσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα μᾶλλον ἐπαγωγά· διότι οἱ ἄνθρωποι τοῖς καινοῖς μᾶλλον τέρπονται· τὸ δὲ, ἵνα ποθήσῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν· οὐ καὶ ἐπέτυχεν. Πεισθεῖς λοιπὸν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ποθεῖ ἤδη ὁ Ἀρκεσίλαος νὰ ἀκούσῃ καὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν, οὐ μόνον ἐκτελεῖ τὸν πόθον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδεύει πῶς ἀφιεροῖ αὐτῇ τὴν διήγησιν· διότι ἀφιέρωσιν βούλεται νὰ ἐννοήσῃ ταῖς λέξεσιν «ἀποδώσω ταῖς Μούσαις τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ». Ὁ δὲ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ, δι' ὃν, ἐπετηδεύσατο ταῦτα ἦν νὰ διηγηθῇ τὰ περὶ τοῦ Ἰάσονος πρὸς τὸν Πελίαν· ἐξελέγχεται δὲ ὁ σκοπὸς οὗτος· διότι τὰ λοιπὰ συντομώτατα διελθὼν, εἰς τὰ περὶ Ἰάσονος ἐχρήσατο πάσῃ τῇ ἐκτάσει, ὥστε νὰ καταλάβῃσι τὸ δύο τρίτα τῆς ὅλης

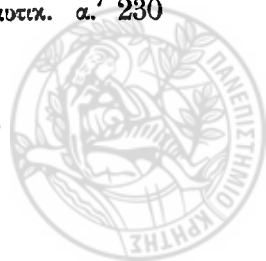
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποὶ σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδονος κρατεροῖς ἀδάμαν- 125
τος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χεῖρσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.

διηγήσεως. Τὸν δὲ ἀνώτατον σκοπὸν, δι' ὃν ὅλα ταῦτα ἐποίησε, καταδεικνύει αὐτὸς ὁ Πίνδαρος διὰ τοῦ αἰνίγμα-
τος τῆς δρυὸς (στ. 467. κ. ἐξῆς). Δηλαδή ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ διδάξῃ διὰ τοῦ περι' Ἰάσονος μύθοιο τὸν Ἀρ-
κείλαον, ὅτι οὐδαμῶς πρέπει νὰ φέρηται κακῶς πρὸς
τοὺς ἐπιφανεῖς ἐν τῇ πατρίδι ἄνδρας, καὶ μάλιστα ἐάν
οὗτοι τοιγάνωσι συγγενεῖς ὄντες, οἷος ἦν ὁ Δαμόφιλος.
πρὸς τὸν Ἀρκείλαον οὐδὲ νὰ ἐξορίσῃ αὐτούς· διότι
ἐξορίστος ἦν καὶ ὁ Ἰάσων· ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ὠφέλησε
τὸν Πελίαν. Οὗτος λοιπὸν ἦν ὁ ἀνώτατος σκοπὸς τοῦ
Πινδάρου, ὃν ἐξετέλεσε μετὰ θαυμαστῆς τέχνης. Ὁ Βοε-
κκίησις ὑποπεθεῖ, ὅτι ὁ Δαμόφιλος κατήγετο ἐξ Ἰά-
σονος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐξετάθη τοσοῦτον εἰς τὰ
τοῦ Ἰάσονος, ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ Ἀρκείλαος πρέπει νὰ
περιποιητῆται τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰάσονος, ὅφ' οὐ ἐγένετο
ἐκείνη ἢ ἐκστρατεία, ἣ ὀφείλει ὁ Ἀρκείλαος τὸ κλέος
τῶν αὐτοῦ προγόνων. — Μινυῶν] «τῶν Ἀργοναυτῶν
φησι, ὅτι οἱ πλείστοι αὐτῶν εἰς Μινυᾶν τὸν Πησσειδῶνος
καὶ Τριτογενείας τῆς Αἰόλου, τὸν Ὀρχομένιον τὸ γένος
ἀνήγον, ὡς Ἀπολλωνίος φησιν (Ἀργοναυτικ. α. 230
κ. ἐξῆς)

στ. 124. δέξατο δηλονότι τοὺς Μινυᾶς.

Ἐπεὶ Μινύαο θυγατριῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος
εὐχετόωντο». Π. Σ.

— σφίσιν] «τοῖς ἀπὸ τοῦ Εὐφύμου προγόνους αὐτοῦ ἦτοι τοῦ Ἀρκεσιλάου. — θεύπομποι] ἐκ θεοῦ πεμ-
φθεῖσαι, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἕνεκα τῆς βώλακος.

— Στ. 124-128. Τίς γὰρ ἀρχά . . . ἀκνάμπτοις]
«ὁ λόγος ἐρωτηματικὸς πρὸς τὰς Μούσας. Τίς ἄρα ἀρχή
τοῦ πλοῦ· τίς δὲ κίνδυνος ἐν ταῖς ἰσχυροτάταις τοῦ ἀδά-
μαντος ἦλοις ἔδρασε τοὺς Ἀργοναῦτας; ταυτέστι ποία
ἰσχυρὰ καὶ κινδυνώδης ἀνάγκη παρώρμησεν αὐτοὺς; εἶτα
Ἵμηρικῶ ζήλω μετὰ τὴν ἐρώτησιν ἐπάγει τὸ αἴτιον
μεμοιραμένον, χρησιμωδηθὲν ἦν τὸν Πελίαν ἐκ τῶν ἄγαν
διαφανῶν Αἰολιδῶν τελευτῆσαι τὸν βίον, ἧ καὶ γνώμαις
ἧ καὶ πράξεσιν ἀκαταμαχίτοις καὶ σκληραῖς ἄρχεται
δὲ τῆς ἱστορίας δι' ἣν ἐπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται». Π. Σ.
Λέγει δὲ ὁ Π. Σ. Ἵμηρικῶ ζήλω διότι τῷ ὄντι τὸ τοῦ Ὀμήρου
(Ἰλ. στ. α. 8.) ἐζήλωσεν. Τὰ ἀπὸ στ. 124-138. οὕτως ἐφαρ-
μόζονται τῷ Ἀρκεσιλάῳ· «ὁ μὲν Πελίας εἶχε λόγον νὰ
ἔχη ἐξωρισμένον τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ (ὄρα 197-205).
διότι ἐφοβείτο τὸ χρησιμωδηθὲν, ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἀρκεσίλαε,
τί φοβείσαι ἐκ τοῦ Δαμοφίλου;» — Αἰολιδῶν] «Αἰολίδης
ὁ Ἰάσων. Αἴσονος γὰρ τοῦ Κρηθέως γίνεται τοῦ Αἰόλου
οἴος·

Ἐνθ' ἦτοι πρώτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέ-
ρειαυ,

Ἦ φάτο Σαλμωνῆος ἀμόμονος ἔκγο-
νος εἶναι.

Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολί-
δαο (Ὀδυσσ. λ. 234). εἶτα τὸ ἐξῆς.

Τοὺς δι' ἑτέροισ Κρηθῆϊ τέκεν βασι-
λεια γυναικῶν,

Αἴσονα τ' ἠδὲ Φέρητα, (Ὀδυσσ. λ. 257)». Π. Σ.

Ἦλθε δὲ οἱ κρούεν
 Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ, 130
 Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-
 δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
 Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
 Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλα,
 Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ 135
 Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
 Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἴωλκοῦ
 Ἄ. ε'. Κ. ιδ'.
 Ξείνος, αἶτ' ὦν ἀστός· ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
 Ἴκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνήρ
 Ἐκπαγλός· ἐσθᾶς δ' ἀμφοτέρων μιν ἔχεν, 140
 Ἄ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἀρ-
 μόζουσα θαητοῖσι γυίοις,
 Ἄμφι δὲ παρδαλέα
 Στέγετο φρίσσοντας ὕμβρους.

— Στ. 129-130. Ἦλθε . . . θυμῷ] Ἡ σύνταξις «ἦλθεν οἱ (αὐτῷ) μάντευμα κρούεν πυκινῷ θυμῷ (φρίκην παρέχων τῇ συνετῇ ψυχῇ)».

— Στ. 132 ματέρος] τὴν γῆν καλεῖ μητέρα. Τὴν Πυθῶνα δὲ λέγει ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ὡς ἐν Σημ. εἰς στ. 7. ἐρρέθη.

— Στ. 133-138. τὸν μονοκρήπιδα . . . ὦν ἀστός] Τοῦτο ἦν ὁ δοθεὶς τῷ Πελῖᾳ χρησμός. — τὸν μονοκρήπιδα] «τὸν μονοσάνδαλον». Π. Σ. Ὅτι ἡ λέξις μονοκρήπις σημαίνει μονοσάνδαλος ἐξηγεῖται αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν στ. 168-170· «εἰσὶ δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονοκρήπιδες διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι». Π. Σ. —

στ. 138. Ἄρα· ἡ παραλήγουσα μακρὰ ἔνεκα τῆς δέξιας.

αίπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν] δηλονότι τοῦ Χείρωνος· παράβαλε πρὸς στ. 181. — εὐδείειλον] «ἦ τὴν εὐ πρὸς ἐσπέραν κειμένην, ἢ τὴν διαφανῆ καὶ ἐπίσημον». Π. Σ.

— Στ. 138-147. Ὁ δ' ἄρα χρόνῳ . . . καταίθυσσον] «ὁ δὲ μονοκρῆπις οὗτος μετὰ χρόνον παρεγένετο ἀνὴρ ἐκπληκτικὸς μὲν, οἷς ἐκράτει διπλοῖς δόρασιν, ἐσθῆτα δὲ φέρων τὴν τε ἐπιχώριον τῶν Μαγνήτων καὶ περὶ ταύτην παρδαλέαν διὰ τὸν ὕμβρον· οἱ δὲ ἀγλαοὶ πλόκαμοι τῆς κόμης ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τῶν νώτων». — ὁ δὲ] κατὰ σύνταξιν· ὁ μονοκρῆπις. Ἐν τοῖς ἐπομένοις (στ. 210) θὰ δειχθῆ, ὅτι ὁ Ἰάσων ἐστὶ. — διδύμαισιν] κατὰ τὸ σύνθημα τῶν ἡρώων. — ἀμφοτέρων] οὐδέτερον ἀντὶ ἐπιρρήματος ἀμφοτέρως, ἢ «ἐσθῆς ἀμφοτέρων οὐσα καὶ ἔσωθεν ἐπιχώριος, καὶ ἔξωθεν παρδαλέα ἀπαλέξουσα τὴν βροχὴν». — ἐπιχώριος . . . γυίοις] ἦτοι χιτῶν. — ἀμφὶ δέ] Ἡ σύνδεσις διὰ τὸν τε, δὲ (ἄ τε, ἀμφὶ δέ)· ἢ τοιαύτη σύνδεσις εὔρηται καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. ε. 359.) . . . κόμισαί τ' ἐ με, δὲ δέ μοι ἵππους ὅπου τὸ δέ τινες διορθοῦσιν εἰς τε. «ἀμφὶ δὲ τὴν ἐπιχώριον ἐσθῆτα». — φρίσσοντας] «φρίσσειν ποιῶντας, ὡς καὶ Ὀμηρος (Ἰλ. ζ. 132).

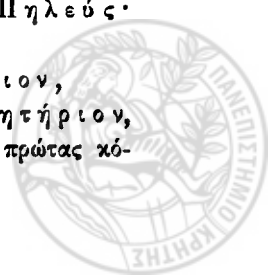
Ὅς ποτε μαινομένοις Διωνύσοιο τιθήνας,

οὐκ αὐτοῦ μαινομένου, ἀλλὰ μανιοποιῦ· καὶ χλωρὸν δέος (Ἰλ. στ. 479.), τὸ χλωροποιόν». Π. Σ. — οὐδὲ κομᾶν . . . οἴχοντο] «οὐδὲ τὴν πρώτην κόμην εἰς ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἐκείρατο, ἀλλ', ὡς Ἀχιλλεὺς, νέος ἦν πρωτοκόμης Ὀμηρος (Ἰλ. φ. 144.)

Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατήρ ἠρήσατο
Πηλεὺς·

καὶ παρ Αἰσχύλῳ (Χοηφ. 6.)

Πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον,
Τὸν δεύτερον δὲ τὸν δε πενθητήριον,
Ὅρέσθης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι· τὰς γὰρ πρώτας κό-

Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι 145
 Κερθέντες αἴχοντ' ἀγλαοί,
 Ἄλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
 σον· τάχα δ', εὐθὺς ἰών, σφετέρας
 Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-
 βάταιο πειρώμενος 150
 Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου·

Ε. δ'. Κ. γ'.

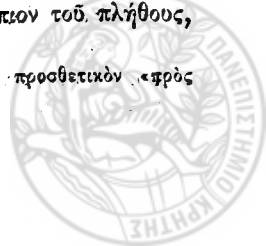
Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων
 Δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
 Οὐ τί που οὗτος Ἀπόλ-
 λων οὐδὲ μὲν χαλκάρματός ἐστι πόσις 155
 Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ
 Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἴφιμεδί-
 ας παῖδας, ὦτον καὶ σέ, τολ-

μας τοῖς ποταμοῖς οἱ ἀρχαῖοι ἀπεκείραντο, σύμβολον τοῦ ἐξ ὕδατος ἦναι πάντων τὴν ἀΐξισιν». Π. Σ.

— Στ. 148. εὐθὺς ἰών] «κατ'εὐθείαν πορευόμενος εἰς τὴν ἀγοράν». — σφετέρας] ἀντὶ ἐᾶς, τῆς ἑαυτοῦ γνώμης.

— Στ. 149-151. ἐστάθη... ὄχλου] «ἐστάθη ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ὄχλου καὶ ἐπειράτο, ἐδοκίμαζεν ἀτρόμητος, ποῖαν ἐκβασιν θά λάβῃ ἐκεῖνο, ὃ διανοεῖτο». Ταῦτα ἐφαρμοζόμενα τῷ Δαμοφίλῳ ἔχουσιν οὕτω· ἐὰν καὶ ὁ Δαμόφιλος, ὡς Ἀρκεσίλαε, μὴ συγχωρηθῆ καὶ γένηται ὡσπερ πρότερον σὸς οἰκειότατος φίλος, φόβος ἐστὶ, μὴ ποτε, ὡς ὁ Ἰάσων, συνωμοσίας μακρόθεν κατασκευασάμενος παραστῆ αἴφνης ἀτρόμητος ἐνώπιον τοῦ πλήθους,

στ. 158. καὶ οὐκ ἔστιν ἀργόν, ἀλλὰ προσθετικόν «πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τόδε».

τῆς Κυρήνης ἡγεμῶν στάσεως ἀκαταβλήτου· διότι εἰ καὶ Πελίας μὴ τοῦ Ἰάσονος κατεφρόνει ἔων αὐτὸν νὰ ἀπολέσῃ ἐν ἔξορίᾳ πᾶν οἰκειότητος πρὸς τὸν Πελίαν αἴσθημα, ἀλλὰ κατεῖχε παρ' ἑαυτῷ περιποιούμενος, πᾶσαν εὐμένειαν παρέχων, ὃ Ἰάσων φύσει τὴν ψυχὴν ἀγαθὸς ὦν οὐκ ἂν ἐτόλμα συνομόσαι κατὰ τοῦ Πελίου. — γνώμας πειρόμενος] γνώμας ἀντιδιανοίας· τίς δὲ ἦν ἡ αὐτοῦ διάνοια, ἐξηγεῖται ἐν στ. 187-192. ἦν λοιπὸν αὕτη τοῦ ἀνασώσθαι τὴν πατρῴαν βασιλείαν· τούτου ἄρα πείραν λαμβάνων, εἰ θὰ δυνηθῆ νὰ κατορθώσῃ. Ἐμελλε δὲ νὰ λάβῃ τὴν πείραν ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας ἢ ἀπαθείας τοῦ ὕχλου. — ἀταρβᾶτοις] ἐτέθη κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως ἐπιθετο τοῦ γνώμας, ἀντὶ ὀνομαστικῆς «ἀτάρβητος ἐστάθη» καὶ τοῦτο πάλιν ἐπιβόηματικῶς ἀντὶ ἀταρβήτως, ἀτρομήτως· δηλονότι ὡς ἦρως ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐτίθετο τὴν ἀποτυχίαν. — πλήθοντος] ὑπαλλαγὴ πτώσεως, ἀντὶ ἀγορᾶ πληθούσης· ἦν δὲ ἡ ἀγορὰ πλήθουσα· διότι ἦν ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἣ ἔμελλε νὰ θυσιάσῃ αὐτῷ ὁ Πελίας. Ὅρα Σημ. εἰς στ. 166.

— Στ. 152. οὐ γίνωσκον] οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ. — ὀπιζομένων] τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ὀπιζομένων «ἐπιστρεφόμενων πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ὄπας ἐπιβαλλόντων». Π. Σ.

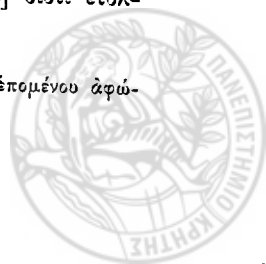
— Στ. 154-155. Οὐ τί ποιοῦτος . . . πόσις] «οὐθαμῶς οὗτός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων, οὐδὲ μὴν ὁ ἱππικώτατος Ἄρης ὁ πόσις τῆς Ἀφροδίτης· χαριέστατα δὲ παρέλαβε Ἄρεα καὶ Ἀπόλλωνα διὰ τὸ ἄγαν ἀνθηρὸν καὶ ὠραῖον τοῦ Ἰάσονος». Π. Σ.

— Στ. 156-164. ἐν δὲ Νάξῳ . . . ἔραται] Πρῶτον παρέϊκασαν τὸν Ἰάσονα τῷ Ἀπόλλωνι διὰ τὸ ἀνθηρὸν καὶ ὠραῖον, καὶ τῷ Ἄρει διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἥρωϊκὸν καὶ πολεμικὸν ὕφος· ἀλλ' ἐπεὶ ὀρώσιν αὐτῷ καὶ χαρακτῆρας ἀνθρωπίνης φύσεως παρεϊκάσουσι πάλιν διὰ τὸ λίαν ἀνθηρὸν καὶ ὠραῖον καὶ

- μάεις Ἐπιάλτα ἀναΐ.
 Καὶ μὲν Τιτυὸν βέλος Ἄρτεμιδος 160
 Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
 κάτου φαρέτρας ὀρνόμενον.
 Ὅφρα τις τᾶν ἐν δυνατῶ φιλοτά-
 των ἐπιψαύειν ἔραται.
 Σ. ἐ. Κ. ιδ΄.
- Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι 165
 Γάρυον τοιαυτ' ἀνά δ' ἡμίμοις
 Ἔεστᾶ τ' ἀπήγα προτροπάδαν Πελίας
 Ἴκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα πα-
 πτήγαις ἀρίγνωτον πέδιλον
 Δεξιτερῶ μόνον ἀμ- 170
 φι ποδὶ· κλέπτων δὲ θυμῶ
 Δεῖμα προσέγγεπε· ποί-

διὰ τὸ ὑπερμέγεθος τοῦ σώματος πρὸς τὸν Ὄτον καὶ
 Ἐπιάλτην τοὺς παῖδας τῆς Ἰφιμεδείας,
 Οὗς δὲ μὴ κίστευς θρέψε ζείδωρος
 ἄρουρα
 Καὶ πολὺ καλλίστους· (Ὅμ. Ὀδυσσ. λ. 309.)
 ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸν Τιτυὸν μόνον διὰ τὸ μέγεθος τοῦ
 σώματος. — ἐν Νάξῳ φαντὶ θανεῖν] «Ἰφιμεδείας καὶ
 Ἄλωέως γεγόνασιν παῖδες Ὄτος καὶ Ἐπιάλτης· οὗτοι
 δὲ ἀσεβῶς διετέθησαν περὶ τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ποτε εἰς
 ἔλαφον ἢ θεὸς ἑαυτὴν μεταποιήσασα θηρεύουσιν αὐτοῖς
 κατὰ τὴν Νάξον ἐν μέσῳ ὤφθη· οἱ δὲ κατατοξέουσιν τὴν
 ἔλαφον ὑπολαμβάνοντες ἔλαθον ἀλλήλους τιτρώσκοντες».
 Π. Σ. — Τιτυὸν βέλος Ἄρτεμιδος θήρευσε] διότι ἐτόλ-
 μησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητώ.

στ. 172. Δεῖμα· ἡ συλλαβὴ μα κοινὴ, ἐπομένου ἀφώ-
 νου πρὸ ἀμεταβόλου.

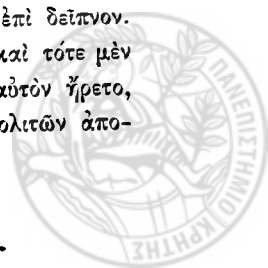

Λητὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν πα-
ράκοιτιν,
Πυθῶ δ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πα-
νοπῆος (Ὀδυσσ. λ. 580.)

«ὅτι δὲ ὑπ' Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε το-
ξευθεὶς, καὶ Φερεκύδης φησὶν ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι
τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀναιρεθεὶς
παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἂν τις τῶν
δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγεται». Π. Σ. — Ἀπὸ στ. 152-
165. περιέγραψε τὰς φυσικὰς τοῦ σώματος τοῦ Ἰάσονος
ἀρετὰς, αἱ κατὰ τὴν ἥρωϊκὴν ἐκείνην ἐποχὴν ἦσαν ἀναγ-
καίαι εἰς ἐκτέλεσιν μεγάλων πράξεων. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα
τῶν ἀρετῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐκείνων, ἃς ἔλαβεν ἐκ τῆς δι-
δασκαλίας τοῦ Χείρωνος (ἴδρα στ. 180-187.) ὤφειλεν ὁ
Πελίας νὰ μὴ φυγαδεύσῃ τὸν Ἰάσονα, ἀλλὰ νὰ ἔχη
αὐτὸν στήριγμα καὶ προστασίαν κατὰ τῶν κινδύνων τῶν
ἀπειλούντων αἰεὶ τοὺς βασιλεῖς. Ἀρετὰς τοῦ Δαμοφίλου
ἥρωϊκὰς εἰς παραβολὴν πρὸς τὸν Ἰάσονα οὐ καταριθμῆ-
ῖ ἐν τοῖς στ. 497-514. διότι οὐδὲ ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ
Πινδάρου ἀνάγκη ἥρωϊκῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν κατα-
ριθμῆι δὲ, ὅπερ ἦν τότε ἀναγκαῖον, τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ
ἀρετὰς, καθ' ἃς ὁμοίαζε τῷ Ἰάσονι.

— Στ. 165. τοὶ μὲν] «οὗτοι μὲν οἱ κατὰ τὴν
ἀγοράν».

— Στ. 166-172. ἀνά δ' ἡμίνοις . . . προσέννεπε]
«Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει· ἔθουε, φησὶν, ὁ Πελίας
τῷ Ποσειδῶνι, καὶ προσεῖπε πᾶσι παρεῖναι· οἱ δὲ ἦσαν
οὔτε ἄλλοι πολῖται καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων
ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ, ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν
ποταμόν· διαβάς δὲ τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα, τὸν
δὲ ἀριστερόν ἐπιλήθεται, καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δαίπνον.
Ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας συμβάλλει τὸ μαντήγιον, καὶ τότε μὲν
ἠσύχασε, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μεταπεμφάμενος αὐτὸν ἤρετο,
ὅ, τι ποιούῃ, εἰ αὐτῷ χρησθεῖη ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀπο-

αν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὐχεαι
 Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώ-
 πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς 175
 Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
 χθίστοισι μὴ ψεύδεις

θανεῖν· ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς αἶαν αὐτὸν ἐπὶ τὸ
 κῶας τὸ χρυσόμαλλον ἄξοντα ἀπὸ Αἰήτεω· ταῦτα δὲ
 τῷ Ἰάσωνι Ἥρη εἰς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια
 τῷ Πελῖα κακόν. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναόρου ποταμοῦ
 μέγισ τὸ δεξιὸν πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος
 (Ἄργοναυ. ι. 10)

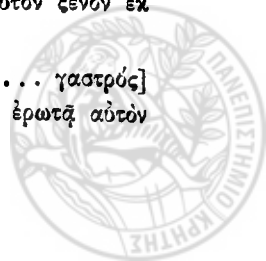
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὅπ' ἰλύος, ἄλλο
 δὲ ἔνερθε

Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προ-
 χοῆσιν.» Π. Σ.

Ὁ δὲ Πίνδαρος τὴν παρὰ τοῖς Π. Σ. ἱστορίαν, ἦτοι τοὺς
 κοινοὺς τούτους μύθους ἀρμοδίως πρὸς τὸν ἑαυτοῦ σκο-
 πὸν ἢ μεταποιήσας ἢ καὶ τινα ἐξηγησάμενος, τὴν μὲν
 θυσίαν καὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παρουσίαν τῶν πολιτῶν
 ἐποίησε γινόμενα ἐν τῇ ἀγορᾷ· διὸ καὶ ἔφη ἀνωτέρω.
 Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου· ὅπου ὑποτί-
 θεται, ὅτι ἐτελεῖτο ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος· τὸν δὲ Ἰά-
 σωνα εἰσάγει τότε πρῶτον καταβάντα μονοσάνδαλον εἰς τὴν
 Ἰωλκὸν καὶ πορευόμενον κατ' εὐθείαν ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν
 συνηθροισμένοι ὁ ὄχλος, καὶ σταθέντα ἐν ἐκείνῃ τῇ
 στιγμή, καθ' ἣν καὶ ὁ Πελίας ἀφίκετο ἐπὶ ἀπίνης τρέ-
 χων προτροπᾶδην.

— Στ. 173. ὦ ξεῖνε] Ἐνόμισεν αὐτὸν ξένον ἐκ
 τῆς παρδαλάας.

— Στ. 174-176. καὶ τίς ἀνθρώπων . . . γαστρός]
 Ὁ Πελίας σπουδάζων νὰ κρύψῃ τὸ δαῖμα ἔρωτᾷ αὐτὸν

ὡς ἀπλοῦν τινα ξένον, προσέχων μῆτε νὰ δείξῃ, ὅτι
 λίαν ἐκπλήττεται ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος καὶ τοῦ
 κάλλους, μῆτε νὰ καταφρονήσῃ αὐτοῦ· διότι ἄτοπον ἂν
 εἶη, εἰ ὁ ποιητῆς εἰσήγε οὕτω καταφρονούμενον ὑπὸ ἀν-
 θρώπου, ὃν οὐκ ἐγίνωσκεν, ὅτι ἐστὶν ὁ βασιλεὺς Πελίας,
 ἀλλ' ἐνόμιζε τὸ πολὺ ὡς ἓνα τῶν προδρόμων, καὶ τα-
 πεινῶς ἀνεχόμενον τὴν καταφρόνησιν ἐκείνον τὸν ἥρωα,
 ὃν πρότερον ἐποίησεν ἀτρομήτως πειρώμενον τῆς διανοίας,
 καὶ τῷ τε Ἄρει παρείκασε καὶ τοῖς ἰσχυροτάτοις καὶ
 τολμηροτάτοις πάντων τῶν μυθολογουμένων ἀνδρῶν· ἐκ-
 τὸς δὲ τούτων καὶ τὸ ἐπόμενον «Τὸν δε θαρσήσας
 . . . ἀμείφθη» οὐ δείκνυσιν, ὅτι ὁ ἥρωα καταφρο-
 νήθη ὑπὸ τοῦ Πελίου. Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ χωρίου· «τίς
 τῶν ἀνδρῶν σὲ ἔτεκεν ἐκ σεβαστῆς γαστρὸς». — ἀν-
 θρώπων] ἀνδρῶν, οὐχὶ γυναικῶν, ὡς τινες ἐνόμισαν
 διότι περὶ τοῦ πατρὸς ἐρωτηθεὶς, τίς ἐστίν· Αἴσονος
 παῖς (στ, 209), ἀποκρίνεται, ὅτι ἐστίν· ἐρωτηθεὶς, ποίας
 πατρίδος ἐστίν· ἐπιχώριος, ἀποκρίνεται. Ἐὰν λοιπὸν τὸ
 ἀνθρώπων σημαίῃ γυναικῶν, ὥφειλε νὰ εἶπῃ τὴν μη-
 τέρα. — ἐξανήκεν] ἀντι ἔτεκεν. — πολιᾶς γαστρὸς]
 ἐὰν τὸ πολιᾶς ἔχῃ κακὴν σημασίαν, τότε ὑβρίζεται
 ὁ ἥρωα, ὅπερ ἄτοπον, ὡς εἶπομεν ἤδη ἀνωτέρω· ἄρα
 ἔχει καλὴν σημασίαν, καὶ σημαίνει ἢ «τιμίας γαστρὸς
 ἦτοι τιμίας γυναικός» κατὰ τοὺς Π. Σ. ἢ «λευκῆς γα-
 στρὸς, λευκῆς γυναικός, ὠραίας γυναικός», ὡσεὶ ἔλεγεν
 ὁ Πελίας «τοιούτον ὠραῖον νέον βεβαίως ὠραία μήτηρ
 ἐγέννησεν. Ὁ Δούκας ἄριστα ἐρμηνεύει τὸν ὑπὸ τῶν
 Π. Σ. ταύτῃ τῇ λέξει ἀποδιδόμενον νοῦν· «τὸ πολὺν
 ἐστὶ τῶν γερόντων· τοῖς δὲ γέρουσιν ἀπονέμεται τιμὴ· οὐ-
 κοῦν καὶ ἡ πολιὰ γαστήρ ὡς τιμία ἐλήφθη ὧδε».

— Στ. 177-178. ἐχθίστοισι . . . γένναν] «μὴ
 μολύνης τοῖς ψεύδεσι τὴν μορφήν καὶ τὸ εἶδος, εἰπέ,
 πόθεν γεγένησαι». Π. Σ. ὁ Π. Σ. ἀπέτυχε τῆς ἐννοίας
 τοῦ ποιητοῦ· οὐδὲ τὴν ἀπόκρισιν πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν

Καταμιάναις, εἰπέ γένναν.

Ἄ. ε. Κ. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήςαις, ἀγανοῖσι λόγοις
᾿Ωδ' ἀμείφθη· φαρμὶ διδασκαλίαν 180

Χείρωνος οἴσειν· ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κεν-
ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.

Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοῦς, οὔτε ἔργον 185

ἀντικείμενον τοῦ μολύναις, ἵνα ὁ νοῦς ἢ «μὴ μολύνῃς, ἦν θὰ δώσῃς ἀπόκρισιν, ψεύδεις». Ἔστι λοιπὸν ἀντικείμενον τοῦ καταμιάναις τὸ γένναν· καὶ ἔχει καλῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω. Ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ ἀποδώσῃ τοῖς λόγοις τοῦ Πελία τοῦτον τὸν νοῦν. «Τὸ ὠραῖον τῆς μορφῆς σου, ὦ νέε, καὶ τὸ μέγεθος καὶ ἥρωϊκὸν τοῦ σώματος δεικνύουσιν, ὅτι ἢ σὴ γέννησις οὐκ ἔστιν ἐκ γονέων τῶν τυχόντων· μὴ μολύνῃς λοιπὸν τὴν σὴν γένναν ψεύδεις». Ἡ δὲ κατὰ τὴν φυσικὴν σύνταξιν ἐξήγησις αὕτη ἐπιβεβαιοῖ, ὅτι τὸ ἀνωτέρω πολιῆς γαστροῦς οὐ περιέχει ὑβριστικόν τι καὶ ἄσεμον.

— Στ 179-180. Τὸν δὲ . . . ἀμείφθη] «λαβὼν δὲ θάρρος ἐκ τούτων τῶν λόγων τοῦ Πελία, τοῦ νομιζομένου ὡς ἑνὸς τῶν προὔχόντων πολιτῶν, ἀπεκρίνατο ὡδε». Ὁ Ἰάσων ἐστάθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπου ἦν συνηθροισμένον τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν, ἵνα λάβῃ πείραν, ποῖαν ἔκβασιν θὰ λάβωσιν ἐκεῖνα ἃ διανοεῖτο, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω· ἐὰν δηλονότι ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν οἱ πολῖται εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς. Ἰδὼν δὲ, ὅτι ἢ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐνεποίησε καλὴν διάθεσιν ἐκείνῳ τῷ ἀγνώστῳ προὔχοντι, ἤτοι τῷ Πελίᾳ, ἔλαβε θάρρος καὶ ἐξεφράσατο ἐλευθέρως τὴν ἐαυτοῦ διάνοιαν.

— Στ. 180-181. φαμί . . . οὔσειν] «διαβεβαιουῦμαι, ὅτι θὰ ἐνέγκω ὑμῖν, περὶ ὧν ἐρωτῶμαι, διδασκαλίαν τοῦ Χείρωνος»· ἤτοι «θὰ εἶπω ὑμῖν, ἃ ἐδιδάχθην (ἃ ἔμαθον, περὶ ὧν ἐρωτῶμαι, περὶ τῆς ἐμῆς γέννας,) παρὰ Χείρωνος». Οὐκ ὀρθῶς οἱ Π. Σ. «οὐ φεύσομαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ, ἣν ἔμαθον παρὰ τοῦ Χείρωνος, οὐ ἢ διδασκαλία ἐστὶ τὸ μὴ φεύδασθαι». Εἶπε δὲ ταῦτα ἀποτετινόμενος οὐ μόνον πρὸς τὸν Πελίαν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαν τὸ πλῆθος. Παράβαλε καὶ πρὸς Σημ. εἰς στ. 166-172. ἐν τέλει. — ἄντροθε] «ἔθος αὐτῶ τῶν τοπικῶν τὸ ν ἀφαιρεῖν» Π. Σ.

— Στ. 182. παρὰ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας] «Φιλύρα μὲν μήτηρ Χείρωνος ἦν, ἢ δὲ Χαρικλῶ γυνή, θυγάτηρ Ἀπόλλωνος, ἢ ὡς τινες Πέρσου ἢ Ὀκεανοῦ, ἐξ ἧς καὶ Χείρωνος Κάριστος· ὁ δὲ Ἡσίδοσ Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι». Π. Σ. — Χαρικλοῖς] Δωρικ. ἀντὶ Χαρικλοῦς.

— Στ. 183. κοῦραι] μία κόρη τοῦ Χείρωνος ἀναφέρεται ἐκ τῆς Χαρικλοῦς ἢ Ὠκυρός. Ἴσως λοιπὸν τὸ κοῦραι ἐτέθη συνεκδοχικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ.

— Στ. 184-187. Εἶκοσι δὲ . . . ἰκόμαν οἴκαδε] «εἶκοσι δ' ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν (ἢ πράξας), παρεγενόμην εἰς τὰ οἰκεία». Π. Σ. — εὐτράπελον] λέξις ἔχουσα διττὴν σημασίαν, καλὴν ἐκ τοῦ εὖ καὶ τρόπος. Ὅθεν ἔργον καὶ λόγος εὐτράπελος σημαίνει «ἔργον καὶ λόγος χρηστῶν τρόπων, χρηστῶν ἡθῶν»· κατὰ δὲ ταύτην τὴν σημασίαν ἢ μετοχὴ εἰπὼν συναπτέα τῷ ἰκόμαν ἵνα ἢ ἔννοια ἢ «ἰκόμην οἴκαδε χωρὶς νὰ πράξω, ἢ νὰ εἶπω τοῖς περὶ τὸν Χείρωνα οὐδὲν ἔργον καὶ λόγον χρηστὸν καὶ ἄξιον τῆς ἀνατροφῆς, ἣν παρ' αὐτοῖς ἔλαβον, ἀλλ' ἀνεχώρησα κρυφίως». Ἐχει δὲ ἢ λέξις καὶ κακὴν σημασίαν, καθ' ἣν λόγος καὶ ἔργον εὐτράπελον σημαίνει «κακότητες καὶ δοληρόν». Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ση-

Οὐτ' ἔπος εὐτράπελον
 Κείνοισιν εἰπῶν, ἰκόμαν
 Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
 Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένην
 Οὐ κατ' αἴσαν, τάν ποτε
 Ζεὺς ὤπασεν λαγέτα
 Αἰόλω καὶ παιαί, τιμάν.

190

Ἐ. ε. Κ. γ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
 Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσίν,
 Ἄμετέρων ἀποσυ-
 λάσαι βιαίως ἀρχεδικῶν τοκέων.

195

μασίαν συναπτάει αἱ λέξεις τῷ ἐκτελέσει οὕτως
 «ἐκπληρώσας εἶχουσιν ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι χωρὶς νὰ
 εἶπω ἢ νὰ πράξω οὐδὲν ἀσχρὸν καὶ δόλιον». Οἱ Παλ.
 σχολιασταὶ φαίνονται, ὅτι ἀνέγνωσαν ἀντὶ ἐὐτράπελον
 οἱ μὲν «ἐκτράπελον» οἱ δὲ «ἐντράπελον», σχολιάζοντες
 τὸ μὲν ἐκτράπελον «ἀπαίδευτον, ἀσχρὸν, ὃ ἐκτρέ-
 φαιτο ἂν τις» τὸ δὲ ἐντράπελον «ἐναντίον καὶ ἀσχρὸν,
 ὃ ἂν τις ἐντραπέτη» ἀλλὰ τὸ μὲν ἐντράπελον ἄγνωστον
 ἄλλοθι ποῦ· τὸ δὲ ἐκτράπελον, οὐχ εὐρηγται ἐν τοῖς χει-
 ρογράφοις. Αἱ δὲ συνήθεις λέξεις εἰσὶν ἐὐτράπελον
 καὶ δοστράπελον.

στ. 186. ἐντράπελον ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χειρογρά-
 φων· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ λέξις ἐστὶ ἄλλως ἄγνωστος, αἰρετέα ἐστὶν ἢ ἐν
 ὀλιγίστοις χειρογράφοις εὐτράπελον. Λέγει δὲ ὁ Ἰάσων ταῦτα,
 ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐχὶ ἐκ δυσαρρεσκείας τινὸς ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Χεί-
 ρωνος, ἀλλὰ μόνον, ἵνα τὴν ἀρχαίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τιμὴν
 ἀνασώσῃται.

στ. 187. εἰπῶν· ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως ταύτης
 ἔγκειται ἕνεκα τοῦ ἡγουμένου ἔργου καὶ ἡ σημασία τοῦ πράξας.

— Στ. 188. ἀρχαίαν] «ἐκ προγόνων προσήκουσαν τῷ ἐμῷ πατρὶ τιμῆν.

— Στ. 190-192. Τὰν Ζεὺς ὤπασεν Αἰόλῳ καὶ παισίν] τιμὰν, τὰν «ἦντινά ποτε βασιλείαν ὁ Ζεὺς ἐχάρισατο τῷ Αἰόλῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ παισίν· ἡ δὲ γενεαλογία οὕτω· Προμηθέως Δευκαλίων, οὗ Ἑλλήν, οὗ Αἰόλος, οὗ Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας καὶ Σαλμονεὺς, καὶ Κρηθέως μὲν παῖς Αἴσων, Αἴσωνος δὲ Ἰάσων, Σαλμονέως δὲ Τυρῶ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πελίας καὶ Νηλεὺς». Π. Σ.

— Στ. 193-196. Πεύθομαι . . . τοκέων] «κατακούω δὲ τὸν ἄδικον Πελίαν ταῖς ἀνοήτοις πεισθέντα φρεσὶ τῶν ἡμετέρων γονέων ἀποσυλῆσαι τὴν βασιλείαν». Π. Σ. Λέγει οὕτως διότι οὐ γινώσκει, ὅτι παρῶν ἐστὶ ὁ Πελίας· εἶτα δὲ καὶ ἵνα δοκιμάσῃ, τίνα διαθέσιν ἔχει ὁ λαὸς πρὸς τὸν ὑπερφίαλον ἐκείνον ἡγεμόνα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πελίας ἐν τῇ σκηνῇ ταύτῃ οὐκ ἀναφαίνεται, δυνάμεθα ὀρθῶς νὰ εἰκάζωμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ σημάξῃ διὰ τούτου, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἰωλκοῦ ἐμίσει τὸν τύραννον καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος ἔδειξε διὰ τῆς πρὸς τὸν Ἰάσωνα φιλοφρονητικῆς συμπεριφορᾶς, καὶ τὸν λαὸν φοβηθεὶς ὁ Πελίας οὐδὲν ἔτι εἶπεν, οὐδὲν ἔπραξεν (ἴδρα καὶ Σημ. εἰς στ. 473-474.) — νιν] ταύτην τὴν τιμῆν. — λευκαῖς φρεσίν] «τὰς κενὰς φρένας εἶπε λευκὰς κατὰ τὸ ἐναντίον ταῖς παρ' Ὀμήρῳ μελαίνας· ἃς ὁ μὲν Ὅμηρος λέγει μελαίνας κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐν βάθει διαφανομένων ὑδάτων, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐπιπολαίων ὑδάτων· τὰ μὲν γὰρ ἐπιπόλαια τῶν ὑδάτων διαυγῆ καὶ λευκὰ ἐστὶ· τὰ δὲ ἐν βάθει μέλαινα». Π. Σ. Κατὰ τὴν σοφὴν ταύτην ἐξήγησιν τοῦ Π. Σ. ἀμφοτέροι καὶ Ὅμηρος καὶ Πίνδαρος παραβάλλουσι τὰς ἀνοήτους ἢ κενὰς ἢ, ὡς ἐξηγεῖται ὁ Ἡσύχιος, μαινομένας φρένας πρὸς τὸ ὕδωρ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δε' ὃν παραβάλλονται καὶ πρὸς τὸν ἄνεμον. — ἀρχεδικᾶν] ἀπὸ ἀρχῆς ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς τιμῆς, τῆς βασιλείας.

- Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
 Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
 Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡς-
 εἰ τε φθιμένου δνοφερὸν 200
- Ἐν δώμασι θηγάμενοι μετὰ κω-
 κυτῶ γυναικῶν, κρύβδα πέμ-
 πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 Νυκτὶ κοινάσαντες ὄδον, Κρονίδα
 Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν. 205
- Σ. στ' Κ. ιδ'.
- Ἄλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
 Ἴστε· λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
 Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
 Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
 Ξείναν ἰκόμαν γαῖαν ἄλλων. 210
- Φῆρ δέ με θεῖος, Ἰά-

— Στ. 197-205. τοί μ' ἐπεὶ . . . δῶκαν] «οὔτι-
 νές με γονεῖς, ἐπειδὴ τεχθεὶς τὸ πρῶτον φῶς ἔθεασάμην,
 τοῦ ἀδικωτάτου βασιλέως δεδοικότες τὴν ὕβριν, ὑποθέντες
 τεθνηκέναι με καὶ κηδεύειν, ὡς μετὰ κωκυτοῦ γυναικῶν
 ἐκφορὰν τελούντες, κρύφα καὶ νύκτωρ ἐξέπεμψαν πρὸς
 τὸν Χείρωνα, ἵνα μηδὲν πάθω ὑπὸ τοῦ Πελίας». Π. Σ.
 Τοῦτοις ἀλληγορικῶς βούλεται νὰ εἴπη ὁ ποιητής, ὅτι ὁ
 Πελίας βλέπων τὸν παῖδα ἐν μεγάλαις ἀρεταῖς αὐξάνο-
 μενον, ἐπεβούλευεν αὐτῷ· οἱ δὲ γονεῖς γνόντες ἀπέπεμψαν
 τῷ Χείρωνι. — κᾶδος θηγάμενοι] «κηδεῖαν, ἐκφορὰν νε-
 κρικὴν παρασκευάσαντες τὴν νύκτα»· τὸ νυκτὶ συντα-
 κτέον καὶ τῷ θηγάμενοι· διότι τὴν νύκτα ἅπαντα ταῦτα
 ἐγένοντο. — ὡσεὶ τε φθιμένου] ὡς εἰ ἤμην τεθνηκώς, δη-
 λούντες ὅτι τέθνηκα. — μετὰ κωκυτῶ γυναικῶν] συ-
 ναπτέον τῷ θηγάμενοι· ὑποθετέον δὲ, ὅτι αἱ γυναῖκες ἦσαν

τοῦ οἴκου τοῦ Αἴσονος, αἵτινες ὑπεκρίνοντο, ὅτι ἔκλαιον, ὡς ἀποθανόντος τοῦ βρέφους· ἤρξαντο δὲ τοῦ κωκυτοῦ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐκκομιζόντων τὸ βρέφος. — ἔπεμπον] ἐμὲ πρὸς Χείρωνα. — νυκτι κοινάσαντες ὁδόν] τῇ νυκτὶ ποιήσαντες κοινωνὸν τὴν ὁδόν, ἐν νυκτὶ ἀναχωρήσαντες οἱ πέμποντές με.

— Στ. 206. Ἀλλὰ . . . λόγων] δύο προτάσεις συνεπτυγμέναι εἰς μίαν. «Ἀλλὰ τὰ κεφάλαια, τὰ κυριώτατα τῶν λόγων ταῦτά ἐστι, ἃ ἤδη ἴστε».

— Στ. 207. λευκίπων πατέρων] Τὸ λεύκιπιοι ἐπιθετόν ἐστι εὐγενείας· διότι οἱ εὐγενεῖς ἡγάπων τὰ ὑχῶνται λευκοῖς ἵπποις· ἄρα καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ὡς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως δικαίως λέγονται λευκίπιοι.

— Στ. 210. ἄλλων] οὐκ ἐτέθη πλεοναστικῶς ἢ λέξις αὐτῇ· ὅτι δὲ οὐδὲ ἐπεξηγήσεως χάριν ἐτέθη καὶ τοῦτο δῆλον. Ἐτέθη λοιπὸν πρὸς ἔμφασιν, ἣ ἔστιν ἀναγκαῖα ἐνταῦθα· διότι ὁ Ἰάσων σπουδάζων τὰ προσαγάγεται τὴν συμπαθειαν καὶ εὔνοιαν τῶν πολιτῶν ἔπρεπε μετ' ἔμφρασεως τὰ εἶπη «ἦλθον οὐχὶ εἰς γῆν ξένην, ἀλλ' ἐμὴν· οὐχὶ εἰς γῆν ἄλλοτρίων πολιτῶν, ἀλλ' ἐμῶν».

— Στ. 213-219. Ὡς φάτο . . . ἀνδρῶν] «Οὕτως εἶπεν. Τοῦτον δὲ εἰσελθόντα εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἐγνώρισεν ὁ πατήρ· δάκρυα δὲ ἐχύθησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἤρθη κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἰδὼν τὸν ἐξαιρέτον γόνον αὐτοῦ, τὸν κάλλιστον ἀνδρῶν». Μετὰ το ὡς φάτο ἢ συνέπεια ἦν τὰ εἶπη, ὁ μὲν Πελλίας ἰδὼν τοὺς πολίτας συμπαθήσαντας τῇ νεανίᾳ ἔκρυψε τὸν χόλον, οἱ δὲ πολῖται ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα δυνάμενα εὐκόλως τὰ ἀναπληρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου, ἐσιώπησεν. — ὡς φάτο] Παρέστησε λοιπὸν ὁ ποιητής, ἐν οἷς εἶπεν ὁ Ἰάσων, τὴν εὐτολμίαν, ἣ ἐχρήσατο, ἵνα λάβῃ πείραν ἐκ τῆς συμπαθείας ἢ ἀπαθείας τοῦ πλήθους, τίνα ἐκβασιν θὰ λάβωσιν ἐκεῖνα, ἃ διανοεῖτο. — ἐκ δ'] ἐκ δὲ τῶν γλεφάρων

σωνα κικλήσκων, προσηόδα.

Ὡς φάτο· τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.

Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν 215

Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·

Ἄν περι ψυχὰν ἐπεὶ

Γάθησεν, ἐξαίρετον

Γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Ἄ. στ'. Κ. ιδ'.

Καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφότεροι 220

Ἦλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος ἐγ-

γὸς μὲν Φέρης, κράναν Ἵπερηΐδα λιπῶν,

Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἄμυθάν· ταχέως

αὐτοῦ. — πομφόλυξαν] «ἀνεβράσθησαν κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδάτων· γίνεται δὲ τοῦτο, ἐπειδὴν ὑπέρμετρος χαρὰ ἐπιπέση, ὥστε ἀκουσίως δακρῦειν· Σοφοκλῆς.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρε-
νῶν,

Ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει.

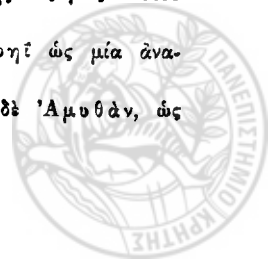
Δακρυῖ ῥοεὶ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τογχα-
νων». Π. Σ.

στ. 214. ἔγνων ἐν πλείστοις χειρογράφοις. Τὸ δὲ ἔγνον ὑπερ ἔστί καὶ αὐτὸ τῶν χειρογράφων, ἀντὶ τοῦ ἔγνωσαν, ὡς τὸ ἔδον, ἔθεν, ἔσταν, τίθεν καὶ ἄλλα.

στ. 219. Ὁ δεῦτερος ποῦς τῆς πρώτης συζυγίας τούτου τοῦ στίχου οὐκ εὐδοῦται.

στ. 222. Ἵπερηΐδα· αἱ συλλαβαὶ ρηΐ ὡς μία ἀναγνωστέαι.

στ. 223. Ἄμυθῶν ἐν τινι χειρογρ. τὸ δὲ Ἄμυθάν, ὡς Ἄλκμάν, Ποτσειδάν.

Τὸ σφοδρὸν λοιπὸν πάθος τῆς χαρᾶς ἢ τῆς λύπης ὡς πῦρ θερμαῖνον τὰ ἐν τῷ χώρῳ τῶν φρενῶν ὄγρὰ ἀνυψοῖ πομφόλυγας, αἵτινες ἐκρήγνυνται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς δάκρυα. — περὶ ἂν ψυχῆν] «περὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχῆν». ἂν ἀντὶ ἑάν.

— Στ. 220. κασίγνητοι] τοῦ Αἴσονος ἀδελφοὶ ὁ Φέρης καὶ Ἀμυθάν.

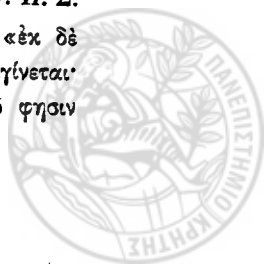
— Στ. 221. ἤλυθον] σφίσειν, ἤλυθον αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Αἴσονος. — κείνου γε κατὰ κλέος] «κατὰ τὴν Ἰάσονος ἐπάνοδον». Π. Σ. ἢ μάλλον «διαδοθείσης τῆς φήμης τῆς ἐκείνου ἐπανόδου».

— Στ. 222. ἐγγὺς μὲν Φέρης] «ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ σύγγεγος τόπου τῶν Φερῶν πλησίον κειμένων τῆς Ἰωλκοῦ». Π. Σ. Κάλλιον νὰ ἀναπληρώσωμεν τὴν σύνταξιν βραχυλογικῶς οὕτως «ἐγγὺς μὲν Φέρης οἰκῶν ἤλυθε κράναν . . . λιπῶν». — Ὑπερηΐδα λιπῶν] «ἐλθὼν ἐκ τῆς Ὑπερηΐδος κρήνης, ἵτοι ἐκ τῶν Φερῶν». Συνήθως ἡ κρήνη αὕτη καλεῖται Ὑπέρεια. Ὑπέρεια δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς

Ὡ γ ἦ Φεραία, χαῖρε· σύγγονόν θ' ὕδωρ
Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.
φασὶ δέ τινες ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοῖνομα, ὡς
Φερεκύδης· φησὶ γὰρ οὕτω. Μέλας ὁ Φρίξου γαμῆ
Εὐρόκλειαν· τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ἔκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ
τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείῃ· κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἐκ-
δοσις παρ' Ὀμήρῳ οὕτως ἔχει (Ἰλιάδ. β. 711.)

Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο, ἡ δὲ κρήνην Ὑπέ-
ρειαν.
εἶναι δέ φασι καὶ ἐν Λακωνικῇ Ὑπέρειαν κρήνην». Π. Σ.

— Στ. 223. ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν] «ἐκ δὲ
Μεσσήνης τῆς Λακωνικῆς πόλεως ὁ Ἀμυθάν παραγίνεται·
καὶ ὅτι οὗτοι Αἴσονος ἀδελφοί, καὶ Ὀμηρὸς ποῦ φησιν
(Ὀδύσσεια. λ. 258.)

Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
 Εὐμενέοντες ἀνε- 225

ψιόν· ἐν δαιτός δὲ μοίρα
 Μειλιχίοισι λόγοις
 Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 Ξεῖν' ἀρμόζοντα τεύχων,
 Πᾶσαν ἐν εὐφροσύνῳν τάνυεν, 230
 Ἄθροαῖς πέντε δραπῶν
 Νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις
 Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

Ε στ. Κ. ιγ.

Ἄλλ' ἐν ἕκτα, πάντα λόγον θέμενος
 Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ 235
 Συγγενέσιν παρεκοι-

νάθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'· αἵψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
 Ὀρτο σὺν κείνοισι καὶ ῥ' ἦλ-

θον μέγαρον Πελία· ἐσσύμενοι
 Δ' εἶσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκού- 240

Τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία
 γυναικῶν,

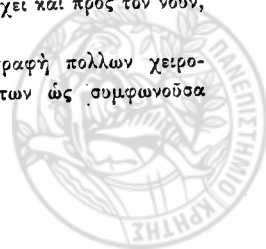
Αἴσωνα τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱπ-
 πιοχάρμηνην». Π. Σ.

— Στ. 224. Ἄδματος καὶ Μέλαμπος] «Οὔτοι
 ἐκείνων ἦσαν υἱοὶ καὶ σὺν τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἦλθον.

στ. 224. ἦκεν ἐν τισιν χειρογρ.

στ. 236. πᾶσι κοινᾶθ' ἐν πλείστοις χειρογρ. ἢ δὲ γραφή
 παρεκοινᾶθ' καὶ πρὸς τὸ μέτρον καλῶς ἔχει καὶ πρὸς τὸν νοῦν,
 ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς χειρογρ. εὔρηται.

στ. 239. θον Πελία μέγαρον, γραφή πολλων χειρο-
 γράφων· ἀλλ' ἢ ἐν τῷ κειμένῳ γραφή κρείττων ὡς συμφωνοῦσα
 τῷ μέτρῳ.

Ἄμυθάωνος μὲν γὰρ Μελάμπους, Φέρητος δὲ Ἄδμητος, ἀνεψιοὶ Ἰάσονος». Π. Σ.

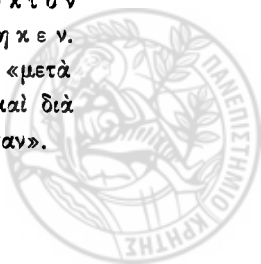
— Στ. 226-233. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα . . . ἄωτον] «ἐν δὲ τῇ ὥρᾳ τῆς εὐωχίας προσηγέσει λόγοις αὐτοὺς περιποιούμενος καὶ φιλοφρονούμενος ἀρμοζούσας φιλοξενίας ἐξευρίσκων πᾶσαν εὐφροσύνην παρείχε πέντε ὅλας ἡμέρας καὶ νύκτας ἐν θυμηδίᾳ διαγαγών». — ἐν δαιτὸς μοίρα] «ἐν τῷ μέρει τῆς ἡμέρας, ὃ ἀφιέρουν τῇ δαιτί». — ἐν τάνυνεν] ἐνέτεινεν. — δραπῶν] συχνάκις ὁ Πίνδαρος δρέπω ἀντὶ δρέπομαί. — ἱερὸν εὐζώας ἄωτον] ὕπερ ἐστὶ τὸ διάγειν εὐφροσύτως.

— Στ. 234-236. Ἄλλ' ἐν ἕκτα . . . παρεκοινᾶθ'] «Ἄλλ' ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ πᾶσαν τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐξ ἀρχῆς ἐκθέμενος διεκρίνου τοῖς συγγενέσιν». Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις τί ἄρα ἐποίει ὁ Πελλίας; πῶς πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν, ἃ παραλείπει ὁ ποιητής; Φαίνεται, ὅτι φοβούμενος τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐπέδειξε τὸ πλῆθος πρὸς τὸν Ἰάσονα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὐδὲν ἐτόλμησε, περιμένων νὰ παρέλθωσιν ἡμέραι τινές, ἕως διὰ τοῦ χρόνου κατευνασθῆ ἢ συμπάθεια. Τούτοις δὲ λέγει πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον, ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ πάθῃ τὰ αὐτὰ τῷ Πελλίᾳ, ἂν μὴ ταχέως οἰκειώσῃται τὸν Δαμόφιλον. — πάντα σπουδαῖον λόγον] «πᾶσαν τὴν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, τὴν περὶ τοῦ ἀνασώσασθαι τὴν βασιλείαν.

— Στ. 237. οἱ δὲ ἐπέσποντο] «ἐκείνοι δὲ ἐπηκολούθησαν, ἐδέξαντο μετὰ προθυμίας ἅπαντα, ἃ προὔτεινεν». — ἀπὸ κλισίων] «ἀπὸ τῶν ἐδρῶν, ἐν αἷς ἦσαν κεκλιμένοι εὐωχοῦμενοι»: κλισία ἐνταῦθα σημαίνει ἔδραν, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. δ. 123·)

Τῆ δ' ἄρ' ἄμ' Ἄδρήστη κλισίην εὔτυκτον
ἔθηκεν.

— Στ. 240. ἐσσύμενοι . . . κατέσταν] «μετὰ ὀρμῆς δὲ εἰσελθόντες ὡς μέλλοντες νὰ ἐκτελέσωσι καὶ διὰ φόνου τὸν σκοπὸν, δι' ὃν παρεγένοντο, κατεστάθησαν».

σαις, αὐτὸς ὑπηγείασεν
 Τυροῦς ἔρασιπλοκάμου γενεά·
 Πραῦν δ' Ἰάσων μαλθακᾶ
 Φωνᾶ ποτιστάζων ὄαρον
 Βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων·
 Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου.

245

Σ. ζ'. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
 Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
 Τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὄμως.

— Στ. 241-242. τῶν δ' ἀκούσαις . . . γενεά] «ἢ δὲ γενεὰ τῆς Τυροῦς αἰσθόμενος αὐτῶν ὄρηγτικῶς καὶ ἔσπευσμένως εἰσελθόντων, αὐτὸς ὑπεδέξατο αὐτούς». Ὁ Πελλίας κατενόησε τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐκ τοῦ τρόπου, ᾧ εἰσῆλθον, καὶ ἔσπευσε αὐτὸς νὰ ὑποδεχθῆ αὐτούς, ἵνα δυνηθῆ διὰ μαλακοῦ τρόπου νὰ καταπραῦνη τὴν σπουδῆν αὐτῶν. — Τυροῦς γενεά] «Ὁ Πελλίας καὶ Ὅμηρος (Ὀδύσσεια. λ. 254)

Ἡ δ' ὑποκυσσάμενη Πελλίην τέκε καὶ Νη-
 λῆα». Π. Σ.

— Στ. 243-245. Πραῦν . . . ἐπέων] «μαλθακῆ δὲ καὶ οὐ τραχεῖα φωνῆ ἀπὸ τοῦ στόματος λόγον στάζων κατεβάλλετο βᾶσιν καὶ ἀρχὴν σοφῶν λόγων. Ὅαρον, τὴν ὀμιλίαν, ἐξ οὗ καὶ ὀαρίζω τὸ ὀμιλῶ, καὶ ὀαριστὺς ἢ ὀμιλία». Π. Σ. Παρατήρει τὴν φρόνησιν τοῦ Ἰάσονος· εἶδε τὸν γέροντα συγγενῆ αὐτοῦ καταπεφοβισμένον ὡς νομίζοντα, ὅτι θὰ φονεύσωσιν αὐτόν· αὐτὸς μαλθακῆ φωνῆ καὶ γλυκεῖσι λόγοις σπουδάζει νὰ καθησυχάσῃ τὸν φόβον. Τὰ ἀπὸ στ. 243-275. δεικνύουσι τὴν τρυφερότητα τῆς φυγῆς τοῦ Ἰάσονος, ἧς ἕνεκα καὶ τὸσαῦτα παθῶν ὄπο τοῦ Πελλία καὶ αὐτὸς καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ λοιποὶ πλησι-

έστεροι συγγενείς, ὅμως καταβάλλει πᾶσαν σπουδὴν, ὅπως καταπέσει εἰς παραδοχὴν τῶν λόγων τὸν γέροντα Πελίαν, ἵνα μὴ ἔλθῃ εἰς ἀνάγκην νὰ φονεύσῃ αὐτὸν συγγενῆ ὄντα. Τὴν χρησιότῃτα ταύτην τῆς ψυχῆς τοῦ Ἰάσονος ζωγραφίζει ἐπίτιδες, ἵνα δείξῃ, ὅτι καὶ ὁ Δημόφιλος τοιαύτην ψυχὴν ἔχει.

— Στ. 246. Πετραίου] «Πετραῖος τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμῶν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικά, λέγω δὲ τὰ τέμπη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειὸν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαφθείροντα· καὶ Καλλίμαχος (Ἔμν. εἰς Δῆλον 105).

Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἐλισσόμενος διὰ
τεμπέων.

οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐπωνόμασε Σκύφιον· ἐκ δὲ τούτου ὀνομάζεται καὶ Ἰππιος Ποσειδῶν». Π. Σ. — παῖ Ποσειδῶνος] ἵνα ἐνοηθῇ μᾶλλον, ὅτι ἀποτείνει ταῦτα πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον, ὅστις οὐκ ἦν μὲν παῖς, κατήγετο ὅμως ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὸν πρόγονον αὐτοῦ Εὐφρημον τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τοῦτο καλεῖ ἐνταῦθα τὸν Πελίαν, παῖ Ποσειδῶνος.

— Στ. 247-249. Ἐντὶ μὲν . . . ὅμως] «οἱ ἀνθρώποι προτιμῶσι τὸ δόλιον κέρδος μᾶλλον ἢ τὸ δίκαιον, καίτοι ἐκ τῆς τοιαύτης προαιρέσεως βαδίζουσιν εἰς τραχὺ μέλλον». — ἐντὶ μὲν] ἢ ἀντιθεσις «ἀλλ' ἐμέ». — αἰνέσαι πρὸ δίκας] «νὰ ἐπαινέσωσιν ἀντὶ τοῦ δικαίου, νὰ προτιμήσωσι μᾶλλον ἢ τὸ δίκαιον». — πρὸς ἐπίβδαν] ἢ ἐπίβδα τῆς ἐπίβδας, ἢ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα· «ἐπιβδας τὰς μεθεύρτους φασίν, οἶνει τὰς ἐπιβαινούσας ἡμέρας τῇ πανηγύρει, ἐπιβάδας τινὰς οὔσας, οἷον ἐπαγομένας τῇ ἑορτῇ· νῦν δὲ τὸν μετὰ ταῦτα δηλοῖ χρόνον· τινὲς

Ἄλλ' ἐμὲ χρή καὶ σέ, θεμισσαμένους 250

Ὅργας, ὑφαίνειν λοιπὸν ἄλβον.

Εἰδότι τοι ἔρέω.

Μία βοῦς Κρηθεῖ τῆ μάττηρ

Καὶ θρασυμήδεϊ Σαλ-

μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς 255

Ἄμμες αὖ νείνων φυτευθέν-

τες, σθένος ἀελίου χύσειν

Λεύσσομεν· Μοῖραι δ' ἀφι-

σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

δέ φασὶ ἐπιβεβλήσθαι τὸ βῆτα· τὰς γὰρ ἐπὶ δαυτὶ λέγουσιν ἐπίβδας, ὡς τὴν σίδην σίβδην, καὶ ἕασον ἔβασον». Π. Σ.

— Στ. 250-251. Ἄλλ' ἐμὲ χρή . . . ἄλβον] «ἀλλ' ἐγὼ καὶ σὺ πρέπει ἀφέντες τὰς ἀδίκους ἐπιθυμίας καὶ ἐλόμενοι τὸ θεμιτὸν καὶ δίκαιον νὰ ὑφαίνωμεν καὶ παρασκευάζωμεν εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου εὐδαιμονίαν». Τὰ ἀπὸ στ. 243-260 λέγει διὰ τοῦ Ἰάσονος ὁ Δαμόφιλος πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. Ἐὰν λοιπὸν ἀντὶ τοῦ Ἰάσονος θῶμεν τὸν Δαμόφιλον λέγοντα, μηδεμιᾶς λέξεως ἀφαιρουμένης ἢ προστιθεμένης, ποίαν ἄλλην σύστασιν τοῦ Δαμοφίλου δύναται νὰ κάμῃ ὁ ποιητὴς κρείσσονα ταύτης. «Ἠρᾶον δὲ καὶ σοφὸν λόγον στάζων ἀπὸ τοῦ στόματος ὁ Δαμόφιλος λέγει πρὸς σὲ γλυκεῖα φωνῇ, ὧ ἔγκονε τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐφύμου, οἱ ἄνθρωποι πρὶν ὠρίμως σκέφονται, σπεύδουσι νὰ προτιμήσωσι τὸ δόλιον κέρδος μᾶλλον ἢ τὸ δίκαιον, καὶ οὕτω παρασκευάζουσιν ἑαυτοῖς μέλλον τραχύ· ἡμεῖς λοιπὸν ἀμφοτέροι συγγενεῖς ὄντες ἄς ἀφῶμεν τὰς κατ' ἀλλήλων ὀργὰς καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἔχθρας, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἄς θηρεύσωμεν τὸ δίκαιον καὶ θεμιτὸν, ἵνα ἐξυφάνωμεν τὸ λοιπὸν τοῦ βίου ἡμῶν

ὄλβιον. Συγγενεῖς ἐσμέν (στ. 253-257)· ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὑπάρχη τοῖς συγγενέσι, ἀπόλλυται πάσα αἰδῶς καὶ οὕτω συμβαίνουνσι τὰ αἰσχιστα».

— Στ. 252. εἰδοῦσι τοι ἐρέω] «θὰ εἶπω ἐκεῖνα ἃ γινώσκεις».

— Στ. 253-257. Μία βοῦς . . . χρύσειον λεύσσομεν] Τούτοις βούλεται νὰ εἴπη ὁ ποιητής, ὅτι καὶ Δαμύφιλος καὶ Ἀρκεσίλαος ἦσαν συγγενεῖς. Ὅτι δὲ ἦσαν συγγενεῖς, γινώσκομεν ἐκ τῶν Π. Σ. (ὄρα Σημ. εἰς στ. 467)· ποίαν δὲ συγγένειαν εἶχον, οὐ γινώσκομεν. Ὅθεν πᾶσα περὶ τούτου συζήτησις ἀποβαίνει ματαία· «μία μήτηρ ἢ Ἐναρέα τῷ τε Κρηθεῖ καὶ τῷ Σαλμωνεῖ· ἐν δὲ τρίταις γοναῖς ἐξ ἐκείνων φυτευθέντες ἡμεῖς τὴν χρυστὴν δύναμιν τοῦ ἡλίου ὀρώμεν, τουτέστιν ἐν τοῖς ζῶσι διάγομεν». Π. Σ. — μία βοῦς μάτηρ] μία γόνιμος γυνὴ ἐγένετο μήτηρ· «βοῦν καταχρηστικώτερον τὴν τοκάδα γυναικά φησι». Π. Σ. Ἐν τῇ ἀπλότητι τῶν ἡθῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰάσονος ἢ μεταφορὰ αὕτη οὐκ αἰσχροῦ ἐστι, ἐν ἣ παραβάλλεται ἡ γόνιμος γυνὴ πρὸς τὸ ὠφελιμώτατον καὶ ἀναγκαῖότατον τῶν ζῶων, ἣ καὶ Ἡφαιστος ἐκύσμησε τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως (Ἰλ. σ. 573 κ. ἐξῆς). — τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς] «Ἡ γενεαλογία οὕτω· Σαλμωνέως Τυρῶ, Τυροῦς Πελίας· τρίτος οὖν ἀπὸ Σαλμωνέως Πελίας· ὁ δὲ Ἰάσων καὶ αὐτὸς οὕτω τρίτος· Κρηθεὺς ἐστὶ Σαλμωνέως ἀδελφός, Κρηθέως δὲ Αἴσων υἱός, Αἴσονος δὲ Ἰάσων· τρίτος οὖν ἀπὸ Κρηθέως. Ὁ μὲν οὖν Πελίας ἀπὸ Σαλμωνέως κατὰ μητέρα (ἦτοι ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως) ἀριθμούμενος, ὁ δὲ Ἰάσων κατὰ πατέρα ἀπὸ Κρηθέως». Π. Σ.

— Στ. 258-260. Μοῖραι . . . καλύφαι] «Δύσμοιροί εἰσιν ἐκεῖνοι οἱ συγγενεῖς, ἐν οἷς ὑπάρχει τοιαύτη τις ἔχθρα, ὥστε νὰ μὴ αἰδῶνται ἀλλήλους». — αἱ Μοῖραι ἀφίστανται] οὐχὶ τοῦ αἰδῶ καλύφαι· ἀλλ' ἀφίστανται τῶν ἐν ἔχθρα ὁμογόνων, ἦτοι ἐγκαταλείπουσιν αὐτοὺς καὶ οὕτω καθίστανται ἄμοιροι, δυστυχεῖς. — κα-

Ὅμογόνοις αἰδῶ καλύψαι. 260

Ἄ. ζ'. Κ. ιδ'

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν

Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων

Τιμὰν δάσασθαι· μᾶλ' ἀ τε γάρ τοι ἐγὼ

Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-

μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας 265

Ἄμετέρων τοκέων,

Νέμεαι, πλοῦτον παιίνων.

Κοῦ με πονεῖ τεδὸν οἴ-

κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαλ.

Ἄλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, 270

Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας

Ἐγκαθίζων, ἰππόταις

Εὔθουε λαοῖς δίκας·

Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

Ἐ. ζ'. Κ. ιγ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ 275

Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.

Ὡς ἄρ' ἔειπεν· ἀκᾶ

Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι

Τοῖος· ἀλλ' ἤδη με γηραι-

λύψαι] ἐξήρηται ἀπὸ τοῦ ἔχθρα· «τοιαύτη ἔχθρα, ὥστε νὰ καλύψῃ, νὰ ποιήσῃ ἄφαντον τὴν αἰδῶ, ὥστε νὰ

στ. 261. νῶιν ἐκφωνητέα ὡς μία συλλαβή.

στ. 271. Καὶ θρόνος ἐν πλείστοις χειρογράφοις· κατὰ δὲ ταύτην τὴν γραφὴν ἢ σύνταξις ἔσται. «Ἄλλὰ πονεῖ με καὶ σκᾶπτρον μόναρχον καὶ θρόνος». Κατὰ δὲ τὴν ἐν τῷ κειμένῳ γραφὴν αἱ αἰτιατικαὶ σκᾶπτρον καὶ θρόνον ἐπαναλαμβάνονται κατωτέρω διὰ τοῦ δευκτικοῦ Τὰ μὲν (ταῦτα μὲν) εἰσὶν ἀντικείμενα τοῦ λῦσον.

ποιήση αὐτοὺς νὰ μὴ αἰδῶνται μήτε ἑαυτοὺς, μήτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐὰν γινώσκωσιν, ὅτι αὐτοὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλους.

— Στ. 262. χαλκοτόροις] «τοῖς χαλκῶ τιτρώσκουσιν». Π. Σ. — ξίφεσι δάσασθαι] «αἰνίττεται ἴσως τὰ κατὰ τὸν Οἰδίποδα, ὃς κατηράσατο τοῦτο τοῖς παισὶ» Δούκας.

— Στ. 268-269. Κοῦ με πονεῖ . . . ἄγαν] «καὶ οὐ λυποῦμαι, εἰ ταῦτα λίαν τὸν σὸν οἶκον πλουτίζουσιν».

— Στ. 271. Κρηθείδας] Αἴσων ὁ υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ὁ ἐμὸς πατήρ.

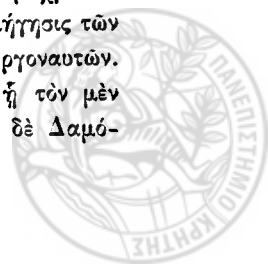
— Στ. 272. ἰππότηαι λαοῖς] ἔκπαλαι ἦσαν οἱ Θεσσαλοὶ περίφημοι τῆ ἰππικῆ.

— Στ. 274. ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας] «ἄνευ κοινῆς λύπης» τὸ γεννησόμενον αὐτῷ κακὸν ἔσεται κοινὴ πᾶσι τοῖς συγγενέσι λύπη· διὸ ἐὰν βούληται καὶ αὐτὸς νὰ ζῆ καὶ οἱ συγγενεῖς νὰ μὴ πενθῶσι, ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τούτων.

— Στ. 275-276. μή τι νεώτερον . . . κακὸν] «ἐὰν μὲν ἦ ἀναστήση, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· μή νεωτερισμὸς τις ἐξ αὐτῶν ἀναστήση ἡμῖν κακόν· ἐὰν δὲ ἦ ἀνασταίη, ὁ νοῦς· μή τι νεώτερον ἡμῖν καὶ ἐπιβλαβὲς ἐξ αὐτῶν ἀνασταίη κακόν. Τινὲς δὲ κατὰ συναλοίφην θέλουσι τοῦτο ἐξηγηθῆναι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. α. 203.) Ἴνα ὕβριν ἔδῃ Ἄγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, ἀντὶ τοῦ ἔδει· οὕτως οὖν ἀναστήση ἀντὶ τοῦ ἀναστήσῃαι». Π. Σ.

— Στ. 278. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν] «ὁ δὲ Πελλίας ἠρέμα καὶ ἡσύχως ἀνταπεκρίθη καὶ αὐτός». Π. Σ.

— Στ. 279. Τὰ ἀπὸ τοῦ στίχου τούτου μέχρι στ. 300 οὐχ ἀρμόζουσι τῇ ἀλληγορίᾳ, ἀλλ' ἔστι διήγησις τῶν αἰτιῶν, δι' ἃς ἐγένετο ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐνταῦθα λοιπὸν τελευτᾷ ἡ ἀλληγορία, ἐν ἣ τὸν μὲν Ἀρκεσίλαον παρέβαλε πρὸς τὸν Πελλίαν, τὸν δὲ Δαμό-

ὄν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ. 280
 Σὸν δ' ἄνθος ἤβας ἄρτι κυ-
 μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
 Μᾶνιν χθονίων· κέλεται γὰρ εἶν
 Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος ἐλ-
 θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους, 285
 Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
 Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη
 Σ. γ'. Κ. ιδ'.
 Ἐκ τε ματριῶς ἀθέων βελέων.

φιλον πρὸς τὸν Ἰάσονα, μεταπλάσας τὸν μῦθον ὡς οἶόν τε ἐπὶ τὸ ὁμοίωτερον τοῖς συμβαίνουσι μεταξὺ Δαμοφίλου καὶ Ἀρκεσίλαου. Ἐὰν δέ τις καὶ ἐν τούτοις θέλῃ νὰ παραβῆ τὸν Πελίαν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαν· ἢ παραβολὴ ἔσεται οὕτως· «ὥσπερ ὁ Πελίας, καίτοι ἐξηπάτησε τοὺς συνωμότας, ὅμως οὐκ ἀπέφυγε τέλος πάντων τὸν θάνατον, οὕτω καὶ σὺ, ὦ Ἀρκεσίλαε, τοιοῦτον ἄνδρα, οἷός ἐστιν ὁ Δαμόφιλος, καὶ ἦν ἐξαπατήσης, οὐκ ἀποφεύξῃ τὸν κίνδυνον». — ἔσομαι τοῖος] ποιήσω ταῦτα.

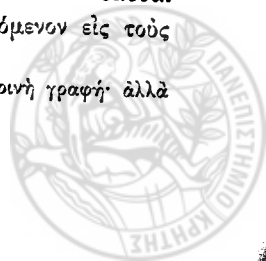
— Στ. 280. ἀμφιπολεῖ] «περικυκλεῖ καὶ περιέχει».

Π. Σ.

— Στ. 281. κυμαίνει] ἀρμόζει τὸ κυμαίνει τὸ ἄνθος· διότι ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐν ἔαρι τὰ ἄνθη ἀκμάζοντα οἷον κομαίνουσι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευόμενα.

— Στ. 282-285. δυνασαι . . . θαλάμους] «σὺ δὲ νέος ὢν δύνασαι ἀπολῦσαι τὸν ἐκ τῶν χθονίων γεγονότα πότον τῷ γένει ἡμῶν· ἐπειδὴ γὰρ ἐν Κόλχοις τέθνηκεν ὁ Φρίξος, κελεύει με δι' ὄνειρων ἀνακαλέσασθαι τὴν φυγὴν αὐτοῦ εἰς Θεσσαλίαν, παραγενόμενον εἰς τοὺς

στ. 278-279. ἔσομαι-τοιοῦτος ἢ κοινή γραφή· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῷ κειμένῳ ἐστὶν ἐκ χειρογράφων.

τοὺς Αἰήτου οἴκους· ἔθος δὲ ἦν τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ τὰ σώματα εἶη παρ' αὐτοῖς, τὰς γοῦν φυγὰς διὰ τινων μυστηρίων ἀνακαλεῖσθαι καὶ ὥσπερ συμπλευσας εἰς τὴν πατρίδα διαπεραιοῦν· ὅτι δὲ τὰς φυγὰς ἀνεκαλοῦντο τῶν ἐπὶ ταῖς ἀλλοδαπαῖς ἀποιομένων καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. I.64) δηλοῖ

Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέ-
λισσαι,

Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκα-
στον ἀῖσαι.

Ἴδιος δὲ ἐστὶ καὶ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος μετὰ τοῦ δέρου καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Φρίξου κελεύων τῷ Ἴάσωνι ἐκ τῆς Αἴας ἀνακομίσει, τῶν ἄλλων ἐπὶ μόνην τὴν κομιδὴν τοῦ δέρου αὐτὸν ἐκπεμφθῆναι λεγόντων». Π. Σ. Καὶ ἐνταῦθα καταφαίνεται τὸ κριτήριον τοῦ ποιητοῦ· διότι εἰ μὴ προσετίθει ὁ Πελλίας, ὅτι ἡ φυγὴ τοῦ Φρίξου τοῦ συγγενοῦς αὐτῶν κελεύει νὰ κομισθῆ εἰς τὴν πατρίδα, ἤθελε καταστήσῃ ἀπίθανον τὸ ὅτι ἐπέισθη ὁ Ἰάσων νὰ ὑποστῆ τοσοῦτον κίνδυνον, ἵνα μόνον τὸ δέρας ἀνακομίσῃ. Οἱ δὲ ἄλλοι, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. οὐκ ἔχουσιν ἀνάγκην ἐκτός τῆς κομιδῆς τοῦ δέρου μήτε ἀνακόμισιν φυγῆς Φρίξου νὰ πλάσωσι, μήτε μηδὲν ἄλλο· διότι ὁ Πελλίας κατ' αὐτοὺς οὐκ ἐν κινδύνῳ ἐστίν, ὥσπερ κατὰ Πίνδαρον, ἀλλ' ἐν ἰσχυρῇ ἐπιτάτῳ. — κομίξαι] νὰ φωνάξωσι ἢ καθ' Ὅμηρον νὰ αὔσωσι τρὶς ἐν Κόλχιδι τὸν Φρίξον. Ὁ δὲ Φρίξος υἱὸς Ἀθάμαντος ἦν· ἄρα Αἰολίδης τοῦ αὐτοῦ τῷ Ἰάσωνι γένους.

Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βα-
σιλῆες

Κρηθεὺς ἡ δ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰο-
λομήτης

Σαλμωνεὺς ἄδικος καὶ ὑπέρθομος Πε-
ριήρης

(Ἡσίοδος παρὰ τοῖς Π. Σ.)

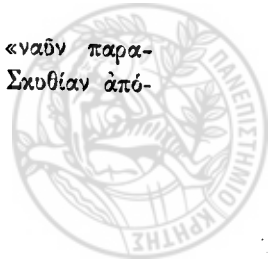

- Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
 Φωνεῖ· μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλία, 290
 Εἰ μετάλλατόν τι· καὶ ὡς τάχος ὁ-
 τρύνει με τεύχειν ναῖ πομπάν.
 Τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν
 Τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
 Καὶ βασιλευμένον ὁ- 295
 μνουμι προήσειν· καρτερὸς
 Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω
 Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
 Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
 νήσαντες, οἱ μὲν κρίθην. 300
 Ἄτάρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη
 Ἄ. ἡ. Κ. ιδ'.
 Ὅρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
 Φαινέμεν παντᾶ· τάχα δὲ Κρονίδα-
 ο Ζηγὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
 Ἴηλον, Ἄλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου 305

— Στ. 288. ἔκ τε ματρικῆς . . . βελέων] «ἐκα-
 κώθη γὰρ διὰ τὴν μητρικὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ, καὶ ἐπε-
 βουλεύθη, ὥστε φυγεῖν τὸ δὲ ἀθέων βελέων ἀλληγορικῶς
 ἀντὶ τοῦ βουλευμάτων ἢ λόγων ἢ πραγμάτων· οὐ γὰρ
 ἐνδόντος αὐτοῦ πρὸς ἃ ἡ μητρικὴ παρεκάλει, ἐπεβου-
 λέυθη εἰς τὰ τεθρολλημένα». Π. Σ.

— Στ. 291. εἰ μεταλλατόν τι] «εἰ ἐρευνητέον
 τούτων καὶ φροντιστέον, ὧν τι ὄνειρος καθ' ὕπνου ὑπέ-
 θετο, τουτέστιν, εἰ πρακτέον». Π. Σ.

— Στ. 292. τεύχειν ναῖ πομπάν] «ναῶν παρα-
 σκευάσασθαι καὶ καθέλκειν εἰς τὸν ἐπὶ Σκυθίαν ἀπό-
 πλουν». Π. Σ.

— Στ. 298. Ζεὺς . . . ἀμφοτέροις] Ὁ Ζεὺς ἐστὶ γενέθλιος, ἦτοι αἷτιος τοῦ γένους ἀμφοτέρων ὡς Αἰολιδῶν διότι ὁ Αἰόλος υἱὸς ἦν Ἑλλήνος, ὅστις ἐθεωρεῖτο μὲν υἱὸς Δευκαλίωνος, ἦν δὲ τοῦ Διός· ὠρκίσθη λοιπὸν εἰς τὸν γενέθλιον ἀμφοτέροις Δία, ὅτι θὰ παραχωρήσῃ τῆς βασιλείας τῷ Ἰάσωνι μετὰ τὴν κομιδὴν τοῦ νάκουσ καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ψυχῆς τοῦ Φρίξου εἰς τὴν πατρίδα, καὶ λέγει, ὅτι ὁ καρτερὸς οὗτος ὄρκος ἔστω ἡμῖν μάρτυς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ Πίνδαρος οὐ ποιεῖ τὸν Πελίαν ὁμόσαντα, ἵνα ἐπιορκήσῃ· ἀλλὰ διότι οὐκ ἐπίστευεν, ὅτι σῶος θὰ ἐπανέλθῃ. Καλεῖ δὲ τὸν Δία καρτερόν ὄρκον διότι εἰς αὐτὸν θὰ ὀρκισθῶσιν.

— Στ. 299. σύνθεσιν ταύταν] τὴν δι' ὄρκου συμφωνίαν.

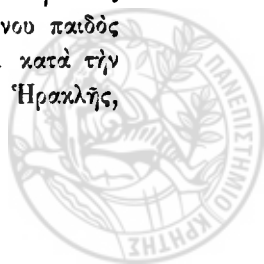
— Στ. 301. Ἀτὰρ Ἰάσων] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῆς ἐπὶ τὸ πᾶγχρυσον νάκος κριοῦ ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, ἦν ἀφιεροῖ τῷ Ἀρκεσιλάφ (στ. 120).

— Στ. 304-305. Ζηγὸς . . . Λήδας τε] «Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῶν εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Καβείροις. Ὁ δὲ Πίνδαρος συσταλῆναι τὸν Ἡρακλέα ταῖς Ἀργοναυτικαῖς φησίν· ὡς δὲ ἐν Μουσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὑδρευμα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τὸ κατὰ τὴν εἰρεσίαν ἄπειρον αὐτὸν εἶναι καὶ συντρίβειν τὰς κώπας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος φησι (Ἀργοναυτ. I. 1167).

Δὴ τότε ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδημα-
τος ὀλκούς

Μεσσοῦθεν ἄξειν ἐρετμόν.

οἱ δὲ, ὅτι ἐφ' οὐδ' ἂν ἐκαθέσθη μέρους, ἐκεῖ ἡ ναὺς ἐκλινεν. Ὁ δὲ νοῦς· ταχέως δὲ οἱ τοῦ Κρόνου παιδὸς Διὸς τρεῖς παῖδες τὸν ἀριθμὸν, οἱ ἀκοπίαστοι κατὰ τὴν μάχην παρεγένοντο· καὶ ἐκ μὲν Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, ἐκ δὲ Λήδας οἱ Διόσκουροι». II. Σ.

Λήδας τε· δοιοὶ δ' ὄψιχαῖται

Ἄνερες, Ἐννοσίδα

Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,

Ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-

κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος 310

Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.

Ἐξ Ἀπόλλωνος δέ, φορ-

μικτᾶς, αἰοιδᾶν πατήρ

Ἐμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐ. ἡ. Κ. γ'.

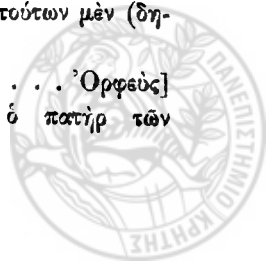
Πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπις διδύμους

Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,

— Στ. 307-308. ἄνδρες . . . ἀλκάν] παράλαβε τὸ ἤλθον· «δύο δὲ ἄνδρες παρεγένοντο ἐκ Ποσειδῶνος ἔχοντες τὸ γένος· αἰδεσθέντες τὴν ἑαυτῶν δύναμιν». Π. Σ. — γένος Ἐννοσίδα] «ὁ μὲν Εὐφῆμος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος ἐλθὼν ἐκ Ταινάρου, ὁ δὲ Περικλύμενος υἱὸς Νηλέως τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλθὼν ἐκ Πύλου. — αἰδεσθέντες ἀλκάν] ἠσχύνθησαν οὕτως ἰσχυροὶ ὄντες νὰ μὴ μετάσχωσι τοῦ ἐπικινδύου τούτου πλοῦ· «ἐντραπέντες, ἦν εἶχον ἰσχὺν, καταισχῦναι, εἰ μὴ ὑπακούσειαν τοῖς καλοῦσι· διὰ τοῦτο ὑπέμειναν πλεῦσαι, ἵνα μὴ καταιδεσθῶσιν ὡς ἄνδρροι». Π. Σ.

— 310-312. τῶν μὲν . . . εὐρυβία] «τούτων μὲν ἀμφοτέρων τῶν τοῦ Ποσειδῶνος παιδῶν δόξα τις ἀγαθὴ συνεπεράνθη κατὰ τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν». Π. Σ. — σόν τε] κατ' ἔφελξιν ἐκ τοῦ κλέος ἀντί «σοῦ τε, ὦ Περικλύμενε», ἵνα ἡ σύνταξις ἦ «τούτων μὲν (δηλονότι) τοῦ τε Εὐφῆμου, σοῦ τε».

— Στ. 313-315. Ἐξ Ἀπόλλωνος . . . Ὀρφεύς] «Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ ἤλθε φορμικτῆς, ὁ πατήρ τῶν

φδῶν ὁ παρά πᾶσιν ἐπαινούμενος Ὀρφεύς». — ἐξ Ἀπόλλωνος φορμικτὰς ἔμολεν] ἐκ μὲν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἦλθον υἱοί, ὡς εἶπεν ἐν τοῖς ἡγουμένοις· νῦν δὲ λέγει «ἐκ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος οὐκ ἦλθεν υἱός, ἀλλὰ φορμικτῆς, ἧτοι δεδιδραγμένος ὅπ' αὐτοῦ τὴν φόρμιγγα». Ἡδύνατο δὲ τις νὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ στ. 308 γένος καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ «υἱός ἐξ Ἀπόλλωνος». ἀλλ' ὁ Πίνδαρος λέγει τὸν Ὀρφέα ἀλλαχοῦ υἱὸν Οἰάγρου· «ὄν (Ὀρφέα) καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν» Π. Σ. ἄρα οὐ προσήκει νὰ ἐξηγηθῇ «γένος ἐξ Ἀπόλλωνος κατ' ἀντίφασιν πρὸς τὸν ποιητὴν. «Ἀμμώνιος δὲ σύμφωνον τὴν ἱστορίαν θέλων εἶναι, οὕτως ἀποδίδωσιν. Ὁ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικός

Ἐκ γάρ τοι Μουσέων καὶ ἐκ ἡβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἕασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί.

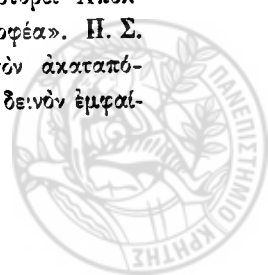
(Ὅμηρ. Ὕμνος εἰς Μούσας καὶ Ἀπόλλωνα 2. κ. ἐξῆς)· ὡσπερ οὖν ἐκ Διὸς λέγουσιν εἶναι τοὺς βασιλεῖς, οὐχ ὅτι γόνου εἰσὶ τοῦ Διὸς, ἀλλ' ὅτι τὸ βασιλεύειν ἐκ Διὸς ἔχουσιν, οὕτως ἐξ Ἀπόλλωνος φορμικτὴν αὐτὸν εἶπεν ἡγεμῶν γὰρ ὁ θεὸς τῆς κιθαρωδίας. Ὁ μὲν τοι Χαίρις φησὶν ὀνομάσθαι τὸν Ὀρφέα γόνον Διὸς, παρατιθέμενος καὶ χρησμὸν τινα, ὃν φησι Μέναιχμον ἀναγράφειν ἐν τῷ Πυθικῷ· ἔχει δὲ οὕτω.

Πιέρρες αἰνοπαθεῖς, στιγνὴν ἀποτίσατε
λῶβην

Ὀρφέ' ἀποκτείναντες, Ἀπόλλωνος φίλον
υἱόν.

καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν ἑκτῷ τραγῳδοῦμένων ἱστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης Ὑμέναιον, Ἰάλιμον, Ὀρφέα». Π. Σ.

— Στ. 317. ἐπ' ἄρτυτον πόνον] «τὸν ἀκαταπόνητον, ἐκ δὲ τούτου τὸν ὑπερβεβλημένον ὡς δεῖνόν ἐμφανεῖ». Π. Σ.

Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-
 χλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἐρυτον· ταχέως
 Δ' ἄμφι Παγγαίου θέμεθλα 320
 Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἐκὼν
 Θουμῶ γελανεῖ θάσσον ἐν-
 τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
 Ζήτην Κάλαιν τε πατήρ Βορέας
 Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε- 325
 φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθείοι-
 σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα
 Σ. θ'. Κ. ιδ'.

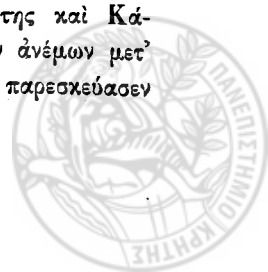
Ναὺς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον

— Στ. 318-319. τὸ μὲν Ἐχίονα . . . τὸν δ' Ἐρυτον] «τῷ σχήματι τῆς φράσεως Ἀλκμάν κέχρηται· ἐπὶ γὰρ περὶ δυοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, τὸ ἕτερον ὄνομα προθεῖς περὶ ἀμφοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, εἶτα οὕτω τὸ ἕτερον προσαποδίδωσιν, οἷον Κάστωρ τε, πῶλων ταχέων δμητῆρες ἱππῶται σοφοί, καὶ Πολυδεύκης κυδρός· καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. ε. 774)

Ἦχι βόας Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος (Ὀμ. Ἰλιαδ. Ε'. 774.) — κεχλάδοντας ἦβα] «τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῶ, πληθύνοντας τῇ ἦβῃ· κυρίως δὲ χληθὸς ἢ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις μιμητικῶς εἰρημένη, ὡς καὶ βρόμος πυρός». Π. Σ.

— Στ. 320-326. Ταχέως δ' ἄμφι . . . πορφυρέοις] «Αὐτίκα δὲ ἦλθον οἱ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παγγαίου ὕρους οἰκούντες Βορεάδαι, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαις· διότι ὁ πατήρ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνέμων μετ' εὐχαριστήσεως καὶ προθυμίας ἐξώρμησε καὶ παρεσκεύασεν

στ. 327. παμπληθῆ ἐν τισι χειρογρ.

αὐτοὺς εἰς τοῦτον τὸν κίνδυνον». — θέμεθλα Παγγαίου] «τὰ θεμέλια καὶ ἡ βάσις, ἐφ' ἧς τὸ ὕρος ὄρθωτο» τὸ δὲ Πάγγαιον ὕρος τῆς Θράκης, ὀνομαστὸν διὰ τὰ ἐν αὐτῷ χρυσορυχεῖα. — ναιετάοντες] οἱ βορεάδαι, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαις. — θάσσον] «ταχύτερον τῶν ἄλλων» ἢ «ταχύτερον ἢ ὕσοντις ἤλπιζεν». — ἔντυνε] «διὰ τοῦτο παρεγένοντο ταχέως, διότι ὁ πατὴρ παρεσκευάσεν αὐτοὺς ταχύτερον πάσης προσδοκίας». — Ζήτην Κάλαιν] «ἴσως δὲ τὰ ὀνόματα πεπονημένα, οἷον Ζήτην, τὸν ἄγαν ἄοντα καὶ πνέοντα, καὶ Κάλαιν, οἷον καλῶς ἄοντα». Π. Σ. — πατὴρ] Ζήτου καὶ Καλαΐδος, οὗς ἔτεκεν ἐκ τῆς Ὀρεθυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν «ἐπεμύνοντο δὲ τοῖς Ἑλλησιν οἱ περὶ Ζήτην καὶ Κάλαιν καὶ ἡγωνίζοντο διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συγγένειαν» Π. Σ. — πτεροῖσι πεφρίκοντας νῶτα] ἔχοντας ἡνωρωμένα τὰ ἐπὶ τῶν νῶτων πτερὰ, ἧτοι πτερωτοὺς ὄντας. «Τινὲς δὲ ἀναιροῦσι τὸν τῶν Βορεαδῶν μῦθον, οὐ βουλόμενοι αὐτοὺς εἶναι πτερωτοὺς, ταχυτάτους δὲ εἶναι καὶ ὠκύτητι τῶν ποδῶν διαφέροντας, καὶ τὴν Ὀρείθυϊαν, οὐχ ὅτι Βορέας ἦρπασεν, ἀλλ' ὅτι ἀνὴρ τῶν ἐν Θράκῃ ἐνδόξων. Βορέους δὲ ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τοὺς τὴν Θράκην οἰκοῦντας διὰ τὰ τοῦ Βορέου πνεύματα». Π. Σ.

— Στ. 327-333. Τὸν δὲ παμπειθῆ . . . σὺν ἄλλοις] Ταῦτα λέγει, ἵνα μὴ ἀπαριθμῆ ἕνα ἕκαστον τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς πλευσάντων ἡρώων. «Πᾶσι δὲ τοῖς ἡρώσιν ἐφλεγε τὸν πόθον νὰ πλεύσωσιν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἢ Ἡρα· ἵνα μὴ τις ἐγκαταλειφθεῖς τοῦ πλοῦ μένη διάγων ὡς παῖς, παρὰ τῆ μητρὶ, τὸν ἀκίνδονον βίον· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀποθάνῃ, εὖρη μετὰ τῶν ἄλλων ὀμηλικῶν ἡρώων δόξαν ἐπι τῆ αὐτοῦ ἀρετῆ καὶ προθυμίᾳ εἰς τοὺς πόνους ἀθάνατον ὀμνούμενος αἰεὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ εὐφημούμενος ὑπὸ πάντων». — παμπειθῆ γλυκὸν πόθον] «τὸν πόθον, ὃς ἕνεκα τῆς αὐτοῦ γλυκύτητος πάντας τοὺς ἡρώας ἔπειθε νὰ συμπλεύσωσιν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς. —

Τὸν ἀκίνδονον παρὰ ματρὶ μένειν 330

Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ

Φάρμακον κάλλιστον εἰς ἀρετᾶς

Ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.

Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ

Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

Λέξατο πάντας ἐπαι-

335

νήσαις Ἰάσων· καὶ βρά οἱ

Μάντις ὀρνίχουσι καὶ κλά-

ρῶσι θεοπροπέων ἱεροῖς

Ἦρα ἔνδαϊεν] ἢ Ἦρα ἐθέρμαινεν. Καὶ οἱ κοινοὶ περὶ τῆς κομιδῆς τοῦ χρυσοῦ δέρουσ μῦθοι, οὗς ἅπαντας μετέπλασεν ὁ Πίνδαρος, λέγουσι περὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰάσονα εὐνοίας τῆς Ἦρας· ὅρα σημείωσιν εἰς στ. 166-172. καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. μ. 72).

Ἄλλ' Ἦρῃ παρέπεμφεν (τὴν Ἀργῶ), ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

— ναὸν Ἀργοῦς] πόθον τῆς νηὸς Ἀργοῦς, ἧτοι πόθον νὰ συμπλεύσωσιν ἐπ' αὐτῆς. — μή τινα λειπόμενον μένειν, ἀλλ' εὐρέσθαι] «ἵνα μή τις τῶν ἡμιθέων λειπόμενος, ἐγκαταλειπόμενος μένη, ἀλλ' εὕρη». — τὸν ἀκίνδονον παρὰ ματρὶ αἰῶνα] τὸν ἀκίνδονον βίον, ἐν ᾧ παῖς φοβούμενος, μή τι κακὸν πάθῃ, οὐδέποτε ἀπομακρύνεται τῆς μητρὸς. — πέσσοντα τὸν ἀκίνδονον αἰῶνα] «ἀπολαμβάνοντα τὸν ἀκίνδονον βίον τοῦ παιδός, τὸν παρὰ τῇ μητρὶ». Τὸ πέσσειν ἐνταῦθα σημαίνει ἀπολαμβάνειν· τὸ δὲ αἰῶνα ἐτέθη ἐνάρθρως, ἵνα σημάνῃ τὸ ὠρισμένον, ὅτι

στ. 334. ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐν τοῖς χειρογράφοις· ἐς δὲ Ἰαωλκὸν ἐν τινὲ χειρογράφῳ· ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐκ διορθώσεως, ὡς ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς τῇ λέξει καὶ ἐν Νεμ. Δ. 89.

στ. 339. θεοπροπέων ἐν τοῖς χειρογρ. ἢ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφῇ διορθώσις ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῶν Π. Σ. «μαντευόμενος, ταῖς μαντείαις χρησάμενος».

αὐτὸς ὁ παρὰ τῆ μητρὶ βίος τοῦ παιδὸς ἐστὶν ὁ ἀκινδυνότερος πάντων· «θηλυκῶς ὁ Πίνδαρος τὴν αἰῶνα κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος ἐξήνεγκεν». Π. Σ. — ἐπὶ καὶ θανάτῳ φάρμακον ἕως ἀρετᾶς εὐρέσθαι] «καὶ ἐὰν αὐτὸς ἐν τούτῳ τῷ κινδύνῳ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς πλεῦσαι ἀποθάνῃ, φάρμακον ὅμως τοῦ ἀθάνατον γενέσθαι τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν νὰ εὕρῃ κάλλιστον· δηλ. τὸ ὑμνεῖσθαι παρὰ τῶν ποιητῶν καὶ εὐφημεῖσθαι ἀεὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων· φάρμακον ἕως ἀρετῆς οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ θεραπείαν, σωτηρίαν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς· καὶ τί σώζει καὶ ποιεῖ ἀθάνατον τὴν ἀρετὴν; οἱ ὕμνοι, ὡς πολλαχοῦ λέγει αὐτὸς ὁ Πίνδαρος, τῶν ποιητῶν. — σὺν ἄλιξιν ἄλλοις εὐρασθαι] κατὰ βραχυλογία ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ κινδυνεύοντα· «νὰ εὕρῃ κινδυνεύων μετὰ τῶν ἄλλων ὁμηλικῶν». — ἄλιξιν] ἤλιξιν, ὁμήλιξιν.

— Στ. 335. κατέβα] «ἀντὶ τοῦ κατῆλθε, καὶ πυκνῶς τούτῳ γρῆται τῷ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι». Π. Σ. — ἄωτος ναυτῶν] «τὸ τῶν ναυτῶν ἀπάνθισμα». Π. Σ.

— Στ. 336. λέξατο] ἤτοι κατέλεξε καὶ κατελόχισεν ἢ ἠρίθμησεν.

Ἐν δ' ἡμέρας πρώτους λέγε κήτεσιν... (Ὅμηρ. Ὀδυσσ. δ. 452). καὶ τὸ ὠρολόγιον ὠράριθμὸν ἐστὶν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν». Π. Σ.

— Στ. 337-340. καὶ ῥὰ οἱ μάντις . . . στρατὸν πρόφρων] «καὶ δὴ τῷ Ἴάσονι ὁ μαντικώτατος Μόφος ὕρνεσί τε καὶ κλήροις μαντευόμενος προθύμως ἐνεβίβασε τῷ σκάφει τοὺς Ἀργοναύτας, αἴτιον γενέσθαι δηλονότι φήσας τὸν ἀπόπλου». Π. Σ. — κλάρουσι] «κλήροις τὸ πρὶν ἐμαντεύοντο καὶ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπεζῶν ἀστράγαλοι, οὓς ρίπτοντες ἐμαντεύοντο· οἷον, ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῆ, ἀποτελεσθήσεται τόδε· ἐὰν δὲ μὴ οὐκ ἀποτελεσθήσεται». Π. Σ. — Μόφος] κατ' ἐπίκουρον δὲ τρισὶν ἐχρήσαντο μάντεσιν οἱ Ἀργοναῖται, Μόφῳ τῷ

Μόψος ἄμβασε στρατὸν 340

Πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου

Κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

Ἄ. θ. Κ. ιδ'.

Χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν

Ἄρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν

Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους 345

Κομάτων ριπᾶς ἀνέμων τ' ἐκάλει,

Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,

Ἄματά τ' εἶφρονα, καὶ

Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.

Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

350

αὔσε βροντᾶς αἴσιον

Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτι-

Ἄμποκος, Ἴδμοι τῷ Ἄβαντος καὶ Ἀμφιαράῳ τῷ
Ἰοκλέους». Π. Σ.

— Στ. 341-342. ἐπεὶ δὲ . . . ὑπερθεν] Παρά-
βαλε πρὸς στ. 42. «Ἰδίως τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος· οὐ
γὰρ ταῖς ἀγκύραις ἐκέχρητο τότε, ἀλλὰ λίθοις, ὡς φησι καὶ
Ἄπολλώνιος». Π. Σ. Ὁ ποιητὴς ἀγαπῶν αἰεὶ μετὰ κόμπου
νὰ ἐκφράζηται παραβαίνει καὶ τὰς συνηθείας τῶν χρόνων.
Οὕτω ἐν τῷ εἰρημένῳ στ. 42. εἰ ἔλεγεν εὐνάς ὡς καλεῖ
Ὅμηρος, μέγεθος λόγου οὐχ ὑπῆρχεν· ἔφη λοιπὸν
ἄ γ κ υ ρ α ν χ α λ κ ὀ γ ε ν υ ν· τούτου λοιπὸν ἕνεκα ἀνα-
γκάζεται καὶ ἐνταῦθα νὰ εἴπῃ ἀγκύρας· διότι ἄλλως
ἀσυνεπῆς ἂν εἴη. — ἐμβόλου] «τοῦ ξύλου, εἰς ὃ ἀνα-
δεσμοῦσι τὴν ἄγκυραν· κοινότατον δὲ ἐστίν, ὅτι ἀποπλεῖν
μέλλοντες ἀνέλκουσι τὰς ἀγκύρας καὶ τῆς νεῶς ἐξαρ-
τῶσιν». Π. Σ.

— Στ. 344. ἀρχὸς . . . ἐκάλει] ὁ τῆς νεῶς ἡγεμὼν Ἰά-
σων ἐστὼς ἐπὶ τῆς πρύμνης ἐκάλει τὴν βοήθειαν ἐπισπένδων.

— Στ. 345. ἐγχεικέραυνον] ἐτὸν τῷ κεραυνῷ ἀντὶ ἐγχοῦς χρώμενον· βέλος γὰρ τοῦτο τοῦ Διὸς διδόσκειν, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τρίαιναν καὶ Διονύσου τὸν θύρσον. Διὰ τί δὲ ἐπισπένδων τῇ θαλάσῃ θύει Διὲ πρῶτον καὶ οὐ Ποσειδῶνι ὁ Ἰάσων; καὶ φαμέν εἰκότως παρὰ τὸ Ἄρατειον (Φαινόμενα. 2. κ. ἐξῆς)

. . . μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαίαι.
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεσταὶ δὲ
θάλασσαί.

Καὶ λιμένες». Η. Σ.

— Στ. 346. καὶ ὠκυπόρους . . . ἀνέμων τε] ἐν διαδυσίῳ ἀντὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὠκυπόρους ῥιπὰς τῶν κυμάτων. Ὅθεν καλῶς λέγει ὁ Δούκας «ἀμφότεραι μὲν αἱ γενικαὶ κτητικῶς ἀποδεδόσθων εἰς τὸ ῥιπὰς (κινήσεις), ἀλλ' ἢ μὲν ἐνεργητικῶς (οἱ ἄνεμοι κινουσί), ἢ δὲ κυμάτων παθητικῶς τὰ κύματα κινουῦνται ὑπὸ τῶν ἀνέμων».

— Στ. 347. πόντου κελεύθους] τὰς ὁδοὺς τοῦ πόντου, ἃς ἔμελλον νὰ διαπλεύσωσιν.

— Στ. 348. εὐφρονα] ἐκάλει· «τὸν Δία, τὰς ῥιπὰς, τὰς νόκτας, τὰς κελεύθους, τὰς ἡμέρας, ἅπαντα ταῦτα ἐκάλει, παρεκάλει εὐφρονα γενέσθαι»· ὥστε τὸ εὐφρονά ἐστι δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ ἐκάλει συμφωνοῦσα μὲν τῷ πλησιεστέρω, ἀρμολοῦσα δὲ πάσαις ταῖς ἡγουμέναις αἰτιατικαῖς.

— Στ. 349. φιλίαν . . . μοῖραν] «καὶ τὴν τύχην τῆς ἐπιστροφῆς παρεκάλει νὰ ἦ φιλία, ἀγαθὴ».

— Στ. 351. βροντῆς αἴσιον] ἐβρόντησε· δηλονότι εὐθὺς τελειωθείσης τῆς εὐχῆς ἐβρόντησε· ἐκ δεξιῶν, ἦτοι ἐξ ἀνατολῶν· διότι ἢ ἐκ δεξιῶν βροντῆ αἴσις ἐστὶ.

— Στ. 352. λαμπραὶ . . . ἀκτίνες] «ἐκ δὲ τῆς βροντῆς ἀντιλάμψεις καὶ λαμπηδόνες ἐγένοντο· ὅταν γὰρ βροντήσῃ ἀστράπτει. Ὅμηρος (Ἰλιάδ. β. 353).

- νες στεροπᾶς ἀπορηγνόμεναι,
 Ἄμπνοᾶν δ' ἥρωες ἔ-
 στασαν θεοῦ σάμασι 355
 Πιθόμενοι κάρυξε δ' αὐτοῖς
 Ἐ. δ'. Κ. γ'.
 Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-
 δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
 Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
 ρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκωρος. 360
 Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
 νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον· ἐν-
 θ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσ-
 σαντ' εἰγαλίου τέμενος·
 Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα 365
 Ταύρων ὑπάρχεν καὶ νεό-

Ἄστράπτων ἐπιδέξει' ἐναΐσιμα σήματα φαίνων». Π. Σ.

— Στ. 354-355. Ἄμπνοᾶν ἔστασαν] «ἕως ὧδε ἦσαν πως δεῖλοι οἱ ἥρωες πρὸς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἰδόντες δὲ σημεῖον οὐρανόθεν αἴτιον αὐτοῖς γεγεννημένον, ἔστησαν ἀμπνοᾶν, ὃ ἐστὶ ὄρθωσαν τὸ πεπτωκὸς τῆς φυγῆς, εἴτ' οὖν ἀνέπνευσαν» Δούκας. — πιθόμενοι σάμασιν] «πεισθέντες περὶ τῆς καλῆς ἐκβάσεως τοῦ πλοῦ τοῖς σήμασι, τοῖς αἰσίσις ὀλωνοῖς».

— Στ. 356-360. κάρυξε δ' . . . ἄκωρος] «ἀνεκῆρυξε δὲ αὐτοῖς ὁ μάντις Μόφος σπουδαϊότερον ἐμβαλεῖν ταῖς κώπαις καὶ ἐρέττειν ἠδείας ὑπεμφαίνων ἐλπίδας· ἡ δὲ κωπηλασία ἐχώρει ἐκ τῶν ταχειῶν χειρῶν τῶν Ἀργοναυτῶν ἄκωρος οὕσα». Π. Σ. — ἐμβαλεῖν] τὰς χεῖρας· ὅπερ παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ ἐπομένου τοχειῶν ἐκ παλαμᾶν. — ἐνίπτων] λέγων· «λέγει καὶ Ὅμη-

ρος ἐνίψω ἀντί φήσω. Ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω». Π. Σ. — εἰρεσία ὑπεχώρησεν ἄκωρος] «ἡ εἰρεσία ἐχώρησεν αὐτοῖς, τουτέστι προέβη αὐτοῖς ἄκωρος, ἤγουν οὐκ ἐλάμβανον κόρον ἐλαύνοντες, ἀλλ' ἤσαν ἀκόρεστοι». Π. Σ.

— 363-369. ἐνθ' ἀγνόν . . . ναῶν] Δύο ἐξηγήσεις ἐπιδέχεται τὸ χωρίον τοῦτο, πρώτην τὴν τῶν Π. Σ. «ἐνθα προκαθιερωμένον εὐρόντες βωμὸν ἔκτισαν καὶ αὐτοὶ Ποσειδῶνος τέμενος καὶ δεξάμενοι Θρακικοὺς ταύρους πυρρῶς τὴν χροιάν ἱεροῦργησαν τῷ θεῷ»· δευτέραν τὴν τοῦ Heynii, ὅστις ὁμῶς δέχεται ἀντι τῆς νεόκτιστον τὴν γραφὴν θεόκτιστον «ὅπου ἔκτισαν ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος· διότι ὑπῆρχεν αὐτοῖς πρὸς θυσίαν Θρακικὴ ἀγέλη ταύρων καὶ θεῖον ἐκ λίθων βωμὸν». Ὁ Heynius λοιπὸν τὴν πρότασιν «φοίνισσα δὲ . . . ὑπῆρχεν» ἀποδέχεται παρενθετικῆν. Ἡ τῶν Π. Σ. ἐξήγησις ἐστὶ προτιμωτέρα. Κατ' αὐτὴν εὐρόντες ἔτοιμον βωμὸν νεωστὶ ἐκτισμένον παρὰ τινων (τῶν ἐκεῖ Θρακῶν ποιμένων,) εὐρόντες καὶ ἀγέλην ταύρων ἔδοξαν ἰδρύσαντες καὶ τέμενος (ναόν) καὶ ἀφιερῶσαντες ἀμφότερα τῷ Ποσειδῶνι· νὰ θυσιάσωσιν αὐτῷ, εὐχόμενοι νὰ σώσῃ αὐτοὺς τῶν συμπληγᾶδων. — ἔσσαντο] ἐκ τοῦ θέματος ἔω γίνονται τὰ ἔζω ἴζω τὸ ἰδρῶ· ἔσσαντο, ἰδρῶσαντο. — τέμενος] οὐχὶ μόνον κυριολεκτικῶς «χώρον ὠρισμένον ἱερόν τῷ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ καὶ ναῖσκον τινὰ, ἐν αὐτῷ· διότι ἡ λέξις ἔσσαντο ἐπὶ οἰκοδομῆς ναοῦ ἢ βωμοῦ κ. τ. λ. λέγεται. — φοίνισσα . . . ὑπῆρχεν] Τὸ δ' ἐ ἀντι τοῦ γάρ· διότι λέγει τὸ αἶτιον, δι' ὃ ἰδρῶσαντο τέμενος· τὸ εἶναι ἐκεῖ ἀγέλην βόσκουσαν καὶ βωμὸν νεόκτιστον, τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν αὐτοῖς νὰ κτίσωσι ναόν καὶ νὰ θυσιάσωσιν, μέλλοντες εἰς τὸν μέγαν κίνδυνον τῶν συμπληγᾶδων πετρῶν νὰ εἰσεέλθωσιν. — φοίνισσα ἀγέλα] πορφυρᾶ ἀγέλη ταύρων ἀντι ἀγέλη πορφυρῶν ταύρων. «Ὅμηρος (Ὀδυσσ. γ. 6.)

κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
 Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι,
 Δεσπότην λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι'. Κ. ιδ'.

Συνδρόμων κινήθμων ἀμαιμάκετον 370

Ἐκφυγεῖν πετρῶν διδουμοι γὰρ ἔσαν
 Ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
 Ἦ βαρυγδοόπων ἀνέμων στίχες· ἄλ-
 λ' ἤδη τελευτὰν κείνος αὐταῖς

Ἡμιθέων πλόος ἄ- 375

γαγεν· ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

μέντοι οἰκείως τῆ τοῦ ὕδατος φύσει καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἀπονέμει τὰ θύματα. Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτη». Π. Σ. Οὐκ ὀρθῶς ἀπατεῖ ὁ Π. Σ. παρὰ τοῦ Πινδάρου ἐνταῦθα μέλανας ταύρους· διότι τοιοῦτους θύουσιν οἱ ἐν ἀνέσει χρόνον τινα πρότερον δυνάμενοι νὰ παρασκευάσωσι τὰ τῆς θυσίας· οἱ δὲ Ἀργοναῦται οὐδὲν ἄλλο ἠδύναντο νὰ θυσιάσωσιν, ἢ ὁ ἔτοχε παρόν· συνήθως δὲ οἱ βόες εἰσὶν ἐρυθροεῖδεις. — νεόκτιστον] ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ποιμένων Θρακῶν. — θέναρ] «τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα, κατὰ περίφρασιν δὲ ἀντὶ τοῦ βωμοῦ». Π. Σ. — δεσπότην λίσσοντο ναῶν] «θύοντες τῷ Ποσειδῶνι τῷ δεσπότη τῶν νεῶν ἐδέοντο αὐτοῦ».

— Στ. 370. συνδρόμων . . . πετρῶν] «καθικέ-
 τερον τῶν συνδρομάδων πετρῶν ἐκφυγεῖν τὴν ἀκατα-
 μάχητον δύναμιν καὶ κίνησιν καὶ μὴ καταληφθῆναι ὑπ'
 αὐτῶν φασὶ δὲ τὰς κυανέας πέτρας πάλαι ἐπικινεῖσθαι

στ. 377. λίθινον ἢ κοινῇ γραφῇ· ἀλλὰ καὶ ἢ ἐν τῷ κει-
 μένῳ ἐστὶν ἐκ χειρογράφου.

τῷ πελάγει καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις· Ὅμηρος μὲν ἐκ-
τοπίζει τὸν Ἰάσονος πλοῦν

Ὁ Ἰη δὴ κείνη γε παρέπλω παντοπόροε
ν γ ὄ ς

καὶ τὰ ἐξῆς (Ὀδυσσ., μ. 69)· καὶ ἕως οὐδὲ αὐτὰς τὰς
πέτρας ἐπικυλίεσθαι φησιν, ἀλλὰ τὰ κύματα ἐγειρόμενα
μεταξὺ ταῖς πέτραις προσρήσουσιν τὰς ναῦς· φησὶ γοῦν
(αὐτόθι 71)

Καὶ νόκετὴν ἔνθ' ὠκα βάλεν μεγάλας
ποτὶ πέτρας,

ὅτι τὴν ναῦν προσέρηξεν ἂν τῇ πέτρῃ τὸ κύμα, καὶ οὐκ
αὐτὴ ἡ πέτρα συνεκρότησε τῇ ἐτέρῃ· οἱ δὲ νεώτεροι συν-
τρέχειν φασίν». Π. Σ.

— Στ. 371-375. δίδυμοι γὰρ . . . ἄγαγεν] «διότι
αἱ πέτραι αὗται ἦσαν δύο ζῶσαι σκόπελοι καὶ ἐκυλιν-
δοῦντο ἐπ' ἀλλήλας ταχύτερον τῶν ἀνέμων· ἀλλ' ἦδη
ἐκείνος ὁ πλοῦς τῶν ἡμιθέων ἔπαυσε τὴν κίνησιν αὐτῶν».
— [ζωαί] «ζωᾶς ἦτοι ζώσας αὐτὰς εἶπε διὰ τὸ αὐτο-
κίνητον, ὃ τὰ ζῶντα μόνον ἔχουσιν». — στίχας] κατὰ
παραβολὴν πρὸς τὰς στίχας, ἦτοι τὰς φάλαγγας τῶν
ἰππέων· ἢ πεζῶν στρατιωτῶν. — τελευταὶν ἄγαγεν αὐταῖς]
καλλίστα ἔχει πρὸς τὸ ζωαί, «πρότερον ἔζων, νῦν δὲ
ὁ πλοῦς ἦγαγεν αὐταῖς τελευτὴν, θάνατον, ἦτοι ἔπαυσεν
αὐτὰς κινουμένας»· ἢ κατὰ τὸν Π. Σ. «οἰκείως τελευτὴν
ἐπήγαγεν ὡς πρὸς τὸ ζωᾶς· ὥσπερ γὰρ διὰ τὴν κίνησιν
ζωᾶς αὐτὰς εἶπεν, οὕτω διὰ τὴν στάσιν τὴν ἀπὸ τῆς κινή-
σεως τελευτὴν ἐπήγαγεν· καὶ γὰρ εἴμαρτο διαπλευσάσης
νεῶς ῥιζωθῆναι τὰς πέτρας τῷ πελάγει».

— Στ. 376-379. εἰς Φᾶσιν . . . παρ' αὐτῷ]
«ἔπειτα δὲ εἰς Φᾶσιν εἰσῆλθον παρ' αὐτῷ τῷ Αἰήτῃ,
ἔνθα ἐπέδειξαν ἑαυτοὺς τοῖς Κόλχοις». — Φᾶσιν] «Φᾶ-
σις ποταμὸς Σκυθίας τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν πλησίον τῆς
Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ· τούτου
καὶ Ἀπολλώνιος μνημονεύει (Ἀργοναυτ. 2. 403). Φᾶ-

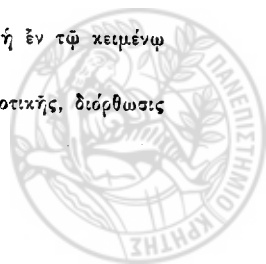
ήλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτα παρ' αὐτῶ.
Πόντια δ' ὀξυτάτων βελέων
Ποικίλαν ὤγγα τε-
τράκναμον Οὐλομπόθεν
Ἐπ' ἀλλότῳ ζεόξασα κύκλω

380

σις δινῆεις εὐρύον ῥόον εἰς ἄλα βάλλει.»
Π. Σ. — κελαινῶπεσσι Κόλχοισιν] ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ
οὐλότριχες, (Ἡροδ. 2. 104). «τὸ δὲ κελαινῶπεσσι οἱ
μὲν τοῖς καταπληκτικοῖς τὴν ὄψιν φασί· τὸ γὰρ κελαινὸν
ἐπὶ τῆς καταπλήξεως λαμβάνειν εἰώθασιν, οἱ δὲ, ὅτι Αἰ-
γυπτίων ἀποικοὶ εἰσιν· διὰ τοῦτο καὶ μελανόχρους αὐτοὺς
εἶναι λέγουσιν· ἔχουσι δὲ καὶ λιουρογοδοὶ τὴν καλάμη, ὡς
περ Αἰγύπτιοι· Καλλίμαχος· Κολχιδὸς ἐκ καλά-
μης». Π. Σ. — βίαν μίξαν] ὀρθῶς ὁ ἡμέτερος Δού-
κας «ἔοικε δὲ τοῦτο περιφραστικώτερον ἐκληφθῆναι, ὡς
τὸ βίη Ἡρακλέους, οἷον ἔδειξαν ἑαυτοὺς, οἷοι
εἶσι τὴν δύναμιν»· ἦτοι οἱ Κόλχοι ἰδόντες τοιοῦτους
ἥρωας οὐκ ἐτόλμησαν μάχην σονάφαι, ἀλλὰ ἐδέξαντο αὐ-
τοὺς. Ὅθεν τὸ βίαν ἔμιξαν οὐκ ἔστι ἴσον τῷ χεῖρας
ἔμιξαν, ἢ ἐμίγησαν ἐν παλάμησιν (Ὅμ.
Ἰλ. φ. 469.) «σονῆψαν μάχην»· ἀλλ' ἀπλῶς, ὡς λέγει
ὁ Π. Σ. «ἐπιμεχθῆναι ἐποίησαν τὴν ἑαυτῶν βίαν ἐκει-
νοῖς, τοιούτῃ ἐμίγησαν αὐτοῖς». Ἐννοία δὲ συμπλοκῆς
ἐνταῦθα οὐκ ἐμφαίνεται· οὐδὲ ἀρμόζει νὰ ταπεινώσῃ τοὺς
ἥρωας ὁ ποιητής, ὥστε νὰ συνάψωσι μάχην πρὸς Κόλ-

στ. 380. ὠκυτάτων, ὀκυτάτων καὶ ἢ ἐν τῷ κειμένῳ
ὀξυτάτων, γραφαὶ διάφοροι τῶν χειρογράφων.

στ. 381-382. τετρακνάμον· πτώσεως δοτικῆς, διόρθωσις
ἐκ τοῦ Π. Σ. — Ὀλομπόθεν ἢ κοινή γραφή.

χους· ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς Αἰήτης μαθὼν τὸ αἴτιον τῆς αὐτῶν ἀφίξεως, τοὺς μὲν Κόλχους οὐ παρετίξατο εἰς μάχην, ἰδὼν αὐτοὺς ἐκπεπληγμένους τὴν θεάν τῶν ἡμιθέων· ἐκείνους δὲ ἐδέξατο παρ' ἑαυτῷ ὑποσχόμενος, ὅτι θὰ δείξῃ, ὅπου ἔκειτο τὸ δέρας, ἐὰν ὁ βασιλεὺς ὁ ἄρχων τῆς νηὸς ἐκτελέσῃ, ὅς ἄθλους ἐν τοῖς ἐπομένοις διηγείται ὁ ποιητής. — Αἰήτα παρ' αὐτῷ] συναπτέον οὐ μόνον τῷ ἐν ἡλυθον ἀλλὰ καὶ τῷ μίξαν· διότι πρῶτον ἐμίγησαν τοῖς Κόλχοις, καὶ ἔπειτα ἦλθον πρὸς αὐτόν· τὸ δὲ παρ' αὐτῷ ἔχει τοιαύτην τινὰ ἐμφασιν «παρ' αὐτῷ τῷ Αἰήτῃ, ὅπου ἦν ἅπας ὁ κίνδυνος τῆς ἀποτυχίας».

— Στ. 380-386. Πόντια . . . Αἰσονίδαν] «ἡ δέσποινα τῶν ὀφυάτων βελῶν, τουτέστι τῶν ἐρώτων ἢ Κυπρογένεια τὴν ποικίλην τῇ τριχῶσει Ἰύγγα, τὴν μαινάδα ὕρην ζεύξασα ἐν τροχῷ τετράκνημον ἐκόμισεν ἐξ Ὀλύμπου τότε πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐδίδαξε τὸν σοφὸν Αἰσονίδην λιτάς καὶ ἐπιφθῆς». — πόντια βελέων] ὡς ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὴν Ἄρτεμιν πόντιαν θηρῶν (Ἰλ. φ. 47). — ποικίλαν Ἰύγγα] «ἰὼγέ ὕρνεον πεποικιλμένον τῇ τριχῶσει, μακροτράχηλον, γλώσσαν ἔχον ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον· τοῦτο τὸ ὕρνεον δοκοῦσιν αἱ φαρμακίδες εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιφθῆς· λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμεύουσιν ἐκ τροχοῦ τινος, ὃν περιβόμβουσι ἅμα ἐπάδουσαι· οἱ δὲ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι καθάπτουσι τῷ τροχῷ· ταύτην οὖν φησι τὴν Ἰύγγα πρῶτη Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἦνεγκεν εἰς ἀνθρώπους, καὶ ἔδωκεν Ἰάσονι καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰς ἐπιφθῆς τὰς ἐρωτικὰς, ἵν' ἐκμήνας τὴν Μήδειαν ποιήσῃ συμμαχεῖν αὐτῷ». Π. Σ. — τετράκνημον] ἔστι δευτέρα αἰτιατικὴ τοῦ ζεύξασα. Ἐν Πυθ. Α./Β. στ. 73. τετράκνημον δεσμόν τὸ δεθῆναι τὰς χεῖρας καὶ κνήμας τοῦ Ἰξίονος ἐκάστην ἐν ἐκάστη κνήμῃ τοῦ τρο-

Ἄ. ι. Κ. ιδ'

- Μαινάδ' ὄρνιν Κυπραγένειά φέρεν
 Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἔπαι- 385
 δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδα·
 Ὅφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
 τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν
 Ἐν φρεσὶ καιομέναν
 Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. 390
 Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
 θλων δείκνυεν πατρῶϊων·
 Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακῶσα-
 σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὕδυναν
 Δῶκε χρίεσθαι· καται- 395

χοῦ, τέσσαρας κνήμας ἔχοντος. Ὅθεν τὸ ἐνταῦθα τε-
 τράκναμον δύναται νὰ ᾗ καὶ πτώσεως δοτικῆς τετρα-
 κνάμονι ἦτοι τετρακνάμφ, ἵνα ἀρμύζῃ τῷ κύκλῳ·
 διὸ καὶ Ηϋγνίους παρεδέξατο τὴν ἐκ διορθώσεως ταύτης
 γραφὴν τετρακνάμον', ἣν ἀνάγνωσαν καὶ ὁ Π. Σ.
 ἀναφέρει οὕτω «τινὲς δὲ τετρακνάμον' ἀνέγνωσαν, ἔν' ἣ,
 ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ». ἀλλ' ὁ Π. Σ.
 ὀρθῶς συμβιβάζει τὴν γραφὴν τετράκναμον, οὕτως
 «κνήμαι δὲ τὰ μέσα τῶν τροχῶν ξύλα· ἔστι δὲ καὶ με-
 ταφορικῶς ἀκοῦσαι τετράκνημον τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς
 ποδας κνήμας εἰρημένους· κατὰ τὸ ἀνάλογον θηλονότι· οὐ
 γὰρ ἀπλῶς ἐκδεσμεύεται ἐκ τοῦ τροχοῦ, τετρακνήμου
 ὄντος, ἀλλ' ἀνωθεν μὲν ἐκ τῶν δύο πτερύγων, κάτωθεν
 δὲ ἐκ τῶν δυοῖν ποδῶν». — ἐν ἀλύτῳ κύκλῳ] «ἐν τρο-
 χῷ, ἐξ οὗ οὐ δύναται νὰ λυθῇ ἢ ἔγξ». — λιτάς ἔπα-

στ. 394. ἀντίτονα ἐξ εἰκασίας, ἄνευ ἀνάγκης· διότι καὶ
 ἡ γραφὴ ἀντίτομα τὸ αὐτὸ σημαίνει, *resistentia*.

οιδάς] ἐπφδάς λιτανευτικὰς, καθὼ οἱ ταις ἐπφδαῖς χρώμενοι λιτανεύουσι τοὺς θεοὺς καὶ εἶχονται τινα γενέσθαι αὐτοῖς» Π. Σ. — σοφόν] καλῶς· διότι ἦν μαθητὴς τοῦ Χείρωνος.

— Στ. 387-390. ὕφρα . . . Πειθοῦς] «ἵνα ἀπὸ τῆς Μηδείας ὁ Αἰσονίδης ἀφέληται τὴν αἰδῶ, ἣν προσεφέρετο πρὸς τοὺς γονεῖς, ἣ δὲ Ἑλλάς ποθεινὴ αὐτῆ γενομένη· διότι οὐκ ἦν δυνατὸν ἐν τῇ πατρίδι παρὰ τοῖς γονεῦσι γαμηθεῖσα τῷ Ἰάσωνι νὰ μένη· διακινή αὐτὴν ἔρωτι κατὰ τὰς φρένας φλεγομένην καὶ παρασκευάσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τῷ Ἰάσωνι». — μάλιστα Πειθοῦς καιομένην] «ἔρωτι φλεγομένην». Μάλιστα καλεῖ τὴν ἰύγγα ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἔρωτος, ὡς ἐν Νεμ. Δ' 56. κεῖται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἐπιθυμίας· μάλιστα δὲ Πειθοῦς, ἦτοι μάλιστα θυγατέρα τῆς Πειθοῦς. «Οἱ μὲν φασὶ τὴν ἰύγγα Ἦχουδς, οἱ δὲ Πειθοῦς γεγενῆσθαι θυγατέρα, ἣτις φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς τὸν τῆς Ἰοῦς πόθον, κατὰ χόλον τῆς Ἥρας εἰς ὕρνεον μετεβλήθη». Π. Σ.

— Στ. 391-392. καὶ τάχα . . . πατρῴων] «καὶ ταχέως ἢ Μηδεία ἐδίδασκε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἄθλους, οὓς ὁ πατήρ αὐτῆς ἔμελλε νὰ προβάλλῃ αὐτῷ». — πείρατα ἀέθλων] ἐπεὶ ὁ Νέστωρ ἐδίδαξε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ἡνιοχήσῃ, ἵνα νικήσῃ ἐν τοῖς ἰππικαῖς ἀγῶσιν, οὓς ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθεσεν.

Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῖος ἄψ' ἐνὶ χώρῃ
Ἔζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδί ἐκάστου πείρατ'
ἔειπεν

(Ὅμ. Ίλ. φ. 349)· ἐξ οὗ δῆλον, τί σημαίνει τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ πείρατα.

— Στ. 393-395. σὺν δ' ἐλαίῳ . . . χρίεσθαι] «ἵνα μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρός τῶν πυρπνῶων ταύρων πάθῃ ὁ Ἰάσων, ἢ Μηδεία μίξασα φάρμακα ἐλαίῳ, ἔδωκε νὰ χρίεται αὐτὰ ὡς ἀντιδοτα τῶν ἐκ τοῦ πυρός ἰσχυρῶν

νησάν τε κοινὸν γάμον
 Γλοκὸν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

Ε. ι'. Κ. ιγ'.

Ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
 Μέσσοις ἄροτρον σκίμφατο
 Καὶ βίας, οἱ φλόγ' ἀπὸ 400

Ξανθῶν γενῶν πνέον καιομένοις πυρὸς,
 Χαλκείαις δ' ὄπλαις ἀράσσε-
 σκον χθόν' ἀμειβόμενοι τοὺς ἀγαγῶν
 Ζεύγλα πέλασσεν μῶνος ὄρ-
 θᾶς δ' ἀβλακας ἐντανύσαις 405

πίνων. — Σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα] «φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα». Π. Σ. — ἀντίτομα . . . χρίεσθαι] ἢ σύνταξις «ἔδωκε τῷ Ἰάσονι τὰ ἐλαίῳ φαρμακωθέντα (μιχθέντα φάρμακα) χρίεσθαι αὐτὰ ἀντίτομα στερεῶν ὀδυνῶν». ἀντίτομα δὲ «ἀντιτέμνοντα (ἵνα ἀντιτέμνωσι) καταπαύοντα τὰς ὀδύνας». Οὐ σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὰς τετρημένας ὑπὸ τῶν ριζοτόμων ρίζας, ἃς ἐπετίθεσαν τοῖς παθήμασι κατὰ τὸν Π. Σ. ἀλλ' ἐτέθη κυριολεκτικῶς κατὰ σημασίαν ἐνεργητικὴν. — ὀδυνᾶν] ἃς ἐποίει τὸ ἀπὸ ξανθῶν γενῶν τῶν βοῶν καιόμενον πῦρ.

— Στ. 398-407. Ἄλλ' ὅτ' . . . νῶτον γᾶς]
 «Ἄλλ' ὅτε ὁ Αἰήτης ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀργοναυτῶν κατέθηκε ἀδαμάντινον ἄροτρον, καὶ βίας, οἷτινες ἐκ μὲν τοῦ στόματος πῦρ ἔπνεον, ταῖς δὲ ὄπλαις προβαίνοντες ἔχρουον τὴν γῆν, ἀγαγῶν μόνος ἔξευξεν, ἤλαυνε δὲ τέμνων ἀβλακας βαθείας κατὰ ὄργυιάν». Ἡ ἀπόδοσις πασῶν τῶν χρονικῶν προτάσεων ὅτε . . . σκίμφα-

στ. 401. γενῶν ἀνάπαιστος ἀντὶ ἰάμβου. — πνέον ὡς μία σὺλλαβὴ ἀναγνωστέα.

το, καὶ βόας τοὺς... πέλασσαν, ὀρθὰς δὲ.
ἤλαυνεν, ἀναβωλακίας δὲ... σχίζε...
ἔειπε δὲ... ἢ ἀπόδοσις λοιπὸν ἐστίν (στ. 412.)
«ὡς ἄρ'... Ἰάσων... εἶχετο...». —
ἀδαμάντινον] «οἱ μὲν ὡς ἐκ τῆς τοῦ ἀδάμαντος φύσεως
τὸ ἰσχυρὸν ἤκουσαν, οἱ δὲ, ὅτι ἀληθῶς ἐξ ἀδάμαντος ἦν»
Π. Σ. ἀδάμαντα ὁ Πίνδαρος καλεῖ τὸν σκληρότατον σί-
δηρον, ὡς ἐν στ. 125. ἤλοις ἀδάμαντος. Ὁθεν
τὸ ἄροτρον ἦν σιδηροῦν. — σκίμψατο] ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ
ᾧμων, ἐφ' ὧν ἔφερον αὐτὸ, κατέθηκεν. Περὶ τοῦ ῥήματος
τούτου ὅρα Σημ. εἰς Ὀλ. E. 172. — καὶ βόας] ἢ
σύνταξις «καὶ βόας τοὺς ἀγαγὼν πέλασσαν» — χαλκείαις
ὄπλαϊς] «εἶχε γὰρ ὁ Αἰήτης χαλκίποδας ταύρους, οὗς
Ἀντίμαχος ἐν Λύδη (Schellemborg Reliqu. Ἀντίμα-
χον. σελ. 87) Ἡφαιστοτεύκτους λέγει καὶ Σοφο-
κλῆς φησιν.

Χαλκοσκελεῖς γὰρ...

... ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο·

Φλέγει δὲ μυκτῆρ, ὡς...

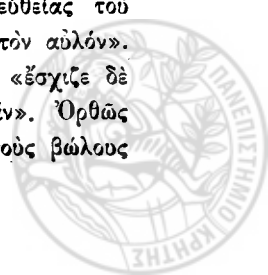
καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. στ. 409.)

... Δύο δὲ πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέ-
μονται

Ταῦροι χαλκίποδες, στόματι φλόγα φυ-
σιόωντες». Π. Σ.

— ἀμειβόμενοι] «προβαίνοντες· τὸ γὰρ ἀμειβόμενοι οὐ-
τως ἀκουστέον· τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πο-
ρείαν» Π. Σ. — ζεύγλα πέλασσαν] «ζεύγλη, τῷ ζυγῷ
ἐπέλασσαν, ἀντὶ ἔζευξεν»· — ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις]
«εὐθείας δὲ αὔλακας τέμνων»· τὸ ἐντανύσαις ἀντὶ
ἐνεστώτος ἐντανύων· «ὀρθὰς, τουτέστι τὰς εὐθείας τοῦ
ἀρότρου τομάς· αὔλακες δὲ εἴρηγται παρὰ τὸν αὐλόν».

Π. Σ. — ἀναβωλακίας... γῆς] Σύνταξις «ἔσχισε δὲ
τὸ νῶτον τῆς ἀναβωλακίας γῆς (κατὰ) ὀργυιάν». Ὁρθῶς
ὁ Π. Σ. «ἀναβωλακίας, τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βάλους

Ἦλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὄργυι-
 ἄν σχίζε νῶτον γᾶς· ἔει-
 πεν δ' ὠδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,
 Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις,
 Ἄφθιτον στρωμᾶν ἀγέσθω,

410

Σ. ια'. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλαῆν χρυσέφ θυσάνφ·
 Ὅς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
 Ῥίψαις Ἰάσων εἶμα, θεῶ πίσιονος
 Εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,

ἄνω πεμπούσης». Διότι καὶ Ὅμηρος ὅταν λέγῃ ἐρι-
 βωλον ἢ ἐριβώλακα ἐπὶ παχείας γῆς, τί ἄλλο
 ἔννοεῖ, ἢ ὅτι ἐν τῆς ἀρόσει ἀναπέμπει καὶ ἀναφαίνει
 τοὺς βῶλους. Δυνατὸν ὅμως νὰ ἀναγνωσθῇ ἢ λέξις καὶ
 κεχωρισμένη ἀνὰ βωλακίας, ὡς ἀνέγνω ὁ Heynius·
 καὶ τότε ἡ ἀνὰ συντακτέα τῶ ὄργυιᾶν οὐ τῶ σχί-
 ζε. Ἐὰν δὲ τὸ ἀναβωλακίας ἐκλάβωμεν ὡς οὐσια-
 στικόν, τότε συντακτέον τῶ ὄργυιᾶν «ἔσχιζε τὸν νῶ-
 τον τῆς γῆς κατὰ ὄργυιᾶν τῆς ἀνυψώσεως τῶν βῶλων».
 — ὄργυιᾶν] κατὰ ὄργυιᾶν ἦτοι τὸ πλάτος τῶν ἀυλάκων,
 ἐν αἷς ἀνυφοῦντο οἱ βῶλοι, ἦν μιᾶς ὄργυιᾶς· τόσον μέγα
 ἦν τὸ ἄροτρον, ὥστε καὶ ὁ Ἰάσων αὐτῷ βαθέως ἔπρεπε

στ. 406. ὄργυιᾶν ἐν τοῖς χειρογράφοις ὄρόγυι-αν ἐκ
 διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρον, Ἰσως ἢ διόρθωσις εὔρε το γνη-
 σιον, ἀλλὰ μὴ βοηθεῦντος χειρογράφου ἡμέλησα τοῦ μέτρον.

στ. 414. αἰόλλει ἢ κεινὴ γραφὴ τῶν χειρογράφων
 ἐκ τοῦ αἰόλλω· ἔθεν ἐνεατῶς ἀντὶ ἀορίστου. Κατὰ μὲν τὴν ἔννοιαν
 καλῶς ἔχει ἡ γραφὴ τῶν χειρογράφων· ἀλλὰ πρὸς τὸ μέτρον
 οὐκ εὐοδοῦται. Ὅθεν ἔτρεψαν τὴν λέξιν εἰς αἰόλλει ἀντὶ ἡόλει
 ἐκ τοῦ αἰολλέω. Τὴν δὲ διόρθωσιν ταύτην θεωρῶ γνησιωτέραν
 τῆς τῶν χειρογράφων.

νά ἐμπηγνύη αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, ὥστε τὸ πλάτος τῆς αὐλακος νά ᾗ μίας ὀργυιᾶς.

— Στ. 408-411. τοῦτ' ἔργον . . . θυσάνφ] «Τοῦτο τὸ ἔργον ἐὰν ὁ ἄρχων τῆς νεῶς ἐκτελέσῃ, ὥσπερ ἐγὼ, λαβέτω τὸ λάμπρον τῆ χρυσῆ μαλλώσει κῶας». — ἐμοῖ] ὥσπερ ἐγὼ βούλομαι, ὥσπερ ἐγὼ ἐποίησα. — ἄφθιτον στρωμνάν] «καλεῖ τὸ δέρος τοῦ κριοῦ τὸ κώδιον στρωμνὴν· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὀπεστρώνωντο τὰ κώδια, ἀφ' οὗ καὶ κῶμα ὁ ὕπνος διὰ τὸ ἐπὶ κωδίων αὐτοὺς κοιμάσθαι. Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 400.)

Ἦν σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου
κώδιον
Ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὺ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς
ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφῶ

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,

Κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,

Βροτέαν φρένα κάλλιστα εὐφραίνων». Π. Σ.

— ἀηγλαῆν θυσάνφ] κατὰ τὸν χρυσοῦν θύσανον, ἡ ἔνεκα τοῦ χρυσοῦ θυσάνου, ἦτοι τοῦ χρυσοῦ μαλλίου· «θύσανοι γὰρ οἱ κροσσοὶ ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι καὶ παραιωρεῖσθαι, νῦν δὲ ἐπὶ τῶν μαλλῶν τέταχε· καὶ γὰρ οὗτοι θύσσονται διὰ τὸ εὐτραφέες». Π. Σ.

— Στ. 413. θεῶ πίτυνος] τῆ Ἥρα, ἡ εὐνόει αὐτόν.

— Στ. 414. πῦρ δὲ νιν οὐκ αἰόλει] «τὸ πῦρ δὲ οὐκ ἐτάρασεν τὸν Ἰάσωνα· αἰόλειν τὸ ταράσσειν, καὶ αἰόλησις ἡ κίνησις· ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. υ. 27.) Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεταί ὀπτηθῆναι» Π. Σ.

Ἦ νοῦς· «εἴχετο, ἤρχετο τοῦ ἔργου· διότι δύναμιν μὲν νά ζεύξῃ μόνος τοὺς βόας καὶ νά διοικήσῃ τὸ παμμέγεθες σιδηροῦν ἄροτρον εἶχεν, τὸ δὲ πῦρ τῶν βοῶν οὐκ

- Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς, 415
 Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
 Βοείσι δήσαις ἀνάγκας
 Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
 βάλλων τ' ἐριπλεύρω φυᾶ
 Κέντρον αἰανές, βιατάς 420
 Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
 Μέτρον· ἴξεν δ' ἄφω-
 νήτω περ ἔμπας ἄχει,
 Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.
 Ἄ. ια'. Κ. ιδ'.
 Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας 425
 Ὀρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν

αἰόλει, οὐκ ἐφόβει ἔνεκα τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν φαρμάκων, ὡς ἔλαβε παρὰ τῆς Μηδείας».

— Στ. 415. ἐφετμαῖς] «Ἡ ἱστορία οὕτω ἐκέλευσεν ἢ Μηδεία τῷ Ἰάσονι μὴ ἐλαύνειν πρὸς τὸν ἀντιπνέοντα ἄνεμον τοὺς βόας, ἵνα μὴ τὸ πῦρ ἀντικειμένης τῆς πνοῆς βλάβῃ αὐτὸν, ἀλλὰ ὕπισθεν φερομένης, ὡς περ συντρεχούσης καὶ ὄξυνούσης εἰς τοῦμπροσθεν τὴν τῆς φλογὸς ἀποφύσῃσιν· ἐκέλευσε δὲ καὶ συμπεράναντα τὴν αὐλάκα ἀπὸ τοῦ ἐκείνης τελοῦς μὴ ἄρχεσθαι, ὅπερ ἔθος τοῖς ἀροτριώσιν, ἀλλ' ἀναποδίσαντα οὕτω πάλιν ἀρχεσθαι διὰ τὰ πνεύματα τὰ ἀντίθετα, ὡς ἔφαμεν». Π. Σ. Ταύτας λοιπὸν τὰς κελεύσεις τῆς Μηδείας, καλεῖ ἐνταῦθα ἐφετμάς· προσθετέα δὲ καὶ ἡ ἐφετμὴ τοῦ χρίεσθαι τὰ δοθέντα παρ' αὐτῆς φάρμακα.

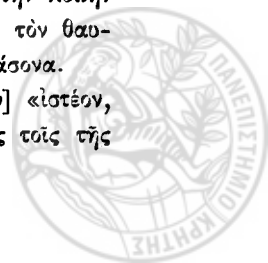
— Στ. 415-421. Σπασσάμενος . . . ἀνὴρ μέτρον] «σπασσάμενος λοιπὸν τὸ ἄροτρον ἐκ τῆς γῆς, δήσας δὲ

στ. 416. ἄροτρον ἢ παραλήγουσα βραχίαι· διότι ἔπεται ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου.

ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ τοὺς ἀγχένας τῶν βοῶν καὶ κεντρίζων αὐτοὺς ἐξετέλεσε τὸ ἐπιτακτὸν μέτρον». Πρὸς κατάληψιν τοῦ χωρίου τούτου πρέπει νὰ φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης, τί ὁ Αἰήτης ἐποίησεν, ἀφ' οὗ ἔπαυσε τοῦ ἀροτριᾶν. Τὸ μὲν ἄροτρον κατέλιπεν, ὡς εἶχεν ἐμπεπηγμένον τῇ γῆ· τοὺς δὲ ταύρους ἀπέλωσε τοῦ ζυγοῦ, ἀφείς αὐτὸν δεδεμένον τῷ ἀρότρῳ. Τούτου οὕτως ἔχοντος ὁ Ἰάσων ἐκβαλὼν τὸ ἄροτρον ἐκ τῆς γῆς καὶ κομίσας, ὅπου αὐτῷ ἔδοξεν, ἐκεῖ δὲ καὶ τοὺς ταύρους ἀγαγὼν ἔξευξε τῷ ζυγῷ τῷ δεδεμένῳ ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ τῷ ἀρότρῳ καὶ οὕτω ἤρξατο νὰ ἀροτριά. Οὕτω φαίνεται, ὅτι ἐνόησε τὸ χωρίον καὶ ὁ Π. Σ. ἐξηγούμενος ὧδε «σπατάμενος δὲ ὁ Ἰάσων τὸ ἄροτρον καὶ δῆσας τοῖς βοεῖσις λώροις καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς ἀγχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν ἤλαυνεν». Διαφέρει δὲ ὁ Π. Σ. ὅτι ὑποτίθῃσιν, ὅτι καὶ τὸν ζυγὸν ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ ἀρότρου ὁ Αἰήτης. — ἄροτρον] τὸ τῇ γῆ ἐμπεπηγμένον. — βοεῖσις ἔντεσιν ἀνάγκας] βόεια ἔντη οὐχὶ τὰ ἐκ δέρματος βοῆς λωρία, ὅπερ ἐστὶ λίαν πεζὸν καὶ ἀργόν, ἀλλὰ τὸν ζυγὸν ἐννοεῖ τῶν βοῶν, ὅστις ἀναγκάζει αὐτοὺς εἰς ὑπακοήν. — ἐπιτακτὸν μέτρον] «μέτρον γῆς, ὃ ἐπέταξεν ὁ Αἰήτης τῷ Ἰάσωνι νὰ ἀρόσῃ».

— Στ. 422-424. ἴδεν . . . ἀγασθεῖς] «καίτοι ἐπλήρη λύπη κρυφία, ὅμως ἀνεβόησε θαυμάσας, ἐπαινήσας τὴν δύναμιν τοῦ Ἰάσωνος ὁ Αἰήτης» ἢ σύνταξις «ἴδξε δὲ τὴν δύνασιν Αἰήτης ἀγασθεῖς, ἔμπας (ἐν) ἀφωνήτῳ περ ἄχει». — ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει] «καίπερ ἐν λύπῃ μεγάλῃ, ἦν οὐκ ἔδειξε, γενόμενος, καταληγθεῖς». Τὸ περ ἐπιτακτικὸν τοῦ ἄχει ἢ δὲ λύπη ἦν, ὅτι ἐξετέλεσεν ὁ Ἰάσων τὸν ἄθλον. — ἀφωνήτῳ] τὴν λύπην μὲν οὐκ ἐξεφώνησε, οὐκ ἔδειξεν· ἐξεφώνησε δὲ τὸν θαυμασμὸν, ἦτοι μετὰ θαυμασμοῦ ἐπήνεσε τὸν Ἰάσωνα.

— Στ. 426-427. στεφάνοισιν . . . ἔρεπτον] «ἰστέον, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους τοῖς τῆς

Ποίας ἔρεπτον, μελιχίους τε λόγους

Ἄγαπάζοντ'· αὐτίκα δ' Ἄελίου

Θαυμαστός υἱὸς δέρμα λαμπρὸν

Ἐννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-

430

τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.

Ἦλπετο δ' οὐκέτι οἱ

Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.

Κεῖτο γάρ λόχημα, δράκοντος

Δ' εἶχετο λαβροτάταν γενύων,

435

Ὅς πάχει μάκει τε πεν-

τηκόντορον ναῦν κράτει,

Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐ. ια'. Κ. ιγ'.

Μακρὴν μοι νείσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦ-

γῆς χλωροῖς (φύλλοις)· κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρα, τουτέστι τῇ γῇ ἐσθίουσιν. Ὡς Ὅμηρος (Ἰλ. θ. 564.)

Ἰπποὶ δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας·

νὸν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρεφον ἔλαβε, τουτέστιν ἐστέγον, ἐστεφάνουν». Π. Σ.

— Στ. 428-431. αὐτίκα δ' . . μάχαιραι] «ἐθ-
θέως δὲ ὁ τοῦ Ἥλιου, φησί, παῖς Αἰήτης τὸ χρυσο-
μαλλον κῶας ὑπεδείκνυε τῷ Ἰάσωνι, ἔνθα αὐτὸ ἐξέτειναν
αἱ τοῦ Φρίξου μάχαιραι». Π. Σ. — Φρίξου μάχαιραι]
ἀντὶ ὁ Φρίξος τῇ μαχαίρᾳ ἐκδείρας. «Φυξίφ Διὶ τὸ δέ-
ρας ἀνιέρωσεν· ἐνιοὶ δὲ φασιν ὑπὸ τοῦ Φρίξου ἀνατε-
θῆναι τῷ Ἄρει τὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ δέρος» Π. Σ.

— Στ. 432-434. Ἦλπετο . . . πόνον] Ἦλπιζε
δὲ ὁ Αἰήτης, ὅτι εἰ καὶ κατῶρθωσεν ὁ Ἰάσων ζεῦξαι τοὺς
βοῦς, ἐκείνον ὅμως τὸν πόνον τοῦ φονεῦσαι τὸν ὄφιν καὶ

ἀφελῆσθαι τὸ δέρμα οὐκέτι κατορθώσει πρὸς ἀθυμίαν καὶ βλάβην αὐτοῦ. — οἷ] τῷ Αἰήτῃ· δοτικὴ σημαίνουσα τὸ πρόσωπον, ὅπερ βλάπτεται ἐκ τοῦ πράξασθαι τὸν πόνον τὸν Ἰάσονα.

— Στ. 434-438. Κεῖτο γὰρ . . . σιδάρου] «κατείχετο τὸ κῶας ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενῶν, ὃς καὶ τῷ πάχει καὶ τῷ μήκει τοῦ σώματος πεντηκόντορον ναῦν κατείχεν, ἦντινα ναῦν συνεπέραναν αἱ τοῦ σιδήρου πληγαί». Π. Σ. — λόχμη] «τῷ δάσει τῆς ὕλης· λόχμη γὰρ τὸ δάσος· καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. τ. 439).

Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμη πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς». Π. Σ.

— ναῦν κράτει] ὁ δράκων ἦν μείζων νηὸς· «εἰ ἐνέβαλες αὐτὸν εἰς τὴν πεντηκόντορον ναῦν, πλήρωμα ἂν αὐτῆς ἐγένετο, ὥστε περιτεύειν τινὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ὑποκείσθαι». Π. Σ. — πληγαί σιδήρου] ἀντι' «οἱ ἄνθρωποι ἐτέλεσαν, ἤτοι ἐναυπήγησαν αὐτὴν πλήττοντες σιδήρῳ· ἢ ὡς μεταφράζει ὁ Δούκας, χρώμενοι σιδήρῳ.

— Στ. 439. Ἡ παρασκευὴ τοῦ ἀπόπλου καὶ ὁ πλοῦς μέχρι Κολχίδος, καὶ οἱ ἐπιταγέντες τῷ Ἰάσονι ὑπὸ Αἰήτου ἄθλοι, καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν, ἐν οἷς παρίσταται μέγας ἥρωας, καὶ ἕξοχος τῶν λοιπῶν ἡρώων ὁ Ἰάσων· ταῦτα μόνον ἀπὸ στ. 301. μέχρι τοῦ παρόντος στ. 439. κατέλαβον στ. 139. Ἐὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς εἰς Λῆμνον ἀποπλανήσεως τῶν Ἀργοναυτῶν τοιαύτη συντομίᾳ διηγεῖται, ὥστε 15. μόνον στίχους καταλαμβάνουσιν. Καὶ ὄφειλεν ὁ ποιητὴς νὰ ποιήσῃ οὕτω· διότι καὶ ἐὰν μὴ ὑποθῶμεν συγγένειαν τοῦ Δαμοφίλου ὡς καταγομένου ἐκ τοῦ Ἰάσονος, μηδὲν δεδομένον ἔχοντες τοιοῦτόν τι νὰ εἰκάζωμεν, ὅμως ὄφειλεν ὁ Πίνδαρος τὰ μὲν κατὰ τὸν Ἰάσονα νὰ διηγηθῇ ἐν ἐκτάσει μετὰ πλείστων ἐπαίνων, πρῶτον διότι μέχρι τῆς ἐπιτυχίας τῆς κατὰ τοῦ Πελίου συνωμοσίας ὁ Ἰάσων ἠλληγορεῖτο εἰς τὸν Δαμό-

ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα 440
 Οἶμον ἴσαμι βραχύν.
 Πολλοῖσι δ' ἀγῆμαι σοφίας ἑτέροις.
 Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
 Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὧ ῥκεσίλα·
 Κλέψεν τε Μῆδειαν σὺν αὐ- 445
 τᾷ, τὰν Πελίαςο φόνον.
 Ἐν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγην,
 Πόντφ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιάν
 Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.

φιλον· δεύτερον διότι ὁ αἷτιος καὶ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης
 πρώτης τῶν Ἑλλήνων ἐκδήμου ἐκστρατείας ἀξίος ἐστὶ
 καιροῦ δοθέντος τοιαύτη ἐκτάσει νὰ ἐξυμνηταί· ἐκ δὲ τῶν
 λοιπῶν τῆς ἐκστρατείας τοσαῦτα μόνα νὰ διηγηθῆ, ὅσα
 ἤρκουν νὰ δείξωσι, πῶς ἐκ τοῦ Ἀργοναυτικοῦ πλοῦ πα-
 ρήχθησαν οἱ πρόγονοι τοῦ Ἀρκεσιλάου.

— Στ. 439-442. Μακρά . . . ἑτέροις] «μακρά
 ἐστὶν ἡ ὁδὸς νὰ διηγῶμαι ἐν καθ' ἑν ἐφεξῆς τὸν πλοῦν
 τῶν Ἀργοναυτῶν· ἀνάγκη γάρ ἐστὶ νὰ ἔλθω εἰς τὸ γέ-
 νος τοῦ Ἀρκεσιλάου ὅσον τάχος· καὶ γινώσκω τινὰ ὁδὸν
 βραχεῖαν· καὶ πολλοῖς ἑτέροις γέγονα ἡγεμῶν τῆς σοφίας
 ταύτης». — μακρά μοι νείσθαι] τὸ μακρά ἐστὶ ἀντὶ τοῦ
 μακρῶν· «μακρὸν ἐστὶ τὰ νείσθαι» καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ «μα-
 κρά ἐστὶν ἡ ὁδὸς· ὥστε νείσθαι». — κατ' ἀμαξίτον] ἦν
 ὁδὸς βαδιζουσα ἐκ ἅπαντα τὰ τῆς ἐκστρατείας κατ' ἀκρι-
 βειᾶν· ἡ δὲ σὺν ὁδῷ τῆς αὐτῆς αὐτῆς ἐκστρατείας ἀφ' ἧς
 τῆς τραγῆς· κατὰ τῆς ἐκστρατείας ἀφ' ἧς ἐλάσθη· καὶ τῆ
 αὐτῆς ταύτης τῆς Μῆδειας· διότι εἰ μὴ ἡ Μῆδεια προνόσι νὰ
 λαβῆ ἐν τῇ φυγῇ καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀφύρτου, ἵνα ἐν τῇ διαώξει
 κατακτεράταισαντες αὐτὸν διασπείρωσι τὰ τεμάχια, ὅσα ἦν δὲ
 νῆες ἢ κλοπῆ τῆς Μῆδειας· ἡ δὲ σὺν ὁδῷ τῆς αὐτῆς αὐτῆς ἐκστρατείας ἀφ' ἧς

βειαν βουλόμενοι νά διηγῶνται. — ὦρα γάρ συνάπτει] «καιρὸς γάρ με ἐπείγει, ὥστε πρὸς τὸν Ἄρκεσιλαον ἀναδραμεῖν». Π. Σ. Ἄλλὰ κάλλιον «ἢ ὦρα τοῦ ἀναδραμεῖν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἄρκεσιλάου πλησιάζει». — Πολλοῖσι . . . ἐτέροις] «πολλοῖς δὲ ἐτέροις γέγονα ἡγεμῶν, διδάσκαλος ταύτης τῆς σοφίας τοῦ ἐξευρίσκειν οἶμον βραχὺν, τοῦ χρῆσθαι βραχυλογία, ὅτε ὁ καιρὸς ἐπείγει».

— Στ. 443: κτεῖνε μὲν] ἀντὶ τοῦ δὲ ἔπεται κατὰ τὸ σύνθημα τοῦ Πινδάρου τέ. — τέχναις] «ταῖς τῆς Μηδείας τέχναις».

— Στ. 445. σὺν αὐτᾶ] «σὺν τῇ βοηθείᾳ αὐτῆς»: ἐννοεῖ δὲ τὴν κατακερμάτισιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀφύρτου, δι' ἧς σώοι ἀπέφυγον τὴν δίωξιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

— Στ. 446. τὰν Πελῖαο φόνον] τὴν Μηδείαν καλεῖ τὴν φόνον τοῦ Πηλίου: ἔτσι: «τὴν τοῦ Πελῖα φόνον γενομένην». Π. Σ.

— Στ. 447-449. Ἐν τ' ὠκεανῷ . . . ἀνδροφόνων] Ἄντὶ τοῦ Ἰάσονος μόνου λέγει ἐνπεῦθεν ἅπαντας τοὺς Ἀργοναύτας, ἵνα εὐκολώτερον μεταβῆ εἰς τὸν Εὐφρημον. — μίγην] ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται «προσεπέλασαν δὲ καὶ τῷ ὠκεανῷ καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Καινῶς δὲ ὁ Πίνδαρος εἰς ταῦτα τὰ πελάγη ἱστορεῖ πεπλανῆσθαι τοὺς Ἀργοναύτας». Π. Σ. — Λαμνιᾶν . . . ἀνδροφόνων]. Οἱ κοινοὶ μῦθοι, ἢ ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. ἢ ἱστορία ἐστίν, «ὅτι οὐκ ὑποστρέφοντες προσέβαλον τῇ Λήμνῳ, ἀλλ' ἀπιόντες». διὰ τοῦτο καὶ οἱ Π. Σ. ἐκλαμβάνοντες, ὅτι καὶ κατὰ Πίνδαρον ἀναχωροῦντες ἐξ Ἰωλκοῦ ἔσχον ἐν Λήμνῳ, πειρῶνται νά συμβιβάζωσι τῇ ἑαυτῶν ἐννοίᾳ τὸ χωρίον τοῦτο λέγοντες, ὅτι «ταῖς Λημνιασὶν ἐμίγησαν πρὶν εἰς τὸν πόντον ἐκπλεῦσαι: ἀλλ' ἵνα ἐπὶ τὴν τοῦ γένους ἀρχὴν ἐπανέλθῃ, τὸ πρότερον ἀνεστραμμένως ὕστερον ἔβηκεν». Ὅτι δὲ ὁ Πίνδαρος οὐ πρωθυστερώς λαλεῖ ἐνταῦθα, παράβαλε πρὸς στ. 88, κ. ἐξῆς, καὶ στ. 61, 362. — ἀνδροφόνων] διότι ἐκ τῆς

Ἐνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί- 450
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφίς,
Σ. ἰβ'. Κ. ιδ'.

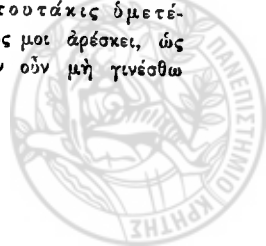
Καὶ συνεύνασθεν· καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὀμετέρας
Ἄκτινας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἄμαρ, ἧ νόκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐ- 455
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ

Θράκης ἐπιστρέψαντας τοὺς αὐτῶν ἄνδρας ἐφόνευσαν
(ὄρα Σημ. εἰς στ. 88).

— Στ. 450-451. ἔνθα . . . ἀμφίς] «οἱ μὲν τῶν
ἱστορικῶν βούλονται τοὺς Ἀργοναύτας ἀγωνίσασθαι ἐπὶ
τοῖς ἀναιρεθεισῶν ἀνδράσιν, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Θόαντος φόνῳ».
Π. Σ. (ὄρα Σημ. εἰς Ὀλ. Δ. 32) — ἔνθα] ἐν Λήμνφ-
γυίων ἐπεδείξαντο κρίσιν] «ἐπεδείξαντο διάκρισιν τοῦ τίνα
μέλη ἦσαν ἰσχυρότερα» καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ «ἠγωνίσαντο
περὶ τοῦ τίς ἐπιδειχθήσεται ἰσχυρότερος καὶ ἀνδρειότερος».
— ἀέθλοις ἐσθᾶτος ἀμφίς] «τὸ ἀ μ φ ἰ ς ἀμφίβολον πό-
τερον ἀντὶ τοῦ χω ρ ἰ ς, ἧ ἀντὶ τῆς πε ρ ἰ δεκτέον
χρῶνται γὰρ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τούτου». Π. Σ. Ὅθεν
ἐὰν δεξώμεθα τὸ ἀ μ φ ἰ ς ἀντὶ τοῦ χω ρ ἰ ς, ἐξηγητέον «ἐν
ἄθλοις, ἀγῶσι χω ρ ἰ ς ἐσθῆτος» ἦτοι «ἐν ἀγῶσι γυμνικαῖς»·
ἐὰν δὲ δεξώμεθα τὸ ἀ μ φ ἰ ς ἀντὶ τῆς πε ρ ἰ, ἐξηγητέον
«ἐν ἀγῶσι περὶ βραβείου, ὅπερ ἦν ἐσθῆς»· ἦν ἐξηγησιν

στ. 451. ξαντο ἢ λήγουσα βραχεῖα διότι τὰ ἐπόμενα
σύμφωνά ἐστιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβάλου. — κρίσιν ἐσθ ἀνά-
παιτος, ὃν τὸ τροχαϊκὸν δέχεται κατὰ τὰς ἀρτίους χώρας.

στ. 453. περ ἀρούραις. Τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὸν πρῶτον
πόδα τροχαιὸν καὶ οὐχὶ πυρρίχιον. Ἡ δὲ διόρθωσις τοῦ Hermani
καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς-Σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὀμετέ-
ρας Ἄκτινος, ἣν ὑπερπαινοῦσιν, οὐδαμῶς μοι ἀρέσκει, ὡς
ταπεινοῦσα τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ. Τὸ μέτρον οὖν μὴ γινέσθω
αἰτία τοῦ διορθοῦν, ἐὰν μὴ ὁ νοῦς ἀναγκάζῃ.

παραδέχεται και ὁ Π. Σ. «ὁ και ὑγιές ἐστι· και γάρ και παρά Σιμωνίδη ἐστίν ἡ ἱστορία, ὅτι περι ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο». Π. Σ.

— Στ. 452-456. και ἐν ἀλλοδαπαῖς . . . αἰεὶ τέλλετο] Δύο παραβολὰς τοῦ γένους τοῦ Ἀρκεσιλάου ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ποιεῖ, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ παραβάλλει αὐτὸ πρὸς τὸν ἥλιον ἀρχόμενον νὰ ἀνατέλλῃ ἐν ἡμέρᾳ, ἢ πρὸς ἀστέρα ἀνατέλλονα ἐν νυκτὶ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κώλῳ πρὸς φυτὸν, ὁ φυτευθὲν ἐν ἡμέρᾳ ἢ νυκτὶ αἰεὶ θάλλει. «Τότε ἐν ἀλλοδαπαῖς χώραις, και οὐχὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρα τοῦ Εὐφῆμου, ἢ ἐκ τῆς Μοίρας προσδιωρισμένη ἡμέρα ἢ νύξ ἐδέξατο, εἶδε τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὑμετέρου ὀλβίου γένους, ὅπερ ἀνέτειλεν ὡς ἥλιος ἢ ὡς ἀστήρ· διότι ἐκεῖ ἐφυτεύθη τὸ γένος τοῦ Εὐφῆμου και ἤρξατο αἰεὶ τοῦ λοιποῦ νὰ θάλλῃ». Καὶ ὁ τυχὼν καταλαμβάνει, ὅτι τούτοις ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὴν σύλληψιν τοῦ πρώτου τοῦ γένους τοῦ Ἀρκεσιλάου. — ἐν ἀλλοτρίαις ἀρούραις] «ἐν Λήμνῳ και οὐχὶ ἐν Λακεδαιμόνι, ἢ τὴν οἰκείᾳ τῷ Εὐφῆμῳ ἄρουρα»· ἀναφέρεται πρὸς τὰ ἐν στ. 76-89. — ὑμετέρας ἀκτῖνας ὀλβου] ὑπαλλαγὴ πτώσεως» ἀντὶ ἀκτῖνας ὑμετέρου ὀλβου· τὸ δὲ ὀλβου ἀντὶ «ὀλβίου γένους». — ἐδέξατο] «ἐδέξατο, εἶδε τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὑμετέρου ὀλβίου γένους ὡς ἥλιου ἢ ὡς ἀστέρος ἀνατέλλοντος». — μοιρίδιον ἄμαρ ἢ νύκτες] «ἐκ μοίρας ἐκεῖνη ἢ ἡμέρα ἢ ἐκεῖνη ἢ νύξ, ἐν ἣ συνευνάσθησαν, τὴν ὠρισμένην νὰ ἴδῃ, εἰ μὲν τὴν ἡμέρα, τὰς ἀκτῖνας, ἤτοι τὴν ἀνατολὴν τοῦ, ὡς ἥλιος, ἀκτινοβολοῦντος γένους· δηλονότι τὴν σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γένους· εἰ δὲ τὴν νύξ, νὰ ἴδῃ τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ, ἀκτινοβολοῦντος, ὡς λαμπρὸς ἀστὴρ τῆς νυκτός». Τὸ δὲ νύκτες ἀντὶ νύξ. — τόθι] ἐκεῖ, ἐν ταῖς ἀλλοδαπαῖς ἀρούραις. — φυτευθὲν τὸ γένος] ὡς φυτὸν. Ἐπειδὴ ἐν τῇ πρώτῃ παραβολῇ, οἱ ἀστέρες ἀνατέλλουσι μὲν ἀλλὰ και δύοοσι· διὰ τοῦτο ἐνταῦθα παραβάλλει τὸ γένος πρὸς

Τέλλετο· καὶ Λακεδαι-
 μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 Ἦθεσιν, ἐν ποτε Καλ-
 λίσταν ἀπόκησαν χρόνῳ 460

Νᾶσον· ἐνθεν δ' ὕμμι Λατοί-
 δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-
 λειν, ἄστῳ χρυσοθρόνου
 Διανέμειν θεῖον Κοράνας 465

Ἄ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Ὁρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
 Γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.

φυτόν, ἵνα δείξῃ τὴν δικαιώσιν αὐτοῦ. Ἐφρυτεύθη δὲ τὸ γένος, «τοῦ Εὐφρήμου γεννήσαντος ἐκ τῆς Λημνίας τὸν τοῦ Ἀρκεσιλάου ἀρχηγὸν τοῦ γένους. Εὐφρημος γὰρ Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνῃ ἐποίησεν, ἀφ' οὗ Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος Ἀρκεσιλάου». Π. Σ. — λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο] «ἤρξατο νὰ τέλλῃται, νὰ ὑπάρχῃ, νὰ θάλλῃ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ παντός»· ὁ παρατατικὸς τέλλετο ταύτην ἐν ταῦθα τὴν σημασίαν ἔχῃ «ἤρξατο νὰ τέλλῃται».

— Στ. 457-460. καὶ Λακεδαιμονίων . . . χρόνῳ νᾶσον] «οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡρώων γεγεννημένοι παῖδες καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις μιχθέντες, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν πατέρων παρέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὴν Καλλιόστην ποτὲ χρόνῳ ἀπόκησαν (ὄρα Σημ. εἰς στ. 88-93). Καλλιόστην δὲ τὴν Θήραν φησὶ Καλλιμάχος·

Καλλιόστη τοπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὐ-
 νομα Θήρη». Π. Σ.

Ὁ Π. Σ. ἐκλαμβάνει γενικῶς περὶ τῶν παίδων ὄλων τῶν Ἀργοναυτῶν τῶν σὺν ταῖς Λημνίαις γυναῖξιν εὐνασθέντων· ἀλλ' ὁ ποιητὴς λαλεῖ ἐνταῦθα μόνον περὶ τῶν

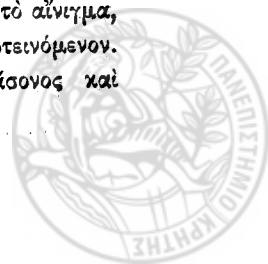
ἀπὸ Εὐφύμου καταγομένων, καίτοι τὰ περὶ αὐτῶν λεγόμενα ἐννοοῦνται καὶ περὶ τῶν ἐκ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν καταγομένων. — ἀπέκησαν] «τὸ φυτευθὲν Εὐφύμου γένος» ἢ «οἱ τοῦ Εὐφύμου γένους τοῦ τ ὀ θ ι φυτευθέντος μ ι χ θ ἔ ν τ ε ς ἀπέκησαν» — ἐν ποτε] συναπτεόν τῷ «χρόνῳ».

— Στ. 461-466. ἐνθεν . . . ἐφευρομένοις] «ἐξ ἧς νήσου ὁ Ἀπόλλων ἐπόρισεν ὑμῖν, ἧτοι τοῖς ἐκ τοῦ Εὐφύμου καταγομένοις, διὰ χρησιμοῦ, ὃν ἔδωκε τῷ Βάττω νὰ ὑφέλλητε τὸ πεδῖον καὶ νὰ διανέμητε ἄστν μετὰ ὀρθοβούλου μήτιος».

— Στ. 463. σὺν θεῶν τιμαῖς] «σὺν ταῖς τιμαῖς, ἀς περιποιοῦσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ βογηθοῦντες» ὅθεν «σὺν τῇ βογηθείᾳ τῶν θεῶν». Τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ ἔφη καὶ ἐν στ. 91. σὺ ν τ ι μ ᾱ θ ε ῶ ν.

— Στ. 464. ἄστν διανέμειν] Σχήμα ἀσύνδετον ὀρθοβούλου . . . ἐφευρομένοις] «νὰ ὑφέλλητε, νὰ ἀνδάνητε καὶ νὰ διανέμητε, νὰ διοικῆτε τὸ ἄστν τῆς νόμφης Κυρήνης, εὐρόντες ὀρθοβούλου σύνεσιν, ἧτοι μετὰ ὀρθοβούλου συνέσεως»· τὸ δὲ ἐφευρομένοις συναπτεόν τῷ ὕ μ μ ι.

— Στ. 467. γνῶθι . . . σοφίαν] «Μαθὼν ἤδη, πῶς ὁ Ἴάσων ἐξωρισμένος καὶ ἄγνωστος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα· μαθὼν τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὑποδείξιωσιν αὐτοῦ· μαθὼν τὴν Ἰάσονος μετὰ τῶν συγγενῶν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Πελίου· γινώσκων δὲ, ὅτι τέλος πάντων ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῆς Μηδείας τῆς συζύγου τοῦ Ἰάσονος· ἀνήκων ἔτι καὶ γένει, ὅπερ καὶ ὀρθοβούλῳ συνέσει χρῆται· ταῦτα πάντα γινώσκων, λύων νῦν τὸ ἐξῆς αἰνίγμα γνῶρισον, οἷα σοφία ἐχρήσατο ὁ Οἰδίπους, ἵνα λύσῃ τὸ αἰνίγμα τῆς Σφιγγός· διότι οἷα σοφία ὁ Οἰδίπους ἔλωσε τὸ αἰνίγμα, τῇ αὐτῇ καὶ σὺ θὰ λύσῃς τὸ παρ' ἐμοῦ προτεινόμενον. — νῦν] «νῦν, ἀφ' οὗ ἤκουσας τὰ περὶ Ἰάσονος καὶ Πελίου, ἃ βογηθοῦσιν εἰς τὴν λύσιν.

Εἰ γάρ τις ἕζους ὀξυτόμῳ πελέκει

Ἐξερείφαι κεν μεγάλας δρυός, αἰ-

σχόνοι δὲ οἱ θαητὸν εἶδος,

470

Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-

σα, διδοὶ ψάφον περ αὐτᾶς,

— Στ. 468-479. Εἰ γάρ τις . . . χωρῶν] Τοῦτό ἐστι τὸ αἰνίγμα· ὃ οἱ Π. Σ. ὡς γινώσκοντες καλῶς τὰ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Ἀρκεσιλάου συμβαίνοντα καταλείπουσιν ἀνεξήγητον, νομίζοντες, ὅτι ἡ λύσις ἐστὶ τῷ παντὶ εὐκόλος· τοῦτο δὲ μόνον λέγουσιν «ὃ δὲ αἰνίττεται τοιοῦτόν ἐστι· ἐστασίασάν τινες ἐν Κυρῆνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσιλάου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὃ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφυγάδευσεν αὐτοὺς τῆς πατρίδος· ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος, καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον, ὥστε τῇ τοῦ ἐπινίκου γραφῇ διαλλάξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι καὶ τὸν μισθὸν τοῦ ἐπινίκου δίδωσι τῷ Πινδάρῳ αὐτός. Περὶ Δημοφίλου οὖν ἀπολογεῖται τὸ αἰνίγμα» Π. Σ. Ὅθεν ὁ Π. Σ. τῇ λέξει δρ ὤν τοῦ αἰνίγματος ἐννοεῖ τὸν Δαμόφιλον. Ὁ δὲ Henyrius καὶ Boeckhius οὐ συμφωνοῦσιν οὔτε τοῖς Π. Σ. οὔτε ἀλλήλοις· ἀλλ' ὁ μὲν ἐξηγεῖται οὕτω τὸ αἰνίγμα «ὥσπερ ἡ φύσις τῆς δρυός, καὶ ἦν περικόφης τοὺς κλώνας καὶ τὰ φύλλα, μένει ἢ αὐτῇ καθίστησι γοῦν τὴν δρὸν ἱκανὴν ὑπηρετεῖν ταῖς χρεῖαις, αἷς προώρισται, ἢ παρέχουσιν ὕλην τῷ πυρὶ, ἢ στέγος ὑποστηρίζουσιν· οὕτω καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Κυρηναίων ποθοῦν τὴν ἐλευθερίαν οὐδαμῶς ὑπὸ τῆς τραχύτητος καὶ ἀγριότητος τοῦ Ἀρκεσιλάου διὰ θανάτων καὶ φυγαδύσεων δύναται ἐκριζωθῆναι». Ὁ Henyrius λοιπὸν δρ ὤν λέγει τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τῶν Κυρηναίων. Κατὰ ταύτην ὁμοῦς τὴν ἐξήγησιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐξηγητὴς λέγει, ὅτι in poeta reprehendas nimium

et partim alienum ornatum. Ὁ δὲ Boeckhius διὰ τῆς λέξεως δρῦς νομίζει, ὅτι ὁ ποιητὴς αἰνίττεται τὸν λαὸν τῆς Κυρήνης· καὶ ὕζους ἐκκοπέοντας τῆς δρυὸς νομίζει τοὺς προὔχοντας, εἴτε γερουσιασταὶ εἰσιν οὗτοι, εἴτε ἔφοροι, οὗς ὁ Ἀρκεσίλαος ἐξώρισεν, ἐν οἷς καὶ τὸν Δημόφιλον· τὸ δὲ «εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξέικηται» ἐρμηνεύει «ἐὰν ὁ λαὸς δεινῶς στασιάσῃ πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ὅτε καὶ ἀφανίζεται»· τὸ δὲ «τὸν ὀρθαῖς κίονεσσι . . . ἐρειδομένα» ἐρμηνεύει «ἐὰν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ σκληρότητα τοῦ βασιλέως δυσχεράνας ἄλλη βασιλεῖ προσχωρήσῃ»· τὸ δὲ «μόχθον . . . χῶρον» ἐρμηνεύει «προσχωρήσας ὁ λαὸς ἐξέφυ δεσπότη, ἐγκαταλιπὼν τρόπον τινὰ τὸν ἑαυτοῦ χῶρον, ὑποστήσεται βάρος ἄτιμον, ὡς ἡ δρυὸς ἐν ξένοις τείχεσιν». Ἀλλὰ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐξελέγχεται ὑπερβολικὸς κόσμος καὶ κατὰ τι ἄλλότριος· ἦν ἐξήγησιν οὐδ' αὐτὸς ὁ Boeckhius θεωρεῖ ἀληθῆ· διό ἡ ἀνασκευὴ αὐτῆς ὄλως περιττὴ ἐστὶ. Ἐρχόμεθα λοιπὸν εἰς τοὺς Π. Σ., οἵτινες ὀρθῶς ἐκλαμβάνουσι δρῦν τὸν Δημόφιλον· καὶ κρίμα, ὅτι οὐχ ἡρμήνευσαν ἅπαν τὸ αἰνίγμα, ἵνα ἀπαλλάξωσιν ἡμᾶς παντὸς κόπου. — εἰ γὰρ τις . . . εἶδος] «ἐὰν τις μεγάλου ἀνδρὸς, οἷός ἐστιν ὁ Δημόφιλος καὶ οἱ λοιποὶ ἴσως, οὗς ἐξώρισας, ὧ Ἀρκεσίλαε, ἀποχωρίσῃ διὰ τῆς ἐξορίας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ κατασχύνη τὴν παρ' αὐταῖς δόξαν αὐτοῦ». — ὕζους] τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἵτινες τὸν μέγαν ἄνδρα περιστοιχίζονται καὶ περικοσμοῦσιν, ὡς κλώνες τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. — ὀξύτομφ πελέκει] τῇ ἐξορίᾳ· διότι ἡ ἐξορία ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀποχωρίζει τοὺς φίλους, ὡς ὁ ὀξύς πέλεκυς τοὺς κλώνας, ἤτοι τοὺς ὕζους· καὶ ἐπίτηδες προσέθηκεν ὁ ποιητὴς τὸ ἐπίθετον ὀξύτομφ, ἵνα μὴ ἐννοῆται ὁ φόνος τῶν φίλων· διότι δύναται ὁ τύραννος νὰ ἀποχωρίσῃ τοὺς φίλους μεγάλου ἀνδρὸς καὶ φονεῦσιν αὐτούς· ἀλλὰ ὁ φόνος οὗτος οὐ δύναται νὰ λεχθῆ ὀξύτομος πέλεκυς· διότι οἱ τοιοῦτοι φόνοι οὐ γίνονται ἐν μιᾷ ἡμέ-

Εἶ ποτε χειμέριον
 Πῶρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 Ἦ σὺν ὀρθαῖς κίονεσσι
 Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
 Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει

475

ρα, ὡς ἡ ἔξορία τοῦ ἑνὸς ἀνδρός. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς λέξεσιν «ὀξυτόμφ πελέκει ἐξερείφαι ὕζους δρυός» ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ τὸν ἐκκόψαντα τοὺς ὕζους ἐρημοῦν καὶ τὸν χῶρον ἀπὸ τῆς δρυός, ἦτοι μετατιθέναι τὸν κορμὸν εἰς ἄλλον χῶρον, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τέλει τοῦ χωρίου προστίθῃσιν «ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον». — μεγάλας δρυός] αἰνίττεται διὰ τῆς δρυός κυρίως τὸν Δαμόφιλον, εἶτα δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς φυγαδευθέντας. Ἡ παρομοίωσις ἐστὶν ἀρίστη· ὡς ἡ δρυὸς ἐστὶν ξύλον ἰσχυρότερον πάντων τῶν δένδρων, οὕτω καὶ οἱ ἐξορισθέντες εἰσὶν ἰσχυρότεροι πάντων τῶν πολιτῶν. — θαητὸν οἰεῖδος] «τὸ θαυμαστὸν αὐτῆς κάλλος»· ἦτοι τὸ θαυμαστὸν κάλλος τοῦ περιστοιχιζέσθαι τὸν Δαμόφιλον ὑπὸ τῶν πολλῶν συγγενῶν καὶ φίλων. — καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα] «καίτοι φθινόκαρπός ἐστιν ἡ κοπέισα δρυὸς» ἦτοι «καίτοι ὁ μέγας ἀνὴρ ἐξορισθεὶς οὐ πολιτεύεται»· ὁ καρπὸς τοῦ μεγάλου ἐν τῇ πατρίδι ἀνδρός, οἷος ἦν ὁ Δαμόφιλός, ἐστὶν αἱ πολιτικαὶ αὐτοῦ πράξεις. — διδοῖ ψάφρον αὐτάς] «δείκνυσιν, οἷαν ἀξίαν καὶ δύναμιν ἔχει, καὶ τετμημένη οὖσα ἡ δρυὸς» ὁ μέγας ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι καὶ ἐξωρισμένος ὢν, ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης (εἶ ποτε χειμέριον . . . ἐν τείχεσιν,) μεγάλην ἔχει σημασίαν καὶ δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ ἀρετήν. Ὁ Πελοπίδας, ὁ Θρασύβουλος φυγάδες ἦσαν· ἀλλ' ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης δεδώκασι ψῆφον ἑαυτῶν, ἐδείξαντα, οἷσι ἦσαν ἢ ἵνα ἔλθωμεν εἰς ἐκείνους ἐξ ὧν ὁ ποιητὴς ὠρμήθη νὰ ποιήσῃ τὸ αἶνιγμα. Ὁ Ἰάτων, ὁ Φέρης, ὁ

Ἄμυθάν (δρ. στ. 222. καὶ ἐξῆς) καὶ οἱ λοιποὶ φυγάδες ἦσαν ὑπὸ τοῦ Πελίου, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἐπεδείξαντο τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν. — εἴ ποτε . . . ἐν τείχεσιν] δύο περιστάσεις ἀναφέρει ὁ ποιητής, καθ' ἃς ἡ τετμημένη δρῦς δείκνυσι τὴν ἑαυτῆς ἀρετὴν, ἥτοι χρησιμότητα. Πρώτη περίστασις «εἰ χειμέριον . . . λοιόθειον»· ἦτοι ἐὰν τελευταία πάντων ἔλθῃ αὐτὴ ἐν χειμῶνι καὶ τεθῆ εἰς τὸ πῦρ». Δευτέρα περίστασις «ἢ οὖν ὀρθαῖς . . . ἐν τείχεσιν»· ἦτοι ἐὰν ἐρειδομένη ἐπὶ ὀρθῶν δεσποτικῶν κίονων ἐν ἄλλῃ οἰκίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν ἐκείνῃ τοῦ τεμόντος παρέχει δύστηνον μόχθον αὐτῷ τῷ τεμόντι, εἰ βούλεται νὰ πορθήσῃ τὴν οἰκίαν. Ἦδη ἐξηγησώμεθα πρῶτον, τί σημαίνει ἡ πρώτη περίστασις, εἶτα, τί ἡ δευτέρα. — χειμέριον πῦρ ἐξίχεται] ὁ χειμῶν ἐστὶ αἱ σκληρότητες τοῦ τυράννου, αἷς χρῆται πρὸς τὸν λαόν· τότε ὁ λαὸς εὐρίσκεται τεταραγμένος καὶ ζῆ ἐν χειμῶνι· ἄρα χειμέριον πῦρ σημαίνει τὸν μέγαν ἕνεκα τῶν σκληροτήτων τοῦ τυράννου ἐρεθισμὸν καὶ ἀναβρασμὸν τοῦ πλήθους. Εἰς τοῦτο λοιπὸν τὸ πῦρ τοῦ ἀναβρασμοῦ ρίπτεται ὡς δρῦς (ἐξίχεται) τελευταῖον ὁ φυγάς καὶ καθίστησιν αὐτὸ ἄσβεστον. Οὕτω ὁ Θρασύβουλος ρίφθεις εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἀναβρασμοῦ τοῦ πλήθους τῶν Ἀθηναίων, κατέκαυσε τοὺς τυράννους· οὕτω καὶ ὁ Πελοπίδας. Οὕτω καὶ ὁ Ἰάσων ρίφθεις εἰς τὸν ἀναβρασμὸν τοῦ πλήθους τῆς Ἰωλκοῦ ἠνάγκασε τὸν ὑπερφίαλον ἀγεμόνα Πελίαν διὰ δόλου καὶ ἀπάτης κατὰ τὸ παρὸν νὰ σωθῆ· (ὄρα Σημ. εἰς στ. 193. καὶ ἐξῆς) — λοιόθειον] ἀντι ἐπιβρόχηματος «τελευταῖον». Ἦδη ἐξετάσωμεν, τί σημαίνει καὶ ἡ δευτέρα περίστασις. — κίονεσσι δεσποσύναισιν] κίονας δεσποσύνας καλεῖ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, οἱ νομίζουσιν, ὅτι αὐτοὶ ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ δεσποτικοῦ, ἦτοι βασιλικοῦ θρόνου· οἱ τοιοῦτοι λοιπὸν ἄνδρες ἰσχυροὶ ὄντες καὶ δεσποτικὸν ἀξίωμα ἔχοντες παραβάλλονται πρὸς ἰσταμένας δεσποτικάς κίονας. — ἐν ἄλλοις τείχεσιν] ἐν ἄλλῃ

Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἐὸν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐ. β'. Κ. γ'.

Ἐσσι δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος, 480

Παῖάν τέ σι τιμᾶ φάος.

Χρῆ μαλακὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν.

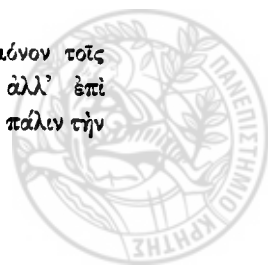
Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ- 485
σαι καὶ ἀφαιροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χῶ-

οἰκία καὶ οὐχὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ τοῦ τυράννου τοῦ ἐκτε-
μόντος τὴν δρῶν. Τὸ τείχεσιν ἴσον οἰκία, ἴσον οἰκο-
γενεῖα· αἱ δεσπόσονται λοιπὸν κίονες· ἢ οἱ ἀντιποιοῦμενοι
τοῦ βασιλικοῦ δικαίωματος ἴστανται ἰσχυροὶ καὶ ὀρθοὶ
ὡς κίονες ἐν ἄλλῃ οἰκογενεῖα. — ἐρειδομένα] ἡ δρῶς
στηριζομένη, ἦτοι ὁ φυγὰς τιθέμενος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ
τῶν δεσποτικῶν τούτων κίωνων. — ἀμφέπει μόχθον δύ-
στανον] παρασκευάζει πόνον δύστηνον τῷ τυράννῳ· ἦτοι
ὁ τύραννος θὰ πειραθῆ νὰ πορθήσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην,
ἀλλὰ καὶ τῶν τοίχων ἰσχυρῶν ὄντων, ὡς σείχη, καὶ
τοῦ στέγους ἐκ δοκῶν δρυῶνων κατεσκευασμένου, ἀτυχῶς
θὰ μοχθήσῃ. Οὕτω ἐπὶ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἰάσωνος·
ὁ πατὴρ αὐτοῦ Αἴσων καὶ αὐτὸς ὁ Ἰάσων ἦσαν οἱ δε-
σποτικοὶ κίονες τοῦ οἴκου τοῦ Κρηθέως· οἱ δὲ ἀδελφοὶ
αὐτοῦ καὶ οἱ παῖδες τῶν ἀδελφῶν ἦσαν οἱ δρῶνοι δοκοί·
οὗτοι ἅπαντες παρεσκευάσαν τῷ Πελῖα μόχθον δύστανον.
— ἐὸν ἐρημώσασα χῶρον] τοῦτο ἐννοεῖται οἴκοθεν καὶ
ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰνίγματος· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἢ διὰ πλειονα
σαφήνειας ἢ διὰ ἔμφασις ἔθηκε τὰς λέξεις ταύτας, ὧν
ἡ φυσικὴ θέσις ἐστὶ μετὰ τὸ στ. 471. οὕτω «καὶ
φθινόκαρπος ἐοῖσα, ἐὸν ἐρημώσασα χῶ-
ρον, διδοῖ φᾶφον κ. τ. λ».

— Στ. 480-481. Ἐσσί δ' . . . φάος] ὑποθεῖς ὁ ποιητής, ὅτι ὁ Ἄρκεσίλαος ἔλυσεν τὸ αἰνίγμα, λέγει «σὺ εἶσαι ὁ καταλληλότετος ἰατρός τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ οἱ μείναντες ἐν τῇ πατρίδι καὶ οἱ φυγαδευθέντες εἰσὶν ἐπικίνδunami τὰ πάντα νὰ ἀναστατώσωσιν· καὶ ἰατρός θεὸς προσδιώρισεν ἀπὸ Βάττου νὰ βιοῖς βασιλεύων». Ἡ δὲ θεραπεία, ἣν ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ Ἄρκεσίλαου ὁ ποιητής, ἐννοεῖται καὶ ἐκ τοῦ αἰνίγματος καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων· δηλονότι τοὺς μὲν φυγάδας νὰ καταγάγῃ καὶ ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ποιήσῃ αὐτοὺς φίλους, ἵνα μηδὲν κακὸν παρ' αὐτῶν φοβῆται, τῷ δὲ λαφῷ νὰ παράσχῃ ἐλευθερίας. «Ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑποφίας ἐνεστώσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἄρκεσίλαον, καὶ ταρρατομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου ἢ ἐλαττουμένων παραιτούμενος καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον». Π. Σ. — Παιάν] ἀντὶ νὰ εἶπῃ ὁ Ἀπόλλων, ἐπειδὴ οὗτος ἦν, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. προστάτης τῆς ἱατρικῆς, διὰ τοῦτο εἶπε Παιάν· ὅπερ ἕνομα ἐκαλεῖτο ὁ ἰατρός τῶν θεῶν. Καλῶς δὲ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι Παιάν βουλούμενος νὰ εἶπῃ «ὥσπερ ὁ θεὸς, ὃς ἔδωκέ σοι διὰ τοῦ Βάττου τὴν βασιλείαν, ἐστὶν ἰατρός, οὕτω καὶ σὺ γενοῦ ἰατρός τῶν δεινῶν τῆς πόλεως — σοι τιμᾶ φάος] «τιμᾶ, παρέχει καὶ τηρεῖ σοι μετὰ τιμῆς λαμπρότητα δούς σοι διὰ τοῦ Βάττου, τοῦ σοῦ προγόνου, τὴν βασιλείαν». — φάος] τὴν λαμπρότητα τῆς βασιλείας καλεῖ οὕτω.

— Στ. 482-484. χρῆ . . . ἀμφιπολεῖν] Ἡ παραβολή ἐστὶν «ὥσπερ ὁ ἰατρός ἐλαφρᾶ καὶ μαλακῇ χειρὶ ἐπιτάσσει τὰ φάρμακα τῷ τραύματι τοῦ ἔλκουσ, οὕτως καὶ σὺ θεράπευσον τὴν τετραυματισμένην πόλιν οὐχὶ σκληρότητι καὶ φυγαῖς, ἀλλὰ πραύτητι καὶ συγχωρήσει καὶ ἐλευθερίᾳ».

— Στ. 485. καὶ ἀφαιροτέροις] «οὐ μόνον τοῖς ἰσχυροῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀσθενεστέροις». — ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐθις ἔσσαι] «ἀλλὰ νὰ καταστήσῃ τις» πάλιν τὴν

ρας αῶθις ἔσσαι δυσπαλῆς
 Δῆ γίνεται, ἑξαπίνας
 Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
 νατῆρ γένηται· τιν δὲ τού-
 των ἐξυφαίνονται χάριτες. 490
 Τλαθι τὰς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
 νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ' Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τότε συνθέμενος
 Ῥῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
 Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. 495

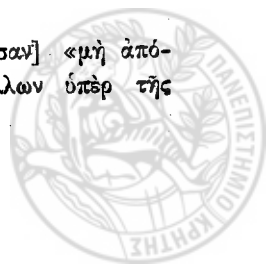
πόλιν εἰς τὴν προτέραν ἡσυχίαν καὶ εὐημερίαν». τὸ ἔσ-
 σαι ἐκ τοῦ ἔξω τοῦ καθίζω.

— Στ. 487. δυσπαλῆς γίνεται] ἀναπλήρου ἐκ τοῦ
 ἐπομένου «καὶ αὐτοῖς τοῖς ἡγεμόσιν».

— Στ. 488-489. εἰ μὴ ἑξαπίνας . . . γένηται]
 «καὶ αὐτοῖς τοῖς βασιλεῦσι δυσπαλῆς ἐστὶ τὸ ἐπαναγα-
 γεῖν τὴν προτέραν τάξιν τῆ πόλει, ἐὰν μὴ θεὸς ἐξαιφνης
 βοηθήσῃ αὐτοῖς, κυβερνήτης τῆς πόλεως γενόμενος».·
 Τὸ ἡγεμόνεσσι ἴσον «ὑπὲρ τῶν ἡγεμόνων, χάριν
 τῶν ἡγεμόνων» ἢ «σύμβουλος καὶ καθηγεμῶν τῶν βα-
 σιλέων»

— Στ. 490. Τιν δὲ τούτων . . . χάριτες] «σοὶ
 δέ, δεῖ εἶσαι ἐπικαιρότατος ἱατρός τῶν νοσημάτων τῆς
 πόλεως· διότι τιμᾶσαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (στ. 480)·
 σοὶ παρασκευάζονται αἱ εὐγνωμοσύναι καὶ χάριτες τῆς
 ἀνορθώσεως τῆς πόλεως».

— Στ. 491-492. τλαθι . . . ἅπασαν] «μὴ ἀπό-
 καμνε τοίνυν πᾶσαν σπουδὴν καταβάλλον ὑπὲρ τῆς
 Κορήνης».

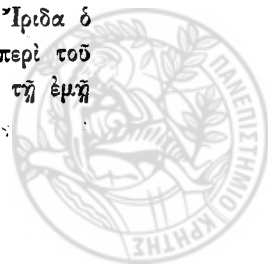

-- Στ. 493-494. και τότε ῥήμα συνθέμενος πόρ-
 συνε] «πρὸς τοῖς ἄλλοις ῥήμασι τοῦ Ὀμήρου, ἃ πάντα
 εἰσὶν ἄξια μνήμης και τιμῆς, και τοῦτο σπουδάσας και
 κατανοήσας τίμα και σέβου».

— Στ. 495. ἄγγελον . . . φέρειν] «Ὅμηρος
 εἶπεν, ὅτι ἄγγελος ἐσθλὸς ποιεῖ σεβαστὸν και ἄξιον προσ-
 οχῆς και πίστεως πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἀγγέλλει ἢ συμβου-
 λεύει». Ὁ Π. Σ. ἀναφέρει τὸν τοῦ Ὀμήρου στ. (Ἰλ.
 Ο. 207).

Ἐσθλὸν και τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος
 αἴσιμα εἶδη.

Θαυμαστὴ ἐστὶν ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ἣ ἐχρήσατο εἰς
 τὴν σύνθεσιν ἀπάσης τῆς ᾠδῆς· θαυμαστὸς δὲ και ὁ
 τρόπος, δι' οὗ ἀπὸ τῶν ἀλληγοριῶν και τοῦ αἰνίγματος
 μεταβαίνει εἰς τὴν δήλωσιν τοῦ ἀνωτάτου σκοποῦ, δι' ὃν,
 λαβὼν ἀφορμὴν τὴν ἐρτάσιμον ἡμέραν τῆς ἐν Πυθίῳ
 νίκης τοῦ Ἀρκεσίλαου, συνέθετο τὴν ᾠδὴν. Ὁ Πίνδαρος
 ὑποπευθεῖ, ὅτι θὰ ὀργισθῇ ὁ Ἀρκεσίλαος, ὅταν ἀκούσῃ,
 ὅτι ὁ Δαμόφιλος ἐπιθυμεῖ νὰ διαλλαγῇ τῷ Ἀρκεσίλαῳ
 και συγχωρηθεῖς νὰ καταχθῇ εἰς τὴν πατρίδα. Ὅθεν
 παραπέμπων αὐτὸν εἰς τὸν Ὅμηρον βούλεται νὰ εἴπῃ·
 «ὅπως ὁ Ποσειδῶν ἀκούσας παρὰ τῆς Ἰριδος τὰς τοῦ
 Διὸς παραγγελίας ὠργίσθη και οὐκ ἐβούλετο νὰ πεισθῇ
 τοῖς παρὰ τοῦ Διὸς κελευομένοις· ὕστερον δὲ, τῆς Ἰρι-
 δος συμβουλᾶς και παρατηρήσεως ὀρθὰς ἀποτείνασθαι
 αὐτῷ, ἰδὼν τὸ αἴσιμον τῶν συμβουλῶν αὐτῆς, οὐ μόνον
 ἐπείσθη, ἀλλὰ και ἐπήνεσεν αὐτὴν ὡς ἀγαθὸν ἄγγελον·
 οὕτω και σὺ, ὦ Ἀρκεσίλαε, ἐὰν μετὰ σκέψεως μεγάλης
 ἐξετάσῃς τὰς ἐμοῦ δι' ἀλληγοριῶν και δι' αἰνιγμάτων
 ἀποτεινομένας σοι συμβουλὰς, και γνῶς τὸ αἴσιμον αὐτῶν,
 οὐ μόνον θὰ με ἐπαινήσῃς, ὡς ἐπήνεσε τὴν Ἰριδα ὁ
 Ποσειδῶν, ἀλλὰ και ἀσμένως θὰ δεχθῆς τὴν περὶ τοῦ
 πόθου τοῦ Δαμοφίλου ἀγγελίαν και θὰ πεισθῆς τῇ ἐμῇ
 συστάσει».

Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας

᾽Ορθᾶς ἐπέγνω μὲν Κυράνα

Καὶ τὸ κλεονότατον

Μέγαρον Βάττου δικαίαν

Δαμοφίλου πραπίδων.

500

Κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,

Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-

σαις ἑκατονταεστὶ βιοτᾶ,

᾽Ορφανίζει μὲν κακὰν

Γλῶσσαν φαιενᾶς ὀπός.

505

— Στ. 496. αὔξεται . . . ὀρθᾶς] «οὐ μόνον ὁ λαμβάνων ὀρθὴν ἀγγελίαν καὶ πειθόμενος ὠφελείται, ἀλλὰ καὶ ἡ Μοῖσα, ἥτοι ὁ ποιητὴς αὔξεται καὶ μεγαλύνεται ἐπαινούμενος, ὅταν ἀγγέλλῃ ὀρθὰ καὶ ὠφέλιμα».

— Στ. 497-500. ἐπέγνω . . . πραπίδων]. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ ἀγγελία οὕτω διηγείται πρῶτον τὰς ἀρετὰς τοῦ Δαμοφίλου ὡς γνωστὰς τῷ Ἄρκεσιλάῳ (ἀπὸ στ. 497-511)· εἶτα δὲ ἀγγέλλει τὴν λύπην τοῦ Δαμοφίλου, ὅτι ἐστὶν ἀδύνατον αὐτῷ φυγαδεῖν ἵνα ὠφελήσῃ καὶ τῷ Ἄρκεσιλάῳ καὶ τῷ λαῷ τῆς Κυρήνης· καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταχθῆ εἰς τὴν πατρίδα· «ἐπέγνω μὲν, (ἐπειράθη ἔλαβε γνώσιν) καὶ ἡ Κυρήνη καὶ ὁ τοῦ Βάττου οἶκος, τουτέστι τὸ σὸν, ὦ Ἄρκεσιλαε, οἴκημα, τὴν δικαιοσύνην τῶν Δαμοφίλου φρενῶν· ἥτοι δὴ δικαίαν παροξυτόνως, ἔν' ἢ τὴν δίκην, ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν ἀρ-

στ. 499. δικαίαν εἰ μὲν ἐστὶν αἰτιατικὴ, τῷ ὄντι ἐστὶν ὡς ὁ Π. Σ. λέγει ἀντὶ οὐσιαστικοῦ «δίκην, δικαιοσύνην»· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ «ἀναγκαῖα» ἀντὶ ἀνάγκῃ, καὶ παρ' Αἰσχ. «τροπαίαν» ἀντὶ τροπῆν «ἀνατροπαία» ἀντὶ ἀνατροπῆ, «ἀραία» ἀντὶ ἀρά. Εἰ δὲ ἐστὶ γενικὴ δικαίαν καὶ τοῦτο καλῶς ἔχει· διότι ἐννοεῖται ἀντικείμενον τοῦ ἐπέγνω τὸ «τι» οὕτως «ἐπέγνω τι τῶν δικαίων πραπίδων».

χαίαν παραγωγής ἢ περισπωμένως (δικαιᾶν), ἐν ᾗ δικαίων Δημοφίλου πραπίδων». Π. Σ. — καὶ τὸ μέγαρον Βάττου] ἐκ τούτου καταφαίνεται, ὅτι ὁ Δαμοφίλος ἦν οἰκειότατος τοῦ Ἀρκεσιλάου· ἐκ δὲ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν, ἃς καταλέγει ἐν τοῖς ἐπομένοις ὁ Πίνδαρος ὡς γνωστὰς τῷ Ἀρκεσιλάῳ, εἰκάζεται ὀρθῶς, ὅτι ἐχρήτο ὁ Ἀρκεσίλαος αὐτῷ εἰς σπουδαίας πολιτικὰς ὑποθέσεις· ὅτι δὲ ἦν καὶ συγγενὴς ἐμάθομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παρὰ τῶν Π. Σ. Εἶχε λοιπὸν μέγεθος ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι ὁ ἀνὴρ. Ὅθεν καὶ διὰ τὸ μέγεθος καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς ὀρθῶς παρέβαλεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν πρὸς τὴν μαθητὴν τοῦ Χείρωνος Ἰάσονα, καὶ ὕστερον ἐν τῷ αἰνίγματι παρείκασε τῇ δρυϊ. Εἴ τις τρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸ φυσικώτερον μέχρι τοῦ στ. 511. εἴη ἂν οὕτω «Ἐπέγνω Κορήνη καὶ τὸ Βάττου μέγαρον, ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ἐν καισὶ νέος . . . βιοτᾶ· καὶ ὀρφανίζει μὲν . . . ὑπὸς ἔμαθε δὲ . . . μασίῳ . . . τέλος οὐδὲν . . . θεράπων δὲ . . . ὑπαδεῖ».

— Στ. 501-508. Κεῖνος γὰρ . . . τέλος οὐδὲν] Ἐντεῶθεν καταριθμεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ Δαμοφίλου, ὧν ἐν Κορήνῃ ὁ οἶκος τοῦ Βάττου ἐπέγνω· «διότι ἐκεῖνος ἐν τοῖς νέοις νέος κατὰ τὰ νεανικὰ καὶ γενναῖα φρονήματα, πρέσβυς δὲ κατὰ τὴν σύνεσιν, ἐλευθέρᾳ μὲν γλώσσει ἀνευ κακολογίας χρῆται, ἔμαθε δὲ νὰ μισῇ τὰς ὕβρεις, οὐκ ἐρίζων τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀγαθὰ λέγουσιν, ἐκτελών δὲ ταχέως τὰ δέοντα». Ἐνεκα τῶν τοιούτων ἀρετῶν ἠγάπατο βεβαίως καὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους. Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος παρεξηγησάμενος τὴν ἀγάπην ταύτην τοῦ λαοῦ καὶ νομίσας αὐτὸν στασιαστὴν ἀδίκως, ἐπειδὴ ἐπεκράτησεν, ἐφυγάδευσεν. — νέος] τὴν γενναιοφροσύνην καὶ εὐθυμίαν καὶ τὰς λοιπὰς χάριτας τῆς νεότητος. Τὸ δὲ καισὶν ἴσον «νέοις». — ἐν δὲ βουλαῖς . . . βιοτᾶ] ἢ σύνταξις «ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσας (ἃς ἐνέκυρσεν) ἐκατονταετῆ βιοτᾶ». Ὁ νοῦς «ἐν δὲ βουλαῖς ὧν ὅμοιος

Ἐμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Ἄ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,

Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν· ὁ γὰρ

Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

Εὐ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ

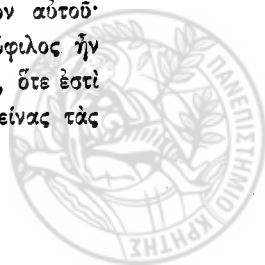
510

Δράστας, ὑπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν

πρεσβύτῃ, ὃς ἐνέκυρσεν, ἀφίκετο εἰς ἑκατονταετῆ βίον». Τὸ δὲ ἑκατονταετεί ἐστὶ σχῆμα ὑπερβολῆς ἀντιπολυετεί. Ἐχρήσατο δὲ τῇ ὑπερβολῇ ταύτῃ, ἵνα δείξῃ τὸ μέγεθος τῆς φρονήσεως αὐτοῦ. — ὀρφανίζει . . . ὑπόκ] Φαεννὰ ὀψ, φωνὴ φανερά, οὐδὲν ὑποκρύπτουσα. Ὅθεν, φωνὴ παρρησιαστικῆ, παρρησία. Κακὴ γλωσσά ἐστὶ κακολογία. Ὅθεν «ὀρφανίζει, ἀποχωρίζει ἀπὸ τῆς παρρησίας τὴν κακολογίαν» ὡς ἐστὶ «λαλεῖ μετὰ παρρησίας χωρὶς νὰ κακολογῇ καὶ ὑβρίσῃ». — οὐκ ἐρίζων . . . ἀγαθοῖς]. Τοῦτο ὑπαινίττεται ἐνταῦθα «τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, οἵτινες συνεβούλευον νὰ παραχωρήσῃς, ὡς Ἄρκεσιλας, ἐλευθερίας τῷ λαῷ, οὐκ ἤριζεν». — οὐδὲ . . . οὐδέν] «οὐδὲ μετὰ βραδύτητος ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέλος ἐκείνου τοῦ ἔργου, ὃ ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ» ἢ ἐὰν ἐκλάβῃ τις τὸ τέλος ἀντι τοῦ ἔργου, ἴσον «οὐδὲν ἔργον ἀναβάλλων»· ὑπαινίττεται δὲ ἐνταῦθα τὸ ὅτι συνεβούλευε τῷ Ἄρκεσιλάφ ὅσον οἶόν τε τάχιστα νὰ ποιήσῃ τὰς παραχωρήσεις τῶν ἐλευθεριῶν πρὶν παρέλθῃ ὁ καιρὸς, ὅτε οὐδὲ αἱ παραχωρήσεις θὰ ὠφελήσωσιν.

— Στ. 509. ὁ γὰρ καιρὸς . . . ἔχει] «διότι ἡ εὐκαιρία οὐ παρατείνεται ἐπὶ πολὺ, οὐ διαμένει, ταχέως παρέρχεται» — πρὸς ἀνθρώπων ἔχει μέτρον βραχὺ] «ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ταχέως μετρεῖται, ἦτοι παρέρχεται τοὺς ἀνθρώπους ταχέως».

— Στ. 510-511. εἶ νιν ἔγνωκεν] «καλῶς γινώσκει τοὺς καιροὺς». Τὰ λοιπὰ παραλείπει ὁ ποιητής, ἵνα ἀναπληρώσῃ αὐτὸς ὁ Ἄρκεσίλαος· εἰσὶ δὲ ταῦτα «ὅτι γινώσκει καλῶς τοὺς καιροὺς ὁ Δαμόφιλος, σὺ αὐτὸς, ὦ Ἄρκεσίλαε, εἶσαι ἐν θέσει νὰ ὁμολογήσῃς· διότι εἰ παρεχόμενος ἐλευθερίας τῷ λαῷ, ὁ συνεβούλευεν ὁ Δαμόφιλος, οὐκ ἂν στάσις ἐξεβρήγγυτο» — θεράπων . . . ὁπαδεῖ] θεράπων δὲ τοῦ δεσπότητος ὁπαδεῖ αὐτῷ, τῷ καιρῷ, οἰκονομεῖ, διοικεῖ τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς καιροὺς, κατὰ τὸ συμφέρον τοῦ δεσπότητος· καὶ οὐχὶ δράστης, ἦτοι ὑπηρέτης καὶ δοῦλος τοῦ δεσπότητος, ὅστις ὑπηρετεῖ καὶ πράττει, ὡς κελεύεται ὑπὸ τοῦ δεσπότητος· ἐπειδὴ αὐτὸς οὔτε οἶδε τὸ συμφέρον τοῦ δεσπότητος, οὔτε θέλει νὰ γινώσκῃ» — θεράπων οὐ δράστας] σοῦ τοῦ Ἄρκεσίλαου καὶ οὐχὶ τοῦ καιροῦ. Τὸ θεράπων ἐνταῦθα τίθεται κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν σημασίαν σημαῖνον ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ὃν ὁ δεσπότης ἔχει φίλτατον πάντων τῶν ἄλλων. Δύναται δὲ νὰ παραβληθῇ ὁ ἐνταῦθα θεράπων καὶ πρὸς τὸν ταυνοῦν ὑπουργὸν τοῦ βασιλέως, ὅστις ὁπαδεῖ τοῖς καιροῖς, ὡς αὐτὸς γινώσκει ἄριστα κατὰ τὸ συμφέρον τοῦ βασιλέως, καὶ οὐχὶ ὡς κελεύεται ὑπὸ ἄλλου. Τὸ δὲ δράστης οὐχὶ ἐκ τοῦ διδράσκω· τοῦ φεύγω· ἀλλ' ἐκ τοῦ δράω τοῦ ἐνεργῶ διακονῶ. Ὅθεν κεῖται ἀντὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. σ. 76) δρῆστηρ· ἔστι λοιπὸν δράστης ἴσον τῷ παρ' ἡμῖν κλητῆρ ἀπλοῦν ὄργανον ὅστις ὁπαδεῖ τῷ καιρῷ, ὡς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος κελεύεται, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτὸς νομίζει συμφέρον τῷ ἄρχοντι. Μὴ θαυμάσῃ δέ τις, εἰ ὁ ποιητής συγκαταλέγει ταῖς ἀρεταῖς τοῦ Δαμοφίλου καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ὅτι ἐστὶν ἄριστος καὶ πιστότατος φίλος καὶ θεράπων τοῦ δεσπότητος καὶ γινώσκει καὶ πράττει ἄριστα καὶ πιστότατα τὸ συμφέρον αὐτοῦ· καίτοι ταῦτα ἤρμοζον νὰ λέγωνται, ὅτε ὁ Δαμόφιλος ἦν ἐν Κυρήνῃ παρὰ τῷ Ἄρκεσιλάῳ, καὶ οὐχὶ νῦν, ὅτε ἐστὶ φυγάς. Ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ ποιητής διηγεῖται ἐκεῖνας τὰς

Τούτ' ἀναρότατον .

Καλὰ γινώσκοντ', ἀνάγκη

Ἐκτὸς ἔχειν πόδα· καὶ

Μὰν κείνος Ἄτλας οὐρανῷ 515

Προσπαλαίει νῦν γε πατρώ-

αε ἀπο γᾶς, ἀπο τε κτεάνων.

Λῶσε δὲ Ζεὺς ἀφθιτος

Τιτᾶνας· ἐν δὲ χρόνῳ

Μεταβολαί, λήξαντος οὐρου, 520

ἀρετάς, ὃς ὁ Δαμόφιλος ἐπεδείξατο ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Βάττιου, ὧν ὁ Ἀρκεσίλαος ἔλαβε πείραν.

— Στ. 512-514. φαντεῖ δ' ἔμμεν . . . πόδα] «φασὶ δὲ, ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀναρότατον, γινώσκων τις νὰ πράττη ὠφέλιμα καὶ τῷ ἄρχοντι καὶ τῷ λαῷ, ὅμως νὰ ἦ ἠναγκασμένος νὰ μένη ἀπράγμων». Δηλοῦται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐκ μέρους τοῦ Δαμοφίλου οὐχ ὡς ἰκέτης ἰκετεύει καὶ δέεται νὰ καταγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ συμβουλεύει νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἄνδρα τιοῦτον, ὅστις γινώσκει νὰ ὠφελῇ ἀμφοτέρους, καὶ τὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν λαόν. — ἀνάγκη] ἕνεκα τῆς ἐξορίας. — ἐκτὸς ἔχειν πόδα] «νὰ ἔχῃ τὸν πόδα ἔξω τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἰστάμενος δύναται νὰ πράττη τὰ καλὰ, ἃ γινώσκει».

— Στ. 515. Ἐπειδὴ αἱ διὰ τῆς ἀλληγορίας, ἦτοι τῆς παραβολῆς τοῦ Δαμοφίλου πρὸς τὸν Ἰάσονα καὶ τοῦ Ἀρκεσίλαου πρὸς τὸν Πελλίαν δεθεῖσαι συμβουλαί καὶ ἔτι μᾶλλον αἱ διὰ τοῦ σίνιγματος ἦσαν πῶς πεκραί· διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἐπιλόγῳ (ἀπὸ τοῦ παρόντος στ. μέχρι τέλους) σπουδάζῃ νὰ κάμψῃ τὴν τυχὸν γενομένην τῷ Ἀρκεσίλαῳ ὀργὴν διὰ λόγων ἐξιλεωτικῶν.

— Στ. 515-523. Καὶ μὰν κείνος . . . οἶκον

ιδεῖν] οἱ Τιτάνες συνεβασίλευον πρῶτον τῷ Κρόνῳ, τῷ νεωτέρῳ ἀδελφῷ· οὕτω ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν πολεμήσας ἐβρίψεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν δὲ Ἄτλαντα κατεδίδασκε νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν οὐρανῶν τὸν οὐρανόν. Ὁ νοῦς «Πάσχει μὲν νῦν ὁ Δαμόφιλος βαστάζων τὸ βάρος τῆς φύγῆς ὡς ὁ Ἄτλας βαστάζων τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὡσπερ ὁ Ζεὺς ἔλυσε ποτε τοὺς Τιτάνας, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐλπίζει, ὅτι θὰ ἐλευθερωθῇ, ποτε τοῦ ἄχθους τῆς φυγῆς καὶ θὰ ἐπανίδῃ τὸν οἶκον αὐτοῦ». Καλῶς παραβάλλει τὸν Δαμόφιλον πρὸς τὸν Ἄτλαντα· διότι καὶ ὁ Δαμόφιλος ἦν, ὡς εἰκάζεται, δεύτερος βασιλεὺς παρὰ τῷ Ἀρκεσίλῳ, ὡς ὁ Ἄτλας παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. — καὶ μᾶν . . . κτεάνων]. Τὸ μᾶν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ μὲν, τὸ ἀντίθετόν κῶσε δέ. Ἡ δὲ πρότασις ἐστὶ συνεπτυγμένη ἐκ δύο προτάσεων τούτων· «καὶ νῦν γε ἐκεῖνος (ὁ Δαμόφιλος) πατρώας ἄπο γᾶς, ἄπο τε κτεάνων ἐστὶ μὲν Ἄτλας, ὃς οὐρανῷ προσπαλαίει· ἢ τοιαύτη σύμπτυξις συνηθεστάτη τῷ Πινδάρῳ. — οὐρανῷ προσπαλαίει] «βαστάζει τὸν οὐρανόν» — νῦν γε . . . κτεάνων] συναπτά οὐ τῷ Ἄτλας, ἀλλὰ τῷ ἐκεῖνος· «ὁ Δαμόφιλος ὢν νῦν μακρὰν τῆς πατρίδος». — λύσε . . . Τιτάνας] «ἀλλ' ὅμως ὡσπερ ὁ ἄφθιτος Ζεὺς ἔλυσε τοὺς Τιτάνας· ἄρα καὶ τὸν Ἄτλαντα ἀπήλλαξε τῆς ποινῆς τοῦ βαστάζειν τὸν οὐρανόν, οὕτως εὐχεται ὁ Δαμόφιλος νὰ λύσῃ καὶ σὺ ὁ θνητὸς αὐτὸν τῆς φυγῆς». Ὅτι ὁ Ζεὺς ἔλυσε τοὺς Τιτάνας τῶν δεσμῶν, ἀναφέρεται ἐν ἀποσπάσματι ὕμνων Πινδάρου παρ' Ἀρποκρατίωνι.

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξι. ἐκ δὲ τούτου ἐπιτεταί ὅτι καὶ ὁ Τιτάν Ἄτλας ἐλύθη κατὰ Πίνδαρον. — ἐν χρόνῳ . . . ἰστίων] «διότι ὡς ἐν χρόνῳ μεταβάλλεται ὁ ἄνεμος, οὕτω καὶ τὰ ἰστία τῆς νηὸς λαμβάνουσι ἀλλήλην θέσιν τῇ κελεύσει τοῦ κυβερνήτου»· τουτέστι «νῦν, ὅτε κατέβαλες τὴν στάσιν, ὡς Ἀρκεσίλαε, καὶ οὐκέτι ἡ πόλις ἐστὶν ἐν χειμῶνι, θὰ ἐπιτρέ-

Ἐ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Ἰστίων· ἄλλ' εὔχεται οὐλομένην

Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ

Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-

λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων

Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν 525

Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν

Φόρμιγγα βαστάζων πολί-

ταις ἀσυχία θιγέμεν,

Μῆτ' ὧν τινι πῆμα πορῶν, ἀπαθῆς

Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν· καί κε μου- 530

θήσαιθ', ὁποῖαν Ἀρκεσίλα

φης τῷ Δαμοφίλῳ σὺ ὁ κυβερνήτης τῆς πόλεως τὴν κάθοδον». — οὔρου] ἀντὶ οἴου δῆποτε ἀνέμου.

— Στ. 521. ἄλλ' εὔχεται κ. ἐξῆς] διασαφηνίζει ἐκεῖνο, ὃ ἐννοεῖ διὰ τῶν Λ ὕ σε δ ἐ Ζ ε ὕ ς κ. ἐξῆς.

— Στ. 524-530. ἐπ' Ἀπόλλωνός τε . . . πρὸς ἀστῶν] «καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος κρήνῃ πάλιν συνήθως συμποσιάζαι καὶ τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια, καὶ πολλάκις τὴν πεποικιλμένην κιθάραν ἐν τοῖς σοφοῖς τῶν πολιτῶν βαστάζων καὶ μουσικευόμενος λοιπὸν ἐν ἡσυχία εἶναι μῆτε τινὶ κακῶν προστριψάμενος καὶ αὐτὸς δὲ ἀβλαβῆς ὧν πρὸς τοὺς πολίτας». Π. Σ. — ἐπ' Ἀπόλλωνος κράνα] «ῆς καὶ Καλλιμάχος (ὕμνος εἰς Ἀπόλλ. 88.)

Οἱ δ' οὐδ' ἔπω πηγαῖσι Κυρῆς ἐδύναντο πελάσαι

στ. 531. Ἀρκεσίλα ἐν τοῖς χειρογράφοις, ὅπερ ἐκλαμβάνουσι ὡς κλητικὴν. Εἰ μὲν ἔστι δυνατόν νὰ ἐκληφθῇ ὡς γενικὴ ἐξηρητημένη ἐκ τοῦ «ἐπέων», (διότι τὸ ἐπέων σημαίνει συνεκδοχικῶς «ἐπαίνων» καὶ οὕτω «ἐπαίνων τοῦ Ἀρκεσίλα») καλῶς ἔχει. ἢ δὲ κλητικὴ ἐνταῦθα οὐδένα τόπον ἔχει· διὸ παρεδεδάμην τὴν διόρθωσιν Ἀρκεσίλα.

Δωριέες» Π. Σ. — συμποσίας ἐφέπων] συμποσιάζων και εὐωχούμενος ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος. — πρὸς ἧβαν] «πρὸς τὰς τέρψεις και εὐθυμίας τῆς ἡβικῆς, ἧτοι νεανικῆς ἡλικίας ἐκείνας, ὧν και οἱ σοφοὶ ἀπολαμβάνουσιν». ἵνα μὴ ἐννοήσῃ τις γενικῶς τὰς τέρψεις τῆς ἧβης, διὰ τοῦτο προσέθηκεν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐν σοφοῖς πολίταις. — φόρμιγγα βασιάζων] «θέλει εἰπεῖν, ὅτι και μουσικός ἐστιν». Π. Σ. — ἀσυχία θυγέμεν] «ἀντὶ τοῦ ἡσυχίας· σύνγηθες δὲ τὸ σχῆμα τῷ Πινδάρῳ». Π. Σ. — μήτε ὧν πορῶν, ἀπαθῆς δ' αὐτός ὧν] «μήτε βλάπτων τινὰ τῶν πολιτῶν μήτε βλαπτόμενος ὑπὸ τίνος». οὗτός ἐστιν ὁ τρόπος, δι' οὗ θὰ θυγάνῃ ἡσυχίας.

— Στ. 530. καί κε μυθήσαιοθ'] «και εἰ αἰ εὐχαὶ αὐτοῦ εὐπρόσδεκτοι γένοιτο, μυθήσαιοθ' ἄν».

— Στ. 531. ὅποιαν εὔρε παγὰν Ἀρκεσίλα] «αὐτόν ἐννοεῖ, ὡς ἔτιμονον ἕντα ὑμνήσαι τὸν Ἀρκεσίλαον, ἦν δὲ καθόδον τῷ Δαμοφίλῳ» Δούκας. Τὸ χωρίον ἔχει ἀνάγκη εὐρυτέρας ἀναπτύξεως. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ ἐπαινήσῃ και ἐτέραν ἀρετὴν τοῦ Δαμοφίλου, ἧτις δύναται νὰ κάμψῃ σφύδρα τὴν πρὸς αὐτὸν ὕβρην τοῦ Ἀρκεσιλάου· ἡ δὲ νέα ἀρετὴ ἐστίν, ὅτι τὰς ἀρετὰς τῶν ἄλλων, και ἦν μέγα κακὸν πάθη ὑπ' αὐτῶν, οὐκ ἀποκρῦπτει. Ταύτην λοιπὸν τὴν ἀρετὴν τοῦ Δαμοφίλου διηγείται ἐνταῦθα ποιητικώτατα μὲν, βραχυλογώτατα δὲ ὁ νοῦς λοιπὸν ἐστίν· «φιλοξενηθεὶς ἐνταῦθα (ἐν Θήβαις) ὁ Δαμόφιλος, καίτοι φυγὰς ὑπὸ σοῦ ἦν, ὅμως οὐκ ἀπέκρυπτεν, ἀλλὰ και παρ' ἄλλοις τῶν ἐμῶν πολιτῶν και παρ' ἐμοὶ διηγείτο τὰς σοῦ ἀρετὰς τὰς τε ἄλλας, και ἐκείνας, ἃς ἐγὼ και φίλος σου ὦν οὐκ ἐγίνωσκον. Ἐγὼ δὲ μεμαθηκῶς ταῦτα περὶ σοῦ παρ' ἀνδρός, δε εἰ μὴ ἦν φιλαλήθης, οὐδένα λόγον εἶχε νὰ διηγῆται ἀρετὰς μεγάλας και ἀγνώστους ἀνδρός, παρ' οὗ ἐφυγαδεύθη, οὕτως ἐντεθουσίακα, ὥστε ἐγενόμην νέα πηγὴ ἀθανάτων

Εὔρε παγὰν ἀμβροσίω·ν ἐπέω·ν
Πρόσφατον, Θήβα· ξενωθεῖς.

ἐπῶν τὸν Ἄρκεσίλαον ἐπαινούντων. Τὸν ἐμὸν λοιπὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦτον διηγῆσεται σοι ὁ Ἀγησίδαμος, ἐὰν εἰσακουσθεῖσῶν τῶν εὐχῶν, καταγράφῃς αὐτόν». Τοιαύτην τινὰ ἔνοιαν ἐξέφει, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ κλεινὸς Heynius ἐρμηγνέω·ν «*novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem paravit, aperuit scilicet commemorationem virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento.* — [ὅποιαν παγὰν εὔρε] «ὅποιον ἐνθουσιασμὸν εὔρε παρ' ἐμοὶ γινόμενον πηγὴν» εὔρε τὸν ἐνθουσιασμὸν, τὴν πηγὴν, ὅτε διηγῆτο τὰς ἀγνώστους μοι ἀρετάς σου. — Ἄρκεσίλα] συναπτέον «ἐπέων Ἄρκεσίλα·» ἦτοι «ἐπέων εἰς ἔπαινον τοῦ Ἄρκεσίλα. — παγὰν πρόσφατον] πηγὴν νέαν. Ἡ ρ ὀ σ φ α τ ο ν δὲ, ἦτοι νέαν εἶπε πηγὴν τὸν ἐνθουσιασμὸν πρὸς διάκρισιν τῆς προτέρας πηγῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν εἶχε πρότερον ἕνεκα τῶν γνωστῶν αὐτῷ ἀρετῶν τοῦ Ἄρκεσίλαου. — Θήβα· ξενωθεῖς] «φιλοξενηθεῖς τῇ θεᾷ Θήβῃ, ἦτοι τοῖς Θηβαίοις».

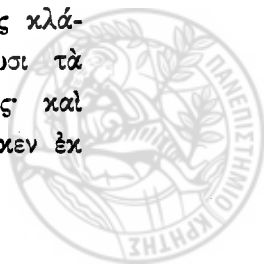

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Σήμερον μὲν ὀφείλεις, ὦ Μοῦσα, νὰ σταθῆς παρ' ἀνδρὶ φίλῳ Ἀρκεσίλῳ τῷ βασιλεῖ τῆς εὐπικου Κυρήνης κωμάζοντι, ἵνα ἐπαυξήσῃς τὴν ἐπιτυχῆ φαλμυδίαν τῶν ὕμνων τὴν ὀφειλομένην τοῖς Ἀητοῦς παισὶ καὶ τῇ Πυθῶνι. Ὅπου ποτὲ ἢ πάρεδρος τῶν χρυσῶν τοῦ Διὸς ὀρνίθων ἰσρεία οὐκ ἀποδημούντος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐχρησιμώθησεν, Βάττος καταλειπὼν ἤδη τὴν ἱερὰν νῆσον νὰ κτίσῃ οἰκιστῆς τῆς καρποφόρου Λυβίας εὐάρματον πόλιν ἐπὶ λευκογείῳ λόφῳ, καὶ τὴν ἐν Θήρα μαντείαν, ἣν ποτε ἡ ὀργίλος κόρη τοῦ Αἰήτου Μήδεια, ἡ δέσποινα Κόλχων, ἀπέπνευσεν ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου αὐτῆς στόματος, νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην γενεάν. Εἶπε δὲ οὕτως τοῖς ἡμιθέοις τοῦ Αἰχμητοῦ Ἰάσονος ναύταις. Ἀκούετε, παῖδες ὑπερθύμων ἀνδρῶν καὶ θεῶν. Βεβαιῶ, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς κυματοπλήκτου γῆς ἡ κόρη τοῦ Ἐπάφου θὰ φυτεύσῃ ποτὲ ἐν τοῖς τοῦ Διὸς Ἀμμωνος πεδίοις ῥίζαν πόλεων οὐκ εὐκαταφρόνητον τῆς βροτοῖς (οἱ δὲ τῶν πόλεων τούτων κάτοικοι) ἀντὶ τοῦ ἀλκυεῖν ταχυπτέρους δελφίνας ἵππους ταχείας πηθασεύσαντες, ἡνία ἀντὶ ἔρετμῶν καὶ δίφρους (ἀντὶ νηῶν) ἀελλόποδας θὰ διοικήσωσιν. Ἐκείνη ἡ βωλιάξ ἐστὶν οἰωνὸς τοῦ ὅτι ἡ Θήρα θὰ γέννηται μη-

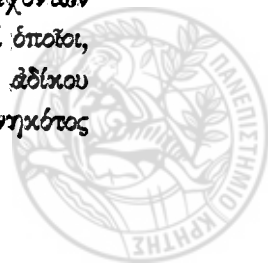
τρόπολις μεγάλων πόλεων· ἦν ποτε ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τῆς Τριτωνίδος λήμνης θεὸς ἀνδρὶ ἐξομοιωθεὶς ἐδίδου ξένια, Εὐφημος δὲ ἐκ τῆς πύργου καταβάς ἐδέξατο· αἰσίως δὲ ἐπὶ τούτῳ ὁ Ζεὺς πατὴρ Κρονίων ἐβρόντησεν· ὅτε ἔτυχεν ἡμῶν κρεμώντων ἐκ τῆς νηὸς τὴν χαλκόγενυν ἄγκυραν, τὸν χαλινὸν τῆς ταχείας Ἀργούσ. Δώδεκα δὲ πρότερον ἡμέρας ἐκομίζομεν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ τὸ θαλάττιον δόρυ ὑπὲρ τὰ νῶτα τῆς γῆς ἀνασπᾶσαντες ἐπ' ὤμων κατὰ τὰ ἐμὰ βουλευμάτα. Τότε δὲ παρέστη ἡμῖν μονοβάμων θεὸς περιθέμενος ἑαυτῷ ὄψιν λαμπρὰν ἀνδρὸς σεβαστοῦ· ἤρχετο δὲ λόγων φιλοφρονητικῶν, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες δεῖπνα πρῶτον ὑπισχνοῦνται ὑμῖν ὡς ξένοις ἐλθοῦσιν. Ἄλλ' ὅμως ἡ αἰτία τοῦ γλυκεροῦ νόστου ἐκώλυεν ἡμᾶς νὰ μείνωμεν· εἶπε δὲ ἐκεῖνος, ὅτι ἐστὶν Εὐρύπυλος παῖς τοῦ ἀφθίτου γαιήρχου Ποσειδῶνος· ἐγίνωσκεν ὅμως καὶ αὐτὸς ὅτι ἐπειγόμεθα· εὐθὺς δὲ ἀναρπάξας τῇ δεξιᾷ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ προστυχὸν ἐπεθύμει νὰ δώσῃ ξένιον· οὐδ' ἠπειθήσεν αὐτῷ ὁ ἦρωσ, ἀλλὰ πηδῆσας ἐπὶ τὴν ἀκτὴν, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐδέξατο τὴν θείαν βύλακα. Μανθάνω δὲ, ὅτι αὐτὴ διαλυθεῖσα ἐξεβρῦη ἐκ τῆς νηὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἀκολουθήσασα τὸ ἐσπέριον πέλαιγος· καὶ ἐγὼ μὲν συχνάκις παρῶτρνον τοὺς λυσιπόνους θεράποντας νὰ προσέχωσιν αὐτῇ τὸν νοῦν· ἐκεῖνων ὅμως αἱ φρένες ἐπελάθοντο· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ἐστὶ κεχυμένη, τὸ ἀθάνατον σπέρμα τῆς εὐρυχώρου Λυβίης πρὶν τῆς ὥρας· διότι εἰ ὁ Εὐ-

φημος ἀναξ, ὁ υἱὸς τοῦ ἱππάρχου Ποσειδῶνος, ὃν ποτε ἐγέννησε παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Κηφισσοῦ ἢ Τιτυοῦ θυγάτηρ Εὐρώπη, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰσρὰν Ταίναρον, τὸ στόμα τοῦ Ἄδου, ἔρριπτεν αὐτὴν οἴκαδε, τὴν τετάρτην γενεὰν γόνος αὐτοῦ ἤθελε λάβῃ σὺν Δαναοῖς ἐκείνην τὴν εὐρεῖαν ἤπειρον· διότι τότε μέλλουσι νὰ ἀποικίσωσιν ἐκ τῆς μεγάλης Λακεδαίμονος καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνηῶν· νῦν δὲ ἐξ ἄλλοδαπῶν γυναικῶν θὰ ποιήσῃ (ὁ Εὐφημος) ἐκλεκτοὺς γόνους, οἳ εἰς ταύτην τὴν νῆσον σὺν βοηθείᾳ θεῶν ἐλθόντες θὰ γεννήσωσιν ἄνδρα δεσπότην κελαινεφῶν πεδίων. Τοῦτον μὲν οὖν ἐν ὑστέρῳ ποτὲ χρόνῳ ἐλθόντα εἰς τὸν Πύθιον ναδὸν θὰ κελεύσῃ ὁ Φοῖβος ἐν τῷ πολυχρύσῳ αὐτοῦ δώματι διὰ τῆς Πυθίας νὰ ἀγάγῃ ναοὶ πολλοὺς εἰς τὸ λιπαρὸν τέμενος τοῦ Νείλου Διός. Οὕτως εἶπον οἱ διὰ στίχων λόγοι τῆς Μηδείας· ἐξεπλάγησαν μείναντες ἐν σιωπῇ ἀκίνητοι οἱ ἰσόθεοι ἥρωες ἀκούοντες τὴν σοφίαν τῆς Μηδείας. Ὡ μάκαρ υἱὲ τοῦ Πολυμνήστου, σὲ ὁ χρησμὸς τῆς Πυθίας δι' αὐτομάτου κελάδου ἀνέδειξε δηλούμενον ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ (τῆς Μηδείας)· ἦτις τρεῖς εἶποῦσα νὰ χαίρης, ἀνέφηγέ σε ἐκ μοίρας προσδιωρισμένον βασιλέα τῆς Κυρήνης, ἐν ᾧ ἀνηρώτας, τίς θεραπεία ἔσται παρὰ θεῶν δυσθρόου φωνῆς. Ἐν δὲ τοῖς παισὶ τούτου μετὰ ταῦτα νῦν ὄγδοος κλάδος ὁ Ἄρκεσιλαος λίαν θάλλει, ὡς θάλλουσι τὰ ἐρυθροβαφῆ ἄνθη ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ ἔαρος· καὶ τούτῳ μὲν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Πυθὼ ἔδωκεν ἐκ

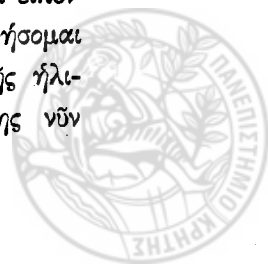
τῶν Ἀμφικτυόνων κλέος ἵπποδρομίας ἐγὼ δὲ θὰ δώσω αὐτὸν ταῖς Μούσαις καὶ τὸ πάγχρυσον δέρας τοῦ κριοῦ διότι πρὸς ἐκεῖνο πλευσάντων τῶν Μινυῶν ἐφυτεύθησαν τῶν γένει αὐτοῦ θεόπομποι τιμαί. Τίς ἄρα ἀνάγκη, ὦ Μοῦσα, τῆς ναυτιλίας κατέλαβε τοὺς Μινύας; τίς δὲ κίνδυνος ἔδησεν αὐτοὺς ἰσχυρᾶς ἐκ σιδήρου ἤλοις; Ἦν χρησιμωδηθὲν, ὅτι ὁ Ἡέλιος θὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τῶν ἐνδόξων Αἰολιδῶν ἢ χερσὶν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις. Ἦλθε δὲ αὐτῶν ψυχρὸν ἐν τῇ συνετῇ αὐτοῦ ψυχῇ μάντευμα, ῥηθὲν ἐν μέσῳ ὀμφαλῶ τῆς εὐδένδρου γῆς, ἐκ παντὸς τρόπου τὸν μονοκρήπιδα μεγάλως νὰ φυλάττηται, ὅταν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν σταθμῶν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπίσημον χώραν τῆς κλειτῆς Ἰωλκοῦ ξένος, εἴτ' οὖν ἀστός. Οὗτος δ' ἄρα ὁ ἀνὴρ μετὰ χρόνον ἦλθεν ἐκπληκτικῶς μὲν κρατῶν δύο δόρατα· ἐσθῆς δὲ περιεῖχεν αὐτὸν διττῆ, καὶ ἡ τῶν Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόζουσα τοῖς θαυμαστοῖς μέλεσιν, καὶ πέριξ παρδαλέα στεγάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὄμβρων οἱ δὲ ἀγλαοὶ πλόκαμοι τῆς κόμης οὐκ ἦσαν κεκαρμένοι, ἀλλὰ ἐπὶ ἅπαν τὸ νῶτον ἐκυμαίνοντο· πορευόμενος δὲ κατ' εὐθείαν, ταχέως ἐστάθη ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ὄχλου, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν ἀτρόμητον αὐτοῦ γνώμην. Τοῦτον μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἐγίνωσκε στρεφόντων ὄμωσ τὰ ὄμματα πρὸς αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ εἶπέ τις καὶ τοῦτο· οὐκ ἔστιν οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ χαλκάρματος πόσις τῆς Ἀφροδίτης· φασὶ δὲ, ὅτι οἱ παῖδες τῆς Ἰρμεδείας, Ὄτος, καὶ σὺ, ὦ τολμηρὲ Ἐφι-

ἄλτα ἄναξ, ἀπέθανον ἐν Νάξῳ· καὶ τὸν Τιτυὸν
 ἔτι βέλος ἰσχυρὸν ἐκ τῆς ἀνικητοῦ φαρέτρας τῆς
 Ἀρτέμιδος ὀρμώμενον ἐφόνευσεν, ἵνα τις τὰς δυνα-
 τὰς ἐπιθυμίας μόνον τολμᾷ νὰ ἐκτελεῖ· οὔτοι μὲν
 οὖν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι ἔλεγον.
 Τότε δε ἦλθε καὶ Πελίας ἐπὶ ἀριστοτεύκτου ἀπή-
 νης ἐλκομένης ὑπὸ ἡμιόνων, σπεύδων προτροπάδην
 ἐξεπλάγη δὲ αὐτίκα παρατηρήσας περὶ τὸν δεξιὸν
 μόνον πόδα τὸ πολυθρύλλητον πέδιλον κρύπτων
 δὲ τὸν φόβον ἐν τῇ ψυχῇ εἶπε· ποία γῆ, ὦ ξένε,
 καυχᾶσαι, ὅτι ἐστὶν ἢ σὴ πατρίς; καὶ τίς τῶν
 ἐπὶ τῆς γῆς ἀνδρῶν προήγαγεν ἐξ ὥραίας γυναι-
 κός; εἶπε τὴν σὴν γένναν ἀληθῶς, καὶ μὴ κατα-
 μιάνης ἐχθίστοις φεύδει τὴν σὴν μορφήν. Πρὸς
 τοῦτον δὲ θαρσύνσας, οὕτως ἀπεκρίθη μαλακοῖς
 λόγοις. Βεβαιῶ, ὅτι θὰ εἶπω, ἃ ἐδιδάχθην παρὰ
 τοῦ Χείρωνος. Ἔρχομαι ἐκ τοῦ ἄντρου παρὰ Χα-
 ρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ὅπου αἱ ἀγναὶ κόραι τοῦ
 Κενταύρου ἀνέθρεψάν με· εἴκοσι δὲ ἑνιαυτοὺς δια-
 τελέσας οὔτε λόγον οὔτε ἔργον αἰσχροὺς εἶπον ἐκεί-
 νοις· νῦν ἦλθον οἴκαδε, ἵνα ἀνασώσωμαι τὴν ἀρ-
 χαίαν βασιλείαν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, ἣν ὁ Ζεὺς ἔδωκε
 τῷ λαγέτῃ Αἰόλῳ καὶ τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ ἣ
 νῦν οὐχὶ δικαίως κατέχεται· διότι μανθάνω, ὅτι ὁ
 ἄδικος Πελίας πεισθεὶς ταῖς κεναῖς αὐτοῦ φρεσὶν
 ἀπεσύλησε βίᾳ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἐχόντων
 τὸ δίκαιον τοῦ βασιλεύειν ἐμῶν τοκέων. Οἱ ὅποιοι,
 εὐθὺς γεννηθέντα, φορηθέντες τὴν ὄβριον ἀδίκου
 ἠγγεμόνος κηδεῖαν μέλαιναν, ὡς ἐμοῦ τεθνηκότος

πλάσαντες ἐν τῷ οἴκῳ μετὰ κωκυτοῦ γυναικῶν, κρύφα ἐν πορφυροῖς σπαργάνοις ἐξέπεμπόν με διὰ νυκτὸς καὶ παρέδωκαν τῷ Κρονίδῃ Χείρωνι νὰ ἀνατραφῶ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσι τὰ κυριώτατα τοῦ περὶ τούτων λόγου, ἃ ἤδη γινώσκετε· τὴν δὲ οἰκίαν τῶν λευκίππων ἐμῶν πατέρων, κεδνοὶ πολῖται, δείξατέ μοι σαφῶς. Αἴσονός εἰμι παῖς ἐπιχώριος· οὐκ ἦλθον εἰς ξένην ξένων γῆν· Ἰάσονα δὲ με ὁ θεῖος Κένταυρος καλῶν προσηγόρευεν. Οὕτως εἶπεν. Τοῦτον δὲ εἰσελθόντα ὁ πατήρ ἰδὼν ἐγνώρισεν· ἐκ δὲ τῶν γηραλέων βλεφάρων αὐτοῦ δάκρυα ἐξεῤῥάγησαν, ἐπειδὴ ἦσθη ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἰδὼν ἐξαίρετον γόνον, κάλλιστον ἀνδρῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ πατρὸς ἦλθον αὐτοῖς ἀμφοτέροι διαδοθείσης τῆς φήμης τοῦ Ἰάσονος· ἐγγυὸς μὲν ὁ Φέρης κατώκει κατὰ τὴν Ὑπερηΐδα κρήνην, ἣν λιπῶν ἦλθεν· ἐκ δὲ Μεσσήνης ἦλθεν ὁ Ἀμυθᾶων· ταχέως δὲ ἦλθεν Ἄδμητος καὶ Μέλαμπος ἀγαπῶντες τὸν ἐξάδελφον. Ἐν δὲ τῇ ὥρᾳ τῆς δαιτὸς γλυκέσι λόγοις ὁ Ἰάσων αὐτοὺς φιλοφρονούμενος, ἀρμοδίας φιλοξενίας κατασκευάζων πᾶσαν εὐφροσύνην ἐνέτεινε, πέντε ὄλας νύκτας καὶ ἡμέρας τὸ τῆς εὐφροσύνης ἱερὸν ἄωτον δρεφάμενος· ἀλλὰ ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ πᾶσαν τὴν σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἐξ ἀρχῆς ἐκθέμενος διεκοινοῦτο τοῖς συγγενέσιν· ἐκεῖνοι δὲ ἐγένοντο πρόθυμοι· ταχέως δὲ ἀνέστη σὺν ἐκείνοις ἐκ τῶν ἐδρῶν, καὶ ἦλθον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Πελλία· εἰσελθόντες δὲ κατεστάθησαν· τὴν δὲ βιαίαν εἴσοδον

τούτων ἀκούσας αὐτὸς ἦλθεν εἰς ὑπάντησιν, ὁ γόνος τῆς Τυροῦς. Πραεῖαν δὲ ὁμιλίαν ὁ Ἰάσων μαλακῆ φωνῇ ἐκβάλλων, ἐτίθει κρηπίδα σοφῶν λόγων. Παῖ Πετραίου Ποσειδῶνος, εἰσι μὲν αἱ φρένες τῶν βροτῶν ταχύτεραι νὰ προτιμῆσωσι δόλιον κέρδος ἀντὶ τοῦ δικαίου, καίτοι πρὸς τραχὺ μέλλον ἔρπουσιν· ἀλλ' ἐγὼ καὶ σὺ πρέπει ἐλόμενοι τὰς δικαίας ἐπιθυμίας νὰ ὑφαίνωμεν εἰς τὸ ἐξῆς εὐδαιμονίαν. Θὰ εἶπω πρὸς σέ, ἃ καὶ αὐτὸς γινώσκεις· μία μῆτηρ τοῖς ἀπτοήτοις, Κρηθεῖ καὶ Σαλμωνεῖ ἐγένετο· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ γενεᾷ ἀπ' ἐκείνων ἡμεῖς φυτευθέντες ἤδη ὀρώμεν τὸ χρυσοῦν φῶς τοῦ ἡλίου· ἡ εὐτυχία ἀφίσταται τῶν συγγενῶν, ἐὰν ὑπάρχη αὐτοῖς ἔχθρα ὥστε νὰ ποιήσῃ ἄφαντον τὴν πρὸς ἀλλήλους αἰδῶ· οὐχ ἀρμόζει ἡμῖν νὰ διαμοιράσωμεν τὴν μεγάλην τῶν προγόνων τιμὴν χαλκοτόροις ξίφεσιν, οὐδὲ δόρασιν· διότι ἐγὼ ἀφήμι σοι εὐχαρίστως καὶ τὰς ἀγέλας τῶν ξανθῶν βοῶν καὶ πάντας τοὺς ἀγροὺς, οὓς ἀφελῶν παρὰ τῶν ἡμετέρων γονέων νέμεσαι αὐξάνων τὸν σὸν πλοῦτον καὶ οὐ λυποῦμαι, εἰ ταῦτα λίαν αὐξάνουσι τὸν σὸν οἶκον· ἀλλὰ καὶ σκηπτρον μόναρχον καὶ θρόνον, ἐφ' οὗ ποτε καθήμενος ὁ υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἐδίκαζε τοὺς ἱππότας λαοὺς· ταῦτα μὲν ἄνευ κοινῆς λύπης παράδοσῃμιν, ἵνα μὴ ἐξ αὐτῶν νεώτερόν τι κακὸν προέλθῃ. Οὕτως ἄρα εἶπεν σιγηλὰ δὲ ἀντηγόρευσε καὶ Πελίας. Γενήσομαι τοιοῦτος· ἀλλ' ἤδη με τὸ γηραιὸν μέρος τῆς ἡλικίας περιέχει· τὸ δὲ ἄνθος τῆς σῆς ἡβῆς νῦν

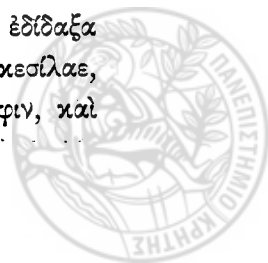

ἀκμάζει· δύνασαι δὲ νὰ βρέλῃς τὴν μῆνιν τῶν καταχθονίων ψυχῶν· διότι ὁ Φρίξος κελεύει τὴν τε ψυχὴν αὐτοῦ νὰ κομίσωμεν ἐλθόντες εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ Αἰήτου, καὶ τὸ βαθύμαλλον δέρμα τοῦ κριοῦ νὰ ἀγάγωμεν, ᾧ ποτε ἐκ πόντου καὶ ἐκ τῶν ἀθέων βελῶν τῆς μητριᾶς ἐσώθη. Ταῦτά μοι φωνεῖ ὁ θαυμαστός ὄνειρος ἐρχόμενος· ἐμαντευσάμην δὲ καὶ ἐν Κασταλία, εἰ φροντιστέον μοι τὰ τοῦ ὄνειρου· καὶ (ἢ Πυθία) ὡς τάχος κελεύει νὰ πέμψω στόλον. Τοῦτον τὸν ἄθλον ἐκτέλεσον ἐκῶν· καὶ ὁμνύω, ὅτι θὰ παραχωρήσω σοι τῆς μοναρχίας καὶ βασιλείας· ἔστω δὲ ἡμῖν μάρτυς ὁ καρτερός εἰς τὸν ἀμφοτέροις γενέθλιον Δία ὄρκος. Ταύτην τὴν συμφωνίαν ἐπαινέσαντες ἐκεῖνοι μὲν ἀνεχώρησαν· αὐτὸς δὲ ὁ Ἰάσων ἔπεμπε κήρυκας πανταχοῦ δηλοῦντας, ὅτι παρασκευάζεται πλοῦς. Ταχέως δὲ ἦλθον οἱ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι τοῦ Κρονίδου Διὸς· ἐκ τε τῆς ἐλικοβλεφάρου Ἀλκμήνης καὶ τῆς Δήδας υἱοί· ἔτι δὲ οἱ δύο ὑψιχαῖται ἄνδρες, οἱ γόνοι τοῦ Ποσειδῶνος, αἰδεσθέντες τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἦλθον ἐκ τε Πύλου καὶ ἐκ τῆς ἄκρας τῆς Ταινάρου, ὧν κλέος ἐσθλὸν ἐγένετο, Εὐφρήμου τε καὶ σοῦ, Περικλύμενε εὐρύσθενες· φορμικτῆς δὲ ἐξ Ἀπόλλωνος ἦλθεν ὁ πατήρ τῶν ἠρώων ὁ εὐαίνητος Ὀρφεύς. Ὁ δὲ χρυσόραπις Ἑρμῆς ἔπεμπεν εἰς τὸν μέγαν πόνον τοὺς δύο υἱοὺς πληθύνοντας ἦβη, τὸν Ἐχίονα καὶ τὸν Ἐρυτον. Ταχέως δὲ οἱ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παγγαίου οἰκοῦντες Ζήτης καὶ Κάλαις, ἄνδρες ἀμφό-

τεροι ἠνωρθωμένα κατὰ τὰ νῶτα πορφύρεα πτε-
 ρὰ ἔχοντες ἦλθον· διότι ὁ πατὴρ αὐτῶν Βορέας
 ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνέμων ἔκων μετὰ προθύμου φυ-
 χῆς τάχιστα παρεσκεύασεν αὐτούς. Τὸν δὲ πᾶσι
 τοῖς ἡμιθέοις γλυκὺν ἔρωτα τῆς νεῶς Ἄργους ἢ
 Ἦρα ἐνέφλεγεν, ἵνα μὴ τις καταλειφθεὶς τοῦ
 πλοῦ μένη τὸν παρὰ τῇ μητρὶ ἀκίνδυνον βίον διά-
 γων, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀποθάνῃ, εὖρη σὺν τοῖς ἄλλοις
 ὀμήλιξι, τὴν δόξαν κάλλιστον φάρμακον τῆς αὐτοῦ
 ἀρετῆς. Ἄφ' οὗ δὲ τὸ ἄνθος τῶν ναυτῶν κατέβη
 εἰς Ἴωλκὸν, πάντας ὑπεδέξατο μετ' ἐπαίνων ὁ
 Ἰάσων ὁ δὲ μάντις Μόφος οἰωνοῖς καὶ κλήροις
 μαντεύων, πρόφρων ἀνεβίβασε τὸν στρατόν. Ἄφ'
 οὗ δὲ ἐκρέμασαν τὰς ἀγκύρας ὑπεράνω τοῦ ἔμ-
 βόλου, λαβῶν ταῖς χερσὶν ἐν τῇ πρύμνῃ ὁ ἄρ-
 χων χρυσὴν φιάλην ἐπεκαλεῖτο τὸν πατέρα τῶν
 οὐρανίων θεῶν, τὸν ἐγχεικέραυνον Δία καὶ τὰς ὑπὸ
 τῶν ἀνέμων ὠκυπόρους ριπὰς τῶν κυμάτων καὶ τὰς
 νύκτας καὶ τὰς ὁδοὺς τοῦ πόντου καὶ τὰς ἡμέρας, νὰ
 γίνωσιν εὐφρονες, καὶ τὴν μοῖραν τῆς ἐπιστροφῆς, νὰ
 ὑπάρξῃ φίλη· ἐκ δὲ τῶν νεφῶν ἀντεφώνησεν αἴσιον
 φθέγμα βροντῆς· αἱ δὲ ἀκτῖνες τῆς ἀστραπῆς ἀπορ-
 ραγεῖσαι ἦλθον λαμπραί· ἀνέλαβον δὲ τὴν ἀνα-
 πνοὴν οἱ ἥρωες πισθόντες τοῖς τοῦ θεοῦ σημεῖοις.
 ὁ δὲ μάντις γλοσσείας ἐλπίδας λέγων ἐκήρυξεν
 αὐτοῖς νὰ ἐπιβάλωσι ταῖς κώπαις τὰς χεῖρας ἀκαρῆ-
 στως δὲ ἦλαυνον ταῖς ταχεαῖς παλάμαις τῇ
 δὲ βοήθειᾳ τῆς αὔρας τοῦ νότου πεμπόμενοι ἀφι-
 κόντο εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀξείνου πόντου· οἶπου

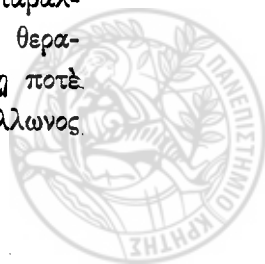
ἔκτισαν ἀγνὸν τέμενος τοῦ θαλασσίου Ποσειδῶνος διότι εὗρον ἀγέλην ξανθῶν Θρακικῶν ταύρων καὶ νεόκτιστον ἐκ λίθων βωμόν· ἐμβαίνοντες δὲ εἰς μέγαν κίνδυνον παρεκάλουν τὸν δεσπότην τῶν νεῶν νὰ σώσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀκαταμαχίτου κινήσεως τῶν συμπληγᾶδων πετρῶν· διότι ἦσαν δύο σκόπελοι ζῶσαι καὶ ἐκυλινδοῦντο ἐπ' ἀλλήλας ταχύτερον ἢ αἱ φάλαγγες τῶν βαρυγδούπων ἀνέμων· ἀλλ' ἤδη τελευτήν τῆς ζωῆς ἐκείνος ὁ πλοῦς τῶν ἡμιθέων ἤγαγεν αὐταῖς. Εἰς Φάσιν δ' ἔπειτα ἦλθον, ὅπου ἐμίχθησαν τοῖς μελανοφθάλμοις Κόλχοις παρ' αὐτῶ τῷ Αἰήτῃ· ἡ δὲ δέσποινα τῶν ὀξυτάτων βελῶν ἢ Κυπρογένεια δῆσασα ἀλύτως ἐν τροχῶ τετράκνημον ποικίλην Ἰυγγα, ὄρνιν μαινάδα, ἐκόμισε τότε πρῶτον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐδίδαξε τὸν σοφὸν Αἰσονίδην λιτανευτικὰς ἐπιπλάδας, ἵνα ἀφέλῃ ἀπὸ τῆς Μηδείας τὴν πρὸς τοὺς γονέας αἰδῶ, ἡ δὲ Ἑλλάς ποθεινὴ γενομένη δονῆ τῇ μάστιγι τῆς Πειθοῦς αὐτὴν ἔρωτι ἐν φρεσὶ καιομένην καὶ ταχὺ ἐδείκνυεν αὐτῶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἄθλους τοῦ αὐτῆς πατρὸς· σὺν δὲ ἐλαίῳ μίξασα φάρμακα ἔδωκεν αὐτῶ νὰ χρίηται ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν ὀδυνῶν· καὶ συνεφώνησαν νὰ μιχθῶσιν εἰς γλυκὺν κοινὸν γάμον. Ἄλλ' ὅτε ὁ Αἰήτης κατέθηκεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σιδηροῦν ἄροτρον καὶ μόνος ἀγαγὼν βόας ἐπέλασε τῶ ζυγῶ, οἵτινες φλόγα πυρὸς καιομένου ἔπνεον ἀπὸ τῶν ξανθῶν γενύων, ταῖς δὲ χαλκαῖς ὀπλαῖς προβαίνοντες ἔκρουον τὴν γῆν·

τότε ἤλαυνεν ἐντείνων ὀρθὰς αὐλακας· ἔσχιζε δὲ ἀνὰ ὀργυιὰν τὸ νῶτον τῆς ἐριβώλακος γῆς· εἶπε δὲ ὧδε, τοῦτο τὸ ἔργον ἐὰν ὁ βασιλεὺς, ὅς ἐστιν ἄρχων τῆς νεώς, μοι τελέσῃ, λαβέτω τὴν ἄφθιτον στρωμνὴν, τὸ λαμπρὸν ἕνεκα τῶν χρυσοῦν θυσάων κῶας. Οὕτως ἐκείνου εἰπόντος ὁ Ἰάσων ρίψας τὸ κρόκεον ἔνδυμα, θεῶ πεποισθῶς εἶχετο ἔργου· τὸ πῦρ δὲ οὐκ ἐτάρασεν αὐτὸν χρώμενον ταῖς συμβουλαῖς τῆς παμφαρμάκου ξένης· σπασάμενος δὲ ὁ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ ἄροτρον, δῆσας τοὺς αὐχένας τοῖς βοεῖοις λώροις εἰς τὸν ζυγὸν καὶ ἐμβάλλων εἰς τὰς εὐρείας πλευρὰς ὀδυνηρὸν κέντρον ἐξετέλεσε τὸ ἐπιτεταγμένον μέτρον· ἀνεβόησε δὲ ὁ Αἰήτης, καίτοι τὴν λύπην ἔκρυψε, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Οἱ δὲ ἑταῖροι ὤρεγον πρὸς τὸν κρατερὸν ἄνδρα φίλας τὰς χεῖρας καὶ στεφάνοις πῶας ἐστεφάνουν αὐτὸν, καὶ λόγοις μελιχίοις ἐδείκνυον τὴν ἀγάπην. Αὐτίκα δὲ ὁ θαυμαστὸς υἱὸς τοῦ Ἥλιου εἶπε, ποῦ τὸ λαμπρὸν δέρμα ὁ Φρίξος μαχαίρα ἐκδείρας ἐξέτεινεν· οὐκέτι δὲ ἤλπιζεν, ὅτι ἐκείνον τὸν ἄθλον θὰ ἐκτελέσῃ αὐτῷ· διότι ἔκειτο ἐν δάσει, κατείχετο δὲ ὑπὸ τερατωδῶν σιαγόνων δράκοντος, ὃς κατὰ πλάτος, μῆκος κατελάμβανε ναῦν πεντημόντορον, ἣν πληγαὶ σιδήρου ἐξετέλεσαν. Μακρὰ μοι ἢ ὁδὸς ἐστὶ νὰ πορεύωμαι καθ' ἀμαξιτόν· διότι ἢ ὥρα ἐπέιγει· γινώσκω καὶ τινα ὁδὸν βραχεῖαν· πολλοὺς δὲ ἐτέρους ἐδίδαξα ταύτην τὴν σοφίαν. Ἀπέκτεινε μὲν, ὦ Ἄρκεσίλαε, τέχναις τὸν γλαυκὸφθαλμον ποικιλόνωτον ὄφιν, καὶ

ἔκλεψε τὴν Μήδειαν σὺν αὐτῆς τῇ συνδρομῇ, ἣ ἐφόνευσε τὸν Πελίαν· καὶ ἀφίκοντο εἰς τὰ πελάγη τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τὸν ἐρυθρὸν πόντον· καὶ ἐμίγησαν τῷ ἔθνει τῶν ἀνδροφόνων Λημνίων γυναικῶν· ἔνθα καὶ ἐν ἀγῶσι μελῶν ἠγωνίσθησαν περὶ ἐσθῆτος, καὶ συνευνάσθησαν· καὶ τότε ἐν ἀλλοδαπαῖς χώραις ἢ ἐκ μοίρας ἡμέρα, ἢ νύξ, ἐδέχθη τὰς ἀκτίνας τοῦ (ἄστρου) τῆς ὑμετέρας εὐδαιμονίας· διότι ἐκεῖ τὸ γένος τοῦ Εὐφήμου φυτευθὲν, ἔμελλε τοῦ λοιποῦ ἀεὶ νὰ ὑπάρχη· καὶ οὗτοι οἱ γόνοι μιχθέντες ἐν Λακεδαίμονι τοῖς ἤθεσι τῶν Λακεδαιμονίων ἀπέκησάν ποτε ἐν χρόνῳ εἰς Θήραν· ἔνθεν ὑμῖν ὁ Ἀπόλλων ἔδωκε νὰ βασιλεύητε σὺν τῇ τῶν θεῶν βογηθείᾳ τοῦ πεδίου τῆς Λυβίης καὶ νὰ διοικῆτε τὸ θεῖον ἄστυ τῆς Κυρήνης εὐμοιρήσαντες ὀρθοβούλου συνέσεως. Μάθε νῦν τὴν σοφίαν τοῦ Οἰδίποδος (λύων τὸ αἰνίγμα τότε)· ἦν τις δξυτόμφ πελέκει περιτάμη τοὺς κλῶνας μεγάλης δρυὸς, κατασχύνη δὲ τὴν θαυμαστὴν αὐτῆς μορφήν, καὶ φθινόκαρπος οὔσα καὶ τῆς αὐτῆς θέσεως ἐρημωθείσα, ὅμως μεγάλην χρησιμότητα ἑαυτῆς παρέχει, ὅταν ποτὲ ριφθῇ τέλος πάντων ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς πῦρ, ἢ ὅταν ἐρειδομένη ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ ἐπὶ κίωνων δεσποτικῶν παρέχη μόχθον δύστηνον τῷ θέλοντι νὰ πορθῆσθαι αὐτήν. Εἶσαι λοιπὸν ἰατρὸς καταλληλότατος, καὶ θεὸς ἰατρὸς τιμῆ σου τὸν βίον· πρέπει μαλακῇ χειρὶ νὰ ἐπιπάσσης τὸ τραῦμα τοῦ ἔλκουσ· διότι εὐκόλον μὲν ἔστι καὶ χεῖροσι νὰ σείσωσι πόλιν, ἀλλὰ νὰ ἐπαναγάγῃσι πάλιν αὐτήν

εἰς τὴν προτέραν θέσιν καὶ τοῖς βασιλεῦσι χαλεπὸν ἔστιν, ἂν μὴ κυβερνήτης θεὸς τις αἴρῃσιν αὐτοῖς γένηται· σοὶ λοιπὸν αἰ ἐπὶ τούτοις εὐγνωμοσύνη παρασκευάζεται. Ὑπόμεινον οὖν καταβάλλων πᾶσαν σπουδὴν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμόνου Κυρήνης. Τῶν Ὀμήρου ἐπῶν καὶ τόδε τὸ ῥῆμα κατανοήσας τίμα· εἶπεν, ὅτι ἐσθλὸς ἄγγελος φέρει τίμιον πᾶν, ὃ, τι ἀναγγέλλει· ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Μοῦσα ἀγγέλλουσα ὀρθά. Ἐπέγνω μὲν ἡ Κυρήνη καὶ ὁ κλεινότατος οἶκος τοῦ Βάττου τὴν δικαιοσύνην τῆς ψυχῆς τοῦ Δαμοφίλου· διότι ἐκεῖνος νέος (κατὰ τὸ γενναῖον τοῦ φρονήματος) ὦν ἐν τοῖς νέοις, ἐν δὲ τοῖς πρεσβυτέροις πρέσβυς κατὰ τὴν φρόνησιν, ὀρφανίζει μὲν τὴν παρῆρσιαν κακῆς γλώσσης ἔμαθε δὲ νὰ μισῇ τὸν ὑβρίζοντα, οὐκ ἐρίζων πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, οὐδενὸς δὲ πράγματος τὴν ἐκτέλεσιν ἀναβάλλων· διότι ἡ εὐκαιρία ἐστὶ βραχυχρόνιος τοῖς ἀνθρώποις· ἐγνώρισε δὲ καλῶς αὐτὴν ἀκολουθεῖ δὲ αὐτὴν ὡς φίλος ἄριστος τοῦ δεσπότου καὶ οὐχὶ ὡς ὑπηρέτης. Λέγουσι δὲ ὅτι ἀνιαρότατόν ἐστι τοῦτο, γινώσκων τις τὰ ὠφέλιμα νὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ μὴ ἐκτελῇ αὐτά· καὶ ἐκεῖνος μὲν νῦν μακρὰν ὦν τῆς πατρίδος γῆς καὶ τῶν κτημάτων Ἄτλας ἐστίν, ὃς βαστάζει τὸν οὐρανόν· ὁ δὲ ἄφθιτος Ζεὺς ἔλυσε τοὺς Τιτᾶνας· διότι ἐν χρόνῳ, παύσαντος τοῦ ἀνέμου, μεταβάλλεται καὶ ἡ θέσις τῶν ἰστίων· ἀλλ' εὐχεται θεραπευθεὶς ἀπὸ τῆς νόσου (τῆς ἐξορίας) νὰ ἴδῃ ποτὲ τὸν οἶκον· καὶ παρὰ τῇ κρήνῃ τοῦ Ἀπόλλωνος.

συμποσιάζων νὰ ἐκδῶ τὴν ψυχὴν εἰς τέρψεις νεανικὰς, καὶ πολλάκις ἐν τοῖς σοφοῖς τῶν πολιτῶν τὴν πεποικιλμένην φόρμιγγα βαστάζων νὰ ἀπολαύσῃ ἡσυχίας μὴτ' οὖν τινι πάθημα παρασχῶν, αὐτὸς τε ἀπαθὴς ἐκ τῶν πολιτῶν διαμένων· καὶ ταῖς Θήβαις γενόμενος ξένος δύναται νὰ εἴπῃ, ὁποῖαν νέαν πηγγὴν ἀμβροσίων τῷ Ἄρκεσιλάῳ ἐπαίνων εὔρεν.

ΠΡΟΙΟΝ

ΕΙΔΟΣ Ε΄.

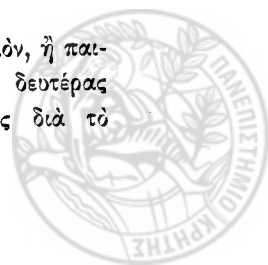
ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ ΑΡΜΑΤΙ.

— ❦ —

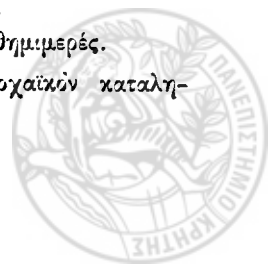
Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἶδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δεκατεσσάρων.

- Κῶλον 1. $\underline{\equiv} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς καταληκτικῆς.
- ” 2. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ὡς τὸ πρῶτον· ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ τῆς πρώτης στροφῆς αἱ δύο πρῶται συλλαβαὶ τῆς λέξεως ἀρετᾶ ἐκφωνηθῆτωσαν ὡς μία ἀρε $\underline{\equiv}$
- ” 3. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \underline{\equiv} | \text{—}$ Δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον· τῆς πρώτης συζυγίας ὁ δεύτερος ποῦς ἀνάπαιστος, τῆς δευτέρας ὡσαύτως μὲν ὁ πρῶτος ποῦς, ὁ δὲ δεύτερος ἢ ἀνάπαιστος ἢ τρίβραχος.
- ” 4. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \underline{\equiv} | \text{—}$ Τὸ αὐτὸ τῷ ἡγουμένῳ.
- ” 5. $\underline{\equiv} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καὶ οἱ δύο πόδες τῆς συζυγίας διαλελυμένοι εἰς τρίβραχον.
- ” 6. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \underline{\equiv}$ Δίμετρον χοριαμβικόν, ἢ παιωνικόν τῆς α΄ συζυγίας παιωνικῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς ἢ παιωνικῆς καὶ αὐτῆς διὰ τὸ

- Κῶλον 6. ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· ἐν δὲ τῷ ἀντιστοιχοῦντι κῶλῳ τῆς δευτέρας στροφῆς ἢ πρώτη συζυγία τροχαϊκῆ.
7. — — — | — ≡ Μονόμετρον ἀντισπαστικὸν ὑπερκατάληκτον.
8. — — — | — — — Δίμετρον ἰαμβικῶν ἀκατάληκτον· ἐν τισὶ δὲ τὰ ἀντιστοιχοῦντα κῶλά εἰσι Ἰαμβιαίωνα δίμετρα ὑπερκατάληκτα, ἧτοι ἀντὶ δύο ἰαμβῶν καὶ δύο δακτύλων εἰσι δύο ἰαμβοὶ καὶ εἷς δάκτυλος καὶ κατάληξις — — — | — — — | — — —
9. — — — | — — — Τῆς α'. καὶ β'. στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν, τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς καταληκτικῆς. Τῆς δὲ γ'. στροφῆς δίμετρον χοριαμβικὸν καθαρὸν ἀκατάληκτον. Τῆς δὲ τρίτης ἀντιστροφῆς, ὡς τὸ τῆς πρώτης· ὡσαύτως καὶ τῆς δ'. στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς πλὴν ὅτι ὁ πρῶτος ποὺς τῆς ἰαμβικῆς διποδίας ἐστὶ πυρρῆχιος.
10. — — — | — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τοῦ α'. ποδὸς τῆς α'. συζυγίας ἀναπαίστου. Οἱ δὲ ἀντιστοιχοῦντες στ. 24. 108. 150. διαφέρουσι, καθὸ ὁ δεύτερος ποὺς τῆς α'. συζυγίας ἐστὶ πυρρῆχιος.
11. — — — | — — — Εἶδος παιωνικοῦ καλούμενον Κρητικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀμφοτέρων τῶν συζυγιῶν, ἀντὶ παιῶνων, Κρητικῶν.
12. — — — | — — — | — — — Δακτυλικὸν ἐφθημιμερές, ἀρχόμενον ἀπὸ Κρητικοῦ.
13. — — — | — — — Ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές.
14. — — — | — — — Δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν.

Περὶ τῆς Ἐπιφθοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφθοῦς ἐκ κώλων τεσσαρωνκαίδεκα.

- Κῶλον 1. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Τρίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον.
- ” 2. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν.
- ” 3. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 4. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Δογματικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἢ πρώτη συζυγία ἐπίτριτος ἐκ μακρᾶς, βραχείας καὶ δύο μακρῶν ἢ δὲ δευτέρα ἐπίτριτος ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ δόγματιος καλούμενος ἢ δευτέρα ὅμως μακρὰ συλλαβὴ τοῦ δογμίου ἐνταῦθα διαιρεῖται εἰς δύο βραχείας.
- ” 5. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τῆς πρώτης διποδίας ἐκ τροχαίου καὶ δακτύλου, τῆς δευτέρας ἐκ τροχαίου καὶ ἀναπαίστου ὁ δὲ τελευταῖος ποῦς τρίβραχος. Τῆς δὲ τετάρτης ἐπιφθοῦ τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον ἔστι μὲν καὶ αὐτὸ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀλλ’ οὕτως $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ ἦτοι ἢ πρώτη ἐκ τροχαίων ἀμφοτέρων, ἢ δευτέρα ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου καὶ ὁ τελευταῖος ποῦς πυρρίχιος ἀντι χορείου.
- ” 6. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ἀντισπαστου τραπέντος εἰς ἰαμβικὴν διποδίαν, τοῦ δὲ δευτέρου εἰς τροχαϊκὴν, τοῦ δὲ τρίτου καταληκτικοῦ μείναντος καθαρῶς.
- ” 7. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Γλυκῶγειον.
- ” 8. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Φαλαίκειον ἦτοι ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τῆς δευ-

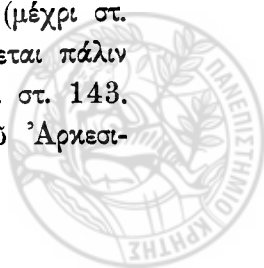

- Κῶλον 8. τέρας συζυγίας ὁ δεύτερος ποῦς ἐστὶν ἴαμβος· διότι ἢ ἐπικειμένη ὕψεια ποιεῖ τὴν προκειμένην συλλαβὴν τῆς λέξεως μακράν.
- ” 9. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—}$ Ἄντισπαστικὸν πενθημιμερὲς τὸ καλούμενον Δοχμιακόν.
- ” 10. $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Ἄντισπαστικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. Τοῦ μὲν ἀντιστοιχοῦντος κώλου τῆς α΄. ἐπιδου τῆς πρώτης συζυγίας ὁ δεύτερος ποῦς διελύθη εἰς τρίβραχον τοῦ δὲ ἀντιστοιχοῦντος τῆς γ΄. ἐπιδου τῆς δεύτερας συζυγίας ὁ δεύτερος ποῦς διελύθη.
- ” 11. $\text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—}$ Ὅμοιον τῷ ἐνδεκάτῳ κώλῳ τῆς στροφῆς.
- ” 12. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον. Τῆς πρώτης ἐπιδου τοῦ ἀντιστοιχοῦντος κώλου ὁ πρῶτος ποῦς, ὡς γίνεται παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς, δάκτυλος.
- ” 13. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ, ἀλλὰ καθαρὸν ἐν ἅπασιν τοῖς ἀντιστοιχοῦσι κώλοις.
- ” 14. $\text{—} \underline{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὅμοιον τῷ α΄. τῆς στροφῆς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Εὐθύς ἀρχόμενος ἐπαινεῖ τὸν Ἄρκεσίλαον ὡς μετ' ἀρετῆς χρώμενον τῷ μεγάλῳ πλούτῳ, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, καὶ ὃν παρὰ τῶν γονέων ἐκληρονόμησεν, ἔχων αἰεὶ βοηθὸν τὸν Κάστορα, ὅστις καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ καταβάλῃ τὴν στάσιν καὶ ἐπαναγάγῃ τῇ πολιτείᾳ τὴν τάξιν (ἀπὸ στ. 1-14.). Ἐπαινεῖ αὐτὸν καὶ ὡς σοφῶς διοικοῦντα

τὴν ἐκ θεοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ βασιλείαν, προστιθεὶς, ὅτι ἐπὶ δυσὶν ἔστιν ὄλβιος, καὶ διότι κατέχει τὴν βασιλείαν δικαίως, καὶ διότι ἐστεφανώθη νικήσας ἄρματι ἐν Πυθῶνι (ἀπὸ στ. 15-29). Ἐνταῦθα ἀναμιμνήσκων τὸν Ἄρκεσιλαον νὰ θεωρῆ αἴτιον τῆς νίκης τὸν θεόν, προτρέπει αὐτὸν νὰ φιλῆ καὶ τὸν Κάρβρωτον ἕξοχα τῶν ἐταίρων ἕνεκα τῆς φρονήσεως καὶ ἐπιτηδειότητος, ἣν ἐπιδείξατο ἠνιοχῶν ἐν τῷ ἀγῶνι· καὶ ἐκ τούτου ἐπαινεῖ τὸν Κάρβρωτον μέχρι στ. 70. Ἐνταῦθα παραμυθούμενος τὸν Ἄρκεσιλαον ἐπὶ ταῖς λύπαις καὶ πόνοις, οὓς κατέβαλε πρὸς κατάπασιν τῆς στάσεως, διὰ τῆς ἐκ τῆς Πυθικῆς νίκης εὐτυχίας, καὶ ἀποδιδούς τὸ αἴτιον τῆς καταπαύσεως ταύτης τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος εὐμενίᾳ καὶ ἀγάπῃ, ἣν ἔκπαλαι ἀπὸ Βάττου τηρεῖ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ, ἐκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν ὑμνεῖ τὸν Βάττον μέχρι στ. 84. Ἐντεῦθεν λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς πρὶν τοῦ Βάττου προγόνους τοῦ Ἄρκεσιλάου ὑμνῶν καὶ διηγούμενος περὶ αὐτῶν, μέχρις οὗ ἀφίκετο πάλιν εἰς τὸν Βάττον (στ. 103). Ἐντεῦθεν διηγεῖται περὶ τῶν ἔργων, ἃ ἐποίησεν ὁ Βάττος ἐν Κυρήνῃ, ἀφ' οὗ ἤγαγεν ἐκεῖ τὴν ἀποικίαν, μέχρι τέλους τοῦ βίου (στ. 126). Διηγεῖται, ποῦ ἐτάφη καὶ ὁ Βάττος αὐτὸς καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ βασιλεῖς οἱ τεθνεῶτες (μέχρι στ. 130). Ἐνταῦθα καιροῦ δοθέντος ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν Πυθικὴν νίκη, ἣν ὑμνῶν μέχρι στ. 143. ἄρχεται τῆς διηγήσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἄρκεσι-

λάου και τελευτᾷ αὐτὴν ἐν στ. 156. Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ εὔχεται τοῖς θεοῖς δύο· πρῶτον νὰ διατηρῶσι τὸν Ἀρκεσίλαον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ βασιλεύῃ τῆς πόλεως ἀταράχου· δεύτερον δὲ νὰ δώσωσιν αὐτῷ νὰ νικήσῃ και ἐν Ὀλυμπία.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Και ταύτην τὴν ᾠδὴν ἔγραφε τῷ αὐτῷ Ἀρκεσίλαῳ ἐπὶ τῇ αὐτῇ νίκῃ, ἐφ' ἣ ἐγράφη και ἡ προηγουμένη ᾠδὴ. Ἡ παρούσα ὁμῶς ᾠδὴ καίτοι φέρεται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι δευτέρα τὴν τάξιν, ἐστὶ γεγραμμένη προτέρα, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῆς ἡγουμένης ᾠδῆς. Ἐγράφη δὲ, ἵνα ἀσθῆ ἐν τῇ πομπῇ, ἣ ἔμελλε νὰ τελεσθῆ ἐν Κυρήνη μετὰ τὴν ἐκεῖ ἀφίξιν τῶν περὶ τὸν Κάρρωτον τὸν ἡνιοχῆσαντα ἐν Πυθῶνι. Ἡ δὲ πομπὴ αὕτη παρεσκευάσθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, και ἐκεῖθεν ἐπομπεύθη διὰ τῆς Σκυρωτῆς πλατείας μέχρι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ὁ Ἀρκεσίλαος ἀφιέρωσε τῷ Ἀπόλλωνι τὸν στέφανον. Ἐπόμενε δὲ και αὐτὸς ὁ Κάρρωτος παρῶν μετὰ τῶν ἐποίκων Ἑλλήνων, οὗς συνειλόχει ἐκ τῆς Ἑλλάδος (ὄρα Σχολ. εἰς στ. 34)· διὸ και ποιεῖται τοσοῦτον λόγον περὶ αὐτοῦ ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ διὰ τῆς Σκυρωτῆς ἀγυῖας διήλθεν ἡ πομπή, καταδηλοῦται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ ποιητής περιγράφει τὴν ὁδὸν ταύτην (στ. 120 και ἐξῆς). Ἡ παρούσα ᾠδὴ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει, ἣ μόνον νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἀρκεσίλαον ἐπὶ τῇ νίκῃ, οὐ και ἐπέτυχε δαιμόνιως ὁ ποιητής. Φαίνεται δὲ, ὅτι θαυμάσας τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἀρκεσίλαος παρήγγειλεν αὐτῷ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὅτε ἔμελλε νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς νίκης, νὰ ποιήσῃ και ἑτέραν ᾠδὴν πρὸς κῶ-

μον· και οὕτως ἐποίησε τὴν προγουμένην ᾠδὴν, ἢ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἀνάπτυξις ἐκείνης τῆς ἐννοίας, ἣν εἶχεν ἐν τῷ νῷ, ὅτε συντίθει ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς παρούσης ᾠδῆς τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀρκεσιλάου εὐχὴν «καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαί μάκαρες διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφὶ τε βουλαῖς μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοᾶ δαμαλίζοι χρόνον (στ. 159). ἀλλ' ἢ ᾠδὴ ἐκείνη, ὅσον θαυμαστὴ διὰ τε τὴν τέχνην καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐννοιῶν ἐστὶ, τοσοῦτον ἀπήρσεν, ὡς ἐγὼ τοῦλάχιστόν εἰμι πεπεισμένος, τῷ Ἀρκεσιλάῳ διὰ τὸ ἀπότομον τῶν συμβουλῶν καίπερ ἀλληγορικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς δοθεισῶν· σημεῖον δὲ τούτου, ὡς εἵπομεν καὶ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ἐκείνης τῆς ᾠδῆς, ἐστὶν, ὅτι τὴν 80 Ὀλυμπιάδα νικήσαντι ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Ἀρκεσιλάῳ οὐκ ἐποίησεν, ὡς βεβαιούμεθα ὑπὸ τῶν Π. Σ. ὁ Πίνδαρος ἐπίνικον. Οἱ Π. Σ. λέγουσιν, ὅτι πρὸς σύνθεσιν τῆς πρώτης ᾠδῆς ἐπληρώθη ὁ Πίνδαρος ὅλον τὸν μισθὸν παρὰ τοῦ Δαμοφίλου· καὶ ὅμως, οὐκ οἶδ' ὅπως, νομίζουσιν, ὅτι ἐκείνη ἢ ᾠδὴ ἐστὶ προγενεστέρα τῆς παρούσης· ἐστὶ μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ Π. Σ. νομίζουσι τὰ περὶ τοῦ Ἰάσονος ἀπλῶς ἱστορικὰς παρεκβάσεις· τὸ αἶνιγμα ὅμως (Πυθ. Δ. 467 κ. ἐξῆς) μόνον ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τινὰ, ὅτι οὐ μόνον τύραννός τις, ἀλλὰ καὶ ἰδιώτης οὐ δέχεται νὰ ἐπαινῆται ἔτι ὑπὸ ποιητοῦ, ὅστις ὑπ' ἐχθροῦ, οἷόν ἐνόμιζε τὸν Δαμόφιλον, ἐδέξατο ἅπαξ μισθόν, ἵνα ὕμνων δῆθεν γράφῃ τὰ ὑπ' ἐκείνου κελευόμενα.

Σ. α. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενής,
 Ὅταν τὶς ἀρετᾶ κεκρα-
 μένον καθαρᾶ βροτήσιος ἀνήρ,
 Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγη
 Πολύφιλον ἐπέταν· 5
 Ὡ θεόμοιρ' Ἀρκεσίλα,
 Σὺ τοί νιν κλυτᾶς
 Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων

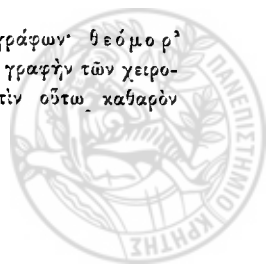
— Στ. 1-5. Ὁ πλοῦτος . . . ἐπέταν] «ὁ πλοῦτος τότε ἐστὶν εὐρυσθενής, ὅταν τις λαβὼν αὐτὸν παρὰ θεοῦ καὶ χρώμενος αὐτῷ σὺν ἀρετῇ καθαρᾶ, κτάται πολλοὺς φίλους». — ἀρετᾶ κεκραμένον] ἄριστον ἔπαινον τοῦ πλοῦτος τοῦ ἀρετῇ κεκραμένου ὅρα Ὀλ. Β'. 96· «τὸ γὰρ ἕτερον ἄνευ τοῦ ἐτέρου οὐκ ἀσφαλές ἐστίν· ὡς Καλλιμάχος (ὕμν. εἰς Δία 95.)

Ὁ ὅτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,

Ὁ ὅτ' ἀρετῇ ἀφένοιο . . .

μόνον οὕτως ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής ὄντως, καὶ μέγα ἰσχύει, ἐν κεκραμένον ἀρετῇ ὑπάρχει». Π. Σ. — καθαρᾶ] καὶ οὐχὶ ὑποκριτικῇ. — πότμου παραδόντος] ὅρα τὴν ἀντίθεσιν βροτήσιος. — πότμου παραδόντος] διότι πάντα τοῖς βροτοῖς εἶτ' ἀγαθὰ εἶτε κακὰ παρὰ

στ. 6. θεόμοιρ' ἡ γραφὴ τῶν χειρογράφων θεόμορ' ἐκ διορθώσεως. Ἐτήρησα ἐν τῷ κειμένῳ τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ τὸ μέτρον ἐστὶν οὕτω καθαρὸν χορημαβικόν.

θεῶν παραδίδονται. Ἔτι δὲ τῷ Ἀρκεσιλάφ καὶ ἡ βασιλεία καὶ τὸ κλέος τοῦ γένους καὶ ὁ πλοῦτος θεόπομποι τιμαὶ φύτευθεν (Πυθ. Δ.΄ 123). — ἀνάγκη αὐτὸν ἐπέταν] «ὅταν ἀνυψώσῃ αὐτὸν εἰς τὸν βαθμὸν ὥστε εἶναι ἐπέτην»· ἀνυψοῖ δὲ ὁ πλούσιος τὸν πλοῦτον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πολυφίλου ἐπέτου διὰ τῆς γενναίας καὶ ἀφειδοῦς χρήσεως αὐτοῦ πρὸς ἀπύκτησιν δόξης καὶ φίλων. — πολυφίλον ἐπέταν] «ὀπαδῶν, ἐπόμενον τῷ κεκτημένῳ οὐ μόνον ἀλλὰ μετὰ καὶ πολλῶν φίλων αὐτοῦ τοῦ κεκτημένου».

— Στ. 6-11. ὦ θεόμοιρ' . . . Κάστορος] «ὦ Ἀρκείλαε, ὃς ἐκ τῶν θεῶν εἴληφας τὴν βασιλείαν, οὐ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κλυτοῦ βίου κέχρησαι τούτῳ τῷ ἀρετῇ κεκραμένῳ πλούτῳ μετ' εὐδοξίας βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ χρυσαρμάτου Κάστορος» — θεόμοιρε] τὴν ἀγαθὴν μοῖραν τοῦ βασιλεύειν τῆς Κυρήνης ἔλαβεν ὁ Βάττος παρὰ τοῦ ἐν Πυθῶνι Ἀπόλλωνος ἕνεκα τοῦ βῶλου γῆς, ὃν ἔλαβεν ὁ Εὐφήμος, ὁ πρόγονος τοῦ Βάττου, ἐκ Λιβύης παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος (Πυθ. Δ.΄ 60 κ. ἐξῆς)· ἡ αὐτὴ μοῖρα μετεδόθη καὶ τῷ Ἀρκεσιλάφ τῷ ἀπογόνῳ τοῦ Βάττου. — νιν] «τὸν ἀρετῇ κεκραμένον πλοῦτον» Συναπτέον τῷ ἐπομένῳ μετανίσσεαι. — κλυτὰς . . . ἄπο] «ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος τῆς κλυτῆς αἰῶνος, τοῦ κλεινοῦ σου βίου»· ἔτι «εὐθὺς ἐλθὼν εἰς τὸν κλεινὸν βίον». Ὁ βίος αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς τῆς γεννήσεως ἦν κλυτός· διότι ἐγεννήθη ἐκ βασιλέως διαδόχος τῆς τε βασιλείας καὶ τοῦ πλοῦτου τῶν γονέων. Ἡ αἰὼν θηλυκῶς ἀντὶ ὁ βίος. — σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσσεαι νιν] «μετεβαίνεις μετ' εὐδοξίας ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα τῆς κλίμακος καὶ ἕδη βαίνεις εἰς ἐκείνην, ἐφ' ἧς κεῖται ὁ πλοῦτος. Κακῶς ἐκδέχονται οἱ ἐρμηνεύται τὸ σὺν εὐδοξίᾳ ὡς σημαῖνον τὴν δόξαν τοῦ ἀγωνίζεσθαι καὶ νικᾶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀγῶσι· διότι οὔτε πρὶν διαδέχεται τὸν πατέρα, οὔτε μετὰ τὴν διαδοχὴν ἠγωνίζεσθαι ἄλλην

Ἐκ τῆς ἐξουσίας

Μετανίσσεται ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·

10

Εὐδίαν ὡς μετὰ χειμέριον

Ἐκ τῆς ἐξουσίας
καταβύσσει μάκαιραν ἐστίαν.

Ἄ. α. Κ. ιδ'.

Σοφοὶ δὲ τοὶ κάλλιον

15

Φέροντι καὶ τὰν θεός-

νίκην, ἢ ἐκείνην, ἣν ἐν τῇ παρούσῃ ᾠδῇ ὕμνει· ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς νίκης ταύτης λέγει ἐν στ. 24 καὶ ἐξῆς· περὶ ἄλλης δὲ οὐδαμοῦ ἀναφέρεται. Σημαίνει ἄρα τὸ σὺν ἐξουσία «σὺν πράξεσι βασιλικαῖς ἢ στρατηγικαῖς καὶ λοιπαῖς, αἱ παρῆχον αὐτῷ δόξαν». — ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος] Ὁ νοῦς τοῦ ποιητοῦ ἐστὶν ὡς· ὁ Ἄρκεσίλαος ἀπὸ γενετῆς εἶχε προστάτην τὸν Κάστορα· οὗτος ἐκ παντὸς κινδύνου ἔσωζεν αὐτὸν καὶ ἐδόξαζε· τούτου τῇ βοήθειᾳ τελευταῖον κατέβαλε καὶ τὴν στάσιν, περὶ ἧς λέγει ἐν τοῖς ἐπομένοις «ἐὐδίαν... ἐστίαν». Καταβαλὼν λοιπὸν ὁ Ἄρκεσίλαος τῇ βοήθειᾳ τοῦ Κάστορος τὴν τελευταίαν ταύτην στάσιν, πρὸς ἔνδειξιν ἐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἀγαπῶντα τὴν ἱππικὴν καὶ τὴν ἀρματῆλασίαν, τὸν προστάτην τῶν ἐν ἄρματι ἀγώνων ἔπεμφεν εἰς Δελφοὺς τὸ ἄρμα, ἵνα ἀγωνισθῇ. Ὅθεν ἐνταῦθα τὸ ἐπιθετὸν χρυσαρμάτου ἐβλήθη ὁ ποιητῆς οὐχὶ ἵνα δείξῃ, ὅτι τῷ σὺν ἐξουσία ἐννοεῖ «ἐξουσίαν, ἣν ἐλάβρανε καὶ λαμβάνει νικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἄρματι ἢ κέλῃτι ἀγῶσιν, ὡς οἱ σχολιασταὶ ἐννοοῦσιν· ἀλλὰ πρὸς τὸν κόσμον τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς ἔνδειξιν, ὅτι ὤφειλεν ὁ Ἄρκεσίλαος νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἐγνωμοσύνην πέμπων ἄρμα εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, ἵνα ἀγωνισθῇ. Ὅτι δὲ ὁ Κάστορ

ἦν προστάτης καὶ τῶν οἶον δῆποτε κίνδονον κινδυνευόντων, οὐδενὸς ἔχομεν ἀνάγκην μαρτυρίας, ὅτε αὐτὸς ὁ Πίνδαρος λέγει, ὅτι ὁ Κάστωρ ἔσωσε τὴν ἐστίαν τοῦ Ἄρκεσιλάου ἐκ τῆς χειμερίας στάσεως. «Ἄνωθεν οἱ Βαττιάδαι καὶ Ἀριστοτέλης Λάκωνες ἦσαν, ὅθεν καὶ οἱ Τονδαρίδαι· ἀπὸ γὰρ Λακωνίων εἰς Θῆραν ἦλθον, ἀπὸ δὲ Θήρας εἰς Κυρήνην· ἐπιφανῶς ἄγουσιν οἱ Κυρηναῖοι τὰ Διοσκουρία Βάττου πρώτου καταδείξαντος τὴν εὐχὴν. Κέλητα καὶ χαλινὸν πρώτος Βελλεροφόντης κατέζευξε, ξυνωρίδα Κάστωρ, ἄρμα Ἐριχθόνιος ὁ Ἀθηναῖος, ἀστράβην Ὀξύλος ὁ Αἰτωλός. Καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. γ. 237) Κάστωρα θ' ἰππὸ δαμόν». Π. Σ. Κατὰ τὰς παρὰ τοῖς Π. Σ. μαρτυρίας καὶ τὸ ἐπίθετον χρυσάρματος ἀρμόζει τῷ Κάστορι, καὶ τὸ ὅτι εἶχεν αὐτὸν προστάτην ὁ Ἄρκεσιλαος ἔχει καλῶς.

— Στ. 12-14. Εὐδῖαν . . . ἐστίαν] «ὅστις, ὁ Κάστωρ, μετὰ τὸν χειμερινὸν ἐκείνον ὕμβρον τῶν πραγμάτων περὶ τὴν σὴν μακαρίαν ἐστίαν εὐδῖαν παρασκευάζει. Ὑπαινίττεται δὲ τὸν Κυρηναίων νεωτερισμὸν· στάσις γὰρ ἐνέπεσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον· ὃν δὴ χεῖμῶνα ἔφη». Π. Σ.

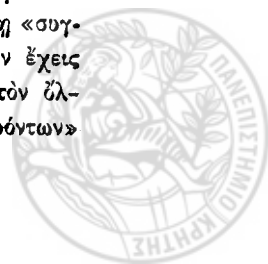
— Στ. 15-17. Σοφοὶ . . . δύναμιν] ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς μὴ ὑβρίζοντα, καὶ τοι μεγάλην δύναμιν ἔχει καὶ ἔνεκα τῆς βασιλείας καὶ ἔνεκα τοῦ πλοῦτου, ἀλλὰ σοφῶς καὶ μετρίως φρονοῦντα. Ὁ νοῦς «Σὺ τὴν ἐκ τοῦ πότμου παραδοθεῖσάν σοι βασιλείαν καὶ πλοῦτον κέκτησαι σὺν εὐδοξίᾳ ἀρετῇ κεκραμένα· διότι εἶσαι σοφός· οἱ δὲ σοφοὶ καὶ τῷ ἐκ θεοῦ δοθέντι πλούτῳ καὶ δυνάμει κάλλιον τῶν ἄλλων χρῶνται. — καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν] καλεῖ οὕτως τὸν πλοῦτον καὶ τὴν βασιλείαν, ἅπερ ἀμφοτέρᾳ εἰσι θεόδοτα· διότι ἡ μὲν βασιλεία ἐδόθη τοῖς Βαττιάδαις παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸν δὲ πλοῦτον αὐτὸς εἶπεν (στ. 4) ὅτι ὁ πότμος παρέδωκεν αὐτῷ. Τὸ καί ἐστι ἐπιδοτικὸς ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ «οὐ μόνον τὰ μικρὰ ἀγαθὰ

δοτον δύναμιν· σέ δ' ἐρχόμενον ἐν
 Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
 Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
 Ἔσσι μεγάλην πολίων, 20
 Ἔχει συγγενῆς
 Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον
 Γέρας τεῶ τοῦτο μι-
 γνόμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ

φέρουσι κάλλιον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα, τὰ θεόδοτα»· εἰς κατάληψιν τῆς ἐννοίας παράβαλε (Θεογν. στ. 153) τί κτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπηται ἀνθρώπῳ· καὶ (Ἰσθμ. Γ.' 1-4) Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχῆσαις . . . σὺν σθένει πλούτου, κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον. Ὅθεν ὁ νοῦς «τοῖς σοφοῖς καὶ ἡ μέγιστη δύναμις καὶ ὁ μέγιστος πλοῦτος οὐκ ἔχει κόρον» ἦτοι «οὐ ποιεῖ ὕβριστάς τοὺς σοφοὺς ἔχοντας ταῦτα τὰ ἀγαθὰ».

— Στ. 17-29. σέ δὲ ἐρχόμενον . . . ἄθυρμα] «Σὺ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ πολὺν ὄλβον κέκτησαι· πρῶτον μὲν, διότι τὸν ὄλβον τοῦ ὅτι εἶσαι βασιλεὺς μεγάλων πόλεων, τοῦτον ὁ σὺς ὀφθαλμὸς ὄρᾳ ἐν σοὶ διατηρούμενον καὶ προφυλαττόμενον ὑπὸ τῆς σῆς φρενός, ὡς αἰδοιέστατον βραβεῖον τῆς συγγενείας σου· δεύτερον δὲ, διότι νικήσας ἐν Πυθῶνι ἄδειςαι ἤδη ὑπὸ τοῦ χοροῦ τούτου τῶν ἀνδρῶν». Τὸ λίαν συνεπτυγμένον τοῦτο χωρίον ὁ Ἑρμάννος καὶ Boeckhius ἀνέπτυξαν, πρὸς οὐδ' οὐ κατὰ πάντα συμφωνῶ· οὗτοι οὐδαμῶς ἀπέβλεψαν εἰς τὰς λέξεις «ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ». — σέ δὲ . . . ἀμφινέμεται] «σέ δὲ ἀμφινέμεται, περιλαμβάνει ἢ εὐδαιμονία πολλὴ εἰσερχόμενον ἐν αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης». Ἡ ἔκφρασις αὕτη περὶ τοῦ δικαίου τῆς κατοχῆς τοῦ ὄλβου, ἦτοι τῆς βασιλείας, ὁμοιάζει κατὰ τι τῆ ἐν στ. 7-10 ἐκφράσει τῆς κατοχῆς τοῦ ἀρετῆ κεκραμένου

πλούτου. Τὴν εὐδαιμονίαν, ἦτοι τὸν ἕλβον διαιρεῖ εἰς δύο, πρῶτην τὸ εἶναι τὸν Ἄρκεσίλαον βασιλέα, δευτέραν τὸ ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ κωμᾶζεσθαι ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν. Εἰσέρχεται δέ τις εἰς τὸν πρῶτον ἕλβον μετ' ἀδικίας ἀφαιρῶν τὴν βασιλείαν ἀπὸ ἄλλου· εἰσέρχεται δὲ μετὰ δικαιοσύνης λαμβάνων αὐτὴν κατὰ κληρονομίαν ἐκ συγγενείας. Τοῦτο λοιπὸν λέγει ἐν τῇ κώλῳ «τὸ μὲν ὅτι . . . φρενί»· λέγει δηλαδῆ, ὅτι ὁ Ἄρκεσίλαος κέκτηται τὸν ἕλβον τῆς βασιλείας, λαβὼν αὐτὸν οὐχὶ ἀδίκως ἐξ ἀρπαγῆς, ἀλλὰ δικαίως ἐκ κληρονομίας. Ἦδη περὶ τοῦ δευτέρου ἕλβου τοῦ ἄδουσαι ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν. Εἰσέρχεται τις μετ' ἀδικίας μὲν εἰς τὸν δεύτερον ἕλβον, ὅταν κωμᾶζεται μὴ νικήσας ἐν ἀγῶσιν, μετὰ δικαιοσύνης δὲ, ὅταν κωμᾶζεται νικήσας. Λέγει λοιπὸν ἐν τῇ κώλῳ «μὰ κὰρ δὲ . . . ἀνέρων» ὅτι κέκτηται τὸ ἀγαθὸν, ἦτοι τὸν ἕλβον τοῦ ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἄδουσαι καὶ ψάλλεσθαι ὑπὸ τῶν χορευτῶν, λαβὼν αὐτὸν οὐχὶ ἀδίκως, ὡς ὅτε κόλακες ἄδουσί τινα καὶ ἐπαινοῦσιν· ἀλλὰ δικαίως, διότι ἐνίκησεν ἐν τῇ Πυθικῇ ἀγῶνι. — Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς ἐσσί, τοῦτο ὀφθαλμὸς ἔχει] = «τὸν μὲν ἕλβον, ὅτι βασιλεύεις, τοῦτον ὀφθαλμὸς ὀρά»· — τὸ μὲν] τὸ μὲν . . . τὸ δὲ, ἢ τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ. Ἄντι ὅμως τοῦ «τὸ δὲ» ἐπιφέρει ἀπλοῦν δὲ· μὰ κὰρ δὲ. — ὅτι ἐσσί] τὸ ὅτι εἰς. — ὀφθαλμὸς συγγενῆς] ὁ ὀφθαλμὸς σοῦ τοῦ Ἄρκεσιλάου, ὅστις εἶσαι συγγενῆς τοῦ ἕλβου, ἦτοι τῆς βασιλείας τῆς ἀπὸ πατρὸς εἰς παῖδα μεταβαινούσης, ἄρα «συγγενῆς καὶ κληρονόμος τῶν δικαίως καὶ οὐχὶ δι' ἀρπαγῆς, ἀλλὰ κατὰ κληρονομίαν τῶν ἀπὸ τοῦ Βάττου βασιλευόντων»· ἄρα δικαίως βασιλεύεις· ἄρα ἐν δίκῃ σὲ ἐρχόμενον ἀμφινέμεται πολὺς ἕλβος. Ἄντι λοιπὸν νὰ εἴπῃ «συγγενῆς σὺ ὢν τῶν ἀπὸ τοῦ Βάττου βασιλευόντων ἔχεις τοῦτο γέρας, (ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ἐν δίκῃ ἔχεις τὸν ἕλβον τοῦτον), τὸ μὲν «τῶν ἀπὸ τοῦ Βάττου βασιλευόντων»

Νῦν, κλεεννάς ὅτι
 Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
 Ἴπποις ἐλών, δέδεξαι
 Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

25

Ἐ. α'. Κ. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθουρμα. Τῷ σε
 Μὴ λαθέτω Κυράνα
 Γλυκὸν ἀμφὶ κάπον
 Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
 Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
 Φιλεῖν δε Κάρρωτον ἔξοχ' ἐταίρων·

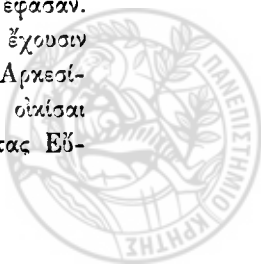
30

παραλείπει ὡς δυνάμενον νὰ ἐννοηθῇ· τὸ δὲ λειπόμενον «οὐ ὦν συγγενῆς ἔχεις» ἴσον ἐστὶ τῷ «ὁ ὀφθαλμὸς σοῦ τοῦ συγγενοῦς ὕντος ἔχει· τοῦτο δὲ πάλιν ἴσον «ὁ συγγενῆς σοῦ ὀφθαλμὸς»· ἢ ἀορίστως «συγγενῆς ὀφθαλμὸς ἔχει· τὸ δὲ «ὀφθαλμὸς ἔχει τοῦτο» ἴσον «ὀφθαλμὸς ὄρα τοῦτο» Ταῖς δὲ λέξεσι ταύταις «συγγενῆς ὀφθαλμὸς ἔχει τοῦτον τὸν ὄλβον τοῦ βασιλεύειν γέρας» βούλεται νὰ εἴπη, ὅτι δικαίως καὶ οὐχὶ ἐξ ἀρπαγῆς ἔχει τὴν εὐδαιμονίαν, τὸν ὄλβον τοῦ βασιλεύειν. — γέρας] βραβεῖον, οὐχὶ βεβαίως ἀρετῆς ἐνδοξῶν ἔργων· διότι τὰ ἐνδοξα ἔργα καὶ ἡ ἀρετὴ οὐ διδοῖ ὡς γέρας βασιλείαν· διότι οὕτως τὸ γέρας ἐστὶν ἀδικον· ἀλλὰ βραβεῖον καταγωγῆς ἐκ γένους βασιλικοῦ. — τοῦτο] ὅτι βασιλεὺς ἐστὶ μέγαλαν πολίων. — τεῶ φρενὶ μινύμενον αἰδοιέστατον γέρας] «ὀφθαλμὸς συγγενῆς ἔχει, ὄρα τοῦτο, τὸ βασιλεύειν σε, μινύμενον, δισκοῦμενον, κυβερνώμενον ὑπὸ τῆς σῆς φρενὸς ὡς δοθέν σοι βραβεῖον αἰδοιέστατον, σεβαστότατον». Τοῦτοις ἐπαινεῖ τὸν Ἀρκεσίλαον ὡς διέποντα τὴν βασιλείαν μετὰ φρονήσεως· ποίαν δὲ φρένα εἶχεν ὁ Ἀρκεσίλαος, δρα στ. 144 κ. ἐξῆς. Μίγνυται ἰτι τῇ φρενὶ

ἢ τῷ νῷ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ ὁ νοῦς ἀσχολείται περὶ τι. Ἐπισημείωσις: ἵνα τὸ πρῶτον κῶλον ἐκφρασθῇ ὁμοίως τῷ δευτέρῳ, ὡς ἂν τις μεταβάλαι «τὸ μὲν, ἐρχόμενος ἐν δίκῃ μάκαρ εἰς, ὅτι βασιλεὺς ἐσσι μεγάλαν πολίων, ὄρων ἕνεκα συγγενείας τὸ αἰδοίστατον τοῦτο γέρας τεῶ φρενὶ μινύμενον· τὸ δὲ, ἐρχόμενος ἐν δίκῃ μάκαρ εἰς, ὅτι καὶ νῦν κλεεννάς εὖχος κ. λ. — μάκαρ δὲ καὶ νῦν] ἴσον «τὸ δὲ, μάκαρ εἰς ἐρχόμενος ἐν δίκῃ, ὅτι καὶ νῦν» — καὶ νῦν] ὑπερβατόν· διότι ἡ θέσις τῶν λέξεων τούτων ἐστὶ μετὰ τὸ «κλεεννάς ὅτι». — ἀνέρων] «τῶν χορευτῶν τῶν ἁδόντων καὶ ψαλλόντων». — Ἄπολλώνιον ἄθυρμα] «ὄντα Ἄπόλλωνος παίρνιον· ὅτι Μουσηγέτης ὁ θεὸς· παιδιὰ γὰρ Ἄπόλλωνος ἡ χορεία». Π. Σ.

— Στ. 30-33. Τῷ σε μὴ λαθέτω . . . ὑπερτιθέμεν] «Σὺ μὲν οὖν ἐπὶ ταύτῃ τῇ εὐτυχίᾳ τῆς νίκης ἁδόμενος ἐν Κυρήνῃ μὴ κέλησο τῷ θεῷ ἀνατιθέναι τὴν αἰτίαν ταύτης». — τῷ] ἐπὶ τούτῳ, τῷ ἐλ εἶν εὖχος παρὰ Πυθιάδος· συναπτέον δὲ τῷ ἀειδόμενον. — ἀμφὶ κῆπον Ἄφροδίτας] «περὶ τὸ τέμενος τῆς Ἄφροδίτης» Boeckhiius «κῆπον Ἄφροδίτης τὴν χώραν τῆς Κυρήνης φησὶν· ὡς καλλίκαρπον καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφροδίτον». Π. Σ. Ὅρα καὶ Πυθ. Θ. 17 Σημ. — παντὶ . . . ὑπερτιθέμεν] «τὸ ἀνατιθέναι, τὸ νὰ ἀναθέτης παντὶ ἔργῳ, ἄρα καὶ τῇ σῇ ἐν Πυθῶνι νίκῃ θεόν, ἦτοι τὸ νὰ θεωρῆς παντός ἔργου αἴτιον θεόν, τοῦτο μὴ λαθέτω σε».

— Στ. 34. Κάρρωτον] «Ἔστι δὲ ἡνίοχος, ἐπιχώριον δὲ Κυρηναίοις τὸ ὄνομα· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τῷ Ἀρκεσίλαφ γυναικὸς πατέρα εἶναι τὸν Κάρρωτον ἔφασαν. Τὰ τοῦ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου περὶ Κυρήνης ἔχουσι οὕτω. Διαπίπτουσαν τὴν πράξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ τὰς Ἐσπερίδας οἰκίσει πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὐ-

- Ὄς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος 35
 Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
 φασιν Βαττιδᾶν
 Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
 Ἄλλ' ἀρισθάρματον,
 Ὅδατι Κασταλίας 40
 Ξενωθείς γέρας ἀμφ-
 έβαλε τσαΐσιν κόμαις,

φημον ἄγοντα, νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πα-
 τρίδα ἐστεφάνωσε καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἐσπερίδας συ-
 νέλεγεν (ἐκ τῆς Ἑλλάδος). Εὐφρημος μὲν οὖν ἐτελεύτα·
 Καρρῶτος δὲ τῆς Ἀρκεσιλάου γυναικῶς ἀδελφὸς διεδέ-
 ξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν· ὁ τοίνυν Πίνδαρος τοῖς
 ἐταίροις καθομιλῶν τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφρήμῳ τῷ
 Καρρῶτι προσῆψε· μόνῳ γὰρ κατώρθωτο, φησὶν, αὐτῷ
 ἀγαγόντι τὸ στρατιωτικόν (διότι ἤγαγε τὸ στρατιωτικόν)·
 δόξοιε δ' ἂν τούτοις συνάδειν καὶ τὸ μείζοσιν ἢ καθ' ἡνιο-
 χον τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις τὸν Πίνδαρον κεχρησθαι.
 ἐταῖρον γὰρ φησι καὶ εὐεργέτην τοῦ βασιλέως, ὅπερ ἂν
 εἰκότως ἐπὶ κηδεστοῦ λέγητο ἢ ἐπὶ ἡνιοχου· φησὶ γάρ,
 Ἐκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέ-
 τὴν ἀντιάσαι. Οἱ δὲ αὐτοργόν τινα τὸν Καρρῶτων
 γενόμενον ἡνιοχῆσαι τὸ ἄρμα, διὰ τὸ ἐπεικῶς τοὺς Κυ-
 ρηναίους ἀρματηλάτας εἶναι καὶ ἵππικους, ὥστε ἀμφό-
 τερα τῷ Ἀρκεσιλάῳ αὐτὸν κατεργάσασθαι, ἡμιοχῆσαι τε
 καὶ στρατολογῆσαι». Π. Σ. Διὰ τρία τινὰ ποιεῖται το-
 σοῦτον λόγον περὶ Καρρῶτου καὶ διότι τὴν συγγενῆς, καὶ
 διότι τὴν ἡγεμῶν τῶν ἐξ Ἑλλάδος συλλεγέντων ἐποίκων,
 καὶ διότι συνεπόμεπευε τὴν πομπήν.

στ. 37. Βαττιδῶν ἢ κοινὴ γραφή. Βαττιδῶν διάρ-
 θωσις ἐξ ἐνὸς χειρογράφ.

— Στ. 35-56. δε οὐ τὰν Ἐπιμαθέος . . . φυ-
 τὸν] «ὅστις Κάρρωτος ἐπανελθὼν ἐκ τῶν Δελφῶν οὐκ
 ἐκόμισε προφάσεις ἀτυχίας, ἀλλὰ περιέβαλε τῇ σῇ κόμῃ
 ἄριστον στέφανον νίκης διατρέξας ἐν ἄρματι δωδεκά-
 δρομον στάδιον· οὐδὲν δὲ τῶν σκευῶν τοῦ ἄρματος ἀ-
 γωνιζόμενος ἔθραυσεν· ἀλλὰ ἅπαντα τὰ τοῦ ἄρματος ἀρι-
 στότευκτα ἔργα κρέμανται ἀφιερωμένα εἰς τὸν θεὸν ἐντὸς
 οἰκῆματος κυπαρισσίνου πλησίον ἀνδριάντες, ἐν καθίδρου-
 σαν Κρήτες». — οὐ τὰν Ἐπιμαθέως θυγατέρα Πρόφασιν]
 «Ἐπιμαθέως λέγουσιν ὡς ἐπίπαν θυγατέρα τὴν Μετα-
 μέλειαν καὶ τὰ παραπλήσια, καθάπερ καὶ Προμηθέως τὴν
 Προμήθειαν· νῦν οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν πρόφασιν αὐτὴν
 Ἐπιμηθέως εἶπε θυγατέρα· οὐκ ἐκόμισεν οὖν σοι, ὦ Ἀρ-
 κησίλαε, φησὶν, ὁ Κάρρωτος λόγους καὶ προφάσεις,
 ἀλλὰ τὴν νίκην· εἰώθασι γὰρ οἱ ἤττηθέντες σκήπτεσθαι
 ποριζόμενοι προφάσεις τῆς ἤττης». Π. Σ. — ὀφινίου]
 «παρεισῆκται ὁ Ἐπιμηθεὺς ἀνόητος καὶ ἀπὸ τῶν ἀποβαι-
 νόντων, συμπτωμάτων καὶ παθῶν διδασκόμενος τὰ ἀσύμ-
 φора καὶ μεταμελόμενος, ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς Προμη-
 θεὺς καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος· διὸ καὶ τοῦνομα ἀπὸ
 τοῦ προμαθεῖν ἔσχεν. Ὁ ψινίου οὖν εἶπε, διὰ τὸ ὀφέ
 καὶ βραδέως τὰ συμφέροντα καὶ ἀσύμφορα καταλαμβά-
 νειν». Π. Σ. — ἄγων ἀφίκετο δόμους, θεμισκρεόντων]
 «οὐ τὴν τοῦ βραδέως βουλευσαμένου Ἐπιμηθέως Πρό-
 φασιν ἄγων εἰς τοὺς οἴκους τῶν Βαττιαδῶν, (τῶν σῶν
 Ἀρκησίλαε, οἰκῶν), τούτέστι τῶν Κυρηναίων, παρεγένετο·
 ὁ δὲ νοῦς τῷ λόγῳ, ὅτι οὐχ ἤττηθείς καὶ προφασισά-
 μενος αἰτίαν τῆς ἤττης ἦλθεν εἰς Κυρήνην, ἀλλὰ νική-
 σας». Π. Σ. — ἀλλ' ἀρισθάρματον γέρας] «ἀλλ' ἐξο-
 χώτατον ἐκ τῶν ἀρμάτων γέρας». Π. Σ. ἦτοι στέφανον
 ἄριστον ἐκ τῆς δι' ἄρματος νίκης. — ὕδατι . . . ἐξ-
 νωθεῖς] «φιλοξενηθεῖς παρὰ τῷ ὕδατι τῆς Κασταλίας». **Κασταλία** ἐστὶ πηγὴ ἐν Δελφοῖς· ὄθεν ἀντὶ τοῦ ὄλου
 «Δελφοῖς» ἔφη συνελθεσθῆναι τὸ μέρος· «παράγοντος

κρέματα, ὅποσα] «ἀλλὰ κρέμανται ἀφιερωμένα τῷ θεῷ ἅπαντα, ὅποσα»· τοῦ δὲ κρέμανται; ἐν κοιλόπεδον νάπει θεοῦ· ὅπερ ἐννοεῖται ἐκ τοῦ (ἐν στ. 50) ἐν κοιλόπεδον νάπος θεοῦ. — ὅποσα ἄγων ἐν κοιλόπεδον νάπος θεοῦ ἄμειψε Κρισαῖον λόφον] «ὅσα ἐκ τοῦ πλοίου τοῦ κομίσαντος ἐκ Κυρήνης εἰς Κίβραν, τὸν ναύσταθμον τῶν Δελφῶν, τὴν πομπὴν ἄγων εἰς τὸ κοιλόπεδον νάπος τοῦ θεοῦ, ἵνα ἐνταῦθα ἀγωνίστηται, ὅπου ἔκειτο τὸ στάδιον· εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἄγων ἄμειψε, παρήλθε τὸν Κρισαῖον λόφον». — χειριαρὰν τεκτόνων] «τῶν διὰ τῶν χειρῶν κατασκευαζόντων καὶ συναρμοζόντων τεχνιτῶν». — δαιδάλματα] σκεύη τοῦ ἄρματος τεχνηέντως κατασκευασμένα καὶ πεποικιλμένα· συνεκδοχικῶς ὅμως ἐννοεῖ τὸ ὅλον ἄρμα. — ἐν κοιλόπεδον . . . θεοῦ] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς, «ἄμειψεν ἀφικόμενος εἰς κοιλόπεδον νάπος θεοῦ. Ἔστι δὲ κοιλόπεδον νάπος θεοῦ τὸ αὐτὸ, ὅπερ (ἐν Πυθ. Στ. 8) ἔφη «πολύχρυσον Ἄπολλωνίαν νάπην· ὅπου ὄρα τὴν Σημεῖωσιν. — τὸ σφ' ἔχει . . . μέλαθρον] «ἔχει δὲ αὐτὰ τὸ κυπαρίσσιον μέλαθρον»· σχῆμα ἀσύνδετον, ἀντὶ τοῦ «τὸ δὲ σφ' ἔχει». Τὸ τὸ ἄρθρον τοῦ μέλαθρον· τὸ δὲ σφε ἀντὶ τοῦ αὐτὰ τὰ δαιδάλματα. Ὁ Π. Σ. τὸ σφε ἐρμηνεύει «ὅπερ τὸ ὕχημα». ἴσως θεωρεῖ τὸ σφε ἐνικῶ ἀριθμοῦ. — κυπαρίσσιον μέλαθρον] «οἶκος ἐστεγασμένος κυπαρίσσιαις δοκοῖς». Π. Σ. ἐκ τῶν δοκῶν τοῦ στέγους νὰ καλῆ τὸν ὅλον οἶκον κυπαρίσσιον οὐ μὴ δοκεῖ φαίνεται, ὅτι καὶ τὸ πλείστον τῶν τοίχων ἦν κυπαρίσσιον. — ὃν καθέσσαντο μονόδροπον φυτὸν] ὃν καθίδρυσαν ἕντα φυτὸν, ὃ μόνον ἐλήφθη ὡς ὕλη, ἐξ ἧς αὐτὸς ἐποιήθη· «μονόδροπον παρὰ τὸ μόνον αὐτὸ (τὸ φυτὸν) εἰληφθαι, δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν» Π. Σ. — τέγει Παρνασσίφ] «ἐντὸς τοῦ Παρνασσίου οἴκου». Ὅπερ εἶπε κυπαρίσσιον μέλαθρον, τοῦτο καλεῖ ἐνταῦθα τέγος Παρνασσίων· ἐπεὶ ἦν παρὰ τοὺς πρόποδας

Κρήτες θν τοξοφόροι τέγει
 Παρνασίῳ καθέσσαν- 55
 το, μονόδροπον φυτόν.

Ἄ. β. Κ. ιδ.

Ἐκόντι τοίνυν πρέπει
 Νόῳ τὸν εὐεργέταν
 Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
 Σὲ δ' ἠὺκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60

Μακάριος, ὃς ἔχεις
 Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
 Λόγων φερτάτων
 Μναμηΐον ἐν τεσσαράκον-
 τα γὰρ πετόντεσιν ἀ- 65
 νιόχοις ὄλον δίφρον κομί-
 ξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
 ἤλθες ἤδη Λιβύας πεδίου

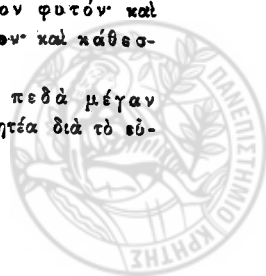
τοῦ Παρνασοῦ. Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ κυπαρισσίνου μελάθρου ἦν ὁ μονόξυλος ἀνδριάς, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐκρέμασαν τὰ σκευὴ τῶ ἀρματος ἕως καὶ τὸν δίφρον.

— Στ. 58. τὸν εὐεργέταν] «τὸν καλῶς τὸν ἀθλον τοῦτόν σοι καταπράξαντα» Δούκας.

— Στ. 59. ὑπαντιάσαι] «διὰ πομπῆς δεξιώσασθαι

στ. 55-56. Διορθώσεις ἐξ εἰκασίας καθέσσαν-το τὸ μόνδροπον καὶ καθέσσαν — θ' οἱ (αὐτῷ, δηλονότι τῷ θεῷ ἐκ τοῦ στ. 51. Νάπος θεῷ) μονόδροπον φυτόν καὶ καθέσσαν — τῷ (ταύτῳ, τῷ θεῷ) μονόδροπον καὶ καθέσσαν, — τὸν μονόδροπον φυτόν.

στ. 62. μετὰ μέγαν ἢ κοινὴ γραφὴ· πεδὰ μέγαν ὀλιγίστων μὲν χειρογράφων γραφῆ, ἀλλὰ προτιμητέα διὰ τὸ εὐφωνότερον.

αυτόν. — Ἀλεξιβιάδα] «ὦ Κάρρωτα, υἱὲ τοῦ Ἀλεξιβίου».

— Στ. 61-63. Μακάριος . . . φερτάτων μναμήϊον] «Μακάριος εἶσαι, ὦ Κάρρωτε· διότι μετὰ μέγαν πόνον, ὄν κατέβαλες εἰς τὸ καταπράξει τὸν ἄθλον, ἔχεις καὶ ἕτερον μνημεῖον ἐπαίνων καὶ δόξης». — καὶ πεδὰ μέγαν κάματον μναμήϊον] ἴσον «μετὰ μέγαν κάματον καὶ μνημεῖον». Τοῦτο δὲ πάλιν ἐτέθη βραχυλογικῶς· διότι τὸ πλήρες τῆς ἐννοίας ἔχει οὕτως «μετὰ μέγαν κάματον, ὅς ἐστι μνημεῖον φερτάτων λόγων, καὶ ἕτερον μνημεῖον φερτάτων λόγων». Ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει τὸ καὶ «οὐ μόνον μέγαν κάματον, ἀλλὰ καὶ ἕτερον μνημεῖον· τὸ δὲ μνημεῖόν ἐστιν, ὅτι τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐποίκων συλλογὴν καλῶς ἐτέλεσεν «διότι περὶ τὴν τῶν ἐποίκων συλλογὴν πολλὰ ἐταλαιπώρησεν». Π. Σ. — πεδὰ] καὶ πέδα, πρόθεσις Δωρ. ἀντὶ τῆς μετὰ. — λόγων φερτάτων] «λόγων καὶ ἐγκωμίων μεγίστων».

— Στ. 64-70. ἐν τεσσαράκοντα . . . πόλιν] αἰτιολογεῖ οὐχὶ τὸ μναμήϊον, ἀλλὰ τὸ πεδὰ μέγαν κάματον. «ὁ νοῦς· ἐν γὰρ τεσσαράκοντα καταπεσοῦσιν ἠνιόχοις ἄθραυστον καὶ ὑγιὰ τὸν δίφρον ἤγαγες (εἰς τὴν νίκην), καὶ ἀταράχῃ διανοίᾳ παρεγένου εἰς τὸ Αἰβύτης πεδίον ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων ἀγωνισμάτων, καὶ εἰς τὴν πόλιν Κυρήνην. — τεσσαράκοντα . . . ἀνιόχοις] «τεσσαράκοντα δίφροι οἱ συναγωνιζόμενοι τῷ τοῦ Ἀρκεσιλάου ἄρματι σονεθραύσθησαν κατὰ τὸν δρόμον· μόνον δὲ τὸ τοῦ Καρρώτου ὄχημα ἀπήμαντον ἤνυσε τὸ στάδιον». Π. Σ. — ὄλον δίφρον κομίξαις] ὀλόκληρον τὸν δίφρον κομίσας εἰς τὴν νίκην, σώσας· οὐχὶ κομίσας εἰς τὸ πεδίον Αἰβύτης· διότι ἀνέθηκεν αὐτῷ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν κυπαρισσίῳ μελάθρῳ. — ἀταρβαῖ ἤλθες] «ἤλθες εἰς τὴν πατρίδα ἀφῆβῃ καὶ ὑπερηφάνῳ ἐπὶ τῇ ἀνδραγαθίᾳ ψυχῇ καὶ οὐχὶ δευλῇ, ὡς ἐπανέρχονται οἱ ἡττημένοι». — ἐξ

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωῶν πόλιν.

70

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὐδ' ἔσεται ὁ Βάττου

Δ' ἔπεται παλαιὸς

Ἦλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,

Πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεινότατον

75

Ἐένουσι· κείνόν γε καὶ βαρύκομποι

Λέοντες περὶ δαίματι

Φύγον, γλῶτταν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν

ἀέθλων] σύναπτε τῷ ἀταρβεῖ φρενὶ «ἀταρβεῖ ἔνεκα τῶν ἀγλαῶν ἄθλων».

— Στ. 71. Πόνων . . . ἔσεται] «οὐδείς ἀνθρώπων ἄμοιρός ἐστι πόνων καὶ καμύτων, οὐτ' ἔσται ποτέ». Π. Σ. Τοῦ Heynii ἡ ἑρμηνεῖα ἐστὶν ἡ ὀρθοτάτη. «Nova sententia: Iterum attingit calamitatem temporum. ὄρα εἰς στ. 12». Βούλεται λοιπὸν ὁ Πίνδαρος τῇ παρούσῃ ἔνεκα τῆς Πυθικῆς νίκης εὐτυχίᾳ νὰ παραμυθησῆται τὸν Ἀρκεσίλαον ἐπὶ τῇ προσφάτῃ στάσει τῶν πολιτῶν, λέγων, ὅτι «οὐδείς τῶν ἀνθρώπων ὑπήρξεν, οὐδὲ θὰ ὑπάρξῃ, ὅστις οὐκ ἔδοκίμασε πόνους καὶ λύπας· ἀλλὰ τοῖς ἐπισυμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν πρέπει νὰ ἐπιλανθανώμεθα τῶν παρελθόντων κακῶν». Τὴν δὲ ἔννοιαν ταύτην ἐκφράζει σαφέστερον ἐν ταῖς πρὸς τὸν Θήρωνα συμβουλαῖς (Ὀλ. Β.' 36. κ. ἐξῆς).

— Στ. 72-75. ὁ Βάττου . . . φαεινότατον ἔένουσι] «ἀλλ' ὅμως ὁ ἦλβος τοῦ Βάττου παραμένει συγκιρνών τὰ κακὰ τοῖς ἀγαθοῖς, ὡς νῦν συνεκέρασε τὸ δυστύχημα τῆς στάσεως τῷ εὐτυχήματι τῆς νίκης. Ὁ ἦλβος οὕτως ἐστὶ πύργος καὶ ἀσφάλεια σώζουσα τὴν

πόλιν ἀπὸ τῶν στάσεων, καὶ προστασία τῶν ξένων». — ὁ παλαιός] ὁ πάλαι ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τῆς Πυθίας δοθεὶς τῷ Βάττῳ». — ἔμπας] ὅμως· ὁ νοῦς «καίτοι σοι τῷ Ἀρκεσιλάῳ συνέβη τὸ λοιπὸν τῆς στάσεως· ὅμως ἔπεταί σοι ὁ ἔλβος. — τὰ καὶ τὰ νέμων] διοικῶν καὶ συγκρινῶν τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, ποιῶν τοῖς ἀγαθοῖς λήθην τῶν κακῶν. — πύργος ἄστεος] ὡσπερ ὁ πύργος σώζει τοὺς πολίτας ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, οὕτω καὶ ὁ θεόδοτος ἔλβος τοῦ Βάττου ἔσωσε τὸ ἄστυ ἀπὸ τῆς στάσεως. — ἕμμα φαεινότατον ξένοισι] «ἕμμα περιθάλλον καὶ φωτίζον ὡς ἥλιος τοὺς ξένους»· ἦ, ἕμμα, δι' οὗ ὁρῶσιν φαεινότατα οἱ ξένοι προστατευόμενοι ὑπ' αὐτοῦ.

— Στ. 76-79. κείνόν γε . . . ὑπερποντίαν] «ἐκεῖνον βεβαίως τὸν ἔλβον καὶ οἱ βαρύκομποι λέοντες φοβηθέντες ἔφυγον, ὅτε ἐκ τῆς Θήρας ἀφίκετο καὶ ἤγαγε κατ' αὐτῶν ὁ Βάττος τοὺς νέους κατοίκους». — κείνον] οὐχὶ τὸν Βάττον, ἀλλὰ τὸν ἔλβον τοῦ Βάττου· διότι οὕτως καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τοὺς πρόγονους αὐτοῦ ἐστὶ φυσική· καὶ ἡ ἔννοια ποιητικωτέρα καὶ σαφεστέρα. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος διασαφηνίζει, τί ἐννοεῖ διὰ τοῦ ἐ κ ε ἰ ν ο ν, λέγων ἐν τῷ στ. 80. ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐνεποίησε τὸν αἰὸν φόβον τοῖς θηρσί· τοῦτο δὲ τί ἄλλο ἐστὶν ἢ ὁ θεόδοτος ἔλβος τοῦ Βάττου; Ὅθεν λίαν ἀπατώνται οἱ ἐννοοῦντες διὰ τοῦ ἐ κ ε ἰ ν ο ν τὸν Βάττον. — γλώτταν ὑπερποντίαν] «γλώσσαν διὰ τοῦ πόντου ἐλθοῦσαν οὐχὶ ἐπιχωρίων» τοῦτο δὲ πάλιν ἴσον «γλώσσαν ἀνθρώπων οὐχὶ ἐπιχωρίων, ἀλλὰ ὑπερποντίων, διὰ τοῦ πόντου ἐλθόντων, ἦτοι ξένων». Τὸ γ λ ῶ τ τ α ν οὐ σημαίνει τὸν χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐδὲ τὰς ἐπιφάδας, ἀς παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀρίσταρχος λέγει, ὅτι ὁ Βάττος εἰλῆφει παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλλὰ σημαίνει ποιητικῶς μὲν τὴν γλώσσαν τῶν περὶ τὸν Βάττον ἀποίκων, κυρίως δὲ τὸν τρόπον, ᾧ ἐχρῶντο εἰς ἀποσόβησιν τῶν θηρίων. ἢ ἀπλῶς τοὺς διὰ θαλάσσης ἐλθόντας κατοίκους. —

Ὑπερποντίαν.

Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
 Θήρας αἰνῶ φόβῳ,
 Ὅφρα μὴ ταμία
 Κυράνας ἀτελής
 Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὁ καὶ βαρειᾶν νόσων 85
 Ἀκέσματ' ἀνδρεσσι καὶ
 Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
 Δίδωσί τε Μοῖσαν, οἷς ἂν ἐθέλη,
 Ἀπόλεμον ἀγαγῶν
 Ἐς πραπίδας εὐνομίαν, 90
 Μυχόν τ' ἀμφέπει

ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν] «ἀφ' οὗ ἤγαγε κατ' αὐτῶν τοὺς
 νέους κατοίκους».

— Στ. 80-84. Ὁ δ' ἀρχαγέτας . . . μαντεύμασιν]
 «ὁ δὲ Ἀπόλλων ὁ διατάξας διὰ τοῦ χρησμοῦ τὸν Βάτ-
 τον νὰ γένηται ἡγεμῶν τῆς ἀποικίας, ὁ ἀρχηγέτης ἄρα
 τῆς ἀποικίας· οὗτος ἔδωκε τὴν δύναμιν καὶ τὸν ὕλβον
 τῷ Βάττω, ὥστε νὰ ἀποσοβήσῃ τὰ θηρία ἐμποιήσας αὐ-
 τοῖς αἰνὸν φόβον· ἄρα ὁ Ἀπόλλων ἔδωκε τοὺς λέοντας
 αἰνῶ φόβῳ· διότι ἄλλως τὰ μαντεύματα αὐτοῦ οὐκ ἠδύ-
 ναντο νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης».
 — Ἀπόλλων ἔδωκε φόβῳ] «ὁ Ἀπόλλων ἔδωκε διὰ τοῦ
 Βάττου φόβῳ τοὺς θήρας· πῶς; θεραπεύσας τὴν γλῶσσαν
 καὶ τὴν φωνήν, καὶ παρασχὼν αὐτῷ θεῖαν χάριν, ὥστε
 διὰ μὲν τῆς σοφίας νὰ γινώσκῃ τὰ ὠφέλιμα, διὰ δὲ τῆς
 εὐγλωττίας καὶ τῆς θείας χάριτος πείθων τοὺς λαοὺς νὰ
 ἐκτελῶσι αὐτά. — Ὅφρα μὴ . . . μαντεύμασιν] «ἵνα μὴ
 τὰ μαντεύματα τοῦ Ἀπόλλωνος γένωνται ἀτελεῖ τῷ Βάτ-

τω, ὃν ἐποίησε βασιλέα τῆς Κυρήνης· διότι εἰ μὴ ἐθεράπευε τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καὶ τὴν φωνήν, καὶ μὴ ἐδίδου ἔτι καὶ θεῖαν χάριν, πῶς ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ τὴν ἀποικίαν καὶ νὰ ἐξημερώσῃ τὴν χώραν, καὶ οὕτω νὰ καταστῇ τέλειος βασιλεύς; — ταμιά] ἀντὶ τοῦ βασιλεῖ — ἀτελῆς μαντεύμασιν] ὁ Ἀπόλλων γένοιτο ἀτελῆς κατὰ τὰ μαντεύματα, ἃ ἔδωκε τῷ Βάττω.

— Στ. 85-90. Ὁ καὶ βαρειᾶν . . . εὐνομίαν] Ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἰασησῶς τῆς γλώσσης καὶ τῆς φωνῆς τοῦ Βάττου, ἦν ὑπηγνίστατο ἐν ταῖς (στ. 80.) ἔδωκ' Ἀπόλλων θῆρας φόβῳ, λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ περὶ τῆς ἰατρευτικῆς ἰδιότητος τοῦ θεοῦ· ἧς ἔνεκα μάλιστα ἐτιμάτο παρὰ τοῖς Βατιάδαις· ἐκ δὲ ταύτης ὀρμώμενος, ἀναφέρει καὶ τὴν ἰδιότητα, ὅτι αὐτὸς ποιεῖ κιθαριστὰς καὶ μουσικοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην δὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ θεοῦ διὰ τοῦτο ἀναφέρει, διότι καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος ἦν μουσικός (ἕρ. στ. 152.) — ἄνδρεςσι καὶ γυναῖξί] ὑποπτεύω, ὅτι ἢ σύζυγος ἢ θυγάτηρ τοῦ Ἀρκεσίλαου ἐκ μεγάλης ἀσθενείας ἐσώθη, ὅπερ οἱ περὶ τὸν Ἀρκεσίλαον ἀπέδωκαν τῷ Ἀπόλλωνι· διότι ἄλλως ἢ διαίρεσις εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας ποιεῖ τὸν λόγον λίαν χαλαρόν. — δίδωσι . . . εὐνομίαν]. Τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ἔπαινον ἅμα καὶ εἰς συμβουλὴν τοῦ Ἀρκεσίλαου. Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Ἀπόλλων θέλων νὰ βασιλεύῃς ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐνομίᾳ ἔδωκέ σοι τὴν κιθαριστικὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν μουσικὴν.

— Στ. 91-96. μυχὸν . . . Αἰγυμιοῦ τε] Διὰ τούτων ἀναβαίνει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους τοῦ Ἀρκεσίλαου, ἵνα ἀπ' αὐτῆς ὑμῶν καταβῆ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀρκεσίλαον ὁ νοῦς «καὶ διοικεῖ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντικὸν ἄδυτον, ἐξ οὗ διδοὺς διὰ τῆς Πυθίας χρησμούς ἐνέφικσε καὶ εἰς Λακεδαιμόνα καὶ εἰς Ἄργος καὶ εἰς τὴν Μεσσήνην τοὺς ἐγγόνους τοῦ Ἡρακλέους καὶ Αἰγυμιοῦ». — τῷ] ᾧ μαντήφ. «χρησμοῦ γὰρ οὗτοι κατήλθον προστάξαντος τοῦ

Μαντήϊον τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἐν τ' Ἄργεϊ καὶ
Ζαθέα Πύλῳ ἔνασσεν ἄλ-
κάντας Ἡρακλέος

95

Ἐκγόνους Αἰγίμιου τε· τὸ δ' ἐ-
μὸν γαρούοντ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος.

Ἄ. γ'. Κ. ιδ'

Ὅθεν γεγενναμένοι

Ἴκοντο Θήρανδε φῶ-

100

τες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὗ
Θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν

Ἀπόλλωνος». Π. Σ. — καὶ Πύλῳ] «ἀπὸ τῆς Πύλου τὴν Μεσσήνην σημαίνει· οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν Πύλον, ἣς ὁ Νέστωρ ἠγεῖτο, οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσσήνην διδόασιν. Τριμερῆς δὲ ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν διαίρεσις· οἱ μὲν γὰρ Ἀριστοδήμου παῖδες Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης ἔσχον τὴν Λακωνικὴν, ὁ δὲ Τῆμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσήνην». Π. Σ. — ἔνασσεν] «παρὰ τοῦ ν α ἰ ω» Δούκας. — ἄλκάντας ἐκγόνους Ἡρακλέους Αἰγίμιου τε] «Ἐξ ἀνθρώ-

στ. 96-97. Μεταμελεῖ μοι, ὅτι παρεδεξάμην ἐν τῷ κειμένῳ τὴν γραφὴν γαρούοντ'· διότι κρείσσων νῦν μοι δοκεῖ ἢ γραφὴ τὸ δ' ἐμὸν γαρούεν τ' ἀπὸ Σπάρτας, καὶ μᾶλλον τῇ ἐννοίᾳ ἀρμόζουσα· διότι κατὰ τὴν γραφὴν ταύτην ὁ νοῦς ἐστὶν οὗτος «Τὸ δὲ ἐμὸν χρέος οὐκ ἔστι νῦν νὰ γαρούω, νὰ ἄδω τὸ ἐπήρατον κλέος, ὃ ἔλαβον οἱ Αἰγεῖδαι, οἱ ἐμοὶ πρόγονοι, οἱ συμμαχήσαντες τοῖς ἐκγόνοις τοῦ Ἡρακλέους καὶ Αἰγίμιου κατήγαγον αὐτοὺς εἰς Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην καὶ Πύλον· ἀλλ' ἐπειδὴ νῦν ὁμνῶ τὸν Ἀρκεσίλαον, τὸ ἐμὸν χρέος ἐστὶ νὰ γαρούω τὸ ἐκ τῆς ἀπὸ Σπάρτης εἰς Θήραν ἀποικίσεως κλέος· διότι τοῦτο τὸ κλέος κατέρχεται καὶ εἰς Ἀρκεσίλαον τὸν ἀπόγονον τοῦ Βάττου τοῦ μετὰ τῶν Αἰγεῖδῶν ἐκ Θήρας εἰς Κυρήνην ἀποικίχσαντος».

πων γενομένων Θησέως καὶ Ἡρακλέους, οἱ τοῦ Θησέως ἀπόγονοι φοβηθέντες, μὴ τι αὐτοῖς νεωτερισθῆ ἀπὸ τῶν τοῦ Ἡρακλέους ἀπογόνων, ἔξωσαν αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἑαυτῶν· οὔτινες ἔξωσθέντες ἀπῆλθον εἰς τὴν Πυθῶνα, ὥστε λαβεῖν χρησμὸν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τί ποιητέον· ἀκούσαντες οὖν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι Καλέσατε εἰς βοήθειαν, ὣτινι ὁ πατὴρ ὑμῶν Ἡρακλῆς πλείονως ἐβοήθησεν, ἦλθον εἰς τοὺς Αἰγείδας ἐν Ἀθήναις· τῇ πατρὶ γὰρ τούτων Αἰγεί ἦν βοηθήσας καταπολὺ Ἡρακλῆς· τούτων δὲ τῶν Αἰγείως ἀποστραφέντων αὐτοὺς, ὧδε κάκεισε περιπλανώμενοι ἦλθον ἐν ταῖς Θήβαις, ἐν αἷς εἰσερχόμενοι ἤκουσαν κήρυκός τινος λέγοντος· εὐχόμεθα καλὰ ταῖς Αἰγείδαις· συμβαλόντες νῦν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῶν ἐκεῖσε Αἰγείδων δοῦναι τὸν χρησμὸν τὸν Ἀπόλλωνα, προσῆλθον αὐτοῖς· οὗς καὶ λαβόντες βοηθοὺς ἀπῆλθον καὶ κατόκησαν τῇ συμμαχίᾳ αὐτῶν ἐν τῇ Λακεδαιμόνι, ἐν τῇ Ἄργει καὶ ἐν τῇ Πύλῳ, μεθ' ὧν καὶ οἱ τοῦ Αἰγιμοῦ παῖδες, Δύμας καὶ Πάμφυλος». Π. Σ. Ὅρα καὶ σχολ. εἰς Πύθ. Α.΄ 121.

— Στ. 97-108. τὸ δ' ἐμὸν . . . πόλιν] «τὸ δὲ ἀπέραστον κλέος τῶν ἐμῶν προγόνων τῶν Αἰγείδων φημίζουσιν οὐχὶ ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπὸ Σπάρτης ἀναχώρησιν αὐτῶν· διότι ἀυξήθέντες οὐκ ἐνέμειναν, ὡς οἱ ἔκγονοι τοῦ Αἰγιμοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλ' ἀνεχώρησαν εἰς Θήραν οὐχὶ ἄνευ βοήθειας θεῶν, ἀλλὰ μοιρὰ τις θεία τὴν θεοσεβῆ ταύτην ἀποικίαν ἤγεν. Ἐκ δὲ τῆς Θήρας ἀναλαβόντες, ὧ Ἀπολλων, τὴν ἑορτὴν τῶν σῶν Καρνείων καὶ κομίσαντες εἰς Κυρήνην, ἐν θυσίαις καὶ ἑορταῖς τούτων τῶν Καρνείων σεβαστὴν ποιῶσι τὴν πόλιν τῆς Κυρήνης». Ἐν τῇ ἡγουμένῳ κώλῳ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀπόλλων διὰ χρησμοῦ ἐνέγκισεν εἰς Σπάρτην τοὺς Ἡρακλεῖδας μετὰ τῶν ἐγγόνων τοῦ Αἰγιμοῦ· περὶ δὲ τῶν Θηβαίων Αἰγείδων οὐδὲν εἶπε, καίτοι καὶ αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων κατόκησεν εἰς Σπάρτην καὶ οὗτοι τὰ μάλιστα

Πολύθυτον ἔρανον.

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,

Ἄπολλον, τεὰ

105

Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-

ἐβοήθησαν τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν κάθοδον, καὶ μάλιστα τὴν Δωριδα ἀποικίαν τῶν Λακεδαιμονίων (ἕρ. Ἰσθμ. Ζ. 18). Διὰ τί δὲ οὐκ ἐμνημόνευσε καὶ αὐτῶν; διότι ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Πινδάρου εἰ καὶ μὴ ὄλως ἐξελελοίπεσαν ἐν Σπάρτῃ οἱ Αἰγείδαι, ἀλλ' ὄλως ἄσημοι ἦσαν ἵνα μὴ λοιπὸν καταλίπη τοὺς ἑαυτοῦ προπάτορας Αἰγείδας Θηβαίους ἐν λήθῃ καὶ ἀγνοίᾳ, λέγει ἐνταῦθα, ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐκλείσθησαν ἐν Σπάρτῃ, ἀλλὰ ἐπεὶ ἐν αὐτῇ ἐπολλαπλασιασθήσαν, ἀπέκησαν εἰς Θήραν καὶ ἐκεῖ ἔλαβον κλέος· ἐκεῖθεν δὲ ἀπέκησαν ἐν εὐκλείᾳ μετὰ τοῦ Βάττου εἰς Λιβύην. Οὕτω λοιπὸν ὁ ποιητὴς εὗρε τρόπον καὶ τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους Θηβαίους ὄντας, τοὺς Αἰγείδας, νὰ ἐπαινέσῃ καὶ ἑαυτὸν ὡς Θηβαῖον συγγενῆ τῶν Κυρηναίων ἕνεκα τῶν Αἰγείδων νὰ ἀποδείξῃ. — τὸ δ' ... κλέος] ἡ σύνταξις «τὸ δὲ ἐμὸν ἐπήρατον κλέος γαρῖοντι (γαρῖουσι) ἀπὸ Σπάρτας». — τὸ δ' ἐμὸν ἐπήρατον κλέος] Ἄντι νὰ εἴπῃ «τῶν δὲ Αἰγείδων τῶν ἐμῶν πατέρων τὸ ἐπήρατον κλέος»· τὸ μὲν «τ ὦ ν ἐ μ ὦ ν» κατ' ἔφελξιν

στ. 103. πολύθυτον ἐς ἔρανον, γραφὴ τῶν χειρογράφων. Ἡ ἐς ὅμως οὐδεμίαν ἔχει χώραν ἐνταῦθα, οἷαν δὴποτε ἐξήγησιν καὶ ἀν θέλῃς νὰ δῆς τῆ τε χωρίφ ὄλφ καὶ ταῖς λέξεσι πολύθυτον ἔρανον. Ὅθεν ἡ ἐς προῆλθεν ἐξ ἀντιγραφείας, ὅστις οὐκ ἠδύνατο μὲν ἕνεκα τοῦ δυσκόλου τῆς καταλήψεως τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων τούτων νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ, ὁρμώμενος δὲ ἐκ τῆς λέξεως ἄγεν τῆς κίνησιν σημαίνουσης ἐτόλμησε νὰ ἐπενέγκῃ διόρθωσιν προσθεῖς τὴν πρόθεσιν ἐς. Ἀλλὰ καὶ λειπούσης τῆς προθέσεως, οὐκ ἐξάγεται ἔννοια ἐκαναπαύουσα ἄλλως, ἢ ἐὰν ταῖς λέξεσι πολύθυτον ἔρανον ἀπαδῆς συνεκδοχικτὴν σημασίαν, ὡς ἐποίησαμεν ἐν ταῖς σημειώσεσιν.

ἤρμωσε τῷ «ἐπήρατον κλέος» καὶ οὕτως ἐγένετο «τὸ ἐμὸν . . . κλέος». Ἐπειδὴ δὲ οὕτως ὁ λόγος ἔμελλε νὰ γένηται ὅλως ἀσαφής· διὰ τοῦτο τὸ μείναν «Αἰγιδῶν πατέρων» ἔθηκε πρὸς σαφήνειαν καὶ ἐπεξήγησιν ἐν τῷ Στ. 101. «φῶτες Αἰγείδαι ἐμοὶ πατέρες». — γαρύοντι] γαρούουσιν, ὕμνοῦσιν οἱ ποιηταί. — ἀπὸ Σπάρτας] ὡς παρ' Ὀμήρῳ ἀπ' Ἄργεος (Ἰλ. Μ. 70.) καὶ ἀλλαχοῦ σημαίνει ἢ ἀπὸ τὸ μακρὰν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· «τὸ κλέος μακρὰν ἢ ἔξω τῆς Σπάρτης γενόμενον». Ποῦ δὲ ὦν τὸ ἐμὸν κλέος γαρούουσιν οἱ ποιηταί; ἐν Θήρᾳ καὶ ἐκεῖθεν ἐν Κυρήνῃ, ὡς ἐξηγεῖται ἐν τοῖς ἐπομένοις. — ὄθεν] ἐκ τῆς Σπάρτης. — γεγενναμένοι] «μετὰ γενεάς». — οὐ θεῶν ἄτερ] «οὐκ ἄνευ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν». — ἐμοὶ πατέρες] οὐ λέγει ὁ Πίνδαρος τοὺς εἰς Θήραν ἀποικήσαντας Αἰγείδας πατέρας, διότι ἦν ἐκ τῆς ἐν Θήρᾳ φυλῆς τῶν Αἰγιδῶν, ὡς τινες νομίζουσιν, ἀλλ' ἀπλῶς διότι καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν Θηβαῖοι, καὶ ὁ ποιητὴς Θηβαῖος. — ἀλλὰ μοῖρά τις] ὁ Ἀπόλλων. — πολύθυτον ἔρανον] συνεκδοχικῶς ἀντὶ νὰ εἴπῃ «τοὺς πολλὰς καὶ μεγάλας δι' ἐράνου θυσίας τελοῦντας» λέγει τὴν πράξιν τῶν τελοῦντων. Ἐννοεῖ δὲ τὸ θρησκευτικὸν ἔθος τῶν Αἰγιδῶν, οἵτινες ἐτίμων μάλιστα τὸν Καρνεῖον Ἀπόλλωνα, καὶ ἔθνον μεγαλοπρεπέστατα, ἐξ ἐράνου βέβαια ἀπάσης τῆς φυλῆς, εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος· τοῦτο δὲ εἰκάζεται ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἐφόρου λέγοντος «Ἦλλον καὶ τοὺς ἄλλους Ἡρακλείδας ἐπερωτᾶν τὸν θεόν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμαχούς· τὸν δὲ ἀναλεῖν πρώτους Αἰγείδας παρακαλεῖν· τοὺς δὲ Ἡρακλείδας ἐλθεῖν εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις Αἰγείδας, παρακαλοῦντας αὐτοὺς πρώτους εἰς συμμαχίαν· τῶν δὲ ἐν Ἀθήναις Αἰγιδῶν ἀποστραφέντων αὐτούς, φασὶ τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντάς τινας τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς

ζομεν Κυράνας ἀγα-
κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλέ-
να γὰρ μόνον, καπνωθεῖ-

110

Αἰγείδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθὰ, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν καὶ νομίσαι δεῖν τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν Αἰγείδας μετελθεῖν συμμάχους προτέρους» Παράβαλε πρὸς ταῦτα τοῦ Ἐφόρου καὶ τὸ Π. Σ. «τοὺς γὰρ Αἰγείδας κατὰ χρησμόν ἀπὸ Θηβῶν λαβόντες (οἱ Ἡρακλεῖδαι) ἀπὸ ἐορτῆς Καρνείου Ἀπόλλωνος δειπνοῦντας ἐπήγαγον». Πῶς λοιπὸν ἄλλως ἐθυσίαζον καὶ ἐδείπνουν οἱ Ἀγείδαι, ἢ κατ' ἔρανον; διὰ τοῦτο ἄρα ἐνταῦθα ἀντὶ νὰ ὀνομάσῃ αὐτοὺς, ὀνομάζει τοὺς εἰς τὰς θυσίας, ἃς εἰώθασι τελεῖν, ἔρανους. — ἐνθεν] ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Θήρας. — ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεία] ἀναλαβόντες πάλιν τὸ αὐτῶν θρησκευτικὸν ἔθος τοῦ ἐορτάζειν μετὰ πολλῶν θυσιῶν τὴν ἐορτὴν τῶν σῶν Καρνείων οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι Αἰγείδαι». Ὅ, τι μετὰ ἀσαφείας εἶπε πολὺ θυτον ἔρανον, τοῦτο ἐνταῦθα διασαφεῖ καλῶν Καρνεία· «Καρνείος Ἀπόλλων ἀπὸ τινος Καρνείου (Κάρνου) μάντεως, οὗ φονευθέντος ὑπὸ Ἀλήτου τοῦ Ἡρακλείδου ὕργισθεις ὁ Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν· θέλοντες νῦν ἐξιλεώσασθαι τὸν θεὸν ἐποίησαν αὐτῷ ἐορτὴν καλέσαντες αὐτὴν ἀπὸ Κάρνου Καρνείαν, ἐξ ἧς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἐκάλεσαν Καρνείον». Π. Σ. — ἐν δαιτὶ . . . πόλιν] Διὰ πηδῆ-

στ. 107. σεβίζομεν, γραφὴ τῶν χειρογράφων. Οὐδαμῶς συμφωνῶ ἐκείνοις τοῖς κριτικοῖς, οἵτινες ἐκ τοῦ ἀσυμβεβάστου τοῦ μέτρου εὐθὺς εἰκάζουσι νοθεῖαν τοῦ κειμένου· ἐγὼ γοῦν ἅπαν τὸ χωρίον θεωρῶ γνήσιον καὶ ἐξάγω ἀρίστην ἔννοιαν, μὲν παραδέξωμαι ὑποκείμενον τοῦ σεβίζομεν τὸ «ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι» τὸ δλον ἀντὶ τοῦ μέρους «οἱ Αἰγείδαι οἱ ἐμοὶ πατέρες».

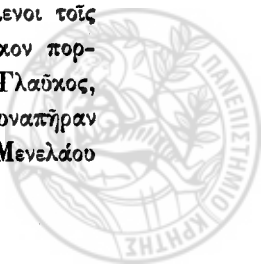
ματος μετέβη εἰς τοῦτο, δέον μεταβῆναι ὡδε· ἀναδε-
ξάμενοι Καρνεῖα καὶ μεταγαγόντες εἰς
Κυρήνην, ἐν δαιτὶ σεβίζομεν κ. τ. λ. — ἐν
δαιτὶ] ἐν θυσίαις καὶ εὐωχίαις εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου
Ἀπόλλωνος τὰ Καρνεῖα ἐορτάζοντες. — σεβίζομεν] καὶ
ἐνταῦθα συνεχδοχῇ ἀντὶ σεβίζουσιν οἱ Αἰγείδαι δηλαδὴ
οἱ ἔμοι πατέρες. Ἐπειδὴ δηλονότι οἱ Αἰγείδαι οἱ μετα-
βάντες εἰς Κυρήνην ἦσαν Θηβαῖοι, ἀντὶ τοῦ μέρους εἶπε
τὸ ὄλον «ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι σεβίζομεν». Τούτοις βούλεται
νὰ ἐπιδείξη πλαγίῳ τῷ τρόπῳ, ὅτι ἡ Κυρήνη ἐστὶν ἀποι-
κία μᾶλλον Θηβαϊκὴ ἢ Σπαρτιατικὴ. — Κυράνας τῆς
Νύμφης Κυρήνης.

— Στ. 109-112. ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι . . .
ἴδον ἐν Ἄρει] «ἦντινα Λιβύην οἰκοῦσι καὶ κατέχουσιν οἱ
πολεμικώτατοι ξένοι οἱ τοῦ Ἀντήνορος παῖδες· σὺν γὰρ
τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Μενελάῳ παρεγένοντο, ἐπειδὴ τὴν
πατρίδα πορθηθεῖσαν ἐθεάσαντο κατὰ πόλεμον». Π. Σ.
ἔχοντι τάν] «ἦν πόλιν ἔχουσιν ὡς θεοί»· διότι οἱ Κυρη-
ναῖοι ὡς θεοὶς προσφέρουσι τοῖς Ἀνηγορίδαις λατρείας
καὶ θυσίας. — σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον] «οὕτω τὴν ἱστο-
ρίαν ἐκτίθενται· οἱ Ἀνηγορίδαι φιλοφρονητικώτερον διέ-
κειντο πρὸς τοὺς Ἕλληνας· φησὶ γὰρ ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ
Ἀντήνωρ (Ὅμ. Ἰλ. γ. 205. κ. ἐξῆς)

Ἦ δὲ γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀ-
δυσσεύς,

. . . σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι
φίλησα.

καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ κατὰ τὴν πόρθησιν παρδαλίαν τῷ
Ἀντήνορος οἴκῳ παρηώρησαν σημεῖον ποιούμενοι τοῖς
οἰκείοις στρατιώταις τοῦ μηδένα ὡς πολέμιον οἶκον πορ-
θησαι· οἱ δὲ παῖδες τοῦ Ἀντήνορος τρεῖς ὄντες Γλαῦκος,
Ἀκάμας, Ἰππόλοχος διαφυγόντες τὸν πόλεμον συναπῆραν
μὲν τῷ Μενελάῳ· κατὰ δὲ τὴν πλάνην τοῦ Μενελάου

σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

Ἐ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἐν Ἄρει τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος

Ἐνδοκέως δέκονται

Θυσίαισιν ἄνδρες

115

Ἰχνέοντες σφε δωροφόροι,

Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θαοῖς

Ἄλως βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.

Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα

Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν

120

εἰς Λιβύην ἐλθόντες οἱ Ἀντηγορίδαι παρ' Ἄμνακι τῷ βασιλεῖ Λιβύων ἤκησαν μὴ βοσλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τῷ Ἰλιον πεπορθηκόσι· μεθ' ἱκανὸν δὲ χρόνον ἔκτισαν καὶ τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάσσης λόφον Ἀντηγοριδῶν ἐπικεκλημένον». Π. Σ.

— Στ. 113-118. τὸ δ' ἐλάσιππον . . . ἀνοίγων] «τὸ δὲ ἱπικιώτατον ἔθνος τῶν ἀνδρῶν ἐκειῶν, οὗς Ἀριστοτέλης ναυσὶν ἤγαγεν· οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐπιμελῶς θυσίαις τιμῶσι καὶ θεραπεύουσι τούτους τοὺς Ἀντηγορίδας ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς καὶ δῶρα προσφέροντες». — τὸ ἐλάσιππον ἔθνος ἄνδρες] ὄρα τὸν ἔπαινον τῶν Κυρηναίων ὡς ἀνδρῶν ἱπικῶν ἐν Πυθ. Δ. 29. κ. ἐξῆς. Τὸ δὲ ἄνδρες συναπτεῖν τῷ ἔθνος. Ὅσοι παραδεχόμενοι τῷ «τὸ ἐλάσιππον ἔθνος» αἰτιατικῆν ὡς ἀντικείμενον τοῦ δέκονται, λελήθασιν, ὅτι τὸ σφε, εἴη ἂν τότε περιττὸν παρὰ Πινδάρφ. Ἐτι δὲ καὶ τὸ ἐπίθετον ἐλάσιππον ἀρμόζει τοῖς Κυρηναίοις περιφῆμοις οὖσι τὴν ἱπικίην. Ἀπὸ τοῦ στ. 96-108. ὁ ὕμνος ἐστρέφεται μόνον περὶ τοῦς

στ. 116. ἰχνέοντες ἢ κοινοτέρα γραφή· ἀλλὰ καὶ ἡ οἰχνέοντες γραφή πολλῶν ἐστὶ χειρογράφων, συμφωνοῦσα ἅμα τῇ ἐξηγήσει τῶν Π. Σ.

Αίγειδας τοὺς προγόνους τοῦ ποιητοῦ τοὺς ἐκ Σπάρτης εἰς Θήραν καὶ ἐκεῖθεν μετὰ γενεὰς σὺν τοῖς περι τὸν Βάττον εἰς Κυρήνην μετοικήσαντας· ἤδη δὲ ἅπαντας ἐνοῖ ὑπὸ τὸ «τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος». — δέκον-
ται θυσίαισιν σφε] θύουσιν αὐτοῖς τοῖς Ἀντηγορίδαις». — οἰχθέντες σφε δωροφόροι] ἐρχόμενοι εἰς τὸ ἡρῶν
αὐτῶν φέροντες δῶρα, ἐναγίσματα». Τὸ σφε (αὐτοὺς, ἦτοι τοὺς Ἀντηγορίδας) ἐστὶ καὶ ἀντικείμενον τοῦ δέ-
κονταί. — τοὺς] ἄνδρας, οὖς. — Ἀριστοτέλης] ὅτι
ἐκαλεῖτο Ἀριστοτέλης ὁ Βάττος, ὅρα εἰσαγωγῆς εἰς Πυθ.
Δ.' ἐν ἀρχῇ.

— Στ. 119-126. Κτίσεν . . . θανῶν] «ἐκτίσεν δὲ
ναοὺς παμμεγέθεις καὶ κατέστρωσε διὰ τὰς Ἀπολλωνίας
πομπὰς ἱερὰν ὁδὸν λιθόστρωτον οὕτω πλατεῖαν καὶ εὐ-
θεῖαν, ὥστε νὰ ἦ πεδιάς ἰππασσιμος· ἐν ἣ ἐπὶ τοῦ
ἄκρου τῆς ἀγορᾶς κεῖται τὸ ἡρῶν αὐτοῦ χωρὶς τῶν
ἄλλων βασιλείων». — μείζονα] «μείζονα ἢ ὅσον δύνα-
ται τις νὰ εἰκάσῃ». Ὅσοι ἐκλαμβάνουσιν οὕτω «μείζονα
ἐκείνων, ἃ ἔκτισαν οἱ Ἀντηγορίδαι», λίαν καὶ παρὰ τὸν
νοῦν τοῦ Πινδάρου ἐλαττοῦσι τὰ ἔργα τοῦ Βάττου, συγ-
κρίνοντες αὐτὰ πρὸς τὰ τῶν Ἀντηγορίδων, οἵτινες, τίς
οἶδε, καὶ εἰ ἔκτισαν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ χώρα κατφ-
κεῖτο ὑπὸ θηρίων καὶ λεόντων. — εὐθύτομον] Σύναπτε
«εὐθύτομον σκυρωτὰν ὁδόν». Εὐθύτομον οὐ-
χὶ λοξοτενῆ. — κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις πομπαῖς] κα-
τέστρωσε τὴν ὁδὸν ταύτην, ἵνα δι' αὐτῆς ἄγωνται αἱ
πομπαὶ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Καρνείου ἴσως Ἀπόλλωνος· «τὴν
σκυρωτὴν ὁδὸν κατεσκεύασεν ὁ Βάττος, δι' ἧς αἱ τῶν
Ἀπόλλωνι γινόμεναι πομπαὶ κομίζονται εἰς τὸ ἱερὸν αὐ-
τοῦ». Π. Σ. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔκειτο εἰς
τὸ ἄκρον τῆς πόλεως· ἡ δὲ παρούσα πομπὴ ἄγεται διὰ
ταύτης τῆς πλατείας εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃ ὁ
Ἀρκεσίλαος θὰ ἀφιερῶσῃ τὸν στέφανον. Ἦν ἄρα ἡ ὁδὸς
αὕτη ἱερὰ. — ἀλεξιμβρότοις] «ταῖς ἀκαλεξούσαις τὰ τῶν

Ἐπολλωνίαις

Ἐλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς

Ἐμμεν ἰππόκροτον

Σκυρωτᾶν ὁδόν, ἔν-

θα πρυμοῖς ἀγορᾶς

125

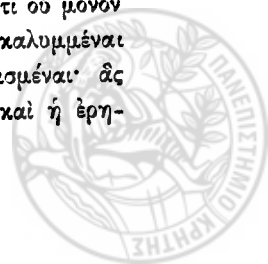
Ἐπι, δίχα κεῖται θανῶν.

Σ. δ. Κ. ιδ'.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα

ἀνθρώπων φαῖλα· τοὺς γὰρ θεοὺς θεραπεύομεν πρὸς ἀπαλέξῃσιν τῶν φαύλων». Π. Σ. — πεδιάδα] Σύναπτε ἔμμεν ἰππόκροτον πεδιάδα», ὥστε ἔμμεν, ὥστε νὰ ἦ ἡ ὁδὸς αὕτη ὡς πεδιάς, ἐφ' ἧς κροτοῦσι, κρούουσι τοὺς πόδας, τρέχουσιν οἱ ἵπποι. Τὴν δὲ ὁδὸν ταύτην φαίνεται ὅτι ἐκάλουν, ὡς δύνανται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν Π. Σ. πλατεῖαν Σκυρωτῆν· «οὕτω καλεῖται πλατεῖα Σκυρωτῆ ἐπὶ τῆς Κυρήνης»· καὶ πάλιν «Βάττος ὁ καὶ τὴν λεγομένην Σκυρωτῆν πλατεῖαν κατασκευασάμενος». Π. Σ. — ἔνθα, πρυμοῖς ἀγορᾶς ἐπι] «ἐν ἡ ὁδῷ, καθ' ὃ μέρος τελευτᾷ μὲν ἡ ὁδὸς, ἀρχεται δὲ ἡ ἀγορά». — δίχα] «χωρὶς τῶν ἄλλων βασιλέων τῶν τεθνηκότων». Ἵνα λάβῃ τις ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς Σκυρωτῆς πλατεῖας καὶ τῶν ἄλλων ὁδῶν, ἃς κατεσκεύασεν ὁ Βάττος, προθύμως μεταφέρω ἐνταῦθα τεμάχιον ἐκ τῆς τοῦ P. Della Cella περιηγήσεως τῆς Τριπύλεως τῆς Βαρβαρίας, ἣν ἐν ἔτει 1817 περὶ τὰ δυτικὰ ὄρια τῆς Αἰγύπτου ἐποίησεν. Τὸ τεμάχιον τοῦτο καὶ ὁ Boeckhιus μετένεγκεν εἰς τὴν αὐτοῦ ἔκδοσιν. Ὁ P. Della Cella λοιπὸν (ἐν Epist. XII ρ. 139.) ταῦτα λέγει. «Ἀναγινώσκων τινὰ οἷον δὴποτε τῶν περιηγητῶν τῶν παραλίω τῆς Βαρβαρίας θὰ μάθῃς, ὅτι ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ κοινὴ γνώμη, ὅτι εὗρισκται ἐν τούτοις τοῖς τόποις μία πόλις ἀπολιθωθεῖσα· ἐγὼ οὐ δύναμαι νὰ καταλάβω, πόθεν προήλθεν αὕτη ἡ ἰδέα· βεβαίως

ἡ ὄψις τῆς Κυρήνης παρέσχεν ἀφορμὴν τινι τῶν περιηγητῶν φαντασιόκοπῳ ἢ ἀμαθεῖ νὰ πλάσῃ καὶ διαδώσῃ τοιαύτην γνῶμην. Σήμερον περιεπάτησα μίαν τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ταύτης, ἣ τηρεῖ ἔτι τὴν μορφήν τοῦ ὅτι ὑπῆρξε μία τῶν ἐπιφανεστάτων ὁδῶν· οὐ μόνον ἅπασά ἐστιν ἐνεξεσμένη ἐπὶ λίθου αὐτοφροῦς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς δύο πλευράς ἐστιν ἐστοιχισμένη μακραῖς στιχάσι τύμβων τετραγώνων περὶ τοὺς δέκα πόδας ὑψηλῶν, καὶ τούτων ἀπάντων μονοτεμάχων, ἐσκαμμένων ἐν τῇ αὐτοφρεῖ πέτρα· τινὲς τούτων εὗρηγται παμμεγέθεις, ἅπαντες ἐκ πετρῶν τετραγώνων τελευτωσῶν εἰς ὄροφην, ἐφ' ὧν ἴσως ἴσταντο ἀνδριάντες, καθ' ὅσον ἡ φθορὰ τοῦ χρόνου ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ εἰκάζωμεν· ἐν ταῖς δυοσὶν ἐσωτερικαῖς πλευραῖς τούτων τῶν τύμβων εἰσὶν ἐγκεκοιλασμένοι κατὰ τοὺς τοίχους ἐν μεγίστῃ τάξει αἱ θῆκαι αἱ προσδιωρισμένοι εἰς ὑποδοχὴν τῶν λειψάνων τῶν τεθνεώτων· ἐπὶ τῆς πλευρᾶς μιᾶς τούτων τῶν ὁδῶν εὗρον γεγραμμένον ἐν μεγάλοις χαρακτῆρσι **ΙΠΠΙΚΟΣ**· ἐπειδὴ δὲ εὐκόλως εἰκάζεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι ἡ ὁδὸς αὕτη ἦν προσδιωρισμένη ἰδίως εἰς ἵπποδρόμους, διὰ τοῦτο ἐγὼ οὐ περιέμενον νὰ ἴδω ἅπαν τὸ ἔδαφος βαθέως ἠὲ λακισμένον ὑπὸ τοῦ δρόμου τῶν τροχῶν. Γνωστὸν, ὅτι οἱ Κυρηναῖοι ἦσαν ἐπιτηδεύτατοι εἰς τὰ ἵππικὰ γυμνάσια καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀρματηλασίαν, καὶ ὅτι τοσαύτην ὑπεροχὴν πρὸς τὰ γείτονα ἔθνη ἐκτήσαντο κατὰ τὰ γυμνάσια ταῦτα, ὥστε ἤθελον νὰ καταλίπωσι μνήμην αἰώνιον τῆς τοιαύτης ἐθνικῆς αὐτῶν ἀρετῆς. Πέμπῳ ἡμῖν ἐν νόμισμα εὗρημένον ἐν τούτοις τοῖς ἐρείπιοις, ἐφ' οὗ ἐκ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους ὄψει ἐγγεγλυμμένον ἓνα τροχὸν τῇ ἐπιγραφῇ **ΚΥΡΑΝΑ**, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου ἵππον τρέχοντα. Θεωρῶ ἔτι ὡς βέβαιον, ὅτι οὐ μόνον ἡ ὁδὸς αὕτη, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ αἱ ἀνακακαλυμμένοι περὶ ταύτην τὴν πόλιν εἰσὶ βαθέως ἠὲ λακισμένοι· ἄς αὐλακας ἐτήρησαν καὶ ἡ ποιότης τοῦ λίθου καὶ ἡ ἐρημία τοῦ τόπου».

Ἐναιεν ἥρωσ δ' ἔπει-
 τα λαοσεβῆς ἄτερθε δέ, πρὸ δω-
 μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν 130

Βασιλέες ἱεροὶ
 Ἐντί· μεγάλην δ' ἀρετάν,
 Δρόσφ μαλθακᾶ
 Ῥανθείσαν ὕμνων θ' ὑποχεύ-
 μασιν, ἀκούοντί ποι 135
 Χθονία φρενί, σφὸν ὄλβον υί-

— Στ. 127-128. Μάκαρ . . . μετὰ ἔναιεν] «Μα-
 κάριος μὲν, ὅτε ἐν ζῶσιν ἦν, καὶ μετὰ ταῦτα, φησὶν,
 ὡς ἥρωσ τιμᾶται σεπτὸς ᾧν παρὰ Κορηναίοις· Λαο-
 σεβῆς δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ σεβόμενος». Π. Σ.

— Στ. 129-131. ἄτερθε . . . ἱεροὶ ἐντί] «χωρὶς
 δὲ τοῦ Βάττου οὐχὶ ἐν ἀγορᾷ, ἀλλὰ πρὸ τῶν οἰκιῶν, δι'
 ὧν διαβαίνει ἡ Σκυρωτὴ ὁδὸς ἢ πλατεῖα, τεθαμμένοι εἰσὶν
 οἱ ἄλλοι ἱεροὶ βασιλεῖς». — ἄτερθε δὲ πρὸ δωματίων]
 Ἡ Σκυρωτὴ ὁδὸς ἤρχετο ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ἀγορᾶς καὶ

στ. 132-136. Τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς χει-
 ρογράφοις διττῶς α'. μεγάλων δ' ἀρετῶν δρόσφ μαλθακᾶ
 ρανθεισῶν ὕμνων θ' ὑποχεύμασιν ἀκούοντί ποι χθο-
 νία φρενί σφὸν ὄλβον. β'. μεγάλην δ' ἀρετὴν κ. τ. λ. ὡς
 ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς ὁ μὲν νοῦς ἐστὶ ὁ
 αὐτὸς ἢ δὲ σύνταξις διαφέρουσα· κατὰ μὲν τὴν α'. γραφὴν ἡ
 γενικὴ μεγάλων ἀρετῶν ἐστὶ κτητικὴ τοῦ σφὸν ὄλβον·
 κατὰ δὲ τὴν β'. ἡ αἰτιατικὴ σφὸν ὄλβον ἐστὶ ἐπεξηγηματικὴ
 τοῦ μεγάλων ἀρετῶν. Ὅταν δὴποτε τῶν δύο τούτων γραφῶν
 παραδέξαι· διόρθωσιν ἕως ἐξ εἰκασίας μὴ ποίει· τὸ δὲ μέτρον
 μόνον οὐ παρέχει δικαίωμα εἰκασιῶν. — ὕμνων θ' ὑποχεύ-
 μασιν εὔρηται καὶ κώμων θ' ὑποχεύμασιν· καὶ ἄνευ τοῦ θ' ἐτι
 δὲ ἡ λέξις ὑποχεύμασι καὶ διηρημένως, ὑπὸ χεύμασι —
 πσι· τὸ κτήριον τοῦτο ἐνταῦθα οὐ σχολάζει, ἀλλὰ κατὰ τὴν φθ-
 σιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἀναγκαιότατόν ἐστιν.

διαβαίνουσα διὰ τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως ἀπέληγεν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Εὐθὺς λοιπὸν ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς Σκυρωτῆς ἦν ὁ τύμβος τοῦ Βάττου. Οἱ δὲ τάφοι τῶν λοιπῶν βασιλέων οὐκ ἔκειντο οὔτε ἐν τῇ ἀγορᾷ, οὔτε ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ἀγορᾶς, ἀλλὰ ἄποθεν παρ' αὐτὴν τὴν Σκυρωτὴν ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν, δι' ὧν διέβαινον ἡ Σκυρωτή.

— Στ. 132-138. Μεγάλαν δ' . . . τ' Ἀρκεσίλα] «τὴν δὲ μεγάλην ἀρετὴν τοῦ ἐκτόνου αὐτῶν Ἀρκεσιλάου ὑμνουμένην ἀκούουσί που ἐν Ἄδου, ἧτις ἐστὶν αὐτῶν ἕλβος καὶ κοινὴ αὐτοῖς καὶ τῷ τέκνῳ αὐτῶν Ἀρκεσιλάῳ καὶ δικαία τέρψις καὶ χαρά». — μεγάλην ἀρετάν] τοῦ Ἀρκεσιλάου, ἧς ἕνεκα ἀπολαμβάνει τῆς ἐκ τῆς νίκης εὐδαιμονίας. — ὕμνων] γενικὴ ἐξηρητημένη ἐκ τοῦ «δρόσῳ» καὶ «ὑποχέουμασιν». Τοὺς ὕμνους παραβάλλει πρὸς νεφέλας (ὡς φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ Δούκιος ἐπλαμβάνει). τὴν δὲ μεγάλην ἀρετὴν πρὸς ἄνδρα ἐκ τοῦ μεγάλου κόπου θερμανθέντα καὶ ἐπιθυμοῦντα δρόσου. Παραβάλλει δὲ τὴν μεγάλην ἀρετὴν πρὸς ἄνδρα ἔχοντα ἀνάγκην δρόσου συνεκδοχικῶς· διότι οὐχ ἡ ἀρετὴ ἔχει ἀνάγκην δρόσου, ἀλλ' ὁ ἐπιδεικνύων ἀρετὴν. Ὅ, τι λοιπὸν λέγεται ἐπὶ τοῦ μετὰ πόνου καὶ μόχθου καὶ ἰδρώτος ἐφικνουμένου τῆς ἀρετῆς· τοῦτο λέγει ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀρετῆς. Ἔχει λοιπὸν ἡ παραβολὴ οὕτως· αἱ νεφέλαι στάζουσαι καὶ ὑποχέουσαι λεπτὴν δρόσον καθιλαρύνουσι καὶ κατατέρπουσι τὸν ἐν θέρει κοπιᾶζοντα ἄνθρωπον. Ὅτω καὶ οἱ ὕμνοι στάζοντες τοὺς καταλλήλους ἐπαίνους ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ἦτοι ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπιδεικνύοντος ἔργα ἀρετῆς, καὶ μεγάλας δαπάνας καὶ κόπους καταβάλλοντος πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῆς, δροσίζουσι καὶ τέρπουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεμιᾶς διορθώσεως ἔχει ἀνάγκην. Ὅσοι δὲ ἐπήνεγκον χεῖρα διορθώσεως, οὐδὲν ἄλλο ἐποίησαν ἢ ἐπίδειξιν εὐφύτας ἄνευ ἀνάγκης. — χθονία φρενί] χθόνιοι ὄντες καὶ φρένα χθονία

ῶ τε κοινὰν χάριν
 Ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλα· τὸν ἐν ἀ-
 οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
 σάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140
 Ἄ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἐχοντα Πυθωνόθεν
 Τὸ καλλίνικον λυτή-
 ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν· ἄν-
 δρα νείνον ἐπαινέοντι συνετοί· 145

Λεγόμενον ἐρέω·
 Κρέσσονα μὲν ἀλικίας
 Νόον φέρβεται·
 Γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύ-
 πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-

ἔχουσιν. Ἔστι δὲ ἀντι «ἐν τῷ Ἄδῃ. — ἀκούοντι] ἀκού-
 ουσιν οἱ ἱεροὶ βασιλεῖς οἱ πρόγονοι τοῦ Ἀρκεσιλάου, οἱ
 τεθαμμένοι ἐν τῇ Σκυρωτῇ ὕδρῳ, ἐν ἣ ἄγεται ἡ παρούσα
 πομπή. — σφὸν ὄλβον] συναπτέον τῷ με γά λ α ν ἀ-
 ρ ε τ ἄ ν. Τὴν ἀρετὴν, ἥτοι τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐν Πυθῶνι
 νίκης τοῦ Ἀρκεσιλάου, καλεῖ ὄλβον τοῦ Βάττου καὶ τῶν
 λοιπῶν τεθνηκότων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὡς προπατόρων
 αὐτοῦ, κοινὸν τῷ Ἀρκεσιλάῳ· ἡ δὲ σύνταξις ἀπὸ τοῦ
 σ φ ὸ ν — Ἀ ρ κ ε σ ῖ λ α ἔχει οὕτως «σφὸν ὄλβον χά-
 ριν τε υἱῷ Ἀρκεσίλα· κοινὴν ἐνδικόν τε» ἥτοι «ἐαυτῶν
 ὄλβον καὶ χαρὰν, ἀμφοτέρα κοινὰ ἑαυτοῖς τε καὶ τῷ υἱῷ,
 καὶ δίκαια». Περὶ τοῦ σφὸν παράβαλε Ὀλ. Η. 102.
 103. — υἱῷ] οὐχὶ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ, διὰ τί εἶπε σφὸν,
 (διότι χρεῖα σαφηνείας οὐχ ὑπάρχει)· ἀλλὰ πρὸς ἔμφα-
 σιν καὶ ἐπίτασιν τοῦ ἐπαίνου τοῦ Ἀρκεσιλάου.

— 139-143. τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων . . . χαρίεν]
 «ὅστις Ἀρκεσίλαος ὀφείλει ἐν τῷ χωρῷ τῶν νέων νᾶ

ὕμνη τὸν Ἀπόλλωνα· διότι ἐκ Πυθῶνος ἔλαβε τὴν νίκην». — τόν] ὃν Ἀρκεσίλαον. — ἐν αἰοιδᾷ νέων] «ἐν χορῷ νέων ᾠδὴν ᾄδόντων». ὁ ναῦς, ὑφείλει νὰ συστήσῃ χορὸν νέων καὶ διὰ τοῦ χοροῦ νὰ ἀπύῃ. Πιθανὸν δὲ καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη αἰεὶ τοιοῦτον χορὸν περὶ ἑαυτὸν συνεσταμένον ἐκ νέων, ὥστε νὰ παραγγέλλῃ ὁ ποιητὴς νὰ διατάξῃ ὁ Ἀρκεσίλαος τὸν τοιοῦτον χορὸν νὰ ὕμνῃ ἐν ταῖς θυσίαις αἰεὶ καὶ ἑορταῖς τὸν Ἀπόλλωνα. — τὸ καλίνικον . . . μέλος] «τὴν καλὴν νίκην, ἧς ἕνεκα ὕμνεῖσαι, τὸ μέλος, τὴν ᾠδὴν, τὴν φαλμφδίαν, ἢ ὕμνεῖ τὴν καλὴν νίκην. — λυτήριον δαπανᾶν] «ἐδαπάνησε μὲν γὰρ πολλὰ καὶ ἐπόνησεν, οὐκ εἰς κενὸν δέ, ἀλλὰ τυχῶν τῆς νίκης ἀμοιβὴν ἔσχε τῆς δαπάνης· ταῦτα δὲ εἶπεν ὡς πολλὰ δεδωκότος καὶ ἀναλώσαντος τοῦ Ἀρκεσιλάου». Π. Σ. Πολλοχοῦ καλεῖ τὸν ὕμνον αὐτῷ πως. «ἄποινα ἀρετῆς» (Πυθ. Β.΄ 26.) «μόχθων ἀμοιβά». (Νεμ. Ε.΄ 88.) «λύτρον καμάτων κῶμον». (Ἰσθμ. Η.΄ 2.) «πόνων λάθραν (Νεμ. Ι.΄ 45)· ἐνταῦθα ὅμως τὸ λυτήριον ἐστὶν ἐπιθέτον τοῦ μέλους.

— Στ. 145. λεγόμενον] ὑπὸ τῶν συνετῶν· τὸ δὲ λεγόμενόν ἐστι τὰ ἐπόμενα.

— Στ. 148-151. Γλώσσαν τε . . . σθένος] ἐπὶ δυσίαν ἐπαινεῖ ἐν τούτοις τὸν Ἀρκεσίλαον· πρῶτον ἐπὶ τόλμῃ καὶ θάρσει νὰ παύρησιάζηται εἰς τὸ πλῆθος καὶ νὰ συμβουλευῇ ἢ νὰ ἐπιπλήττῃ αὐτὸ λέγων, ὅτι διανοεῖται, καὶ ἐπὶ εὐγλωττίᾳ εἰς τὸ πείθειν· δεύτερον ἐπὶ ἰσχυρῷ σωματικῇ καὶ ἀνδρείᾳ ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν. — γλώσσαν . . . ἐπλετο] ἵνα συντάξῃς τὸ κῶλον τοῦτο, πρέπει πρῶτον νὰ ἀναπτύξῃς τὴν συνεπτυγμένην ἔνοιαν δύο οὐσιαστικῶν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ τανύπερος. Τὸ τανύπερος λοιπὸν ἐστὶν ἴσον τῷ «τάνυσιν τῶν πτερῶν». Ὅθεν ἡ σύνταξις «τὴν γλώσσαν καὶ τὸ θάρσος τοιοῦτος ἐν τοῖς ἄλλοις βασιλευσίαν ἐστίν, οἷος ὁ αἰτὸς τὴν τάνυσιν τῶν πτερύγων ἐν τοῖς ὄρνεσιν ἔπλετο» ἦτοι «κα-

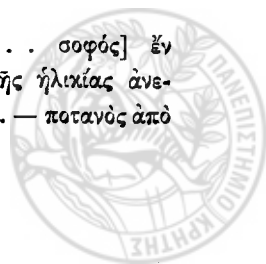
ετὸς ἐπλετο· ἀγωνίας 150
 Δ', ἔρκος οἶον, σθένος·
 Ἐν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ
 Μαρτὸς φίλας πέφανται
 Θ' ἀρματηλάτας σοφός·

Ἐ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἵσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα- 155
 λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
 κε· θεός τέ οἱ τὸ
 Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
 Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,
 Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς 160
 Ἐχειν μὴ φθινοπωρίς ἀ-
 νέμων χειμερία καταπνοᾶ δα-
 μαλίζοι χρόνον.

τὰ δὲ τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὸ θάρσος τοῦ παρῤῥησιάζεσθαι τῷ λαῷ καὶ τοῖς ὕχλοις τοσοῦτον ὑπέρτερος τῶν λοιπῶν βασιλέων ἐστίν, ὅσον ὁ ἀετὸς ὑπέρτερεῖ τῶν λοιπῶν ὀρνέων κατὰ τὴν δύναμιν τῶν πτερύγων». — ἀγωνίας . . . σθένος] ἢ σύνταξις «ἀγωνίας δὲ σθένος τοιοῦτόν ἐστιν, οἶον ἔρκος» ἤτοι «ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἀνδρεία ἐστὶ τρόπον τινὰ ἔρυμα καὶ τεῖχος». — ἀγωνίας σθένος] ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ταῖς μάχαις δύναμις αὐτοῦ καὶ ἀνδρεία· ἐστὶ δὲ τὸ ἀ γ ω ν ί α ς π τ ῶ σ ε ω ς γ ε ν ι κ ῆ ς. Ὅθεν «τὸ σθένος αὐτοῦ τῆς ἀγωνίας» ἴσον «τὸ σθένος αὐτοῦ, ὃ δείκνυσιν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐν τοῖς ἀγῶσιν». — οἶον ἔρκος] «τρόπον τινὰ τεῖχος, ὡς τεῖχος».

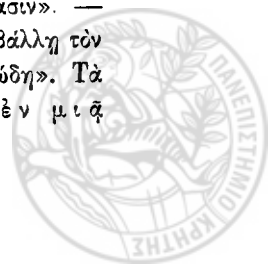
— 152-154. ἐν τε Μοῖσαισι . . . σοφός] ἐν τε τῇ μουσικῇ εὐθὺς ἐξεληθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνεφάνη ὑψιπέτης καὶ ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ σοφός. — ποτανὸς ἀπὸ

ματρός] τῶν Π. Σ. τις ἐρμηνεύει οὕτω πως· «οἱ νεοσσοὶ τρέφονται ἀπὸ τῆς μητρός· πτηνοὶ δὲ γενόμενοι οὐκ ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς μητρός· ὁ δὲ Ἄρκεσίλαος τοῦναντίον ἀπὸ τῆς μητρός ἐγενήθη πτερωτός, μὴ ἔχων ἀνάγκην μηδενὸς πρὸς διδασκαλίαν»· ἀλλὰ κάλλιον, «εἰθὺς ἐξεληθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἦν ὑψιπέτης ἐν τῇ μουσικῇ, τέλειος εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ σοφὸς εἰς τὴν ἀρματῆλασίαν» δηλονότι ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μητρός ἐδιδάχθη καλῶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ὥστε ἐξεληθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἦτοι τῆς μητρικῆς ἐπιστάσιος, ἦν ἤδη τέλειος καὶ πτερωτός εἰς αὐτά. — ἐν Μοίσαισι] ἐννοεῖ οὐχὶ μόνον ἐν τῇ μουσικῇ, ἀλλὰ γενικῶς ἐν τῇ λεγομένῃ παιδείᾳ. — ἀρματῆλότης σοφός] Ἄσφαλῶς δύναται τις ἔκ τε τῶν παραδόσεων, ὅτι οἱ Κυρηναῖοι ἦσαν ἄριστοι τὰ περὶ τὴν ἵπικὴν, καὶ ἐκ τοῦ ἐπομένου στίχου νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἡ ἀρματῆλασία ἦν παρ' αὐτοῖς ἐν τῶν ἐλευθερίων καὶ ἐγκυκλίων μαθημάτων.

— Στ. 155-156. Ὅσαι τ' . . . τετόλμακε] «καὶ περὶ ἅπαντα τὰ καλὰ ὅσα εἰσὶν ἐπιχώρια τοῖς Κυρηναίοις, ὁ Ἄρκεσίλαος μετὰ τόλμης ἤσκηται». — καλῶν ἔσοδοι] «εἴσοδοι εἰς τὰ καλὰ». — τετόλμακε] «μετὰ τολμηρᾶς ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς εἰσήλθεν».

— Στ. 157-163. θεὸς τέ . . . χρόνον] Ἐντεῦθεν ἄρχεται ὁ ἐπιλογος· «θεὸς καὶ νῦν εὐμενῆς παρέσχε τῷ Ἄρκεσίλαῳ δύναμιν νὰ καταβάλλῃ τὴν στάσιν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶθε, ὧ μακάριοι θεοί, διδοῖτε αὐτῷ δύναμιν καὶ ἐν ἔργῳ καὶ ἐν φρονήσει, ἵνα μὴ ῥοῇ ἀνέμων χειμερία καθυβρίζῃ καὶ μεταβάλλῃ τὸν χρόνον». — θεός] ὁ Κᾶστωρ (ὄρα στ. 12). — δύνασιν] δι' ἧς καταβαλὼν τὴν στάσιν κατέστησεν εὐδίαν περὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. — διδοῖτ' ἔχειν] «εἶθε διδοῖτε αὐτῷ νὰ ἔχη δύνασιν». — μὴ δαμαλίζοι χρόνον] «ἵνα μὴ ὑβρίζῃ, ἦτοι μεταβάλλῃ τὸν χρόνον ἀπὸ εὐδίου εἰς τεταραγμένον καὶ νεφελώδη». Τὰ πάντα γίνονται ἐν χρόνῳ· (Ὀλ. Ζ.' 174.) ἐν μιᾷ

Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾱ

Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.

165

Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-

πία τοῦτα δόμεν

Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

μοίρα χρόνου ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιθούσουςιν αὐραὶ καὶ ἀλλαγῶ πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα. Ἐκ δὲ τούτου ὁ χρόνος προσωποποιούμενος αὐτὸς ποιεῖ τὰ πάντα· (Ὀλ. Β.' 32.) τῶν δὲ πεπραγμένων . . . ἀποιήτην οὐδ' ἂν χρόνος, ὁ πάντων πατήρ, δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εὑρηται, καθ' ἃ προσωποποιήσας ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν χρόνον ἐποίησεν ἀντικείμενον τοῦ δαμαλίζου· βουλόμενος νὰ εἴπῃ κατὰ ἄλλην προσωποποιίαν τοῦ χρόνου «ἵνα ὁ λοιπὸς εὐφρων ποτὶ χρόνος ἔρποι (Νεμ. Ζ.' 99.) τῷ Ἀρκεσιλάφ καὶ μὴ ὑπὸ χειμερίας καταπνοῆς δαμαλιζόμενος φαῦλος καὶ δύσφρων γένοιτο».

— Στ. 165. φίλων ἀνδρῶν] «φίλων ἐμοὶ ἀνδρῶν τῶν Βαττιάδων».

— Στ. 166. κ. ἐξῆς. Εὔχομαι . . . γένει] «Εὔχομαι τῷ Διῷ νὰ δώσῃ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ προσέτι νίκην τῷ γένει τοῦ Βάττου» — νιν] τοῦτον τὸν Δία, ἢ αὐτῷ τῷ Διῷ. — ἐπί] ἐπιβήρηματικῶς «προσέτι» ὡς πολλάκις κεῖται παρ' Ὀμήρῳ.

στ. 168. ἐπὶ ἡ πρόθεσις ἐνταῦθα ἔχει ἐπιβήρηματικὴν σημασίαν ἴσον τῷ «προσέτι» ἦτοι «νὰ δῶ τοῦτο τὸ γέρας ἔτι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ», εἰ μὴ τὸ γνήσιόν ἐστιν. ὡς Heynius εἰκάζει ἔτι.

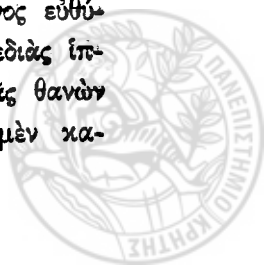

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

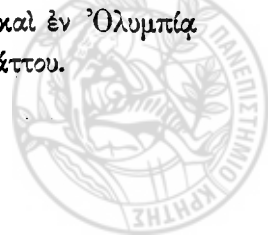
Ὁ πλοῦτός ἐστιν εὐρυσθενής, ἔταν βροτὸς ἀνὴρ, θεοῦ παραδόντος, κεραννύων αὐτὸν καθαρὰ ἀρετῇ καθίστησιν ὀπαδὸν μετὰ πολλῶν φίλων ὡς θεόθεν μακάριε Ἀρκεσίλαε, σὺ ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος (τῆς κλίμακος) τοῦ σοῦ βίου περιτοσασαι μετ' εὐδοξίας αὐτῷ, βοηθὸν ἔχων τὸν ἐπὶ χρυσοῦ ἄρματος ὀχούμενον Κάστορα, ὃς μετὰ χειμέριον ἔμβρον περιβάλλει εὐδία τὴν σὴν μακαρίαν ἐστίαν. Οἱ σοφοὶ βεβαίως κάλλιον φέρουσι καὶ τὴν ἐκ θεοῦ δοθεῖσαν μεγάλην δύναμιν. Σὲ δὲ ὁ πολὺς ὄλβος περιβάλλεται, μετὰ δικαιοσύνης αὐτὸν κεκτημένον· πρῶτον μὲν, διότι τὸ ὅτι εἶσαι βασιλεὺς πολλῶν μεγάλων πόλεων, τοῦτο ὄρα ὁ σὸς ὀφθαλμὸς περιφυλαττόμενον ὑπὸ τῆς σῆς φρενὸς ὡς τιμωτάτον βραβεῖον τῆς συγγενείας· δεῦτερον δὲ καὶ νῦν εἶσαι μακάριος (ἐν δικαιοσύνῃ)· διότι λαβὼν ἤδη παρὰ τῆς κλεινῆς Πυθῶνος κλέος νικῆσας ἵπποις, δέχεσαι ταύτην τὴν ἀνδρῶν φαλμυδίαν ἄθυρμα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ εὐτυχίᾳ ἀδόμενος ἐν Κυρῆνῃ περὶ τὸν τερπνὸν κῆπον τῆς Ἀφροδίτης μὴ ἐπιλανθάνου παντὸς μὲν πράγματος τὴν αἰτίαν νὰ ἀποδίδης θεῷ, νὰ φιλῆς δὲ τὸν Κάρβωτον ἔξοχα τῶν ἐτέρων· ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς δόμους τῶν τὰ δίκαια νεμόντων Βατιδῶν οὐκ ἄγων Πρόφασιν τὴν θυγατέρα τοῦ ὀφινίου Ἐπι-

μηθέως· ἀλλὰ παρὰ τῷ ὕδατι τῆς Κασταλίας φιλοξενηθεὶς περιέθηκε ταῖς σαῖς κόμαις ἄριστον ἐξ ἄρματος στέφανον, σώαις ἡνίας διατρέξας τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων στάδιον δώδεκα δρόμων· διότι οὐδὲν τῶν σκευῶν ἔθραυσεν ἀλλὰ κρέμανται ἀφιερωμένα ἐν τῇ κοιλοπέδῳ νάπηι τοῦ ναοῦ, ὅσα κοσμήματα χειρουργῶν τεκτόνων ἤγαγε παρελθὼν τοῦ Κρισαίου λόφου· αὐτὰ δὲ ἔχει τὸ κυπαρίσσινον μελάθρον πλησίον τοῦ ἀνδριάντος, ὃν ἐξ ἑνὸς μόνου ξύλου ὄντα οἱ τοξοφόροι Κρήτες ἔστησαν ἐν τῷ Παρνασσῷ μελάθρῳ. Προθύμως λοιπὸν πρέπει νὰ τιμῆσῃ τὸν καλὰ ἐργασάμενον. Ἀλεξιβιάδῃ, σὲ αἱ εὐχομαι Χάριτες φεγγοβολοῦσιν. Μακάριος εἶσαι, διότι καὶ μετὰ τὸν μέγαν κάματον ἔχεις καὶ ἕτερον μνημεῖον ἐπαίνων· διότι ἐν τεσσαράκοντα ἡνιόχοις ἅπασι καταπεσοῦσιν (ἐκ τῶν συντριβέντων δίφρων) διασώσας ὄλον τὸν δίφρον ἤλθες ἤδη εἰς τὸ πεδῖον τῆς Λυβῆς καὶ εἰς τὴν πατρίαν πόλιν ὑπερφάνῳ φρονήματι ἕνεκα τῶν ἀγλαῶν ἄθλων. Οὐδεὶς τῶν θνητῶν ἔστιν ἄμοιρος πόνων, οὐδὲ ἔσεται· ἀλλ' ὅμως ἢ παλαιὰ θεόθεν εὐμένεια τοῦ Βάττου παραμένει ἔτι συγκιρνῶσα τὰ κακὰ τοῖς ἀγαθοῖς, οὕσα πύργος τοῦ ἄστεος, ὄμμα φαινότατον τοῖς ξένοις· ἐκείνην τὴν εὐμένειαν φοβηθέντες καὶ οἱ βαρύκομποι λέοντες, ἔφυγον, ἀφοῦ ἤκουσαν φωνὴν ἀνθρώπων διὰ τοῦ πόντου ἐλθόντων· διότι ὁ ἀρχηγέτης Ἀπόλλων ἐνεποίησε τοῖς θηροῖ τὸν δεινὸν φόβον· ἵνα μὴ τῷ βασιλεῖ τῆς Κυρήνης τὰ μαντεύματα αὐτοῦ ἀτελῆ γένωνται. Οὗτος καὶ ἰά-

σεις βαρειῶν νόσων καὶ ἀνδράσι καὶ γυναῖξι νέμει πορίζει δὲ καὶ κιθάραν, δίδωσι καὶ μουσικὴν ἐκείνοισ, οἷς ἂν ἐθέλη, καθιστάνων τὰς φρένας αὐτῶν φίλας τῆς εἰρηνικῆς εὐνομίας καὶ κυβερνᾷ τὸ μαντεῖον ἄδυτον· διὰ τούτου ἐνόμισεν εἰς Λακεδαιμόνα καὶ εἰς Ἄργος καὶ εἰς Μεσσήνην τοὺς ἀνδρείους ἐκγόρους τοῦ Ἡρακλέους καὶ Αἰγυμιοῦ τῶν δὲ ἐμῶν προγόνων τὸ ἐραστὸν κλέος ὕμνοῦσαι, ἀπὸ τῆς ἐκ Σπάρτης αὐτῶν ἀναχωρήσεως γενόμενον· διότι ἀξυγθέντες οἱ Αἰγαῖδοι οἱ ἐμοὶ πατέρες ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνεχώρησαν ἐντεῦθεν εἰς Θήραν οὐκ ἄνευ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, ἀλλὰ θεία τις μοῖρα ἤγε τοὺς πολλὰ δι' ἐράνου θύοντάς ἐντεῦθεν ἀναλαβόντες τὴν θρησκείαν τῶν σῶν Καρνείων, ὧ Ἄπολλον, καὶ μεταγαγόντες εἰς Λιβύην ἐν θυσίαις τιμῶμεν τὴν καλῶς ἐκτισμένην πόλιν τῆς Κυρήνης. Ταύτης προστατεύουσιν οἱ πολεμικοὶ ξένοι Τρῶες Ἀντηγοριδαί· διότι ἤλθον αὐτοῦ σὺν τῇ Ἑλένῃ, ἀφ' οὗ εἶδον τὴν πόλιν αὐτῶν ἐν πολέμῳ κατακαεῖσαν· προσερχόμενον δὲ πρὸς τὸ ἡρώδιον αὐτῶν μετὰ δῶρων, θυσίαις ἐπιμελῶς τιμᾷ αὐτοὺς τὸ ἐλάσιππον ἔθνος τῶν ἀνδρῶν, οὓς ἤγαγεν Ἀριστοτέλης ἀνοίγων βαθεῖαν ὁδὸν θαλάσσης ναυοὶ ταχείαις. Ἐκτίσε δὲ οὗτος μέγιστα ἱερὰ θεῶν καὶ κατέστρωσε διὰ τὰς προφυλαττούσας ἀπὸ τῶν κακῶν τοὺς ἀνθρώπους θυσίας τοῦ Ἀπόλλωνος εὐθύτομον τὴν Σκυρωτὴν ὁδὸν, ὥστε νὰ ᾗ πεδιάς ἱπιπόκροτος, ἐν ἣ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ἀγορᾶς θανῶν θέπαπται χωριστὰ τῶν ἄλλων μακάριος μὲν κα-

τῆς μετ' ἀνδρῶν, ἤρωσ δὲ μετὰ θάνατον λαοσεβείας μακρὰν δὲ αὐτοῦ πρὸ τῶν οἰκιῶν κείνται οἱ λοιποὶ ἱεροὶ βασιλεῖς, οἱ τὸν Ἄδην λαχόντες· οὗτοι δὲ μεγάλην ἀρετὴν βανθείσαν μαλθακῆς δρόσῳ καὶ σταγόσιν ὕμνων, ὄλβον οὔσαν καὶ χαρὰν ἑαυτοῖς κοινὴν καὶ τῷ υἱῷ Ἀρκεσιλάῳ καὶ δικαίαν, ἀκούουσί που ἐν τῷ Ἄδῃ· πρέπει ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν νέων νὰ ὑμνῆ ὁ Ἀρκεσίλαος τὸν χρυσοσπάθην Φοῖβον, ἔχων ἐκ Πυθῶνος τὸ χαρίεν μέλος, τὸ ἄδον τὴν καλὴν νίκην, τὸ ἀντίποινον τῶν δαπανῶν. Ἐκείνον τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσιν οἱ συνετοί· λεγόμενον παρὰ τῶν συνετῶν θὰ εἶπω. Κρείσσονα μὲν τῆς ἡλικίας νοῦν ἔχει· κατὰ τὴν εὐγλωττίαν δὲ καὶ τὸ θάρσος (εἰς τὸ παρβρησιάζεσθαι τοῖς ὄχλοις) τοσοῦτον ὑπερέχει τῶν λοιπῶν βασιλέων, ὅσον ὁ ἀετὸς τῶν λοιπῶν ὀρνέων κατὰ τὴν δύναμιν τῶν πτερύγων· ἡ δὲ ἐν μάχαις δύναμις αὐτοῦ οἷον ἔρυμά ἐστιν καὶ ἐν τῇ μουσικῇ εὐθὺς ἐξελθὼν τῆς μητρικῆς προστασίας ἀνεφάνη ὑψιπέτης, ἔτι δὲ καὶ ἀρματοηλάτης σοφός· καὶ ὅσαι εἰσοδοὶ ὑπάρχουσιν εἰς τὰ ἐπιχώρια καλὰ, εἰς ἀπάσας μετ' εὐτολμίας εἰσῆλθεν. Καὶ νῦν θεὸς παρέχει αὐτῷ δύναμιν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶθε, ὦ μάκαρες θεοί, διδοῖτε αὐτῷ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν σκέψεσιν, ἵνα μὴ φθινοπωρὸς χειμερῖα πνοῇ ἐξαχρειοῖ τὸν χρόνον. Τοῦ Διὸς ὁ μέγας νοῦς κυβερνᾷ τὴν τύχην τῶν ἐμῶν φίλων ἀνδρῶν. Εὐχομαι λοιπὸν αὐτῷ νὰ δώσῃ ἔτι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν αὐτὴν νίκην, τῷ γένει τοῦ Βάττου.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΣΤ'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι ΑΡΜΑΤΙ.

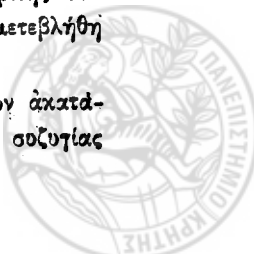
Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ
εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἐννέα,
ἐπιφοῦ μὴ ὑπαρχούσης.

Κῶλον 1. — — — — — | — — — — — Ἰαμβικὸν ἐκ
πενθημιμεροῦς καὶ ἐφθημιμεροῦς. Τὸ πενθημι-
μερὲς ἐν ἅπασιν τοῖς ἀντιστοιχοῦσι κώλοις συνί-
σταται ἐκ δύο ἰάμβων καὶ συλλαβῆς πλὴν τοῦ
ἀ. κώλου τῆς β'. ἀντιστρόφου, ὅπου ὁ πρῶτος
ποῦς ἐστὶν τρίβραχος. Τὸ δὲ ἐφθημιμερὲς παν-
ταχοῦ συνίσταται ἐκ δύο ἀναπαιστων ἐξ ἰάμβου
καὶ συλλαβῆς.

2. — — — — — | — — — — — Ἐπιωνικὸν τρι-
μετρον ἀκατάληκτον. Τῆς δευτέρας συζυγίας, ἧτοι
τῆς Ἰωνικῆς ἢ μακρὰ συλλαβὴ ἐλόθη εἰς δύο
βραχείας· μόνον ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ
τῆς β'. στροφῆς ὁ μὲν Ἰωνικὸς ἔμεινε καθαρὸς,
τῆς δὲ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἧτοι τῆς τρίτης συ-
ζυγίας τοῦ κώλου ὁ πρῶτος ἰάμβος μετεβλήθη
εἰς ἀνάπαιστον.

3. — — — — — | — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον· ὁ δεύτερος ποῦς τῆς πρώτης συζυγίας

τὸν πατέρα εὐσέβειαν, παραβάλλει πρὸς τὸν Ἀντίλοχον λέγων, ὅτι ὡς ἐκεῖνος ὑπερέβαλε ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀρχαιότητι τοὺς νέους κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβειαν, οὕτω καὶ ὁ Θρασύβουλος ὑπερβάλλει τοὺς συγχρόνους αὐτῷ νέους κατὰ τὴν ἀρετὴν ταύτην (ἀπὸ στ. 19-56). Ἐντεῦθεν ἐπαινῶν αὐτὸν καὶ διὰ τὴν σοφὴν χρῆσιν καὶ διοίκησιν τοῦ πλοῦτου, ὃν ὁ πατὴρ ἐνεπιστεύσατο αὐτῷ, καὶ διὰ τὸν σώφρονα βίον καὶ διὰ τὴν παιδείαν καὶ διὰ τὸν περὶ τὴν ἵπποτροφίαν καὶ ἵππηλασίαν ζῆλον, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν γλυκειὰν συμπεριφορὰν ἐν ταῖς εὐαχίαις πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας, τελευτᾷ τὸν ὕμνον.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Γέγραπται Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ νενικηκότι κατὰ τὴν κδ.' Πυθιάδα· φανερόν δέ, ὅτι αἱ ῥῆδαι, οὐ κατὰ χρόνον διάκεινται· ἢ γὰρ πρὸ ταύτης ῥῆδῃ Ἀρκεσιλάῳ γέγραπται νενικηκότι λα.' Πυθιάδα· ὁ δὲ Ξενοκράτης Θήρωνος ἦν ἀδελφός». Π. Σ. Τῆς νίκης ταύτης μνημονεύει ὁ ποιητὴς καὶ ἐν Ὀλ. Β.' 86. κ. ἐξῆς, καὶ ἐν Ἰσθ. Β.' 24. Ἐν τῇ ῥῆδῃ ταύτῃ λέγει μὲν, ὅτι ἐνίκησεν ὁ Ξενοκράτης (στ. 6), ἀναφέρεται δὲ αἰεὶ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θρασύβουλον· διότι οὗτος ἠγωνίσαστο ἐν Πυθῶνι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς· οὐκ ἠγωνίσαστο δὲ κατὰ τὸν Π. Σ. ὡς ἡνίοχος, ἀλλ' ὡς προεστὼς τῆς ἵππικῆς. «Τοῦτον δὲ (τὸν Θρασύβουλον) ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἵππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ ὡς τινες ἠβουλήθησαν, ἡνίοχον· ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχος ἐστίν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμιακῶν (Ἰσθμ. Β'.

32. κ. ἐξῆς)» Π. Σ. Εἰ δὲ ἦν παρῶν ἐν Δελφοῖς ἢ μὴ καὶ ὁ πατήρ, τοῦτό ἐστιν ἄδηλον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην ὁ Θρασύβουλος ἔθυσεν ἐν τῷ ναῷ τῶν Δελφῶν μετὰ τῶν φίλων εὐγνωμονῶν τῷ Ἀπόλλωνι ἐπ' αὐτῇ καὶ ἐν τούτῳ τῷ κώμῳ ἐστὶ προσδιωρισμένη ἢ παρούσα ᾠδὴ νὰ ἀσθῆ. Φαίνεται δὲ, ὅτι ὁ Πίνδαρος πρὸ τῆς νίκης ἤδη ἦν παρηγγελμένος ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου νὰ ἔχῃ συντεθειμένην καὶ παρεσκευασμένην ᾠδὴν, ἵνα ἐν ἐπιτυχίᾳ ἀσθῆ ἐν θυσίᾳ. Φαίνεται δ' ἔτι, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ νικηταὶ ἐκώμαζον μετὰ τὴν νίκην παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον εἰς εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Δία, οὕτω καὶ ἐν Πυθῶνι· ἐν μὲν Ὀλυμπίᾳ εἰ μὴ ὁ νικητὴς εἶχε παρεσκευασμένον διὰ ποιητοῦ τινος νέον ὕμνον, ἤδεδετο τὸ Ἀρχιλόχιον μέλος (ἕρα Ὀλ. Θ. ἐν ἀρχῇ)· ἐν Δελφοῖς δὲ οὐδὲν περὶ τούτου γνωσκόμεν. Οἱ ὕμνοι, οὓς ὁ ποιητὴς ποιεῖ εἰς τὸν Θρασύβουλον δεικνύουσιν, ὅτι ὁ μὲν πατήρ εἶχε τῷ υἱῷ ἐμπεπιστευμένην ἅπασαν τὴν διοίκησιν τῆς αὐτοῦ οὐσίας· ὁ δὲ υἱὸς διψᾷ αὐτὴν σφώτατα· ὅπερ εἰκάζεται ἐκ τοῦ (στ. 47) νόφ πλοῦτον ἄγει· καὶ ἐκ τοῦ (στ. 19) «σύ τοι σκέθων νιν ἐπιδέξια χεῖρός».

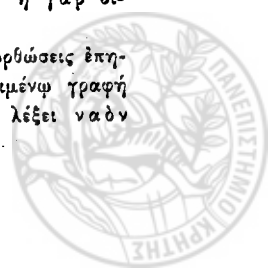
Σ. α'. Κ. θ'.

ΑΚΟΥΣΑΤ· ἡ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
 Ἄρουραν, ἡ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,
 Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
 Ἔς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθθόνικος

— Στ. 1-9. Ἀκούσατ' . . . νάπη] ὁ νοῦς· «ἀκούσατε, καὶ γὰρ δὴ τῆς εὐφθάλμου Ἀφροδίτης καὶ αὐτῶν Χαρίτων ὑπὸ τὸ χωρίον ἀναστρεφόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀνομοῦμεν τὴν Ἀκράγαντα εἰς τὸν ναὸν παραγενόμενοι τῆς ἐριβρόμου γῆς ὄντα ὀμφαλὸν, ἐν ᾧ ναῦ, ἦτοι ἐν τῇ Ἀπολλωνίᾳ νάπη ἔκτισται τοῖς Ἐμμενίδαις καὶ τῇ Ἀκράγαντι καὶ Ξενοκράτει Ἡσαυρὸς ὕμνων». — ἀκούσατε] ὁ χορὸς θυσίας τελουμένης ἀρχόμενος τῆς ψδῆς ἐκτελεῖ τὰ χρέη τοῦ κήρυκος κελεύων σιγὴν τῷ λεῖψ, κατὰ τὸ «σιγα πὰς ἔττω λεῶς». — Ἀφροδίτας ἡ Χαρίτων ἄρουραν ἀναπολίζομεν] «ἀροτριῶμεν τὴν Ἀκράγαντα, τὴν ἄρουραν τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῶν Χαρίτων»· τοὺς ποιητὰς ὁ Πίνδαρος καλεῖ ἀρότας Πιερίδων (Νεμ. Σ. Ι.' 56) καὶ αὐταὶ αἱ Μοῦσαι ἀροῦσαι (Νεμ. Ι.' 49). Ὅθεν ἀναπολίζομεν σημαίνει «ὀμνοῦμεν». Ὅτι δὲ ἄρουραν ἔννοεῖ τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ Ἀκράγαντα δῆλον ἐκ τοῦ ἔθους τοῦ Πινδάρου νὰ λέγῃ πρῶτον ἀορίστως τι καὶ ἔπειτα ἐπιφέρων λέξιν τινὰ νὰ δρίζῃ δι' αὐτῆς τὸ ἀορίστως λεχθέν. Ἐνταῦθα λοιπὸν εἰπῶν ἄ-

στ. 1. ἡ γὰρ γραφὴ κοινὴ τῶν χειρογράφων· ἡ γὰρ διδρθωσις ἐκ χειρογράφου.

στ. 4. ἐς νεῶν. καὶ ναὸν ἐς, καὶ ἄλλαι διορθώσεις ἐπηνέχθησαν ἐνεκα μόνου τοῦ μέτρου· ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφὴ ἐστὶ τῶν χειρογράφων· τὴν δὲ συλλαβὴν νὰ ἐν τῇ λέξει ναὸν ἐκλαμβάνομεν βραχείαν.

Ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαῖς 5
 Ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
 Ἐτοῖμος ὕμνων
 Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ

ροουραν ἐπήνεγκε πρὸς σκεφήσειαν ἐν τῷ σ. 6. πο-
 ταμίᾳ Ἀκράγαντι. Ἐὰν δέ τις θέλῃ νὰ ἐκλάβῃ
 τὸ ἄροουραν τὴν χώραν τῶν Δελφῶν, σκεφάσθω, ὅτι
 σκοπιμώτερόν ἐστι νὰ ὑμνηθῇ ἡ πατρις τοῦ νικητοῦ, ἢ
 ἡ γῆ τῶν Δελφῶν· ἀρκεῖ τοῖς Δελφοῖς ὁ ἔπαινος, πολυ-
 χρύσῳ νά πῃ. Καλὴ δ' ἂν εἴη ἀλληγορία, εἰ διὰ
 τοῦ ἄροουραν ἐνόει τὴν παῖσιν, ὡς ἐν Ὀλ. Θ. 39. ἐννο-
 εῖ διὰ τοῦ Χαρίτων νέμομαι κἄποιν· ἀλλὰ τότε
 τὸ ὕφος τοῦ λόγου οὐκ ἂν ἀρμόζον εἴη ποιητῆ· διότι τὸ
 λέγειν ὅτι ἡ ἄροουρα ἐστὶ κήπος ἢ Ἀφροδίτης ἢ Χα-
 ρίτων, ἀρμόζει μᾶλλον τῷ ὕφει τῶν σοφιστῶν. Ὅθεν ἄ-
 ροουραν ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας ἢ Χαρί-
 των σημαίνει τὴν Ἀκράγαντα «διὰ τὸ ἐπιτερπὴ τὴν
 πόλιν εἶναι· καὶ ἐράσμιον». Π. Σ. — ἐς ναὸν ὀμφαλὸν
 ἐριβρόμου χθονός] «εἰς τὸν ναὸν, ὅστις ἐστὶν ὀμφαλὸς
 τῆς μεγαλοβρόμου γῆς»· καλεῖ δὲ ἐριβρομον χθόνα οὐχὶ
 τὴν γῆν τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἅπασαν τὴν γῆν, ἣν μὴ τις
 βούληται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐπεὶ ὁ ναὸς ἐστὶν ἐν τῇ γῆ τῶν
 Δελφῶν, διὰ τοῦτο συνεκδοχικῶς λέγει τὸν ναὸν ὀμφαλὸν
 τῆς Δελφικῆς γῆς. Ἀλλὰ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν χθὼν
 ἐριβρομὸς ἐστὶν ἡ Δελφικὴ γῆ, ἡ ἐξήγησις «ἦς παντα-
 χοῦ διαθεῖ ἡ φήμη» ὡς παραφράζει ὁ ἡμέτερος Δούκας,
 οὐ πείθει, πολλῶ δὲ ἤττον ἡ ἐξήγησις «terrae delphi-
 cae, ubi Pythia cum horrore et voce magna re-
 sponsa dabat». Κάλιον οὖν ἐστὶ διὰ τοῦ ἐριβρό-
 μου χθονός νὰ νοῶμεν ἅπασαν τὴν γῆν καὶ νὰ
 ὑποθῶμεν, ὅτι φυσικῶς καλεῖ αὐτὴν ἐριβρομον, ἥτοι
 ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν βρόμον τῶν βροντῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν

πνευμάτων αποδίδωσι ποιητικῶς ἀπὸ τῶν μεταίφρων αὐτῆ τῆ γῆ. Οὕτω καὶ τὴν νεφέλην, ἣτις ἐστὶ τῷ ὄντι ἐρίβρομος (στ. 10), φυσικῶς καλεῖ οὕτω. Ἐν Πρωτ. Δ. 132. καλεῖ εὐδένδρον μητέρα τὴν ἐνταῦθα ἐρίβρομον χθόνα. — προσοιχόμενοι] ὁ Θρασύβουλος μετὰ τῶν φίλων καὶ ἡμῶν τῶν χορευτῶν. — Ἐμμενίδαις] ἐξήρτηται ἡ δοσικὴ οὐ μόνον ἐκ τοῦ τετελείχισται «ἐστὶν ἐκτισμένος διὰ τοὺς Ἐμμενίδας κ. λ.» ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὕμνων «ὕμνων εἰς τοὺς Ἐμμενίδας κ. λ.» Ἐμμενίδης ἦν ὁ πατὴρ τοῦ Αἰνησιδάμου τοῦ πατρὸς τοῦ Θήρωνος καὶ Ξενοκράτους. Ἐνταῦθα δὲ τὸ Ἐμμενίδαις ἐστὶ πατρωνυμικὸν «τοῖς ἀπὸ Ἐμμενίδου καταγομένοις» καὶ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι τούτῳ ὁ ποιητής, ἵνα συμπαραλάβῃ τῷ ὕμνῳ καὶ τὸν Θήρωνα. Τὰ ἐκ τῶν πατρωνυμικῶς ἐσχηματισμένων κυρίων ὀνομάτων πατρωνυμικὰ σχηματίζονται ὁμωνύμως· «οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικά, κῶρια δέ· εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλειτο σημεῖναι, ὁμωνύμως ἀνὸς πατρὸς Ἡρακλείδην καλοῖται». Η. Σ. — ἐνθα τετελείχισται θησαυρός] ἀλληγορικῶς ἀντὶ «διότι ἐνταῦθα, συντέθειται ὕμνος (ὑπὸ τοῦ Πινδάρου), ἵνα ἀσθῆ». Τὸ ἐνθα ἴσον «διότι ἐνταῦθα». — θησαυρὸς ὕμνων] Ἀλληγορεῖ εἰς θησαυρὸν τὴν παρούσαν ὥδην διὸ καὶ καλεῖ αὐτὴν ἐτοῖμον θησαυρὸν διότι ἡ ὥδῃ ἦν ἤδη ἐκτισμένη, ἥτοι συντεθειμένη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἐτοῖμη εἰς ψαλμῳδίαν. Καλεῖ δὲ αὐτὴν θησαυρὸν ὕμνων διότι ἡ ὥδῃ ἐκτισται ἐξ ὕμνων εἰς Ἐμμενίδας κ. λ. καὶ ὡς θησαυρὸς περιέχει καὶ φυλάσσει τὴν νίκην ὡς ἀνδριάντα ἢ ἕτερον κειμήλιον. Οἱ μὲν λοιποὶ ἢ βασιλεῖς ἢ πόλεις ἢ οἴτινες δήποτε, ἔχουσιν ἐκτισμένους θησαυροὺς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ ἐν οἷς φυλάττονται τὰ ἀναθήματα· τῷ δὲ Ξενοκράτει ἐκτίσθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ θησαυρὸς οὐχὶ ἐκ πετρῶν ἢ ἐκ ξύλων, ἀλλὰ ἐξ ὕμνων, ἐν ᾧ φυλάσσεσθαι ἢ ἐν ἄρματι

Ἄπολλωνία τετείχισται νάπα.

Α. α'. Κ. θ'.

Τὸν οὐτε χειμέριος ὕμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν 10

Ἐριβρόμου κερέλας στρατὸς ἀμαύλιχος,

Οὐτ' ἄνεμος ἐς μοχλοῦς ἄλῶς

Ἄξει, παμφόρφω χεράδει τυπτόμενος· φά-

ει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,

Πατρὶ τεῦ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾶ 15

νίκη αὐτοῦ. — ἐν πολυχρόσῳ Ἄπολλωνία νάπα] ἐπεξήγησις τοῦ ἐν θ α (στ. 5.) οὕτω «Διότι ἐνταῦθα ἦτοι ἐν τῇ πολυχρόσῳ Ἄπολλ. νάπα». Σαφὲς λοιπὸν, ὅτι Ἄπολλωνίαν νάπαν καλεῖ τὸν περιβολὸν τοῦ ναοῦ τοῦ

στ. 13. ἄξει, διόρθωσις ἐξ εἰκασίας, ἵνα γένηται ὁ ποῦς τροχαῖος ἄξι ἐξ ἑνὸς χειρογράφου. — χεράδει ἢ κοινῇ γραφῇ τῶν χειρογρ. Ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ γραφὴ ἐστὶ διόρθωσις ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις χεράς. αδος καὶ χεράδος ἀδελφοὺς, ἀδεῖ εἰ ταῦτοσήμαντοί εἰσι, καὶ ἐπεὶ τὸ οὐδέτερον ἐστὶν οὐχὶ κοινῶς γνωστὴ λέξις· διὰ τοῦτο, ἀπεδεξάμεθα ὡς γνησιωτέραν τὴν ἐκ τῆς διορθώσεως γραφὴν· διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ Μ. Ε. χεράδει· εὐκόλως τρέπεται εἰς τὸ χεράδι· τὸ δὲ χεράδι οὐδεὶς τῶν ἀντιγραφῶν τρέπει εἰς τὴν γραφὴν τοῦ Μ. Ε. — τυπτόμενον ἐκ διορθώσεως. Ἐτέρα διόρθωσις, ἄνεμοι . . . Ἄξοισι . . . τυπτόμενοι· ἀλλ' ἢ κοινῇ γραφῇ τῶν χειρογράφων, ἄνεμος Ἄξει . . . τυπτόμενος ἔχει καλῶς· ὅτι δὲ τὸ τυπτόμενος ἔχει σημασίαν ἀλληλοπαθῆ (ὁ ἄνεμος τύπτει τὸν θησαυρὸν καὶ τύπτεται ὑπὸ τοῦ θησαυροῦ) εὐκόλως κατανοεῖται. Ἡ δὲ λέξις σποδέων τοῦ Μεγ. Ἐτ. ἐν τῷ «χεράδει σποδέων οὐκ ἔστι γραφὴ τοῦ Πινδαρικοῦ κειμένου, ἀλλ' ἐξήγησις τοῦ τυπτόμενοϋ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ μετοχὴ αὕτη τυπτόμενος οὐκ ἐξήρηται· ἐκ τοῦ ῥήματος ἄξει, ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥήματος ῥυπανεῖ· ὅπερ διὰ πηδύματος παραλείπει ὁ ποιητής· διὸ καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀντιθετικῷ ἐπιφέρει «φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ». Ὅθεν τὸ πλήρες τοῦ χωρίου ἐστὶν «οὔτε ἄνεμος . . . ἄξει, οὔτε παμφόρφω χεράδει τυπτόμενος ῥυπανεῖ».

Ἀπόλλωνος, ὅστις ἦτον μέγιστος, καὶ ἐν ᾧ ἦσαν οἱ θησαυροὶ (Παυσαν. 818. κ. ἐξῆς). Ἔτι καταδηλότερον γίνονται, ὅτι Ἀπολλ. νάπαν καλεῖ τὸν μέγιστον περιβόλον τοῦ ναοῦ, καὶ διὰ τῶν λέξεων «τετειχίσται θησαυρός» διότι ἐν τούτῳ τῷ περιβόλῳ ἦσαν οἱ θησαυροὶ· καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου «πολυχρύσῳ»· διότι ἐν τοῖς θησαυροῖς πολλὸς χρυσὸς ἐφυλάσσετο.

— Στ. 10-13. τὸν οὔτε . . . τυπτόμενος] «δὴν θησαυρὸν οὔτε χειμέριος ὕμβρος, οὔτε ἄνεμος ἀπάξει εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης». — χειμέριος . . . ἀμειλιχος] Σύνταττε «χειμέριος ὕμβρος ἐριβρόμου νεφέλας (ὡς) ἐπακτός στρατός ἀμειλιχος». Παραβάλλει τὸν ὕμβρον καὶ τὸν ἄνεμον πρὸς πολέμιον στρατόν· καὶ ὡς περ ὁ ἐπακτός ἦτοι ὁ πολέμιος στρατός ἐπιπεσῶν τῇ πόλει φθείρει καὶ κατασκάπτει ἀμειλίχως αὐτήν, οὕτω καὶ ὁ ὕμβρος τὸν θησαυρὸν. — παμφόρφ χεράδει τυπτόμενος] οὐ μόνον τῷ ὕμβρῳ ἀρμόζει, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀνέμῳ· διότι ἐν τοῖς «παμφόρφ χεράδει» οὐ μόνον ἰλὸς καὶ λίθοι, οὐδὲ ὁ ὕμβρος χειμάρρου ποιῶν φέρει, καὶ οἷς τύπτει τὸν θησαυρὸν, ἐνοῦνται, ἀλλὰ καὶ ἀκαθαρσίαι, αἷς ὁ ἄνεμος τύπτει αὐτόν, καὶ ρυπαίνει· «χεράς ὁ μετὰ ἰλὸς καὶ λίθων συρφετός (καὶ ἀκαθαρσιῶν)». Π. Σ. Ὅρα Δ. Γ.

— Στ. 14-18. φάει δὲ πρόσωπον . . . ἀπαγγελεῖ] «τὸ δὲ τηλαυγὲς αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ πρόσωπον θὰ ἀπαγγεῖλη τοῖς θνητοῖς τὴν ἔνδοξον ταύτην ἐν ταῖς Κρισαίαις πτυχαῖς νίκην κοινὴν τῷ σῷ πατρὶ, Θρασύβουλε, καὶ σοὶ τῷ γένει αὐτοῦ». — φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ] καλῶς ἔχει πρὸς τὴν ἀλληγορίαν· διότι ὁ θησαυρὸς οἰκοδόμημα ὦν ἀνάγκη νὰ ἔχη καὶ πρόσωπον. Ὅ,τι δὲ σημαίνει πρόσωπον τηλαυγὲς ἐν Ὅλ. Στ. 4. 5. τὸ αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον ἐν καθαρῷ φάει. Καλῶς δ' ἔτι ἔχει καὶ πρὸς τῷ παμφόρφ χεράδει τυπτόμενος· διότι ἡ ὕμβρῳ καὶ ἀνέμῳ φερομένη χεράς ἀκάθαρτον ποιεῖ καὶ οὐ φωτοβόλον τὸ

Λόγοισι θνατῶν

Εὐδοξον ἄρματι νίκαν

Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β' Κ. θ'.

Σὺ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν

Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρσει 20

Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλό-

ρας υἰὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλείδῃ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδα,ν,

Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρότανιν,

Θεῶν σέβεσθαι· 25

οἰκὸδόμημα. Ἄνευ ἀνάγκης ἐννοοῦσιν ἐνταῦθα τὴν με-
τοχὴν «ἔχων»· διότι καλῶς ἔχει «τὸ πρόσωπον τοῦ θη-
σαυροῦ ἀπαγγελεῖ»· ἀντὶ «ὁ θησαυρὸς ἀπαγγελεῖ». —
κοινάν] ἀπαγγελεῖ τὴν νίκην κοινάν. — γενεᾷ] «σοί, ὦ
Θρασύβουλε, ὄντι γενεᾷ αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς σου δηλονότι»·
ὁ δὲ Π. Σ. γ. ε. ν. ε. ἄν ἐννοεῖ οὐ τὸν Θρασύβουλον μόνον,
ἀλλὰ ἅπαν τὸ γένος. — λόγοισι θνατῶν ἀπαγγελεῖ] «θὰ
ἀπαγγεῖλη τοῖς λόγοις ἀπάντων τῶν θνητῶν, ἤτοι θὰ
ἀπαγγεῖλη τοῖς θνητοῖς, ἵνα λέγωσι καὶ ὑμῶσιν». — ἐν
Κρισαίαισι πτυχαῖς] «νίκην τὴν εὐτυχηθεῖσαν ἐν Δελφοῖς·
ἡ γὰρ Κρίσσα τῶν Δελφῶν». Π. Σ.

στ. 15-18. κοινᾶ τε γενεᾷ . . . Εὐδοξον ἄρματονί-
καν Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ, γραφὴ ἐνὸς χειρ.

στ. 20. Ἡ ἐν τῷ κειμένῳ γραφὴ οὔρσει οὐχ εὐρηταὶ
ἐν τοῖς χειρογράφοις, ἐν οἷς ἐστὶν ὄρσει, ἣν μεταμέλει μοι, ὅτι
οὐ παρέλαβον ἐν τῷ κειμένῳ.

στ. 22. υἰόν. Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἕνεκα τοῦ ἐπομένου φω-
νήντός ἐστι βραχεῖα.

στ. 24. Βαρυόπαν, ἀντὶ τοῦ βαρυοπᾶν, ἵνα συμφω-
νῇ τοῖς στεροπᾶν κεραυνῶν τε ἐφελκυσθὲν συνεφώνησε τῷ
πρότανιν. Εὐρηταὶ ὁμως ἐν τοῖς χειρογρ. καὶ Βαρυοπᾶν.

— Στ. 19-27. Σύ τοι σχέθων . . . πεπρωμένον] Σχῆμα ἀπύνδετον, ἐννοουμένου τοῦ γὰρ αἰτιολογικοῦ· διότι ἐν τούτοις λέγει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὁ θησαυρὸς ἀπαγγελεῖ τὴν νίκην κοινὴν τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ Θρασυβούλῳ· «διότι σὺ κρατῶν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, αὐτὸν τὸν πατέρα, τιμᾶς ὡς ὄρθην τὴν παραγγελίαν, ἣν ποτε λέγουσιν, ὅτι ὁ Χείρων παρήνεσε τῷ Ἀχιλλεῖ παραγγέλλων, μέγιστα μὲν πάντων τῶν θεῶν τὸν Δία νὰ σέβηται, ταύτης δὲ τῆς τιμῆς μηδέποτε νὰ ἀποστερῇ τοὺς γονεῖς». — σχέθων νιν] «κρατῶν αὐτὸν τὸν πατέρα, βοηθῶν εἰς ἀπόκτησιν δόξης». Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν εὐσεβῶν παίδων, οἵτινες τοὺς ἀδυνάτους αὐτῶν πατέρας κρατοῦντες καὶ ὑποστηρίζοντες διὰ τῆς χειρὸς περιάγουσιν, ὅπου οἱ γονεῖς βούλονται. — ἐπιδείξια χειρός] «κρατῶν ἐπιδείξιος ἐκ τῆς χειρός» ἢ «τῇ δεξιᾷ χειρὶ». — ὄρθαν ἄγεις ἐφημοσύναν] «νομίζεις καὶ τιμᾶς ὡς ὄρθην τὴν ἐφετημῆν». «fers et exerces et celebras tuis factis rectum illud praeceptum et admonitionem» lex. Duncanii. καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἄγειν τι εὔρηται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ τιμᾶν καὶ δοξάζειν. . . . καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί (Ὀμ. Ὀδυσσ. 311). — Φιλύρας υἱόν] τὸν Χείρωνα. — ὄρφανίζομένῳ] «τῶν γονέων ἀποχωριζομένῳ καὶ παρὰ Χείρωνι ἀνατρεφομένῳ» ἢ «τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς χωρὶς διαιωμένῳ» Δούκας. — μάλιστα . . . πεπρωμένον] αὕτη ἐστὶν ἡ ἐφημοσύνη. — μάλιστα μὲν θεῶν Κρονίδαν σέβεσθαι] ἴσον «πρῶτον μὲν τὸν Κρονίδαν, εἶτα τοὺς ἄλλους θεοὺς (παρήνει τῷ Ἀχιλλεῖ) νὰ σέβηται». Τὸ σέβεσθαι ἀντικείμενον τοῦ παραινεῖν, ἢ ἐπεξηγηματικὸν τοῦ «τὴν ἐφημοσύνην». — βαρυόπαν] ἀντὶ βαρυοπᾶν, ἵνα ἡ ἐπίθετον τοῦ κεραυνῶν. — Ταύτας δὲ τιμᾶς μὴ ποτ' ἀμείρειν βίον γονέων] ἴσον «τρίτον δὲ τῆς τιμῆς ταύτης τοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς σεβασμοῦ μηδέποτε, νὰ ἀποστερῇ τὸν βίον τῶν γονέων». — γονέων βίον πεπρωμένον] «τὸν

Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἄμειρην γονέων βίον πεπρωμένον.

Ἄ. β'. Κ. θ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς ἐναρίμβροτον ἀναμεί- 30
νας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαΐχθεις· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσαλίου δὲ γέροντος 35
Δοναθεῖσα φρήν βίασεν παῖδα ὄν·

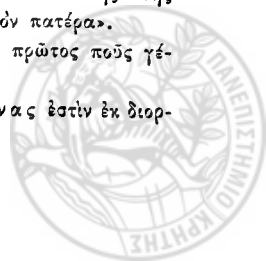
πεπρωμένον βίον τῶν γονέων» ἴσται «ὅσον βίον ἐστὶ πε-
πρωμένον νὰ βιώσιν διὰ παντός τοῦ βίου αὐτῶν».

— Στ. 28-31. Ἐγένετο . . . Μέμνονα] Παρα-

στ. 26. Ταύτας τιμᾶς. Ὅτι ἡ ἀντωνυμία ταύτας πολλὰ
παρέχει πράγματα τοῖς ἐρμηνευταῖς καὶ πολλοῖς τῶν λεγομένων κριτι-
κῶν προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν τῆ ἐκφράσει
τοῦ ποιητοῦ «μάλιστα μὲν θεῶν Κρονίδαν σέβεσθαι». Ἡ ἐκφρα-
σις αὕτη ἰσοδυναμεῖ τῆ κοινῇ καὶ συνήθει «νὰ σέβησαι πρῶτον
μὲν τὸν Κρονίδην, εἶτα δὲ τοὺς ἄλλους θεούς». Ὅθεν διὰ τῆς
ἀντωνυμίας, ταύτης, τοῦτο βούλεται νὰ δείξῃ «ὅν βαθμὸν εὐσε-
βείας κατέχουσιν οἱ ἄλλοι θεοὶ ὡς πρὸς τὸν Δία, τοῦτον πρέπει
νὰ κατέχῃ καὶ οἱ γονεῖς ὡς πρὸς τοὺς θεούς· ὅπερ ἐστὶν ἴσον
«πρῶτον μὲν δεῖ σέβεσθαι τὸν Δία, εἶτα δὲ τοὺς λοιποὺς θεούς,
τρίτον δὲ τοὺς γονεῖς» ὥστε τὸ ταύτης δὲ τιμᾶς ἴσον τῷ
«τοῦ δὲ τρίτου βαθμοῦ ταύτης τῆς τιμῆς τοῦ σεβασμοῦ». Ἡ
χειρίστη πασῶν τῶν δεδομένων ἐξηγήσεων ἐστὶ «ταύτης τῆς
τιμῆς, ἣν ἔχεις σὺ, ὦ Θρασύβουλε, πρὸς τὸν σὸν πατέρα».

στ. 28. Ἐγένετο ἐκ διορθώσεως, ἵνα ὁ πρῶτος ποὺς γέ-
νηται ἴαμβος.

στ. 30. Ἡ γραφὴ τοῦ κειμένου ἀναμεί-νας ἐστὶν ἐκ διορ-
θώσεως ἐκ τῶν χειρογράφων ἀμμείνας.

βάλλει τὸν Θρασύβουλον πρὸς τὸν Ἀντίλοχον τὸν υἱὸν τοῦ Νέστορος κατὰ τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας. «Ἐγένετο καὶ τὸ παλαιὸν ὁ γενναῖος Ἀντίλοχος, ὅστις τοῦτο τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσεβὲς καὶ δίκαιον φέρων ἀπώλετο ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὑπομείνας τὸν δεινὸν τῶν Αἰθιόπων βασιλέα Μέμνονα». Π. Σ. — νόημα τοῦτο] ὅπερ ἐδίδαξεν ὁ Χεῖρων, ἦτοι τὸ νόημα τοῦ σέβασθαι τοὺς γονεῖς. — ὑπερέφθιτο] «ὅτι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἐτελεύτα ὁ Ἀντίλοχος, κεφαλαιωδέστερον εἶπε (Ὀδυσσ. δ. 188.) Τὸν ῥ' Ἡοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός». Π. Σ.

— Στ. 32-34. Νεστόρειον γὰρ . . . ἔγχος] «τὸ γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἄρμα ὁ ἵππος ἐνεπόδιζε τρωθεὶς τοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου βέλεσι μέμνιται τούτου καὶ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. θ. 86), ἔνθα φησίν.

Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.» Π. Σ.

ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ περιστάσει, ἦν ἐξ Ὀμήρου ἀναφέρει ὁ Π. Σ. οὐκ ἐδιώκετο ὁ Νέστωρ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, οὐδὲ ἐσώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ· οὐδὲ τὸ παράπαν ἐφονεύθη ὁ Ἀντίλοχος ἐν οἷς ἡ Ἰλιάς διηγείται. Ὅθεν φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἠκολούθησε παράδοσιν περὶ τοῦ ὑπὸ Μέμνονος, φόνου τοῦ Ἀντιλόχου, καθ' ἣν συνέβη τῷ ἄρματι τοῦ Νέστορος, ὅτε ἐδιώκετο ὑπὸ Μέμνονος, τὸ αὐτὸ, ὅπερ συνέβη καὶ ἐν τῇ περιστάσει, ἦν ἐκ τῆς Ἰλιάδος ἀναφέρει ὁ Π. Σ. — ὁ δὲ] ὁ δὲ Μέμνων. — ἔφεπε ἔγχος] τῷ Νέστορος ἄρματι «διώκων μετ' ἐπιμονῆς τὸ ἄρμα τοῦ Νέστορος κατεύθυνε τὸ δόρυ πρὸς αὐτόν».

— Στ. 35-36. Μεσσηνίου . . . παιδα ὄν] «τοῦ δὲ Μεσσηνίου γέροντος ταραχθεῖσα ἡ φρῆν ἐβόα τὸν παιδα ἑαυτοῦ». Π. Σ. Μεσσηνίου] «καὶ Πίνδαρος τὸν Νέστορα ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς Πύλου φησὶν εἶναι· τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλων, εἰς μὲν ἐστὶν ὁ

Σ. γ'. Κ. θ'.

Χαμαιπετές δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·

Μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ, πρίατο μὲν θανά-

τοιο κομιδᾶν πατρός· ἐδό-

κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾶ ὀπλοτέροισιν, 40

Ἔργον πελώριον τελέσαις,

Ἵπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.

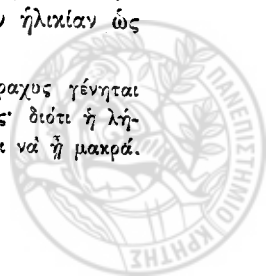
Τὰ μὲν παρήκει.

περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐν Ἡλίδι Πύλος, ὃν καὶ ὑπὸ Ἡρακλέους πεπορθῆσθαι φασιν· ἕτερος δὲ ὁ Τριφυλιακὸς ἐν Πύλος, ᾧ ὁ Ἀμαθόεις ποταμὸς· τρίτος ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τὸ Κορυφάσιον· εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τοὺς τρεῖς Πύλους ὑπὸ τὸν Νηλέα εἶναι· δοκεῖ δὲ τῷ Διδύμῳ ἐκ τῆς Τριφυλιακῆς Πύλου εἶναι τὸν Νέστορα, ἔνθα καὶ Ἀμαθόεις ἐστὶ ποταμὸς καθ' Ὅμηρον». Π. Σ.

— Στ. 37. χαμαιπετές ἔπος] «ἔπος μάταιον». Π. Σ. ἢ ὡς λέγει Ἀπολλώνιος (Δ. 388) ἀκράαντον ἐν γαίῃ πεσεῖν. — αὐτοῦ] οὐ ποιεῖ τὸν λόγον χαλαρόν, ἀλλὰ ἔμφασιν παρέχει τῷ ἀπέριψεν τοιαύτην «ἔπος, ὃ κινδυνεύων ἀφῆκεν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ βυθίων, οὐκ ἀπέριψε μάτην»· ἢ δὲ εἰκασία αὐτοῦ μένων ἐστὶν ἐναντία τῇ συνήθει χρήσει· διότι ὁ Ἀντίλοχος οὐκ ἔμμενεν αὐτοῦ, ὅπου ὦν προσεκλήθη, ἀλλὰ ἐκεῖ, ὅπου ὦν ὁ πατὴρ ἐκινδύνευεν.

— Στ. 38-42. Μένων . . . πρὸς ἀρετάν] «ὑφιστάμενος δὲ ὁ θεῖος ἀνὴρ τὸν κίνδυνον ἠγγόρασε τοῦ ἰδίου θανάτου τὴν σωτηρίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἐνομήσθη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἵπατος πάντων τῶν νέων τὴν ἡλικίαν ὡς

στ. 39. πατέρος ἐκ διορθώσεως, ἵνα τρίβραχος γένηται ἀλλὰ καὶ πατὴρ δύναται νὰ θεωρηθῇ σπονδείος· διότι ἡ λήγουσα τρὸς ἕνεκα τῆς ἐπικειμένης ὀξείας δύναται νὰ ᾖ μακρά.

πρὸς τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβειαν». — μένων] τὸν Μέμνονα· ὑφιστάμενος τὸν ἐκ τοῦ Μέμνονος κίνδονον, ὡς ἀνωτέρω ἀναμείνας Μέμνονα. — κομιδάν] «τὴν ἀνακομιδὴν καὶ ζωὴν». Π. Σ. — ἐδόκησε τοῖς γενεᾷ ὀπλοτέροισιν] «ἔδοξε τοῖς νεωτέροις τὴν ἡλικίαν». Τὸ γενεᾷ ἐν τοῖς ὀπλοτέροισι γενεῇ, πρεσβύτατος γενεῇ συνηθέστατον παρ' Ὀμήρῳ σημαῖον ἡλικία. — τῶν πάλαι] «τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων»· ἔστι δὲ γενικὴ οὐχὶ συγκριτικὴ, ἀλλὰ διακριτικὴ ἐξηρητημένη ἐκ τοῦ «(τοῖς) γενεᾷ ὀπλοτέροισιν»· ὅθεν «τοῖς νεωτέροις τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ἔδοξεν». — ἔργον πελώριον] «τὸ ἀποθανεῖν αὐτός, ἵνα σωθῆ ὁ πατήρ». — ὕπατος πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσιν] «ὕπατος πάντων αὐτῶν (τῶν ὀπλοτέρων) κατὰ τὴν περὶ τοὺς γονεῖς ἀρετὴν, ἦτοι τὴν εὐσέβειαν»· ὁ νοῦς τοῦ ὅλου «ἅπαντες ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅσων οἱ γονεῖς ἔτι ἔζων, ἐνόμιζον τὸν Ἀντίλοχον ἀνυπερβλητον κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετὴν». Ὁ δὲ Ξενοφῶν (ἐν Κουνηγ. α. 14) παραλαβὼν ἢ ἐκ τοῦ Πινδάρου, ἢ ἐκ τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς καὶ ὁ Πίνδαρος διηγεῖται ταῦτα περὶ Ἀντίλοχου, λέγει «Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανῶν τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι».

— Στ. 43. τὰ μὲν παρήκει] ὁ νοῦς «μέχρι μὲν τῶν ἡμετέρων χρόνων ὁ Ἀντίλοχος εἶχε τὰ πρωτεῖα παρὰ τοῖς νεωτέροις τὴν ἡλικίαν». Ἡ λέξις παρήκει ὅταν λέγεται ἐπὶ χρόνου, ἢ μεταφορὰ ἐστὶν ἀπὸ τῶν χωρῶν κατὰ ταύτην τὴν παρομοίωσιν «ὡς δύο χῶραι παρήκουσι παρ' ἀλλήλας, οὕτως ὁ παρελθὼν χρόνος παρήκει καὶ παρατείνεται παρὰ τὸν παρόντα». Οἱ δὲ ἐν τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ παρ' ἀλλήλους παρήκοντες δύο χρόνοι, ὡς δύο χῶραι, εἰσιν ὁ παρελθὼν χρόνος, καθ' ὃν ἐπικράτει κατὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα εὐσέβειαν ὁ Ἀντίλοχος, καὶ ὁ νῦν, καθ' ὃν ἐπικρατεῖ ὁ Θρασύβουλος. Ἀναπλη-

Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 Πατρῶν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα, 45

Ἄ. γ'. Κ. θ'.

Πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν.
 Νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὐθ' ὑπέρ-
 οπλον ἦβαν δρέπων, σοφί-

ρωτέα δὲ ἡ σύνταξις τοῦ χωρίου ἐκ τῆς ἐννοίας οὕτω
 «τὰ μὲν (ταῦτα μὲν τὰ λεγόμενα περὶ Ἀντιλόχου· ἢ ὁ
 χρόνος, καθ' ὃν ἐλέγοντο ταῦτα περὶ Ἀντιλόχου) πα-
 ρήκει (παρατείνονται ὡς χώρα) παρὰ τὰ νῦν (παρὰ τὰ
 λεγόμενα περὶ Θρασυβούλου· παρὰ τὸν νῦν χρόνον, καθ'
 ὃν ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν πρὸς τὸν πατέρα εὐσέβειαν ὁ Θρα-
 σύβουλος)» Τὸ «παρὰ τὰ νῦν» εὐκολώτατα ἐννοεῖται ἐκ
 τῶν ἐπομένων.

— Στ. 44-46. τῶν νῦν δὲ . . . ἔδειξεν] «τῶν
 δὲ ἀνθρώπων τῶν καθ' ἡμᾶς ὁ Θρασύβουλος πρὸς τὴν
 τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ στάθμην καὶ ὀρθότητα μάλιστα βαίνει,
 οἰοῖναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τιμᾶ· ἐπερχόμενος δὲ πρὸς τὴν
 τοῦ θεοῦ ἀγλαΐαν καὶ κατὰ τὸν κόσμον ἴσον ἑαυτὸν ἀ-
 πέδειξεν». Π. Σ. — τῶν δὲ νῦν καὶ Θρασύβουλος ἔβα]
 οὕτως ἀναπλήρου «ἐν δὲ ταῖς γενεᾷ ὑπλοτέροις τῶν νῦν,
 ταῖς βᾶσι πρὸς στάθμαν, καὶ Θρασύβουλος μάλιστα ἔβη»
 ἦτοι «μεταξὺ δὲ τῶν νεωτέρων τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν νῦν
 ὄντων ἀνθρώπων, τῶν βάντων πρὸς στάθμην, καὶ Θρασύβου-
 λος μάλιστα πάντων ἔβη»· ἀπλούστερον «ὄλων τῶν νῦν πα-
 ρόντων νέων ὁ Θρασύβουλος μάλιστα ἔβη». Τὸ «καὶ» ταύτην
 τὴν ἔμφασιν ἔχει «οὐ μόνον ὁ Ἀντιλόχος ἐν ταῖς ὑπλοτέροις
 ἐκ τῶν πάλαι, ἀλλὰ καὶ ὁ Θρασύβουλος ἐν ταῖς ὑπλοτέροις
 ἐκ τῶν νῦν». — πρὸς στάθμαν πατρῶν ἔβα] «ἐβαδίσε κατὰ
 τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετήν». Τὸ ἔβα ἀντὶ ἐνεστώτος
 βαίνει· ἢ δὲ πρὸς ἀντὶ τῆς «κατά». Ὁ, τι εἶπεν.

ἀνωτέρω ἀρετὴν ἀμφιτοκεῦσιν, τὸ αὐτὸ λέγει νῦν διὰ τῶν «στάθμαν πατρώαν»· καλεῖ δὲ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετὴν στάθμην· ὡς εἰ ἔλεγεν, ὅτι ὁ Χείρων ἔδωκε τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετῆς ἀξίωμα ὡς κανόνα καὶ στάθμην. Ἦδη δὲ ζητητέον, τί ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὁ Θρασύβουλος ἀξίον ὥστε νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς σωτηρίας θάνατον τοῦ Ἀντιλόχου. Λέγω λοιπὸν, ὅτι τὸν μέγαν ζῆλον τοῦ Θρασυβούλου εἰς τὸ τρέφειν ἵππους, εἰς τὸ γυμνάζεσθαι περὶ τὴν ἵππικὴν καὶ ἀρματηλασίαν, ἵνα αὐτοῦ νικῶντος ἐν ταῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ὁ πατήρ ἀνακηρυττόμενος νικητὴς λαμβάνῃ τὸ ἔπαθλον τῆς νίκης· ταῦτα δικαίως παραβάλλει ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς θάνατον τοῦ Ἀντιλόχου. — πάτρωϊ . . . ἔδειξεν] Τὸ ἔδειξεν ἀντὶ ἐνεστώτος· «δεικνύει δὲ τῷ ἐκ πατρὸς θεῖω, ὅτι σπουδάζει, ζηλοῖ τὴν περὶ τὰς θυσίας καὶ κώμους καὶ ἵπποτροφίας μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ». Ὁ Π. Σ. ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ χωρίου τούτου ἐστὶν ἀκατάληπτος. — πάτρωϊ] ἔδειξε πάτρωϊ «τῷ πρὸς πατρὸς θεῖω, τῷ Θήρωνι». — ἔδειξεν ἐπερχόμενος] «ἔδειξεν, ὅτι ἐπέρχεται». Τὸ ἐπέρχομαι σημαίνει καὶ «σπουδάζω νὰ κατανοήσω τι, σκέπτομαι τι» ἐνταῦθα δὲ «σπουδάζων νὰ πράττω, ὡς πράττει ὁ Θήρων» καὶ ἐπομένως «μιμνῶμαι». — ἀγλαίαν] τοῦ πάτρωος ἐννοουμένου ἐκ τοῦ πάτρωϊ. Ὅτι ὁ Θήρων ἦν μεγαλοπρεπὴς ἐν ταῖς θυσίαις ἔρ. Ὀλ. Γ. 71. κ. ἐξῆς. Ὅτι δὲ τὸ ἀγλαίαν σημαίνει ἐνταῦθα μεγαλοπρέπειαν περὶ τὰς ἵπποτροφίας καὶ περὶ τοὺς κώμους, συμπεραίνεται ἐκ τῶν ἐν στ. 49. καὶ ἐξῆς.

— Στ. 47-51. Νόψ δὲ . . . προσέχεται] «φέρει τὸν πλοῦτον διὰ τῆς φρονήσεως ἐν οἷς δεῖ, καὶ οὐχὶ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ πλοῦτου ἐν οἷς οὐ δεῖ· δρεπόμενος, τρυγῶν, ἔχων ἡλικίαν οὔτε ὑπέροπλον, ἤγγουν ἀλαζονικῆν, τοιοῦτος ἐνδοξος τὸ γένος, τὴν τύχην ὦν, οὔτε

αν δὲ μυχῶσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
 Ὀργαῖς ὅς εὖρες ἵππιον εἴσ- 50
 οδον, ἀδόντι νόφ, Ποσειδάν, προσέχεται.

Γλυκεῖα δὲ φρήν

Καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν

Μελισσᾶν ἀμειβεται τρητὸν πόνον.

μὲν ἄδικον, τὴν δὲ σοφίαν τῶν Πιερίδων ἄγων ἐν τοῖς
 μυχῶσι τοῦ νοός, ἤγουν φρόνιμος ὦν, πράττει τὰ πάντα,
 ὡς τῷ λόγῳ δοκεῖ· καὶ σοί, ὦ Ἡόσειδον, προσέρχεται
 καὶ προσοικειοῦται, ὃς εὖρες ἵππειας εἰσόδους, τοιτέστιν
 ἵππικὰς ἀμίλλας». Π. Σ. — νόφ πλοῦτον ἔχει] «ὀδηγεῖ,
 διευθύνει τὸν πλοῦτον διὰ τοῦ νοός» ἢ «ἀρετῇ κεκραμέ-
 νον» ὡς ἐν Πυθ. Ε.' 2 ἔφη. — σοφίαν δὲ Πιερίδων]
 ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλλά. Ὅθεν ὁ νοός «οὐ δρεπόμενος
 ἄδικον οὐδὲ ἀλαζόνα ἦβην, ἀλλὰ δρεπόμενος ἐν τοῖς μυ-
 χῶσι τοῦ νοός σοφίαν Πιερίδων, ὥστε νὰ γινώσκῃ νὰ
 διευθύνῃ τὴν ἦβην. — ὃς εὖρες ὀργαῖς ἵππιον εἴσοδον]
 «ὃς εὖρες εἴσοδον τῶν ἵππων εἰς τὰς ὀργὰς αὐτῶν»·
 διότι ἐστίν, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. ἵππικός ὁ θεός· ἵππιον
 εἴσοδόν ἐστίν ἴσον τῷ «εἴσοδον τῶν ἵππων». ἐν δὲ

στ. 50-51. Ἡ κοινὴ γραφὴ ἐστὶν ὀργαῖς πάσαις, ὃς
 ἵππειαν εἴς-οδον μάλ' ἀδόντι νόφ, Ποσειδάν, προσέρ-
 χεται. Ἐκ δὲ ταύτης ἐγένετο ἡ διόρθωσις ἢ καὶ τῷ μέτρῳ
 σύμφωνος καὶ ἔνοιαν οὐχὶ βεβιασμένην ἐξάγουσα, αὐτῇ ὀργαῖς
 βλαῖς, ἐς ἵππειον εἴς-οδον, ἀδόντι νόφ, Ποσειδάν, προ-
 σέχεται. Ὁ δὲ Η. Σ. φαίνεται ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ χωρίου,
 ὅτι ἀνέγνω γραφὴν οὐ πολὺ διαφέρουσαν τῆς διορθώσεως, ἣν καὶ
 ἡμεῖς παρεδείξαμεθα ἐν τῷ κειμένῳ.

στ. 53. Καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν. Ἄλλοι θεωροῦσι
 τὸν καὶ ἀπλῶς συμπλεκτικὸν καὶ οὐχὶ προσθετικὸν συντάξ-
 σοντες οὕτως «ἢ γλυκεῖα φρήν καὶ τὸ συμπόταισιν ὀμιλεῖν ἀμεί-
 βεται». ἀλλὰ κρείσσων ἢ σύνταξις, ἣν μετὰ τοῦ Η. Σ. ἐν ταῖς
 σημειώσεσιν ἐτήρησα.

τῶ ὄργαις ἐννοεῖται ἐκ τοῦ ἵππιον ἢ γενική ἵππων. Ὅθεν ἢ ἀντικατάστασις «ὄς εὖρες εἴσοδον τῶν ἵππων ταῖς ὄργαις αὐτῶν (τῶν ἵππων)», ὅπερ ἐστὶν «ὄς εὖρες τὸν τρόπον τοῦ εἰσάγειν τοὺς ἵππους εἰς τὰς ὄργας αὐτῶν»· ὄργαι δὲ τῶν ἵππων εἰσὶν, ὡς ὀρθῶς ἐρμηνεύει ὁ Π. Σ. αἱ ἵππικαὶ ἄμιλλαι, ὧν ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἵπποι καὶ εἰς ἅς ὄργῳσιν. — εἰν ἀδόντι νόφ προσέχεται] «σοὶ ἐστὶν ἀδόντι (νόφ μετὰ μεγίστης νοεράς τέρψεως καὶ ζήλου), ἀφιερωμένος».

— Στ. 52. μέχρι τέλους] «ὁ δὲ αὐτοῦ τρόπος τοῦ φέρεσθαι καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις πρὸς τοὺς συμπότας γλυκύτερός ἐστι τοῦ μέλιτος». — γλυκεῖα καὶ ὀμιλεῖν] «γλυκεῖα οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα, καθ' ἃ ἐστὶ γλυκεῖα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ὀμιλεῖν». — ἀμείβεται] ὑπερβάλλει. — μελισσῶν τρητὸν πόνον] τὸ κηρίον, (τὴν μελόπηκταν) καλεῖ πόνον τρητὸν, τρυπημένον, διὰ τὰς ὁπὰς ἀπὸ τῆς τὰς πλήρεις μέλιτος.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Σιγάτε· διότι θά ἄσωμεν τὴν χώραν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων ἐλθόντες εἰς τὸν ναόν, τὸν ὀμφαλὸν τῆς μεγαλοβρόντου γῆς· διότι ἐνταῦθα ἐν τῇ πολυχρύσῳ τοῦ Ἀπόλλωνος νάπη ἐστὶν ἐκτισμένος καὶ ἔτοιμος θησαυρὸς ὕμνων εἰς τοὺς Ἐμμενίδας καὶ εἰς τὴν ποταμίαν Ἀκράγαντα, καὶ δὴ καὶ εἰς τὸν Ξενοκράτην· ὃν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐξ ἐριβρόμου νεφέλης ἐλθὼν ὡς πολέμιος ἀμειλιχὸς στρατὸς, οὔτε ἄνεμος θά ἄξῃ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης οὐδὲ παμφόρῳ συρφετῶ τύπτων θά ρυπώσῃ· ἀλλὰ τὸ ἐν λαμπρῷ φωτὶ πρόσωπον αὐτοῦ θά ἀπαγγεῖλῃ τοῖς θνητοῖς, ὅτι ἡ ἐν ταῖς πτυχαῖς τῆς Κρίσης ἔνδοξος ἐν ἄρματι νίκη κοινὴ ἐστὶ τῷ τε σῷ πατρὶ, Θρασύβουλε, καὶ σοὶ, τῷ γένει αὐτοῦ· διότι σὺ κρατῶν αὐτὸν ἐπιδειξίως ἐκ τῆς χειρὸς τιμᾶς ὡς ὀρθὴν τὴν παραίνεσιν, ἣν ποτε λέγουσιν, ὅτι ἐν τοῖς ὄρεσιν ὁ υἱὸς τῆς Φιλύρας παρήγει τῷ μεγαλοσθενεῖ Πηλείδῃ τῷ ἑαυτοῦ πατρὸς χωρὶς διαιωμένῳ· (ἦν δὲ ἡ παραίνεσις) τοὺς θεοὺς μὲν, καὶ μάλιστα πάντων τῶν θεῶν τὸν Δία, τὸν κύριον τῶν βαρυγδούπων ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν νὰ σέβηται· ταύτης δὲ τῆς τιμῆς μηδέποτε νὰ στερῆ τοὺς γονεῖς καθ' ὅλον τὸν πεπρωμένον αὐτοῖς βίον. Ἐγένετο δὲ καὶ

πρότερον ὁ ἰσχυρὸς Ἀντίλοχος φυλάσσωσιν ἐν τῷ νῆϊ ταύτην τὴν παραίνεσιν, ὃς ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὑποστάς τὸν ἀνθρωποκτόνον στρατάρχον τῶν Αἰθιοπίων Μέμνονα· διότι ὁ ἵππος στρωθεὶς ἐκ τῶν βελῶν τοῦ Πάριδος ἐνεπόδιζε τὸ ἄρμα τοῦ Νέστορος· ἐκεῖνος δὲ ἐπεδίωκε σὺν τῷ κραταιῷ δόρατι. Ὁ δὲ Μεσσήμιος γέρων παραχθείς τὴν φρένα ἐκάλεσε μετὰ βοῆς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἐξέβαλεν ἐξ ἑαυτοῦ ματαίαν· διότι ὑπομείνας ὁ θεὸς ἀνὴρ ἀντήλλαξε τὴν οωτηρίαν τοῦ πατρὸς ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ θανάτου· ἐνομήσθη δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν πάλαι, ὅτι ἐκτελέσας μέγα ἔργον, πάντων τῶν ἐχόντων ζῶντας τοὺς γονεῖς ὑπατός ἐστι κατὰ τὴν πρὸς τοὺς τοκέας ἀρετὴν. Τοῦτο μὲν ἐστὶ τὸ ἀρχαῖον. Τῶν δὲ νῦν ὄντων καὶ Θρασύβουλος βαδίζει μάλιστα κατὰ τὴν στάθμην τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετῆς· τῷ δὲ ἐκ πατρὸς θεῖω δεικνύει, ὅτι μιμεῖται τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ· τὸν δὲ πλοῦτον διοικεῖ διὰ τῆς φρονήσεως, ἄγων ἤβην οὔτε ἄδικον οὔτε ἀλαζόνα, ἀλλὰ σοφίαν τῶν Πιερίδων ἐν τοῖς μυχοῖς τοῦ νοδὸς καρπούμενος· καὶ σοί, ἐλέλιχθον Πόσειδον, τερπομένῳ νῆϊ ἀφιέρωται, ὃς ἐφεῦρες τὸν τρόπον τοῦ χρῆσθαι τοῖς ἵπποις εἰς ἀμίλλας· ἢ δὲ γλυκεῖα καὶ εἰς τὸ συμπεριφέρεσθαι τοῖς συμπόταις φρῆν αὐτοῦ ὑπερβαίνει καὶ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν.

ΠΡΟΙΟΝ

ΕΙΔΟΣ Ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

— * —

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ
εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἑπτά.

- Κῶλον 1. — ◡ — ◡ — ◡ — | — ◡ — ◡ — ◡ — | — ◡ — ◡ — ◡ — Ἰαμβικὸν τρί-
μετρον καταληκτικόν, τῆς δευτέρας συζυγίας ἐκ
δύο τριβράχειων.
- " 2. — — — — | — — — — Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμε-
τρον ἀκατάληκτον ὁ σπονδεῖος τοῦ πρώτου
Ἴωνικοῦ ἐτρέπη κατὰ τὸ σύνηθες εἰς ἴαμβον.
- " 3. — ◡ — ◡ — | — ◡ — ◡ — | — ◡ — ◡ — | — Σύνθετον ἐκ δι-
μέτρου ἰαμβικοῦ βραχυκαταλήκτου καὶ ἰαμβι-
κοῦ πενθημιμεροῦς.
- " 4. — — — — | — — — — Προσοδιακόν.
- " 5. — — — — | — — — — Φερεκράτειον· ἐν μὲν τῇ
στροφῇ ὁ ἴαμβος τοῦ πρώτου ἀντισπάστου ἐτρέπη
εἰς ἀνάπαιστον, ἐν δὲ τῇ ἀντιστροφῇ εἰς τρί-
βραχον.
- " 6. — — — — | — — — — Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐφθημι-
μέρες· ἦτοι δίμετρον Ἴωνικὸν καταληκτικόν, τῆς
δευτέρας καταληκτικῆς συζυγίας τροχαϊκῆς.
- " 7. — — — — | — — — — | — Δίμετρον τροχαϊ-
κὸν ὑπερκατάληκτον. Ἐν τῷ κώλῳ τῆς ἀντι-

Κῶλον 7. στρόφου ὁ δεύτερος ποὺς τῆς πρώτης δικαδίας ἐστὶ τροχαῖος· ὁ δὲ δεύτερος ποὺς τῆς δευτέρας δικαδίας ἐστὶν ἀνάπαιστος.

Περὶ τῆς Ἐπιφθοῦ.

Ἡ ἐπιφθὸς συνίσταται ἐκ κῶλων ἐννέα.

- Κῶλον 1. $\underline{\text{—}} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 2. $\underline{\text{—}} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἢ παραλήγουσα τῆς λέξεως προηγουμένων ἐστὶ μακρὰ ἕνεκα τῆς ἐπιχειμένης ὀξείας.
- " 3. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Παιωνικὸν ἐκ Βακχιακοῦ καὶ Κρητικοῦ. Ὁ Π. μετρικὸς καλεῖ τὸ κῶλον Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἀλλὰ ὁ δεύτερος ποὺς σπονδαῖος ὧν οὐκ εἰσχωρεῖ ταῖς ἀργίαις θέσεσι τοῦ Ἰαμβικοῦ.
- " 4. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—} \underline{\text{—}}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 5. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- " 6. $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \underline{\text{—}} \text{—}$ Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὁ τελευταῖος ποὺς τριβραχύς, οὗ λείπει τὸ τελευταῖον βραχύ.
- " 7. $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \underline{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—} |$ Δίμετρον Ἰαμβικόν.
- " 8. $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζογίας ἰαμβικῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς.
- " 9. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} | \text{—}$ Πενθημιμέρες ἰαμβικόν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἀρχόμενος τοῦ ὕμνου ἐπαινεῖ τὰς Ἀθήνας, τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ, ὡς ἐπιφανεστέραν τῶν

πόλεων, καὶ δόξαν καὶ τιμὴν τῇ Ἑλλάδι παρέχουσαν, καὶ τὸν οἶκον τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἐπὶ τῇ ἀνοικοδομήσει τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν καὶ ἐπὶ ταῖς ὀκτὼ νίκαις, ἃς οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἤρασαν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν. Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ (ἀπὸ στ. 17. μέχρι τέλους) παραμυθεῖται τὸν νικητὴν ἐπὶ δυστυχίᾳ, ὅπερ οὐκ ὀνομάζει, συμβάντι τοῖς Ἀλκμαιωνίδαις.

Εἰσαγωγή.

«Γέγραπται μὲν ἡ ᾠδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἀναφέροντι τὸ γένος εἰς Ἀλκμαίωνα τὸν γενόμενον ἄγαν πλουσιώτατον· τοῦτον γὰρ φασὶν ἐληλυθέναι πρὸς Κροῖσον, τὸν δὲ συγχωρῆσαι αὐτῷ διασκευασθῆναι ὡς βούλεται, καὶ σκευὴν ἀναλαβεῖν, ὅποιαν προηρείτο, καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ βασίλεια καὶ εἰς τὰ ταμεία ἀναλαβεῖν, ὅσον βούλοιο χρυσόν· ὑποδησάμενος οὖν κοθόρνον, ὃς εἰσιν ὑποδήματα Διονυσιακά, καὶ κήλπωμα ποιήσας ἐνεσώρυσσε τῷ κηλπώματι χρυσόν· ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐνέδησεν ὑποβαλὼν αὐτοῖς καὶ τῷ στόματι· διὰ δὲ τὸ βάρος βία ἐπορεύετο· διαχυθεὶς οὖν ὁ Κροῖσος ἐπ' αὐτῷ γέλωτι, ἐπὶ τε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ, καὶ ἕτερα αὐτῷ προσεδωρήσατο· διὰ τοῦτο ἐπιφανέστατος κατὰ τὴν Ἀττικὴν γεγένηται, ὡς ἄγαν ὢν πλουσιώτατος· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ καὶ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα κατέλυσαν». Π. Σ. Ὁ, εἰς ὃν ἡ ᾠδὴ γέγραπται, Μεγακλῆς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἦν ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Ἴπποκράτους ἀδελφὸς τῆς Ἀγαρίστης τῆς γυναικὸς τοῦ Ξανθίππου τοῦ πατρὸς τοῦ Περικλέους, ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Κλεισθένης τοῦ μετὰ τὸν Σόλωνα νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, καὶ πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου. Προσδιδ-

ρίζουσι δὲ τὴν κη'. Πυθιάδα, ἔτι το 3. τῆς οστ'. Ὀλυμπιάδος (Hevnius) ὡς χρόνον, καθ' ὃν συνέβη ἡ νίκη, ἔτι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ὅτι δὲ συνέβη μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἢ Πυθικὴ αὕτη νίκη, ὁμολογεῖ καὶ τὸ προσίμιον τῆς φδῆς, ἐν ᾧ Θηβαῖος ὢν ὁ Πίνδαρος ἴσως οὐκ ἐτόλμα τηλικούτον ἔπαινον εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἐξενέγκῃ. Ποῦ δὲ ἡ φδὴ ἐφάλῃ ἐν Ἀθήναις, ἢ ἐν Δελφοῖς, τοῦτο οὐ δηλοῦται ἐξ αὐτῆς τῆς φδῆς. Εἰ ὅμως τὴν προσδιωρισμένην νὰ ἄσθῃ ἐν Δελφοῖς, ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐν αὐτῇ λέξεις τινὲς δηλοῦσαι τοῦτο. Εἰ ἐν στ. 10 ἔλειπε τὸ «Πυθῶνι δία», ἠδυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ἦσθη ἐν Πυθῶνι.

Σ. Κ. ζ'.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι
 Προσίμιον, Ἀλκμαιιδᾶν
 Εὐρουσθενεῖ γενεᾷ κρηπίδ' αἰοιδᾶν
 Ἴπποισι βαλέσθαι· ἐπεὶ
 Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
 ναίων ὀνομάξομαι
 Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

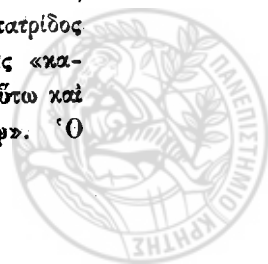
5

— Στ. 1-4. Κάλλιστον . . . βαλέσθαι] «Κάλλιστον ἐστὶ προσιμαζόμενοι νὰ ἀρξώμεθα τῶν μεγαλοπόλιων Ἀθηνῶν, ἵνα ὑποβάλωμεν αὐτάς κρηπίδα καὶ θεμέλιον τῷ εἰς τὴν εὐρουσθενῆ γενεᾶν τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἕνεκα τῆς τεθρίππῃ νίκης ὕμνῳ». — κάλλιστον αἰ Ἀθῆναι προσίμιον βαλέσθαι κρηπίδα αἰοιδᾶν] «αἰ Ἀθῆναι ἐστὶ κάλλιστον προσίμιον (κάλλιστόν ἐστι νὰ προσιμαζῆται τις ἐξ Ἀθηνῶν) ὥστε βαλέσθαι (τινὰ) αὐτάς (ὥστε νὰ ὑποβάλῃ τις αὐτάς) κρηπίδα αἰοιδᾶν (θεμέλιον τῶν ὕμνων)». — γενεᾷ] ἐξήρτηται ἐκ τοῦ «αἰοιδᾶν»· ὧδων, ὕμνων εἰς τὴν γενεάν. -- Ἴπποισι] καὶ αὕτη ἡ δοτικὴ ἐκ τοῦ αἰοιδᾶν «ὕμνων ἕνεκα τῶν ἵππων, ἕνεκα τῶν νικῶν ἐν ἵπποις, ἃς ἡ γενεὰ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἤρατο. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι «ἵπποις» οὐ σημαίνει μόνην τὴν νῦν ἀδομένην νίκην, ἣν ἤρατο ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Μεγακλῆς,

στ. 6. Ἐάν τις παραδέξῃται τὴν γραφὴν Ναίοντ' ἢ Νέοντα ὡς γνησίαν, ὁ νοῦς τοῦ χωρίου ἔσεται «τίνα ἄλλον ἢ τοὺς Ἀλκμαιωνίδας ὀνομάσω νέοντα (λέξω, ὅτι ναίει, οἰκεῖ) πατρίδα ἐπιφανέστεραν ἐν Ἑλλάδι» ἢ «τίνα ἄλλον ἢ τοὺς Ἀλκμαιωνίδας ὀνομάξομαι ναίοντα (λέξω, ὅτι ναίει) οἶκον ἐπιφανέστερον πυθέσθαι (διὰ νὰ μάθῃ τις)».

ἀλλὰ ἀπάσας τὰς ἐν στ. 12-16. ἀναφερομένας, τὰς ἀνηκούσας ἀπάσῃ τῇ γενεᾷ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν.

— Στ. 5-7. ἐπεὶ τίνα . . . πυθέσθαι;] «ἐπειδὴ τίνα ἄλλην πατρίδα, οἰκῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ τούτου ἕνεκα αὐτὸς γινώσκων, δύναμαι νὰ ὀνομάσω, ἐπιφανέστεραν πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος τῷ ἀκούοντι ἢ τί ἄλλο γένος, ἢ τὴν πατρίδα καὶ τὸ γένος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν;». Περιεργὸς ἐστὶν ἡ διαφορὰ τῶν γραφῶν ἐν τῇ λέξει «*ναίων*» ἢ εὐρηται ἐν τῷ Π. Σ. «ιδίως τὸ *ναίων* παρεληπτὰ ἀντὶ τοῦ *νεοντα*, ὡς Ὅμηρος (Ἰλιάδ. β. 350) *Φημί γὰρ οὐν κατανεύσαι ὑπερμενέα Κρονίονα· εἶτα ὑποβαίνων Ἀστράπτων ἐπιδέξια*, ἀντὶ τοῦ *ἀστράπτοντά φησιν* ὅθεν τινὲς γράφουσι *νεοντα*. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, *οἰκόντ' αἴων*, ὃ ἐστὶν *ἀκούων*, ἀφαιρῶντες τὸ *ν*. ἕτεροι δὲ πάλιν τὸ μὲν *ν* αἴρουσι, τὸν δὲ τόνον οὕτω προφέρονται, *αἰῶν*, ἢ ἢ ἢ συναλοιφθῆ ἀντὶ τοῦ *αἰῶνι*, οἷον τῷ αἰῶνι ὀνομάζομαι, τῷ αἰῶνι παρακαταθήσομαι· ὁ δὲ Δίδυμος ἀπλουστερον ἀκούει· αὐτὸς ἐγὼ *ναίων* ἐν τῇ Ἑλλάδι τίνα δυναίμην ἂν ἀντ' αὐτῆς ἐπιφανέστεραν ὀνομάσαι;» Π. Σ. Ἐμοὶ δὲ ἐπομένῳ τῷ Διδύμῳ ἀρέσκει ἡ παλαιότερα καὶ κοινὴ γραφὴ μέχρι Σμιδίου. — οἶκον] γένος. — ἐπιφανέστερον] «τῆς πατρίδος ἢ τοῦ οἴκου τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν» — ὀνομάζομαι] ἀντὶ ὑποτακτικῆς «ὀνομάσωμαι». — Ἑλλάδι] «ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι» ἦτοι «ἡ ἐπισημότης καὶ δόξα αὐτῶν τιμᾶ τὴν Ἑλλάδα». Ὅθεν ἡ δοτικὴ Ἑλλάδι συντακτέα καὶ τῷ *ναίων* «οἰκῶν ἐν Ἑλλάδι», καὶ τῷ ἐπιφανέστερον «ἐπιφανέστερον πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος. — πυθέσθαι] «ἐπιφανέστερον ἐν τῷ πυθέσθαι, κατὰ τὸ πυθέσθαι τινὰ, τῷ πυθομένῳ περὶ αὐτοῦ τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος τὰ ἐξῆς; Πᾶσαι γὰρ πολιέσι κ. τ. λ.» Ὡς «καλὸς ἰδέσθαι» ἐστὶν ἴσον τῷ «καλὸς τῷ ἰδόντι», οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ «ὁ οἶκος ἐπιφανέστερος τῷ πυθομένῳ». Ὁ

Ἄ. Κ. ζ'.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὀμιλεῖ

Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-

λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δία 10

Θαητὸν ἔτευξαν, ἄγον-

τι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοι

Νίκαι· μία δ' ἐκπρεπῆς

Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κιρράας,

Ε. Κ. θ'.

ᾠ Μεγάκλεες, ὦ-

15

ᾠμοῦρος ἀεὶ χρῆται τῷ ἀπαρεμφάτῳ τούτῳ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀεὶ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου κατὰ δοτικὴν πτώσιν οὕτως «καὶ ἐσσομένοιισι πυθέσθαι» (Ἰλιάδ. χ. 305. καὶ ἀλλαγῶ).

— Στ. 8-16. πάσαισι γὰρ . . . προγόνων] Ταῦτά εἰσιν, ἃ ἀκούων τις θὰ νομίξῃ τὴν πατρίδα καὶ τὸ γένος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἐπιφανέστατα πρὸς καύχημα τῆς Ἑλλάδος. — πάσαισι . . . ἀστῶν] «ἐν γὰρ πάσαις ταῖς πόλεσιν ὁ λόγος καὶ ἡ φήμη ἀναστρέφεται περὶ τῶν τοῦ Ἐρεχθέως πολιτῶν, τουτέστι τῶν Ἀθηναίων· οἶονεὶ πᾶσα πόλις θαυμάζει τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἀνδραγαθίας τῆς πόλεως». Π. Σ. — οἳ . . . ἔτευξαν] Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἡγρουμένῳ κώλῳ ἀπέδωκε τὸν προσήκοντα ἔπαινον τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς ἐν Μαραθῶνι ἡρωϊκῶς ὑπὲρ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδραγαθήσασι, φοβούμενος τὴν καθ' ἑαυτοῦ, ὀργὴν τῶν πολιτῶν τῶν φθονούτων τοὺς Ἀθηναίους τρέπει τὸν λόγον οὐ μόνον ἐπὶ τὸ μερικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸ θρησκευτικώτερον, ἵνα δεῖξῃ δῆθεν, ὅτι ἐπαινεῖ τοὺς Ἀθηναίους μόνον διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἀναικοδόμησιν τοῦ Πυθίου ναοῦ καὶ διὰ τὰς ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀγῶσι νίκας αὐτῶν· «λέγεται γὰρ ὅτι τὸν Πυθικὸν ναὸν ἐμπρησθέντα, ὡς φασιν, οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ὑπὸ τῶν

Πεισιστρατιδῶν φυγαδευθέντες ὑπέσχοντο ἀνοικοδομηῆσαι, καὶ δεξάμενοι χρήματα καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπέθεντο τοῖς Πεισιστρατιδαῖς, καὶ νικήσαντες, μετὰ εὐχαριστηρίων πλειόνων ἀνφοδομήσαν τῷ θεῷ τὸ τέμενος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ». Π. Σ. (ὄρα Ἡροδότ. Ε. 62.) Πausan. — ἄγοντί με] «ἐλκόουσί με πρὸς ἑαυτάς, εἰς τὸ ὑμνήσαι αὐτάς.

— Στ. 17-20. νέα . . . καλὰ ἔργα]. Οἱ Π. Σ. σαφῶς οὐχ ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον· ἐκ τοῦ ὅλου δὲ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐναυθῶα λεγομένων ἦδε ἡ ἐξήγησις ἐξάγεται· «χαίρω μὲν τι ἐπὶ τῇ νῦν εὐτυχηθείσῃ νίκῃ, λυποῦμαι δὲ, ὅτι τὰ καλὰ ἔργα διαδέχεται ὁ φθόνος ἐκ θεῶν, οἵτινες πέμπουσι καὶ λυπηρὰ τοῖς εὐτυχοῦσιν». Ὅθεν οἱ Π. Σ. ἐννοοῦσι τὸ «ὑπὸ τῶν θεῶν» ἐν τῇ λέξει «ἀμειβόμενον». Τὸ δὲ λυπηρὸν, ὃ ἔπεμψαν μετὰ τὴν νίκην τῷ Μεγακλεῖ φθονήσαντες οἱ θεοί, ἐστὶν ὁ θάνατος τοῦ Ἴπποκράτους τοῦ πατρὸς, ἢ (ὡς αὐτοὶ λέγουσι) τοῦ συγγενοῦς τοῦ νικητοῦ. Τὸν θάνατον ἄρα τοῦ Ἴπποκράτους ἐννοοῦσι διὰ τοῦ «φθόνον ἀμειβόμενον κ. λ.» Κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην τὰ πάντα τοῦ κειμένου ἔχουσι καλῶς, καὶ οὐκ ἔστι οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. Ὅτι μὲν συνέβη τῷ νικητῇ λυπηρὸν τι μετὰ τὴν νίκην ἀνάγκη νὰ εἰκάσωμεν· ὅτι δὲ τὸ λυπηρὸν τοῦτό ἐστιν ὁ θάνατος τοῦ Ἴπποκράτους, τοῦτό ἐστιν ἀπλῆ εἰκασία. Ἄρισταρχος ὑπομνηματίζει «συμβεβηκέναι τῷ νικητῇ τι σύμπτωμα περὶ τὴν νίκην ταύτην· ὅθεν καὶ φησι τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δὲ ἄχνουσθαι, φθόνου τινὸς παρακειμένου τοῖς καλοῖς ἔργοις» — νέα εὐπραγία] «τῇ νέᾳ ταύτῃ νίκῃ. — χαίρω τι τὸ δ' ἄχνομαι] «χαίρω μὲν οὐκ ὀλίγον ἐπὶ τῇ νέᾳ εὐτυχίᾳ, ἄχνομαι δὲ ἐπὶ τούτῳ, ὅτι φθόνος ἀμείβεται τῶν καλῶν ἔργων». Ἡ διόρθωσις τοῦ Boeckhiius (ἐκ χειρογράφων) «χαίρω· τί τὸ δ' ἄχνομαι, φθόνον κ. λ.;

μαί τε καὶ προγόνων.
 Νέα δ' εὐπραγία
 Χαίρω τι τὸ δ' ἄχνομαι,
 Φθόνον ἀμειβόμενον
 Τὰ καλὰ ἔργα· φαντί γε μάν, 20
 Οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
 Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
 Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι

τεθῆ ἐπὶ τῷ φθόνῳ τῶν πολιτῶν, οὔτινες καὶ μάλιστα Ἀθηναῖοι, φθονοῦσι τοὺς εὐτυχοῦντας· τὸ ἄχνομαι σημαίνει λυπεῖσθαι ἐπὶ λυπηρῷ τινι πράγματι συμβάντι ἤδη, καὶ οὐχὶ φοβεῖσθαι πρᾶγμα (τὸν φθόνον)» ὁ οὐκ ἔστι βέβαιον, ὅτι θά βλάβη. — χαίρω τι] «οὐκ ὀλίγον χαίρω». Καλῶς ἔχει ὁ διὰ τοῦ «τι» περιορισμὸς τῆς χαρᾶς διὰ τὸ ἐπόμενον ἄχνομαι. — τὸ δ'] «διὰ τούδε, τὸ φθόνον ἀμείβεσθαι τὰ καλὰ». — ἀμειβόμενον] ἴσον τῷ «τὸ ἀμείβεσθαι».

— Στ. 20. κ. ἐξῆς. φαντί . . . φέρεσθαι] «ἄχνομαι μὲν ἐπὶ τῷ δυστυχίματι τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν λέγουσιν ὅμως, ὅτι ἡ μόνιμος μεγάλη εὐδαιμονία φέρει τὰ ἀγαθὰ μεμιγμένα τοῖς κακοῖς». — φαντί] οἱ περὶ τὸν Ὅμηρον ἦτοι φησὶν ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. ω. 525 κ. ἐξῆς)·

στ. 17. Ἐπειδὴ ὁ Π. μετρικὸς καλεῖ τὸν στίχον ἰαμβικόν, διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἀνέγνω τοιαύτην τινὰ γραφὴν Εὐπραγία δὲ νέα, ἢ ὡς Pauwius εἰκάζει, Εὐπραγία τε νέα.

στ. 21. παρμονίμαν ἢ κοινή γραφή. Ὁ δὲ Π. Σ. ἐρμηνεύων «οὕτω μέντοι γε γίνεσθαι παραμονίμους τὰς εὐδαιμονίας, ἐπὰν ἔχωσί τι κρᾶμα καὶ δυστυχίματος» φαίνεται ὅτι ἀνέγνω γραφὴν παρμονίμαν, ἢ εὔρηται καὶ ἐν τινι τῶν χειρογράφων. Παρεδεξάμεθα δὲ ἐν τῷ κειμένῳ τὴν γραφὴν τοῦ Π. Σ. διότι παρέχει ἔννοιαν κρείσσονα τῆς κοινῆς γραφῆς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Κάλλιστον προσμὶόν ἐστι νὰ ἀρξώμεθα ἀπὸ τῶν μεγαλοπόλεων Ἀθηνῶν καὶ νὰ θέσωμεν αὐτὰς θεμέλιον τοῦ εἰς τὴν εὐρυσθενῆ γενεὰν τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν ἐπὶ τῇ τεθρίππῳ νίκη ὕμνου ἐπειδὴ αὐτὸς οἰκῶν ἐν Ἑλλάδι τίνα πατρίδα, ἣ τί γένος νὰ ὀνομάσω πρὸς δόξαν αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανέστερον τῷ ἀκούοντι· διότι ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι γίνεται λόγος περὶ τῶν πολιτῶν τοῦ Ἐρεχθέως, οἵτινες τὸν σὸν ναδόν, ὦ Ἀπολλόν, ἐν τῇ θείᾳ Πυθῶνι κατεσκευάσαν θαυμαστόν· ἔτι δὲ πέντε μὲν Ἴσθμοὶ νίκαι, μία δὲ ἔξοχος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς, δύο δὲ ἐκ Κίρρας, σὲ καὶ τῶν σῶν προγόνων, ὦ Μεγάκλεις, με ἀγοῦσι πρὸς τὸν ὕμνον. Χαίρω μὲν ἐπὶ τῇ νέᾳ εὐτυχίᾳ, λυποῦμαι δὲ, διότι ὁ φθόνος (τῶν θεῶν) διαδέχεται τὰ καλὰ ἔργα· λέγουσιν ὅμως, ὅτι ἡ θάλλουσα εὐδαιμονία, εἰ μόνιμός ἐστιν ἀνθρώπῳ τινὶ, δύναται νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς καὶ καλὰ καὶ κακά.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Η'.

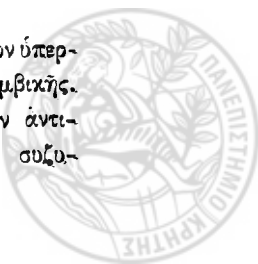
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

— ❦ —

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ
εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἐννέα.

- Κῶλον 1. — — — — — | — — — — — | — Παιωνικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον· ἡ πρώτη συζυγία παίων τέταρ-
τος, ἡ δευτέρα παίων τρίτος· ἦτοι ἐν μὲν
τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ ἡ πρώτη μακρὰ τοῦ κρητι-
τοῦ ἐλύθη εἰς δύο βραχείας· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ
συζυγίᾳ ἡ πρώτη μακρὰ τοῦ παλιμβακχείου
διελύθη εἰς δύο βραχείας.
- ” 2. — — — — — | — — — — — Τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατά-
ληκτον.
- ” 3. — — — — — | — — — — — | — — — — — Ἴωνικὸν τρίμετρον βρα-
χυκατάληκτον· τῆς δευτέρας συζυγίας τροχα-
ϊκῆς.
- ” 4. — — — — — | — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον· διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλ-
λαβῆς.
- ” 5. — — — — — | — — — — — | — — — — — Χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον, τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς.
Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀντιστοιχοῦντα κῶλα τῶν ἀντι-
στροφῶν γ'· καὶ δ'· ἔχουσι τὴν πρώτην συζυ-

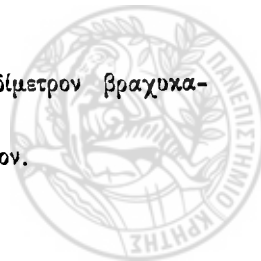
γίαν παίωνα δεύτερον, ἴσως δύναται νὰ ὀνομα-
σθῆ τὸ μέτρον ἐπιχοριαμβικόν.

- " 6. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκα-
τάληκτον. Τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον τῆς δ'. ἀν-
τιστροφῆς ἔχει τὸν β'. πόδα τῆς πρώτης συζυ-
γίας τρίβραχον· τὸν δὲ τελευταῖον πόδα ἴαμβον
καὶ οὐκ ἀνάπαιστον.
- " 7. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον
ὑπερκατάληκτον.
- " 8. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βρα-
χυκατάληκτον. Ἐν τοῖς ἀντιστοιχοῦσι κῶλοις
τῆς Στρ. γ' καὶ Ἀντιστρ. δ' καὶ Στρ. ε' ὁ
δεύτερος ποὺς τῆς δευτέρας συζυγίας ἐστὶ σπον-
δεῖος.
- " 9. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον.

Περὶ τῆς Ἐπφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπφδὸς ἐκ κῶλων ἑνδεκα.

- Κῶλον 1. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον. Ὁ δεύτερος ποὺς τῆς δευτέρας
συζυγίας τοῦ ἀντιστ. κῶλου τῆς β'. Ἐπφδ. σπον-
δεῖος.
- " 2. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον
καταληκτικόν.
- " 3. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν πενθημιμέρες.
- " 4. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Δίμετρον τροχαϊκόν.
- " 5. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Δίμετρον Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος
βραχυκατάληκτον.
- " 6. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Τὸ αὐτό.
- " 7. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκα-
τάληκτον.
- " 8. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Γλυκῶνειον.

- „ 9. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Τροχαϊκὸν δίμετρον κατα-
 ληκτικόν.
 „ 10. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ίαμβικὸν δίμετρον.
 „ 11. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad}$ Ίθυφαλικόν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ (στ. 1-24.) ἐπικαλούμενος τὴν θεὰν Ἑσυχίαν, ἣτις τότε τῆς τε Ἑλλάδος πανταχοῦ ἐπεκράτει καὶ ἰδίᾳ ἐν Αἰγίνῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς Αἰγινήταις προθυμίαν εἰς τὸ νὰ τιμήσωσι τὴν πομπὴν τοῦ Ἀριστομένου, περιγράφει συντομώτατα μὲν, μετὰ μεγίστου δὲ ποιητικοῦ ὕφους τὴν δύναμιν αὐτῆς, ὥστε καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατατροπώσεως τῶν Μήδων αὐτὴν νὰ θεωρῆ αἰτίαν. Παραβάλλων δὲ τοὺς μὲν Ἑλληνας πρὸς τοὺς θεοὺς, τοὺς δὲ Πέρσας πρὸς τοὺς Γιγαντας, τοὺς κεραυνωθέντας ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοξευθέντας ὑπ' Ἀπόλλωνος εὕρισκει καιρὸν ἐκ τοῦ προοιμίου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἥτοι εἰς τὸν ὕμνον τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένου (στ. 25-29.) Ἐντεῦθεν (ἀπὸ στ. 30-44.) ἐπαινεῖ τὴν Αἰγιναν καὶ διὰ τὰς πολλὰς πολλῶν Αἰγινήτων νικηφορίας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ διὰ τὰς ἐν μάχαις ἀνδραγαθίας καὶ διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ δικαιοσύνην ἀπάντων τῶν πολιτῶν. Ἐπανερχόμενος πάλιν (ἀπὸ στ. 45-76.) εἰς τὸν Ἀριστομένη λέγει, ὅτι οὕτως ἐτίμησε τοὺς πρότερον ἀριστεύσαντας ἐκ μητρὸς θεοῦ αὐτοῦ, ὥσπερ ὁ Ἀλκμαίων ἐν τῇ

ἐπὶ Θήβας στρατεία τῶν Ἐπιγόνων ἐτίμησε τὸν αὐτοῦ πατέρα Ἀμφιάραον. Ἐνταῦθα δὲ (στ. 79-87.) ἵνα δεῖξῃ ὁ ποιητὴς τὴν περὶ τὸν παῖδα Ἀριστομένη σπουδὴν αὐτοῦ, λέγει, ὅτι πρὶν τῆς νίκης ἤδη ἐγίνωσκεν, ὅτι θὰ νικήσῃ ὁ παῖς, εἰληφῶς μαντείαν παρὰ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἐντεῦθεν εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ ὑμνήσῃ (στ. 88-95.) ἀπαριθμῶν ἀπάσας τὰς νίκας τοῦ Ἀριστομένου· ἀλλὰ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ διακόπτει (στ. 96.) τὴν ἀπαρίθμησιν, ἵνα νοουθετήσῃ αὐτὸν, παῖδα ὄντα, νὰ ἦ εὐσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ νὰ νομίζῃ, ὅτι ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ ἐκ τῶν θεῶν παραγίνονται τοῖς ἀνθρώποις. Δοὺς λοιπὸν (ἀπὸ στ. 101-111.) τὴν συμβουλὴν ταύτην ἐπαναλαμβάνει τὴν καταρίθμησιν τῶν νικῶν καὶ τελευτᾷ ἐν στ. 112-116. Ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν Πυθικὴν νίκην περιγράφων αὐτὴν (στ. 117-119.) Διηγεῖται (ἀπὸ στ. 119-130.), μετὰ πόσης μὲν αἰσχύνῃς ἐπιστρέφουσιν οἱ ἡττημένοι εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, μετὰ ποίων δὲ τιμῶν καὶ ὑποδοχῶν καὶ ἐγκωμίων ἐπιστρέφουσιν οἱ νικηταί· διηγεῖται, ὅτι αἱ τιμαὶ αὐταὶ ἐπαίρουσι τοὺς νικητὰς, ὥστε τὸν ἑαυτῶν πλοῦτον νὰ καταναλίσκωσιν εἰς ἀπόκτησιν ἔτι μείζονος δόξης. Ἐνταῦθα (131-139.) ἐπιδοκιμάζων τὴν εἰς ἀπόκτησιν δόξης κατανάλωσιν τοῦ πλοῦτου λέγει, ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι τέρψεις εἰσὶν ἐφήμεροι, ὥσπερ καὶ αἱ ἀηδία· μόνη δὲ ἡ δόξα ἐστὶν ἀθάνατος καὶ καθίστησιν ἅπαντα τὸν βίον τοῦ κερκτημένου αὐτὴν μελιχον καὶ εὐδαίμονα. Ἐνταῦθα

τελευταίων ἔρχεται εἰς τὸν ἐπιλογὸν δεόμενος τῆς νόμφης Αἰγίνης μετὰ τῶν ἐγγόνων αὐτῆς μέχρις Ἀχιλλέως νὰ διαφυλάσσωσι τὴν πόλιν Αἰγίναν ἀεὶ ἐν ἐλευθέρῃ πολιτείᾳ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ἀριστομένει Αἰγινήτῃ παλαιστῇ νικήσαντι τὴν λε'. Πυθιάδα» Π. Σ (ἴτοι τὸ 3. τῆς 83. Ὀλυμπιάδος). Ὅθεν ἡ ᾠδὴ ἐστὶ γεγραμμένη δύο Ὀλυμπιάδας ὕστερον, ἀφ' οὗ ἡ Αἶγινα ἐγένετο φόρου ὑποτελῆς τοῖς Ἀθηναίοις. Ὅσοι μὴ παραδεχόμενοι τὴν χρονολογίαν τοῦ Π. Σ. ὑποτιθέασιν, ὅτι ἐγράφη ἡ ᾠδὴ τὴν 80. Ὀλυμπιάδα, ἀφ' οὗ ἤρξαντο μὲν αἱ ἐχθροπραξίαι Αἰγινήτων πρὸς Ἀθηναίους, οὐκ ἦν δ' ἔτι ἡ Αἶγινα, ὑποτεταγμένη τοῖς Ἀθηναίοις· οὗτοι ποιοῦσιν ὑπόθεσιν μὴ συμβιβασομένην τῷ προοιμίῳ, ὅπερ ὑποτίθησι χρόνον, ἐν ᾧ ἡ Αἶγινα οὐκ ἦν ἐν πολέμῳ. Ὁ μόνος λοιπὸν χρόνος, πρὸς ὃν ἀναγομένης τῆς ᾠδῆς τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, ἐστὶν ἡ ὁ πρὸ τῆς 80. Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἅπασα ἡ Ἑλλάς ἀπελάμβανεν ἡσυχίας οὐ ταρασσομένη ὑπὸ ἐμφυλίων πολέμων, ἔτι δὲ καὶ τὰ Περσικὰ ἦσαν πρόσφατα ἐν τῇ μνήμῃ· ἡ ὁ χρόνος, ὃν προσδιορίζουσιν οἱ Π. Σ. δηλονότι τὸ 3. τῆς 83. Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἐγένοντο αἱ τριακονταετείς σπονδαὶ καὶ ἡ Ἑλλάς ἀπελάμβανε τῆς μεγίστης ἡσυχίας· ἦν ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ᾠδῆς ταύτης. Κακῶς ἐκλαμβάνουσιν, ὅτι ὁ ποιητῆς ἐξυμνεῖ μόνην τὴν ἐν Αἰγίνῃ ἡσυχίαν, θεωροῦντες ἡσυχίαν τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὴν 80 Ὀλυμπιάδα ἐνίκησε, λέγουσιν, ὁ στόλος τῶν Αἰγινήτων τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Κερκυραλείᾳ· διότι ὁ χρόνος ἐκεῖνος οὐκ ἡσυχία, ἀλλὰ πόλεμος ἦν. Ἐν συντόμῳ ἡ ᾠδὴ ἐστὶ γεγραμμένη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, ὅτε ἀνά

πάσαν τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχεν ἡσυχία καὶ ἐπομένως καὶ ἐν Αἰγίνῃ· διὸ ὁ ποιητὴς χαίρων ἐπικαλεῖται τὴν Ἡσυχίαν, ὡς, θεῶν νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ἀριστομένη ἐπιστρέφοντα ἐκ Πυθῶνος νικητὴν εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα. Ἀληθινὸν μὲν ἐστίν, ὅτι τότε ἡ Αἴγινα ἦν φόρου ὑποτελὴς τοῖς Ἀθηναίοις, οὐδὲν ἤττον ὅμως ἡσύχαζεν αὐτονομούμενη· ὁ δὲ ποιητὴς τοῦτο οὐκ ἐθεώρει δουλείαν, ὥσπερ οὐδὲ ἦν· διὸ καὶ ποιεῖται τοιοῦτον προοίμιον.

Ἔστι δὲ προσδιωρισμένη ἡ ᾠδὴ νὰ ἀσθῆ ἐν πομπῇ κατὰ τὴν εἰς Αἴγιναν ἐπάνοδον ἐκ Δελφῶν τοῦ Ἀριστομένου.

— Στ. 1-22. Ἀποτείνεται ὁ Πίνδαρος πρὸς τὴν Ἡσυχίαν, ὡς πρὸς θεάν, ἦρις καὶ παρὰ θεοῖς τοὺς ταρασσοντας αὐτὴν κολάζει (στ. 15-22.), καὶ παρ' Ἑλλήσι τοὺς ταραξάντας αὐτὴν ἀλαζόνας καὶ μεγαλαύχους Μήδους σκληρῶς ἐκόλασε (στ. 10-14)· ἔτι δὲ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνετέθη ἡ ᾠδὴ, ἄρχει τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐν γένει ἀπάντων καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης πόλεως καὶ μάλιστα τῆς Αἰγίνης· καὶ ἔχουσα τὰς κλείδας τῶν τε βουλευτηρίων καὶ τῆς εἰρκτῆς τῶν πολέμων, τὰ μὲν βουλευτήρια ἔχει ἀνεφγμένα, τοὺς δὲ πολέμους κεκλεισμένους· καὶ αἰσθάνεται τὸ ἥδὺ, ὅπερ παρά τινος λαμβάνει, καὶ ἀνταποδίδωσι αὐτὸ εὐγνωμόνως (στ. 1-9).

Σ. α. Κ. θ'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ 'Ασυχία, Δίκας

᾽Ω μεγιστόπολι

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων

᾽Εχοῖσα κλαῖδας

— Στ. 1-6. φιλόφρον . . . Ἀριστομένει δέκευ] «ὦ Ἦσυχία, ἦτις ποιεῖς ἐν ἐκάστη πόλει τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν Αἰγίνῃ τοὺς πολίτας νὰ φέρωνται πρὸς ἀλλήλους μετὰ φιλοφροσύνης, θύγατερ τῆς Δικαιοσύνης μεγιστόπολι, ἦτις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι τὰ μὲν βουλευτήρια ἔχεις ἀνεφγμένα, τοὺς δὲ πολέμους καθειργμένους, δέξαι εὐμενῶς τὴν ἐπὶ Πυθικῇ νίκη πομπὴν τοῦ Ἀριστομένου». Ἡ τοιαύτη ἡσυχία ἐφαρμόζεται τοῖς Αἰγινῆταις μόνον ἐν δυοῖς καιροῖς, ἢ εὐθὺς μετὰ τὰ Μηδικὰ πρὶν ἔλθωσιν εἰς ἔριδα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἢ (ὄρα Θουκυδ. 1. 105) κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν τριακονταετῶν σπονδῶν, καθ' ἃ οἱ Αἰγινῆται ἦσαν μὲν φόρου ὑποτελεῖς τοῖς Ἀθηναίοις, οὐδένα ὅμως εἶχον νὰ φοβῶνται, εἰ αὐτοὶ ἡσύχαζον. — φιλόφρον Ἦσυχία] Ἦσυχίαν ἐννοεῖ γενικῶς τὴν εἰρήνην ἥτοι τὴν ἔλλειψιν ἐσωτερικῶν ταραχῶν καὶ πολέμων πρὸς τοὺς ἔξω. Προστίθῃσι δὲ καὶ τὸ ἐπίθετον φιλόφρον βουλούμενος νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ Αἰγινῆται οὐ μόνον ἀλλήλους καὶ τοὺς ἐν Αἰγίνῃ ξένους οὐκ ἐτάραττον, ἀλλὰ καὶ φιλοφρόνως συμπεριεφέροντο. Ὅθεν τοιοῦτοι ὄντες ὀφείλουσι καὶ νῦν πρὸς τὸν Ἀριστομένη φιλοφρόνως νὰ προσενεχθῶσι τιμῶντες τὴν πομπὴν αὐτοῦ. — Δίκας θύγατερ] «ποιητικώτατα τὴν Ἦσυχίαν τῆς Δικαιοσύνης παῖδα εἶναι ἔφη, ἢ καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων τῆς Ἀδικίας τὸν Θόρυβον». Π. Σ. —

Ἵπερτάτας, Πυθιονικόν

5

Τιμάν Ἀριστομένει

Δέκευ· τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι

Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι

Καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.

Ἰ. Α. α'. Κ. θ'

Τὸ δ' ὀπόταν τις ἀμείλιχον

10

Καρδίᾳ κότον ἐν-

ελάσῃ, τραχεῖα θυσμενέων

μεγιστόπολι] «ὅτι μεγίστας ἀποτελεῖ τὰς πόλεις ἀστασιάστους οὖσας». Π. Σ. — βουλᾶν] «τῶν βουλευτηρίων καὶ δικαστηρίων καὶ πάσης συναθροίσεως πρὸς σύσκεψιν περὶ δημοσίου τινὸς ὑποθέσεως». Ὅθεν «ἡ Ἔσυχία ἔχει τὰς μεγίστας κλεῖδας βουλῶν» σημαίνει, ὅτι ἐν ἡ ἄν πόλει ὑπάρχη ἡ ἔσυχία, ἔχουσα τὰς κλεῖδας τῶν βουλευτηρίων, ἀνοίγει αὐτὰ, ἦτοι ἐνεργοῦσι ταῦτα καθ' ὅλην τὴν τάξιν καὶ τοὺς τύπους τιθέντα εἰς ἀκριβῆ ἐνέργειαν ἅπαντας τοὺς νόμους· ὅθεν δὲ ἐστὶν ἀποῦσα ἡ ἔσυχία, ἐκεῖ τὰ βουλευτήριά εἰσιν κεκλεισμένα τῆς Ἔσυχίας, ἦτις ἐστὶν ἀποῦσα, ἔχουσης τὰς κλεῖδας· ἦτοι οὐκ ἐκτελοῦσι τὰ δέοντα κατὰ τοὺς νόμους. — πολέμων] «ἡ Ἔσυχία ἔχει τὰς κλεῖδας πολέμων» οὐ σημαίνει «δικαικῆ τοὺς πολέμους»· ἀλλὰ «ἐν ἡ ἄν πόλει ἐστὶ παρούσα ἡ Ἔσυχία, ἔχει τοὺς πολέμους κεκλεισμένους ἐν εἰρήτῃ, καὶ ἔχουσα τὰς κλεῖδας οὐκ ἀνοίγει, ἵνα ἐξέλθωσιν· ἦτοι οὐκ ἐὰ τὴν πόλιν νὰ ἔχη οὔτε ἐσωτερικὸς οὔτε ἐξωτερικὸς πόλεμος». — Δέκευ Πυθιονικόν τιμάν] τὴν ἐπὶ τῇ ἐν Πυθῶνι νίκῃ πομπὴν ἔμπνευσον τοῖς Αἰτινήταις νὰ τιμῆσωσι καὶ λαμπρύνωσι μετ' εὐμενείας. — Ἀριστομένει] σὺναπτε τῷ τιμάν ἂντι γενικῆς.

— Στ. 7-9. τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν . . . σὺν ἀτρεκεῖ] «διότι μόνῃ ἡ ἔσυχιάζουσα πᾶσις δύνатаί ἐν καιρῷ

δέοντι καὶ νὰ δέχῃται εὐμενῶς τὸ ἥδὺ προσφερόμενον, καὶ νὰ ἀνταποδίδῃ αὐτὸ τῷ προσφέροντι». Ἡ πρότασις αὕτη αἰτιολογεῖ τὸ δέκευ Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει. — τὸ ἐπίστασαι ἔρξαι μαλθακόν] Τὸ μαλθακόν καὶ ἥδὺ, ὅπερ νῦν ἐστὶ δέον, καιρὸς ἀτρεκῆς νὰ προσνεύμῃ τῷ Ἀριστομένει ἢ πόλις, ἐστὶ τὸ συνορτάσαι τὴν νίκην καὶ συμπομπέουσα αὐτῷ. Τοῦτο δὲ, εἰ μὴ ἦν ἡσυχία καὶ εἰρήνη, οὐκ ἦν δυνατόν νὰ ποιήσῃ ἢ πόλις· ὅπερ λοιπὸν δύναται ἢ πόλις νὰ ποιήσῃ ἕνεκα τῆς ἡσυχίας, τοῦτο λέγει, ὅτι ποιεῖ ἢ ἡσυχία. — καὶ παθεῖν] Τὸ μαλθακόν καὶ ἥδὺ, ὅπερ ἐστὶ νῦν καιρὸς ἀτρεκῆς νὰ πάθῃ, ἤτοι νὰ ἀποδέξῃται ἢ πόλις καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἐπιτερπῶς, ἐστὶν ἢ ἐκ Πυθῶνος νίκη, ἣν προσφέρει ὁ Ἀριστομένης τῇ πόλει· εἰ οὖν ἢ πόλις ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ καὶ πολέμῳ ἦν, οὐδαμῶς ἂν ἤσθετο τὴν ἀξίαν τοῦ τοιοῦτου δώρου. — καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ] «ὅταν δοθῇ ἀληθῆς καιρὸς τοῦ ἔρξαι τὸ μαλθακόν καὶ παθεῖν, οὗτός ἐστιν ὁ νῦν καιρὸς ἕνεκα τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένου».

— Στ. 10-14. Τὸ δ' ὀπόταν . . . ἐν ἄντλφ] «Σὺ δὲ, ὦ Ἥσυχία, ὀπόταν τις τῶν δυσμενῶν ἀπροσηγῆ καὶ ἰταμιωτάτην ὀργὴν ἐνθῆ τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ, τραχεῖα καὶ προσάντης ἀπαντήσασα αὐτῷ, τιθεὶς τὴν ὕβριν αὐτοῦ ἐν ἄντλφ, τουτέστι βαπτίζεις αὐτοῦ τὴν ὕβριν τῷ ὕδατι καὶ ἀφανείᾳ· ὁ δὲ νοῦς ὅλος· σὺ, ὦ Ἥσυχία, τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὕβριστὰς ἀφανίζεις καὶ ἀμαυροῖς». Π. Σ. Ἀποτείνεται ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν Ἥσυχίαν ὡς πρὸς θεάν, ἣτις ἐπεκράτει κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν τοῖς Μηδικαῖς πολέμοις, ὅτε ὁμονοήσαντες οἱ Ἕλληνας καὶ τραχεῖς ἀπαντήσαντες καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν τῷ κράτει τῶν ὕβριστῶν καὶ ἀλαζόνων Μήδων, ἔθεσαν τὴν ὕβριν αὐτῶν ἐν ἄντλφ. — τὸ δὲ] ἀντιθέτως πρὸς τὸ «πολέμων ἔχουσα κλάττασ ὑπερτάτας»· ἢ δὲ ἀντίθεσις γίνεται καταφανῆς ὥτως «ἔχεις μὲν, ὦ Ἥσυχία καθειρηγμένους τοὺς πολέμους· ὅταν ὁμως ἀγέρωχός τις καὶ αὐθάδης,

Ἵπαντιάξαισα

Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.

Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων

15

οἶος ἦν ὁ Ξέρξης, ὀργισθεὶς, ἐπέλθῃ τοῖς ἀρχομένοις ὑπὸ σοῦ, σὺ καταβυθίζεις τὴν ὕβριν αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, οἷα ἔπαθον οἱ Μῆδοι». — δυσμενέων κράτει ὕπαντιάξαισα] «ἀπαντήσασα τῷ κράτει καὶ τῇ δυνάμει τῶν πολεμίων». — δυσμενέων] «ἔθος Πινδάρῳ ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς πληθυντικὸν καταφέρεσθαι, ὡς ἐνταῦθα: ὕ τ α ν τ ι ς, εἶτα, δ υ σ μ ε ν έ ω ν». Π. Σ. — τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ] ὁ Π. Σ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ὅμηρου (Ὀδυσσ. ο. 479.)

Ἄντλῳ δ' ἐνδοόπησε πεσοῦσ' ὡς εἰ-
ναλίη κήξ.

Περὶ τῆς λέξεως ἄντλος ὄρα καὶ Σημ. εἰς Ὀλομ. Θ. 78. Ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις σημαίνει τὴν θάλασσαν. Ὁ Πίνδαρος ὑπαινίττεται ταῖς λέξεσι ταύταις τὴν ἐν Σαλαμῖνι εἰς τὴν θάλασσαν καταβάπτισιν τοῦ Περσικοῦ στόλου.

— Στ. 15-16. τὰν οὐδὲ . . . ἐξερεθίζων] Μέχρι τοῦδε ἔφη, τί ποιεῖ ἡ Ἡσυχία παρὰ ταῖς πόλεις καὶ τοῖς ἔθνεσιν· ἤδη δὲ θὰ εἴπη, τί ποιεῖ παρὰ τοῖς θεοῖς· «ἦν οὐδὲ ὁ Πορφυρίων γίγας ἤσθετο παρὰ τὸ καθήκον ἐξερεθίζων· διόπερ καὶ ἀνηρέθη, ὁ δὲ νοῦς ἦντινα, τὴν Ἡσυχίαν, ἀποστραφείς καὶ παρὰ τὸ δέον ἐρεθίζων οὐδὲ ὁ Πορφυρίων ἔγνω· διὸ καὶ ἀπώλετο». Π. Σ. Τῇ ἐξηγήσει ταύτῃ τῶν Π. Σ. οὐδεὶς φαίνεται μοι ἐπαναπαύεται. Ἄλλ' οὐδὲ τῶν νεωτέρων ἡ ἐξήγησις καλλίων ἐστὶ «*Quam se nec Porphyrio novit contra fas lacessere*» Boeckhii «*Quam se infauste lacessere non praeviderat Porphyrio*» Heynii. «*Nicht auch kannte Porphyrion dich, Kuhn aufreissend gegen Gebühr*» Thiersch. Τοῦ Θηρσίου ἡ μετάφρασις ἐστὶν ὀρθοτέρα

ἀλλὰ τίνα ἔννοιαν ἐξάγει ὁ Θήρσιος ἐκ ταύτης τῆς μεταφράσεως, οὐ διασαφεῖ. Ἡ μετοχή λοιπὸν ἐξερρεθίζων οὐκ ἔστι κατηγορηματικὴ τῷ ἔμαθεν· ἀλλὰ σημαίνει τὸν χρόνον «ὅτε ἐξερέθιζε τὰν, τὴν Ἑσυχίαν», ἢ τὸν τρόπον «διὰ τοῦ ἐξηρεθίζειν»· τὸ δὲ «τὰν» ἔστιν ἀντικείμενον καὶ τοῦ ἔμαθεν καὶ τοῦ ἐξερρεθίζων· «τὰν οὐδὲ Πορφυρίων ἔμαθεν» σημαίνει «ἢς Ἑσυχίας τὴν δύναμιν καὶ τὴν τραχύτητα πρὸς τοὺς δυσμενεῖς οὐδὲ ὁ Πορφυρίων ἐδιδάχθη». Πότε δὲ οὐκ ἐδιδάχθη; ὅτε ἐξηρέθιζεν αὐτὴν ὑπὲρ αἴσαν. Μανθάνει τίς τι ἢ ἐκ διδασκαλίας, ἢ ἐκ παραδείγματος, ἢ ἐκ πείρας, ἢ ἐκ παθήματός τινος. Ἄρα ὁ Πορφυρίων ἔπαθέ τι, ὅτε ἐξηρέθιζε τὴν Ἑσυχίαν, καὶ ὅμως οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐδιδάχθη τὴν δύναμιν αὐτῆς. Πότε δὲ ἐξηρέθιζεν; καὶ τίνας τὴν Ἑσυχίαν ἐξηρέθιζεν; καὶ τί ἔπαθεν; Ἄρα ἐννοεῖ ὁ Πίνδαρος τὴν Γιγαντομαχίαν; καὶ πάθος, ὃ ἔπαθεν ὁ Πορφυρίων, καὶ ὃ οὐκ ἐσωφρόνισεν αὐτὸν, ἐννοεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ κερανοῦ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ τόξου τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπώλειαν τῶν Γιγάντων; ἀλλὰ τίς σώας ἔχων τὰς φρένας δύναται νὰ εἴπῃ; «ὁ Πορφυρίων ἐκ τοῦ θανάτου οὐκ ἐδιδάχθη». Ἄρα οὐκ ἐννοεῖ ὁ Πίνδαρος τὴν Γιγαντομαχίαν· ἀλλ' ἐννοεῖ ἄλλο τι πάθος πρὸ τῆς Γιγαντομαχίας, ὃ καίπερ παθὼν ὅμως οὐκ ἐσωφρονίσθη, ἀλλ' ἐτόλμησεν ὑστερον καὶ τὴν Ἑσυχίαν τοῦ Διὸς νὰ ταράξῃ καὶ ἐξερεθίσῃ καθ' αὐτοῦ· διὸ καὶ ἀπώλετο. Ποῖον δὲ ἐστὶ τὸ πάθος τοῦτο; ἐκεῖνο, ὅπερ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε «ἐπεχείρησεν ἀποσπάσασθαι βουὸς Ἡρακλέους ἄκοντος αὐτοῦ». Π. Σ. Τὴν παράδοσιν ταύτην τῶν Π. Σ. οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύται, θεώρησαν πλάσμα· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀφελείας, μεθ' ἧς διηγείται ὁ Π. Σ. καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ νοηθῇ πάθος τι τοῦ Πορφυρίωνος ἕτερον ἢ ὁ ἐκ τῆς Γιγαντομαχίας θάνατος αὐτοῦ, πρέπει νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη οὐ ψευδής ἐστίν. Τὸ δὲ μόριον οὐδὲ ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει

Μάθην παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων·
 Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἐκόντος εἶ
 Τις ἐκ δόμων φέροι.

Ἐ. α. Κ. ιά.

Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-

«οὐδὲ οἱ Πέρσαι ἐξερεθίσαντες τὴν Ἑσυχίαν ἔμαθον ἐκ τοῦ παθήματος, ὃ ἔπαθον ἐν Μαραθῶνι, τὴν δύναμιν αὐτῆς, οὐδὲ ὁ Πορφυρίων ἐξερεθίσας αὐτὴν ἐν τῇ ἀποσπάσει τῶν βοῶν, ἔμαθον ἐκ τοῦ παθήματος τὴν δύναμιν καὶ τραχύτητα αὐτῆς. Ὅσοι τῶν ἐρμηνευτῶν θεωροῦσι τὸ «ἐξερεθίζων» μετοχὴν κατηγορηματικὴν τοῦ ἔμαθον, οὐ μόνον εἰσὶν ἠραγκασμένοι νὰ ἐκδέχωνται τὸ ἔμαθεν ἀντὶ τοῦ ἔγνω, ἀλλὰ καὶ ἔννοιαν ἐξάγουσιν οὐχὶ καλὴν· διότι πῶς ἰδύνατο νὰ εἴπη ὁ ποιητής, ὅτι ὁ Πορφυρίων, ἢ ὅστις δήποτε, κινῶν πόλεμον κατὰ ἰσχυρῶν, λατρευόντων τὴν Ἑσυχίαν τὴν θυγατέρα τῆς Δικαιοσύνης, δὲν ἔννοεῖ, ὅτι πολεμεῖ παρ' αἴσαν (ἐναντίον τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὀσίου); Τινὲς δὲ, ἵνα ἐξαγάγῃσι κρείσσονα ἔννοιαν κατέφυγον εἰς διορθώσεις τοῦ κειμένου· καίτοι κατὰ τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν καὶ διορθώσεως οὐδεμιᾶς ἐστὶν ἀνάγκη, καὶ ἡ ἀλληλουχία τῶν ἐξῆς ἐννοιῶν ἀρίστη.

— Στ. 17-24. Κέρδος . . . Ἀπόλλωνος] Συνέ-

στ 16. φύγεν καὶ λάθην ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ μάθεν. Ἄλλ' αἱ εἰκασίαι αὗται εἰσι μᾶλλον ἐξηγήσεις ἢ διορθώσεις τοῦ κειμένου.

στ. 19. Ἡ ἔννοια ἢ αὐτὴ ἐστὶ, εἰ βία ἐστὶν ἢ γραφὴ, ἢ βία. Ὁ δὲ λόγος, δι' ὃν προτιμῶσιν τινες τὴν γραφὴν βία, ὅτι δηλονότι δυσκόλως δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἐκ τῶν ἠκουσμένων τὸ ὑποκείμενον «Ἑσυχία» ὡς πολὺ ἀπομεμακρυσμένον, ὁ λόγος οὗτος οὐδεμίαν ἰσχυρὴν ἔχει· διότι κατὰ τὴν γραφὴν βία ὑποκείμενον τοῦ ἔσφαλεν οὐκ ἐστὶν «Ἑσυχία»· ἀλλ' ἡ σύνταξις ἔχει οὕτω «τὸ δὲ φέρεται ἐκ δόμων ἑτέρου βία (διὰ τῆς βίας)».

χονται ἐν τῷ νῷ τὰ ἀπὸ στ. 15-24. οὕτω πῶς «Οὔτε οἱ Πέρσαι ἐν Μαραθῶνι, οὔτε ὁ Γίγας Πορφυρίων, ὅτε ἀποσπώμενος βοῦς τοῦ Ἡρακλέους ἐξερέθιζε τὴν Ἡσυχίαν, ἔμαθον τὴν δύναμιν αὐτῆς (ἔμαθε τὴν). διότι ὠφειλον νὰ μάθωσιν, ὅτι κέρδος φίλτατον καὶ ὠφελιμώτατόν ἐστι τὸ λαμβάνειν τι παρὰ τινος ἑλόντος, τὸ δὲ λαμβάνειν διὰ τῆς βίας ἐστὶ καὶ τῷ μεγαλαύχῳ καὶ ἰσχυροτάτῳ σφαλερόν καὶ βλαβερόν. Ταῦτα οὐ μαθόντες, οἱ μὲν Πέρσαι στρατεύσαντες ὑστερον ἐφ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἀπώλοντο· ὁ δὲ Πορφυρίων μετὰ τῶν λοιπῶν Γιγάντων πόλεμον πρὸς αὐτὸν τὸν Δία κινήσαντες κατεκεραυνώθησαν καὶ κατετοξεύθησαν». — κέρδος . . . ἐν χρόνῳ] ὁ νοῦς «διότι κέρδος ὠφελιμώτατόν ἐστι· ἐκείνο, ὅπερ ἢ εἰς ἀμοιβὴν ἐργασίας, ἢ ὡς δῶρον λαμβάνει τις παρ' ἐκόντος τινός· ὁ δὲ τις βούλεται μετὰ βίας λαβεῖν, τοῦτο καὶ εἰ μὴ αὐτίκα, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τοῖς ἰσχυροτάτοις γίνεται βλαβερώτατον· τοῦτο δὲ οὐκ ἔμαθον, οὐκ ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν παθημάτων οὔτε Πέρσαι οὔτε ὁ Πορφυρίων». — δὲ φίλτατον] Τὸ δὲ αἰτιολογικόν· ἢ δὲ λέξις φίλτατον ἔχει σημασίαν ἐνεργητικὴν· οὐχὶ «φιλεῖται ὑπὸ τοῦ κερδάναντος» ἀλλὰ «φιλεῖ αὐτόν». — ἐκ δόμων ἐκόντος φέροι] ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς «παρ' ἐκόντος λαμβάνοις». — βία δέ] ἴσον «τὸ δὲ βάσασθαι τὴν Ἡσυχίαν»· ἔστι δὲ ἀντίθετον τοῦ ἡγουμένου «ἐκόντος εἰ . . . φέροις». — μεγαλαυχόν] οἵοι ἦσαν οἱ Πέρσαι καὶ ὁ Πορφυρίων. — ἐν χρόνῳ] «εἰ μὴ ἐν τῇ πρώτῃ πείρᾳ τοῦ βιάσασθαι τὴν Ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἢ τρίτῃ σφάλλει, καταστρέφει». — Τυφῶς . . . Γιγάντων] ὁ νοῦς «Ταῦτα ὁ Κίλιξ Τυφῶς καὶ ὁ Πορφυρίων ὁ βασιλεὺς τῶν Γιγάντων οὐκ ἔμαθον, οὐκ ἐδιδάχθησαν· διὸ καὶ οὐκ ἀπέφυγον τὸ τιμωρηθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τῆς Ἡσυχίας». Περὶ τοῦ Τυφῶνος ὄρα Πυθ. Β./Α.' 31. καὶ ἐξῆς. — οὐ μιν ἄλυξεν] «οὐκ ἀπέφυγε τὴν δύναμιν τῆς Ἡσυχίας, ἀλλ' ἔδωκε δίκην αὐτῇ». — μιν] αὐτὴν τὴν

λεν ἐν χρόνῳ. Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγkra- 20
 νος οὐ μιν ἄλυξεν,
 Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
 Δμάθεν δὲ κεραυνῶ,
 Τάξισί τ' Ἀπόλλω-
 νος· ὃς εὐμενεῖ νόφ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
 ραθεν ἐστεφανωμένον
 Υἱὸν ποίᾳ Παρνασίᾳ

Ἡ σ ο χ ί α ν καὶ οὐχί τήν β ί α ν· διότι περὶ τῆς Ἑσυχίας ἐστὶν ὁ λόγος· καὶ προηγείται μὲν ἀμέσως τὸ βίαια, τὰ κύρια ὅμως μέρη τοῦ χωρίου εἰσὶν. «Τὰν οὐδὲ . . . ἐξερεθίζων. Τυφῶς Κίλιξ . . . Ἀπόλλωνος»· τὰ δὲ μεταξὺ «κέρδος δὲ . . . ἐν χρόνῳ» εἰσὶν ἐν εἴδει παρενθετικῶν. — βασιλεὺς Γιγάντων] ὁ Πορφυρίων. Οὐκ ἔφη ἀνωτέρω, ὅτι ἅπαντες οἱ Γίγαντες ἤμαρτον πρὸς τὴν Ἑσυχίαν, ἀλλὰ περὶ μόνου τοῦ Πορφυρίωνος εἶπεν. Ἔπρεπε λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα νὰ μνημονεύσῃ μόνον τοῦ Πορφυρίωνος· ἀντὶ ὅμως τούτου τὸν μὲν Πορφυρίωνα ποιεῖ βασιλέα τῶν Γιγάντων, τοὺς δὲ λοιποὺς Γίγαντας ὑπεγκύρους αὐτοῦ, κατ' ἀνάγκην τρόπον τινὰ ἀκολουθήσαντας εἰς τὴν πρὸς τὸν Δία στρατείαν· οὐδὲ πάλιν ἅπαντας τοὺς Γίγαντας ἀναφέρει, ἀλλὰ ποιητικῶς, ἦτοι συνεκδοχικῶς τὸν ἐπιφοβώτερον πάντων, τὸν Τυφῶνα. Ἐποίησε δὲ τὸν Πορφυρίωνα βασιλέα τῶν Γιγάντων, ἵνα ἡ παραβολὴ τῆς στρατείας αὐτῶν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν στρα-

στ. 20. ἑκατόγkraνος, διόρθωσις ἐκ τῶν ἐν χειρογράφοις γραφῶν ἑκατονκάρανος καὶ ἑκατογκάρηνος.

στ. 21. μιν κακῶς νομίζουσιν, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸ βίαια καὶ οὐχί εἰς τὸ Ἑσυχίαν.

στ. 28. πόφ ἐκ διορθώσεως.

τείαν τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα γένηται καταληπτοτέρα. Ὅσοι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀμφιβάλλουσιν, ἐὰν διὰ τοῦ «βασίλειος Γεγάντων» ἐννοῇ τὸν Πορφυρίωνα, οὗτοι παραδεχόμενοι τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν, θὰ θεωρήσωσιν ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος τούτου. — δμᾶθεν δὲ] ἀναπλήρου· «ἀλλὰ ἄραντες πόλεμον πρὸς Δία δμᾶθεν, ἔδαμάσθησαν, ἀπώλοντο». — κεραυνῶ . . . Ἀπόλλωνος] «πάλιν συλληπτικῶς· οὔτε γὰρ ὁ Τυφῶς καὶ ὁ Πορφυρίων ἐκεραυνώθησαν καὶ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθησαν· ἀλλ' ὁ μὲν Τυφῶς Διοβλῆς γέγονεν, ὁ δὲ Πορφυρίων ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθη· ὁ δὲ τὸ τῷ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς ὡς κατ' ἀμφοτέρων ἔφη». Π. Σ.

— Στ. 25-29. δς εὐμενεῖ . . . κῶμφ] «ὁς Ἀπόλλων τὸν υἱὸν τοῦ Ξενάρκου, ἐλθόντα εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ἐστεφανωμένον καὶ κωμάζοντα σὺν Δωριεῦσιν ἀνδράσιν εὐμενωῶς ἐδέξατο». — Ξενάρκειον] «Ἀριστομένην τὸν υἱὸν τοῦ Ξενάρκου». Π. Σ. ἔδεκτο] «ὑπεδέξατο ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ». Ὁ Ἀριστομένης μετὰ τὴν ἐν Κίρρα νίκην ἐπορεύθη ἐστεφανωμένος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα κωμάσῃ προσφέρων θυσίας τῷ θεῷ πρὸς εὐγνωμοσύνην· τότε λοιπὸν ὑπεδέξατο (λέγει ὁ ποιητής) αὐτὸν ὁ θεὸς εὐμενωῶς. (Παράβ. πρὸς Πυθ. ΣΤ.' προοίμιον). — Κίρραθεν ἐστεφανωμένον] «ἐστεφανωμένον ἐκ Κίρρας, ὅπου ἀγωνισάμενος ἐνίκησεν». — Κίρραθεν] «ὅπου συντελεῖται ὁ ἀγὼν ὁ ἵππικὸς ὑπὸ τῶν Δελφῶν». Π. Σ. Ὁ Ἀριστομένης ὅμως ἦν παλαιστής· ἄρα καὶ οἱ λοιποὶ ἀγῶνες ἐνταῦθα συνετελοῦντο. — ποία Παρνασσία] τὴν δάφνην, ἐξ' ἧς ὁ ἐν Δελφοῖς στέφανος, καλεῖ Παρνασσίαν πᾶν. — Δωριεῖ κῶμφ] κῶμον λέγει· οὐχὶ μόνον τὸν ὕμνον, δς ἤσθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ τὴν θυσίαν. Τούτῳ λοιπὸν τῷ κῶμφ ὡς στεφάνῳ ἐστεφανωμένον τὸν υἱὸν τοῦ Ξενάρκου ἐδέξατο ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ αὐτοῦ ὁ Ἀπόλλων. Τὸ δὲ ἔθος τοῦ προσφέρειν θυσίας καὶ ᾄδειν ὕμνον καὶ κωμάζειν μετὰ τὴν

Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκάς 30

Ἄ δικαιοπόλις,

Ἄρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν

Θίγοισα, νᾶσος τε-

λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.

Πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰεί- 35

δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους

Ἡρώας ἐν μάχαις

Ἄ. β'. Κ. θ'.

Τὰ δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.

Εἰμί δ' ἄσυχλος ἄ- 40

νίκην ἦν, ὡς ἐν Ὀλυμπία, οὕτω καὶ ἐν Δελφοῖς. Καλεῖ δὲ τὸν κώμον Δωριεᾶ· διότι οἱ κωμάζοντες σὺν τῷ Ἀριστομένει ἦσαν Αἰγινηταὶ ὄντες Δωριεῖς. «Δωριεῖς γὰρ ἀπὸ Ἄργους εἰς Αἴγιναν κατώκησαν». Π. Σ. ὄρα καὶ Ὀλ. Η' 39. ὄπου καὶ Σημ.

— Στ. 30-45. Ἔπεσε . . . μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ] «Ἡ δικαιοπόλις νῆσος εὐμοιροῦσα τῶν κλεινῶν ἀρετῶν τῶν Αἰακιδῶν ἀπ' ἀρχῆς ἔχει δόξαν τελείαν καὶ οὐδέποτε ἔπαυσε τῆς προστασίας τῶν Χαρίτων λαμβάνουσα παρ' αὐτῶν ἀφθόνως τὰς δωρεὰς τῶν τερπνῶν καὶ

στ. 36. νικαφόροις ὁ ποιητὴς ἢ βραχύνει τὴν πρώτην συλλαβὴν ἢ ἐκὼν παρέβη τὸν περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου κανόνα.

στ. 39. τὰ καὶ ἐν ἐτέροις χειρ. τὰ δὲ καὶ ἐν ἐτέροις, παρὰ δὲ καὶ παρ' ἐτέροις, τὰ δὲ ἐν παρ' ἐτέροις, τὰ δὲ καὶ. Τὴν τελευταίαν ταύτην γραφὴν παρεδεξάμεθα ὡς ἀρμόζουσαν τῇ τε ἐννοίᾳ καὶ τῷ μέτρῳ.

ἡδέων· ἀλλ' ἐγὼ ὀκνῶ νὰ φάλω αὐτάς, μὴ τῇ πληθού
 αὐτῶν ἐμποιήσω κόρον». — Ἔπεσεν οὖν Χαρίτων ἑκάς] Ὅτι αἱ θεαὶ Χάριτες εἰσιν αἱ πάροχοι τῶν τερπνῶν καὶ
 ἡδέων οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς,
 πολλαχοῦ ἄλλοθι εἴπομεν. Ὅθεν ὁ νοῦς. «Ἡ Αἴγινα
 κείται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Χαρίτων λαμβάνουσα
 αἰεὶ παρ' αὐτῶν τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα ἄδομένη ἐπὶ νικηφο-
 ρίαις ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ ἐν μάχαις». — ἀρεταῖς Αἰα-
 κιδῶν θίγεισα] Διὰ πηδήματος παρέλιπε τὴν ἔννοιαν «νι-
 κηφοροῦσα ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πανηγύρεσιν», Ὅθεν ὁ
 νοῦς τοῦ ὄλου «Αἱ Χάριτες παρέχουσι τῇ Αἴγινη τὰς
 ἐξ αὐτῶν δωρεάς, αἷ εἰσι τὸ ὑμνεῖσθαι καὶ ἐπὶ ταῖς ἐν
 ταῖς πανηγύρεσι καὶ ἐν μάχαις νικηφορίας, καὶ ἐπὶ τοῖς
 κλειναῖς ἀρεταῖς τῶν Αἰακιδῶν». Τὸ θίγειν αἰεὶ ἀρεταῖς
 σημαίνει «μετέχουσα τῶν ἀρετῶν». Τὸ θυγγάνειν ἢ θίγειν
 συντάσσεται παρὰ Πινδάρῳ συχνάκις δοτικῇ. — τελέαν] οὐ μόνον ἐπὶ νικηφορίας κατὰ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ
 ἐπὶ ἀνδραγαθίαις κατὰ τὰς μάχας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δικαιο-
 σύνη καὶ εὐβουλίᾳ καὶ φιλοξενίᾳ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀρε-
 ταῖς τῶν Αἰγινητῶν. — πολλοῖσι] ὁ Π. Σ. ὀρθῶς αἰ-
 νάπτει «ἐν πολλοῖσι νικηφόροις ἄθλοις». Ηεγυίης δὲ
 μετ' ἄλλων συνάπτουσιν ἀνευ ἀνάγκης πολλοῖσιν
 ἀεὶ δεται (ὑπὸ πολλῶν ἄδεται). — μὲν] «ἀεὶ δεται
 μὲν, (= τὰ μὲν ἀεὶ δεται), τὰ δὲ καὶ ἐμπρέπει· τὸ μὲν
 πρῶτον μέρος αἰτιολογεῖ τὸ «ἔπεσε . . . νᾶσος»· τὸ δὲ
 δεῦτερον τὸ «τελέαν . . . ἀπ' ἀρχᾶς»· πρῶτον μὲν ἀεὶ-
 δεται, δεῦτερον δὲ καὶ ἐμπρέπει. — θρέψαισα καὶ] «θρέ-
 ψαισα οὐ μόνον ἐν νικηφόροις ἄθλοις, ἀλλὰ καὶ ἐν θοαῖς
 μάχαις ὑπερτάτους ἤρωας». — ἐν θοαῖς μάχαις] ἐννοεῖ
 τὰς πρὸ τοῦ χρόνου τούτου ναυμαχίας πρὸς τοὺς Ἀθη-
 ναίους καὶ μάλιστα τὰς ἀνδραγαθίας τῶν Αἰγινητῶν κατὰ
 τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — τὰ δὲ] «δεῦτερον δέ».
 — ἀνδράσιν ἐμπρέπει] «διαπρέπει δὲ ἡ νῆσος, ἐπίσημός
 ἐστὶ καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας τοὺς οἰκοῦντας αὐτήν». Ἐπαι-

ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
 Λύρα τε καὶ φθέγμα-
 τι μαλθακῶ, μὴ κόρος ἐλθῶν
 Κνίσση· τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι
 ἴτω τρέχον χρέος, ὦ παι, 45
 Νεώτατον καλῶν, ἐμᾶ ποτα-
 γὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

νεὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ φιλοξενίαν τῶν Αἰγινητῶν «δια-
 πρέπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώμης»
 Π. Σ. — εἰμὶ δ' ἄσυχλος] κυρίως «οὐκ εὐκαιρῶ»· ἐν-
 ταῦθα ὅμως «ὀκνῶ» ἢ κατὰ τὸν Π. Σ. «εὐλαβοῦμαι».
 — ἀναθέμεν . . . φθέγματι] «πᾶσαν τὴν περὶ τῆς ἀρε-
 τῆς τῆς Αἰγίνης μακρηγορίαν ἀναθεῖναι τῇ λύρα καὶ τῷ
 ἡδεῖ φθέγματι, οἴονεὶ τῇ ᾠδῇ». Π. Σ. — μὴ κόρος ἐλ-
 θῶν κνίσση] «μὴ κόρος ἐλθῶν τοῖς ἀναγινώσκουσι διεγείρη
 τὸν φθόνον»· παράβαλ. πρὸς Πυθ. Α.΄ 160 καὶ ἐξῆς.
 Νεμ. Ι.΄ 35. κ. ἐξῆς· ἐνταῦθα ὅμως φοβεῖται μὴ κεν-
 τήσῃ τὸν φθόνον οὐχὶ τῶν Αἰγινητῶν, οὐς τέρπει τὸ ἀ-
 κοῦειν τοὺς τῆς πατρίδος καὶ ἑαυτῶν ἐπαίνους, ἀλλὰ τῶν
 πολετῶν ἄλλων πόλεων, παρ' οἷς δυνατόν νὰ ἀσθῆ ὑπὸ
 μουσικῶν ἢ παροῦσα ᾠδῇ.

— Στ. 44-46. τὸ δ' ἐν ποσὶ . . . μαχανᾶ] «ἄς
 ἐκτελέσω δὲ, ὦ παι, τὸ πρὸς σὲ παρὸν χρέος, νὰ δια-
 φημίσω πανταχοῦ διὰ τῆς ἐμῆς Μούσης τὴν σὴν νίκην,
 ἣτις ἐστὶ τὸ νεώτατον τῶν καλῶν, ἃ ὑπάρχουσι τῇ Αἰ-
 γίνῃ»· ἐν συντόμῳ «ἄς ὑμνήσω λοιπὸν σὲ τὸν νικηφό-
 ρον». — τὸ ἐν ποσὶ μοι τεὸν χρέος] «τὸ παρὸν ἐμοὶ
 πρὸς σὲ χρέος, ἦτοι ὁ ὕμνος, ὄνπερ ἔχω ἀνά χεῖρας,
 καὶ ὄνπερ ὀφείλω πρὸς σέ». Ἀλλαχοῦ τὸ παρὸν καλεῖ
 τὸ παρ' ποδός Πυθ. Γ.΄ 108. Ι.΄ 97. — ἴτω τρέ-

στ. 44. Κνίσση ἐν πλείστοις χειρογρ.

στ. 45. τρέχον ἴτω· ἐν πλείστοις χειρ.

χον ποτανόν] «ἀς πορεύεται ταχέως πετόμενον». — ποτανόν] «πετόμενον, ἐπεὶ τὰ ποιήματα εἰς πᾶσαν διῆκνείται πόλιν». Π. Σ. Ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει ταύτῃ οὐ μόνον, ἐπεὶ, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. τὰ ποιήματα εἰς πᾶσαν διῆκνείται πόλιν· ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ βούλεται νὰ παραβάλλῃ τὸ ὕφος τῶν ἐννοιῶν τῆς ᾠδῆς πρὸς τὸ ὕφος τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν. — τεὸν χρέος] «ὁ ὕμνος, ὃν ὀφείλω πρὸς σέ» Παράβαλ. πρὸς τῷ αὐτῷ μέλος ὀφείλων. Ὀλ. I. 4, καὶ ὀφειλόμενον οὐρον ὕμνων. Πυθ. Δ. 4. — νεώτατον καλῶν] Τὸ χρέος, ἦτοι τὸν ὕμνον, καλεῖ οὕτως ἕνεκα τῆς νίκης, ἣτις ἐστὶ νεώτατον τῶν καλῶν, καλῶν ὅμως οὐ μόνον τοῦ Ἀριστομένου, ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰγίνης. — ἀμφὶ ἐμᾶ μαχανᾶ] «πετόμενον τῇ ἐμῇ ποιητικῇ τέχνῃ».

— Στ. 48-52. Παλαισμάτεσσι . . . θρασύγουιον] Ἐάσας τοὺς ἐπαίνους τῆς πατρίδος ἀρχεται ἐντεῦθεν τῶν ἐπαίνων ἰδίᾳ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου. «Τοῖς γὰρ παλαισμάσι τοὺς πρὸς μητρὸς σου θεῖους μεταδιώκων καὶ ζηλῶν οὔτε τὸν Ὀλυμπία Θεόγνητον νικήσαντα κατασχύνεις οὔτε τὴν Κλειτομάχου ἐν Ἴσθμοι νίκην. Θεόγνητος καὶ Κλειτόμαχος θεῖοι τοῦ νικηφόρου. Ὀλυμπιονίκης δὲ ὁ Θεόγνητος, ὁ δὲ Κλειτόμαχος Ἰσθμιονίκης· φησὶ δὲ αὐτὸν μὴ κατελέγειν τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ κατ' ἔχνη τούτων βαίνειν». Π. Σ. — ἰχνεύων] «ἐπόμενος τοῖς ἰχνεσι, μιμούμενος». Ὁ Θεόγνητος ἀναφέρεται καὶ παρὰ Πausanίᾳ (ΣΤ. 9. I.) «Θεογνήτην δὲ Αἰγινήτην πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παισίν»· ἐξ οὗ ἀρίστα εἰκάζεται, ὅτι ἰχνεύων παλαισμάτεσσι σημαίνει «μιμούμενος τοὺς θεῖους ἐν τοῖς παλαισμάσι, ὡσπερ ἐκείνοι ἀπὸ παιδῶν ἐνίκησαν πάλη, οὔτω καὶ σὺ». — Ὀλυμπία Θεόγνητον] ἐκ τοῦ ἐπομένου «νίκην» ἀναπλήρου «νικήσαντα». — νίκην θρασύγουιον] «τὴν νίκην, ἣτις ἦν ἀποτέλεσμα τῶν ἰσχυρῶν βραχιόνων, καὶ τῶν ἐν τοῖς μέλεσι τοῦ σώματος μυῶνων» Δούκας.

Ἐ. β'. Κ. ια.

Παλασομάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-
 τραδελφεοὺς, Ὀλυμπία τε Θεόγνη-
 τον οὐ κατελέγχεις, 50

Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
 Ἴσθμοῖ θρασύγυιον.

Αὔξων δὲ πάτραν Μι-

δυλιδᾶν, λόγον φέρεις

Τὸν, ὃν πέρ ποτ' Ὀϊκλῆος 55

Παῖς ἐν ἑπταπόλοις ἰδὼν

Γιῶς Θήβαις ἠγίξατο

Παρμένοντας αἰχμᾶ,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Ὅπότε ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον

Δευτέραν ὁδὸν Ἐ- 60

— Στ. 53. πάτραν Μιδυλιδᾶν] «φατρία ἐν Αἰγίῳ
 Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος
 αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις, Ἄ Μιδύλου δ' αὐτῷ γέννα,
 φησί». Π. Σ. Ἡρὸς ὑπαστήριζεν, ὅτι πάτρα σημαίνει
 καὶ φατρία, γενεά, ἀναφέρει ὁ Π. Σ. τὸ ἐκ τοῦ Ὀμήρου
 (Ἰλιάδ. ν. 354.)

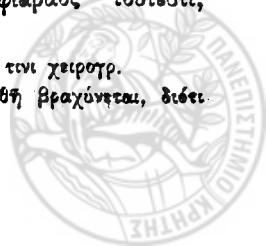
Ἡ μὲν ἀμφότεροισιν ὁ μὸν γένος ἡ δ' Ἰα
 πάτρη.

ἵπου τὸ πάτρη τῷ ὄντι ἐστὶν ἀντὶ τοῦ φατρία.

— Στ. 54. λόγον φέρεις τὸν] «ποιεῖς ἡμᾶς νὰ
 λόγωμεν περὶ σοῦ, ὃ εἶπέ ποτε Ἀμφιάραος· τουτέστι,

στ. 48. Παλαίσομασιν τε γὰρ ἐν τῷ χειρογρ.

στ. 57. Θήβαις ἴσως ἡ σὺλλαβὴ θῆ βραχύνεται, διότι
 τὸ ὄνομα ἐστὶν κῆρον.

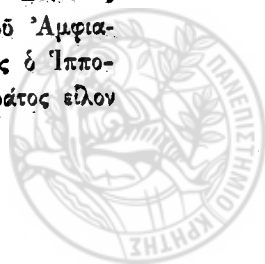

ποιεῖς σεαυτὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀρμόζῃ σοι ὁ λόγος ἐκεῖνος». παράβαλ, πρὸς τὸ ἐν τίν δ' αἶνος ἔτοιμος, ὃν. Ὁλ. ΣΤ. 18. οὕτως ἐρμηνευτέα ἢ φράσις αὕτη καὶ ἐν Ἰσθμ. Η' 133.

— Στ. 55-60. ὄνπερ ποτ' ἰδὼν . . . ὄδον ἐπίγονοι] «ὁ νοῦς τῶν δὲ Μιλοδῶν τὴν φατρίαν αὔξων, ὡς Ἀριστόμενες, τοῦτον τὸν λόγον φέρεις, ὃν εἶπέ ποτε Ἀμφιάρκος, ἡνίκα ἐθεάσατο ἐν ταῖς ἐπταπόλαις Θήβαις παραμένοντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, ὅτε ἀπὸ τοῦ Ἄργου τὴν δευτέραν ἐπάνοδον ἐπανήλθον οἱ Ἐπίγονοι» Η. Σ. — παῖς Ὀϊκλέους] ὁ Ἀμφιάρκος ὄρα Ὁλ. Στ. 19 καὶ ἐξῆς καὶ τὰς ἐκεῖ Σημ. — υἱοὺς] ὁ, τι ἀορίστως εἶπεν ἐνταῦθα, ὥρισε κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἔθος ἐν τοῖς ἐπομένοις διὰ τῆς λέξεως Ἐπίγονοι. — ἰδὼν] ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ Ὠρωποῦ τῆς Βοιωτίας, ὅπου εἶχε καταποθῆ ὑπὸ τῆς γῆς, καὶ ὅπου ἦν μετὰ ταῦτα καὶ μαντεῖον αὐτοῦ. — ἡνίκα] Καλῶς ἐλέχθη ἐπὶ τῶν μαντείων· καίτοι ἐνταῦθα ἐστὶν ἀντὶ τοῦ εἶπεν ἐπαίνων (αὐτοῦς) «οὐ γὰρ αἰνιγματωδῶς εἶπε καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. ν. 374.)

Ἐθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων». Η. Σ. —

δευτέραν ὄδον Ἐπίγονοι] Πρώτη ὄδος, ἥτοι στρατεία ἐπὶ Θήβας, ἐστὶ ἢ τῶν μετὰ Ἀδράστου ἐπτὰ ἡγεμόνων, ὅπερ ἀτυχήσαντες ἀπώλοντο· δευτέρα δὲ ὄδος ἐστὶ ἢ τῶν υἱῶν τῶν ἀπολεσθέντων στρατεία ἐπὶ Θήβας, οἵτινες Ἐπίγονοι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ἐκλήθησαν. Οἱ δὲ Ἐπίγονοι οὗτοι ἦσαν Αἰγιαλεὺς ὁ τοῦ Ἀδράστου, Θέρσανδρος ὁ τοῦ Πολυνεΐκου, Διομήδης ὁ τοῦ Τυδεῶς, Σθένελος ὁ Καπανέως, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος τοῦ Ἀμφιάρκου, Στρατόλαος ὁ Παρθενοπαίου, Πολύδωρος ὁ Ἰππομέδοντος· οὗτοι τοίνυν οἱ Ἐπίγονοι κατὰ κράτος εἶλον τὰς Θήβας.

πίγονοι· ὧδ' εἶπε μαρναμένων

Φυᾶ τὸ γενναῖον

Ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παι-

σιν λῆμα· θαέομαι

Σαφῆς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς

65

Ἄλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-

τον ἐν Κάδμου πύλαις.

— Στ. 61. ὧδ' εἶπε μαρναμένων] οἱ Π. Σ. μετὰ τοῦ Πλουτάρχου (Ἄρατ. 1) ἀναγινώσκουσιν οὕτω «ὧδ' εἶπε μαρναμένων· φυᾶ τὸ κ. λ.» Τῶν νεωτέρων δέ τινες οὕτως «Ἵδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾶ τὸ κ. λ.». Ἡ ὀρθότερα στίξις ἐστὶν ἢ τῶν Π. Σ. Ὅτι ὁ Ἀμφιάραος καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ γῆς κατάποσιν ἐξέφερε μαντείας τοῖς ἐρωτῶσι σημεῖον τό τε ἐν Ὠρωπῇ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρου, καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχύλος (ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας. 589) μαρτυρεῖ διὰ τῶν

Ἐγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
Μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθόνος·

Μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μῦρον,
ὅ τε Π. Σ. αὐτοῦ ὀρθῶς ἐρμηνεύων τὸ χωρίον οὕτω «Ὁ Ἀμφιάραος, οἷα μάντις, εἰδὼς ὅτι καταποθεῖς ὑπὸ τῆς γῆς ὕστερον μετὰ θάνατον ἔσται μαντείας ἐκφέρων τοῖς θέλουσι, καὶ τιμᾶς ἕξει λαμπράς, φησί, μαχώμεθα· οὐ γὰρ ἄτιμον καὶ ἄδοξον καὶ ἀφανῆ ἐλπίζω μῦρον, αἰνιττόμενος τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ τιμὴν». Ὅσοι δὲ θέλουσι γὰ μάθωσι παρὰ τοῦ ποιητοῦ καὶ τίνι ἐρωτῶντι ἐξήνεγκεν ὁ Ἀμφιάραος τὸν περὶ τῶν Ἐπιγόνων χρησμόν τοῦτον, οὗτοι λελήθασιν, ὅτι ὁ Πίνδαρος οὐκ ἔστιν ἱστορικός.

— Στ. 62-63. Φυᾶ . . . παισὶν λῆμα] «ὁ δὲ Ἀμφιάραος τῶν Ἐπιγόνων μαχομένων εἶπε· τῇ φύσει

τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων προθύμημα τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει.
Ὅμηρος (Ίλιαδ. ε, 253).

Ὁὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μά-
χες θαι.

τουτέστι συγγενικόν». Π. Σ. Ὅρθως λοιπὸν ὁ Π. Σ. τὸ
φυσᾶ συνάπτει τῷ τὸ γενναῖον καὶ οὐ τῷ μαρ-
ναμένων. Παραβάλλει λοιπὸν ὁ ποιητὴς τοὺς πα-
τέρας τῶν Ἐπιγόνων πρὸς τοὺς Μιδυλίδας Θεόγγυτον
καὶ Κλειτόμαχον τοὺς μητραδέλφους τοῦ Ἀριστομέ-
νου· αὐτοὺς δὲ τοὺς Ἐπιγόνους πρὸς τὸν παῖδα
Ἀριστομένη· οὐδαμῶς δὲ πρέπει νὰ ταρασσώμεθα, ὅτι
οἱ μὲν πατέρες καὶ οἱ Ἐπίγονοι ἦσαν ἐν ταῖς μάχαις
ἀριπρεπεῖς, οἱ δὲ θεῖοι τοῦ Ἀριστομένου καὶ αὐτὸς ὁ
Ἀριστομένης ἐπαινοῦνται ὡς παλαισταί· διότι καὶ ἐν
Πυθ. ΣΤ. 28. κ. ἐξῆς παραβάλλει τὸν Ἀντίλοχον πρὸς
τὸν Θρασύβουλον κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβειαν,
καὶ ὁ μὲν ἐν πολέμῳ ἔδειξεν αὐτὴν, ὁ δὲ ἐν ταῖς εἰς
τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας φιλοτιμίαις.

— Στ. 64-67. θαέομαι . . . πύλαις] «θεωρῶ σα-
φῶς πρῶτον ἐν ταῖς Θήβαις τὸν Ἀλκμαίωνα ἐπίσημον
ποικίλον δράκοντα ἐπὶ τῆς καταπληκτικῆς ἀσπίδος δια-
κινουῦντα. Τοῦτό φησιν ὡς τοῦ Ἀλκμᾶνος ἔχοντος ἐπὶ
τῆς ἀσπίδος ἐπίσημον δράκοντα». Π. Σ. Ἐν τῷ ἡγουμέ-
νῳ κώλῳ παρέβαλε γενικῶς καὶ ἀρρίστως τὸν Ἀριστο-
μένη πρὸς τοὺς Ἐπιγόνους· νῦν δὲ παραβάλλει ὠρισμέ-
νως πρὸς ἓνα αὐτῶν, τὸν Ἀλκμαίωνα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμ-
φιάρου. — σαφές] ὡς μάντις τὰ ἀπόντα σαφῶς καὶ ὄρα
καὶ ἀκούει. — δράκοντα ποικίλον ἐπὶ αἰθᾶς ἀσπίδος]
ἀντὶ «αἰθὴν, λάμπουσαν ἀσπίδα, ἐφ' ἧς ἐστὶ πεποικιλ-
μένος δράκων». Εἶχε δὲ ὁ Ἀλκμαίων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
δράκοντα ἢ «ὅτι ἐπιτήδειον πρὸς οἰωνοὺς τὸ ζῶον καὶ
καταδύνον εἰς τὰς ὑπᾶς τῆς γῆς, μάντις δὲ καὶ ὁ Ἀμ-
φιάρου καὶ κατέδου καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὴν γῆν· ὁ δὲ παῖς
σημεῖον τῆς τοῦ πατρὸς ἔσωζε τέχνης». Π. Σ. ἢ καθ'

Α. γ'. Κ. θ.

Ὁ δὲ καμῶν προτέρα πάθη

Νῦν ἀρείονος ἐν-

έχεται ἕρνηχος ἀγγελία.

70

Ἄδραστος ἦρωσ τὸ

Δὲ αἰκοθεν ἀντία πράξει.

Μεῦγος γὰρ ἐκ Δαναῶν

Στρατοῦ, θανόντος ὁστέα λέξας

Γίῳ, τυχα θεῶν ἀφίξεται

75

Λεῖφ σὺν ἀβλαβεῖ

Ἐ. γ'. Κ. ια'.

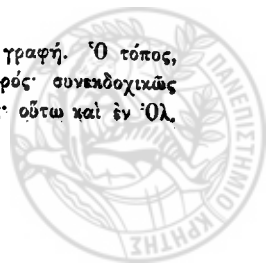
Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.

ὁ κατήγετο ἀπὸ Μελάμποδος· «ἱστοροῦσι δὲ δύο δράκον-
τας δαλεῖξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ Μελάμποδος καὶ διατρήσαι·
διὸ καὶ δοκεῖ αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλόγων ζώων φωνῆς».
Π. Σ. — νωμῶντα πρῶτον] «ὁ Ἄλκμᾶν πρῶτος νωμᾶ,
σειεὶ τὴν ἀσπίδα» ἴσον «ὁ Ἄλκμᾶν ἐν τοῖς πρώτοις μά-
χεται».

— Στ. 68-71. Ὁ δὲ καμῶν . . . ἦρωσ] «ὁ δὲ
τῷ προτέρῳ πάθει καμῶν καὶ τὸν στρατὸν ἀπολέσας
Ἄδραστος νῦν κρείσσονος οἰωνοῦ ἐνέχεται ἀγγελία· νι-
κήσει γὰρ τῇ μάχῃ». Π. Σ. Προστίθῃσι καὶ τοῦτο τῷ
χρησμῷ ὁ ποιητὴς ἐξ ἀνάγκης· διότι ἐν τῷ ἡγουμένῳ
μέρει παρέβαλε τοὺς θεῖους τοῦ Ἀριστομένους πρὸς τοὺς
ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, καίτοι ἐκείνοι μὲν ἠττήθησαν, οἱ δὲ

στ. 76. Λαφ ἐν κλειστοῖς χειρογρ.

στ. 77. εὐρυχόρους· καλῶς ἔχει ἡ γραφή. Ὁ τόπος,
ἐν ᾧ ἄγονται οἱ χοροὶ, καλεῖται καὶ αὐτὸς χορὸς· συνεκδοχικῶς
δὲ λέγεται καὶ εὐρύχωρος ἀντὶ εὐρύχωρος· οὕτω καὶ ἐν Ὀλ.
Ζ'. 33.

Μιδυλίδαι ἐνίκησαν. Βούλεται λοιπὸν νὰ εἶπῃ, ὅτι οἱ πατέρες τῶν Ἐπιγόνων ἠττήθησαν, οὐχὶ ὅτι ἦσαν χείρονες τῶν παιδῶν, ἀλλ' ὅτι ἐπολέμησαν ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν θεῶν (Νεμ. Θ'. 41-48). — νῦν ἀρείονος . . . ἀγγελίᾳ] «νῦν ἐστράτευσεν ἐπὶ Θήβας σὺν τῇ ἐπινεύσει τῶν θεῶν, καὶ οὐχ ὡς πρότερον ἄνευ τῆς ἐπινεύσεως· διὸ θὰ νικήσῃ». Ἄγγελία περὶ ἀρείονος οἰωνοῦ, ἣν ἐγὼ νῦν ἀγγέλλω ἀδ-τῷ· ἦ, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ παιδός μου Ἄλκμανος.

— Στ. 72-77. τὸ δὲ οἴκοθεν . . . ἀγυιάς] Ταῦτα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι· πρὸς τὴν παραβολὴν τῆς ἐν τῷ μάχεσθαι γενναιότητος τῶν πατέρων καὶ Ἐπιγόνων πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἀθλητικαῖς ἀγῶσι γενναιότητα τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἀριστομένους· προσετέθησαν δὲ ἀπλῶς μόνον ἵνα τὸ περιέργον τοῦ ἀκροατοῦ ἢ ἀναγνώστου ὁ ποιητὴς θεραπεύσῃ ποθοῦντος καὶ περιμένουτος νὰ μάθῃ, κατὰ πόσον οἱ οἰωνοὶ εἰσιν ἀρείονες τῶν προτέρων. — τὸ δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει] «ἀρείονος μὲν ὄρνιχος ἀγγελία ἐνέχεται (διότι ἅπαντες οἱ ἠγεμόνες καὶ ὁ στρατὸς θὰ ἐπιστρέψωσιν ἀβλαβεῖς), ὁ ἴδιος ὁμοῦ οἶκος αὐτοῦ θὰ δυστυχήσῃ». — ἐναντία] ἐκείνοις, δὲ πράξουσιν οἱ οἴκοι τῶν λοιπῶν ἠγεμόνων καὶ ὁ λαός· ἦ, ὡς βούλεται νὰ εἶπῃ ὁ Π. Σ. «ἐναντίως τοῖς πᾶσι τὰ κατὰ τὸν οἶκον πράξει· ἐν μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ στρατείᾳ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξ στρατηγῶν ἀπώλοντο, αὐτὸς δὲ μόνος ἐσώθη· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οἱ μὲν λοιποὶ σωθήσονται, μόνος δὲ ὁ τοῦ Ἀδράστου παῖς Αἰγιάλεὺς ἀπολείται». — Ἄβαντος ἀγυιάς] «τὸ Ἄργος φησὶν, ὅτι Ἄβας ὁ Λυγκέως Ταλαοῦ πατὴρ, ἐξ οὗ ὁ Ἄδραστος, ᾤκησε τὸ Ἄργος, εἶτα μετέστη εἰς Εὐβοίαν· ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον·

Σφ α γ α ς δ ε Δ α ν α ο ὕ Π α ρ θ έ ν ω ν Λ υ γ κ ε ὶ ο ς
φ υ γ ῶ ν

Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγγεσθ' Ἀμφιάροσ.

Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς

Ἄλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,

80

Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνω

Γείτων ὅτι μοι, καὶ

Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,

Ἵπάντασεν ἰόντι γᾶς

Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος». Π. Σ.

— Στ. 79-87. χαίρων δὲ . . . τέχναις] Οἱ παλαιοὶ Σχ. ἀποφαινόμενοι, ὅτι ταῦτα λέγονται διὰ τοῦ χοροῦ ὡς ἀπὸ τοῦ νικητοῦ, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Πινδάρου. «ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τὸ πρόσωπον μιμουμένου τοῦ νενικηκότος· ἐπεὶ οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ Αἰγινῆται ἦσαν. Ταῦτα δὲ εἴρηκεν ὡς ὑπάρχοντος ἥρωος καὶ γειτνιῶντος τῆ τοῦ νικηφόρου οἰκίᾳ· προὑποτίθεται δὲ, ὅτι καὶ ὑπήντησε πορευομένῳ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μαντείας ἐφήφατο καὶ αὐτὸς ὦν μάντις· ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἐγγόνει τις μαντεία περὶ τῆς νίκης αὐτοῦ». Π. Σ. Ἡρωα δὲ γειτνιώντα ἐνοουοῦσιν οἱ μὲν τῶν Σ. τὸν Ἀμφιάραον, οἱ δὲ τὸν Ἀλκμᾶνα. Ὅθεν οἱ μὲν τούτων ἐρμηνεύουσιν «ἐφθγγόμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὸν Ἀλκμᾶνα στεφανῶ τῆ φῶδῃ, ὅτι δὴ μοι ὁ τούτου πατήρ Ἀμφιάραος γείτων ἐστὶ καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἀπιόντι εἰς τὸν τῆς γῆς ὀμφαλὸν τουτέστιν εἰς τὴν Πυθῶνα ἀπῆντησε καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήφατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ».

στ. 78. μὲν ἐστὶ μακρὸν ἐνταῦθα καταληκτικοῦ ν ὄντος.

στ. 80. Ἄλκμᾶνα· διὰ τί ὁ πρῶτος ποῦς τῆς τροχαϊκῆς συζυγίας ἐστὶ σπονδαῖος, ἄγνωστον.

στ. 84. Ἵπαντίασεν ἰόντι ἢ κοινή γραφή. Ἡ δὲ γραφή, ἣν παρεδεξάμεθά, ἐστὶ διόρθωσις ἐκ χειρογράφου. Ταύτην τὴν γραφὴν φαίνεται, ὅτι ἀνέγνω καὶ ὁ Π. Σ. (δρα Σημ.) — γαίας ἐν πολλοῖς χειρογρ.

Π. Σ. Οί δὲ τῶν Π. Σ. λέγουσιν «τῆ Ἀριστομένους οὐκία παρίδρυτο Ἀλκμάωνος Ἡρῶν, ἴσως δὲ καὶ τῆ αὐτοῦ μαντεία χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐπορεύθη καὶ ἐνίκησεν» Π. Σ. Νὰ παραδεξώμεθα δὲ τὴν γνώμην τῶν Π. Σ. ὅτι ταῦτα λέγει ὁ χορὸς ἐκ μέρους τοῦ νικηφόρου Ἀριστομένους, κωλύουσιν ἡμᾶς αἱ λέξεις «στειφάνοισι βάλλω, βραίνω δὲ καὶ ὕμνω»· διότι οὐδέποτε ὕμνῃ ἢ βραίνει ὕμνοις ὁ χορὸς οὔτε ἀφ' ἑαυτοῦ οὔτε ἐκ μέρους τοῦ νικηφόρου, ἀλλ' αἰεὶ ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ. Ἔτι δὲ οὐδεμία χάρις ἐστὶ τὰ μὲν λοιπὰ τῆς ᾠδῆς νὰ ἄδωνται ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ, ταῦτα δὲ μόνον ἐκ μέρους τοῦ νικηφόρου. Εἰ μὲν ἦν δυνατόν ἅπαντα ἢ ᾠδὴ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπὸ μέρους αὐτοῦ τοῦ χοροῦ ἀδομένη, καλῶς ἂν εἶχε νὰ ἄδωνται καὶ ταῦτα ὡς θέλουσιν οἱ Π. Σ. ἀλλὰ τὸ (στ. 40-47). «Εἰ μὲ δ' ἄσχιολος . . . ἀμφὶ μαχανᾶ». τὸ (στ. 94-98) «ἐκόντι δ' εὔχομαι . . . ἀμφ' ἑκαστον, ὅσα νέομαι» ταῦτα ἀδύνατόν ἐστι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ χοροῦ ἀδόμενα, ἀλλὰ ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ. Ὡς λοιπὸν ταῦτα σαφῶς ἄδονται ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ, οὕτως ἐπόμενόν ἐστι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ νὰ ἄδωνται. Ἦδη ἐξεταστέον, τί ἠνάγκασε τοὺς Π. Σ. νὰ θεωρήσωσι ταῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ νικηφόρου ἀδόμενα. Ἴσως ἐνόμισαν, ὅτι τὸ «γείτων μοι καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων» καὶ τὸ «ἰόντι παρ' ὀμφαλὸν ἀοίδιμον ὑπάντησε, μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνιοισι τέχναις» ἀρμόζει μᾶλλον τῷ νικηφόρῳ ἢ τῷ ποιητῇ. Ἄλλ' οὐχ ἀρμόζει ἄρα καὶ τῷ ποιητῇ δεικνύων δειγμάτων ἀγάπης καὶ φιλίας πρὸς τὸν ὑμνούμενον νὰ εἴπη, ὅτι ποθῶν νὰ γινώσκῃ, εἰ θὰ νικήσῃ ὁ μέλλων νὰ ἀγωνίστηται φίλος, θύσας τῷ ἥρωϊ καὶ μάντει, τῷ γείτονι καὶ φύλακι τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὸ ἀποβησόμενον; οὐ δεικνύει δειγμάτων μεγάλης φιλίας καὶ

Ομφαλὸν παρ' αἰοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάφατο
Συγγόνιοι τεχναίς.

85

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-

ανέμων Ποθῶνος ἐν γυάλοις,

90

Τὸ μὲν μέγιστον τό-

θι χαρμάτων ὄπασας οἴκοι

πρὸς τὸν Ἰέρωνα (Ποθ. Γ'. 137-140.) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον; διότι ὡς ἐκεῖ λέγει, ὅτι θὰ εὐχηθῆ τῇ Ῥέα τῇ γειτνιαζούσῃ τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, τῇ θεραπευούσῃ τὰς νόσους, ὑπὲρ τοῦ νοσοῦντος Ἰέρωνος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα θυσιάσας ἠρώτησε τὸν γείτονα τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων ἤρωα μάντιν περὶ τοῦ φίλου καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, ὅτι θὰ νικήσῃ. — καὶ αὐτός] κατὰ ἀντιδιαστολήν τῶν δύο προσώπων τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ Ἀμφιαράου, οὕτως. «Ταῦτα μὲν ὁ Ἀμφιαράος ἐφθέγγετο μετὰ χαρᾶς ἐπαινῶν τὸν Ἀλκμαίωνα, ὅτι ἠγωνίζετο ἀξίως τοῦ αὐτοῦ πατρός· καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς χαίρων ὑμῶ αὐτὸν, ὅτι γείτων μοι ἐστὶ καὶ ἔδωκέ μοι, ἦν ἐπόθουν μαντείαν περὶ τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένους». — γείτων μοι]. Γείτων λέγεται ὁ θεός, ὅταν ναὸς ἢ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἴσταται πλησίον τῆς οἰκίας τινός, ὡς ἐν Νεμ. Ζ.' 127. κ. ἐξῆς· παρ' Αἰσχύλῳ Ἐπτά ἐπὶ Θῆβ. 483. ἢ Ἀθηναῶ λέγεται «πύλαισι γείτων» Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ προσθήκη «κτεάνων φύλαξ ἑμῶν». πείθει τινὰ νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἄγαλμα ἢ ναῖσκος τοῦ Ἀλκμαίωνος ἴστατο πλησίον τῶν κτημάτων, ἦτοι τῶν ἐν ἀγροῖς κτημάτων τοῦ Πινδάρου, καὶ οὐχὶ πλησίον τῆς ἐν τῇ πόλει οἰκίας αὐτοῦ. Καὶ παρ' ἡμῶν νῦν κτήματά καλοῦνται κυρίως τὰ ἐν ἀγροῖς κτήματα, ἀσυνήθεστορον ὑπόστατικά καλοῦμεν· καὶ ὁ ἄγιος, οὗ ὁ

ναός κείται πλησίον ἀγροῦ τινος λέγεται ἢ γείτων τῶν κτημάτων τοῦ κεκτημένου, ἢ γείτων αὐτοῦ τοῦ κεκτημένου· καί τις τῶν Π. Σ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐκλαμβάνει ἐνταῦθα τὰς λέξεις γείτων καὶ κτήματα, ἐρμηνεύων «γείτων ἐστὶ καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων».

— ὑπάντασεν ἰόντι] ὁ Ἀλκμαίων καὶ οὐχὶ ὁ Ἀμφιάραος. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐννοηθῆ ὅτω πως. Ὁ ποιητής, εἰ μὲν ὁ ναῖσκος, ἢ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀλκμαίωνος ἴστατο παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Πενδάρου, μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Δελφοὺς, ἵνα θεωρήσῃ τοὺς ἀγῶνας, θύσας ἐν τῇ πόλει τῷ Ἀλκμαίωνι· εἰ δὲ ὁ ναός ἢ τὸ ἄγαλμα ἦν ἐν τοῖς ἀγροῖς παρὰ τὰ κτήματα αὐτοῦ, πορευόμενος εἰς Δελφοὺς, κατὰ τὴν διὰ τῶν κτημάτων διάβασιν θύσας αὐτόθι καὶ τελέσας ἅπαντα τὰ εἰς λήψιν μαντείας νονομισμένα ἀνεχώρησε. καθ' ὁδὸν δὲ ἢ διὰ ὀνείρου ἢ ἄλλως πως ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν μαντείαν, ὅτι θὰ νικήσῃ ὁ Ἀριστομένης, ὅπερ πολὺ ἐχαροποίησε τὸν ποιητὴν, ὡς θελεῖ νὰ δηλώσῃ ἐν στ. 91. 92. — μαντευμάτων τέχναις ἐφάφατο] «ἐβοήθησέ μοι διὰ τῆς τέχνης τῶν μαντευμάτων, διὰ τῆς τέχνης τοῦ μαντεύειν»· ὅπερ ἐστὶ, «μοι ἔδωκε μαντείαν». — ἐφάφατο] μοι «ἐβοήθησέ με εἰς τὸ γινῶναι τὸ μέλλον περὶ τοῦ Ἀριστομένου». — παρὰ γὰς ὀμφαλόν] ἐπορευέτο εἰς Δελφοὺς οὐχὶ ἵνα λάβῃ χρησμόν, ἀλλ' ἵνα θεωρήσῃ τοὺς ἀγῶνας. — τέχναις μαντευμάτων] ἴσον «τῇ τέχνῃ τοῦ μαντεύειν». — συγγόνιοισι] «συγγενηθείσαις αὐτῷ»· ἦτοι ὁ Ἀλκμαίων ἐκ γενετῆς εἶχε τὴν μαντικὴν τέχνην ὡς ἐκ πατρὸς μάντεως γεννηθείς.

— Στ. 88-92. Τὸ δὲ ἐκαταβόλε . . . ὡπασας] «σὺ δὲ, ὦ Ἄπολλον, τὸν πάντα δεχόμενον ἐν τῷ Πυθῶνι νεῶν εὐδόξως διανέμων τοῦτο μὲν τὸ κλέος τὸ μέγιστον τῆς νίκης αὐτόθι ἐν τῷ Πυθῶνι παρέσχες» Π. Σ. — τὸ δὲ] Ἡ ἀντίθεσις ἐστὶν «ὁ μὲν Ἀλκμαίων ἐφάφατο, μαντεύσας τὴν νίκην, σὺ δὲ Ἄπολλον, ἐξετέλεσας ἐν Πυθῶνι τὸ ὑπ' ἐκείνου μαντευθῆν. — τὸ μὲν

Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν
 Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
 Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἀναξ· ἐκόν-
 τι δ' εὐχομαι νόφ

95

Ἄ. δ'. Κ. θ'.

Κατά τιν ἀρμονίαν βλέπειν
 Ἄμφ' ἕκαστον ὄσα
 Νέομαι· κώμφ μὲν ἀδυμελεῖ
 Δίκα παρέστακε.

100

μέγιστον χαρμάτων] «τοῦτο μὲν ὄν μέγιστον τῶν χαρμάτων, ἀ μέχρι τοῦδε ἔσχεν ὁ Ἄριστομένης» Χαρμάτων δὲ «τῶν νικῶν, αἱ παρέσχον χαρὰν τῷ Ἀριστομένει καὶ τοῖς οἰκείοις καὶ ἑμοῖς· ἄς καταριθμῆι εὐθὺς ἐν τοῖς ἐπομένοισι στίχοις καὶ ἐν στ. 112. κ. ἐξῆς.

— Στ. 93-95. οἰκοὶ δὲ πρόσθεν . . . ἀναξ] «ὡς τοῦ Ἀριστομένου, πρὶν λαβεῖν τὰ Πύθια, νενικηκότος ἐν οἴκῳ, τουτέστι ἐν Αἰγίνῃ, ἀγῶνα ἱερὸν Ἀπόλλωνος πένταθλον». Π. Σ. — ἀρπαλέαν δόσιν] «ἐπιθυμητὴν καὶ περισπούδαστον χάριν (δωρεάν), τὴν νίκην ἐκ μεταφοράς τῶν ἐδωδῆμων τῶν ἐλπόντων καὶ κινδύοντων τὴν ὄρεξιν διὸ φαμὲν ἀρπαλέα ἐσθίει» Δούκας. — σὺν ἑορταῖς ὕμαῖς] ἐν ταῖς ἑορταῖς σοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· «ἄγεται δὲ ἐν Αἰγίνῃ Δελφίνα Ἀπόλλωνι· τρόδρα δὲ τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· τὸ δὲ ὕμαῖς ἀντὶ τοῦ ταῖς σαῖς· καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος». Π. Σ. — ἐπάγαγες] τῷ Ἀριστομένει.

Στ. 96-98. ἐκόντι δ' εὐχομαι . . . ὄσα νέομαι] «Εὐ-

στ. 94. Δόσιν πενταεθλίου. Ὁ δεύτερος ποῦς ἰαμβικῆς συζυγίας δάκτυλος παρὰ τὸν κανόνα· ἀλλ' ἄνευ βοηθείας χειρογράφου οὐκ ἀνάγκη διορθώσεως, καίπερ εὐκόλου ἂν γενομένης, εἰ ἀπλῆ τις μετὰθεσις συγχωρηθεῖη τοιαύτη πενταεθλίου δόσιν, ὅπερ καὶ Rauwius ἐποίησεν.

χομαί σοι οὖν, ὦ Ἄπολλον, μετ' εὐμενείας νὰ φρονί-
 ζης περὶ ἐκείνων, ἃ ἐν ποιητικῇ ἀρμονίᾳ ζητῶ παρὰ
 σοῦ». Ἐνταῦθα ἡ τάξις ἦν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κατα-
 ρίθμωσιν πασῶν τῶν νικῶν, ἄς πρὸ τῆς παρουσίας Πυ-
 θικῆς ἔσχεν ὁ Ἀριστομένης· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν θεωρεῖ
 τὸν Ἀπόλλωνα αἴτιον τῶν δύο εἰρημένων νικῶν καὶ ἐκ
 τούτου εὖνον τῷ Ἀριστομένει· τὸ δὲ καὶ προστάτην ἐαυ-
 τοῦ ὡς ἀφιερωμένον ταῖς Μούσαις, ὧν ὁ θεὸς οὐτάς ἐστι
 Μουσηγέτης, ἔχει αὐτόν, διὰ τὰς δύο ταύτας αἰτίας πέ-
 ποιθεν, ὅτι ἐὰν δεηθῇ αὐτοῦ, μηδέποτε νὰ παύσῃ τῆς
 πρὸς τὸν νικηφόρον εὐνοίας, θὰ εἰσακουσθῇ. Ὅθεν ἐνταῦθα,
 ὅπου ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἐνταῦθα εὐρίσκων
 τὴν κατάλληλον θέσιν νὰ ποιήσῃ τὴν εὐχὴν, ἀρμοδίως
 διακόπτει τὴν καταρίθμωσιν τῶν νικῶν, καὶ ποιεῖται τὴν
 εὐχὴν οἷον συμπέρασμα ἐκ τῶν εἰρημένων. Ἡ δὲ σύν-
 ταξις τοῦ χωρίου ἐστίν· «εὐχομαί τιν ἐκόντι
 νόφ βλέπειν ἄμφ' ἕκαστον, ὅσα καθ'
 ἀρμονίαν νέομαι» ὡσπερ ὀρθῶς καὶ ὁ Π. Σ.
 συντάσσει ἐξηγούμενος «σοὶ δὲ, ὦ Ἄπολλον, εὐχομαι
 ἐφορᾶν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατὰ τινα ἀρ-
 μονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω»· ἐκτὸς ἐὰν ὁ Π. Σ. τὸ
 κατὰ τιν ἀρμονίαν ἀναγινώσκῃ κατὰ τιν'
 ἀρμονίαν. — βλέπειν ἐκόντι νόφ] «νὰ βλέπῃς
 εὐνοϊκῶς, νὰ ἐπιμελήσῃς, νὰ προστατεύῃς». — ὅσα καθ'
 ἀρμονίαν νέομαι] «εἰς ὅσα ἔρχομαι μεθ' ἀρμονίας ποιη-
 τικῆς» ἦτοι «ὅσα ζητῶ παρὰ σοῦ ἑναρμονίως διὰ ποιη-
 τικῆς καὶ μουσικῆς ἀρμονίας». Τί δὲ ζητεῖ παρὰ τοῦ
 Ἀπόλλωνος, λέγει ἐν στ. 101-102.

— Στ. 99 - 102. κώμφ μὲν . . . ὑμετέραις τύ-
 χαις] Τὴν εὐχὴν τῷ Ἀπόλλωνι ὁ ποιητὴς οὕτως ἐφιλο-
 πόνησεν, ὥστε νὰ δυνηθῇ ἐξ αὐτῆς νὰ λάβῃ ἀφορμὴν
 νὰ συμβουλεύσῃ τῷ παιδί Ἀριστομένει νὰ μὴ ἐπαρθῇ
 ἐκ τῶν μεγάλων ἀρετῶν, ἄς ἐπέδειξεν ἐν τοῖς ἀγῶσι,
 μηδὲ παῖς ὧν νὰ νομίσῃ ἐκ τῶν ἐπιτυχίων, ὅτι οὐ δεῖ-

Θεῶν δ' ἕπιν ἀφθιτον αἰτέω,
 Ξεινάρκει', ὑμετέραις
 Τύχαις· εἰ γάρ τις ἐσλά πέπαται
 Μῆ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφῶς
 Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

105

ται τῆς συνεργείας τῶν θεῶν καὶ οὕτω καταστῆ ἀσεβῆς καὶ αὐθάδης. Ἡ δὲ σύνδεσις τῆς εὐχῆς μετὰ τῆς συμβουλῆς ἐστὶν ἀρίστη· «δίκαιος μὲν καὶ ἄξιος τῆς σῆς νίκης, ὧ υἱὲ τοῦ Ξεινάρχου, ἐστὶν ὁ κῶμος καὶ ἡ πομπή, ἐν ἣ ἡδυμελῶς ἄδεται ὁ ὕμνος οὗτος· αἰτῶ δὲ παρὰ σοῦ ἐν ταῖς ὑμετέραις εὐτυχίαις ἀφθίτως νὰ ἔχῃς φόβον τῶν θεῶν, καὶ νὰ μὴ νομίζῃς, ὅτι αἱ εὐτυχίαι αὗται παρεγένοντό σοι ἄνευ τῆς τῶν θεῶν βοήθειας· καὶ τοῦτο δέομαι τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ σοι ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τῶν θεῶν». — κῶμφ . . . παρέστακε] «τῷ μὲν ἡδυμελεῖ τούτῳ κῶμφ δικαιοσύνη παρίσταται, ἤτοι δικαίως κωμάζεται καὶ ἀξίως ὁ Ἀριστομένης, καὶ οἱ ἐν τῷ ὕμνῳ ἔπαινοι ἀληθεῖς εἰσιν». — θεῶν . . . τύχαις] «αἰτῶ παρὰ σοῦ, ὦ Ξεινάρκειε παῖ, καὶ τοῦτο εὐχομαι τῷ Ἀπόλλωνι, θεῶν ἕπιν ἀφθιτον ὑπάρχειν ταῖς ὑμετέραις τύχαις»· ἡ συμβουλὴ αὕτη λίαν ἀρμόζει, ὥστε νὰ δοθῆ τῷ Ἀριστομένει παιδί ἔντι. — θεῶν ἕπιν] τὸ σέβας πρὸς τοὺς θεοὺς, τὸν φόβον τῶν θεῶν. — Ξεινάρκει'] «ὁ δὲ Ξεινάρχης πατήρ τοῦ νικηφόρου». Π. Σ. — ὑμετέραις τύχαις] συνεκδοχικῶς ἀντὶ «σοὶ εὐτυχοῦντι».

στ. 102 Ξειναρκες ἢ κοινὴ γραφή· ἀλλ' αἱ συμβουλαὶ αὗται ἀρμόζουσι μᾶλλον πρὸς τὸν υἱὸν ἢ πρὸς τὸν πατέρα. Ὅτι δὲ ἀποτείνεται πρὸς τὸν υἱόν, δείκνυσι καὶ ὁ στ. 112, ὅπου σαφῶς καταφαίνεται πρὸς ποῖον ἀποτείνεται. Ὅθεν ἡ διόρθωσις τοῦ Ραυηῖ Ξεινάρκει', ἤτοι παῖ Ξεινάρκειε (ἐκ τοῦ ἐν στ. 26 Ξεινάρκειον . . . υἱόν) ἢ διόρθωσις αὕτη ἐστὶν ἀρίστη.

στ. 103. τίς εἰ γάρ διόρθωσις ἐξ εἰκασίας διὰ τὸ μέτρον.

— Στ. 103-106. εἰ γάρ τις . . . ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς] «διότι εἴ τις κέκτηται ἀγαθὰ οὐχὶ μετὰ μακροῦ πόνου, οἱ ἄφρονες νομίζουσιν, ὅτι τὴν κτῆσιν ταύτην τῶν ἀγαθῶν περιποίησεν ἑαυτῷ ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ σοφίας καὶ τῶν ὀρθοβούλων ἐπιτεχνημάτων». Ἴνα μὴ ποιήσῃ πικρὰν τὴν συμβουλὴν, εἶπεν ἀορίστως ἐκεῖνα, ἀβούλεται νὰ εἴπῃ ὠρισμένως προς αὐτὸν τὸν Ἀριστομένη. — εἴ τις πέπαται] ὡσπερ σὺ δηλονότι «πέπαται, ἀντὶ τοῦ κέκτηται καὶ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. δ. 433) Πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ· τουτέστι πλουσίου». Π. Σ. ὅρα ἐν ταῖς λεξικοῖς πάομαι. — ἐσθλά] ἅπερ ἐφαρμοζόμενα τῷ Ἀριστομένει εἰσὶν αἰνῆαι — μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ] «μὴ μακρὸν χρόνον πονήσας»· ὡσπερ ὁ Ἀριστομένης ἐν μικρῷ χρόνῳ (ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ) τοσαύτας νίκας ἐκτήσατο. — πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων κορυσσέμεν] ἢ σύνταξις πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων δοκεῖ σοφὸς κορυσσέμεν· «πολλοῖς καταλεγομένοις ἐν ταῖς ἄφροσι φαίνεται, ὅτι σοφὸς ὢν (ἐπειδὴ ἐστὶ σοφός) κορύσσει». Κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην τὸ κορυσσέμεν ἐξήρτηται ἐκ τοῦ δοκεῖ. Δύναται δὲ νὰ συνταχθῇ καὶ «δοκεῖ σοφὸς (εἶναι)», ὥστε τὸ κορυσσέμεν νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σοφός· ἦτοι «σοφὸς εἰς τὸ κορυσσέμεν»· ἀλλ' ἡ πρώτη σύνταξις ἐστὶ κρείσσων· διότι κατ' αὐτὴν ὁ νοῦς ἐστὶ «πολλοῖς ἄφροσι δοκεῖ, ὅτι ἐπειδὴ ἐστὶ σοφός, καὶ οὐχὶ ἐπειδὴ εὐνοεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, κορύσσει πλοῦτον κ. τ. λ.» — πεδ' ἀφρόνων] πεδ' ἴσον μετὰ· ἄρα, μετὰ ἀφρόνων· συναπτέον δὲ τῷ πολλοῖς· (πολλοῖς συγκαταλεγομένοις μαζὴ μὲ τοὺς ἄφρονας) ἴσον «πολλοῖς ἄφροσιν». — σοφὸς βίον κορυσσέμεν] «δοκεῖ, ὅτι σοφὸς ὢν αὖξει καὶ μεγαλύνει τὸν βίον τὸν πλοῦτον». Τὸ δὲ βίον ἴσον τῷ ἀνωτέρῳ ἐσθλά. — ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς] «τρόποις καὶ τέχναις ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας ἐξηγλημέναις» Δούκας. Τὸ ἀντιθετον, ὕπερ ἐξά-

Ἐ. δ'. Κ. ια'.

Βίον κορυσσομένον ὀρθοβούλοι-
σι μηχαναίς· τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κείται.

Δαίμων δὲ παράσχει,

Ἄλλοτ' ἄλλον ὑπέρθε βάλλων,

Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν

110

Μέτρῳ καταβαίνει.

Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας,

Μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-

ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον

Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-

115

νες, δάμασσας ἔργῳ.

γεται ἐκ τῶν ἐπομένων, ἐστὶ «καὶ οὐχὶ μηχαναίς ἐβόηθη-
θεΐσαις ὑπὸ τῶν θεῶν».

— Στ. 107. Τὰ δ' οὐκ . . . κείται] «τοῖς δὲ
φρονίμοις οὐ δοκεῖ οὕτως· διότι τὸ αὐξήσαι τὰ ἐσθλά
ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ὡς συνέβη σοί, ὦ Ξενάρκειε, τοῦτο οὐκ
ἐξήρτηται ἐκ τῆς σοφίας τῶν ἀνδρῶν».

— Στ. 108-111. Δαίμων . . . καταβαίνει] «ἀλλὰ
ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἃ νομίζουσιν οἱ ἄφρονες, ὅτι διὰ τῆς
ἑαυτῶν σοφίας κτῶνται, ταῦτα ὁ δαίμων παρέχει, ὅστις
ἄλλοτε μὲν ἄλλον ἀνυψοῖ, ἄλλοτε δὲ ταπεινοῖ. Ὅθεν
καὶ σὺ, ὦ Ἀριστόμενες, εὐτυχῶν φοβοῦ καὶ σέβου τοὺς
θεοὺς (αἰτέω ταῖς ὑμετέραις τύχαις ἀφθιτον ὄπιν θεῶν)».

— δαίμων δὲ παράσχει] τὰ ἐσθλά. — ἄλλοτ' . . .
βάλλων] τούτοις λέγει καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν παρέχει

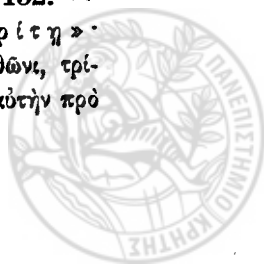
στ. 115. Νίκαισι τρίταις, Ἀριστόμενες, γραφῆ
τῶν χειρογράφων, καθ' ἣν σημαίνει, ὅτι ὁ Ἀριστομένης τρίς ἐνί-
κησεν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ. Ἡ ταύτην τὴν γραφὴν, ὡς ἔχει, πρέ-
πει νὰ παραδεξώμεθα, ἢ τὴν διόρθωσιν, ἣν ἐν τῷ κειμένῳ πα-
ραδεξώμεθα.

ὁ δαίμων τὰ ἐσθλά· «ἐπεὶ προεῖπεν, ὅτι ὁ δαίμων παρέχει πάντα, ἐπήγγεν ἔτι ποτὲ μὲν ἄλλοτε ἄλλον ὀφηλὸν ποιῶν, ἄλλοτε δὲ οἰκτρὸν καὶ ταπεινόν». Π. Σ. — Ὑπερθεν] ἐννόει ἐκ τοῦ ἐπομένου στ. τοῦ μέτρου τῶν χειρῶν· «ἀνυψῶν καὶ καθιστὰς ἀνώτερον τῶν δυνάμεων αὐτοῦ». — ἄλλον δὲ καταβαίνει] «ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν ποιεῖ». Π. Σ. Παρήλλαξε δὲ τὴν σύνταξιν ἀντὶ τοῦ καταβαίνων· ὅπερ οὐκ ἐστὶ ἐναντίον τῆς συνηθείας τοῦ Πινδάρου. — ὑπὸ μέτρῳ χειρῶν] Μέτρον χειρῶν σημαίνει τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως ἐκάστου, ἥτοι τὴν ὀρισμένην δύναμιν, ἣν ἕκαστος ἔχει νὰ ἐνεργῇ καὶ κατορθοῖ· ἄρα ὁ δαίμων καταβιβάζει τινὰ ὑπὸ μέτρῳ τῶν χειρῶν σημαίνει «ὁ δαίμων κωλύει τινὰ ποιεῖν κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν» ὅπερ ἐστὶ ταπεινοῖ αὐτόν.

— Στ. 112. Τελειώσας ἤδη τὴν συμβουλήν, ἣν ἔλαβεν ἐκ τῆς τῷ Ἀπόλλωνι εὐχῆς ἀφορμὴν νὰ δώσῃ τῷ Ἀριστομένει, ἐπανέρχεται εἰς τὴν καταριθμησιν τῶν νικῶν, ἣν ἐν στ. 95. διέκοψεν. Ἐτελοῦντο δὲ ἐν Μεγάροις τὰ Διόκλεια.

— Στ. 113. Ἐν Μαραθῶνι ἐτελοῦντο τὰ Ἡράκλεια (ὄρα Σημ. εἰς Ὀλ. Θ. 134 κ. ἐξῆς).

— Στ. 114-116. Ἦρας τ' ἀγῶν' . . . ἔργῳ] «καὶ τὸν ἐπιχώριον (ἐν Αἰγίνῃ) εἰς τιμὴν τῆς Ἦρας ἀγῶνα ἐν τρίτῃ νίκῃ ἐξετέλεσας, Ἀριστόμενες». — Ἦρας ἀγῶνα ἐπιχώριον] «ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος· ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δὲ φησι τὰ Ἐκατόμβαια αὐτόν νῦν λέγει ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν διὰ τὴν συγγένειαν». Π. Σ. Ὅρα καὶ Σημ. εἰς Ὀλ. Ζ. 152. — νίκαις τρίταις] συνεκδοχικῶς ἀντὶ «νίκη τρίτη»· πρώτη πασῶν ἐν Μεγάροις, δευτέρα ἐν Μαραθῶνι, τρίτη ἐν Αἰγίνῃ. Τὴν δὲ τετάρτην ἐν Αἰγίνῃ καὶ αὐτὴν πρὸ τῆς ἐν Πυθῶνι κατέλεξεν ἤδη ἐν στ. 93-95.

Σ. ε'. Κ. θ'.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὕψοθεν

Σωμάτεσσι, κακὰ

Φρονέων τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς

Ἐπαλπνος ἐν Πυθι-

120

ἀδι κρίθη, οὔδὲ, μολόντων

Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλωσ

Γλυκὺς ὤρσεν χάριν κατὰ λαύρας

Δ' ἐχθρῶν ἀπάρουσι πτώσσουντι, συμ-

φορᾶ δεδαῖγμένοι.

125

Α. ε'. Κ. θ'.

Ὅ δὲ καλόν τι νέον λαχῶν,

Ἄβρότατος ἔπι

— Στ. 117-125. Τέτρασι . . . δεδαῖγμένοι] Ἦδη ἐπανέρχεται εἰς τὸ μέγιστόν τῶν χαρμάτων (ἦρ. στ. 91-92), ἀφ' οὗ ἅπαντα τὰ πρὸ αὐτοῦ ἀπηρίθμησεν, περιγράφων αὐτὸ ὅσον συντομώτατα, τοσοῦτον ἐπιτερπέστατα. — τέτρασιν . . . φρονέων] «τέσσαρσιν οὖν ἐν Πυθῶνος γυάλοισι, σώμασι παιδῶν ἐπέπεσες, ἦταν καὶ αἰσχύνῃν, ὡς ἐφρόνεις, αὐτοῖς παρασχών». Οὐδὲ λέγει ἐν τίνι ἀγῶνι ἔμπετες (ἐνέπεσεν) τοῖς τέσσαρσι σώμασιν, οὔδὲ ἀνάγκη ἦν νὰ εἴπη τῷ ἐμβαθύνοντι εἰς τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ, καίτοι παραδόξως διασαφεῖ ἐν τοῖς ἐπομένοις στ. 120 (ἐν Πυθιάδι κρίθη). «τέσσαρα ἦσαν τὰ ζεύγη τῶν παλαιστῶν· ἐξ ὧν ὑπερεγέγοντο τέσσαρες νικηταί· τούτοις ἔδει τὸν ἔφεδρον συμπλακῆναι τούτους οὖν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καταβαλὼν νικητῆς ἀπέβη». Heynius. — τοῖς οὔτε . . . ἐκρίθη] «τούτοις τοῖς σώμασι (τοῖς παισίν) οὔτε ἐν Πυθῶνι ἐκρίθη ἢ εἰς πατρίδα ἐπάνοδος ὁμοίως ποθητή, ὥσπερ σοί, τῷ Ἀρι-

στ. 127. ἀπὸ ἑν τιν: χειρογραφ. γλώσσημα.

στομένει». — ὁμῶς] ὁμοίως σοι. — νόστος] «ἐκ τῆς Πυθίας ἢ ἀνακομιδῆ». Π. Σ. — ἔπαλπος] «ἡδέια, προσηγής». Π. Σ. — κρίθη] «ὑπὸ τῶν περὶ τῆς νίκης δικαστῶν, ἦτοι τῶν Ἀμφικτυόνων». — οὐδὲ μολόντων . . . χάριν] «οὔτε ἐλθόντων αὐτῶν ἐπὶ τὴν πατρίδα περὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς γονεῖς γέλωσ γλυκὸς χάριν ἐκίνησε τὴν ἐκ τῆς νίκης, ἐκ δὲ τοῦναντίον λύπη καὶ συμφορὰ γέγονεν αὐτοῖς ὡς ἡττηθεῖσιν». Π. Σ. — ἀμφί] τὴν μητέρα καὶ τοὺς οἰκείους. — ἐχθρῶν ἀπάρροι] «ἀφωρισμένοι, κηχωρισμένοι (ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν)». Π. Σ. — πτώσοντι] «ἀπὸ ἐντροπῆς κρύπτονται». — δεδαῖγμένοι] «οἷον εὐλαβοῦνται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῆ τῆς ἡττης συμφορᾶ δακνόμενοι». Π. Σ. Τὸ θέμα δ α ἴ ζ ω.

— Στ. 126-130. Ὁ δὲ καλὸν . . . πλούτου μεριμναν] Ταῦτα ὁ ποιητὴς λέγει γενικῶς ἀρμύζουσι δὲ τῷ Ἀριστομένει οὕτως «σὺ δὲ ὁ λαχὼν τὴν νέαν νίκην ἔνεκα τῆς τερπνῆς παρὰ τῶν γονέων ὑποδοχῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ λαμπρότητος τῆς πομπῆς πλήθεισ μεγάλων ἐλπίδων, καὶ ἀνίπτασαι τοῖς πτεροῖς τῆς σῆς ἀνδρείας εἰς ὑψηλὰς διανοίας μεριμνῶν τοῦ σοῦ πλούτου νὰ ποιήσῃς χρῆσιν κρείσσονα ἢ πρότερον». — καλὸν νέον] Καὶ ἀνωτέρω (στ. 46) ἐχρήσατο ταῖς αὐταῖς λέξεσιν· ἀλλ' ἐκεῖ ἡ νίκη τοῦ Ἀριστομένουσ ἦν νεώτατον καλὸν κοινῇ καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πατρίδι, ἐναυθθα δὲ αὐτῷ μόνω λέγεται νέον καλόν. — ἀβρότατος ἐπι] Ἀβρότητα καλεῖ τὴν τρυφερότητα καὶ ἡδονὴν μεθ' ἧς ὑποδέχονται αὐτὸν οἱ γονεῖς ἐπανερχόμενον, ἅμα δὲ καὶ τὴν παρὰ τῶν πολιτῶν ὑποδοχὴν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς κατὰ τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως πομπῆς. Ἐτέθη δὲ ἡ λέξις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα οὐδὲ μολόντων . . . πτώσοντι. Συναπτόεν δὲ τὸ ἐπὶ ἀβρότητος τῷ ἐλπίδος οὕτω ἐκ μεγάλης ἐλπίδος ἐφ' ἀβρότητος· ὡς δὲ λέγομεν, ὅτι τις ποιῶν μὲν καλόν τι, μὴ ἀπολαμβάνων δὲ τιμῆς ἀξίας,

Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται

Ἵποπτέροις ἀνο-

ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου

130

Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὖξεται· οὕτω

Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί, ἀποτρόπῳ

ἀπελπίζεται· οὕτω καὶ τοῦναντίον, ἀμειβόμενος, αὖξει τὰς ἐλπίδας. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἢ ἀβρότης αὖξει καὶ ποιεῖ μεγάλην τὴν ἐλπίδα τοῦ νικηφόρου. Ὅθεν ἐλπίδος μεγάλης ἐφ' ἀβρότητος σημαίνει «ἐλπίδος μεγάλης γενομένης ἕνεκα ἀβρότητος». — ἐξ ἐλπίδος πέταται] ὁ νοῦς «ἐκ μεγάλης ἐλπίδος, ὅτι θὰ κατορθώσῃ, πέταται, διανοεῖται μεγάλα πράγματα». — ἵποπτέροις ἀνορέαις] Τίσι πτεροῖς πέταται; τοῖς πτεροῖς, ἃ ἔχουσιν αἱ ἀνορέαι, αἱ ἀνδρεῖαι, ἃς ἐπεδείξατο καταβαλῶν τοὺς ἀνταγωνιστάς. Ὅθεν ἢ μὲν ἀνορέα (ἢ γενναϊότης) δίδωσιν αὐτῷ πτερὰ νὰ πετᾷ ὀφηλά· ἦτοι ποιεῖ αὐτὸν νὰ διανοῖται μεγάλα· ἢ δὲ ἀβρότης δίδωσιν αὐτῷ ἐλπίδας, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ αὐτά. Τὰ δὲ μεγάλα ἔργα, ἃ ἐλπίζει νῶν ὁ Ἄριστομένης νὰ ἐκτελέσῃ, εἰσὶ νὰ ἀγωνίστῃ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς πανελληνίοις ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ μάλιστα ἐν Ὀλυμπίᾳ. — ἔχων . . . μέριμναν] «μεριμνῶν περὶ τοῦ πλούτου κρείσσονως ἢ πρότερον». — ἔχων μέριμναν πλούτου] «μεριμνῶν νὰ δαπανήσῃ ἀφειδῶς ἐκ τοῦ πλούτου εἰς διδασκάλους ἀθλητικούς καὶ εἰς ὅσα εἰσὶν ἀναγκαῖα νὰ ἀποκαταστή ἀθλητῆς ἄριστος. Τὰ δὲ εἰς παρασκευὴν τοσοῦτον ἀγαθοῦ ἀθλητοῦ, ὥστε νὰ τολμήσῃ νὰ ἀγωνισθῇ ἐν τοῖς ἱεροῖς μεγάλοις ἀγῶσι καὶ μάλιστα ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὡς ἐνταῦθα σιωπηλῶς ὁ Πίνδαρος βούλεται νὰ προτρέψῃ· τὰ εἰς τοῦτο, λέγω, ἀναγκαῖα ἀναλώματα οὐ μικρὰ ἦσαν. Ὅθεν ὁ μέλλων νὰ παιδεοθῇ εἰς τὴν ἀθλητικὴν, ἵνα ἀποδυθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας,

ἔπρεπε νὰ ἴηται πλούσιος. — κρείσσονα] τῆς μερίμνης, ἦν οἱ ἄλλοι ἔχουσιν· διότι οἱ μὲν ἄλλοι μεριμνῶσι, πῶς ἀδείξασαντες τὸν πλοῦτον νὰ καταναλίσκωσιν αὐτὸν εἰς σωματικὰς τέρψεις· αὐτὸς δὲ μεριμνᾷ, πῶς ἀναλίσκων νὰ δοξασθῇ· ὅθεν ἡ ἀνάλωσις πλοῦτου εἰς ἀπόκτησιν δόξης, αὕτη ἐστὶ κρείσσων μερίμνα πλοῦτου. Δύναται δὲ νὰ συνταχθῇ καὶ «κρείσσονα ἢ πρότερον». Ὅπερ ἐστὶ, πρότερον ἀφειδῶς κατηνάλωσεν εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ γύμνασιν· νῦν δὲ θά καταναλώσῃ ἀφειδέστερον. Ἡ δὲ σύνταξις κρείσσονα πλοῦτου ἐξάγει μὲν καλὴν ἔννοιαν ταύτην «ἔχων μερίμναν τὴν τοῦ δοξασθῆναι οὔσαν κρείσσονα τῆς μερίμνης τοῦ πλουτεῖν»· ἀλλ' αὕτη οὔτε τῷ Ἀριστομένει ἀρμόζει, ὅστις ὡς παῖς ἕνεκα τῆς ἡλικίας οὐδαμῶς φροντίζει περὶ ἀδείξεως πλοῦτου, οὔτε πρὸς τὰ ἐπόμενα ἔχει σχέσιν.

— Στ. 131-139. Ἐν δ' ὀλίγῳ . . . αἰῶν] Ἐγκρίνας τὴν εἰς ἀπόκτησιν δόξης κατανάλωσιν τοῦ πλοῦτου, ἔρχεται ἐν τούτοις νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν αὐτοῦ ἐπιδοκιμασίαν λέγων. «Ἡ κατανάλωσις τοῦ πλοῦτου εἰς τὰς σωματικὰς τέρψεις τοσοῦτον χειρῶν ἐστὶ τῆς καταναλώσεως εἰς κτῆσιν δόξης, ὅσον αἱ μὲν σωματικαὶ τέρψεις ταχέως πληροῦνται, καὶ εὐθὺς ἐπέρχεται ἡ ἀηδία· εἰσὶν ἄρα ἐφήμεροι καὶ παρέρχονται ὡς ὄνειρον· ἡ δὲ αἴγλη τῆς δόξης ἐστὶ λαμπρὸν φέγγος τῷ κεκτημένῳ καὶ ποιεῖ ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ γλυκύτατον». Ἐν ὀλίγῳ δὲ ἀφίεται] «ἐν μικρῷ διαστήματι χρόνου ἀναβαίνει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἀδείξεως». Τὸ δ' ἐστὶν ἀντὶ τοῦ γὰρ αἰτιολογικοῦ· αἰτιολογεῖται δὲ τὸ ἔχων κρείσσονα πλοῦτου μερίμναν. — τὸ τερπνὸν βροτῶν] Τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς καλεῖ οὕτως· διότι ἐπιταύτας συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὸν πλοῦτον καὶ ἔχοντες αὐτὸν ἀναλίσκουσιν. — οὕτω δὲ καὶ πίπτει χαμαί] «ὡς περὶ δὲ ἀναβαίνει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἀδείξεως, οὕτω τάχιστα καὶ πίπτει χαμαί, ἦτοι ἀπόλλο-

Γνώμα σεσεισμένον.

Ἐ. ε'. Κ. ια.

Ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; 135
 Σκιάς ὄναρ, ἄνθρωποι· ἀλλ', ὅταν αἶγλα
 Διόσδοτος ἔλθῃ,
 Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν

ται, ἀφανίζεται». — ἀποτρόφι γνῶμα] «γνώμη ἀπομακρυνομένη τοῦ τοιούτου τερπνοῦ»· καλεῖ δὲ οὕτω τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀηδίαν, ἥτις ἐπιγίνεται μετὰ τὴν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν αὔξησιν σωματικῆς τινοσ ἡδονῆς. — σεσεισμένον] Καταλλήλως ἐλήφθη ἡ λέξις αὕτη, ἵνα περιγράψῃ τὴν ταραχώδη σεισιν καὶ κλονισμόν τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τῆς κεφαλῆς, δι' ὧν κινήσεων ἐκφράζει ὁ ἀηδιάζων τὴν μετάνοιαν. — Ἐπάμεροι . . . ἄνθρωποι] «ὡ ὑμεῖς οἱ ἐπιδιώκοντες ἐφημέρους ἡδονάς, εἴτε πλούσιός τις ἐστίν, εἴτε πένης, καὶ οἱ ἐκ τοῦ πλούτου ἀπολαύσεις καὶ αἱ ἐκ τῆς πενίας στερήσεις, πάντα σκιάς ὄναρ εἰσίν». Ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφ περιέγραφε τὴν ἀπὸ τοῦ ἡδέος εἰς τὸ ἀηδὲς τοῦ βροτείου τερπνοῦ, ὅπερ αἰσθάνονται οἱ πλούσιοι· ἐνταῦθα δὲ παραβάλλων τοὺς πλουσίους πρὸς τοὺς πτωχοὺς εὕρισκει, ὅτι οὐδαμῶς διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸ τερπνὸν ἢ τὸ ἀηδὲς τοῦ βίου· ἀλλὰ καὶ τὰ ἡδέα, ἃ αἰσθάνονται οἱ πλούσιοι, τάχιστα παρέρχονται μεταβαλλόμενα εἰς ἀηδίαν· καὶ τὰ ἀνιαρά, ἃ αἰσθάνονται οἱ πένητες, μεταβαλλόμενα εἰς ἡδέα. Ὅθεν αὐτοὶ μὲν, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅμοιοι εἰσιν, τὰ δὲ τοῦ βίου ἑκατέρων ὡς μὴ παραμένοντα ἐν τῇ πραγματικότητι εἰσιν ὅμοια τοῖς ὀνειροῖς. «Ἐπιμέμφονται τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι ἐγκώμιον γράφων θρηνεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον». Π. Σ. Ἀδίκως ὁ Π. Σ. ἐπιμέμφεται τῷ ποιητῇ· διότι πρῶτον μὲν οὐ θρηνεῖ ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων τὸν βίον· τοῦλάχιστον τὸν βίον τῶν ἐνδόξων καλεῖ παρακατιῶν μείλιχον

αὐτῶν ἀλλὰ μόνον τῶν πλουσίων ἐκείνων, οἱ τὰ τοῦ ἑαυτῶν σώματος μόνον φροντίζουσι, καὶ τούτους οὐκ εὐδαιμονεστεροὺς τῶν πενήτων ἀποφαίνεται· δεύτερον καταλλήλως θρηγεῖ ἐνταῦθα τὸν βίον τῶν πλουσίων, ἵνα ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἔτι μᾶλλον παροξυνθῆ εἰς τὸ ἀναλίσκειν τὸν πλοῦτον ἐφ' ὅ, τι φέρει εἰς δόξαν. — Ἐπάμεροι] καλεῖ οὕτω τοὺς πλουσίους, περὶ ὧν ἦν ὁ λόγος ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ· καλεῖ δὲ αὐτοὺς ἐφημέρους· διότι θηρεύουσι μόνον τὸ βρότειον ἡδῶ, τὸ ὄντως ἐφήμερον, καὶ οὐχὶ τὰ πρὸς τὸν μείλιχον αἰῶνα τῶν ἐνδόξων ἄγοντα. — τί δὲ τις; τί δ' οὐ τις;] καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις ἡ ἀπόκρισις ἔσεται «πλούσιος». Ὁ δὲ νοῦς· «ἦν τέ τις πλούσιος ἢ, ἦν τε πένης». — σκιᾶς ὕναρ ἀνθρώποι] ὑποτιθεμένου, ὅτι ἐγένετο ἡ ἀπόκρισις «ὁ μὲν ἐστὶ πλούσιος ὁ δὲ ἐστὶ πένης», ἀντὶ τῆς ἀνταποκρίσεως «ἀμφοτέροι καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης σκιᾶς ὕναρ εἰσὶ» λέγει γενικῶς «οἱ ἀνθρώποι». Θεωρῶν λοιπὸν ὁ ποιητὴς τὰς τε ἀπολαύσεις τῶν πλουσίων καὶ τὰς στερήσεις καὶ ἀνίας τῶν πενήτων ὁμοίας, καλεῖ ἀμφοτέρας σκιᾶς ὕναρ. Περὶ τῆς κατὰ τὸ βρότειον τερπνὸν καὶ ἀηδὲς ὁμοιότητος τοῦ βίου τῶν πλουσίων καὶ πενήτων οὐδεὶς ὀρθῶς σκεπτόμενος δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ· ἐπειδὴ, ὅτι μὲν ταχέως παρέρχεται τὸ τερπνὸν τοῦ πλουσίου καὶ εὐθὺς ἐπέρχεται τὸ ἀηδὲς, εἴπομεν ἀνωτέρω. Ὅτι δὲ καὶ ὁ πένης αἰσθάνεται, ὡς ὁ πλούσιος, ἡδῆα, τίς ἀγνοεῖ; μετὰ τὸν μεγάλον καὶ ἀηδῆ μόχθον τῆς ἡμέρας ἀναπαυόμενος ἐπὶ σκληρᾶς κλίνης ἡδύτερον ἀναπαύεται ὁ πένης, ἢ ὁ πλούσιος ἐπὶ τῆς πολυτελεστάτης καὶ μαλακῆς κλίνης· μετὰ τὸ ἀηδὲς τῆς πείνης ἡδύτερον ἐσθίει ὁ πένης τὸν μέλανα σίτον, ἢ ὁ πλούσιος τὰς ἀρωματικωτέρας τροφάς· καὶ τὰ λοιπὰ οὕτως· ὡς λοιπὸν τὰ ἡδῆα καὶ τὰ ἀνιαρά τοῦ πλουσίου οὐκ εἰσὶν ἐπίμονα, οὕτω καὶ τὰ τοῦ πένητος· διὰ τοῦτο δὲ καὶ καλεῖ αὐτὰ ὕναρ. Ἐφη δὲ σκιᾶς ὕναρ ἐστὶν οἱ ἀνθρώποι ἀντὶ τοῦ

Καὶ μείλιχος αἰών.

Αἴγινα, φίλα μά-

140

τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διῖ

Καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ

Πηλεῖ τε κάριστῳ Τελα-

μῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ.

145

«σκιᾶς ὕναρ ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων τερπνά». Ἔχουσι δὲ πρὸς τὸ σκιᾶς ὕναρ τὰ ἀνθρώπινα ἡδέα ταύτην τὴν ὁμοιότητα ὡσπερ τὸ ὄνειρον, ἐφ' ὅσον τις ἐν τῷ ὕπνῳ ὄρᾳ αὐτὸ, φαίνεται πραγματικόν, ἀφυπνώσαντι δὲ μόνον μνήμην τινὰ καταλείπει, οὕτω καὶ τὸ τερπνόν, ἐφ' ὅσον ἀπολαύει τις αὐτοῦ, φαίνεται πραγματικόν, αὐτίκα ὁμως παρέρχεται ἢ ἀπόλαυσις, καὶ μνήμη τις μόνον καταλείπεται. — σκιᾶς] ἐκ σκιᾶς. Προσετέθη δὲ ἡ λέξις αὕτη πρὸς πλείονα ἔμφασιν τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸ πραγματικόν. — αἴγλα Διόδοτος] «ἡ δόξα, ἥτις ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀρετῆς (ἀνορέας, ὡς εἶπεν ἀνωτέρῳ) παραγίνεται, βοηθοῦντος καὶ κατανεύοντος τοῦ Διός». Ἐπιτήδες δὲ προσέθηκε τὴν λέξιν Διόδοτος, καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, ἐφ' ᾧ ἔδωκε τῷ παιδί Ἀριστομένει καὶ τὴν (στ. 101-111) συμβουλήν. — λαμπρὸν . . . αἰῶν] Ἡ δόξα ἄρα μόνη τῶν ἀγαθῶν καὶ τερπνῶν οὐκ ἐστὶν ἐφήμερον τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ἔπεται αὐτῷ καὶ ζῶντι καὶ μετὰ θάνατον ἐπὶ ταύτην λοιπὸν καὶ σὺ, ὦ Ἀριστομένεις, ἰπτάμενος ὑποπτέροις ἀνορέαις κατανάλισκε τὸν πλοῦτον σεβόμενος αἰετὸς θεοὺς καὶ αἰτῶν τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν αὐτῶν. — αἰῶν] βίος ὡς γνωστόν.

— Στ. 140-145. Αἴγινα . . . Ἀχιλλεῖ] Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ ἐπικαλεῖται τὴν ἡρώϊδα νόμφην Αἴγιναν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰακοῦ καὶ τῶν ἐγγόνων νὰ φυλάσσω ἐλευ-

θέραν τὴν πόλιν Αἴγινα. — μάτερ] τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ἣ ἄγεται ὁ κῶμος καὶ ἡ πομπή. — πόλιν τάνδε] ἐν ἣ ἄγεται ἡ πομπή, τὴν σὴν θυγατέρα· διότι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ νῆσος. — ἐλευθέρῳ στόλῳ κόμιζε] «σὺν ἐλευθερίᾳ περίεπε· ἐλευθέρῳ δὲ στόλῳ ἀντὶ τοῦ, ἐλευθέρᾳ στάσει ἢ στάσει καὶ σχήματι μὴ ταραττομένη ὑπ' ἄλλοις». Π. Σ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἣν ὑποτιθέμεθα, ἔτι ἤσθη ἡ ψῆδὴ αὕτη, ἣν μὲν φόρου ὑποτελῆς τοῖς Ἀθηναίοις ἡ Αἴγινα, πράγματι ὁμως εἶχεν ἐλευθέραν πολιτείαν, (ἐλεύθερον στόλον).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Φιλόφρον Ἥουχία, ὦ Δικαιοσύνης θύγατερ, ἡ τὰς πόλεις μεγαλύνουσα καὶ ἔχουσα τὰς ὑπερτάτας κλεῖδας τῶν τε βουλευτηρίων καὶ τῶν πολέμων, δέχου εὐμενῶς τὴν Πυθιονικὸν τιμὴν τοῦ Ἀριστομένου· διότι σὺ δύνασαι ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι τὸ ἀβρὸν ὁμοίως καὶ νὰ ἀνταποδώσῃς καὶ νὰ λάβῃς σὺ, ὁπότεν τις ἐμβάλῃ τῇ αὐτοῦ καρδίᾳ ὀργὴν ἀμείλιχον, τραχεῖα ἀπαντήσασα τῇ ἰσχύϊ τῶν ἐχθρῶν καταβυθίζεις τὴν ὕβριν αὐτῶν. Ταύτην τὴν δύναμιν τῆς Ἥουχίας οὐδὲ Πορφύριων ἐδιδάχθη, ὅτε ἐξηρέθιζεν αὐτὴν παρὰ τὸ δίκαιον· διότι κέρδος φιλτατόν ἐστιν ἐκεῖνο, ὃ τις φέρει ἐκ δόμων ἄλλου ἐκόντος· ἡ δὲ βία καὶ τὸν ἰσχυρότατον ἐν χρόνῳ καταβάλλει. Διὸ καὶ ὁ Τυφὼν Κλιξ ὁ ἑκατοντακάρηνος οὐκ ἀπέφυγε τὴν τιμωρίαν αὐτῆς, οὐδὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Γιγάντων,

ἀλλ' ἐφθάρησαν ὁ μὲν κεραυνῷ τοῦ Διὸς, ὁ δὲ τοῖς τόξοις τοῦ Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενῶς ἐδέξατο (ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ) ἐκ Κίβρας τὸν υἱὸν τοῦ Ξενάρκου ἐστεφανωμένον δάφνη Παρνασίᾳ καὶ κωμάζοντα σὺν Δωριεῦσιν ἀνδράσιν. Ἔπεσε δὲ ἡ δικαιοπόλις νῆσος οὐκ ἔξω (τῆς προστασίας) τῶν Χαρίτων, τῶν κλεινῶν ἀρετῶν τῶν Αἰαικιδῶν μετασχοῦσα· ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἔχει τελείαν δόξαν διότι ἄδεται θρέψασα καὶ ἐν νικηφόροις ἄθλοις καὶ ἐν ταχείαις μάχαις ὑπερτάτους ἥρωας· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας αὐτῆς ἀριπρεπῆς ἐστὶν ἡ νῆσος· ὀκνῶ ὅμως νὰ ἀναθῶ πᾶσαν περὶ αὐτῆς μακρηγορίαν τῇ λύρᾳ καὶ τῇ μαλθακῇ ποιήσῃ, μὴ κόρος ἐλθῶν κεντήσῃ· ἄς πορεύηται λοιπὸν πετόμενον διὰ τῆς ἐμῆς μηχανῆς τὸ πρὸς σὲ παρὸν ἐμοὶ χρέος, τὸ νεώτατον τῶν καλῶν· διότι ἐν τοῖς παλαισμοσὶν ἐπόμενος τοῖς ἔχνεσι τῶν πρὸς μητρὸς θείων οὔτε τὴν Ὀλυμπία θρασύγυιον νίκην τοῦ Θεογενήτου αἰσχύνεις οὔτε τὴν ἐν Πυθῶνι τοῦ Κλειτομάχου μεγαλύνων δὲ τὴν τῶν Μιδυλιδῶν φυλὴν γίνεσαι ἄξιος προσφόρων νὰ λεχθῆ καὶ περὶ σοῦ ὁ λόγος, ὃν ποτε ὁ παῖς τοῦ Οἰκλέους ἰδὼν προσεδρεύοντας πολέμῳ ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις τοὺς Ἐπιγόνους, τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἀπεφήνατο, ὁπότε οὗτοι ἦλθον δευτέραν ὁδὸν ἀπ' Ἀργούς. Ὡδε δὲ εἶπεν, ἐν ᾧ ἐμάχοντο· τὸ ἐκ πατέρων συγενικὸν φρόνημα κατὰ φύσιν ἐκπρέπει τοῖς παισὶν σαφῶς θεῶμαι Ἀλκμαίωνα ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἐν Πύλαις τοῦ Κάδμου διακινουῦντα τὴν λάμπουσαν

ἀσπίδα ἐπίσημον ἔχουσαν ποικίλον δράκοντα, ὁ δὲ τῷ προτέρῳ πάθει καμῶν ἤρωσ Ἄδραστος λαμβάνει μὲν νῦν κρείσσονος μαντείας ἀγγελίαν· ὁ ἴδιος ὅμως οἶκος αὐτοῦ θὰ δυστυχήσῃ· διότι μόνος ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Δαναῶν συλλέξας τὰ ὄσπᾶ τοῦ υἱοῦ θανόντος θὰ ἔλθῃ τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν εἰς τὰς εὐρυχώρους ἀγυιάς τοῦ Ἄβαντος μετὰ ἀβλαβοῦς τοῦ λαοῦ. Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγγετο Ἀμφιάραος· καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς χαίρων στεφανῶ τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ ὕμνω· διότι γείτων μοι ὦν καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων, ὅτε ἐπορευόμην εἰς τὸν ἀοίδιμον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἀπαντήσας μοι ἔδωκε μαντείαν (περὶ τῆς σῆς νίκης) χρώμενος ταῖς ἐμφύτοις αὐτῷ μαντευτικαῖς τέχναις· σὺ δὲ, ἐκηβόλε, ὁ τὸν πάντας δεχόμενον εὐκλεᾶ ἐν ταῖς κοιλάσι τῆς Πυθῶνος ναὸν διοικῶν, αὐτόθι μέγιστον τῶν χαρμάτων ἔδωκας· οἶκοι δὲ πρότερον παρέσχες, ὦ ἄναξ, ἐν ταῖς σαῖς ἑορταῖς ἐπιθυμητὴν δωρεὰν πεντάθλου· εὐχομαι δέ σοι νὰ βλέπῃς σὺν εὐμενεῖᾳ ἕκαστα, ὅσα μετ' ᾠδῆς σὲ ζητῶ. Τῷ μὲν ἡδυμελεῖ κώμῃ δικαιοσύνη παρίσταται· αἰτῷ δὲ, ὦ υἱὲ Ξενάρκου, νὰ ὑπάρχῃ παρὰ σοῦ ἐν ταῖς εὐτυχίαις φόβος τῶν θεῶν, διότι εἴ τις μὴ σὺν πόνῳ μακροῦ χρόνου κέκτηται ἀγαθὰ, πολλοῖς ἀλλὰ ἄφροσι φαίνεται, ὅτι σοφὸς ὦν ἀσφαλίζει τὸν βίον ὀρθοβούλοις τέχναις ταῦτα ὅμως οὐκ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν ἀνθρώπων κεῖνται· ἀλλὰ δαίμων παρέχει αὐτὰ, ἄλλοτε μὲν ἄλλον ὑπὲρ τὸ ὠρισμένον μέτρον τῆς δυνάμεως ἐκάστου ὑψῶν, ἄλλοτε

δὲ ὑπὸ αὐτὸ ταπεινῶν. Ἐν δὲ Μεγάρους ἔχεις στέφανον καὶ ἐν μυχῷ Μαραθῶνος· τὸν δὲ ἐπιχώριον εἰς τιμὴν τῆς Ἥρας ἀγῶνα ἐν τρίτῃ νίκη ἔργω, ὡς Ἀριστόμενες, ἠγωνίσω. Νῦν δὲ ἐπὶ τσσαρα σώματα ἔπεσες κακὰ αὐτοῖς φρονῶν· οἷς οὔτε ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα ἐκρίθη ἐν Πυθῶνι ὁμοίως, ὡς σοὶ, ἠδέϊα, οὔτε, ἕτε ἀφίκοντο παρὰ τὴν μητέρα, διήγειρε περὶ αὐτὴν χαρὰν γέλως γλυκῦς· κρυπτόμενοι δὲ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κατὰ τὰς ἀγυῖας καταπτήσσουσι τῇ συμφορᾷ δεδηγμένοι· ὁ δὲ λαχὼν καλὸν τι νέον μεγάλας ἐκ τῆς τρυφερᾶς ὑποδοχῆς ἐλπίδας λαμβάνων ἀνίπτεται τῇ πτερωτῇ αὐτοῦ ἀνδρεία, μερμυῶν περὶ τοῦ πλοῦτου κρεισσόνως τῶν ἄλλων· διότι τὸ ἐκ τοῦ πλοῦτου τερπνὸν τῶν βροτῶν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ λαμβάνει τὴν ἀνωτάτην αὔξησιν· ὥσπερ δὲ ταχέως αὐξάνει, οὕτω καὶ καταπίπτει ἐχθρᾷ μετανόια σεσησμένον. Ἐφήμεροι, (ἔρωτᾶτε), τί ἐστὶ τις; τί δ' οὐκ ἔστι; Ὅναρ σκιάς εἰσιν τὰ τε τῶν πλουσίων τερπνὰ, τὰ τε τῶν πενήτων· μόνον ὅταν ἔλθῃ ἐκ θεοῦ αἴγλη δόξης, τότε μόνον ἔπεται τοῖς ἀνδράσι λαμπρὸν φέγγος καὶ μελιχος βίος. Αἴγινα, φίλη μήτηρ τῆς πόλεως ταύτης, περιποιοῦ αὐτὴν σὺν ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ τῇ τοῦ Διὸς βογηθείᾳ καὶ τοῦ βασιλέως Αἰακοῦ καὶ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ ἀρίστου Τελαμῶνος καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Θ'.

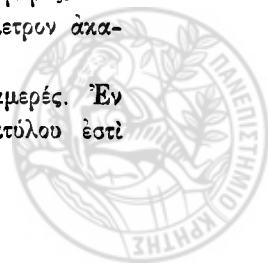
ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ: ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

✱✱✱

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δεκαπέντε.

- Κῶλον 1. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 2. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν τῆς καταληκτικῆς συζυγίας ὁ πρῶτος ποῦς ἐστὶ δάκτυλος, καθὼ διαφέρει τοῦ Ἀρχιλοχείου.
- ” 3. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Ἐφθήμερες ἀναπαιστικόν, ὃ πρῶτος ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος κατὰ τὸν Ἡφαιστίωνα.
- ” 4. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Πενθήμερες δακτυλικόν.
- ” 5. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Ὅμοιον τῷ τρίτῳ.
- ” 6. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Ἐπιχωριαμβικὸν ἀκατάληκτον
- ” 7. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Δίμετρον Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος.
- ” 8. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Δακτυλικὸν πενθήμερες.
- ” 9. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 10. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —}$ Δακτυλικὸν πενθήμερες. Ἐν στ. 97 ἢ δευτέρα συζυγία ἀντὶ δακτύλου ἐστὶ

- Κῶλον 10. $\text{επονθεϊος, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ τοῦ κώλου συνιζάνουσιν εἰς μίαν.}$
- " 11. $\text{— — — — — | — — — — —} \cong \text{Ὅμοιον τῷ πέμπτῳ.}$
- " 12. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Δακτυλικὸν πενθήμεμερές.}$
- " 13. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Εὐριπίδειον.}$
- " 14. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Τὸ αὐτό.}$
- " 15. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.}$

Περὶ τῆς Ἐπωδοῦ.

Ἐκάστη ἐπωδὸς ἐκ κώλων δεκατεσσάρων.

- Κῶλον 1. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος τῆς δευτέρας συζυγίας χοριαμβικῆς.}$
- " 2. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.}$
- " 3. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.}$
- " 4. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Πενθήμεμερές δακτυλικόν.}$
- " 5. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.}$
- " 6. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν ἢ καταληκτικὴ συζυγία τροχαϊκῆ.}$
- " 7. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.}$
- " 8. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.}$
- " 9. $\text{— — — — — | — — — — —} \text{ Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν τῆς δευτέρας καταληκτικῆς συζυγίας τροχαϊκῆς.}$
- " 10. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ πενθήμεμεροῦς δακτυλικοῦ.}$
- " 11. $\text{— — — — — | — — — — — | — — — — —} \text{ Τρίμετρον δακτυ-$

Κῶλον 11. λικόν ἀκατάληκτον προηγουμένης τροχαϊκῆς συζυγίας.

„ 12. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad}$ Εὐριπίδειον.

„ 13. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad}$ Δακτυλικόν πενθημιμέρες.

„ 14. $\underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad} \underline{\quad} | \underline{\quad}$ Ὅμοιον τῷ ἑνδεκάτῳ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Εὐθὺς ἀρχόμενος νὰ ὑμνήσῃ τὴν ἐν Πυθῶνι νίκην τοῦ Τελεσεικράτους καλέσας αὐτὸν στεφάνωμα τῆς Κυρήνης, μεταβαίνει (στ. 5.) εἰς τὴν περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Νύμφης Κυρήνης ἱστορίαν τοῦ Ἀπόλλωνος διηγησάμενος, πῶς συνεργοῦντος καὶ τοῦ Χείρωνος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ οἱ γάμοι ἐν Πηλίῳ καὶ ἡ ἐκ Πηλίου εἰς Λιβύην ἐπὶ τοῦ ἄρματος τῆς Ἀφροδίτης μετάβασις καὶ ἡ ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς Λιβύης παρασκευασθεῖσι χρυσοῖς δώμασι μῖξις αὐτῶν ἐτελείωσαν. Ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ τούτων, ἣν διηγείται ὡς προμαντεύειν τοῦ Χείρωνος, λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη ὁ Ἀρισταῖος τίθησι δὲ τὸν Χείρωνα προμαντεύοντα ἔτι καὶ τὴν εἰς Κυρήνην ἀποικίαν τοῦ Βάττου. Ταῦτα πάντα καλῶς διηγησάμενος (ἀπὸ στ. 6-125,) ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἣν διέκοψε Πυθικὴν νίκην. Εἰπὼν δὲ περὶ αὐτῆς τὰ δέοντα (ἀπὸ στ. 126-132,) μεταβαίνει εἰς τὴν διήγησιν τῶν λοιπῶν ἱερῶν νικῶν, ἃς ἐν τοῖς κατὰ πόλεις ἀγῶσιν ἤρατο· καὶ περὶ μὲν τὴν ἐν Θήβαις κατὰ τὰ Ἰολαίαια νίκην πολὺ ἐνδιατρίβει (ἀπὸ στ. 137-

159.) ὁ ποιητὴς ἐπαίρων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ τοὺς ἥρωας αὐτῆς. Διηγησάμενος εἶτα καὶ τὰς λοιπὰς (ἀπὸ στ. 160-179.), ἔρχεται ἐπὶ τοὺς παλαιοὺς προγόνους τοῦ νικηφόρου· λόγον δὲ πολὺν ποιησάμενος περὶ ἐνὸς αὐτῶν, τοῦ Ἀλεξιδάμου, ὃς ἀριστεύσας δρόμῳ τῶν λοιπῶν μνηστήρων τῆς κόρης τοῦ Ἀνταίου Λίβου, ἠγγάγετο αὐτὴν γυναῖκα, τελευτᾷ οὕτω τὴν ᾠδὴν.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Γράφει ὁ Πίνδαρος τὴν ᾠδὴν Τελεσικράτει Κυρρηναίῳ ὀπλιτοδρόμῳ νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα· ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα, παρὸ δὴ οὐ φαίνεται ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων. Τούτου δὲ ἀνάκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδριάς ἔχων κράνος· ἐκ προγόνων δὲ ἐστὶ δρομεύς. Ἀλεξίδαμον γάρ φησιν αὐτοῦ εἶναι πρόγονον Λίβου, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν Ἀνταίου θυγατέρα καὶ ἀγωνισάμενον· πολλοὶ δὲ ταύτης μνηστήρες». Π. Σ. Ἡ εἰκοστὴ ὀγδόη Πυθιάς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 3. τῆς 75. Ὀλυμπιάδος. Τὸν δὲ ὀπλίτην δρόμον, ὃν ἐνίκησεν ὁ Τελεσικράτης ἐνομοθέτησαν οἱ Ἀμφικτύονες «τρίτῃ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς εἴκοσι» Παιονίας (I. 7. 3.) Ἡσθῆ δὲ ἡ ᾠδὴ αὕτη κατὰ τὴν πομπήν, ἣ ἐτελέσθη ἐν Κορήνῃ, ὅτε ἐκ Δελφῶν μετὰ τὴν νίκην ἐπεραιώθη εἰς τὴν πατρίδα (ὄρα Σημ. εἰς στ. 130. καὶ ἐξῆς).

Σ. α. Κ. ιε'.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
 Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-
 κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,

ἽΟλβιον ἄνδρα, διω-

ξίπτου στεφάνωμα Κυράνας·

5

Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-

— Στ. 1-5. Ἐθέλω . . . Κυράνας] «ὁ νοῦς· βούλομαι τὸν Πυθιονίκην Τελεσικράτην ἐγκωμιάζων σὺν τοῖς βαθυζώνοις Χάρισιν ἀνομνεῖν, εὐδαιμονέστατον ἄνδρα, στέφανον καὶ δόξαν ὄντα τῆς ἱππικῆς Κυρήνης». Π. Σ. — χαλκάσπιδα] σὺν ἀσπίδι δραμόντα· «ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς τὸν ὀπλίτην ἔτρεχον δρόμον». Π. Σ. — σὺν χαρίτεσσι] εὐχεται ταῖς θεαῖς Χάρισι τὴν περὶ τῆς νίκης τοῦ Τελεσικράτους ἀγγελίαν, καὶ τὸν ὕμνον νὰ καταστήσῃσι τερπνόν, παρ' οἷς ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ὕμνεται ἡ νίκη· διότι αἱ Χάριτες, ὡς πολλάκις ἐρρήθη, εἰσὶ πάροχοι τῶν τερπνῶν. — διωξίπτου] διώξιππον, ἤτοι ἱππικὴν οὐ καλεῖ τὴν νόμφην Κυρήνην, ἀλλὰ τὴν χώραν τῆς Κυρήνης, ἱππάζιμον οὔσαν.

— Στ. 6-15. Τὰν ὁ χαιτάεις . . . οἰκεῖν] «ἦν παρθένον κυνηγετικὴν οὔσαν Ἀπόλλων ἤρπασεν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πηλίου καὶ χρυσῶ διέφρω ἐκόμισε θηρευτικὴν οὔσαν παρθένον εἰς τὴν Λιβύην, ὅπου ἔθθηκεν, ἵνα οἰκῇ δέσποινα πολυμήλου καὶ εὐφορωτάτης γῆς, τῆς ἀπ' αὐτῆς κληθεῖσης Κυρήνης». — τάν] «εἰς τὴν Ἡρώϊδα, ἀφ' ἧς τοῦνομα ἔλαβεν ἡ πόλις Κυρήνη, μετὰγει τὸν λόγον· ἀπὸ δὲ Ἡοίας Ἡσιόδου τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ

σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοῖδας
Ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέφ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρφ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς

10

ἀρχή. Ἡοίη Φθίη Χαρίτων ἀπὸ κάλλος
ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλή ναίεσκε Κυ-
ρήνη». Π. Σ.

Τὸ τὰν ἀναφέρεται εἰς τὸ ἡγούμενον Κυράνας κατὰ
σύνεσιν· ἦτοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἔσχεν ἐν τῷ νῷ τὴν Νύμ-
φην Κυρήνην, εἰς ἣν ἀναφέρει τὸ τὰν. Ὅτι δὲ τὸ Κυ-
ράνας σημαίνει τὴν πόλιν καὶ οὐχὶ τὴν Νύμφην, ὄρα
στ. 125 καὶ ἐξῆς· ὅπου ἐξηγεῖται τρόπον τινά, διὰ τί
καλεῖ τὸν Τελεσικράτη στεφάνωμα Κυρήνης. — ἐξ ἀνε-
μοσφαράγων κόλπων] «κόλπων τοῦ Πηλίου, ἐν οἷς οἱ
ἄνεμοι συρίζουσι»· διότι σφάραγος ὁ συριγμός. — παρ-
θένον οὔσαν] ὑπερβατόν· διότι ἡ οἰκεία θέσις τῶν λέ-
ξεων ἐστὶν τὰν παρθένον οὔσαν. — δίφρφ] ὁ δίφρος ἦν τῆς Ἀφροδίτης, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς δηλοῖ
ἐν στ. 16. κ. ἐξῆς. — τόθι] ὅθι, ὅπου. Ἡ δὲ σύνταξις
τοῦ χωρίου ἐστὶ ἐνεγκε (εἰς) ρίζαν ἀπείρου
τρίταν εὐάρητον θάλλοισαν, τόθι (ἀντὶ
ὅθι) θῆκε νιν οἰκεῖν δέσποιναν χθονὸς
πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτης. — θῆ-
κε νιν δέσποιναν οἰκεῖν] «ἔθηκεν αὐτὴν νὰ κατοικῇ δέ-
σποινα» τὸ οἰκεῖν τελικὸν ἀπαρέμφατον «ἵνα οἰκῇ

στ. 9. ἐνεκέ τε, καὶ αὕτη γραφή χειρογράφων· ἔτι δὲ
καὶ ἦνεγκέ τε.

στ. 11. νὸν ἐν χειρογρ. τισίν.

οὔσα δέσποινα». — ῥίζαν ἀπείρου τρίταν] «τὴν τρίτην μοῖραν τῆς ἡπείρου γῆς, τουτέστι τὴν Λιβύην· εἶπε τὴν Λιβύην τρίτην ῥίζαν γῆς διὰ τὸ διαιρεῖν τινὰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην καὶ Λιβύην». Π. Σ. — εὐήρατον θάλλουσαν] ἀμφοτέρω ἀρμόζουσι τῷ ῥίζαν μᾶλλον ἢ τῷ δέσποινα ὡς «ῥίζαν θάλλουσαν εὐήρατως, ἐπεράττως», ὡς καὶ Hesynius συντάσσει

— Στ. 16-18. ὑπέδεκτο... κοῦφα] «ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐν τῷ αὐτῆς ἄρματι κομίσασα εἰς Λιβύην, τὸν αὐτῆς κῆπον, ὑπέδεξάτο ἐνταῦθα αὐτοὺς καὶ ἐφιλοξένησε τὸν ἐκ Δήλου ἑαυτῆς ξένον». Ποικίλως τὸ χωρίον τοῦτο συντάσσεται, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἣν ἕκαστος βούλεται νὰ ἐξαγάγῃ· «ζητεῖται, διὰ τί καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη εὐρίσκεται συμπροπέμπουσα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐφαπτομένη τοῦ δίφρου· καὶ ἵτοι ὅτι μετέρχεται τὰ γαμήλια ἡ θεός· Ὅμηρος (Ίλιαδ. ε. 429)

Ἀλλὰ σύ γ' ἰμερόεντα μετέρχεο ἔργα
γάμου· ο·

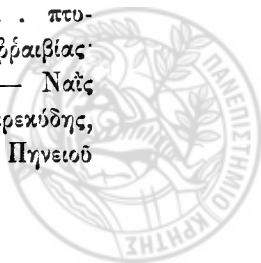
ἢ ὅτι, ὡς αὐτὸς φησι (Πυθ. Ε. 31.), κῆπος Ἀφροδίτης ἡ Λιβύη· καὶ ἴσως διὰ τὸ ἐπέραστον τῶν χωρίων οὐκ ἔχομεν γὰρ ἐξ ἱστορίας δεῖξαι, ὅτι ἄρα τὴν ἡ Λιβύη τῇ θεῷ. Ὁ δὲ νοῦς· ὑπέδεξάτο δὲ ἡ λευκόπηγος Ἀφροδίτη τὸν Δάλιον ξένον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, κοῦφως καὶ ἡρεμαίως τῶν θείων ὀχημάτων τῇ χειρὶ αὐτῆς ἀπτομένη». Π. Σ. Ἔτεροι τῶν νεωτέρων ἐκλαμβάνουσι, ὅτι ἐν Λιβύῃ ὑπέδεξάτο ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἀπόλλωνα ἀφικόμενον ἐκεῖσε ἐπὶ τοῦ δίφρου μετὰ μόνης τῆς Κυρήνης ἄνευ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ δὲ γνώμη τῶν Π. Σ. δοκεῖ ὀρθοτέρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι εὐθὺς, ὡς ἔτυχεν ὁ Ἀπόλλων θηρευούσης τῆς Κυρήνης, παρεγένετο καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἵνα τὰ γαμήλια αὐτῆς ἔργα τελέσῃ· κατανευσάντων δὲ ἀμφοτέρων διὰ συνεργείας αὐτῆς εἰς γάμου κοινωνίαν, δεξαμένη αὐτοὺς ἐπὶ

παρεσκευάσεν αὐτοῖς τὴν κοίτην, ὡς αὐτίκα θὰ εἶπη. Ἔτεροι συντάττουσιν «ἔδεκτο (αὐτοὺς ἐν Λιβύῃ) ἐκ θεοδμάτων ὀχέων· ἀλλὰ ἢ ὀρθότερα, ὡς εἵπομεν, σύνταξις καὶ ἐξήγησις ἐστὶν ἢ κατὰ τοὺς Π. Σ. — ὑπέδεκτο] ἐν τῷ ἑαυτῆς κήπῳ, ἐν τῇ Λιβύῃ». — ξένον] καλῶς ἔχει ξένον τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν Ἀπόλλωνα· διότι ἐν τῇ Λιβύῃ, τῷ ἑαυτῆς κήπῳ ὑποδέχεται αὐτόν· «ξένον δὲ ἔφη τῇ Κυρήνῃ τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιδημῆσαι· διὰ τιμῆς δὲ ἄγουσιν (οἱ Κυρηναῖοι) τὸν θεόν». Π. Σ. κακῶς «ξένον τῇ Κυρήνῃ»· καλῶς δὲ «ξένον τῇ Ἀφροδίτῃ ὡς φιλοξενούσῃ αὐτόν ἐν τῇ αὐτῆς χώρα τῇ Λιβύῃ». — ἐφαπτομένα τῶν ὀχέων] «διοικουσα τὸ ὄχημα καὶ ἀγαθοῦσα εἰς Λιβύην». Κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν ἐξήγησιν «ἐφαπτομένη ἐν Λιβύῃ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐτήρχετο τοῦ ὀχήματος».

— Στ. 19-23. Καὶ σφιν . . . εὐρυβία] «καὶ δὴ αὐτῶν ταῖς γλυκεραῖς κοίταις ἐπέραστον ἔβαλεν αἰδῶ, κοινὸν ἀρμόζουσα τὸν μιχθέντα γάμον τῷ θεῷ καὶ τῇ τοῦ Ὑφέως κόρῃ Κυρήνῃ». Π. Σ. — ξυγόν γάμον μιχθέντα] ταῖς αὐταῖς λέξεσι καλεῖ τὸν νόμιμον γάμον καὶ ἐν Πυθ. Δ. 396 κοινὸν γάμον μίξαι.

— Στ. 24-26. ὅς Λαπιθᾶν . . . ἤρωσ δεύτερος] «ὅστις ὁ Ὑφέυς τῶν ἀνδρειοτάτων Λαπιθῶν βασιλεὺς ἐτύγχανεν ἐξ Ὠκεανοῦ δεύτερος κατάγων τὸ γένος· ἐξ Ὠκεανοῦ γὰρ Πηγειὸς ὁ ποταμὸς, ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ Ὑφέυς». Π. Σ.

— Στ. 27-31. ὃν ποτε . . . θυγάτηρ] «ὁ νοῦς· ὄντινα τὸν Ὑφέα ποτὲ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τοῦ Πίνδου ἢ Ναῖς Κρέουσα εὐφρανθεῖσα τῇ τοῦ Πηγειοῦ μίξει ἐγέννησε Γῆς οὐσα θυγάτηρ». Π. Σ. — Πίνδου . . . πτωχαῖς] «τῷ Θετταλικῷ ὄρει. Πίνδος γὰρ ὄρος Πεῤῥαιβίας· ἢ δὲ Πεῤῥαιβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας». — Ναῖς Κρείουσα] «Ναῖδος καὶ Πηγειοῦ τὸν Ὑφέα. Φερεκύδης, Ἀκέσσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηγειοῦ

- νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν, 30
 Ἐ. α. Κ. ιδ'.
 Γαίας θυγάτηρ· ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
 Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
 Ἄ μὲν οὐθ' ἰστών παλιμβά-
 μους ἐφίλασεν ὁδοῦς,
 Οὔτε δεῖπνων οἰκοριᾶν 35
 Μεθ' ἑταιρᾶν τέρφιας·
 Ἄλλ' ἀκόντεσίν τε χαλκείοις
 Φασγάνῳ τε μαρναμένα
 Κερατίζειν ἀγρίους
 Θῆρας· ἧ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον 40
 Βουσίην εἰράναν παρέχοισα πατρφάις·
 Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
 Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 Ὑπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἁῶ.
 Σ. β. Κ. ιέ.
 Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐροφαρέτρας 45

ἱστορεῖ τὸν Ὑφέα». Π. Σ. Ναΐδες ἢ Νηΐδες ἐλέγοντο αἱ Νύμφαι τῶν γλυκέων ὑδάτων.

— Στ. 32. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον . . . Κυράναν] «ὁ δὲ Ὑφεὺς τὴν λευκόπηχυν Κυρήνην ἀνέθρεψεν· ἔσχε δὲ ταύτην ἐκ Χλιδανώπης· οὐ μόνον δὲ Κυρήνην ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ Ἀλκαίαν». Π. Σ.

στ. 37. ἀκόντεσίν τε, γραφή τῶν χειρογράφων· ἡ δὲ ἀκόντεσσίν τε ἐκ διορθώσεως. Τῆς δὲ λέξεως χαλκείοις αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ συνίζανουσιν.

στ. 39. Κερατίζειν, ἡ κοινὴ γραφή τῶν χειρογράφων, ἣτις ἔχει κάλλιστα πρὸς τὸ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικόν, ὅταν ἐπίμικτον ἢ πρὸς ἐπομένας τροχαϊκὰς συζυγίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Πίνδαρος πολλάκις ἔχει κανόνας μέτρου ἰδίου, ἡ ἐξ ἑνὸς χειρογράφου διόρθωσις κερατίζειν φαίνεται, ὅτι ἔστιν ἡ γνησία γραφή.

— Στ. 33-34. ἰστών παλιμβάμους ὁδοὺς] «ἀντί τοῦ παλιμπορευτούς· αἱ γὰρ ὕρθαι ὑφαίνουσαι προπορεύονται καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τρόπον καὶ ὑποστρέφουσιν· ὡς καὶ Ὅμηρος (Ἰλιὰδ. α. 31.)

Ἴστον ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν». Π. Σ.

Heynius δὲ οὐκ ἐννοεῖ τὰς ἐν τῇ ἰστῷ παλιμπορεύσεις τῶν ὑφαίνουσῶν γυναικῶν, ἀλλὰ τὰς ὁδοὺς τῆς κερκίδος, ἃς πορεύεται καὶ ἐπανέρχεται ἵνα παρενείρη τὸν μίτον τῷ στήμονι.

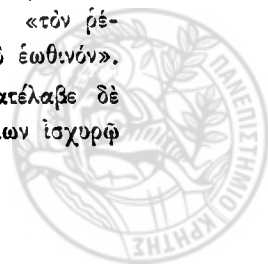
— Στ. 35-36. οὔτε . . . τέρψιας] «οὐδὲ ἐτέρπετο οἰκουροῦσα καὶ ἐν δεῖπνοις συνευωχουμένη μετὰ ἐταίρων».

— Στ. 39. κερατίζειν] ἐφίλησε κερατίζειν, ἐτέρπετο νὰ φονεύῃ· «ἀλλὰ χαλκοῖς δόρασι καὶ ξίφει μαχομένη ἐπόρθει καὶ ἀνήρει τοὺς ἀγρίους θήρας». Π. Σ.

— Στ. 40-41. ἡ πολλὰν . . . πατρώαις] «πολλὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην ταῖς πατρώαις παρέχουσα βουσί· ἀναιρουμένων γὰρ τῶν ἀγρίων θηρῶν εὐμαρῶς καὶ ἀδεῶς τὰ ἡμέρα τῶν ζώων νέμεται». Π. Σ.

— Στ. 42-44. Τὸν δὲ σύγκοιτον . . . πρὸς ἁῶ] «οὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ πρὸ ἡμέρας θηρᾶν καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἐωθινὸν ὕπνον» Π. Σ. Ἡ δὲ σύνταξις τὸν δὲ σύγκοιτον ἐπὶ γλεφάροις γλυκὺν ὕπνον (τὸν) ῥέποντα πρὸς ἡῶ παῦρον ἀναλίσκουσα. — σύγκοιτον ἐπὶ γλεφάροις] ὡς εἰ ἔχει κοίτην τὰ βλέφαρα, ἐφ' ὧν κοιμᾶται μετὰ τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου. — γλυκὺν] διότι τῷ ὄντι ὁ ἐωθινὸς ὕπνος ἐστὶ γλυκός. — ἀναλίσκουσα] ἀναλίσκω παῦρον τὸν ὕπνον ἕσον, ὀλίγη χρῶμαι τῷ ὕπνῳ. — τὸν ῥέποντα πρὸς ἁῶ] «τὸν ῥέποντα πρὸς τὴν ἕω, πρὸς τὸ ἡμινύκτιον, τὸ ἐωθινόν».

— 45-47. Κίχε . . . Ἀπόλλων] «κατέλαβε δὲ ἐν τῷ Πηλῖφ ποτὲ τὴν Κυρήνην ὁ Ἀπόλλων ἰσχυρῶς

Ὅμβρίμῳ μούναν παλαίσιον ἄτερ ἐγ-
χέων ἐκάεργος Ἄπόλλων.

Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων

Χείρωνα προσέννεπε φωνᾶ·

Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,

50

Προλιπῶν, θυμὸν γυναικὸς

Καὶ μεγάλην δύνασιν

Θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ

Νεῖκος ἄγει κεφαλᾶ,

Μόχθου καθύπερθε νεάνις

55

Ἦτορ ἔχουσα· φόβῳ

Δ' οὐ κεχείμαντάι φρένες.

Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;

Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

Α'. β'. Κ. ιέ.

Ὅρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;

60

Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου· δασία,

Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,

Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων

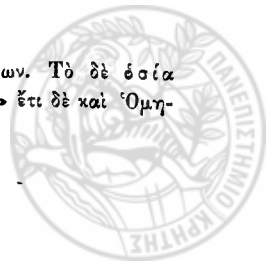
ἄνευ δόρατος μόνην διαμαχομένην λέοντι· καὶ Καλλιμά-
χος (εἰς Ἄπόλλ. 92.)

Ἦνθα λέοντα

Ἦψῆϊς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύ-
λοιο». Π. Σ.

— Στ. 48-49. Ἐκ μεγάρων προσέννεπε φωνᾶ] «καλέσας ἐκ τῶν μεγάρων (ἐκ τοῦ ἄντρου) τὸν Χείρωνα ἔλεξεν αὐτῷ τῇ ἐξῆς φωνῇ».

στ. 61. Ὅσια, γραφή δύο χειρογράφων. Τὸ δὲ δασία ἐστὶ ποιητικώτερον, ἀναπληρούμενον «δασία δίκη» ἔτι δὲ καὶ Ὀμη-
ρικόν. (Ὀδυσσ. π. 423. χ. 412).

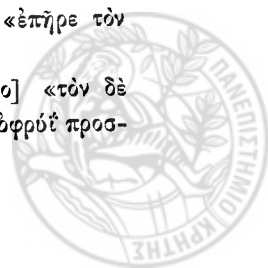
— Στ. 50-57. Σεμνόν . . . φρένες] «τὸ σεμνόν σου σπήλαιον ὦ Κένταυρε, καταλιπὼν ἔλθε καὶ θαύμασον τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς, οἷαν φιλοτιμίαν ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ ἢ νεάνις τοῦ καμάτου ὑπερτέραν ἔχουσα τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν, τουτέστιν οὐ νικωμένη τῷ μόχθῳ, οἴονει οὐ κάμνουσα πρὸς τὸ καταπαλαῖσαι τὸν λέοντα· ἀλλ' οὐδὲ φόβῳ ἐχειμάσθησαν αὐτῆς αἱ φρένες». Π. Σ. — νεῖκος] «φιλοτιμίαν εἰς τὸ καταπαλαῖσαι τὸν λέοντα· ἄρα κίνδυνον». — φόβῳ . . . φρένες] «οὐ τεταραγμένοι ἐκ τοῦ φόβου εἰσὶν αἱ φρένες αὐτῆς».

— Στ. 58-60. Τίς νιν . . . σκυρόντων] «τίς δὴ ἀνθρώπων αὐτὴν ἐγέννησεν, ἀπὸ ποίας δὲ φύσεως καὶ γέννης ἀποσπαρθεῖσα καὶ γεννηθεῖσα τῶν συμφύτων ὄρων τοὺς κευθμῶνας ἔχει, ἀντὶ τοῦ θηρᾶ· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τῶν φυτῶν». Π. Σ.

— Στ. 61. γεύεται . . . ἀπείρου] «γεύεται δὲ καὶ ἐφάπτεται ἀπείρου καὶ πολλῆς ἀνδρείας, οἷον ἰσχυρὰ ἐστίν· ἢ ἀπείρου ἀντὶ πέρας οὐκ ἐχούσης διὰ τὸ μέγεθος». Π. Σ.

— Στ. 62-64. ὄσια κλυτάν . . . ποίαν] «ἄρα ὄσιόν ἐστι τὴν χεῖρα προσνεγκεῖν καὶ δρέφαι τὴν παρθενίαν αὐτῆς;» Π. Σ. — ὄσια] ἀντὶ τοῦ ὄσιον, θεμιτόν· τὸ πλήρες «ὄσια δίκη». — Κλυτάν] τὴν ἐμὴν κλυτὴν χεῖρα. — κλυτάν]. Ἀρμόζει τῇ χειρὶ θεοῦ τὸ ἐπίθετον κλυτή· ὡς εἰ ἔλεγε «θεῖαν χεῖρα». — καὶ ἐκ λεχέων . . . ποίαν] «καὶ ἐκ τῶν κοιτῶν αὐτῆς ἠδεῖαν βοτάνην ἀποκεῖραι, ἀντὶ τοῦ διαπαρθευσαὶ αὐτὴν· μεταφορικῶς εἴρηκε τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν παρθενίαν μελιγδέα ποίαν». Π. Σ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκφράζει καὶ κατωτέρω στ. 193. ὡσαύτως καὶ τὸ δημῶδες τραγῳδίον «ἐπήρε τὸν ἀνθὸ τις».

— Στ. 65-68. Τὸν δὲ . . . ἀμείβετο] «τὸν δὲ Ἀπόλλωνα εὐθὺς ὁ σεμνὸς Κένταυρος ἀγανῇ ὄφρ' ἔπροσ-

Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν ;
 Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς, 65
 Ἄγανᾶ χλιαρὸν γελάξαις
 Ὀφρύϊ, μῆτιν εἶαν
 Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ
 Κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς
 Πειθοῦς ἱεράν φιλοτάτων, 70
 Φοῖβε, καὶ ἐν τε θεοῖς
 Τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς

γνῆς καὶ ἡδὺ γελάσας ἀνταπεκρίνατο». Π. Σ. Περιγράφει τὴν μορφήν, ἣν λαμβάνει τὸ πρόσωπόν τινος, ὅταν ἀκούη μὲν ἄλλον πλαγίως ζητοῦντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ἔτοιμος ἢ νὰ παράσχη αὐτὴν· ὡσπερ ἐνταῦθα ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐζητεῖ τοῖς πλαγίοις τούτοις λόγοις τὴν συνδρομὴν καὶ μεσιτείαν τοῦ Χείρωνος εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ καὶ τῆς Κυρήνης, ὁ δὲ Χείρων κατανοήσας ἔδωκε τῷ ἑαυτοῦ προσώπῳ σχῆμα ἀνθρώπου κατανοήσαντος μὲν, ἐτοίμου δὲ γενομένου νὰ ἐκτελέσῃ. — ἀγανᾶ ὀφρύϊ] «ἀνειμένη, χαριέσση, μὴ σκυθρωπῶ καὶ συνωφρωμένῳ βλέμματι». Δούκας. — χλιαρὸν] «προσηγνῆς καὶ ἡδύ· τὰ μὲν γὰρ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι· τὰ δὲ προσηγῆ καὶ τερπνὰ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γινομένην διάχυσιν» Π. Σ. — γελάξαις] Ἐγέλασεν ὁ Χείρων, διότι κατενόησε τὸν σφοδρὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν σκοπὸν, ἐφ' ᾧ ὁ Ἀπόλλων προσεκάλεσεν αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀντροῦ, καὶ ἐφ' ᾧ ἠρώτησεν, τίνων γονέων ἐστὶν ἡ Κυρήνη, καὶ εἰ ἐστὶν ὅσιον νὰ γίνῃ πόσις αὐτῆ, νὰ κείρῃ τὴν μελιηδέα αὐτῆς ποίαν. — μῆτιν

στ. 64. κείραι ἐν πολλοῖς χειρογράφοις καὶ ἐκδόσεσιν.

στ. 66. χλιαρὸν· αἱ συλλαβαὶ χλια ὡς μία ἀναγνωσθήτω, καὶ τοι ἐν δυοῖ χειρογράφοις ἀναγινώσκεται χλιαρὸν.

ἐάν] «κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν». Π. Σ. τὸ ἀμείβεται συντάσσεται αἰτιατικῆ προσώπου, πρὸς δ ἀποκρίνεται τις· καὶ αἰτιατικῆ ἢ δοτικῆ τοῦ λόγου, ὃν ἀποκρίνεται· ὅθεν τὸ τὸν δε μῆτιν ἐάν ἀμείβετο ἴσον «πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος ἐξέφρασε τὴν ἑαυτοῦ μῆτιν, διάνοιαν».

— Στ. 69-79. Κρυπταὶ κλαῖδες . . . ὦ ἄνα] «καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὦ Φοῖβε, ὅταν ἐρώσι, τὸ πρῶτον αἰδοῦνται νὰ ἀνοίξωσι τὴν ἑαυτῶν καρδίαν καὶ νὰ ἀνακαλύψωσι πρὸς τε αὐτὸν τὸν ἐρώμενον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους τὸν ἔρωτα· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ αἴτιον, δι' ὃ καὶ σὺ, καίτοι οὐ θεμιτὸν νὰ ψεύδῃσαι, ὅμως οὐκ ἐκφράξεις σαφῶς τὸν σὸν σκοπὸν καὶ ἔρωτα οὔτε ἐμοὶ οὔτε αὐτῇ· ἀλλὰ ὑποκρινόμενος, ὅτι οὐδὲν γινώσκεις, λέγεις τοῦτον τὸν λόγον, εἰ ἔστι δηλονότι ὅσιον νὰ συζευχθῆς τῇ κόρῃ ταύτῃ, καὶ ἐρωτᾶς ὑπόθεν ἐγεννήθη». Ὁ Χείρων δεῖξας ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφ διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου, ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ζητεῖ παρ' αὐτοῦ νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὴν κόρην, καὶ αἰσχύνεται νὰ ἐκφράσῃ σαφῶς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ καὶ τὸν σκοπὸν νὰ λάβῃ αὐτὴν σύζυγον, αὐτὸς δὲ κατενόησε τοῦτο, ἐνταῦθα διὰ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ, διὰ τί οὐκ ἐκφράζει σαφῶς ὁ Ἀπόλλων τὴν αὐτοῦ διάνοιαν, δίδωσι συνάμα καὶ τὴν συγκατάθεσιν, ὅτι θὰ συνεργήσῃ. Ὅτι δὲ τούτοις ἐννοεῖ, ὅτι θὰ συνεργήσῃ, φανερόν· διότι εὐθύς τελειώσας, τὸν λόγον λέγει (ἐν στ. 117.) ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν κ. λ. — κρυπταὶ . . . φιλοτάτων] «αἱ κλειδες, αἷς ἡ σοφῆ Πειθῶ ἀνοίγει τοὺς πρὸς γάμου συνουσίαν ἔρωτάς, εἰσι τὸ πρῶτον ἕνεκα τῆς αἰδοῦς κεκρυμμένα ὑπὸ τῶν ἐρώντων». κρυπταί] «ὑπὸ τῶν ἐρώντων ἕνεκα αἰδοῦς» ὅτι δὲ οἱ ἐρώντες ἕνεκα τῆς αἰδοῦς κρύπτουσι τὰς κλειδας, δηλον ἔκ τοῦ ἐπομένου (στ. 83.) αἰδοῦνται. — κρυπταὶ κλαῖδες] Τὸ ἐν στ. 74. τὸ πρῶτον ἐννοητέον καὶ ἐνταῦθα· «κρυπταὶ ὑπὸ τῆς αἰδοῦς τὸ πρῶτόν εἰσιν αἱ

Αιδέοντ', ἀμφανδὸν ἀ-

δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς.

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, 75

Ἐτραπε μείλιχος ὄργα

Παρφάμεν τοῦτον λόγον· κού-

ρας δ', ὀπόθεν, γενεάν

Ἐξερωτᾶς, ὧ ἄνα· κού-

ριον ὅς πάντων τέλος

80

Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·

Ὅσσα τε χθῶν ἠρινὰ φύλ-

λ' ἀναπέμπει, χῶπῶσαι

Ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθαι

Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, 85

Χῶ, τι μέλλει, χῶτε πρό-

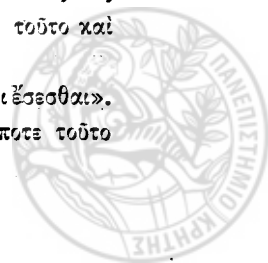
κλαίδης». κλειίδες δὲ ἐστὶν ἡ ἄδεια τοῦ νὰ ἀνοίξη τις καὶ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα καὶ συνεργήσῃ εἰς τὴν ἔνωσιν γάμου. — Πειθοῦς φιλοτάτων] Ἀμφότεραι αἱ γενικαὶ ἐξήρτηνται ἐκ τοῦ κ λ α ἰ δ ε ς· ἀλλ' ἡ μὲν πρώτη ὡς ἐνεργούσα, ἦτοι ὡς χρωμένη ταῖς κλεισίῃν, ἡ δὲ γενικὴ φιλοτάτων ὡς πάσχουσα, ἦτοι ἀνοιγομένη καὶ ἀνακαλυπτομένη ὑπὸ τῆς Πειθοῦς διὰ τῶν κλειδῶν. — σοφᾶς] Καλῶς ὀνομάζει τὴν Πειθὴ σοφῆν· διότι εἴτε αὐτὸς ὁ ἔρων, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος τις, ὅστις ἀν τὴν μεσιτείαν ἀναδέχεται, σοφῶς καὶ ἐπιτηδευτικῶς χρῆται, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα καὶ πείσῃ εἰς γάμον. — καὶ ἔν τε θεοῖς] Τὸ καί ἐστὶ μάλλον αἰτιολογικόν· διότι λέγει τὸ αἴτιον, δι' ὃ εἰσιν αἱ Κλαίδης

στ. 86. χ' ὧ τι πόθεν, ἡ κοινοτέρα γραφὴ τῶν χειρογρ. Ἡ γνησιωτέρα ἐστὶν ἡ ἐν τῷ κειμένῳ ἐξ ἑνὸς χειρογράφου· ἐκ δὲ ταύτης προήλθεν ἡ ἐν ἑτέρῳ χειρογράφῳ χ' ὧ τι πότ'.

κρυπταί. — τούτο] τὸ ἀμφανδὸν ἀδείας κ. λ. — αἰδέονται] ἐκ τῆς ἐννοίας παραληπτέον τὸ ὑποκαίμενον οἱ ἐρωτες. — ἀμφανδόν] ἄνευ μεσιτείας τινός, ἄνευ τῆς σοφῆς Πειθοῦς. — καὶ γάρ σε] «ὅτι δὲ ὕπερ λέγω, ἐστὶν ἀληθές, δῆλον· καὶ γάρ σε κ. λ.». — καὶ γάρ σε . . . ὦ ἄνα] ὀρθῶς ὁ Π. Σ. «καὶ γάρ σε, ὃν οὐ θεμιτὸν οὐδὲ δυνατὸν φεύσασθαι, παρέτρεψεν ὁ προσηγῆς σου τρόπος ἐρωτᾶν με περὶ Κυρήνης, τοῦ γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδῶτα ἀκριβῶς πάντα». — μείλιχος ὀργῆ] καλεῖ ὀργὴν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ μεσιτεύσῃ καὶ νὰ συναργήσῃ ὁ Χείρων· εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ. Προστίθῃσι δὲ καὶ τὸ ἐπίθετον μείλιχος διότι ἡ ὀργή, ἡ ἐπιθυμία αὕτη ποιεῖ τὸν Ἀπόλλωνα μείλιχον καὶ προσηγῆ πρὸς τὸν Χείρωνα. Δύναται δ' ἔτι τὸ ὀργὴ νὰ σημαίῃ αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ποιεῖ αὐτὸν μείλιχον πρὸς τὸν Χείρωνα, ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ. — παρφάμεν] «νὰ εἴπῃς ἐπὶ ἄλλῳ σκοπῷ καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῷ μαθεῖν, εἰ ἔστιν ὅσιον κλυτὰν . . . προσενεγκεῖν· διότι σὺ τοῦτο γινώσκεις». — τοῦτον λόγον] στ. 61-74. — κούρας δ' . . . ἐξερωτᾶς] μετήλλαξε κατὰ τὸ αὐτοῦ σύνηθες τὴν σύνταξιν· ἀντὶ νὰ ἐκφέρῃ ἀπαρέμφατον «κούρας δὲ . . . ἐξερωτᾶν» καὶ νὰ συμπλέξῃ «παρφάμεν, ἐξερωτᾶν δὲ» ἐξήνεγκεν ὀριστικὴν συμπλέξας «ἔτραπεν, ἐξερωτᾶς δέ». Ὅθεν οὐκ ἀνάγκη μετὰ τὸ ἄνα σημείων ἐρωτήσεως.

— Στ. 80-81. κύριον δὲ . . . κελεύθους] «ὃς γινώσκεις τὸ ἀληθές τέλος, τὴν ἀληθῆ ἔκβασιν πάντων τῶν πραγμάτων θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς, πάντας τοὺς τρόπους, καθ' οὓς τὸ τέλος τοῦτο καὶ ἡ ἔκβασις θὰ ἐπέλθῃ».

— Στ. 86. Χῶ, τι μέλλει] «καὶ ὅ, τι μέλλει ἔσσεσθαι». — χῶτε πότ' ἔσσειται] «καὶ τὸν χρόνον, ὃν ποτε τοῦτο ἔσσειται».

τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾶς·

Εἰ δέ γε χρῆ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

Σ. γ'. Κ. ε'.

Ἐρέω· ταῦτα πόσις ἵκεο βάσσαν

Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ- 90

οχον ποτὶ κάπον ἐνεῖκαι.

Ἐνθα νιν ἀρχέπολιν

Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις

Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-

φρίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων 95

Πότνια σοι Λιβύα

Δέξεται εὐκλέα νόμφιν

Δώμασιν ἐν χρυσεῖς

Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἴσαν

Αὐτίκα συντελέθειν 100

Ἐννομον δωρήσεται,

— Στ. 88. εἰ δὲ . . . ἀντιφερίζαι] «εἰ δὲ χρῆ ἐξισωθῆναί σοι καὶ μαντεύσασθαι, ὡς σὺ μαντεύεις». Π. Σ. — παρ' σοφὸν ἀντιφερίζαι] τὸ πλήρες τῆς συντάξεως, «παρ' σοφὸν ὄντα ἀντιφερίζαι αὐτῶ» ὡν ἐνώπιον σοφοῦ νὰ ἐξισωθῆ αὐτῶ.

— Στ. 89. ταῦτα . . . τάνδε] «ἦλθες εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα, ἵνα γένη σύζυγος ταύτῃ, περὶ ἧς ἐρωτᾶς με, τῇ Κυρήνῃ». — πόσις ἵκεο] «παρεγένου (οὐχὶ προστακτικὴ «παραγενού» ἢ «ἴθι») γενησόμενος πόσις».

— Στ. 90-91. καὶ μέλλεις . . . ἐνεῖκαι] «μέλλεις αὐτὴν

στ. 88. Ἄλλοι ἐκβάλλουσι τὸν σύνδεσμον καὶ ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἐγὼ δὲ ἐτήρησα αὐτόν· διότι ἡ προσθετικὴ καὶ ἐμφαντικὴ αὐτοῦ σημασία ἔχει καλῶς ἐνταῦθα «ἔτι καὶ παρὰ σέ, ὅς ἀληθῶς σοφὸς εἶ».

διὰ τοῦ πόντου εἰς τὸν τοῦ Διὸς ἕξοχον κῆπον ἐνεγκεῖν». Π. Σ. — Διὸς κῆπον] «λέγει τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος αἰ ποιεῖται φασιν, ἣ διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα Δία νομίζεσθαι. Ἄμμων Ὀλύμποιο δέσποτα, φησί· καὶ πάλιν (Ποθ. Δ. 28. ὅπου ὄρα καὶ τὴν Σημ.) Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοισι». Π. Σ.

— Στ. 92. ἀρχέπουλιν] «ἡ γὰρ πόλις ἀπ' αὐτῆς Κυρήνη κληθήσεται καὶ δέσποιναν αὐτὴν τῆς πόλεως ἀποδείξεις». Π. Σ.

— Στ. 93. ἐπαγείρας λαὸν νασιώταν] «τὸν ἐκ Θήρας ὕχλον (οὗ ἡγεμῶν ἔσεται Βάττος) ἀναστήσας καὶ συναθροίσας». Π. Σ.

— Στ. 94. ὕχθον ἐς ἀμφίπεδον] «ἀμφίπεδον ὕχθον εἶπε τὴν Κυρήνην διὰ τὸ αὐτὴν μὲν ἐπὶ ὕχθου ἰδρῦσθαι, περὶ αὐτὴν δὲ πεδιάδα εἶναι, ἀμφίπεδον δὲ λέγεται τὸ ἐκατέρωθεν πεδία ἔχον». Π. Σ.

— Στ. 95-103. νῦν δὲ εὐρυλείμων . . . θηρῶν] «ὁ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος αὐτὴν ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη ὑποδέξεται τὴν ἔνδοξον νόμφην ἐν τοῖς τιμίοις αὐτῆς οἴκοις μετὰ προθυμίας, ἔνθα αὐτῇ τῆς ἰδίας γῆς μέρος οὔτε φυτῶν ἀπεστερημένον, οὔτε ἀνεπίγνωστον θηρίων δωρήσεται, ὥστε συντελεῖν εὐνόμως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευὴν». Π. Σ. — εὐρυλείμων Λιβύα] ἡ Ἡρωῖς Λιβύα ἡ ἀρχουσα εὐρέων λειμῶνων. — δέξεται νόμφαν ἐν δώμασιν] «θὰ δεχθῆ αὐτὴν τὴν Κυρήνην νόμφην ἐν τοῖς αὐτοῖς δώμασιν, ἣ ὡς λέγει ἐν στ. 122. πολυχρύσφθαλάμφ». — αὐτίκα] δωρήσεται. — συντελέθειν] «ἵνα συντελῆ ἡ Κυρήνη τῇ Λιβύᾳ, συμβοηθῆ αὐτῇ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς, συναύξουσα καὶ τὰς φυτείας καὶ τὰ κυνηγῆσια». — ἔννομον] ἐννόμως, κατὰ τὸ δικαίωμα τοῦ κτήτορος, ἵνα συνεργῆ ὡς κτήτωρ. — νήποινον, ἀγνώτα] ἐπίθετα τοῦ αἴσαν. — οὔτε νήποινον] «κυρίως μὲν

Οὔτε παγκάρπων φρυτῶν
 Νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

Ἄ. γ'. Κ. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
 Εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελῶν 105
 Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.

Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
 Κατήκασμεναι βρέφος αὐταῖς,
 Νέκταρ ἐν χεῖεσσι καὶ ἀμ-
 βροσίαν στάξεισι, θήσον- 110
 ταί τέ νιν ἀθάνατον,

Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλω-
 ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
 Ἄγχιστον, ὑπάονα μάλων,

τὴν ἀνεκδίχτητον, νὸν δὲ τὴν ἄμοιρον καὶ ἄπειρον». Π. Σ. «οὔτε ἀβράβευτον, ἄμοιρον δένδρων· πολλὰ γὰρ ἦσαν ἐν αὐτῇ ἐκ φύσεως δένδρα καὶ θηρία» Δούκας. — οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν] «τουτέστι πολύθηρον· ἐνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη». Π. Σ.

— Στ. 104-106. Τόθι . . . οἴσει] «ὁ νοῦς· ἐν τῇ Λιβύῃ ἢ Κυρήνῃ τέξεται παῖδα· λέγει δὲ τὸν Ἀρισταῖον, ὅτινα ὁ ἐνδοξὸς Ἑρμῆς ἀνελῶν καὶ λαβῶν παρὰ τῆς μητρὸς οἴσει καὶ δώσει τρέφειν Ὠραις καὶ Γῆ». Π. Σ. — Γαίᾳ] «καὶ Γῆ δώσει ὡς προμάμμη τῆς μητρὸς τοῦ παιδός· Κρέουσα γὰρ ἡ Ναῖς Γῆς οὔσα θυγάτηρ ἔτεκε τὸν Ὑψέα τὸν πατέρα τῆς Κυρήνης, ἧς ὁ παῖς οὗτος». Π. Σ.

στ. 108. θηκασμεναι, ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ διόρθωσις ἐξ ἑνὸς χειρογράφου.

— 107-116. Ταί δ' ἐπιγονίδιον . . . καλεῖν] «Αἶ δὲ Ὁραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θείσαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσι τοῖς χεῖλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, καὶ ποιήσουσιν αὐτὸν ἀθάνατον ὡς περ Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα, θρέψουσι δὲ αὐτὸν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ὕψελος, ἀκόλουθον ἕντα τῶν προβάτων, (ὥστε) καλεῖν αὐτὸν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοὺς δὲ, Ἀρισταῖον». Π. Σ. — θήσονται νιν ἀθάνατον] διὰ τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας. — Ζῆνα . . . καλεῖν] Τὸ ὑπερβατὸν τοῦτο πολλὰ πράγματα παρέχει τοῖς ἐρμηνευταῖς. Ἐγὼ δὲ συντάσσω οὕτω «ἀνδράσι (μὲν) φίλοις (θήσονται) χάρμα ἀγχιστον, ὀπάονα μάλων (ὥστε) καλεῖν (μιν) Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλωνα, Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ (τοῖς δὲ λοιποῖς θήσονται, ὥστε) καλεῖν Ἀρισταῖον». Εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην τοῦ χωρίου ὀρμῶμαι ἐκ τῶν παραδόσεων, ἃς ἀναφέρουσι καὶ οἱ Π. Σ. «ἰστέον ὅτι τὸν Ἀρισταῖον διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγεσίαν εὐρηκῆναι. Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον· ἔστι δὲ καὶ τῆς ἐλαιουργίας καὶ μελιτουργίας πρῶτος εὐρετῆς ὁ Ἀρισταῖος». Δι' ὅλας λοιπὸν τὰς ἐφευρέσεις ταύτας καὶ ἄλλας, ἃς ἕτεροι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν, λαβὼν ὁ Ἀρισταῖος θείας τιμὰς ἐκλήθη Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων. Ἡ κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Π. Σ. παρομοίωσις τῆς ἀθανασίας τοῦ Ἀρισταίου πρὸς τὴν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι λίαν ψυχρά. — ἀνδράσι φίλοις] ἐννοεῖ τὸ μὲν διὰ τὸ σαφέστερον τῆς διαστολῆς πρὸς τὸ ἐπόμενον τοῖς δ' ἦτοι τοῖς δὲ· ἐξαρτᾶται δὲ ἡ δοτικὴ ἐκ τοῦ θήσονται. Ἄνδρας φίλους τῷ Ἀρισταίῳ καλεῖ τοὺς ἐνασχολουμένους περὶ τὴν κτηνοτροφίαν, κυνηγεσίαν κ. λ. διότι αὐτοῖς ἔστιν ὁ Ἀρισταῖος ἀγχιστον, ἐγγύτατον χάρμα, ἦτοι αὐτοὺς τέρπει ἐκ τοῦ ἐγγυτάτω καὶ ὠφέλει, καὶ παρ' αὐτοῖς νομίζεται ὀπάων μάλων ἀκόλουθος καὶ ἐπιμελητῆς τῶν προβάτων. — ὀπάονα μάλων] θήσονται τοῖς μὲν φίλοις ὀπάονα

- Ἄγρᾶ καὶ Νόμιον, 115
 Τοῖς δ' Ἄρισταῖον καλεῖν.
 Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
 Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.
 Ἐ. γ'. Κ. ιδ'.
- ᾽Ωκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
 Πράξις, ὁδοί τε βραχεῖαι. 120
 Κεῖνο κεῖν' ἄμαρ διαίτα-
 σεν· θαλάμῳ δὲ μίγεν
 Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
 Ἴνα καλλίσταν πόλιν
 Ἄμφεπει κλεινὰν τ' ἀέθλοισι. 125
 Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἄ-

μάλων, (ὥστε) καλεῖν Δία κ. λ. «θὰ καταστήσωσιν τὸ βρέφος τοῖς μὲν φίλοις τῆς κτηνοτροφίας κ. λ. χάρμα καὶ ὑπάνα τῶν προβάτων, ὥστε οὗτοι νὰ καλῶσιν αὐτὸν Δία . . . καὶ Νόμιον». — τοῖς δὲ . . . καλεῖν] «τοῖς δὲ μὴ ἐνασχολουμένοις περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα θήσονται, θὰ καταστήσωσι τοιοῦτον, ὥστε νὰ καλῶσιν αὐτὸν Ἄρισταῖον».

— Στ. 117-118. ὡς ἄρα . . . τελευτάν] «οὕτως εἰπὼν παρεσκευάζε τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γάμου». — ἔντυεν] οὐχὶ τὸν Ἀπόλλωνα· διότι αὐτὸς ἦν ἤδη παρεσκευασμένος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐν Πυθοῖ ναοῦ ἦλθεν εἰς τὸ Πήλιον· ἀλλὰ «μεσιτεῶν πρὸς τὴν κόρην καὶ πείθων αὐτὴν παρεσκευάζεν ἀμφοτέρους νὰ κραίνωσι τελευτὰν γάμου. — κραίνειν τελευτὰν γάμου] «νὰ τελειώνωσι τὸ τέλος τοῦ γάμου».

— Στ. 119-120. ᾽Ωκεῖα . . . βραχεῖαι] «σπευδόντων δὲ τῶν θεῶν ταχεῖα καὶ ἡ πράξις καὶ ἡ κατόρθωσις γίνεται. Ἄντι τοῦ εἰπεῖν, εὐθέως ἤνεγκεν αὐτὴν εἰς

Λιβύην καὶ συνήλθεν αὐτῇ, λέγει πάντα οἱ θεοὶ ἀνόουσι καὶ ὁδοὺς ἔχουσι βραχείας, ὧν ἂν ἐθέλωσι πράξαι». Π. Σ.

— Στ. 121-123. Κεῖνο . . . Λιβύας] «ἐκείνη, ἐκείνη ἢ ἡμέρα ἐξετέλεσε τὴν πράξιν τοῦ γάμου, ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐμίγησαν ἐν τῷ πολυχρόσῳ θαλάμῳ, ὃν παρεσκεύασεν αὐτοῖς ἡ Λιβύα». — κεῖνο κεῖν] ἢ ἐπανάληψις τῆς ἀντωνυμίας ἐτέθη πρὸς ἔμφασιν τῆς μεγάλης ταχύτητος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ γάμου. Ἄλλοι δὲ συντάσσουσιν «κεῖνο ἅμαρ διαίτασε κεῖνο (ἦτοι τὸ πρᾶγμα, τὸν γάμον)». — διαίτασεν] τὴν τελευταίαν τοῦ γάμου, ἢ ἐκ τοῦ ἡγουμένου π ρ ᾶ ξ ι ς διαίτασε τὴν πράξιν τοῦ γάμου· δ ι α ί τ α σ ε δὲ διώκησεν, ἐτελείωσεν. — θαλάμῳ δὲ μίγην] ἐννοεῖ «ἐκεῖνο ἡμαρ»· διότι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐτέλεσαν ἐν Πηλίῳ τὸν γάμον καὶ τῷ δίφρῳ τῆς Ἀφροδίτης (στ. 16 κ. ἐξῆς) κομισθέντες εἰς Λιβύην ἐμίγησαν ἐν θαλάμῳ. — θαλάμῳ Λιβύας] ὄρα ἀνωτέρω στ. 95. κ. ἐξῆς.

— Στ. 124. ἴνα] ὅπου, ἐν τῷ πολυχρόσῳ θαλάμῳ. — πόλιν] τὴν Κυρήνην.

— Στ. 125. ἀμφέπει] περιέπει, διοικεῖ ἢ Κυρήνην ἢ σύζυγος τοῦ Ἀπόλλωνος. — κλεινὰν ἀέθλοισ] ἐνδοξὸν ἐπὶ ταῖς νίκαις, ἃς οἱ πολῖται αὐτοῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νικῶσιν. Τούτοις παρεσκεύασε τὴν ὁδὸν, ἵνα εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Τελεσικράτους μεταβῆ.

— Στ. 126-129. Καὶ νυν ἐν . . . Κυράναν] «καὶ ἐν Πυθῶνι Τελεσικλῆς ὁ υἱὸς τοῦ Καρνεάδου συνέμιξε αὐτὴν τὴν πόλιν τύχη λαμπρᾷ· διότι νικήσας ἐνταῦθα ἐδόξασε τὴν Κυρήνην». Ἐν στ. 6. ἐκάλεσε τὸν νικηφόρον σ τ ε φ ᾶ ν ω μ α Κ υ ρ ᾶ ν α ς· ἐνταῦθα δὲ ἐξηγεῖται, ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἐκεῖ, ὅτι ἐκάλεσεν οὕτως αὐτὸν διότι νικήσας ἐν Πυθῶνι, ὃν ἔλαβε στέφανον, ἀνέθηκε τρόπον τινα διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Τὰ ἐνταῦθα λοιπὸν λεγόμενα συνέχειά ἐστι τοῦ προοιμίου· ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι ὁ ποιητὴς ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς διε-

γαθέα Καρνειάδα

Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα·

Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.

Ἄ νιν εὐφρων δέξεται

130

Καλλιγόναικι πάτρα

Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἄρεται δ' αἰεὶ μεγάλοι πολύμοθοι.

Βαῖά δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκρόα

Σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως

135

Παντὸς ἔχει κορυφάν.

Ἐγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον

Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-

νοεῖτο νὰ ἐπαινέσῃ πρῶτον τὸν νικητὴν ἰδίᾳ καὶ εἶτα τὴν πατρίδα· ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Κυράνας ἐκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν Νύμφην Κυρήνην· καὶ οὕτω μεταβαλὼν γνώμην ἐνέκρινε νὰ διακόψῃ τὴν συνέχειαν καὶ ἐπαινέσας πρῶτον τὴν πατρίδα, νὰ ἐπανέλθῃ οὕτως εἰς τὴν συνέχειαν διηγούμενος τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ νικηφόρου». — νιν] τὴν πόλιν. — εὐθαλεῖ τύχα] τὴν τύχην ταύτην ἐξηγεῖται ἐν τῇ ἐπομένῳ στίχῳ. — ἀνέφανε] ἐποίησε νὰ κηρυχθῇ ἡ Κυρήνη. — Κυράναν] τὴν πόλιν.

— Στ. 130-132. Ἄ νιν . . . Δελφῶν] «ἦτις αὐτὸν ἡ Κυρήνη εὐμενῆς δέξεται ἢ καλὰς ἔχουσα γυναικας, πατρίδι δόξαν ἐπέραστον ἄγοντα ἀπὸ Δελφῶν». Π. Σ. — εὐφρων δέξεται] «μετ' εὐφροσύνης καὶ ἀβρότητας θὰ δεχθῇ τιμῶσα καὶ μεγαλύνουσα τὴν πομπὴν αὐτοῦ». Ὁ δὲ μέλλον δέξεται οὐ σημαίνει «ἐπειδὴν περαιωθῇ εἰς τὴν πατρίδα» ἀλλὰ «νῦν δέξεται, ὅτε περαιωθεῖς ἔγει τὴν πομπήν».

— Στ. 133-136. Ἄρεται δ' . . . κορυφάν] «αἰ

δὲ μεγάλαι ἀρεταὶ αἰεὶ πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια· ἐὰν δὲ τις μακρὰ πράγματα ἐκλάβῃ, καὶ τῷ λόγῳ ποιήσῃ αὐτὰ βραχέα, τοῦτο σοφοῦ ἀκροατοῦ δεῖται, ἵνα συνῆ τὰ πολλὰ ἐπιτετμημένα, δεῖ δὲ κατὰ τὸν καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν». Π. Σ. Μέλλων ὁ Πίνδαρος νὰ μνημονεύσῃ καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ Τελεσικράτους νικῶν προσιμιάζεται διὰ δύο σκοποῦς, πρῶτον ἵνα οὕτως δώσῃ μεγαλείον αὐταῖς, λέγων, ὅτι μεγάλας οὔσας καὶ πολλῶν δεομένης λόγων, αὐτὸς ἐν βραχείᾳ διηγήσεται αὐτάς· δεύτερον, ἵνα Θηβαῖος ὢν εὖρη ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου ἀφορμὴν, ἐξ ἧς νὰ ἐκταθῆ ἐπαινῶν τοὺς ἀποτεθεωμένους ἥρωας τῆς αὐτοῦ πατρίδος. — βραχέα ποικίλλειν] «τὸ μετὰ ποικιλίας καὶ κόσμου διηγεῖσθαι ὀλίγα». — ἐν μακροῖσι] «ἐν ᾧ αἱ πράξεις, περὶ ὧν λέγουσι βραχέα, εἰσι μακρὰ καὶ μεγάλα. — ἀκοῶ σοφοῖς] «τοῦτο (τὸ ποικίλλειν) ἐστὶν ἀκρόασις διὰ τοὺς σοφοὺς (ἵνα ἀκροῶνται αὐτῶν, τῶν βραχέων, οἱ σοφοὶ μόνον)· διότι οὗτοι μόνον· δύνανται ἐν ὀλίγοις, ἃ ἀκούουσι, νὰ ἐννοήσωσι τὰ μακρὰ καὶ μεγάλα. — ὁ καιρὸς ἔχει κορυφάν] «ὁ καιρὸς ἔχει τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν τοῦ τε ποικίλλειν βραχέα ἐν μακροῖς, τοῦ τε μακρηγορεῖν. — ὁμοίως παντός] μέτρον· (παράβ. πρὸς Ὀλ. ΙΓ.' 67-68, καὶ Πυθ. Α.' 157 καὶ ἐξῆς). Ὁ νοῦς· ἐὰν περιστάσεις εἰσὶ τοιαῦται, ὥστε ἡ ἔκτασις τῆς διηγήσεως τῶν μεγάλων πράξεων νὰ μὴ διεγείρῃ φθόνον ἢ κόρον, ἐκτεινὸν τὸν λόγον, εἰ δὲ μὴ, σύντεμνε αὐτόν· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔργοις ἕκαστος πρέπει νὰ πράττῃ, ὡς κελεύει ὁ καιρὸς, ἡ περίστασις.

— Στ. 137-159. *Ἐγνων ποτέ . . . καθαρὸν φέγγος] ἐπειδὴ ὁ Τελεσικράτης ἐνίκησέ ποτε ἐν Θήβαις κατὰ τὰ Ἰολαεῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια (ὡς σαφῶς φαίνεται ἐκ τῶν στίχων 156-158), καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰόλαος ἔπραξε κατὰ τὸ δοθὲν περὶ τοῦ καιροῦ ἀξίωμα, χρηζάμενος αὐτῷ σοφώτατα καὶ ἡρωϊκώτατα, λαβὼν ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς ἐπαινεῖ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα διηγούμενος μόνον

πτάπολοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρου-
 σθῆρος ἐπεὶ κεφαλὰν 140
 Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾶ.
 Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
 Διφρηλάτα Ἀμφιτρώωνος
 Σάματι· πατροπάτωρ
 Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος 145
 Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
 ὀμείων μετοικήσας ἀγυιαίς·

καὶ διατρίβων περὶ ἐκεῖνα, ἃ ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν
 ἑορτὴν, ἐν ἧ ἔνκησεν ὁ ὕμνούμενος. Ὅθεν τὰ τοι-
 αῦτα οὐκ ἔστι παρέκβασις ἀσχετος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν
 τῆς ᾠδῆς, ἀλλὰ μέρος καλῶς συνηρμοσμένον τῷ ὅλῳ
 καὶ ἐνδυναμοῦν αὐτό. «Καὶ Ἰόλαόν ποτε ἔγνωσαν αἱ ἐ-
 πτάπολοι Θῆβαι, ὅτι ἔπραξε σύμφωνα τῷ ἀξιώματι τού-
 τῳ τοῦ γινώσκειν τὸν καιρὸν καὶ πράττειν κατ' αὐτόν.
 (διότι, ὅτε ὁ Εὐρυσθεὺς διὰ τοὺς Ἡρακλείδας πόλεμον
 ἐπήνεγκεν Ἀθηναίοις, γνοὺς τὸ κατεπεῖγον τοῦ καιροῦ
 ἤδξατο τῷ Διὶ ἐπὶ μίαν ὥραν μόνην νὰ ἀναβιώσῃ, οὗ
 τυχῶν ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα)· διὸ οἱ Θηβαῖοι ἔκρυψαν
 αὐτὸν ὑπὸ τὴν γῆν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ προπάτορος Ἀμφι-
 τρώωνος, (περὶ ὃν εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τελοῦσι τὴν ἑορ-
 τὴν τὰ Ἰολαεῖα, ἐν ἧ ὁ Τελεσικράτης ἐνίκησε)· τιμῶνται
 δὲ περὶ τὸν αὐτὸν τάφον καὶ πανηγυρίζονται καὶ οἱ δι-
 δουμοὶ υἱοὶ τῆς Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς καὶ Ἰφικλῆς. Τού-
 τους δὲ τοὺς ἥρωας καὶ τὴν θρέψασαν αὐτοὺς πα-
 τριδα, τὰς ἐπταπόλους Θήβας, οἱ μωροὶ μόνον καὶ ἀπαί-
 δευτοὶ οὐκ ἐπαινοῦσιν, καὶ οὐκ ἔχουσι ἀεὶ ἐν τῇ μνή-
 μῃ. Ἐγὼ δὲ, ὅτε ὁ Τελεσικράτης ἀπεδύετο εἰς τοῦτον
 τὸν ἐν Θήβαις ἀγῶνα, εὐχῆθεις τούτοις τοῖς ἥρωσι νὰ
 παράσχωσι τὴν νίκην αὐτῷ καὶ τυχῶν, αὐτοὺς μὲν ὕμνω
 ἐν τῷ κῶμῳ τούτῳ· ἐμὲ δὲ εἴθε τὸ καθαρὸν φέγγος τῶν

Χαρίτων μὴ ἐγκαταλίποι». Τοιαύτη τις ἐστὶν ἐν τούτοις ἢ τάξις τῶν ἐννοιῶν τοῦ ποιητοῦ· ἐν ἣ ἕκαστος βλέπει, ὅτι ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀπομακρύνεται τοῦ κυρίου θέματος τῆς ᾠδῆς. — ἔγνων ἐπτάπυλοι Θῆβαι] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἔγνωσαν. Δύναται δὲ νὰ στιχθῆ καὶ οὕτως, ὡσπερ τινὲς καὶ ἐποίησαν ἔγνων (ἐγὼ) ποτε . . . οὐκ ἀτιμάσαντά νιν, ἐπτάπυλοι Θῆβαι τὸν . . . ἔκρυψαν· ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν στίξιν ἡ ἐκφρασίς ἐστὶν ἀξιωματικώτερα· καὶ ὁ Π. Σ. τὸ ἔγνων ἀντὶ τοῦ ἔγνωσαν ἐκλαμβάνει σχολιαζῶν «ἐγνώρισαν δέ ποτε καὶ αἱ ἐπτάπυλοι Θῆβαι τὸν Ἴόλαον οὐκ ἀτιμάσαντα τὴν τῶν πραγμάτων εὐκαιρίαν, οἴοναὶ καταχρησάμενον τῇ εὐκαιρίᾳ. — νιν] τὸν καιρὸν. Τὰ Πατρμ. Σχ. τὸ νιν οὐκ ἀναφέρουσι τῷ καιρῷ, ἀλλὰ τῷ υἱῷ Καρνειάδα. Ἐρμηνεύουσι λοιπὸν τὰ Πατρμ. Σ. οὕτως «αἱ ἐπτάπυλοι Θῆβαι, τουτέστιν οἱ Θηβαῖοι, εἶδον τὸν Ἴόλαον οὐκ ἀτιμάσαντα καὶ ἄτιμον ἀποδείξαντα καὶ ἐφύβριστον τὸν Τελεσικράτην, ἀλλὰ μάλιστα τοῦτον τιμήκεν (ὁ Ἴόλαος) νικήσαντα τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον, τῷ Ἰολάφ, ἀγῶνα, τὰ Ἰολάεια, ἃ καὶ Ἡράκλεια λέγεται. Ταῦτα δὲ ἐτελείτο παρὰ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρούωνος». ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη φαίνεται μὲν εὐκολος καὶ ἀπλή, ἀπαράδεκτος ὅμως ἐστὶ· πρῶτον, διότι ἔθος τῷ Πινδάρῳ ἐστὶ νὰ μεταβαίνει εἰς διήγησιν τινα λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τινος εἰρημένης λέξεως· ὡς π. χ. ἐν ἀρχῇ στ. 5. ἐκ τοῦ ῥηθέντος «Κυρήνης». λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν νὰ διηγηθῆ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἡρωίδος· δεύτερον, διότι ἡ ἐν τῇ προτάσει Εὐρυσθέης . . . ἀκμᾶ ἔννοια ἄνευ λόγου ὡς πρόσθετόν τι τέθειται· τρίτον, διότι οἱ στ. 156-158. τοῖσι . . . ἐσλὸν κείνται ἐν εἴδει πλεονασμοῦ. — Εὐρυσθέως . . . ἀκμᾶ] ὡσεὶ ἔλεγεν «ἐπεὶ χρυσάμενος εὐ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναβιώσεως ἢ τῆς ἀνηβήσεως ἔταμε τὴν κεφαλὴν τοῦ Εὐρυσθέως φασγάνῳ». Τὸν μῦθον ὁ ποιητὴς ὅλον ὡς γνωστὸν τοῖς καθ' αὐτὸν

Ἄ. δ'. Κ. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγείσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδίσιν Ἄλκμηνα διδύμων

Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.

150

Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-

ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,

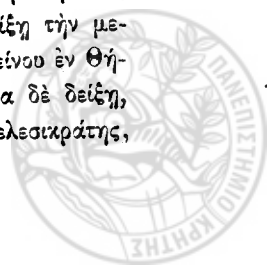
Μηδὲ Διρακίων ὑδάτων

Ἄει μέμναιται, τὰ νιν θρέ-

οὐκ ἐκτίθησιν· ἔστι δὲ οὗτος κατὰ τοὺς Π. Σ. «ὁ γὰρ Ἴόλαος τεθνηκώς, ἐπειδὴ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρ' Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, ἤβητο ἀναβιῶναι, καὶ ἀναβιὸς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκε. Οἱ δὲ πρὸς τὸ πιθανώτερον ἔλκουσι τὴν ἱστορίαν, ὅτι γέρων ὦν ἤβητο ἀνηβῆσαι καὶ τελέσας τὸν ἄθλον εὐθέως ἐτελεύτα. Ὅτι δὲ εὐξάμενος ὁ Ἴόλαος ἀνενεώθη καὶ ἀπέκτεινε Εὐρυσθέα, δῆλον· ἠβητο δὲ τῷ Διὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἠβῆσαι, ὅτε διὰ τοὺς Ἡρακλείδας ἐν τῇ Ἀττικῇ καταφυγόντας Εὐρυσθεὺς Ἀθηναίους πόλεμον συνεκρότησεν». Π. Σ. — Ἀμφιτρώωνος σάματι] ἐξ ὧν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς ἀναφέρων σὺν τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Ἴφικλέα, εἰκάζεται μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ τελούμενος παρὰ τῷ κενοταφίῳ Ἀμφιτρώωνος καὶ Ἰολάου ἀγῶν, ὁ καλούμενος τὰ Ἰολαία ἢ Ἡρακλεία, ἦγετο εἰς τιμὴν καὶ τῶν τεσσάρων Ἀμφιτρώωνος, Ἡρακλέους, Ἴφικλέους καὶ Ἰολάου. — ἔνθα κεῖται] παρέλιπεν ὅλας προτάσεις «καὶ ἔνθα τελείται ὁ ἀγῶν, τὰ Ἰολαία, οὗ ποτε ἐνίκησεν ὁ Τελεσεικράτης»· μὴ θαυμάσῃ δὲ τις, εἰ τοσοῦτον μεγάλη ἐχρήσατο βραχυλογία· διότι προεῖργεν ἤδη (στ. 136) τρόπον τινά, ὅτι «βαῖά ἐν μακροῖς ποικιλεῖ». — πατροπάτωρ ἔνθα οἱ] «ἐν

στ. 154. ἀεὶ, ἢ κοινὴ γραφή, ἣν ἔνεκα τοῦ μέτρου διορθοῦσιν ἐξ εἰκασίας εἰς ἀέ, ἢ ἀέ.

ῶ· σήματι ὁ προπάτωρ αὐτοῦ, τοῦ Ἰολάου, ὁ Ἀμφιτρώων, ὁ πατήρ Ἰφικλέους τοῦ πατρὸς Ἰολάου». — Σπαρτῶν] τῶν Θηβαίων, ὡς γεννηθέντων ἐκ τῶν ὑπὸ Κάδμου σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος (Ἀπολλοδώρ. Γ. 3. κ. ἐξῆς). Ὅρα Σημ. εἰς Ἰσθ. Ζ΄. 13. — Καδμείων . . . ἀγοαῖς] «Ἀμφιτρώωνα προσκαλεσάμενος ὁ Ἥλεκτρώων εἰς βοήθειαν, ὅτε ὁ πρὸς Ταφίους ἦν αὐτῷ πόλεμος, τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλκμήνην τούτῳ κατεγγυᾶται· ὁ δὲ κατὰ τινα τύχην ἄκων αὐτὸν ἀπέκτεινε καὶ τὰς Μυκήνας ἀφείς εἰς Θήβας φυγῶν μετόφησεν». Πατρ. Σ. — ἐν μόναις ὠδισιν] «ἐν ἐνὶ τύφῳ καὶ μιᾷ ὠδίνῃ· ἐν μιᾷ γὰρ νοκτι λέγεται καὶ τῇ αὐτῇ συνευνασθέντων Διὸς καὶ Ἀμφιτρώωνος τῇ Ἀλκμήνῃ γενέσθαι τοῦ μὲν Ἡρακλέα τοῦ δὲ Ἰφικλέα». Π. Σ. — κωφός . . . Ἰφικλέα] «ὅστις οὐκ ἐπαινεῖ τοὺς διδύμους υἱοὺς τῆς Ἀλκμήνης Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα, καὶ τὰ Διρκαῖα ὕδατα, ἕτοι τὰς Θήβας, τὰ θρέψαντα αὐτοὺς, οὕτως ἐστὶ κωφός· διότι οὐκ ἀκούει τὰ καθ' ἑκάστην εἰς αὐτοὺς ἀδόμενα ἐγκώμια». — κωφός] «ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται». Π. Σ. — Ἡρακλεῖ . . . παραβάλλει] «ὅστις τῷ Ἡρακλεῖ τὸ ἑαυτοῦ μὴ παραβάλλει στόμα, τουτέστιν ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα». Π. Σ. — Διρκαίων ὑδάτων] συνεκδοχικῶς ἀντὶ τῶν Θηβῶν. — τοῖσι . . . ἐσλόν] «πεπονθῶς τι ἐξ αὐτῶν τέλειον ἀγαθόν, διὰ τοῦ κώμου ὑμνήσω· τί δ' ἂν εἴη πεπονθῶς; δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰολαεῖα ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος» Π. Σ. — τοῖσι] τούτοις οὐ μόνον τῷ Ἡρακλεῖ καὶ Ἰφικλεῖ, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἰολάφῳ καὶ Ἀμφιτρώωνι· ἡ δὲ δοτικὴ συναπτέα οὐ μόνον τῷ κ ω μ α σ ο μ α ι ἀλλὰ καὶ τῷ ἐ π ' ε ὕ χ ῆ ῖ . — τέλειόν τι ἐσλόν παθῶν] ὁ λόγος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ ὑμνουμένου, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ὅστις, ἵνα δείξῃ τὴν μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν Τηλεσικράτην, τὴν ἐκείνου ἐν Θήβαις νίκην θεωρεῖ ἴδιον ἑαυτοῦ ἀγαθόν. Ἴνα δὲ δείξῃ, πόσον ἐπόθει νὰ νικήσῃ ὁ φίλτατος αὐτοῦ Τηλεσικράτης,

ψαντο καὶ Ἰφικλέα· 155
 Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾶ
 Κωμάσομαί τι παθῶν
 Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
 Μή με λίποι καθαρὸν
 Φέγγος. Αἰγίνα τε γάρ, 160
 Φαμί, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
 Τρίς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείεζε

προστίθῃσι καὶ τὸ ἐπ' εὐχῆ. — ἐπ' εὐχῆ παθῶν] «ὅτε ἔμελλε νὰ ἀγωνίστηται ὁ Τελεσικράτης, ἐγὼ ἠυχῆ-
 θην τούτοις (ἐπ' εὐχῆ τοῖσιν) νὰ παράσχωσιν
 αὐτῷ τὴν νίκην· εἰσακουσθείσης δὲ τῆς ἐμῆς εὐχῆς καὶ
 νικήσαντος τοῦ Τελεσικράτους ἔπαθον, ἔλαβον τὸ ἀγα-
 θὸν, ὅπερ ἠυξάμην». Παράβ. καὶ πρὸς Πυθ. Η' 79. καὶ
 ἐξῆς, ὅπου ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα κωμάσωμαί λέγει
 στεφάνοισι βάλλω, ραίνω δὲ καὶ ὕμνω». Ἐν
 τούτοις τοῖς στ. 156-157. ἐκφράζει τὸν σκοπὸν, δι'
 ὃν διηγῆσατο τὰ ἀπὸ στ. 137-155. — Χαρίτων . . .
 φέγγος] «ὡς τε εἶπον ἐπαινῶν τὴν ἐν Θήβαις νίκην τοῦ
 Τελεσικράτους, οἷς τε ἐρῶ ἐπαινῶν καὶ τὰς λοιπὰς, εἶθε
 αἱ Χάριτες αἱ τερπνοὺς τοὺς κελάδους καὶ τὰ ἄσματα
 ποιῶσαι λαμπρὸν φῶς καὶ κλέος περιχεύσαιεν προστάτιδες
 ἐμοῦ γενόμεναι». Ὅτι δὲ ταῦτα ἀναφέρονται οὐ μόνον
 εἰς τὰ ἡγούμενα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα, δηλοῖ τὸ
 ἐν τῷ ἐπομένῳ στ. γάρ. Αἰγίνα τε γάρ. — κε-
 λαδεννᾶν] αἱ Χάριτες εἰσιν αἱ πάροχοι τῶν τερπνῶν καὶ
 ἡδέων· ἄρα καὶ τοὺς κελάδους, ἦτοι τὰς μουσικὰς φων-
 νὰς καὶ τὰς ᾠδὰς αὐταὶ ποιῶσι τερπνάς· καὶ τοῦτο
 ἐνταῦθα βούλεται νὰ εἴπῃ διὰ τῆς λέξεως κελαδε-
 νᾶν. — καθαρὸν φέγγος] Καλεῖ τὴν προστασίαν τῶν
 Χαρίτων οὕτως, διότι περιχεύουσαι περὶ αὐτὸν, ἦτοι περὶ τὰ
 ποιήματα αὐτοῦ τέρψιν, ποιῶσιν αὐτὰ φαινὰ καὶ περιδοξα.

— Στ. 160-163. Αἰγίνα τε . . . φυγῶν] «διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον ἐν τε Αἰγίνη καὶ τρίτον ἐν Μεγάροισι νικήσαντα ταύτην τὴν πόλιν εὐκλέα καταστήσαι, ἔργῳ τὴν σιγηλὴν καὶ ἀπαρρήσιαστον ἀμηχανίαν ἐκφυγῶν· οἱ γὰρ νικηθέντες ἀμηχανοῦντες καὶ ἀσχυρόμενοι σιωπῆ περιπατοῦσι, μὴ ἔχοντες παρρησίαν μετὰ τινος διαλεχθῆναι· ἔστιν οὖν εἰπεῖν, τέσσαρας εἶναι τὰς πάσας νίκας, μίαν μὲν ἐν Αἰγίνη, τρεῖς δὲ ἐν Μεγάροις· ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου». Π. Σ. Ἐκαστος βλέπει ἐν τῷ εἰρημένῳ σχολίῳ ὅτι ὁ Π. Σ. ὑποκείμενον τοῦ διορίζομαι μέχρι τοῦ καταστήσαι τίθησι τὸν ποιητὴν (ἐγὼ ὁ Πίνδαρος διορίζομαι, φ α μ ἰ), ἐν δὲ τοῖς ἔργῳ . . . ἐκφυγῶν ὑποκείμενον τίθησι τὸν νικηφόρον. Ζητητέον λοιπὸν πόθεν προῦλθεν αὐτῷ ἡ ἀντίφασις αὕτη. Ὁ Π. Σ. εἶχεν ὑπ' ὄψιν χειρόγραφον τοῦ Πινδάρου, ἐν ᾧ ἦν ἡ μέχρις ἡμῶν σωθεῖσα κοινὴ γραφὴ εὐκλέξει· κατὰ δὲ τὴν γραφὴν ταύτην ὑποκείμενον τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ φ α μ ἰ ἔστι οὐχὶ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ὁ νικηφόρος· καὶ διὰ τοῦτο λέγει ἐν τῷ τέλει τοῦ σχολίου «ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου». Εἶχε δ' ἔτι ὁ εἰρημένος Π. Σ. καὶ σχολίον ἀρχαιότερου σχολιαστοῦ, ὅστις εἶχε κείμενον τοῦ Πινδάρου, ἐν ᾧ τὸ ὑποκείμενον τοῦ φ α μ ἰ σαφῶς ἦν ὁ Πίνδαρος· καὶ ὑποκείμενον τῆς καθ' ἡμᾶς κοινῆς γραφῆς εὐκλέξει ἦν ὁ νικηφόρος κατ' ὀνομαστικὴν· διὸ καὶ τὸ ῥῆμα οὐκ ἦν ἐν τῷ ἀρχαιότερῳ χειρογράφῳ ἀπαρέμφατον εὐκλέξει, ἀλλ' ἐγκλίσεως ἐτέρας, ἐν ἧ τὸ ὑποκείμενον ἦν σαφῶς ὀνομαστικὴ. Ὅθεν συντέμνων ὁ νεώτερος σχολιαστὴς τὸ σχολίον τοῦ ἀρχαιότερου, ἐξ ἀπροσεξίας ἠκολούθησε μέχρι τινὸς τὴν ἐξήγησιν τὴν ἐκ τοῦ ἀρχαιότερου χειρογράφου ὑπὸ τοῦ ἀρχαιότερου σχολιαστοῦ ἐξαχθεῖσαν, εἶτα αἰφνης καὶ ἀνεπαισθήτως μετέβη εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατὰ τὸ νεώτερον κείμενον ἐξήγησιν. Ὅτι δὲ τοιαύτη τις ἀπροσεξία συνέβη τῷ εἰρημένῳ Π. Σ. δῆλον καὶ ἐκ τοῦ σολοικισμοῦ· διότι τὸ μὲν

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγῶν
 Οὐνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
 Εἷ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
 νῷ πεποναμένον εὖ
 Μῆ, λόγον βλάπτων ἀλίσι-

165

ὑποκείμενον τοῦ διορίζομαί ἐστιν ὁ Πίνδαρος, ἐκφυγῶν δέ ἐστιν ὁ νικηφόρος· εἰ δὲ ἐχρήτο τῇ θεούση προσοχῇ, οὐδὲ ἀντίφασιν πρὸς ἑαυτὸν ἐποίησε, οὐδὲ εἰς σολοικισμὸν ἐνέπιπτεν. Ἦδη δὲ ἐξεταστέον πότερον κρεῖσσον, ἐγὼ ὁ Πίνδαρος φάμι, ἢ ἐγὼ ὁ νικηφόρος. Ἀλλὰ ἐὰν τὰ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ λεγόμενα ἀρμόζῃ νὰ λέγωνται ἀπὸ τοῦ νικηφόρου, ἀνάγκη καὶ τὰ Χαρῖτων... φέγγος καὶ τὰ ἐπόμενα οὐνεκεν, εἰ φίλος κ. ἐξῆς. Ἀλλὰ ἅπαντα ταῦτα ἀρμόζει νὰ λέγωνται ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. Ἄρα καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίον. Ἄρα τὸ κατὰ τὴν κοινὴν γραφὴν εὐκλεῖσαι δεῖται διορθώσεως, ἣν κατ' εἰκασίαν ἐποίησατο ἐκ τοῦ Pauwii ὁ Heurnius, μεταβαλὼν τὸ εὐκλεῖσαι εἰς εὐκλεῖξεν· ἦν καὶ ἐγὼ παρεδεξάμην ὡς πιθανωτέραν. Οἱ δὲ παραδεχόμενοι ὡς γνησίαν τὴν κοινὴν γραφὴν, τὴν ὀνομαστικὴν φυγῶν θεωροῦσιν ἐναλλαγὴν πτώσεως ἀντιφυγόντα· ἀλλὰ τῆς τσιαύτης ἐναλλαγῆς ἐν μόνον παράδειγμα σαφὲς εὑρηται τὸ (Ὅμ. Ἰλ. β. 350).

φημί γὰρ οὐν κατανεῦσαι ὑπερμενέα

Κρονίωνα

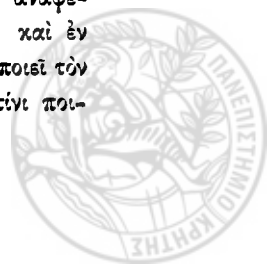
ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν
 ἔβαινον

Ἄργεῖοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα
 φαίνων.

ἀλλ' ἐν μόνον παράδειγμα οὐ δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ

τὴν γραφήν· εἰ δὲ τὸ μὲν φ υ γ ῶ ν προηγήτο, τὸ δὲ φ α μ ἰ ἦν πολὺ μακρὰν αὐτοῦ, ἡδύνατό τις νὰ καλέσῃ τὸ σχῆμα ἀνακόλουθον, ὅπερ οὐκ ἔστι σπάνιον· ἀλλ' οὕτω οὐδὲ ἀνακόλουθον δύναται νὰ θεωρηθῇ. Ἔτι δὲ ἡ λέξις ἔ ρ γ φ κωλύει νὰ δώσωμεν ταῖς λέξεσι «σιγαλὸν ἀμαχανίαν φυγῶν» ἑτέραν ἔννοιαν ἐκείνης τοῦ Π. Σ. ὥστε τὸ φ υ γ ῶ ν νὰ συνάψωμεν τῷ ὑποκειμένῳ τοῦ φ α μ ἰ οὕτως «ἐγὼ ὁ Πίνδαρος φυγῶν φ α μ ἰ». Ἐκ πάντων λοιπὸν τῶν εἰρημένων ἢ κατ' εἰκασίαν διόρθωσις ἐστὶν ἀναγκαία. — Αἰγίνα τε Νίσου τ' ἐν λόφῳ] «ἐν τε Αἰγίνῃ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Αἰακείων, ἐν τε Μεγάρῳις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Διοκλείων». Τὴν ἀκρόπολιν τῶν Μεγάρων ἐν ἧ ἔτελοῦντο τὰ Διόκλεια καλεῖ λόφον Νίσου τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων. — τρίς δῆ] καλῶς ὁ Π. Σ. λέγει, ὅτι τὸ τρίς μόνον εἰς τὸ «ἐν λόφῳ Νίσου» ἀναφέρεται, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ «ἐν Αἰγίνῃ». — πόλιν τάνδῃ] «ἐν ἧ τελεῖται ἡ πομπὴ ἧ ὁ κῶμος, ἦτοι τὴν Κυρήνην». — σιγαλὸν ἀμαχανίαν] «ἀμηχανίαν τὴν ἐκ τῆς ἦττις, ἧς ἕνεκα ἐνώπιον τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα τῶν ἐχθρῶν σιγᾶ καὶ οὐ παύρησιάζεται» (παράβαλ. πρὸς Ὀλυμπ. Η'. 91-92. Πυθ. Η'. 119. καὶ ἐξῆς). — ἔ ρ γ φ] τῇ νίκῃ, νικῆσας.

— Στ. 164-168. οὐνεκεν . . . κρυπτέτω] «διὸ εἴτε τις τῶν πολιτῶν φίλος αὐτῷ τῷ νικηφόρῳ ἐστὶ, εἴτε ἐναντίος καὶ ἐχθρὸς, τὸ ἐν τῷ κοινῷ πονηθὲν ἀγαθὸν ἀνομνεῖτω, μὴ καταβλάπτων αὐτὸν τὸν λόγον τοῦ Νηρέως». Π. Σ. — ἀνταίεις] «ἐναντιούμενος, ἐχθρὸς». Π. Σ. — λόγον ἀλίοιο γέροντος] «τὸν λόγον τοῦ Νηρέως». Ὁ λόγος τοῦ Νηρέως ἐστὶν ὁ ἐπόμενος «κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν κ. τ. λ.» Τὸν τοιοῦτον λόγον ἀναφέρει ὁ ποιητής, οὐκ ὀνομάζων ὅμως τὸν εἰπόντα, καὶ ἐν Νεμ. Θ'. 13-15. τίς δὲ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ποιεῖ τὸν Νηρέα γνωματεύοντα τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ἐν τίνι ποιήματι, ἀγνωστὸν ἐστίν.

ὁ γέροντος, κρυπτέτω.

Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

Παντὶ θυμῷ σὺν τε δίκῃ

170

Καλὰ ρέζοντ' ἔννεπεν.

Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς

᾽Ωρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί

Θ', ὡς ἐκάστα, φίλτατον

Παρθενικαὶ πόσιν ἤ

175

Υἱὸν εἶχοντ', ὦ Τηλεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. ε. Κ. ιέ.

᾽Εν ᾽Ολυμπίοισι τε καὶ βαθυκόλπου

— Στ. 169-171. Κεῖνος . . . ἔννεπεν] «ἐκεῖνος γὰρ ὁ Νηρεὺς ἔφη δεῖν τὸν καλῶς πράττοντα καὶ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τρόπον καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνομνεῖσθαι». Π. Σ. Ἡ ἑρμηνεία τοῦ Π. Σ. ἐγένετο ὡσεὶ ἦν ὑπερβατὸν τὸ σχῆμα· διότι συντάσσει **ρ έ ζ ο ν τ α κ α λ ά σ ύ ν τ ε δ ί κ η**, ἀλλὰ τοιαύτης συντάξεως οὐκ ἔστιν ἀνάγκη· διότι σὺν παντὶ θυμῷ πάσῃ τε δίκῃ σημαίνει «μετὰ πάσης προθυμίας καὶ μετὰ παντὸς τοῦ δικαίου»· τὸ δὲ δίκαιον τοῦ ἐπαινεῖν τὸν ἐχθρὸν ἔστι τοσοῦτ' μέγα, ὅσ' αἱ ἀγαθαὶ αὐτοῦ πράξεις εἰσὶ μεγάλαι. Ὅθεν «ἐπαινεῖ καὶ τὸν ἐχθρὸν παντὶ θυμῷ σὺν τε πάσῃ δίκῃ, καλὰ ρέζοντα» σημαίνει «δίκαιόν ἐστιν οἱ ἔπαινοι αὐτοῦ νά ὦσι τοσοῦτ' μεγάλοι, καὶ μετὰ τοσαύτης προθυμίας νά γίνωνται, ὅσ' αἱ μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ ἀγαθαὶ αὐτοῦ πράξεις».

— Στ. 172-178. Πλεῖστα . . . πόσιν ἐπιχωρίαις]
«Αἱ Κυρηναῖαι γυναῖκες πολλακίς εἰδόν σε νικήσαντα ἐν ἅπασιν τοῖς ἐν τοῖς σῆ πατρίδι ἐπιχωρίοις ἀγῶσι καὶ ἐκάστη ἠῶχετο καθ' ἑαυτὴν αἱ μὲν παρθένοι σόζυγος αὐ-

των νὰ ἦσαι, αἱ δὲ ἔγγαμοι υἱός». Οἱ Π. Σ. νομίζουσι
 ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἀναφερόμενοι ἀγῶνές εἰσιν οἱ ἐν Ἀθήναις
 τελούμενοι. Ὁ δὲ Heynius ὀρθότατα ἐνεῖδεν, ὅτι οἱ ἀγῶ-
 νες οὗτοι εἰσιν οἱ ἐν Κυρήνῃ τελούμενοι. Τῷ ὄντι κατὰ
 τὴν τοῦ Heynii ἔννοιαν ἅπασαι αἱ λέξεις τοῦ χωρίου
 κάλλιστα ἄνευ βίας ἐρμηνεύονται· διότι μᾶλλον ἀρμόζει νὰ
 εὔχωνται ταῦτα αἱ τῆς πατρίδος τοῦ Τηλεσικράτους γυ-
 ναῖκες, ἢ αἱ Ἀθηναῖαι ξέναι αὐτῷ οὔσαι ξένῳ ὄντι· καὶ
 κρείσσον ἔστι «αἱ Κυρηναῖκαὶ γυναῖκες εἶδον αὐτὸν νικῆ-
 σαντα ἐν Κυρήνῃ» ἢ ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. «ἐγὼ ὁ
 χορός εἶδον ἐν Ἀθήναις νικῆσαντα». Ἔτι δὲ καὶ αἱ
 λέξεις πᾶσιν ἐπιχωρίοις δι' ὧν γίνεται ἡ ἀνα-
 κεφαλαίωσις τῶν ἐν τῷ χωρίῳ εἰρημένων ἄθλων, ἀρμό-
 ζουσι τῇ πατρίδι τοῦ Τηλεσικράτους, πρὸς ὃν ἀποτείνεται
 ὁ ποιητὴς οὕτως «καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἄθλοις τοῖς ἐν τῇ
 σῇ πατρίδι ἐπιχωρίοις»· καὶ οὐχὶ «ἐν πᾶσι ἀπλῶς τοῖς
 ἐν ἐκάστη πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσιν» ὡς λέγουσιν οἱ Π.
 Σ. Ἐὰν δὲ τις ἀπορῇ, διὰ τί οἱ Π. Σ. οἱ ζῶντες ἐν
 χρόνις, καθ' οὓς ἠδύναντο νὰ γινώσκωσι περὶ τῶν ἐν
 Κυρήνῃ ἀγομένων ἀγῶνων, ἀναφέρουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας
 τοὺς ἐνταῦθα ἀγῶνας καὶ οὐχὶ εἰς Κυρήνην, ἡ μὲν ἀπο-
 ρία αὐτοῦ δικαία ἔστι, ὁ δὲ Πίνδαρος ἐρμηνευόμενος
 κατὰ τοὺς Π. Σ. παρερμηνεύεται. Ἡ δὲ σύνταξις τοῦ
 χωρίου ἔστι «πλείστα νικῆσαντά σε καὶ ἐν τελεταῖς ὠρί-
 αῖς Παλλάδος, καὶ ἐν Ὀλυμπίοισί τε . . . ἐπιχωρίοις
 εἶδον ἄφωνοι θ' ὡς ἐκάστα . . . ἔμμεν». — ὠρίαις]
 «ἐν ὠρισμένῃ ὥρᾳ, ὠρισμένῳ χρόνῳ γινομέναις». —
 εἶδον] ὡς ἐν τῷ ἐπομένῳ ῥήματι ἐδχοντο τῷ μετ'
 αὐτοῦ διὰ τοῦ τὲ (θ') συμπλεκομένῳ ὑποκειμένῳ ἔστι
 τὸ ἐκ τῆς ἐννοίας νοούμενον «αἱ γυναῖκες» οὕτω καὶ ἐν
 τῷ εἶδον. — ἄφωνοι . . . ἔμμεν] σύνταττε «(αἱ γυ-
 ναῖκες) τ' ἠδύχοντο ἄφωνοι, ὡς ἐκάστα, αἱ παρθενικᾶ
 φίλτατον πόσιν σε ἔμμεν, ἢ (αἱ ἔγγαμοι) φίλτατον υἱόν».
 Ὁ Πίνδαρος θεῖς «πόσιν ἢ υἱόν» καὶ διελὼν οὕτω τὰς

Γᾶς ἀέθλοις, ἔν τε καὶ πᾶσιν ἐπιχω-
ροῖσις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, αἰοιδᾶν

Δίψαν ἀκειόμενον,

180

Πράσσει χρέος αὖτις ἐγείραι

Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν

Προγόνων· οἶοι Λιβύσσας

γυναίκας εἰς παρθενικὰς καὶ ἐγγάμους (διότι ἡ εὐχὴ τοῦ εἶναι τὸν Τελεσικράτην υἱὸν ἀρμόζει ταῖς ἐγγάμοις), τὸ μὲν πρῶτον μέρος τῆς διαιρέσεως ἔθηκεν, τὸ δὲ δευτέρον ἀφῆκε νὰ ἐννοῆται ἀφ' ἑαυτοῦ· τούτου δὲ ἕνεκα ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ ὑποκείμενον τοῦ εὔχοντο, ὡς καὶ τοῦ προηγούμενου εἶδον, τὸ ὅλον ἦτοι «αἱ γυναῖκες». Ὅθεν τὸ παρθενικαὶ πόσιν ἢ υἱὸν ἔμμεν ἴσον «αἱ μὲν παρθενικαὶ πόσιν ἔμμεν, αἱ δὲ ἔγγαμοὶ υἱὸν».

στ. 178. πάντεσσ' διόρθωσις ἔκ τινος χειρογράφου. Κατὰ τὴν κοινὴν γραφὴν, ἦν ἐν τῷ κειμένῳ παραδεξάμεθα, ὁ πρῶτος ποὺς τῆς καταληκτικῆς συζυγίας ἐστὶ τρίβραχος ἀντὶ δακτύλου.

στ. 182. παλαιᾶν ἐν τισι χειρογράφοις. — δόξα διόρθωσις ἐξ εἰκασίας ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ οὕτω τὸ ἐν στ. 179. τις προσδιορισμὸς τοῦ δόξα γινόμενον παρέχει ἔννοιαν οὐχὶ λυρικήν· διότι εἴτε ἐξηγήσεις «κάποιά τις δόξα»· εἴτε «κάμποσὴ τις δόξα», αἰεὶ ἡ ἔννοιά ἐστι ταπεινή. Ὁ Πίνδαρος εἰπὼν (στ. 179. 180.) αἰοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον, ἔκ τούτου βούλεται νὰ κατανοήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ τις εἰμι ἐγὼ ὁ ποιητὴς καὶ οὐχὶ ἡ δόξα τῶν προγόνων τοῦ ἠμνουμένου· διότι ἐγὼ διψῶ καὶ ἐγὼ ἔχω χρέος πρὸς ἑμαυτὸν νὰ θεραπεύσω τὴν δίψαν. Ὅθεν ἡ λέξις οὐ δύναται ἄλλως νὰ τεθῇ ἢ κατ' αἰτιατικὴν δόξαν, εἰ καὶ ἐναντίον τοῦ μέτρου ἐστὶ. Ἡ κατὰ τὴν ἐξ εἰκασίας διόρθωσιν κρείσσω ἐξηγήσεις ἐστὶν αὕτη «Παρ' ἐμοῦ, ὅστις θεραπεύω τοὺς διψῶντας ὕμνων ἀπαιτεῖ καὶ τις δόξα τῶν σῶν παλαιῶν προγόνων (ἣτις ἠνέσκει ἐκ τῆς δίψης τῶν ὕμνων) τὸ χρέος (νὰ ἐγείρω ἐκ τῆς ἀσθενείας) νὰ θεραπεύσω αὐτὴν». Ὅθεν ἀντικείμενον τοῦ ἐγείραι ἐστὶν «αὐτὴν» (τὴν δόξαν).

— ἄφωνοι] μὴ ἐκφωνοῦσαι τὴν εὐχὴν, ὥστε νὰ ἀκούωσιν αἱ ἄλλαι. — ὡς ἐκάστη] ὡς ἔτυχεν οὕσα ἐκάστη, ἢ παρθένος δηλονότι ἢ ὑπανδρος. — βαθυκόλπου Γῆς] Τρεῖς λοιπὸν ἑορτὰς ἐν Κυρήνῃ τελουμένας, ἐν αἷς ἀγῶνες ἤγοντο, ὀνομαστί ἀναφέρει ὁ Πίνδαρος, τὴν τῆς Παλλάδος, τὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, τὴν τῆς Γῆς, ἢ Μεγάλης μητρὸς. Περιττὸν δὲ νομίζω νὰ ἐνδιατρίβῃ τις νὰ ἀποδείξῃ τὸ πιθανὸν τοῦ πανηγυρίζεσθαι καὶ ἐν Κυρήνῃ πόλει οὕτῃ Ἑλληνικῇ τὰς θεότητας ταύτας, αἷτινες ἦσαν κοινὰί πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν. Ὅτι δὲ εἰς τιμὴν καὶ τῆς Γῆς, τῆς θεᾶς, ἐτελοῦντο παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἀγῶνες μαρτυρεῖ ὁ παρὰ τοῖς Π. Σ. Δίδυμος λέγων, «ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγῶν ἄγεται ἐν Ἀθήναις». Οὐκ ἀπίθανον λοιπὸν ἐστὶ, ὅτι καὶ ἐν Κυρήνῃ ἦγετο.

— Στ. 179-187. Ἐμὲ δ' οὖν τις αἰοιδᾶν . . . κούραν] «ἐβουλόμην ἐνταῦθα, ὧ Τελεσίκρατες, νὰ ἐπιθέσω τέλος τῷ ὕμνῳ· ἀλλ' ἵνα θεραπεύσω τὴν ἐμὴν δίψαν τῶν ᾠδῶν, τούτου ἕνεκα ἔχω χρέος πρὸς ἑμαυτὸν νὰ ἀνεγείρω ἐκ τῆς λήθης καὶ τὴν δόξαν τῶν σῶν παλαιῶν προγόνων, οἷοι ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ἔβησαν εἰς Ἰρᾶσα μνηστῆρες τῆς καλλικόμου θυγατρὸς Ἀνταίου, τοῦ βασιλέως τῆς πόλεως ἐκεῖνης τῶν Ἰράσων». — ἐμὲ δ' . . . δόξαν] ἢ σύνταξις «ἐμὲ δ' οὖν τις πράσσει χρέος ἐγείραι αὐτὶς δόξαν ἀκειόμενον δίψαν αἰοιδᾶν». Τό τις τί πρόσωπον σημαίνει, ἐξ αὐτῆς τῆς ἐννοίας κατανοεῖται. Ὁ ποιητὴς διψῆ ᾠδῆς (ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἄσῃ). ἔχει λοιπὸν χρέος νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἑαυτοῦ δίψαν ἀποσβεννύων αὐτὴν διὰ τοῦ ἄδειν· ὅπερ ἐστὶ· αὐτὸς ὁ ποιητὴς πράσσει ἑαυτὸν (ἀπαιτεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ) τὸ χρέος τοῦ ἄσαι (οἰονεῖ τὸ χρέος τοῦ πιεῖν), ἵνα κατασβέσῃ τὴν δίψαν. Ἄρα τό τις ἐτέθη μὲν ἀορίστως, σημαίνει δὲ ὠρισμένως αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ποιητοῦ. Ὅθεν ἐμὲ τις πράσσει χρέος ἴσον «ἐγὼ αὐτὸς πράσσω ἑμαυτὸν χρέος» (ἐγὼ αὐτὸς ζητῶ ἀπ' ἑμαυτοῦ τὸ χρέος)

Ἐμφί γυναικὸς ἔβαν
 Ἰρασα πρὸς πόλιν, Ἄνταί- 185
 ου μετὰ καλλίκομον
 Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
 Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
 στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
 Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ 190
 Ξείνων· ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

Ἄ. ε. Κ. ιέ.

Ἐπλετο· χρουστεφάνου δέ οἱ ἦβας
 Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.
 Πατήρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων

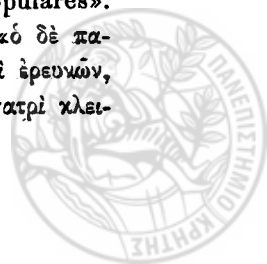
— διψαν αἰοιδᾶν ἀκειόμενον] σύνταττε τῷ αὐτῆς ἐ-
 γείραι (ὡς τελικὴν μετοχὴν) οὕτως «τὸ χρέος τοῦ
 νὰ ἐξυπνίσω πάλιν τὴν δόξαν, ἵνα ἀκέσωμαι, ἵνα θερα-
 πεύσω τὴν διψαν τοῦ ἄδειν» ἀκειόμενον ποιητικῶς
 ἀντὶ ἀκειόμενον ἐκ τοῦ ἀκέομαι, θεραπεύω.
 — αὐτῆς ἐγείραι καὶ . . . δόξαν] ἐπὶ πολὺ ἢ δόξα τῶν
 παλαιῶν προγόνων τοῦ Τελεσικράτους οὐχ ὑμνεῖτο ὑπὸ
 τῶν ποιητῶν, ἀλλὰ τρόπον τινὰ ἐκοιμάτο ὑπὸ τὴν λήθην·
 νῦν λοιπὸν ἔχω χρέος πρὸς ἑμαυτὸν διψῶντα τοῦ ἄδειν
 νὰ σβέσω τὴν διψαν ταύτην καὶ νὰ ἐξυπνίσω καὶ τὴν
 δόξαν τῶν σῶν προγόνων, ἦτοι νὰ ὑμνήσω αὐτήν. Τὸ
 καὶ σημαίνει «σὺν τῇ δόξῃ σου τε καὶ τῆς σῆς πα-
 τρίδος, ἣν ἐξύμνησα, εἶτι καὶ τὴν δόξαν τῶν σῶν παλαιῶν

στ. 185. Ἰρασαν πρὸς, γραφὴ τῶν χειρογράφων· ἢ ἐν τῇ
 κειμένῳ Ἰρασα πρὸς ἐστὶ διόρθωσις ἐξ εἰκασίας μάλα ὀρθή
 κατὰ τὸ τοῦ Ἡροδότου (Δ'. 156.) «ἐκστρατευσάμενοι ἐς Ἰρασα
 χώρον», καὶ (αὐτόθι 188.) «ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὐνομα
 Ἰρασα».

προγόνων». Ἡ γραφή δόξα ἐστὶ διόρθωσις προελθοῦσα ἐκ τοῦ δυσκαταλήπτου τῆς ἐννοίας· ἵνα ὀρίσῃσι τὸ ἐν ἀρχῇ τ. ι. — προγόνων] συνεκδοχικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ· ἐπειδὴ μόνον περὶ ἐνός τοῦ Ἀλεξιδάμου γενήσεται ὁ λόγος. — Ἰρασα] τὰ Ἰρασα, διόρθωσις Heynii ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Π. Σ. Φερεκῦδου· πρὸ δὲ τοῦ Heynii ἐγράφετο Ἰρασσαν, ἥτις γραφή καὶ παρὰ τοῖς Π. Σ. φέρεται. — μετὰ κούραν Ἀνταίου] οὐκ ἐστὶν ἀπλήρῃ ἐπανάληψις τοῦ ἀ μ φ ἰ Λ ι β ὄ σ σ α ς γ υ ν α ι κ ὄ ς, ἀλλ' ὁ Πίνδαρος ἐχρήσατο καὶ ἐνταῦθα τῷ αὐτοῦ ἔθει, νὰ ἀναφέρῃ ἀορίστως πρότερόν τι, εἴτα νὰ ὀρίξῃ αὐτό. — Ἀνταίου] ὄρα Ἰσθμ., Δ. 87 κ. ἐξῆς. «Ἀνταίου, οὐ τοῦ ξενοκτόνου, ἀλλ' ἐτέρου· ἐκεῖνον γὰρ ἀνείλεν Ἡρακλῆς, ᾧ συνήκμασεν Εὐφρημος, οὗ ἀπόγονοι μετέκρησαν εἰς Κυρήνην· Σημειωτέον ὅτι ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος Ἰρασαεὺς ἦν ἀπὸ Ἰράσων τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὡς φησι Φερεκῦδης. Ὁ δὲ Πίνδαρος ὑπὸ τοῦ χαρίσασθαι τῷ ἐπαινουμένῳ παρατρέψας τὴν ἱστορίαν φησὶν Ἀλεξίδαμον πρόγονον τοῦ ἐπαινουμένου γενέσθαι μνηστῆρα τῆς Ἀνταίου θυγατρὸς· ὄνομα δὲ αὐτῆς Ἀλκῆς, ὡς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεὺς ἕτεροι δὲ Βάρκην». Π. Σ.

— Στ. 188-193. τὰν μάλα . . . ἔθελον] «ἦντινα τὴν Ἀνταίου θυγατέρα πολλοὶ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἤτουν· ἤτουν δὲ πολλοὶ μὲν συγγενεῖς αὐτῆς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐκτός γένους ὄντες· ἐπειδὴ ἐκπρεπὲς αὐτῆς ἔθαυμάζετο καὶ ἐθρυλλεῖτο εἶναι τὸ κάλλος· τῆς γὰρ ἐντίμου αὐτῆς νεότητος καρπὸν ἐρέψασθαι ἐβούλοντο· ἐκ δὲ τούτου τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐβούλοντο λαβεῖν». Π. Σ. — σύγγοι] ὀρθῶς ὁ Heynius «nunc αἱ ἀστοὶ populares».

— Στ. 194-195. πατήρ . . . γάμον] «ὁ δὲ πατήρ Ἀνταῖος φυτεῶν γάμον, σκεπτόμενος καὶ ἐρευκῶν, πῶς δύναται νὰ ποιήσῃ γάμον τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ κλεινότερον τοῦ σπυρίθου».

- Κλεινότερον γάμον, ἄ- 195
 ρουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
 Οἶον εὔρεν τεσσαράκον-
 τα καὶ ὀκτώ παρθένοισι,
 Πρὶν μέσον ἄμαρ εἰλεῖν,
 Ὠκότετον γάμον· ἔστα- 200
 σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
 Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
 Σὺν δ' ἀέθλοισ ἐκέλευ-
 σεν διακρῖναι ποδῶν,
 Ἄντινα σχήσοι τις ἤ- 205
 ρῶων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἤλθον.
 Ἐ. ἐ Κ. ιδ'.
 Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβος ἀρμόξων κόρα
 Νομφίον ἀνδρα· ποτὶ γραμ-
 μᾶ μὲν αὐτὰν σταῖσε κοσμή-
 σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον. 210
 Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-

— Στ. 197-198. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ] ἅπα-
 σαι αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ ἦσαν πενήκοντα· ἀλλ' ἡ
 μὲν Ἀμυμώνη συνεγένετο τῷ Ποσειδῶνι, ἡ δὲ Ἵπερμνή-
 στρα ἤρατο τοῦ Λυγκέως· (ὄρα Ἀπολλοδώρ. β. 1. 4.).
 Ὅθεν τὰς τεσσαράκοντα ὀκτώ μόνον ἔδωκεν εἰς γάμον
 δι' ἀγωνίσματος ἴσως, ὡς εἰκάζει Πausανίας (ἐν Γ. 12,
 2.) σύμφωνα τῷ Π. Σ.

— Στ. 199-200. πρὶν μέσον . . . γάμον] «ἤ-
 κουσε γὰρ τὸν Δαναόν ἐν Ἄργει, ὅποιον ταῖς τεσσαρα-
 κονταοκτὼ θυγατράσι αὐτοῦ γάμον εὔρε, πρὶν τὸ μέσον
 τῆς ἡμέρας γενέσθαι· τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἠγωνίσαντο καὶ
 πρὸ μεσημβρίας διελύθησαν τοῦ δρόμου καὶ ἕκαστος, ἦν

ἠβουλήθη ἔλαβεν». Π. Σ. — πρὶν . . . εἰλεῖν] «πρὶν νὰ καταλάβῃ αὐτὸν τὸν Δαναὸν ἢ μεσημβρία».

— Στ. 201-202. ἔστασεν γὰρ . . . ἀγῶνος] ὁ Δαναὸς ἔστησεν ἀπάσας τὰς τεσσαράκοντα ὀκτώ θυγατέρας κατὰ τὸ τέρμα τοῦ σταδίου εἰς γραμμὴν «ἵνα δηλονότι προθεωρήσωσιν αὐτὰς οἱ μνηστῆρες, καὶ ἕκαστος τῶν δρόμων πρωτευσάντων ἔλθῃ, ἢν ἂν βούλοιο. Π. Σ. — σὺν ἀέθλοις ποδῶν διακρίναι] «ἐκέλευσεν ὁ Δαναὸς νὰ διακρίνῃ σὺν ἄθλῳ ποδῶν ἕκαστος, ἢν ἐβούλετο, ἦτοι (ὡς βούλεται νὰ εἴπῃ ὁ Πανσανίας) ὁ πρῶτος ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ δρόμου γενόμενος νὰ ἐκλέξῃ ἐξ ἀπασῶν ἢν ἂν βούλοιο, ὁ δὲ δεύτερος, ἢν ἂν τῶν λειψθεισῶν βούλοιο, μετὰ δὲ τὸν δεύτερον ὁ τρίτος μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ὀγδόου».

— Στ. 206. γαμβροὶ ἦλθον] «ἦλθον γαμβροὶ γεννησόμενοι» ἵνα γαμβροὶ γένωνται. — σφιν] γαμβροὶ ἐπ' αὐταῖς γεννησόμενοι.

— Στ. 207-213. οὕτω δὲ . . . πέπλοις] «οὕτως οὖν καὶ ὁ Ἄνταϊος ὁ Λίβος ἐδίδου πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, κατασκευάζων τῇ κόρῃ τὸν προῖοντα νομφίον ἄνδρα· πρὸς γὰρ τὸ τέλος σταδίου κοσμήσας ἔστησε, τέλος καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι· ἐν μέσοις δὲ αὐτοῖς εἶπεν, ὅτι ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πέπλων αὐτοῖς ἐφάφηται, ἐκείνος αὐτὴν ἀπαγαγέσθω». Π. Σ. — ποτὶ γραμμῆ] Φαίνεται, ὅτι οἱ Π. Σ. ἐννοοῦσι γραμμὴν τὴν ἀπὸ τῆς βαλβίδος μέχρι τῆς νύσσης· διὸ σχολιάζει τις αὐτῶν «ποτὶ γραμμῆ τῇ νύσση, τῷ τέλει τοῦ σταδίου». Ὅθεν κατ' αὐτοὺς ἔθηκε τὴν νεάνίδα παρὰ τῇ νύσση. Ἄλλὰ γραμμῆ σημαίνει καὶ αὐτὴν τὴν βαλβίδα. Ὅθεν ποτὶ γραμμῆ σημαίνει πρὸς τῷ ἀριστερῷ ἄκρῳ τῆς γραμμῆς, ἦτοι τῆς βαλβίδος». ὠφείλον λοιπὸν οἱ δρομεῖς μνηστῆρες νὰ δράμωσιν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὴν νύσσαν καὶ ἐκείθεν νὰ ἐπανακάμψωσιν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς βαλβίδος, ὅπου κατὰ τὸ ἄκρον

σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορῶν
 Ἄμφι οἱ φαύσειε πέπλοις.
 Ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἔπει
 Φύγε λαιψηρὸν δρόμον. 215
 Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἐλών
 Ἄγεν ἵππευτὰν Νομάδων δι' ὄμιλον.
 Πολλὰ μιν κείνοι δίχον
 Φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους·
 Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν. 220

ἴστατο ἢ κόρη. Πιθανὸν ὅμως καὶ οἱ Π. Σ. νὰ ἐννοῶσι
 νύσσαν αὐτὸ τὸ μέρος τῆς βαλβίδος, ὅπου ἴστατο ἢ κόρη
 τοῦ Λίβυος. — τέλος ἔμμεν ἄκρον] «ὥστε αὐτὴ νὰ ἦ-
 ναι τὸ ἄκρον τέλος τοῦ δρόμου τῶν ἀγωνιζομένων».

— Στ. 214-217. Ἐνθ' Ἀλεξίδαμος . . . δ' ὄμι-
 λον] «Ὅτε ὁ Ἀλεξίδαμος ὁ σὸς, ὦ Τηλεσίκρατες, πρό-
 γονος πρωτεύσας τῷ δρόμῳ λαβὼν τῇ ἑαυτοῦ χερὶ ἐκ
 τῆς χειρὸς τὴν ἐνδοξον παρθένον ἤγε διὰ τοῦ ὀμίλου
 τῶν ἵππέων Νομάδων». — φύγε δρόμον] ἔδραμε τὸν
 δρόμον ὡς διωκόμενος· «τὸ δὲ ἔφυγεν οὐ κυρίως· οὐ
 γὰρ ἐδίωκέ τις· ἀλλὰ τὸ τάχος βούλεται παραστήσαι,
 παρ' ὅσον οἱ διωκόμενοι ἐπιτείνουσι τὸν δρόμον» Π. Σ.

— Στ. 218-220. Πολλὰ . . . νικᾶν] «πολλὰ δὲ
 καὶ φύλλα καὶ στεφάνους ἔρριπτον ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ
 ὄμιλος· παλλοὺς δὲ καὶ πρότερον ἐδέξατο ὁ Ἀλεξίδαμος
 στεφάνους νικῶν». — πτερὰ νικῶν] τοὺς στεφάνους
 καλεῖ πτερὰ νικῶν· διότι ἐπαίρουσι τὴν δόξαν
 τῶν στεφανομένων (ὄρα Σημ. εἰς Ὅλ. ΙΔ.' 35).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἐθέλω σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν βαθυζώνων Χα-
ρίτων Τηλεσικράτη ἀγγέλλων Πυθιονίκην χαλκῇ
ἀσπίδι σταδιοδρομήσαντα νὰ ὑμνήσω αὐτὸν, ἄνδρα
δλβιον, στεφάνωμα τῆς ἵππασίμου Κυρήνης, ἧς
τὴν ἀρχηγέτιδα Νύμφην Κυρήνην ὁ καλλίκομος
υἱὸς τῆς Λυτοῦς ἤρπασέ ποτε ἐκ τῶν ὑπ' ἀνέ-
μων συριζουσῶν κοιλάδων τοῦ Πηλίου, καὶ ἦνεγκε
παρθένον οὔσαν ἀγρευτικὴν, ἐπὶ χρυσοῦ δίφρου εἰς
τὴν τρίτην ἐπεράστως θάλλουσαν ῥίζαν τῆς ἠπίε-
ρου, ὅπου ἔθηκε νὰ κατοικῇ δόσποινα πολυθρέμ-
μονος καὶ πολυκάρπου γῆς. Ὑπεδέξατο δὲ τὸν
Δήλιον ξένον ἢ ἀργυρόπους Ἀφροδίτη διοικοῦσα
τὸ θεόδητον ὄχημα κούφη χειρὶ· καὶ ἐπέβαλεν
αὐτοῖς ἐν ταῖς γλυκεραῖς εὐναῖς ἐπέραστον αἰδῶ,
ἀρμόζουσα κοινὸν γάμον, γενομένης δι' αὐτοῦ μί-
ξεως θεοῦ καὶ τῆς κόρης τοῦ εὐρυβία Ὑφέως ὃς
ἦν αὐτόθι τῶν μαχίμων Λαπιθῶν βασιλεὺς, ἦρωσ
δεύτερος ἐξ Ὀκεανοῦ κατὰ τὸ γένος ὃν ποτε ἐν
ταῖς κλειναῖς πτυχαῖς τοῦ Πίνδου ἢ Ναῖς Κρέ-
ουσα εὐφρανθεῖσα ἐν τῷ λέχει τοῦ Πηνειοῦ, ἢ
θυγάτηρ τῆς Γῆς, ἐγέννησεν οὗτος δὲ ἔθρεψε τὴν
εὐώλενον παῖδα Κυρήνην. Αὕτη δὲ οὔτε τὰς πα-
λιμπορεύτους ὁδοὺς τῶν ἱστῶν ἐφίλησεν, οὔτε τέρ-
φεις δαίπνων μετὰ ἐταίρων οἰκουρῶν, ἀλλὰ ἀκον-

τίοις χαλκοῖς καὶ φασγάνῳ μαχομένη νὰ φονεύῃ ἀγρίους θήρας, βεβαίως παρέχουσα πολλήν καὶ ἥσυχον εἰρήνην ταῖς τοῦ πατρὸς βουσί, τοῦ δὲ συγκοίτου ἐπὶ τῶν βλεφάρων γλυκέος ὕπνου τοῦ παραγινομένου κατὰ τὸ ἔωθινὸν ἡμινύκτιον ὀλίγου ἀπολαύουσα. Ταύτην εὐρέ ποτε ὁ φαρέτραν εὐρεῖαν ἔχων ἐκηβόλος Ἄπόλλων μόνην πρὸς ἰσχυρὸν λέοντα παλαίουσαν ἄνευ ὄπλων αὐτίκα δ' ἐκάλεσεν ἐκ τῶν αὐτοῦ μεγάρων τὸν Χείρωνα φωνῶν τὸ σεμνὸν ἄντρον ἀφεις, υἱὲ τῆς Φιλύρας, ἔξελθε καὶ θαύμασον μέγαν θυμὸν καὶ μεγάλην δύναμιν γυναικὸς, ὅλον κίνδυνον ἄνευ φόβου ἐπάγει τῇ αὐτῆς ζωῇ, νεᾶνις ἔχουσα καρδίαν μείζονα παντὸς μόχθου· οὐ τεταραγμένοι δὲ εἰσι τῷ φόβῳ αἱ φρένες αὐτῆς· τίς ἀνθρώπων ἐγένετο πατήρ αὐτῆς; ἐκ τίνος δὲ βλάβστης ἀποσπασθεῖσα θηρᾶ ἐν τοῖς κευθμῶσι τῶν σκιοέντων ὀρέων; ἔχει δὲ ἄπειρον ἀνδρείαν· ἄρα ὅσιν ἐστὶ νὰ προσενέγκῃ τις αὐτῇ κλυτὴν χεῖρα καὶ ἐκ τῆς κοίτης αὐτῆς νὰ δρέψῃται μελιηδέα πόαν; Πρὸς τοῦτον δὲ εὐθὺς ὁ μεγάλθυμος Κένταυρος χαρίεντι προσώπῳ προσηγῶς γελάσας ἀπεκρίνατο κατὰ τὴν αὐτοῦ σοφίαν. Αἱ κλειῖδες, ὦ Φοῖβε, αἷς ἢ σοφῇ Πειθῷ ἀνοίγει τοὺς ἱεροὺς ἔρωτάς, εἰσι τὸ πρῶτον κρυπταί· διότι καὶ ἐν θεοῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀνθρώποις (οἱ ἐρῶντες) αἰδοῦνται τοῦτο, νὰ τύχῃσι τὸ πρῶτον ἀναφανδὸν γλυκείας εὐνῆς· διότι καὶ σὲ, ὃς οὐ θεμιτὸν ἐστὶ νὰ ψεύδῃσαι, ἢ μελιχὸς ἐπιθυμία ἔτρεψε νὰ παρείπῃς τοῦτον τὸν λόγον· ἐπόθεν δὲ ἡ κόρη ἐγεν-

νήθη, ἐξερωτᾷς ὧ ἄναξ, σὺ, ὅστις γινώσκεις τὸ ἀληθὲς τέλος πάντων τῶν πραγμάτων καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· ὅστις εὖ καθορᾷ καὶ ὅσα ἑαρινὰ φύλλα ἢ χθῶν ἀναπέμπει καὶ ὅπως αἴμμοι διὰ τῶν κυμάτων καὶ τῶν ριπῶν τῶν ἀνέμων κλονοῦνται ἐν θαλάσῃ καὶ ἐν ποταμοῖς, καὶ ὃ, τι μέλλει νὰ ὑπάρξῃ, καὶ πότε θὰ ὑπάρξῃ· ἐὰν δὲ πρέπη νὰ ἐξισωθῶ πρὸς σέ, τὸν σοφὸν, θά σοι εἴπω· ἦλθες εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα, ἵνα γένη σύζυγος ταύτης, καὶ μέλλεις νὰ διαπεραιώσῃς αὐτὴν εἰς τὸν ἕξοχον κῆπον τοῦ Διὸς· ὅπου θὰ καταστήσῃς αὐτὴν πολιούχον, ἐπειδὴν συναθροίσῃς εἰς ἀμφίπεδον ὄχθον λαὸν νησιώτην· νῦν δὲ ἢ εὐρέων λειμώνων ἄρχουσα πότνια Διβύα πρόφρων θὰ δέξῃταί σοι τὴν εὐκλεᾶ νύμφην ἐν χρυσοῖς δώμασιν· ὅπου αὐτίκα θὰ διορθῆται αὐτῇ μοῖραν γῆς οὔτε παγκάρπων φυτῶν ἀμέτοχον, οὔτε θηρῶν ἄπειρον, ἵνα ἐννόμως συμβοηθῇ αὐτῇ. Αὐτοῦ θὰ γενήσῃ παῖδα, ὃν ὁ κλυτὸς Ἑρμῆς ἀναλαβὼν ἀπὸ τῆς φίλης μητρὸς θὰ κομίσῃ ταῖς εὐθρόνοις Ὠραῖς καὶ τῇ Γαίᾳ. Ἐκεῖναι δὲ θεῖσαι τὸ βρέφος ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θὰ στάξωσιν ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν καὶ θὰ ποιήσωσιν οὕτως ἀθάνατον, καὶ ἀνδράσι μὲν φίλοις θὰ καταστήσωσιν αὐτὸν τερπνὸν ἐκ τοῦ ἐγγυτάτῳ ὄφελος, ἀκόλουθον τῶν προβάτων, ὥστε νὰ καλῶσιν αὐτὸν Ζῆνα καὶ ἄγνον Ἀπόλλωνα, Ἀγρέα καὶ Νόμιον· οἱ δὲ λοιποὶ θὰ καλῶσιν αὐτὸν Ἀρισταῖον. Οὕτως ἄρα εἰπὼν παρεσκευάζε τὸ τερπνὸν τέλος τοῦ γάμου. Ὅταν δὲ

οἱ θεοὶ σπεύδωσιν, ἢ πράξις ἤδη ἐστὶ ταχέια καὶ οἱ
τρόποι τῆς ἐκτελέσεως σύντομοι· ἐκείνη, ἐκείνη ἢ
ἡμέρα ἐτελείωσε τὰ πάντα· ἐμίγησαν δὲ ἐν τῷ πο-
λυχρύσῳ θαλάμῳ τῆς Διβύας ὅπου περιέπει καλ-
λίστην πόλιν καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἄθλοις κλεινὴν.
Καὶ δὴ ἐν τῇ περικλεεῖ Πυθῶνι αὐτὴν ὁ υἱὸς τοῦ
Καρνειάδου συνέμιξε εὐθαλεῖ τύχῃ· ὅπου νικῆσας
ἀνεκέρυξε τὴν Κυρήνην ἢ εὐφρων δέχεται αὐτὸν,
ὅστις ἀπὸ Δελφῶν ἤγαγε τῇ καλλιγύναικι πα-
τριδι δόξαν ἐπιθυμητήν. Ἄρεται δὲ μεγάλαι ἀεὶ
πολλῶν ἐπαίνων δέονται· τὸ δὲ ἐν μεγάλαις πρά-
ξεσι μετὰ κόσμου λέγειν ὀλίγα, τοῦτο δεῖται
ἀκροάσεως σοφῶν· ἐκάστου δὲ μέτρου ὁμοίως ὁ
καιρὸς ἔχει τὸ κύρος· καὶ Ἰόλαόν ποτε ἔγνωσαν
αἱ Ἐπτάπυλοι Θῆβαι, ὅτι οὐκ ἠτίμασε τὸν και-
ρὸν· ὄν, ἀφ' οὗ τὴν κεφαλὴν τοῦ Εὐρυσθέως ἀκμῆ
φασγάνου ἀπέτεμε, ἔκρυψαν ὑπὸ τὴν γῆν ἐν τῷ
τάφῳ τοῦ Διφρηλάτου Ἀμφιτρούωνος, ἔνθα ἔκειτο
ὁ προπάτωρ αὐτοῦ, ὁ ξένος τῶν Σπαρτῶν, μετοι-
κῆσας εἰς τὰς ἀγυῖας τῶν Καδμείων ἐν αἷς ἢ
περίφρων Ἀλκμήνη μιγείσα αὐτῷ καὶ Διὶ ἔτεκεν
ἐν μιᾷ ὠδίνι τὸ κρατοῦν ἐν ταῖς μάχαις σθένος
τῶν διδύμων υἱῶν· κωφὸς τίς ἐστὶν ἐκεῖνος, ὅστις
οὐκ ἐπαινεῖ τὸν Ἡρακλέα, οὐδὲ ἔχει ἀεὶ ἐν τῇ
μνήμῃ τὰ Διρκαῖα ὕδατα, ἃ ἔθρεψαν αὐτὸν καὶ
Ἴφικλέα. Τούτους δὲ ἐγὼ θὰ ἐγκωμιάσω, οἷς εὐ-
χηθεὶς τέλειόν τι ἀγαθὸν ἔπαθον σύμφωνα τῇ εὐχῇ·
εἴθε μὴ ἐγκαταλίποι με τὸ λαμπρὸν φέγγος τῶν
Χαρίτων, αἱ τοὺς κελάδους τερπνοὺς ποιοῦσιν·

διότι βεβαιῶ, ὅτι ἐν τε Αἰγύπτῳ καὶ τρίς ἐν τῷ
 λόφῳ τοῦ Νείσου ὁ Τελεσικράτης εὐκλείξει ταύτην
 τὴν πόλιν, ἔργῳ φυγῶν τὴν σωπητλήν ἀμηχανίαν
 διότι περ εἴ τις τῶν ἀσπῶν ἐστὶ φίλος, ἢ εἴ τις ἐστὶν
 ἐναντίος, τό γε κοινὸν ἀγαθὸν ἄς μὴ κρύπτῃ βλά-
 πτων τὸ ῥητὸν τοῦ θαλασσίου γέροντος· διότι ἐκεί-
 νος εἶπε καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀγαθὰ ἐργαζόμενον νὰ
 ἐπαινώμεν μετὰ πάσης προθυμίας καὶ μετὰ παν-
 τὸς τοῦ δικαίου. Πλείστα σε εἶδον αἱ γυναῖκες νι-
 κήσαντα καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὰς τεταγμένας ὥρας
 τελουμέναις ἑορταῖς τῆς Παλλάδος ἄφωνοι δὲ, ὡς
 ἔτυχεν ἐκάστη, ἠὔχοντο αἱ μὲν παρθένοι νὰ ἦσαι,
 ὦ Τελεσίκρατες, σύζυγος, αἱ δὲ ἔγγαμοι νὰ ἦσαι
 υἱὸς, καὶ ἐν τοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς
 ἄθλοις, καὶ ἐν τοῖς τῆς βαθυκόλπου Γῆς, καὶ ἐν
 πᾶσι τοῖς ἐπιχωρίοις. Παρ' ἐμοῦ δὲ αὐτοῦ αὐτὸς,
 ἵνα θεραπεύσω τὴν δίψαν τοῦ ἄδειν, ἀπαιτῶ χρῆος
 νὰ ἀνεγείρω πάλιν καὶ τῶν παλαιῶν σῶν προ-
 γόνων τὴν δόξαν· οἱοὶ διὰ Λίβυσσαν γυναῖκα ἔβη-
 σαν εἰς Ἴρασσα πόλιν μνηστῆρες τῆς ἀγλαῆς
 καλλικόμου κόρης τοῦ Ἄνταιου. Ταύτην μάλα
 πολλοὶ ἀριστεῖς ἀνδρῶν ὁμοφύλων ἐζήτησαν, πολλοὶ
 δὲ καὶ ξένων· ἐπεὶ τὸ εἶδος αὐτῆς ἦν ἀξιοθέατον·
 ἤθελον δὲ νὰ δρέψωνται τὸν ἀνθήσαντα καρπὸν
 τῆς χρυσοστεφάνου ἠβῆς. Ὁ δὲ πατήρ θέλων νὰ
 παρασκευάσῃ τῇ θυγατρὶ γάμον κλεινότερον, ἤκου-
 σε, πῶς τάχιστα ποτε Δαναὸς ἐν Ἄργει εὔρε
 ταῖς τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοις γάμον πρὶν
 νὰ ἔλθῃ ἢ μεσημβρία· διότι ἅπαντα τὸν χορὸν

τῶν θυγατέρων εὐθύς ἐν τῷ τέρματι τοῦ σταδίου ἔστησεν ἐκέλευσε δὲ πάντας τοὺς ἐλθόντας μνηστῆρας νὰ λάβῃ ἕκαστος, ἣν ἂν βούληται, ὡς βραβεῖον ταχυτήτος ποδῶν. Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ Λίβυς ἤρμοξε τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ νυμφίον ἄνδρα· στολίσας μὲν αὐτὴν ἔστησε πλησίον τῆς γραμμῆς, ὥστε νὰ ἦναι τὸ ἄκρον τέλος τοῦ δρόμου· εἶπε δὲ ἐν μέσῳ αὐτῶν (σταθεις) νὰ λάβῃ αὐτὴν σύζυγον, ὅς ἂν πρῶτος δραμῶν ἀφῆται τῶν πέπλων αὐτῆς. Τότε ὁ Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ τὸν ταχὺν δρόμον ἦνυσε, λαβὼν τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ἐκ τῆς χειρὸς τὴν περικλεᾶ παρθένον, ἤγειν αὐτὴν διὰ τοῦ ὄμιλου τῶν ἵππικῶν Νομάδων· ἐκεῖνοι δὲ πολλὰ φύλλα καὶ στεφάνους ἐπέβριπτον αὐτῇ· πολλὰ δὲ καὶ πρότερον ἐδέξατο πτερὰ νικῶν.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ Ι΄.

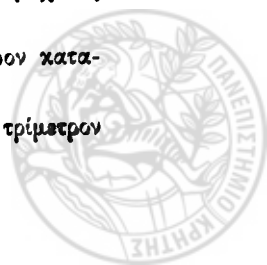
Ι Π Π Ο Κ Λ Ε Α ι Θ Ε Σ Σ Α Λ Ω ι ΔΙΑΓΛΟΔΡΟΜΩ.

—*—

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα.

- Κώλον 1. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Φερεκράτειον τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς.
- ” 2. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Ἐν τῷ ἀντιστοιχοῦντι κώλῳ τῆς ἀ. ἀντιστροφῆς ὁ δεῦτερος ποῦς τῆς πρώτης συζυγίας ἀντὶ ἰάμβου σπονδαῖος.
- ” 3. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- ” 4. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
- ” 5. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Φερεκράτειον ἤτοι ἀντισπαστικὸν ἐφθημιμερές. Ἡ πρώτη διποδία ἐστὶ καὶ τέταρτος ἐπίτερος ὡς ἐν στ. 61.
- ” 6. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀλλὰ ἀντὶ νὰ προηγήται ἡ τροχαϊκὴ συζυγία ἔπεται.
- ” 7. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- ” 8. $\underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} | \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}} \underline{\text{—}}$ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον

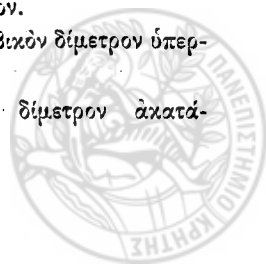

- Κῶλον 8. βραχυκατάληκτον τῆς δευτέρας συζυγίας μεταβληθείσης εἰς τροχαϊκὴν.
- " 9. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Δακτυλικὸν Αἰολικὸν τετράμετρον. Τὸ ἀνκιστοχοῦν κῶλον τῆς ἀντιστροφ. α. καὶ στροφῆς τετάρτης ἀντὶ δακτύλου ἔχει τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχον· τῶν δὲ λαιπῶν στραφ. καὶ ἀντιστροφῶν τὰ ἀντιστοιχοῦντα κῶλά εἰσι καθαρὰ Αἰολικά.
- " 10. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς Ἐπφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπφδὸς ἐκ κῶλων ὀκτώ.

- Κῶλον 1. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Πενθημιμερές ἰαμβικόν.
- " 2. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον. Ἡ τρίτη συζυγία ἐστὶ καθαρὰ Ἴωνικὴ ἀπ' ἐλάσσονος· ταύτης προηγείται ἡ δευτέρα τροχαϊκὴ ἐπτάσημος οὔσα πλὴν τοῦ κῶλου τῆς πρώτης ἐπφδοῦ, ἐν ᾧ ἡ αὐτὴ συζυγία ἐστὶν ἐξάσημος· ἡ πρώτη συζυγία ἀντὶ παίωνος τρίτου ἐστὶ δεύτερος, πλὴν τοῦ κῶλου τῆς τρίτης ἐπφδοῦ, ὅπου ἡ πρώτη διποδία ἐστὶν Ἴωνικὸς ἀπὸ μειζονος.
- " 3. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Δίμετρον ἰαμβικὸν καταληκτικόν.
- " 4. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 5. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 6. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 7. $\equiv \equiv \equiv \equiv \equiv \equiv$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Κῶλον 8. $\pm - \pm | \pm - \pm$ Παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον
ἐκ ποδῶν κρητικῶν τελούμενον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἄρχεται τοῦ προομίου ἀπὸ τῆς πατρὸς τοῦ νικηφόρου παραβάλλον αὐτὴν κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν πρὸς τὴν Σπάρτην, ἐπιφέρων λόγον τὸ ὅτι ἀμφότεραι ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἡρακλέους βασιλεύονται (στ. 1-4). Ἐντεῦθεν μεταβάς εἰς τὸν νικηφόρον ἀποδίδωαι τὸ αἴτιον τῆς νίκης εἰς τε τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος εὐνοίαν καὶ εἰς τὸ συγγενὲς ἔμφυτον αὐτοῦ, καθ' ὃ ἠκολούθησε τὰ ἔχνη τοῦ αὐτοῦ πατρὸς (ἀπὸ στ. 5-20). Ἐκτίθησι τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθῶνι νίκας τοῦ πατρὸς (ἀπὸ στ. 21-25). Εὐχεται ὑπὲρ τοῦ εὐτυχεῖν ἀδιακόπως ἀμφοτέρους τὸν τε νικητὴν καὶ τὸν πατέρα (ἀπὸ στ. 26-41). Ἐντεῦθεν ἐπανέρχεται εἰς τὸ γένος τῶν Ἡρακλειδῶν ἐπαινῶν τοὺς ἀρχηγέτας τοῦ γένους, δηλονότι τὸν Περσέα καὶ Ἡρακλέα (στ. 42). καὶ πρῶτον λέγει μέχρι τίνος μέρους τῆς γῆς ἀφικόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἔγνω τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ (ἀπὸ στ. 43-45). Εἶτα δὲ διηγεῖται τὴν εἰς Ὑπερβορείους ἀφίξιν καὶ τὴν σὺν αὐτοῖς εὐωχίαν τοῦ Περσέως ἐν ᾗ λαμβάνει ἀφορμὴν νᾶ περιγράψῃ καὶ τὰ ἄξια λόγου ἔθιμα τῶν Ὑπερβορείων (ἀπὸ στ. 46-71). Εἶτα περιγράφει καὶ τὸ ἕτερον ἄθλον τοῦ Περσέως, τὴν Γοργοφονίαν (ἀπὸ

στ. 71-78). Ἐντεῦθεν (διὰ τῶν στ. 79-84). μεταβαίνει πάλιν εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ νικηφόρου (ἀπὸ στ. 85-98). Ἐπαινεῖ τὸν Θώρακα, ἓνα τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες Ἀλευάδαι ὄντες ἦσαν κληρονομικοὶ βασιλεῖς ἢ ἄρχοντες τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως τοῦ νικηφόρου· ὅστις φίλος γνήσιος ὢν τοῦ ποιητοῦ συνέστησε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτὸν (ἀπὸ στ. 99-106). Ἐπαινεῖ καὶ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Θώρακος ὡς ἀγαθοὺς ἄνδρας· διότι φυλάσσουν ἀκριβῶς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ νόμους, καὶ διότι αὐτοὶ εἰσὶν αἴτιοι νὰ ἀνθῆ ἐνδόξως τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως, ἣν κυβερνῶσιν (ἀπὸ στ. 107 μέχρι τέλους).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

« Ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλεως δὲ Πελειναίου· ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα· δοκεῖ δὲ ἡ ῥῆδι μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι· Ἰπποκλεῖ· δέον γὰρ Ἰπποκλέα, τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἰπποκλέας, ὡς αὐτὸς (στ. 8. 88.) ὁ Πίνδαρος δηλοῖ. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὐ οὐκ ἐμνήσθη, ἴσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβών. Ἐνίκησε δὲ οβ, καὶ ογ. Ὀλυμπιάδα. Τὴν δὲ Λακεδαίμονα νῦν παρείληπεν, ὡς καὶ αὐτὸς δηλοῖ, ὅτι ἀμφοτέρω τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐβασίλευστο» Π. Σ. Ἡ εἰκοστὴ δευτέρα Πυθιάς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 69. 3. Ὀλυμπιάδος. Ὅθεν αἱ δύο τελευταῖαι νῖκαι, ἅς ἀναφέρει ὁ Π. Σ. ἐγένοντο ἢ μὲν δύο σχεδὸν Ὀλυμπιάδας ὀσπερον, ἢ δὲ τρεῖς. Ὅρθως ὁ Π. Σ. οὐ παραδέχεται τὴν γραφὴν Ἰπποκλεῖ· καίτοι τὸ ὄνομα λαμβάνει

τοὺς σχηματισμοὺς Ἰπποκλέας, Ἰπποκλέης,
 Ἰπποκλής. Ἡ πομπή ἢ ὁ κῶμος, ἐν ᾧ ἄδεται ὁ
 ὕμνος οὗτος τελεῖται ἐν Πελειναίῳ, πόλει τοῦ νικη-
 φόρου (ᾧρα στ. 7-10). Ὁ Πίνδαρος ἐγεννήθη, ὡς ἀνα-
 φέρουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν ἐε.' Ὀλυμπιάδα. Τὴν δὲ πα-
 ρούσαν ᾠδὴν ἐποίησε τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐθ.' Ὀλυμ-
 πιάδος, ἄρα ἄγων τὸ 22.ον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας·
 διὰ τοῦτο ἄρα καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ προοιμίου γίνεται κατὰ
 τρόπον ἀσυνήθην τῷ ποιητῇ· διὰ τοῦτο φαίνεται ἐν τῇ
 ᾠδῇ ζωηροτάτη φαντασία, ἐν ᾧ ἡ κρίσις καὶ ἡ τέχνη
 καὶ τὸ ὕφος τοῦ λόγου οὐκ ἔστιν ἕττονα τῶν λοιπῶν ᾠ-
 δῶν τῶν πεποιημένων ἐν ἡλικίᾳ ἤδη καθεστηκυῖα.

Σ. α. Κ. υ.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαιμόν

Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρός

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός

Ἄριστομάχου γένος Ἑρακλέος βασιλεύει.

Τί; κομπέω παρά καιρόν;

5

— Στ. 1-4. Ὀλβία . . . βασιλεύει] «ὡ εὐδαιμονεστάτη Λακεδαιμόνων καὶ μακαρία Θεσσαλία· ἐν γὰρ ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός πατρός τοῦ γενναίου Ἑρακλέους τὸ γένος βασιλεύει· τὸ δὲ ἄριστομάχου ἐπιθετικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας» Π. Σ. Ὁ Heynius ἀποδέχεται τὸ ἄριστομάχου ὡς κύριον ὄνομα γράφων Ἄριστομάχου, μετὰ ἄλφ Α καὶ ἑννοῶν τὸν ἕκγονον τοῦ Ἰλλου, τὸν πατέρα Τεμένου, Κρεσφόντου καὶ Ἄριστοδήμου. Ἄλλ' ὅτι μὲν οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης κατάγονται ἐκ τοῦ Ἄριστοδήμου τοῦ Ἄριστομάχου, γνωστόν· ὅτι δὲ καὶ οἱ τότε βασιλεῖς τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων κατήγοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἄριστοδήμου, τοῦτο εἶ ἦν ἀληθές ἢ καὶ πιθανόν, ἤθελον γινώσκῃ οἱ Π. Σ. Ὅθεν μέχρις ἂν ἀποδειχθῇ ἀληθὴς ἡ γνώμη τοῦ Heynii, ἅς πειθώμεθα τοῖς Π. Σ. Ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἑννοίαν ἔχει κάλλιστα νὰ ἀποδεξώμεθα τὸ ἄριστομάχου ἐπιθετικῶς· διότι ἄριστα ἀρμόζει τὸ ἐπίθετον τοῦτο παντὶ τῷ γένει τοῦ Ἑρακλέους· διότι ἐν τοῖς ἐπαίνοις, οὗς ὁ ποιητὴς ἀπὸ στ. 42. κ. ἔξῃς ποιεῖ, οὐδὲν λέγει ἰδίᾳ περὶ τοῦ Ἄριστομάχου, καίτοι ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, εἰ ἡ γνώμη τοῦ Heynii ὀρθὴ ἦν. — πατρός . . . βασιλεύει] ταῦτα οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ ἢ περιγραφή τῆς ἀπλῆς ταύτης ἑννοίας «ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χώραις βασιλεύουσιν Ἑρακλεΐδαι»·

λέγει δὲ ταῦτα ὁ ποιητὴς οὐ μόνον πρὸς ἔπαινον τοῦ νικηφόρου ὡς ἔχοντος πατρίδα βασιλευομένην ὑπὸ Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔπαινον ἄμεσον αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου· διότι ὡς φαίνεται καὶ αὐτὸς ἀνήκεν εἰς τὸ γένος τῶν Ἀλεαδῶν.

— Στ. 5. Τι; . . . καιρὸν;] Ἐνταῦθα ἡ συνέχεια τῶν ἐννοιῶν ἦν νὰ ἔρβη εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ἀλλὰ ἰδὼν, ὅτι οὕτω καιρὸς ἐστὶν ἐνταῦθα τῆς τοιοῦτων ἐπαίνων διηγήσεως, ἄριστα καὶ ποιητικώτατα διακόπτων τὴν συνέχειαν, λέγει τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἤτοι «διὰ τί ἄδω τοὺς Ἡρακλειδῶν νῦν, ἐν ᾧ ἔτι οὐκ ἔστι καιρὸς». Ἡ διακοπὴ αὕτη τελευτᾷ μέχρι τοῦ στ. 41 (στ ε φ ἄ ν ω ν Π υ θ ῖ ω ν). Ἀπὸ δὲ τοῦ στ. 42. Ὁ χάλκεος οὐρανὸς ἐπανέρχεται ἀρμοδίως καὶ προσηκόντως, ὅθεν ἤρξατο, ἤτοι εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους τοῦ Ἡρακλέους. Ὁ δὲ τρόπος, καθ' ὃν διακόπεται ὁ ποιητὴς τὸν λόγον καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, ἔχει οὕτως ἐν πεζῷ καὶ σοντάμφ λόγῳ. «Ἀλλὰ διὰ τί ἤρξάμην ἀπὸ τῶν ἐπαίνων τοῦ γένους τοῦ Ἡρακλέους; πρέπει πρῶτον τὸν Ἴπποκλέα νὰ ὑμνήσω καὶ οὕτω νὰ ἔλθω εἰς τὸ γένος τοῦ Ἡρακλέους, ᾧ προσήκει ὁ νικητὴς, (ἀπὸ στ. 5-10)» Ἐντεῦθεν ἄδει τὸν Ἴπποκλέαν μέχρι τοῦ στ. 41. «Ὁ Ἴπποκλέας νῦν πρῶτον ἤρξατο τῶν ἱερῶν ἄθλων, καὶ ἐν Πυθῶνι ἐκηρύχθη ὑπατος τῶν παιδῶν· ἀκολουθεῖ δὲ εἰς τὴν δόξαν τοῖς ἔχουσι τοῦ πατρὸς Φρικία. Εὐδαίμων δὲ ἐστὶ καὶ ὑμνητὸς ὁ Φρικίας, ὅτι καὶ αὐτὸς τὰ μέγιστα ἐπὶ ταῖς νίκαις βραβεῖα ἔλαβε, καὶ τὸν οἶόν ζῶν εἶδε Πυθῶνι στεφάνων τοχόντα». Ἐντεῦθεν ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας καὶ δόξης τῶν δύο τούτων (τοῦ Φρικία καὶ τοῦ οἴου) μεταβαίνει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ δόξαν παντὸς τοῦ γένους τοῦ Ἡρακλέους· καὶ οὕτω ἐπανέρχεται ὅθεν ἤρξατο «ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὕτω ἀμβατὸς αὐτοῖς (τῷ Φρικία καὶ τῷ Ἴπποκλέα καὶ ἅπασιν τοῖς προσηκουσὶ τῷ γένει τοῦ Ἡρακλέους) κ. τ. λ.».

Ἄλλά με Πυθῶ τε καὶ τὸ
 Πελοποννησίον ἀπύσει
 Ἄλεῦα τε παῖδες, Ἴπποκλέα
 θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
 Ἄνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

10

Ἄ. α'. Κ. υ.

Γεόεται γὰρ ἀέθλων
 Στρατῶ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-
 νάσιος αὐτὸν μυχὸς

— Στ. 5-10. Τί; κομπέω . . . κλυτὰν ὄπα] «διὰ
 τί κομπάζω ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς Θεσσαλίας καὶ διηγοῦμαι
 τοὺς ἐπαινους τοῦ γένους τοῦ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους ὡς ἐξ αὐ-
 τοῦ καταγομένων τῶν βασιλέων αὐτῆς, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι
 καιρὸς; Ἡ Πυθῶ καὶ τὸ Πελοποννησίον καὶ οἱ παῖδες τοῦ
 Ἄλεῦα με κράζουσι νὰ ὑμνήσω πρότερον τὸν Ἴπποκλέαν,
 ὅστις νικήσας ἐν Πυθῶνι ἐγένετο αἴτιος τοῦ ὕμνου. Τοῦ-
 τον λοιπὸν πρότερον θὰ ἐπαινέσω». Ἀρξάμενος τοῦ προ-
 οιομίου, παρὰ τὸ πρέπον ἴσως, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἐπαινοῦ τοῦ
 γένους τοῦ Ἡρακλέους, διακόπτει τὸν λόγον διὰ τῆς ἐ-
 ρωτήσεως, ἵνα ἐτέραν ἀρχὴν ἀρξάμενος ἐπανέλθῃ ἀρμο-
 δίως εἰς τὸ προκείμενον. — Ἄλλά με Πυθῶ] Ἡ ἀντί-
 θεσις τοῦ ἀλλὰ ἐφαίνετο ἂν σαφεστέρα, εἰ ἐτίθετο ἐν τῇ
 προηγηθείσῃ ἐρωτήσῃ οὕτως. «Ἄλλά τί κομπέω παρὰ
 καιρὸν». Ἐτέθη λοιπὸν ἐνταῦθα ἡ λέξις ὑπερβατῶς. —
 Πυθῶ με ἀπύσει] «ἢ ἐν Πυθῶνι νίκη τοῦ Ἴπποκλέα με
 προσκαλεῖ». — καὶ τὸ Πελοποννησίον] «καὶ τὸ Πελοποννησίον,
 ὅπερ ἐστὶν ἡ πατρίς τοῦ νικητοῦ, με προσκαλεῖ». Ἦν
 δὲ τὸ Πελοποννησίον πόλις ὀχυρὰ ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Ἐπει-
 αιώτιδος χώρας ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἐπὶ Στρά-
 βωνος (Στραβ. Θ. 437. 438). Στέφανος δὲ ὁ Βοζάντιος
 λέγει «Πέλινα, πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκλη-
 ται ἀπὸ Πελίνου τοῦ Οἰχάλειος». — Ἄλεῦα τε παῖδες]

κυρίως «οἱ ἐν τῇ πόλει τοῦ Πελοποννησίου Ἀλευάδαι, ὁ Θώραξ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ (ὄρα τὰ σεσημειωμένα εἰς στ. 91. καὶ 107. κ. ἐξῆς.) συνεκδοχικῶς δὲ ἴσως ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ Πελοποννησίου. Ἔθηκε δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ποιητής, ἵνα δείξη, ὅτι καὶ ὁ νικηφόρος ἦν Ἀλευάδης. — Ἰπποκλέα . . . ὅπα] «θέλοντες νὰ ἀγάγω τῷ Ἰπποκλέᾳ ῥῶδην κλυτὴν ὑπὸ χοροῦ ἐξ ἀνδρῶν ἄδομένην ἐν κώμῳ, καὶ νὰ προσοιμιάσωμαι ἐξ αὐτῆς τῆς νίκης καὶ τοῦ Ἰπποκλέα καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ γένους». Τὰ τελευταῖα ταῦτα παραλείπει ὁ ποιητής τῷ ἀναγνώστῃ, ἵνα αὐτὸς ἐκ τῆς ἐννοίας ἀναπληρώσῃ. Ἐκ τούτων καταφαίνεται, ὅτι ἡ ῥῶδη αὕτη ἐστὶ προσδιωρισμένη, ἵνα ἀσθῆ ἔν κώμῳ ἢ πομπῇ τελεσθησομένη ἐν Πελοποννησίῳ. — ἀγαγεῖν Ἰπποκλέα] ἐμὲ ἀγαγεῖν Ἰπποκλέα. — ὅπα ἀνδρῶν ἐπιχωμίαν] «φωνὴν ἀνδρῶν (ῥῶδην ὑπὸ χοροῦ ἐξ ἀνδρῶν ἄδομένην) ἐπιχωμίαν (εἰς κώμον προσδιωρισμένην)». — ἀνδρῶν] χορευτῶν.

— Στ. 11. γεύεται κ. λ.] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῶν ἰδίων ἐπαίνων τοῦ Ἰπποκλέα «καὶ γὰρ γεύεται καὶ μεταλαμβάνει ἐπιδόξων ἄθλων νικηφόρος γεγονώς· ὡς νεωστὶ δὲ κατιόντος εἰς τοὺς ἀγῶνας ταυτὰ φησιν». Π. Σ. «Γεύεται γὰρ, φησί, τῶν ἀέθλων, τουτέστι νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἀγῶνα εἰσῆλθεν». Σχ. Πάτρμ.

— Στ. 12-14. Στρατῶ . . . ἀνέειπεν] ὁ νοῦς. «ἡ δὲ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων διακάσσα ἐκέλευσε νὰ ἀνκηρυχθῆ ὁ Ἰπποκλέας ἐν τῷ Παρνασσίῳ μυχῷ, ἥτοι ἐν Ποθῶνι, ὕπατος τῶν διαυλοδρόμων παιδίων, ἥτοι νικητής». — στρατῶ Ἀμφικτυόνων] οἱ Π. Σ. ἐρμηγεύουσιν ἐν τῷ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ περιοίκων ὄχλῳ καὶ συνόδῳ· ἀλλὰ κραιττον, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Heynius· «(ἐν) στρατῷ Ἀμφικτυόνων, ἀντί, ἐν συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων». Τὸ δὲ Ἀμφικτυόνων ἐκληπτέον ἐν τῇ συνήθει σημασίᾳ· ἥτοι «τῶν Ἀμφικτυ-

Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.

Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ- 15

πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνόντος, ἀῤξεται,

Ὁ μὲν που τεοῖσι μῆδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-

κεν ἔχγεσιν πατρὸς 20

Ἐ. ἀ. Κ. η'.

Οὐλομπιονίκα

Δίς ἐν πολεμαδόκαις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-
ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν

όνων, οἱ ἐδίκαζον περὶ τῆς νίκης τῶν ἐν Δελφοῖς ἀγωνι-
ζομένων». — στρατῷ Ἀμφικτυόνων ὁ Παρνασσίος μω-
χός] ἐναλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ «στρατὸς Ἀμφικτυόνων ἐν τῷ
Παρνασσίῳ μωχῷ». — Διαυλοδρομᾶν] «ἀπὸ τῆς εὐθείας,
διαυλοδρόμης, οἱ διαυλοδρόμαι, τῶν διαυλοδρομῶν καὶ
τροπῇ Δωρικῇ, διαυλοδρομᾶν καὶ περισπαστέον, ἐν' ἣ
τῶν διαυλοδρομῶν. Παρνασσίος δὲ μωχός ἢ Πυθῶ» Π.
Σ. — ἀνέειπεν] ἤτοι, ἐκέλευσεν ἀνείπειν (νὰ ἀνείπη
αὐτὸν ὁ κήρυξ).

— Στ. 15-25. Ἄπολλον . . . Φρικίαν] «ὦ Ἄ-
πολλον, ἣ τε ἀρχή, ὧν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὸ
τέλος τότε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἀποβαίνουσιν ἡδέα,
ὅταν θεὸς συμπράττη· καὶ Ἴπποκλέας ἄρα τῇ σῇ συμ-
πράξει εὐδοκίμως καὶ ἡδέως ἐποιήσατο τὴν ἀρχὴν ταύ-
την τῶν ἀγῶνων, νικήσας δίαυλον· παρώρμησε δὲ αὐτὸν
νὰ ποιήσῃ τὸν δίαυλον ἀρχὴν τῶν περὶ τάχους ποδῶν
ἀγῶνων αὐτῇ ἢ φύσιν· διότι καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φρικίας
ἐν ταῖς σταδιοδρομίαις ἠγωνίζετο καὶ ἐνίκησε δις ἐν Ὀ-
λυμπίᾳ καὶ ἅπαξ ἐν Πυθῶνι». Ταῦτ' ἀλεγει περὶ τῆς

ἀρχῆς τῶν ἀγώνων, ἣν ἐποίησατο ὁ Ἴπποκλέας· περὶ δὲ τῆς ἐν εὐτυχίᾳ ἐξακολουθήσεως καὶ τοῦ αἰσίου τέλους αὐτῶν εὐχεται ἐν τοῖς ἐπομένοις. — ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε] ἡ γενικὴ ἀνθρώπων ἐστίν, ὡς λέγουσιν, ὑποκειμενικὴ, σημαίνουσα τὸ ὑποκείμενον, ὃ ἄρχεται καὶ τελευτᾷ· ἡ δὲ γενικὴ ἡ σημαίνουσα τίνος οἱ ἄνθρωποι ἄρχονται καὶ τί τελευτῶσιν· ἐννοεῖται ἐκ τῆς ἐννοίας· δηλονότι «τῶν ἑαυτῶν πράξεων». — Ὁ μὲν που . . . ἔπραξε] «ὁ δὲ Ἴπποκλέας ταῖς σαῖς βουλήσεσιν, ὃ Ἄπολλον, ἐνίκησε καὶ τὴν νίκην διεπράξατο». Π. Σ. Ἐπειδὴ προστάτης τῶν ἐν Πυθῶνι ἀγώνων ἐστίν ὁ Ἄπολλων· διὰ τοῦτο λέγει τεοῖσιν, Ἄπολλον, μῆδεσιν. — τοῦτ' ἔπραξε] «ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀγώνων γλυκεῖαν». — τὸ δὲ συγγενές . . . πατρός] «τὴν μὲν ἀρχὴν τῶν ἀγώνων ἡ σὴ, ὃ Ἄπολλον, ἀρωγὴν ἐποίησε γλυκεῖαν, τὸ δὲ νὰ ἀκολουθήσῃ τοῖς ἔχνεσι τοῦ πατρός, ἦτοι νὰ ἐπιδεικνύῃ ἐν τοῖς ἱερούς ἀγῶσι δύναμιν καὶ τάχος παδῶν, τοῦτο ἐποίησεν ἡ φύσις, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους (ὡς λέγει ὁ Π. Σ.) αὐτοῦ ἔμφυτον». — τὸ συγγενές ἐμβέβακεν] ὁ Π. Σ. θεωρεῖ τὸ συγγενές ὑποκείμενον· τὸ δὲ ἐμβέβακεν νομίζει ἴσον τῷ «πεποίηκεν (αὐτόν) ἐπιβῆναι». Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐμβέβακεν οὐδέτερον· ἦτοι, ὁ Ἴπποκλέας ἐμβέβακε διὰ, ἢ κατὰ τὸ συγγενές. — Οὐλυμπιονίκα] Δωρικῶς ἀντὶ Ὀλομπιονίκοιο. — δῖς . . . ὄπλοισιν] «δῖς ἐνίκησεν ὁ Φρικίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἴπποκλέα· τὴν δὲ ὄπλιτης (ὄπλιτοδρομῶν)· διὸ φησὶν ἐν πολεμαδόχοις Ἄρεως ὄπλοισι· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὄπλιτοδρόμος καὶ οὗτος διαυλοδρόμος» Π. Σ. Ὅθεν καλῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς ἐμβέβακεν ἔχνεσιν πατρός. — θῆκε . . . Φρικίαν] «τὸν Φρικίαν καὶ Ὀλυμπιονίκην ὄντα ὁ ὑπὸ τὴν βαθυλείμωνα πέτραν τῆς Κιβύρας ἀγῶν, τουτέστιν ὁ Πυθικός, κρατησίποδα ἐποίησε· διὰ τούτου δὲ σημαίνει, ὅτι Ὀλυμπιονίκης ὢν ἐγένετο καὶ Πυθιονί-

Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν. 25
 Ὕσποιο μοῖρα καὶ ὕστέραισιν
 Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα
 Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν.

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
 Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, 30
 Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
 Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν· θεὸς εἶη
 Ἀπήμων κέαρ· εὐδαί-

μων δὲ καὶ ὕμνητὸς οὗτος

Ἀγῆρ γίγνεται σοφοῖς, 35
 Ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ
 Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη
 Τόλμα τε καὶ σθένει,

Ἄ. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζῶων ἔτι νεαρὸν
 Κατ' αἶσαν οἶον ἴδη τυχόν- 40
 τα στεφάνων Πυθίων.

Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐπω ἀμβατὸς αὐτοῖς.

κῆς» Π. Σ. — βαθυλείμωνα ὑπὸ πέτραν] καλεῖ οὕτως
 ἢ τὸν Παρνασσόν, ὑφ' ὃν ἐτελεῖτο ὁ τῆς Κιβύρας ἀγών,
 ἢ τὸν Κρισαῖον λόφον, περὶ οὗ ὄρα Πυθ. Ε.' 49.

— Στ. 26-33. Ὕσποιο . . . ἀπήμων κέαρ] Ἐν
 τοῖς ἡγουμένοις εἰπὼν, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν ἀγώνων τοῦ
 Ἴπποκλέα ἐγένετο γλυκεῖα τῇ συνάρσει τοῦ Ἀπόλλωνος,
 νῶν εὐχεταὶ μέχρι τέλους νὰ ὑπάρχη αὐτῷ ἢ αὐτῇ
 εὐτοχία, οἷα καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἦτοί αἰεὶ ἀγωνιζόμενος νὰ
 νικᾷ. — καὶ ὕστέραισιν ἐν ἀμέραις] «ὥσπερ ἐν ἀρχῇ
 τῶν ἀγώνων οὕτω καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις, ἦτοί ἐν

τῷ μέλλοντι μέχρι τέλους». — Ἀγάνωρα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν] «ὥστε νὰ ἀνθῆ αὐτῷ δόξα ἐπὶ νίκαις». Ἀγάνωρ πλοῦτος σημαίνει κατὰ προσωποποιῆσαν «πλοῦτον, ὅστις δὲν καταδέχεται νὰ ἀναλίσκηται εἰς μικρὰ καὶ οὐτιδανὰ, ἀλλὰ εἰς ἔργα φιλοτιμίας, οἷά εἰσιν οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες, οἱ ὑπὲρ πατρίδος πόλεμοι καὶ τοιαῦτα» ἔγχοι ὁ ἐπὶ δόξῃ ἀναλισκόμενος. — σφίσιν] ἔσποιοτο σφίσιν, ὥστε ἀνθεῖν σφίσιν. Ἐφη δὲ σφίσιν (τῷ πατρὶ Φρικία καὶ τῷ υἱῷ Ἴπποκλέα) ἀντὶ αὐτῷ (τῷ Ἴπποκλέα) πρῶτον, διότι ἐμνήσατο ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἀμφοτέρων· δεύτερον, διότι ἡ εὐτυχία τοῦ υἱοῦ ἐστὶν καὶ τῷ πατρὶ εὐτυχία· τρίτον, διότι βούλεται ἐν τοῖς ἐπαίνοις τοῦ υἱοῦ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τοὺς ἐπαίνους τοῦ πατρός. — τῶν . . . τερπνῶν] ἐν Ἑλλάδι τερπνά εἰσιν αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι νίκαι. — οὐκ ὀλίγαν δόσιν] διότι ἔσχον τέσσαρας νίκας ἀμφότεροι. — μὴ φθονεραῖς . . . ἐπικύρσαιεν] «τῶν δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα καλῶν μετεσχηκότες οὐκ ὀλίγον μὴ ἐναντίας παρατροπαῖς συντόχοιεν παρὰ τῶν θεῶν». Π. Σ. — ἀπήμων κέαρ] ἀβλαβῆς καὶ ἀνόργητος ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ (αὐτῶν) κατορθώμασιν εἴη ὁ θεός». Π. Σ.

— Στ. 34-41. εὐδαίμων δὲ . . . Πυθίων] «εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμνητος παρὰ τοῖς σοφοῖς γίνεται ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἂν πάλη ἦ, ὡς ὁ Φρικίας, δρόμῳ διὰ τόλμης καὶ δυνάμειος αὐτὸς μὲν νικήσας τὰ μέγιστα τῶν ἄθλων λάβῃ, ζῶν δὲ ἴδῃ νεαρὸν ἔτι υἱὸν αἰσίως τυχόντα Πυθίων στεφάνων». — τὰ μέγιστ' ἀέθλων] Καλεῖ τὰ ἄθλα τοῦ Φρικία μέγιστα, ὡς ἐλόντος τὰ δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ.

— Στ. 42-52. Ὁ χάλκεος . . . θεῶν ῥέζοντας] «Εἰς οὐρανὸν εἰσέτι τὸ γένος αὐτῶν οὐκ ἀνέβη· τὰ δὲ ἀγαθὰ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ἀπολαύομεν, ἔγνω καὶ ἀπήλασε μέχρι τοῦ ἐσχάτου πλοῦ, καὶ μέχρι τῶν Ἰπερβορέων διότι ὁ μὲν Ἡρακλῆς ὁ πρόγονος αὐτῶν ἅπαντα τὰ τερ-

Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
 Ἀγλαταῖς ἀπτόμεσθα,
 Περαίνει πρὸς ἑσχατον
 Πλόον· ναυσὶ δ', οὔτε πεζὸς ἰών,
 Εὔροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
 να θαυμαστὰν ὁδόν.

45

πινά, ὅσα μέχρι τῶν ἑσχάτων Ἑρακλείων στηλῶν ὑπάρ-
 χουσιν, ἔγνω καὶ ἀπήλαυσεν· ὁ δὲ Περσεὺς ὁ πρόπαππος
 τοῦ Ἑρακλέους καὶ τοὺς ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις ἀγῶνας
 ἐθεάσατο καὶ συνευωχήθη τούτοις». Αὕτη ἐστὶν ἡ ἔννοια
 τοῦ νεανίσκου Πινδάρου, ἣ παρέχει πράγματα τοῖς ἐρ-
 μηνευταῖς ἕνεκα τῆς ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ αὐτοῖς ἐνυπαρ-
 χούσης περιεκτικῆς σημασίας καὶ ἕνεκα τοῦ καθ' ἐνικὸν
 ἀριθμὸν θεημένου *περαίνει*· παρέχει δὲ μάλιστα πράγ-
 ματα τοῖς ἐρμηνευταῖς τὸ χωρίον διότι οὐ καθορῶσιν,
 ὅτι ἐνταῦθα ἐπανερχεται ἐκεῖ, ὅθεν προουμιάσατο, καὶ
 ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο συνέχεται τοῖς ἐν τοῖς στ. 1-4. —
 ὁ χάλκεος . . . αὐτοῖς] «αὐτὸ τὸ γένος τῶν Ἑρακλει-
 δῶν μόνον εἰς τὸν χάλκεον οὐρανὸν οὐκ ἀνέβησαν εἰσέτι
 ἵνα καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν ἀπολαύσωσιν». Τὴν σημασίαν
 τοῦ οὐπὼ ἐτήρησε μὲν εἰς τῶν Π. Σ. ἀλλὰ τῆς ἔννοιας
 τοῦ ποιητοῦ καὶ αὐτὸς ἀπεπλανήθη· οἱ δὲ λοιποὶ ἐρμη-
 νευταῖ, οὐδ' ἐγὼ γινώσκω, ἐκλαμβάνουσι τὸ οὐπὼ ἀντὶ
 τοῦ οὐκέτι. Ἀποπλανᾷ ἔτι τοὺς ἐρμηνευτὰς καὶ ἡ
 αὐτοῖς· διότι ἡ ἀντωνυμία αὕτη οὐκ ἀναφέρεται μό-
 νον τῷ Φρικίᾳ καὶ τῷ υἱῷ Ἴπποκλέᾳ, ἀλλ' ἅπαντι τῷ
 γένει αὐτῶν. Καὶ ὅτι μὲν ὁ νικηφόρος Ἴπποκλῆς ἀνῆκεν
 εἰς τὸ γένος τῶν Ἀλευαδῶν, οἵτινες ἦσαν Ἑρακλείδαι,
 εἴπομεν ἀνωτέρω. Ὅτι δὲ ἡ αὐτοῖς οὐκ ἀναφέρεται
 μόνον τῷ νικηφόρῳ καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πά-
 σῃ τῇ φυλῇ τῶν Ἀλευαδῶν, καὶ ἐκ τούτου πᾶσι τοῖς
 Ἑρακλείδαις, δῆλον πρῶτον ἐκ τῆς εἰς τὰ τοῦ Περσεῶς

παρεκβάσεως, ἢ ἂν τῷ ὄντι ἄλογος, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. εἴη, εἰ διὰ τοῦ αὐτοῖς, ἐνδοί μόνον τὸν νικηφόρον, ἢ τὸν πατέρα ἢ καὶ ἀμφοτέρους· δευτέρον ἐστὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἐπομένου (στ. 45.) περ αἰνεῖ, ὅπερ ἔθηκεν ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὰ ἡγούμενα ζητῶν τὸ ὑποκείμενον, καὶ εὐρῶν αὐτὸ ἐν ἀρχῇ τῆς ᾠδῆς (ὅπερ ἐστὶ τὸ γένος Ἡρακλέους) κατανοήσῃ, ὅτι ἐπανῆλθεν, ὅθεν ἤρξατο. Ὡς περ λοιπὸν ἀνωτέρω (Στ. 26. κ. ἐξῆς), ὅσα ἤρριμοζε νὰ εἶπῃ μόνον τῷ νικηφόρῳ, ταῦτα ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἔλεξε διὰ τῆς ἀντωνυμίας σφίσειν περὶ ἀμφοτέρων· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ τῶν δύο προσώπων τοῦ Φρικίας καὶ τοῦ υἱοῦ μετήνεγκε διὰ τῆς αὐτοῖς τὸν λόγον εἰς ἅπαν τὸ γένος τῶν Ἡρακλειδῶν. Τὸ δὲ ἀσύνηθες, ὅπερ καταφαίνεται ἐν τῇ νεανικῇ φαντασίᾳ τοῦ τότε εἰκοσαετοῦς ποιητοῦ, ἐστὶν, ὅτι τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν ἀρχὴν θεωρεῖ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ προπάππου αὐτοῦ Περσέως. Ὅθεν ἐνταῦθα διὰ τοῦ αὐτοῖς ἐννοεῖ «τοῖς ἀπὸ τοῦ Περσέως καταγομένοις». — ὅσαις ἀγλαΐαις] ὧν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀρκεῖ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ὑπάρχωσι καὶ οὐχὶ ἐν τῷ οὐρανῷ· «ὅσαις ἀπτόμεθα, ἀντι ὕσων, δοτικῇ ἀντιγενικῆς ἐχρήσατο». Π. Σ. — περαίνει] ταύτας περαίνει «τὸ ἀπὸ Ἡρακλέους γένος» καὶ οὐχὶ, ὡς ἐννοοῦσιν οἱ τε Π. Σ. καὶ οἱ ἄλλοι, «ὁ τοιοῦτος πατήρ, οἷος ἦν ὁ Φρικίας»· διότι ἐν στ. 42 ἔφη αὐτοῖς καὶ οὐχὶ αὐτῷ. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ τὸ ὑποκείμενον ἐκ τοῦ αὐτοῖς κατὰ Σύνεσιν· τὸ δὲ κατὰ σχῆμα Συνέσεως ἐννοούμενον οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ ἢ «τὸ γένος τῶν Ἡρακλειδῶν» ἢ «Περσειδῶν»· τὸ δὲ καθ' ἐνὸς λεγόμενον, κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, λέγεται συνεχδοχικῶς καὶ καθ' ὅλου τοῦ γένους· διότι μόνος ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρανε ἀπάσας τὰς ἀγλαΐας τὰς ὑπαρχούσας ἐν τῇ γῇ μέχρι τοῦ ἐσχατοῦ πλοῦ, μέχρι τῶν Ἡρακλειῶν στηλῶν. — πρὸς ἐσχατον

Ε. β'. Κ. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
 Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθὼν, 50
 Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
 Ἐπιτόσαις θεῶ
 Ῥέζοντας ὦν θαλίαις ἔμπεδον
 Εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων

πλέον] «μέχρις ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς γῆς, οὐ πέραν ἢ θάλασσα οὐκ ἔτι πλευστή ἐστιν». Πρόσεχε δὲ μὴ ἐκλάβης ταῦτα μεταφορικῶς λεγόμενα, ὡς νομίζουσιν αἱ τε Π. Σ. καὶ οἱ λοιποί. Ἴδου πῶς ἐκλαμβάνουσι κοινῶς ταῦτα. «Τῶν ἀνθρωπίνων καλῶν τὸ πέρας καὶ τὸ τέλος ἔχει ὁ τὴν τοιαύτην εὐδαιμονίαν εὐτυχήσας, τὸ καὶ αὐτὸν νικῆσαι καὶ τὸν υἱὸν ἰδεῖν νικῆσαντα». Π. Σ. — ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν] Ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφ ἔφη, μέχρι τίνος ἄκρου τῆς γῆς διὰ τοῦ Ἡρακλέους ἀπήλαυσε τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν τὸ γένος, εἰς ὃ ἀνῆκει ὁ νικηφόρος· ἐν δὲ τοῖς ἐπομένοις θά εἴπη μέχρι τίνος ἑτέρου ἄκρου ἀπήλαυσε τῶν γηίνων τέρψεων διὰ τοῦ Περσεὺς τὸ αὐτὸ γένος. — ναυσὶ δ' . . . ποτε Περσεὺς] «οὔτε κατὰ θάλασσαν οὔτε κατὰ γῆν ἑτερός τις πορευόμενος, ἵνα τὸν ἀγῶνα τῶν Ὑπερβορείων θεάσῃται, δύναται νὰ εὔρη τὴν θαυμαστὴν ὁδόν· ὁ Περσεὺς ὅμως ἀφίκετο εἰς τοὺς Ὑπερβορείους. κ. λ.». Τὸ σέβας μου πρὸς τοὺς ἡμετέρους Π. Σ. ἐστὶν ἀπεριόριστον· διότι αὐτοὶ δαιμονίως εἰσδύσαντες εἰς τὸν νοῦν τῶν δοκίμων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων ἐγένοντο καὶ αἰεὶ ἔσονται διδάσκαλοι τῶν αἰεὶ νεωτέρων φιλολογούντων· ἐνταῦθα ὅμως οὐ δύναμαι νὰ ἀποσιωπήσω, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέτυχον τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ, αὐτὸν δὲ ἀδικοῦσι λέγοντες «μέχρι δὲ τούτων ὁ Πίνδαρος καλῶς τὸν ἐπίνικον γράφει· ἡστόχησε δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἀλόγῳ παρεκβάσει χρη-

σάμενος» Π. Σ. Τῷ ὄντι ὅστις τὰ ἀπὸ στ. 42 κ. ἐξῆς ἐκλαμβάνει ὡς ἐπαίνους τοῦ πατρὸς τοῦ νικηφόρου ἢ καὶ ἀμφοτέρων καὶ οὐχὶ ὡς ἐπαίνους τοῦ γένους αὐτῶν ἀρχομένου ἀπὸ τοῦ Περσέως, τοιαύτας μομφάς ἐστι ἀνάγκη νὰ προσάπτῃ τῷ ποιητῇ. Οὐδὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ προοίμιῳ τίθησιν ἀρχηγόν τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν τὸν Ἡρακλέα, ἐνταῦθα δὲ τὸν Περσέα, μεμπτός ἐστὶν ὁ Πίνδαρος· διότι λυρικὸς ὢν ποιητὴς δικαιούται ὅτε καὶ ὅπου συμφέρει τῷ λόγῳ αὐτοῦ, ἄλλοτε ἄλλον ἐκ τῶν προγόνων νὰ θεωρῇ ἀρχηγέτην. — ἀγῶνα] ἢ κυριολεκτικῶς «ἱερὸν ἀγῶνα τελούμενον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπλῶς πανήγυριν, ἐν ἧ ἡ Ἵπερβόρειοι ἔθουον μόνον. — παρ' οἷς ποτε . . . ῥέζοντας] «Παρὰ τούτοις ὅμως ποτὲ ὁ Περσεὺς ὁ πρόγονος τοῦ Ἡρακλέους καὶ δὴ καὶ πρόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἴπποκλέα εὐωγήθη ἐν ταῖς οἰκίαις εὐρῶν αὐτοῦς θύοντας κλυτὰς ὄνων ἑκατόμβας». — παρ' οἷς] ἴσον «παρὰ τούτοις ὅμως». — ἐδαιόσατο] ὄρα ἐν ταῖς λεξικοῖς δαίνουμαι. — ὄνων ἑκατόμβας] «οἱ γὰρ Ἵπερβόρειοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλιμάχος φησι

Τέρπουσιν λιπαρὰί Φοῖβον ὄνοσφαγίαι» Π. Σ.

— Στ. 53-56. ὢν θαλίαις . . . κνωδάλων] «ταῖς διηγεσῖν εὐωχίαις ὢν, τῶν Ἵπερβορείων, καὶ εὐφημίαις μάλιστα χαίρει ὁ Ἀπόλλων, καὶ γελᾷ βλέπων, ὅτι οἱ εἰς θυσίαν παρεσκευασμένοι ὄνοι λίαν εὐτραφεῖς ὄντες ὕβριζουσι τῇ ἀκολασίᾳ». — ἔμπεδον] ἀντὶ ἐπιθέτου «θαλίαις ἐμπέδοις» ἦτοι «ἡμέραν τε καὶ νύκτα κατὰ τὰς ἑορτάς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγομέναις». — εὐφημίαις] εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. — γελᾷ] «γελᾷ τερπόμενος»· τέρπεται μὲν, διότι οἱ πρὸς θυσίαν ὄνοι εἰσὶν πιμελεῖς καὶ εὐτραφεῖς, γελᾷ δὲ, διότι περὶ τὸν βωμὸν ὄντες καὶ μέλλοντες νὰ σφαγῶσιν, ἀντὶ νὰ ἀγριαίνωνται ἀκολασταίνουσιν ὑπὸ τοῦ πάχους. — ὄρων . . . κνωδάλων] καλῶς ὁ Heynius

Χαίρει, γελᾷ θ' ὄρων ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων. 55

Σ. γ'. Κ. ι'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμει
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι παν-
τὰ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 60
Δάφνα τε χρυσέα κό-
μας ἀναδήσαντες, εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.

Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων 65
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Ἄ. γ'. Κ. ι'.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Ἵπέρδικον Νέμεσιν· θρασεί-
α δὲ πνέων καρδία
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγέιτο δ' Ἀθάνα, 70
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὀ-
μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-

ἐρμηγεύει οὕτως «ἀντὶ τοῦ ὄρων τοὺς ὄνους διὰ τοῦ ἀκολασταίνειν ὑβρίζοντας ἔφη ὄρων ὕβριν Ὀρθιᾶν κνωδάλων». Τὰ ζῶα ἀγόμενα εἰς σφαγὴν ὑβρίζουσιν ἀγριαινόμενα, ὡς παρὰ Παιουανία (B. 35, 4) βούν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσιν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος. Οἱ ἔνοι λοιπὸν ὑβρίζοντες ὑπὸ ἀκολασίας καὶ οὐχὶ ὑπ' ἀγριότητος κινουσι βεβαίως τὸν γέλωτα. Ὅθεν ἀπορεῖ τις διὰ τί θαυμάζει παρὰ τοῖς Π. Σ. ὁ Δίδυμος λέγων «τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι ἤδυσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς

ὀρθιάζουσιν ὄνοις;» — ὀρθιᾶν κνωδάλων] ἡ ἡ ὀρθία κνώδαλος, ἡ ὁ ὀρθίας κνώδαλος. Ὁ ρ θ ι α ς κ ν ῶ δ α - λ ο ς , ἡ ὀ ρ θ ι α ς ὄ ν ο ς ἐστὶν ἴσον ὀ ρ θ ι ᾶ ζ ῶ ν ὄ - ν ο ς , ὅπερ ἐστὶ, κραυγάζων, ὑγκώμενος ὄνος· ἄρα, ὄνος διὰ τοῦ ὀγκηθμοῦ δεικνύων τὴν ἀκόλαστον ἐπιθυμίαν, ὅπερ ἐνταῦθα καλεῖ ὕβριν.

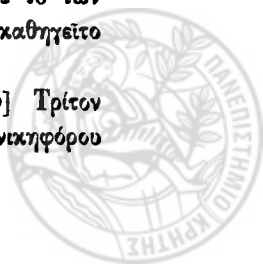
— Στ. 58. τρόποις ἐπὶ σφετέροισι] αἷτιον τοῦ μὴ ἀποδημεῖν, ἤτοι τοῦ ἐπιδημεῖν αὐτοῖς τὴν Μοῦσαν, ἐστὶν οἱ τρόποι καὶ τὰ ἤθη αὐτῶν. «Ἡ δὲ Μοῦσα οὐκ ἐστὶν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ἡθῶν αὐτῶν· οἷον οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι» Π. Σ.

— Στ. 59-63. παντᾶ δὲ χοροὶ . . . εὐφρόνως] «Πανταχοῦ δὲ εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος παρθένων χοροὶ λύρας τε ἤχοι, καὶ τῶν αὐλῶν δὲ οἱ κτύποι κινουῦνται, τῇ δὲ εὐφύλλῳ δάφνῃ τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς στεφόμενοι ἐπαίνους τὸν θεὸν στέφουσιν, εὐωχοῦμενοι σωφρόνως καὶ συνετώς» Π. Σ. — παντᾶ δὲ] τὸ δὲ ἴσον τῷ δ ι ὁ «ἐπεὶ ἡ Μοῦσα ἐπιδημεῖ αὐτοῖς, διὰ τοῦτο παντοῦ κ. τ. λ.» — εἰλαπινάζουσιν] «θύοντες τῷ Ἀπόλλωνι ἐστιῶνται».

— Στ. 64-68. Νόσοι δὲ . . . Νέμεσιν] «οὔτε νόσοι τῇ ἱερᾷ αὐτῶν γενεᾷ οὔτε ὀλέθριον γῆρας μέμικται, μόχθων δὲ καὶ μάχης μακρὰν εἰσιν, οὐκ ἄδικα πράττοντες» Π. Σ. — ὑπέρδικον] τὴν καθ' ὑπερβολὴν δικαίαν, τὴν προστατεύουσαν τοῦ δικαίου.

— Στ. 69-71. θρασεῖα δὲ πνέων . . . ὄμιλον] Καὶ τὰ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς γῆς ἀγαθὰ τῶν Ὑπερβορείων τὸ γένος τοῦ Ἴπποκλέα διὰ τοῦ θρασουκάρδου Περσέως ἔγνω καὶ ἀπήλαυσεν. «Τῇ γενναίᾳ δὲ πνευστιῶν ψυχῇ ὁ Περσεὺς εἰς αὐτοὺς παρεγένετο, εἰς δὲ τὸ τῶν μακάρων ἀνδρῶν ἔθνος παραγινόμενῳ αὐτῷ προκαθηγεῖτο ἡ Ἀθηνα» Π. Σ.

— Στ. 72-75. Ἐπεφνέν τε . . . φέρων] Τρίτον ἀνδραγάθημα τῶν προτόνων εἰς τιμὴν τοῦ νικηφόρου

να, καὶ ποικίλον κára
 Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
 σιώταις λίθινον θάνατον φέρων. 75

Ἐμδί δὲ θαυμάσαι,

Ἐ. γ' Κ. η'.

Θεῶν τελεσάντων,
 Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
 Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἀγκυ-
 ραν ἔρεισον χθονὶ 80

Πρώραθε. χιρὰδος ἄλκαρ πέτρας.

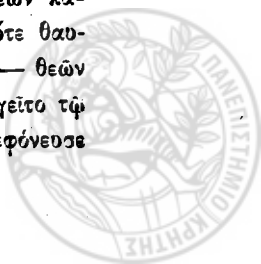
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων

Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
 λισσα, θύνει λόγον.

ἀναφέρει, κατορθωθὲν καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Περσέως.
 «Ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη· ὅτε ὁ πάππος Ἀκρίσιος ἀπο-
 κούησασαν τὸν Περσέα τὴν Δανάην λάθρα ἤσθετο, τότε ἐνείρ-
 ξας αὐτὴν εἰς κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθήκειν εἰς πέ-
 λαγος, καὶ προσηγάθη ἡ κιβωτὸς Σερίφῳ τῇ νήσῳ, ἧς
 Πολυδέκτης ἐβασίλευε· καὶ ποτε ἀνδρωθέντος αὐτοῦ καὶ
 ἐστιωμένου παρὰ τῷ Πολυδέκτῃ, ἐτέρων ἕτερα εἰσφερόν-
 των εἰς ἔρανον αὐτὸς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ὑπέ-
 σχετο. Ὁ δὲ Πολυδέκτης εὐκαιρὸν τὴν πρόφασιν λαβὼν
 τὴν ὑπόσχεσιν ἀπῆτει αὐτὸν καὶ ἐξήλαυσε τῆς νήσου
 πρὸς τὸ κομίσει τὴν κεφαλὴν· ἦρα γὰρ τῆς μητρὸς αὐ-
 τοῦ· ὁ δὲ ἀπελθὼν καὶ τεμὼν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν
 εἰσήνεγκεν εἰς τὸν ἔρανον, καὶ πάντας ἀπελίθωσε τοὺς
 ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Πολυδέκτην» Π. Σ.
 Παράβαλ. καὶ Σημ. εἰς Πυθ. IB. 19-29. — ἔπεφνέν τε
 Γοργόνα] ὁ φόβος τῆς Γοργόνος δύναται νὰ θεωρηθῇ
 ἑκατέρως, καὶ ὡς ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν εἰς Ὑπερβο-
 ρεῖους ἀφίξιν τοῦ Περσέως, καὶ ὡς ὅλως ἄσχετος πρὸς

αὐτήν· διότι «οἱ μὲν Ὑπερβόρειοι πρὸς τοῖς Ἀρκείοις οἰκοῦσιν, αἱ δὲ Γοργόνες κατὰ μὲν τινὰς ἐν τοῖς Ἐρυθραίοις μέρεσι καὶ τοῖς Αἰθιοπικοῖς, ἃ ἔστι πρὸς ἀνατολήν καὶ μεσημβρίαν, κατὰ δὲ τινὰς ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἃ ἔστι πρὸς δύσιν· ὅτι δὲ αἱ Γοργόνες οὐκ εἴσι πρὸς Ἄρκτους, δῆλον· οὐδεὶς γὰρ ἱστόρησεν» Π. Σ. ἢ λοιπὸν ἐπορεύθη εἰς τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων, ἵνα ἐκείθεν μεταβῆ ἢ εἰς τὰ Ἐρυθραῖα καὶ Αἰθιοπικὰ μέρη, ἢ εἰς τὰ πέρατα τῆς Λιβύης, ὅπου ὄκουν αἱ Γοργόνες, ὥστε ἅπανα αὕτη ἡ περιήγησις ἐν συνεχεῖ χρόνῳ ἐγενετο· ἢ ἐν ἐτέρῳ χρόνῳ ἦλθεν εἰς τοὺς Ὑπερβορείους καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ εἰς τὰς Γοργόνας. Φαίνεται ὁμως, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὸ πρῶτον ὅτι δηλαδὴ ἐπορεύθη εἰς τοὺς Ὑπερβορείους πρὸς ζήτησιν τῶν Γοργόνων, ἐκείθεν δὲ εἰς τὰς Γοργόνας. Οὐδαμῶς δὲ κωλύει νὰ ἐννοήσωμεν οὕτω τὸν ποιητὴν τὸ ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι κεῖνται ἐν μέρεσιν ἀντιθέτοις πρὸς ἐκεῖνα, ἃ οἰκοῦσιν αἱ Γοργόνες· διότι καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἐκ Κολχίδος εἰς Ἴωλκὸν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῆς Λιβύης ἐπέστρεψαν (ἄρα Πυθ. Δ. 447. κ. ἐξῆς). — ποικίλον φόβαισι δρακόντων] τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνης ἀπετέλουν οὐχὶ τρίχες, ἀλλὰ ἀντὶ τριχῶν ὕφεις ποικίλοι· διὸ καλεῖ τὴν κεφαλὴν ποικίλην κατὰ τὴν κόμην (φόβαισι) τὴν ἐκ δρακόντων. — λίθινον θάνατον νασιώταις] «Παραγέγονε κομίζων τὴν πεποικιλμένην τῆς Γοργουδὸς κεφαλὴν ταῖς ἐκ δρακόντων θριξί, τὴν γενομένην αἰτίαν τοῖς νησιώταις καὶ τοῖς Σεριφίοις τοῦ ἀπολιθούσθαι». Σ. Πάτμ.

— Στ. 76-78. Ἐμοὶ δὲ . . . ἄπιστον] «ἐμοὶ δὲ ὥστε θαυμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται, θεῶν καταπραξαμένων». — θαυμάσαι ἄπιστον] ἴσον «οὔτε θαυμάσιον οὔτε ἄπιστον» ὡς ὀρθῶς λέγει ὁ Π. Σ. — θεῶν τελεσάντων] ἐπειδὴ καὶ εἰς τοὺς Ὑπερβορείους ἤγγειτο τῷ Περσεῖ ἢ Ἀθηνᾷ (στ. 70.), καὶ τὴν Γοργόνα ἐφόνησε

Σ. δ'. Κ. ι.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων 85
 Ὅπ' ἀμφὶ Πηγεῖδ' ἄν γλυκεῖ-
 ἄν προχεόντων ἑμᾶν,
 Τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς,
 Ἐκατὶ στεφάνων θα-
 ητὸν ἐν ἄλιξι ἤησέ- 90

τῆ συνδρομῆ τῆς Ἀθηνᾶς (ὄρα Πυθίων IB. 12. καὶ ἐξῆς).
 — Στ. 79-84. Κώπαν . . . λόγον] Ταύτην τὴν ἔννοιαν ποιητικῶς βούλεται νὰ ἐκφράσῃ «Παῦσον ἤδη ἐκτείνων τὸν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νικηφόρου ἔπαινον, μὴ πλείονα λέγων φανῆς ἄπιστος καὶ ἄχαρις· διότι ὁ ἐγκώμιος ὕμνος οὐκ ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐμμένει, ἀλλ' ὡς μέλισσα ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ὄρμα». — κώπαν σχάσον] «παῦσον τὴν κώπην» Π. Σ. σ τ ἦ σ ο ν Σ. Πάτρμ. Ἀποτείνεται δὲ πρὸς ἑαυτὸν· ἄνευ μεταφορᾶς «Παῦσον τὸν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νικηφόρου λόγον». — ταχὺ δ' . . . πέτρας] «ταχέως δὲ καὶ τὴν ἄγκυραν ἀπὸ τῆς πλώρας τῆ γῆ κατέρεισον καὶ κάθες, οὐσαν δηλονότι τὴν ἄγκυραν βοήθημα καὶ ἀλέξημα τῆς χοιράδος πέτρας» Π. Σ. Πρὸς χοιράδα πέτραν, ἐφ' ἧς δυνατόν ἐστι νὰ λανθᾶσῃ προσπλέων ὁ λόγος, παραβάλλει τὸν κόρον τῶν ἀκροατῶν ἐκ τῆς ἐπὶ τὰ αὐτὰ πολυλογίας. — πλώραθε] «ὅτι ἐκ τῆς πλώρας καθιένται αἱ ἄγκυραι εἰς τὴν θάλασσαν». Π. Σ. — χοιράδος πέτρας] «χοιράδες λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζει, ὥστε λανθάνειν προσπλευούσας τὰς ναῦς» Π. Σ. — ἄλλαρ] «οὐσαν τὴν ἄγκυραν ἀλέξημα, ἐπικούρημα ἐναντίον τῆς

στ. 88. Ἴπποκλέα κοινῶς· ἀλλὰ τὸ ὄνομα, ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ οὐκ ἦν Ἴπποκλῆς, εὖς, ἀλλ' Ἴπποκλέας, κλέα. Βεβαίως καὶ ὁ Π. Σ. ἀνέγνω ἑνταῦθα Ἴπποκλέαν.

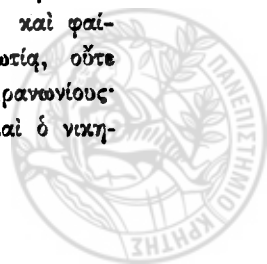
πέτρας». — ὥστε μέλισσα] «ὥσπερ γὰρ ἡ μέλισσα ἐπέρχεται ἐπὶ πάνθ', ὅθεν μέλλει τι συγκομίσασθαι χρῆσιμον, οὕτω καὶ ὁ κῶμος (ἦτοι ὁ ὕμνος) τὸ ἀνθηρὸν διώκει» Δούκας.

— Στ. 85-92. Ἐλπομαι . . . μέλημα] «Ἐλπίζω δὲ, τῶν Κρανωνίων τῶν περὶ τὸν Πηγειὸν ποταμὸν τὴν ἐμὴν ἠδεῖαν φωνὴν ἀδόντων, ἔτι καὶ πλέον τὸν Ἴπποκλέαν ἔνεκεν τῶν στεφάνων σὺν ταῖς ψδαῖς θαυμαστὸν καὶ ἐπίδοξον ἐν τοῖς ὀμίληξι θεῖναι καὶ ἀποδειξαι καὶ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι, καὶ ἐν ταῖς νεωτέροις παρθένοις φροντίδα καὶ μέριμναν» Π. Σ. — Ἐφυραίων] «Φατρία παρὰ Θεσσαλοῖς ἢ τῶν Ἐφυραίων· οἱ δὲ, ὅπερ κάλλιον, τοὺς Κρανωνίους ἤκουσαν· ἡ γὰρ Κρανῶν τὸ πρότερον Ἐφύρα ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ μετωνομάσθη Κρανῶν ἀπὸ τινος βασιλεύσαντος Κρανῶνος καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Οἰνομάου, μνηστευσαμένου τὴν Ἴπποδάμειαν». Π. Σ. Τινὲς τῶν Π. Σ. ὀρμώμενοι ἐκ τοῦ (Ὀμήρ. Ἰλιάδ. ζ. 152).

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἰ-
ποβόττιο·
ἐρμηνεύουσι τὸν νοῦν τοῦ Πινδάρου οὕτω, ὅτι νικήσει ὁ νικηφόρος Ἴσθμια καὶ ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἀνυμνηθήσεται· ὅπερ ἐστὶ γελοῖον, ὡς ὀρθῶς παρατηροῦσιν οἱ λοιποὶ Π. Σ. τί γὰρ μᾶλλον (λέγουσιν) ἢ γελοῖον, εἴπερ εὔχεται μὴ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικήσειν; «τινὲς δὲ Ἐφυραίους τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἤκουσαν, ἧς καὶ Ὀμηρος (Ἰλ. β. 659.)

Τὴν ἄγετ' Ἐφύροις ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Ὁ δὲ Πίνδαρος ἀμφὶ Πηγειὸν φησὶν αὐτούς· δῆλον δὲ δῆπουθεν, ὡς ὁ Πηγειὸς τῆς Θεσσαλίας ἐστὶ, καὶ φαίνεται, ὅτι Ἐφυραίους οὐτε τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ, οὐτε τοὺς Κορινθίους φησὶν· ῥητέον οὖν, ὅτι τοὺς Κρανωνίους· Κρανῶν δὲ πόλις Θεσσαλίας. Θεσσαλὸς δὲ καὶ ὁ νικη-

μεν ἔντε παλαιτέροις,
 Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
 μα· καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρωσ
 Ἔκνιξε τὰς φρένας

Ἄ. δ'. Κ. ι.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, 95
 Τυχῶν, κεν ἀρπαλέαν σχέθαι
 Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·

φόρος· οὕτω δὲ πρότερον οἱ Κρανῶνιοι Ἐφυραῖοι ἐκα-
 λούντο· μαρτυρεῖ δὲ τοῦτω Καινέας· φησὶ γὰρ ἀρχεσθαι
 αὐτὴν ὑπὸ τῷ Κρανῶνι, καὶ αὐτὸν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν τῆς
 Ἱπποδαμείας γάμον ἐν Πίσῃ, εἶτα ἐκεῖ καταστρέψαντα
 τὸν βίον οἱ Θεσσαλοὶ τὴν Ἐφύραν καλουμένην πόλιν εἰς
 τιμὴν τοῦ τεθνηκότος Κρανῶνα μετωνόμασαν» Π. Σ. Ἡ
 πρότερον μὲν Ἐφύρα καλουμένη, ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ Κρα-
 νῶν καὶ νῦν ἔτι κατὰ τὸν Δούκαν καλεῖται Κρανιά
 ὑπὸ τὸν Ὀλυμπόν ἐπὶ τῶν θαυμαζο-
 μένων τεμπῶν. — Ἐφυραίων] διότι ἐξ αὐτῶν
 συνέκειτο ὁ χορός — γλυκείαν] Κάλλιον ἐκληφθῆτω
 ἀντὶ ἐπιβρήματος, γλυκὺ, ἡδέως προχεόντων. — ἔτι καὶ
 μᾶλλον] ὑπερβατὸν ἀντὶ καὶ ἔτι μᾶλλον. Ὅπερ
 ἔστι, «ἔστι μὲν θαητὸς ὁ νικηφόρος καὶ μέλημα ἕνεκα
 τῶν στεφάνων, ἐγὼ δὲ καὶ ἔτι μᾶλλον καταστήσω θα-
 ητὸν». — σὺν ἀοιδαῖς ἕκατι στεφάνων] «σὺν ᾠδαῖς καὶ
 ὕμνοις ἕνεκα τῶν στεφάνων συντεθειμένοις καὶ ἀδο-
 μένοις». — θησέμεν] ἔλλπομαι θησέμεν. — θαητὸν . . .

στ. 91. Διὰ τίνα λόγον ὁ ποιητὴς ἐκλαμβάνει ἐνταῦθα τό-
 τε μακρὸν ἄγνωστον τῷ μὴ ἐξ εἰκασίας παραδεχομένην διορθώσεως
 ἕνεκα τοῦ μέτρου γενομένης.

στ. 94. Ἐκνιξε φρένας κοινή γραφή· ἔν τινι δὲ χειρο-
 γράφῳ Ἐκνιξε τὰς φρένας. Τὴν ἐκ χειρογράφου διορθώσιν
 ταύτην παρεδείξαμεθα καὶ ἡμεῖς.

μέλημα] Σύνταττε ἐν ἄληξιν ἐν τε παλαιτέροις
θαητὸν ἐν τε νέαισι μέλημα.

Στ. 93-97. καὶ γὰρ ἑτέροις . . . ποδός] «διότι
ἕτεροι ἑτέρων πραγμάτων σφόδρα ἐπιθυμοῦσιν (ὡς ὁ Ἴπ-
ποκλέας μετὰ σφοδροῦ πόθου ἐπεθύμησε τοῦ ἐν ταῖς
ἱεροῖς ἀγῶσι νικῆσαι)· τυχῶν δέ τις ὄσων θερμῶς ἐπι-
θυμεῖ, δύναται καὶ τῶν μετὰ τὴν ἀποκτήσιν τοῦ ποθου-
μένου ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων νὰ φροντίζη μετὰ μεγίστης
ἡδύτητος (ὡς ὁ Ἴποκλέας ἐπιτυχῶν τῆς νίκης, φρον-
τίζει νὰ ἴδῃ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς νίκης, οἷά
εἰσι τὸ καταστῆναι διὰ τῶν ῥόδων θαυμαστόν τοῖς ὀμή-
λιξι καὶ τοῖς παλαιτέροις, καὶ μέλημα ταῖς παρθένοις). Ἐν
συντόμῳ δὲ πάντα τὰ ἐν τοῖς στίχοις τούτοις ταύτην
τὴν ἔννοιαν ἔχουσι «διότι ὁ Ἴποκλέας τυχῶν τῆς νίκης,
τούτου νῦν σφόδρα ἐπιθυμεῖ καὶ περὶ τοῦτο ἔχει πᾶσαν
τὴν φροντίδα, νὰ κατασταθῇ θαητός ἐν ταῖς ὀμήλιξι καὶ
μέλημα ταῖς παρθένοις». — ἔκνιξεν] «καὶ γὰρ ἄλλοις
τισὶ τῶν ἀνθρώπων ἄλλων πραγμάτων ἔρωσ ὑπεκίνησε
τὰς φρένας· οὐ γὰρ πάντες τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦμεν· οὐ-
τος οὖν ἠράσθη τοῦ ἀθλεῖν (ἢ μάλλον τοῦ ἐν ἀγῶσι νι-
κῆσαι) καὶ ἐφρόντισε καὶ ἐπεθύμησεν» Π. Σ. ἀρπαλέαν
κεν σχέθῃ φροντίδα] ὁρθῶς ὁ Π. Σ. «ἡδίστην ἂν σχοίῃ
τὴν μέριμναν» ὅπερ ἐστὶ, ἡδίστα δύναται νὰ φροντίσῃ.
— τὰν παρ' ποδός] τὴν παροῦσαν· ἦτοι, τὴν περὶ τῶν
παρεπομένων. Ἄντι τοῦ ἐνταῦθα «παρ' ποδός» ἐπὶ τῆς
σημασίας τοῦ παρόντος λέγει ἐν Ἰσθμ. Η. 26. «πρὸ
ποδός» ὅρα καὶ Πυθ. Γ. 108. Τίς δὲ ἐστὶ ἡ πα-
ροῦσα φροντίς μετὰ τὴν ἐπίτευξιν ἐκείνου, ὃ ἐπόθει
ὁ Ἴποκλέας; βεβαίως ἢ περὶ ἀποκτήσεως καὶ ἀπολαύ-
σεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νίκης· ἅπερ εἰσὶν οἱ ὕμνοι
καὶ τὸ διὰ τῶν ὕμνων κατασταθῆναι αὐτὸν θαητὸν
καὶ μέλημα. Ἄρα τὸ κεν ἀρπαλέαν . . .
ποδός σημαίνει «ἡδίστα δύναται νὰ φροντίσῃ τὴν πα-
ροῦσαν φροντίδα τοῦ νὰ ὕμνηθῇ, καὶ διὰ τῶν ὕμνων κα-

Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.

Πέποιθα ξενία προσ-

ανεί Θώρακος, ὃς περ

100

Ἐμὲν ποιπνύων χάριν

Τὸδ' ἔζευξεν ἄρμα Πιερίδων

ταστῇ θαητὸς καὶ μέλημα». Καλῶς ἔχει τὸ ἄν
(κεν) μετ' εὐκτικῆς.

— Στ. 98. Τὰ δὲ εἰς . . . προνοῆσαι] «τὰ δὲ
μετὰ ἐνιαυτὸν μέλλοντα προγνῶναι ἄδηλον καὶ ἀδύνατόν
ἔστιν» Π. Σ. Ταῦτα ἀντιτίθενται πρὸς τὸ «φροντίδα τὰν
παρ' ποδός» οὕτω «ἕκαστος τῶν μὲν παρόντων μετὰ με-
γίστης ἡδύτητος δύναται νὰ φροντίσῃ, τῶν δὲ μελλόντων
(τῶν εἰς ἐνιαυτὸν) ὡς ἀτεκμάρτων ἀμελεῖ.

— Στ. 99-100. Πέποιθα . . . Θώρακος] Ἄνω-
τέρω (στ. 85.) ἔφη ἔλπομαι θησέμεν Ἴππο-
κλέαν θαητὸν, νῦν δὲ λέγει «πέποιθα εἰς τὴν
προσηγὴ φιλίαν τοῦ Θώρακος, ὅτι δ' αὐτῆς θὰ ἐκτελέσω,
ὅτι ἐλπίζω». Ἀναπλήρου λοιπὸν οὕτως Πέποιθα
ξενία Θώρακος θησέμεν τὸν νικηφόρον
θαητὸν κ. ἐξῆς. Προσδοκᾷ λοιπὸν παρὰ τοῦ Θώρακος
νὰ συνεργήσῃ διὰ τῶν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν νὰ διατεθῶσι
τὰ τῆς πομπῆς ἢ τὰ τοῦ κόμου οὕτω, ὥστε νὰ τελεσθῇ
μετὰ μεγίστης τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας. «Θώραξ εἰς
τῶν Ἀλευαδῶν, ἑταῖρος τοῦ νικηφόρου, ὡς καὶ ἠξίωσε
τὸν ποιητὴν συντάξαι τὸν ἐπίνικον» Π. Σ. Τοὺς ἀδελφοὺς
τοῦ Θώρακος ἐγκωμιάζει κατωτέρω (στ. 107. κ. ἐξῆς)
ὡς ἀγαθοὺς ἄρχοντας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ νικηφόρος ἀνή-
κει εἰς τὸ γένος τῶν Ἀλευαδῶν, διὰ τοῦτο οἱ Ἀλευά-
δαι, οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως Πελοποννησίου τιμώντες τὸ αὐ-
τῶν γένος ἀνεδέξαντο αὐτοὶ νὰ τελέσωσιν εἰς τιμὴν τοῦ
αὐτῶν συγγενοῦς τὴν πομπὴν διὸ καὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ
αὐτῶν Θώρακος τοῦ φίλου τοῦ Πινδάρου παρήγγειλαν

αὐτῷ νὰ ποιήσῃ τὸν ὕμνον. Ὅθεν οὐ παραδέχομαι τὴν γνώμην τοῦ Π. Σ. ὅτι ὁ Θώραξ ἦν ἐταῖρος τοῦ νικηφόρου, παιδὸς ἔτι ὄντος, αὐτὸς μειράκιον ὦν ἢ καὶ ἀνὴρ, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῆς πρὸς τὸν ποιητὴν σχέσεως.

— Στ. 101. ἐμὴν κοιπνύων χάριν] «ὕπηρετων τῇ πρὸς ἐμὲ χάριτι, θεραπεύων τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν, προθυμούμενος νὰ ποιήσῃ χάριν πρὸς ἐμέ». Χάριν ἐμὴν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἢ «τὴν ἐξ ἐμοῦ χάριν» ὡς ἐξηγείται ὁ Π. Σ. ἢ «τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν» καὶ ἂν μὲν ἐξηγηθῇ κατὰ τὸν Π. Σ. «τὴν ἐξ ἐμοῦ χάριν» τότε τὸ χάριν σημαίνει τὴν ποιητικὴν τέρψιν· καὶ τὸ ἐμὴν κοιπνύων χάριν ἐξηγητέον «προθυμούμενος νὰ γένηται τῇ πομπῇ ἢ ποιητικῇ τέρψει ἐξ ἐμοῦ». Ἀλλὰ, ὡς ἐγὼ ἠρμήνευσα, ἀρμύζει μᾶλλον τῇ εἰκασαετὶ ἡλικίᾳ, ἣν ἦγε τότε ὁ ποιητής, ὅστις μὴ ὦν ἔτι γνωστός ἐθεώρει χάριν καὶ εὐεργεσίαν τὸ νὰ παραγγείλῃ τις αὐτῷ νὰ ποιήσῃ ἐπὶνικον.

— Στ. 102. τὸδ' ἄρμα Πιερίδων] ὁ Πίνδαρος τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ καλεῖ βέλη, τὴν δὲ ποιητικὴν φαντασίαν καλεῖ δίφρον Μουσῶν, τὸν δὲ ποιητὴν, ἐν ᾧ ποιεῖ, παραβάλλει πρὸς πολεμιστὴν, ὅστις ἀφ' ἄρματος ῥίπτει βέλη (παράβαλ. πρὸς τὰ εἰς Ὑλ. Θ'. 120-122. σεσημειωμένα). Ἐνταῦθα δὲ καλεῖ ἄρμα Πιερίδων αὐτὸν τὸν ἤδη πεπονημένον καὶ τετελειωμένον ὕμνον, οὐκ ἀπομακρυνόμενος ὅμως τῆς εἰκόνας, καθ' ἣν ἀλλαγῆς καλεῖ τὴν ποιητικὴν φαντασίαν ἄρμα ἢ δίφρον Μουσῶν· διότι τὸ πλῆρες τῆς ἐννοίας ἔχει οὕτως· «ὁ Θώραξ ἐγένετο αἴτιος νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐν ἐμοὶ ποιητικὴν εὐφυΐαν καὶ φαντασίαν καὶ νὰ ποιήσω τοῦτον τὸν ὕμνον» τοῦτο δὲ ἐστὶν ἴσον τῷ «ὁ Θώραξ ἐγένετο αἴτιος νὰ ζεύξω τὸ ἄρμα τῶν Πιερίδων καὶ ἀπ' αὐτοῦ νὰ βάλω τὰ ἐν τούτῳ τῷ ὕμνῳ βέλη»· τοῦτο δὲ πάλιν ἴσον τῷ «ὁ Θώραξ ἔζευξε τὸ ἄρμα τῶν Πιερίδων, ἀφ' οὗ ἔβαλον τὰ ἐν τούτῳ τῷ ὕμνῳ βέλη»· τὸ δὲ «ἀφ' οὗ ἔβαλον

Τετράρορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

Ε. δ'. Κ. γ'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρύ- 105

σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.

Ἀδελφεοῦς δὲ τ' ἐπαινή-

σομεν ἐσλοῦς· ὅτι

Υψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν

Αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κείνται 110

τὰ ἐν τούτῳ τῷ ὕμνῳ βέλη» ἐστὶν ἴσον τῷ «ἄφ' οὗ ἐποίησα τοῦτον τὸν ὕμνον». Ὅθεν «ὁ Θώραξ ἔξευξε τὸ ἄρμα τῶν Πιερίδων, ἄφ' οὗ ἐποίησα τοῦτον τὸν ὕμνον». Τὸ δὲ «ἄρμα, ἄφ' οὗ ἐποίησα τοῦτον τὸν ὕμνον» ἴσον τῷ «τὸ ἄρμα τούτου τοῦ ὕμνου» τοῦ δὲ τούτου ἐφελκυσθέντος ὑπὸ τοῦ τὸ ἄρμα, καὶ κατὰ βραχυλογίαν παραλειφθέντος τοῦ «τοῦ ὕμνου» τὸ ὅλον γίνεται «τὸ ἄρμα τοῦτο τῶν Πιερίδων» ἢ ὡς λέγει ὁ ποιητὴς τὸ δ' ἔξευξε ἐν ἄρμα Πιερίδων.

— Στ. 103-104. τετράρορον] «Τετράρορον ἄρμα τὸν ὕμνον εἶρηκεν, ὅτι τέσσαραις στροφαῖς ἀντιστροφαῖς τε καὶ ἐπιφοῖς συντέτακται» Σ. Πάτρμ. — φιλέων φιλέοντ'] «ὁς Θώραξ ἔξευξε, φιλέων ἐμέ, φιλέοντα αὐτὸν ἀμοιβαίως». — ἄγων . . . προφρόνως] «ἄγων ἐμέ μετ' ἀγάπης ἐπὶ τὸ ἄρμα τῶν Πιερίδων, ἢ εἰς τὴν ἐπὶ ποιήσει δόξαν, ἄγοντα αὐτὸν μετ' ἀγάπης εἰς τοὺς παρὰ τῆς ποιήσεως ἐπαίνους».

— Στ. 105-106. Πειρῶντι . . . ὀρθῶς] «ὁ νόος ὡσπερ ὁ χρυσοῦς διὰ τῆς Λυδίας λίθου δοκιμάζεται, οὕτω πείρα καὶ ἔργῳ ὁ τῶν φίλων τρόπος» Π. Σ. Ἐξακολουθεῖ ὁ λόγος περὶ τῆς ἀδόλου φιλίας τοῦ Θώρακος πρὸς τὸν Πίνδαρον. — ἐν βασάνῳ] «βάσανος δὲ λίθος ἐστὶ Λυδία, πρὸς ἣν ὁ χρυσοῦς ἀκονώμενος διαπρέπει».

Π. Σ. — πρέπει] «ὁ χρυσὸς τῷ πειράζοντι φανεροῦται τῇ βασιάνῳ, τῇ Λυδία λίθῳ, εἴτε εὐπρεπῆς εἴτε κίβδηλός ἐστιν». Π. Σ. — καὶ νόος ὀρθός] «καὶ ὁ φιλῶν ἀδολῶς νόος ἐν τῇ πείρᾳ φανεροῦται». Τὸ ἐν βασιάνῳ ἐνταῦθα παραλαμβανόμενον σημαίνει «ἐν πείρᾳ, ἐν ἔργῳ». Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ ἀδολος φιλία τοῦ Θώρακος ἐδείχθη ἐν ἔργῳ, ὡς συστήσαντος τοῖς ἀδελφοῖς τὸν Πίνδαρον, ἵνα ποιήσῃ τὸν ἐπίνικον τοῦ Ἴπποκλέα.

— Στ. 107-109. Ἀδελφεὺς . . . Θεσσαλῶν αὔξοντες] «τοὺς δὲ ἀδελφοὺς τοῦ Θώρακος ἀγαθοὺς ὄντας ἐγκωμιάσωμεν, ὅτι τοὺς τῶν Θεσσαλῶν νόμους αὔξοντες εἰς ὕψος αἴρουσιν, οἷονεὶ δικαίως ἀρχόντες ἐπαίρουσι τοὺς νόμους τῇ δικαιοσύνῃ». Π. Σ. — νόμον] ἀπλῶς τοὺς νόμους τῶν Θεσσαλῶν, ὡς λέγει καὶ ὁ Π. Σ. καὶ οὐχί τὴν πολιτείαν· διότι περὶ αὐτῆς λέγει ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλφ. — αὔξοντες] τιμῶντες καὶ οὐδέποτε ἀργοὺς ἐῶντες. — Θεσσαλῶν] «τοὺς ἐν πᾶσι τοῖς Θεσσαλοῖς ἰσχύοντας νόμους».

— Στ. 110-112. ἐν δ' κ. τ. λ.] «εἰ δὲ μὴ ἐσθλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἶσαν οὗτοι (οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Θώρακος) ἡ κυβέρνησις τῶν πόλεων, ἦν παρὰ πατρός ἔλαβον, οὐκ ἂν κεδνὴ καὶ ἐνδοξος ἦν». Δύο λοιπὸν λόγους, φέρει πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Θώρακος ἦσαν ἐσθλοὶ, τὸν πρῶτον, ὅτι τιμῶντες τοὺς νόμους οὐδέποτε ἀμελοῦσιν αὐτῶν· τὸν δεύτερον, ὅτι ἡ πολιτεία, ἦν παρὰ πατρός ἐκληρονόμησάν, ἐστὶ κεδνὴ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐν δ' ἀγαθοῖσι κ. τ. λ. ἐξήνεγκεν ὡς ἀξίωμα ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ «ὅπου ὀρώμεν ἡ ἀκούομεν ὑπαρχούσας κεδνάς πόλεων πολιτείας κληρονομικὰς, αὐταὶ αἰεὶ κείνται ἐν χερσίν, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. — πατρῷϊαι] οὐχ ἀπλῶς ἔθγηκε τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι τὸ πάλαι ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἀριστοκρατικαῖς ἢ βασιλικαῖς πολιτεαῖς οὐκ ἄλλως ἠδύνατο νὰ διαδέξηται ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, ἢ εἰ ὁ πατήρ

Πατρώϊα· κεδναί· πολί- ων κυβερνάσεις.

διφκει· και ἐκυβέρνα κεδνώς. "Ὅθεν τὸ νὰ ἀφιχθῆ ἡ κυβέρνησις, εἰαδήποτε αὕτη ἦν (ἴσως, ὡς ἐν Σπάρτῃ βασιλική· ὅπερ και τὸ προοίμιον δηλοῖ) παρὰ πατέρων εἰς παιδας μέχρι τῶν ἀδελφῶν τοῦ Θώρακος, τοῦτο ἐστὶ σημεῖον, ὅτι και ἡ πολιτεία ἦν ἀεὶ κεδνή, και οἱ τε παρόντες ἄρχοντες εἰσιν ἐσθλοὶ, ὅ τε πατῆρ αὐτῶν και οἱ πρόγονοι ἦσαν τοιοῦτοι.

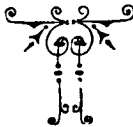
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὀλβία Λακεδαῖμον· μακαρία Θεσσαλία· διότι ἐν ἀμφοτέραις βασιλεύει γένος ἐκ τοῦ αὐτοῦ προγόνου τοῦ ἀριστομάχου Ἡρακλέους. Ἄλλὰ διὰ τί κομπάζω παρὰ καιρόν; ἡ Πυθῶ και τὸ Περινναῖόν με καλεῖ, και οἱ παῖδες τοῦ Ἀλεύα θέλοντες νὰ τελέσωσιν εἰς τιμῆν τοῦ Ἴπποκλέα κλυτὸν κῶμον δι' ἀνδρῶν χορευτῶν· διότι νῦν πρῶτον πειρᾶται τῶν ἄθλων· και κελεύσει τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ὁ Παρναύσιος μυχὸς ἀνεκήρυσεν αὐτὸν ἀνώτατον τῶν διαυλοδρομούντων παιδων. Ἄπολλον, ἐπεὶ τὸ τέλος και ἡ ἀρχή, ὧν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι, τότε μόνον ἡδέα γίνονται, ὅτε δαίμων συντρέχει, διὰ τοῦτο ταῖς σαῖς φροντίσιν οὗτος ἔπραξε τοῦτο· ἐκ φύσεως δὲ διὰ τὴν συγγένειαν ἐμβέβηκεν εἰς τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς,

δε δις ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν ὀπλιτοδρομῶν· ἔτι δὲ
 καὶ ὁ ὑπὸ τὴν βαθυλείμονα πέτραν τῆς Κιβύρας
 ἀγῶν ἀνεκέρυξε τὸν Φρικίαν κρατησίποδα. Εἶθε
 δὲ ἢ μοῖρα ἀκολουθεῖν καὶ μέχρις ἐσχάτων ἡμε-
 ρῶν, ὥστε νὰ ἀνθῆ αὐτοῖς ὑπερήφανος πλοῦτος.
 Λαχόντες δὲ οὐ μικρὰν δόσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι
 τερπνῶν εἶθε μὴ ἐμπέσειεν ταῖς ἐκ θεῶν διὰ
 φθόγον μεταβολαῖς· εἶθε ὁ θεὸς εἴη ἀπαθὴς τὴν
 καρδίαν. Εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμνητὸς ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ
 γίνεται τοῖς ποιηταῖς, ὅστις, ἂν ἔνεκα δυνάμεως
 καὶ τόλμης νικήσας ἢ πάλῃ ἢ δρόμῳ αὐτὸς τε τὰ
 μέγιστα τῶν ἄθλων λάβῃ, καὶ ζῶν νεαρὸν ἔτι υἷὸν
 ἴδῃ αἰσίως τυχόντα στεφάνων Πυθίων. Ὁ χάλκεος
 μόνον οὐρανὸς οὐκ ἐγένετο ἔτι τῷ γένει αὐτῶν
 ἀναβατὸς· ὅσων ὅμως ἀγλαίων ἀπολαύομεν οἱ
 ἄνθρωποι, αὐτὸ μέχρι τῶν ἐσχάτων, ὅπου ἐστὶ
 δυνατὸς ὁ πλοῦς, πασῶν (διὰ τοῦ Ἡρακλέους)
 ἀπήλαυσεν τὴν δὲ θαυμαστὴν εἰς τοὺς Ὑπερβο-
 ρεῖους ὁδὸν ἕτερός τις οὔτε πλέων, οὔτε πεζὸς πο-
 ρευόμενος δύναται νὰ εὕρῃ· ἀλλ' ὁ λαγέτης Περ-
 σεὺς εὐωχῆθη παρὰ τούτοις ποτὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ
 δώματα, εὐρῶν κατὰ τύχην αὐτοὺς θύοντας εἰς
 τὸν θεὸν κλειτὰς ἑκατόμβας ὄνων μάλιστα ὁ
 Ἀπόλλων χαίρει ἐπὶ ταῖς ἐμπέδοις εὐωχίαις καὶ
 ὕμνοις τούτων, καὶ γελᾷ ὄρων τὴν δι' ἀκολασίας
 δεικνυομένην ὕβριν τῶν κνωδάλων. Ἐπιδημεῖ δὲ
 παρ' αὐτοῖς ἢ Μοῦσα ἔνεκα τῶν σφετέρων ἐθῶν
 παντοῦ ἄρα ἄγονται χοροὶ παρθένων καὶ κινοῦνται
 φωναὶ λυρῶν καὶ φθόγγοι αὐλῶν καὶ δάφνη χρυσῇ

ἀναδήσαντες τὰς κόμας εὐωχοῦνται εὐφροσύνῳς· οὔτε νόσοι, οὔτε γῆρας ὀλέθριον μέμικται τῇ ἱερᾷ γενεᾷ· οἰκοῦσι δὲ ἄνευ μόχθων καὶ μαχῶν, φοβούμενοι τὴν προστατεύουσαν τοῦ δικαίου Νέμεσιν. Θρασυκάρδιος λοιπὸν ὢν ὁ παῖς τῆς Δανάης ἀφικετό ποτε εἰς τὸν λαὸν τῶν μακάρων ἀνδρῶν, ἠγγεῖτο δὲ ἢ Ἀθηναῖ. Ἐφόνευσεν ἔτι καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ἤλθε τὴν ποικίλην κατὰ τὰς ἐκ δρακόντων· κόμας κεφαλὴν φέρων λίθινον θάνατον τοῖς νησιώταις. Ἔμοι δὲ οὐδὲν ποτε φαίνεται ἄπιστον ὥστε νὰ θαυμάσω, ὅταν θεοὶ τελέσωσιν αὐτό. Παῦσον τὴν κώπην, ταχέως δὲ ρίψον ἐκ τῆς πύρας εἰς τὴν γῆν τὴν ἄγκυραν, τὸ κατὰ τῶν ὑφάλων πετρῶν ἐπικούρημα· διότι ὁ ἐξαιρετος ὕμνος, ὡς μέλισσα, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον λόγον διευθύνεται. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸν Πηγεῖδον Ἐφυραίων προχεόντων γλυκεῖαν τὴν ἐμὴν φωνήν, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν ἔνεκα τῶν στεφάνων ῥόδων θὰ καταστήσω τὸν Ἴπποκλέαν ἔν τε τοῖς ὀμηγίξις ἔν τε τοῖς παλαιτέροις θαυμαστὸν καὶ ταῖς νέαις παρθένους μέλημα· διότι ἐτέροις ἐτέρων ἔρωσ ἐκνισε τὰς φρένας· τυχῶν δέ τις, ὢν θερμῶς ἐπιθυμεῖ, μετὰ μεγίστης ἠδύτητος δύναται νὰ λάβῃ τὴν περὶ τῶν ἐπομένων τῆ ἀποκτηθέντι ἀγαθῷ φροντίδα· τὰ δὲ ἔν τῆ μετὰ ταῦτα μέλλοντι γενησόμενα ἀδύνατόν ἐστι νὰ προνοήσῃ. Πέποιθα (περὶ ὧν ἐλπίζω) τῇ προσηγεῖ φίλῃ τοῦ Θώρακος, ὅστις προθυμούμενος νὰ ποιήσῃ χάριν πρὸς ἐμὲ κατώρθωσε νὰ ζευχθῇ τοῦτο τὸ τετράρορον ἄρμα τῶν Πιερίδων, φιλῶν

φιλοῦντα, ἄγων ἄγοντα προφρόνως (εἰς ἃ ἑκάτερος ποθεῖ) τῷ δοκιμάζοντι δὲ καὶ ὁ χρυσὸς τῇ Λυδία λίθῳ διαπρέπει καὶ ἡ ἄδολος φιλία τῇ πείρᾳ. Θὰ ἐπαινέσωμεν ἔτι καὶ τοὺς ἀδελφοὺς (τοῦ Θώρακος) ἀγαθοὺς ὄντας· διότι ὑψοῦσι τοὺς νόμους τῶν Θεσσαλῶν τιμώντες αὐτούς· αἱ δὲ πατρικαὶ ἔνδοξοι κυβερνήσεις τῶν πόλεων αἰεὶ ἐν χερσὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κεῖνται.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΙΑ΄

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ: ΘΗΒΑΙΩ:

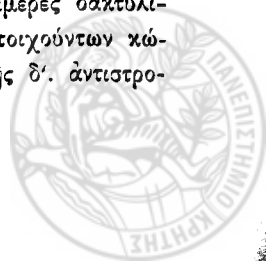
ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

—*—

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἶδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἐννέα.

- Κώλων 1. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- ” 2. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· διαφέρει τοῦ Φαλαικείου, ὅτι ἐκεῖνό ἐστι καταληκτικόν.
- ” 3. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$ Ἐπιωνικὸν ἀπ’ ἐλάσσονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
- ” 4. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν ἢ πρώτη διποδία ἐκ τριβράχους καὶ ἀναπαίστου.
- ” 5. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον. Ὁ πρῶτος ποὺς τῆς ἀ. διποδίας ποτὲ μὲν τριβραχυσ, ποτὲ δὲ δάκτυλος· ὁ δεύτερος ἢ τροχαῖος, ἢ σπονδαῖος ἢ τριβραχυσ. Τῆς δὲ δευτέρας διποδίας ὁ πρῶτος ποὺς ἢ τροχαῖος ἢ τριβραχυσ ἢ δάκτυλος· ὁ δὲ δεύτερος δάκτυλος.
- ” 6. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἐφθήμερὸς δακτυλικόν. Ὁ δεύτερος ποὺς τῶν ἀντιστοιχούντων κώλων τῆς ἀντιστροφῆς γ’. στροφῆς δ’. ἀντιστροφῆς δ’. τριβραχυσ.

τοῦ Θρασυδαίου, ἣν ἐν Δελφοῖς ἐνίκησεν (στ. 1-24). Ἐνταῦθα σφοδρῶ δῆθεν ἐνθουσιασμῶ φερόμενος ἄγεται εἰς παρέκβασιν διηγούμενος τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας σωτηρίαν τοῦ Ὀρέστου, τὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κασσάνδρας, τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἡ Κλυταιμνήστρα ἐποίησε τὸν φόνον· εἶτα τὸν μετὰ χρόνον ὑπὸ Ὀρέστου θάνατον τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου (ἀπὸ στ. 25-57). Ἐνταῦθα συνέρχεται ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ εἰς ἑαυτὸν (ἀπὸ στ. 58-62) καὶ προοιμιάζεται νὰ ἄρξηται, ὅθεν παρεξέβη (στ. 63-67). Διηγεῖται περὶ τῶν τριῶν νικῶν, ἃς οἱ πρόγονοι καὶ ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς Θρασυδαῖος ἔσχον, οἱ μὲν νικήσαντες ἅπασι ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ δὲ Θρασυδαῖος καὶ πατὴρ ἅπασι ἕκαστος ἐν Δελφοῖς, (στ. 69-75). Ἐπαινέσας αὐτοὺς, δτι ἀποσχόμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει στάσεων καὶ τῆς τοῦ ἄρχειν ἢ βασιλεύειν ἐφέσεως, ἀσχολοῦνται περὶ τὰς ἀθλητικὰς φιλοτιμίας, τελευτᾷ τὴν ᾠδὴν παραβάλλων αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἴόλαον καὶ τοὺς Τυνδαρίδας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Ἰθηβαίῳ σταδιοεῖ, νικήσαντι κη' Πυθιάδα (Ὀλυμπιάδ. 75. 3), καὶ λγ' διαύλον ἢ στάδιον ἄνδρας· οὐκ εἰς τὴν τοῦ διαύλου δὲ νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ σταδίου» Π. Σ. Ἡ παροῦσα λοιπὸν ᾠδὴ πεποιήται τὴν εἰκοστὴν ἡγδόγην Πυ-

θιάδα, ἵνα φαλῆ ἐν τῷ κώμῳ τῷ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ νικηφόρου τελεσθησομένῳ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἰσμηγνίου Ἀπόλλωνος τῷ παρὰ τὸν Ἰσμηγνὸν ποταμὸν καὶ παρὰ τὴν πηγὴν τὴν ἀπὸ τῆς ἡρώιδος Μελίας Μελίαν καλουμένην. «Τῷ εἶναι Θηβαῖον τὸν Θρασυδαῖον τὰς ἀπαθανατισθείσας ἐν Θήβαις ἡρώϊδας ἐπικαλεῖται» ἐπικαλεῖται δὲ αὐτὰς νὰ συνέλθωσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηγνίου Ἀπόλλωνος, ὅπου γίνεται ὁ κώμος. Κεῖται δὲ ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηγνίου Ἀπόλλωνος ἐν δεξιᾷ μιᾶς τῶν ἑπτὰ πυλῶν τοῦ περιβόλου τοῦ τείχους τῶν Θηβῶν, ἧτις ὠνομάζετο πύλαι Ἠλεκτρίδες, ἢ Ἠλέκτρας πύλαι. (Παυσαν Θ΄. 10, 2).

Σ. α. Κ. θ'.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
 Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις,
 Ἴνώ δὲ Λευκοθέα ποντιαῖν
 Ὀμοθάλαμῃ Νηρηϊδῶν,
 Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
 Ματέρει παρ Μελίαν χρυσέων
 Ἐς ἄδυτον τριπόδων

5

— Στ. 1-11. Κάδμου . . . θῶκον] «ὦ Κάδμου κόραι, Σεμέλη μὲν τῶν Ὀλυμπίων σύνοικε, Ἴνώ δὲ τῶν Νηρηϊδῶν, παραγίνεσθε σὺν τῇ μητρὶ τοῦ ἀριστογόνου Ἡρακλέους, φημί δὲ τῇ Ἀλκμήνῃ, παραγίνεσθε, ὦ ἥρωίδες, εἰς τὴν Μελίαν καὶ εἰς τὸν ἄδυτον ἀνθρώποις θησαυρὸν τῶν τιμίων τριπόδων, ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐξόχως ἐτίμησε καὶ ὠνόμασεν Ἰσμήγιον μαντεῖον, καὶ ὅς ἐστιν ἀληθὴς τῶν μαντευμάτων καθέδρα» Π. Σ. — Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις] «Ἀγυιάτης μὲν λέγεται Ἀπόλλων, ὡς ἐπιστάτης τῶν ἀγυιῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἀγυιά κατοικῶν ἄλλῃ τινί, ὁ γείτων καὶ σύνοικος» Δούκας. Ὅτι δὲ ἡ Σεμέλη ἐγένετο σύνοικος τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ὄρα Ὀλ. Β. 44. κ. ἐξῆς. Τὸ Ὀλυμπιάδων ἐνταῦθα ἐπίθετον τοῦ οὐσιαστικοῦ «θεοστήτων» — Λευκοθέα] Οὕτως ὠνομάσθη ἡ Ἴνώ, ἀφ' οὗ ῥηφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐνάλιος θεὸς ἐγένετο· (ὄρα Ὀλ. Β. 51 55 καὶ σημ. εἰς 54). — ἀριστογόνῳ ματέρει] «μητρὶ τῇ

στ. 5. ἀριστογόνῳ ἀντὶ ἀριστογόνου ἔν τισι χειρογρ. καὶ παρὰ τῇ Π. Σ.

τὸν ἄριστον γεννησάσῃ Ἑρακλέα, τῇ Ἀλκμήνῃ. Προσκαλεῖ δὲ εἰς τὸν κῶμον καὶ τὴν Ἀλκμήνην· διότι «ἐν ἀριστερᾷ τῶν Πυλῶν, ἃς ὀνομάζουσιν Ἠλέκτρας, οἰκίας ἐστὶν ἐρείπια, ἐνθα οἰκῆσαι φασιν Ἀμφιτρώωνα διὰ τὸν Ἠλεκτρώωνος θάνατον φεύγοντα ἐκ Τίρουθος· καὶ τῆς Ἀλκμήνης ἐστὶν ἔτι ὁ θάλαμος ἐν τοῖς ἐρείπιοις δῆλος» Πausan. Θ.΄ 11. — παρὰ Μελίαν] «παρὰ τὴν πηγὴν τὴν ὀμώνυμον τῇ Μελίᾳ» καὶ οὐχὶ «παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἴσμηγίου Ἀπόλλωνος»· διότι ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἐλατρεύετο μὲν ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἡρωὺς Μελία, ἀλλ' οὐ καλεῖται ἐκ ταύτης αὐτὸν τὸν ναὸν, ὃν ἐν τοῖς ἐπομένοις τρισὶν ὀνόμασι ἀναφέρει, θησαυρὸν, Ἴσμηγιον, θῶκον. Ὅτι δὲ πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἴσμηγίου ἦν καὶ πηγὴ καλούμενη Μελία, μαρτυρεῖ ὁ Π. Σ. λέγων «Μελία Ὀκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήγερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἴσμηγιῶ τῷ ποταμῷ ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόθι μαντεῖόν ἐστιν, ὃ καλεῖται Ἴσμηγιον· ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ὀμώνυμος τῇ ἡρωίδι». Ἴσως ἡ πηγὴ αὕτη, ἣν ὁ Πίνδαρος μετὰ τοῦ Π. Σ. καλεῖ Μελίαν, ἐστὶν ἐκείνη, ἣν ἐπὶ Πausanίου ἔλεγον ἰσρὰν Ἀρεως· «Ἀνωτέρω δὲ τοῦ Ἴσμηγίου τὴν κρήνην ἴδοις ἂν, ἣντινα Ἀρεώς φασιν ἰσρὰν εἶναι . . . πρὸς ταύτη τῇ κρήνῃ τάφος ἐστὶ Κοάνθου· Μελίας δὲ ἀδελφὸν καὶ Ὀκεανοῦ παῖδα εἶναι Κοάνθον λέγουσι, σταλῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ζητήσοντα ἡρπασμένην τὴν ἀδελφὴν, ὡς δὲ Ἀπόλλωνα εὐρῶν ἔχοντα τὴν Μελίαν οὐκ ἔδύνατο ἀφελῆσθαι, πῦρ ἐτόλμησεν εἰς τὸ τέμενος ἐνεῖναι τοῦ Ἀπόλλωνος τούτου, ὃ νῦν καλοῦσιν Ἴσμηγιον, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς, καθά φασιν οἱ Θηβαῖοι, τοξεύει. Κοάνθου μὲν ἐνταῦθά ἐστι μνῆμα» (Pausan. Θ.΄ 10. 5). Περὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος παίδων τῆς Μελίας αὐτόθι ἐξακολουθῶν ὁ Pausanias λέγει «Ἀπόλλωνι δὲ παῖδας ἐκ Μελίας γενέσθαι λέγουσι Τήγερον καὶ Ἴσμηγιον. Τήγερω μὲν Ἀπόλλων μαντικὴν δίδωσι· τοῦ δὲ Ἴσμηγίου τὸ ὄνομα ἔσχεν ὁ ποταμὸς . . . Λάδων

Θησαυρόν, ἐν περιάλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

'Α. α'. Κ. θ'.

Ἴσμηνιον δ' ὄνομα-

10

ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,

'Ω παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καί

Νῦν ἐπίνομον Ἑρωτῶν

Στρατὸν ὀμηγορέα καλεῖ συνίμεν,

καλούμενος, πρὶν Ἴσμηνιον γενέσθαι τὸν Ἀπόλλωνος» (αὐτόθι). — ἐς ἄδυτον θησαυρόν] «ἄδυτον, ἄγαν σεπτόν. Ποικῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον. Προσκαλεῖται δὲ τὰς Θήβαις ἡρωτῶδας εἰς τὸ Ἴσμηνιον (εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἴσμηνίου Ἀπόλλωνος) ἦκειν, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Τηνέρου ἱερόν ἐστι χρηστήριον τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρόν τὸ Ἴσμηνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακείσθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδηφόρου ἐκείσε» Π. Σ. — τριπόδων χρυσέων] Περί τῶν τριπόδων, οἱ ἀνέκειντο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἴσμηνίου ἐν Θήβαις Ἀπόλλωνος, ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος (Ε.' 59). ἔτι δὲ καὶ Πausanias, ὅστις (Θ.' 10, 4.) λέγει, ὅτι «οἱ Θηβαῖοι καὶ μέχρι τῶν αὐτοῦ χρόνων ἐποίουν τῷ Ἴσμηνίῳ Ἀπόλλωνι ἐνιαύσιον ἱερέα παῖδα ἔκ τε δοκίμου οἴκου καὶ εὐειδέστατον καὶ ῥωμαλέον· οἱ δὲ ἱερεῖς οὗτοι ἐκαλοῦντο δαφνηφόροι ἢ δαφνηφοροῦντες· διότι ἐφόρου στεφάνους φύλλον δάφνης· ἔθος δὲ ἦν (ὡς νομίζει) οἱ εὐδαιμονέστεροι τῶν δαφνηφορησάντων, ἦτοι τὸ λειτουργημα τὸ ἐνιαύσιον τοῦ ἱερέως τελεσάντων, νὰ ἀναθέτωσι τῷ θεῷ χαλκοῦν τρίποδα». Ὡς βλέπει τις ἐν τοῖς εἰρημένοις, ὁ Pausanias ἀναφέρει τοὺς τρίποδας χαλκοῦς·

στ. 11. μαντεῖων ἐν τισι χειρογράφ.

στ. 13. Νῦν ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἡ γραφή Νῦν ἐστὶ τῶν χειρογράφων καὶ ἀρίστη.

ὁ δὲ Ἡρόδοτος οὐδὲν ἀναφέρει, εἰ οἱ τρίποδες, ὧν μνημονεύει, ἦσαν χρυσοῦ ἢ χαλκοῦ ἐκ τοῦ τρίποδος ὅμως τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ὃς ἀναφέρεται παρ' ἀμφοτέροις, εἰκάζεται, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι, οὓς εἶδεν ἐν τῷ ναῷ ὁ Ἡρόδοτος, ἦσαν χαλκοῦ. Ὅθεν τὸ τοῦ Πενδάρου «χρυσέων» ἐτέθη ποιητικῶς πρὸς μέγαλυνσιν τοῦ πράγματος. — Ἰσμήνιον] «Ἰσμήνιον ἱερόν, ναόν». — ἀλαθέα . . . θῶκον] ἐπειδὴ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἦν καὶ τὸ χρηστήριον τοῦ Τηνέρου· διὰ τοῦτο καλεῖ τὸν ναόν ἀλαθέα. κ. τ. λ.

— Στ. 12-20. Ὡ παῖδες . . . Κίρρας] «ὅπου καὶ νῦν, ὧ παῖδες Ἀρμονίας, καλεῖ τὰς ἐγχωρίους Ἡρωίδας νὰ συνέλθωσιν ἵνα ἄσσητε τὴν Θέμιν καὶ τὴν Πυθῶνα καὶ τὸ χρηστήριον εἰς τιμὴν τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς Κίρρας». — ὧ παῖδες Ἀρμονίας] ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπίκλησιν τῆς Σεμέλης καὶ Ἰνουδ. — ἐνθα] παρὰ τὴν Μελίαν. — καὶ νῦν] «ὥσπερ ἄλλοτὲ ποτε, οὕτω καὶ νῦν, ὅτε κωμάζει ὁ Θρακυδαῖος». — ἐπίνομον] ἴσον σύνομον τὸν βόσκοντα σὺν αὐτῇ, ἧτοι συνεδοχικῶς τὸν ἐποπτεύοντα μετ' αὐτῆς (τῆς Μελίας) τὰς Θήβας. — καλεῖ] ἡ Μελία· διότι εἶπεν ἀνωτέρω (στ. 6) ἴτε παρὰ Μελίαν, καὶ οἱ Π. Σ. οὕτως ἐρμηνεύουσι «τίς καλεῖ; ἧτοι ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην, ἧ καὶ ἡ Μελία, ὅπερ καὶ βέλτιον· θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως προσκαλεῖται» Π. Σ. Ἔτι καὶ ἡ λέξις ἐπίνομον ἀρμόζει μᾶλλον τῇ προσκλήσει τῆς Μελίας ἢ τῇ Ἀπόλλωνος. — ὁμηγορέα συνίμεν] «νὰ συνέλθωσιν ὁμηγορεῖς, νὰ συναθροισθῶσιν». — ὄφρα . . . σὺν ἐσπέρα] «ὅπως ἂν τὴν ἱεράν Θέμιν καὶ τὴν Πυθῶνα καὶ τὸν ἕντα ὀμφαλὸν τῆς γῆς ὑμνήσητε σὺν παννυχίαισιν» Π. Σ. ἐν ὀλίγοις «ἵνα κελαδῆτε τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα». — Θέμιν] διότι τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον ἢ Θέμις εἶχε πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (ὄρ. Εὐριπ. Ἰφιγεν. ἐν Ταύροις 1234. κ. ἐξῆς). «Θέμιδος ἦν τὸ χρηστήριον (τὸ ἐν Δελ-

Ἦφρα Θέμιν ἱεράν Πυθῶ- 15
 νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
 Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
 κρα σὺν ἐσπέρα,
 Ἐ. ἀ. Κ. στ'.

Ἑπταπόλοισι Θήβαις
 Χάριν ἀγωνί τε Κίρρας, 20
 Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἐστίαν,
 Τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρώαν βαλὼν,
 Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
 Ἐένου Λάκωνος Ὀρέστα.
 Σ. β. Κ. θ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου 25
 Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
 Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου

φοῖς). Ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν» Π. Σ. — ὀρθοδίκαν ὀμφαλὸν] Τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον καλεῖ ὀμφαλὸν τῆς γῆς (ὄρα Πυθ. Δ. 130-132. ΣΤ. 3. καὶ ἀλλαχοῦ). Καλεῖ δὲ ὀρθοδίκαν διότι οἱ χρησμοὶ εἰσιν ἀληθέστατοι. — ἄκρα σὺν ἐσπέρα] «σὺν τῷ ἄκρῳ τῆς ἐσπέρας» ἦτοι «ὅτε ἀρχεται ἢ βαθεῖα νύξ». — χάριν] χαριζόμεναί ταις Θήβαις καὶ τῷ ἀγωνί» ἢ ὡς ἐξηγεῖται ὁ Π. Σ. «χάριν κατατιθέμεναί ταις ἑπταπόλοισι Θήβαις καὶ τῷ τῆς Κίρρας ἀγωνί».

— Στ. 21-24. Ἐν τῷ Θρασυδαῖος . . . Ὀρέστα] «ἐν τῷ ἀγωνί, νικήσας ὁ Θρασυδαῖος ἐποίησε νὰ κηρυχθῆ ὁ πατρώος οἶκος, προσθεῖς αὐτῷ τρίτον στέφανον» — ἔμνησεν] ἐκ τοῦ μνησκῶ. Ἀναπλήρου τὴν σύνταξιν οὕτω «ἔμνησε τοὺς ἐν τῷ ἀγωνί θεωμένους τῆς πατρώας

Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
 Ὅποτε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
 Κασσάνδραν πολιῶ χαλκῶ
 Σὺν Ἀγαμεμονία
 Ψυχᾶ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
 κτὰν παρ' εὖσκιον

30

Α'. β'. Κ. θ'.

Νηλῆς γυνά· πότερόν
 Νιν ἄρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπω
 Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
 Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
 Ἡ ἐτέρω λέχει δαμαλιζομέναν
 Ἐννοχοι πάραγον κοῖται;
 Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
 Ἐχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-

35

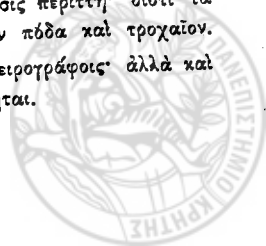
40

ρεκβάσει ἐχρήσατο»· ἀλλὰ εὐρετέον τίς ὁ σκοπὸς, δι' ὃν ὁ ποιητὴς ἠβουλήθη νὰ ποιήσῃ ἄσχετον πρὸς τὸν προκαίμενον ἔπαινον παρέκβασιν. Ἐγὼ γοῦν νομίζω, ὅτι ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ δείξῃ, ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ νίκῃ πολίτου Θηβαίου χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοσοῦτον μέγας ἐστὶν ἐν τῇ φυγῇ αὐτοῦ, ὥστε ὡς ἐν μέθῃ παρεξέβη τοῦ προκειμένου. — Ἀρσινόα τροφὸς] «Φερεκύδης δὲ Λαδάμειαν λέγων αὐτὴν τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνηρῆσθαι ὑπὸ

στ. 29. Δαρδανίδα δύναται νὰ συνταχθῇ «τοῦ Δαρδανίδα Πριάμου» καὶ τὴν «Δαρδανίδα (ἐκ τοῦ Δαρδανίς) κόραν».

στ. 39. Ἐννοχιοὶ ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καὶ ἡ ἕνεκα τοῦ μέτρου αὕτη διόρθωσις περιττὴ· διότι τὰ Αἰολικὰ δακτυλικά δέχονται ἀεὶ τὸν πρῶτον πόδα καὶ τροχαῖον.

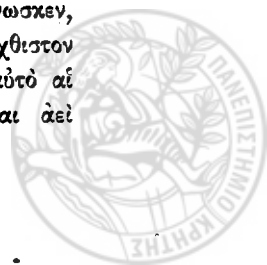
στ. 40. Τὸ δὲ ἔν τῷ πλείστοις χειρογράφοις· ἀλλὰ καὶ ἡ γραφὴ Τὸ δὲ ὡσαύτως ἐν πολλοῖς εὐρῆται.

Αιγίσθου νομιζόμενον Ὁρέστην εἶναι. Πίνδαρος δὲ ἰδίως φησὶν Ἄρσινόν τιν εἶναι τὴν Ὁρέστου τροφόν» Π. Σ. — χειρῶν ὑπὸ κρατερῶν] ἐξήρηται ἐκ τοῦ ἀνελε, οὐχὶ τοῦ φονεομένου· ὁ νοῦς «ὄντα τὸν Ὁρέστην ὑποκάτω τῶν κρατερῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλεν, ἀνῆρπασεν». — ἐκ δόλου] τεθὲν ἅπαξ ἐν τῇ λέξει ἀνεῖλεν, νοητέον ὅμως καὶ ἐν τῇ λέξει φονεομένου. Τίνι δὲ δόλῳ ἐχρήσατο ἢ τροφός, ἵνα σώσῃ τὸν Ὁρέστην, λέγει ὁ Φερεκύδης, ὡς προσεσημείωται. — δυσπενθέος] Σύνταττε «πατρός φονεομένου δυσπενθέος» ἦτοι, ὅτε ὁ πατήρ ἐφονεύετο ἐκ δόλου πολυπενθῶς.

— Στ. 34-39. πότερον . . . κοίται] «Ἐπιζητεῖ δύο αἰτίας, δι' ἃς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλε, καὶ φησι πότερον ἄρα ἢ Ἰφιγένεια ἢ παῖς αὐτῆς μακρὰν τῆς πατρίδος ἐν τῷ Εὐρίπῳ σφαγεῖσα ἐλύπησεν αὐτὴν καὶ ἐκίνησεν, ὥστε τὴν ὀργὴν ταύτην ἔχουσαν βαρύτερον τὸ ἐπιχειρήματα ἄρασθαι καὶ τολμήσαι τοσοῦτον, ὡς πρὸς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀρμῆσαι σφαγὴν ἢ ἐτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισομένην αἰ νυκτεριναὶ τῆς μοιχείας συνουσίαι παρήγαγον κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε αὐτὸν φονεῦσαι σὺν δόλῳ» Π. Σ. — ἔκνισε . . . χόλον] «ὑπεξέκαυσεν αὐτὴν νὰ ἐγείρῃ ἐν ἑαυτῇ χόλον βαρυπάλαμον, οὗ τὰ μηχανήματα ἦσαν βαρέα, ἦτοι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου». ἐτέρῳ . . . κοίται] «ἐπειδὴ ἐμίσητο ἐτέρῳ λέχει (ἐμοιχεύετο), αἰ νυκτεριναί, ἦτοι αἰ κρυπταὶ μετὰ τοῦ μοιχοῦ κοίται ἀπεπλάνησαν αὐτὴν, ὥστε νὰ τολμήσῃ τοιοῦτον ἔργον».

— Στ. 40-46. Τὸ δὲ νέαις . . . βρέμει] τούτοις ἐξηγεῖται τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἀπεπλάνηθη ἐκ τῆς ἐν τῷ κρυπτῷ μοιχείας εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ὁ νοῦς «ἀπεπλάνηθη δὲ εἰς τὸν φόνον· διότι ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸ ἀμάρτημα αὐτῆς, νέας οὔσης ἀλόχου, ἦν ἐχθιστον τῷ ἀνδρὶ, εἰ ἐγίνετο γνωστόν· νὰ κρύψωσι δὲ αὐτὸ αἰ ἀλλότριαι γλώσσαις ἦν ἀδύνατον· διότι οἱ πολῖται αἰεὶ

ψαι τ' ἀμάχανον

Ἐ. β'. Κ. στ'.

Ἄλλοτρίαισι γλώσσαις

Κακολόγοι δὲ πολῖται.

Ἴσχει τε γὰρ ἔλβος οὐ μείονα φθόνον. 45

Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντος βρέμει.

Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρωος Ἀτρείδας ἱκὼν

Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Μάντιν τ' ἔλεσσε κόραν,

Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρωθέντων 50

Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότα-

κακολογοῦσιν· διότι καὶ οἱ πλούσιοι τῶν πολιτῶν καὶ εὐτυχοῦντες ἀναφανδὸν κακολογοῦσιν ὑπὸ φθόνου τὸν Ἀγαμέμνονα τύραννον ὄντα καὶ οἱ πένητες κακολογοῦσι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ φθόνου, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐπειδὴ ταπεινοὶ ὄντες φοβοῦνται· δι' ὅλα λοιπὸν ταῦτα ἦν ἀδύνατον νὰ μὴ γένηται γνωστὸν τῷ Ἀγαμέμνονι τὸ ἔχθιστον τῷ ἀνδρὶ ἀμπλάκημα τῆς μοιχείας. Ὅθεν (στ. 47. κ. ἐξῆς) ἐφώνευσεν μὲν αὐτὸν τὸν ἥρωα Ἀτρείδην κ. ἐξῆς. — τὸ δὲ] «διότι τοῦτο δηλονότι τὸ μοιχεύεσθαι». — νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον] ἐννοεῖ ἔξωθεν «ταῖς ἀνδράσι, ἧτοι ταῖς συζύγοις». Ἡ δοτικὴ «νέαις ἀλόχοις» ἐστὶ δοτικὴ ἀπόλοτος· σημαίνει δὲ «τὸ ἀμάρτημα τῆς μοιχείας οἱ σύζυγοι τὰ μέγιστα ἐχθαίρουσιν, ὅταν αἱ ἄλοχοι ὡς νέαι»· ἐξ οὗ ἐπεται, ὅτι «καὶ ὁ Ἀγαμέμνων εὐθὺς ὡς ἐμάνθανεν, ὅτι ἡ νέα αὐτοῦ ἄλοχος ἐμοιχεύετο, ἤθελε τιμωρῆσθαι αὐτήν». — κακολόγοι δὲ πολῖται] τὸ δὲ αἰτιολογικόν «ἀδύνατον ταῖς ἀλλοτρίαις γλώσσαις νὰ καλύψωσι τὸ αὐτῆς ἀμάρτημα, ὥστε νὰ μὲνῃ ἀγνωστον τῷ Ἀγαμέμνονι· διότι οἱ πολῖται εἰσι κακολόγοι». — Ἴσχει . . . βρέμει] Κατασκευάζων τὴν πρότασιν «κακολόγοι πολῖται»

διαίρει αὐτοὺς εἰς δύο τάξεις, εἰς τὴν τῶν ὀλβίων, ἤτοι τῶν πλουσίων, καὶ τὴν τῶν πενήτων λέγων «οἱ μὲν ὀλβιοὶ οὐχ ἤττον τῶν πενήτων φθονοῦντες τὸν ὄγκον τῆς τυραννίδος ἀναφανδὸν κακολογοῦσι τὸν τύραννον, οἱ δὲ πένητες φθονοῦντες καὶ αὐτοὶ κακολογοῦσι μὲν, ἐν τῷ κρυπτῷ δὲ, ἐπειδὴ εἰσι ταπεινοί». — ὀλβος] συνεκδοχικῶς ἀντι, οἱ ὀλβιοὶ, οἱ πλούσιοι. — οὐ μείονα] τῶν χαμηλὰ πνεύτων. — ἴσχει φθόνον] τὸ ἐπόμενον τούτῳ ἐστὶ «διὸ ἀναφανδὸν κακολογεῖ» ὅπερ παρέλειπεν ἐννοούμενον ἐκ τοῦ «ἄφαντον βρέμει». Ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο τάξεις τῶν πολιτῶν εἰσιν ἀντιθετικαί, διὰ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἄφαντον ἐννοητέον τὸ ἀντιθετικὸν «ἀναφανδόν». — Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ τε, ἵνα ἡ «ὄτε ὀλβος, ὄτε πνέων». Τὸ δὲ «πνέων χαμηλὰ» ἐστὶ ζῶν χαμηλὰ, ταπεινὰ «ὁ εὐτελής καὶ πένης» Π. Σ. — ἄφαντον βρέμει] «ἐν τῷ κρυπτῷ φθονῶν κακολογεῖ» δίδει τοῦτο σημαίνει τὸ βρέμει «μετὰ φθόνου κακολογεῖ».

— Στ. 47-51. Θάνεν μὲν . . . ἀβρότατος] ἐκφέρει ταῦτα ὡς συμπέρασμα, ὃν ἀπηρίθμησεν ἐν ταῖς ἡγουμένοις αἰτίων. — ἐν Ἀμύκλαις] «ἡ ἑτέρα τιμὴ φήμη ἀκολουθεῖ περὶ τοῦ τύπου τοῦ φόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Πίνδαρος, ἡ ἐλέχθη Ἀμύκλαις συνεκδοχικῶς ἀντὶ Πελοποννήσῳ» Heynius. Ὁ δὲ Thiersch προστίθῃσιν, ὅτι τῷ μύθῳ, ὃ ἀκολουθεῖ ὁ Πίνδαρος, συνάδει τὰ παρὰ Πausanίᾳ (B. 16, 5.) «τοῦ μὲν δὴ Κασσάνδρας μνήματος ἀμφισβητοῦσι Λακεδαιμονίων οἱ περὶ Ἀμύκλας οἰκοῦντες» καὶ τὰ (αὐτόθι Γ. 19, 5.) «τὴν δὲ Ἀλεξάνδραν οἱ Ἀμυκλαιεῖς Κασσάνδραν τὴν Πριάμου φασὶν εἶναι καὶ Κλυταιμνήστρας ἐστὶν ἐνταῦθα εἰκῶν καὶ ἄγαλμα Ἀγαμέμνονος νομιζόμενον μνήμα». — ἔλυσε δόμους ἀβρότατος] «διέλυσε τοὺς οἴκους αὐτῶν, τῶν Τρώων, ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας, τουτέστι τοὺς πλουσίους οἴκους κατεστρέψατο» Π. Σ.

τος· ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
 Στρόφιον, ἐξίκετο νέα κεφαλᾶ,
 Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλ-
 λά χρόνῳ σὺν Ἄρει 55
 Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
 γισθον ἐν φοναῖς.

Ἄ. γ'. Κ. θ'.

Ἡ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἄμει-
 σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
 Ὅρθάν κέλευθον ἰὼν τὸ πρὶν· ἦ 60
 Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
 Ἐβαλεν, ὡς ὄτ' ἄκατον εἰναλίαν.
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῶ
 Συνέθευ παρέχειν
 Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ- 65

— Στ. 52-54. Ὁ δ' ἄρα γέροντα . . . ναίοντ']
 «ὁ δὲ Ὁρέστης ἐκφυγὼν διὰ τῆς τροφυῦ τὰς χεῖρας
 τῆς μητρὸς νέος καὶ ἄπειρος ὢν, καὶ τούτου ἕνεκα μὴ
 δυνάμενος διὰ τῆς ἑαυτοῦ φρονήσεως νὰ σώζηται ἐκ τῶν
 ἐπιβουλῶν τῆς μητρὸς κατέφυγεν εἰς τὸν ἕνεκα τοῦ γή-

στ. 55. λά γε χρόνῳ Τό γε λείπει κοινῶς.

στ. 56. ἔπεφνέ τε ἐν πλείστοις χειρογρ. ἔπεφνε ἄνευ
 τοῦ τε ἐν τισι πέφνεν τε γραφή καὶ αὐτῆ ἐκ χειρογράφου.

στ. 63. τὸ δ' ἔτεδν γραφή ὑπάρχουσα ἐν τισι χειρογρά-
 φοις, ἦν ἀνέγνω καὶ ὁ Π. Σ. καὶ μετέφρασεν. Ἄλλ' ἡ γραφή
 αὐτῆ προήλθεν ἐκ τοῦ ἐν τῷ κατωτέρῳ στ. (66.) γλωσσήματος
 χρή· διότι ἀμφοτέρων ὑπαρχόντων τοῦ τε «τὸ δὲ τεόν» καὶ τοῦ
 «χρή» τὸ ἕτερον ἀποβαίνει κενόν· διὸ καὶ ἔτρεψαν οἱ ἀντιγρα-
 φεῖς τὸ «τὸ δὲ τεόν» εἰς τὸ «τὸ δ' ἔτεόν».

στ. 65-66. ἄλ-λα ἡ κοινὴ γραφή· ἀλλ' ἡ ἐκ διορθώσεως
 γραφῆ ἄλ-λα ἔχει ἄριστα καὶ πρὸς τὴν ἔνοιαν καὶ πρὸς τὰς
 ἐπομένας δοτικὰς ἢ πατρὶ . . . ἢ Θρασυδαίῳ.

ρατος φρόνιμον ξένον τὸν Στρόφιαν, ὅστις ᾤκει τοὺς πρό-
ποδας τοῦ Παρνασσού». — νέα κεφαλῆ] σὺν νέα κε-
φαλῆ, ἔχων νέαν κεφαλὴν, ὧν παῖς. Ὅρα τὴν ἀντίθεσιν
«νέα κεφαλῆ ἀφίκετο εἰς γέροντα», ἄφρων ὧν ἕνεκα τῆς
ἡλικίας ἦλθεν εἰς φρόνιμον ἕνεκα τοῦ γήρατος.

— Στ. 55-57. ἀλλὰ χρόνῳ . . . ἐν φοναῖς] «ἀλλὰ
χρόνῳ ποτὲ ἠβήσας ὁ Ὀρέστης καὶ ἐν τῇ πατρίδι πα-
ραγεγονῶς ἀνείλε τῷ ξίφει τὴν μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον
ἔθηκεν ἐν φοναῖς· φοναὶ δὲ οἱ τόποι καλοῦνται, εἰς οὓς
φονεῦνται· καὶ Ὅμηρος (Ἰλιαδ. κ. 521).

Ἐν ἀργαλέῃσι φονῆσιν» Π. Σ.

— Στ. 58-62. Ἦρ', ὦ φίλοι . . . εἰναλίαν] Προσ-
ποιεῖται, ὅτι συνέρχεται ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις πα-
ρέσυρεν αὐτὸν εἰς τὴν παρέκβασιν· καὶ λέγει πρὸς τοὺς
παρόντας ἐν τῷ κώμῳ «Βεβαίως, ὦ φίλοι, ἀπεπλανήθην
ὡς ἐν τριόδῳ, ἢ ἄνεμός τις ἔρριψε με ἔξω τοῦ πλοῦ».
— κατὰ τριόδον ἀμευσίπορον] «κατὰ τριόδον, ἦτις πο-
ρεύει ἀμοιβαίως πρὸς ἑκατέραν τῶν ὁδῶν. Καλεῖ δὲ ἀλ-
ληγορικῶς τριόδον ἀμευσίπορον, ὡς καὶ κα-
τωτέρῳ ἄνεμον τὸν λυρικὸν ἐνθουσιασμόν· ὅστις ἐνίοτε
καὶ ἀποπλανᾷ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἢ τοῦ πλοῦ. — ἐδινάθην]
ἐδινήθην ἐκ τοῦ δινέμαι.

— Στ. 63-69. Μοῖσα . . . ἐπιφλέγει] «εἰ δὲ ἀ-
ληθῶς, ὦ Μοῖσα, μισθοῦ καὶ ἀργυρίου τὴν σὴν φωνὴν
ὀπέσχου παρασχεῖν, ἄλλοτε ἄλλα ὀφείλεις ἀνακινεῖν ἐγ-
κώμια· ὀφείλεις δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνακινεῖν τὸ ἐγκώ-
μιον ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου, ἢ αὐτῷ Θρασυ-
δαίῳ, ὧν ἡ δόξα καὶ ἡ εὐφροσύνη πανταχοῦ διαλάμπει»
Π. Σ. Τινὲς τῶν νεωτέρων θεωροῦσιν αἰσχρὸν τὸ νὰ
ὀμολογῇ ὁ ποιητής, ὅτι μισθῷ συνέθετο νὰ ποιήσῃ τὸν
ὕμνον· διὸ καὶ ἐσπούδασαν νὰ εὗρωσιν ἐξηγήσιν, καθ' ἣν
να μὴ ὀμολογῆται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τοιαύτη τις ἐπὶ μι-
σθῷ συμφωνία· ἀλλὰ εὗρεσις τοιαύτης ἐξηγήσεως ἐστίν

λα ταρασσέμεν.

Ἐ. γ'. Κ. σ'.

Ἡ πατρὶ Πυθιονίκη,

Τὸ γέ νον, ἧ Θρασυδαίῳ·

Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.

Τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι

70

Ἵολυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔσχον

ἀδύνατος, ἐκτός ἐάν τις καταφύγη εἰς διορθώσεις. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ Πίνδαρος, ὡς καὶ ἅπαντες ἕως οἱ κατ' αὐτὸν λυρικοὶ ποιηταί, οὐκ ἤδειτο νὰ ὁμολογῇ, ὅτι μισθῷ ποιεῖ τοὺς ὕμνους· ὡς εἰκάζεται ἐκ τοῦ προοιμίου τοῦ Β. εἰδούς Ἰσθμίων· ἐν δὲ Νεμ. Ε. 1. καὶ ἐξῆς παραβάλλει ὁ Πίνδαρος τοὺς λυρικοὺς τοὺς ποιοῦντας ἐπινίκους, πρὸς τοὺς ἀνδριαντοποιούς· ὡσπερ λοιπὸν οἱ ἀνδριαντοποιοὶ οὐκ ἠσχύνοντο νὰ ὁμολογῶσιν, ὅτι οὐχὶ δωρεὰν, ἀλλὰ μισθῷ εἰργάζοντο τοὺς ἀνδριάντας, οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος ἀσυστόλως ὠμολόγει, ὅτι ἐλάμβανε μισθόν. — τὸ δε τεόν] ἡ σύνταξις «Τὸ δὲ τεόν (ἔργον), ὃ Μοῦσα ἔστιν, ἄλλοτ' ἄλλη ταρασσέμεν, τὸ γέ νον (νῦν δὲ τὸ τεόν ἔργον) ἔστι ταρασσέμεν ἧ πατρὶ Πυθιονίκη ἧ Θρασυδαίῳ· τῶν εὐφροσύνα κ. ἐξῆς». — φωνάν ὑπάρχουρον] ἀντικείμενον μόνον τοῦ παρέχειν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ταρασσέμεν, ὅπου ἐκ τῆς μεταφορᾶς ἐννοεῖται «ἄνθη ἐπαίνων». — ἄλλοτε] «ὅτε ὁ νικηφόρος οὐ παρέχει ὕλην ἐκτεταμένων ἐγκωμίων, ὅτε οὐκ ἐπιφλέγει εὐφροσύνα καὶ δόξα». — ἄλλα] «ἄλλη (ἐν ἄλλῳ τόπῳ ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθη μελιτο-

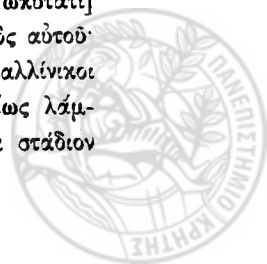
στ. 66. χρῆ ταρασσέμεν καθ' ὅλους τοὺς λόγους τὸ χρῆ ἐξελέγχεται γλώσσημα.

στ. 67. Πυθιονίκη· αἱ συλλαβαὶ ἰο' ἀντὶ μιᾶς ἀναγνωσθήτωσαν.

στ. 71. ἔχον ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου.

φόρα) καὶ οὐχὶ ἐν τῷ νικηφόρῳ, ὅπου οὐχ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἄνθη πολλά. — ἄλλα ταρασσομένη] «ἀλλαχοῦ νὰ ταρασσοῦν ἄνθη συλλέγουσα τὸ μέλι τῶν ὕμνων» ὅπερ ἐστὶ «νὰ ποιῆς παρεκβάσεις». Καλῶς ἔχει τὸ ταρασσομένη· ἡ μεταφορὰ ἐστὶ ἐκ τῆς μελίσσης, ἥτις ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν ἀνθέων ταρασσοῦν αὐτὰ συλλέγουσα τὸ μέλι. Ταύτῃ τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος καὶ ἐν Πυθ. Ι. 83-84. Πρότεχε δὲ μὴ θεωρήσης τὸ ἐκεῖ ἐπ' ἄλλον λόγον θύγει ταυτὸν τῷ ἐνταῦθα ἄλλη ταρασσομένη, διότι ἐκεῖ μὲν σημαίνει «ἐπέρχεται ἐπ' ἄλλο ἄνθος τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ ταρασσοῦν αὐτὸ συλλέγουσα τὸ μέλι»· ἐνταῦθα δὲ «ἐπέρχεται ἐπ' ἄλλο ἄνθος ἄλλου τόπου (διότι ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος τόπῳ ἄνθη οὐχ εὔρηται), καὶ ταρασσοῦν αὐτό». — ἡ πατρί . . . ἐπιφλέγει] «νῦν δὲ, ὅτε εὐφροσύνη καὶ δόξα τοῦ νικηφόρου ἐπιφλέγει, τὸ σὸν χρέος ἐστίν, ὦ Μοῦσα, νὰ ταρασσοῦν ἄνθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐν τῷ πατρὶ καὶ τῷ Θρασυδαίῳ, ἥτοι ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν, ὅπου ὑπάρχουσιν ἄφθονα καὶ οὐκ ἐστὶν ἀνάγκη, νὰ μεταβαίνης εἰς ἄλλον τόπον πρὸς εὔρεσιν ἀνθέων· ἥτοι οὐκ ἐστὶν ἀνάγκη νὰ ποιῆς παρεκβάσεις». — ἡ πατρί ἢ Θρασυδαίῳ] Τὸν πατέρα τοῦ Θρασυδαίου καὶ αὐτὸν τὸν Θρασυδαίον, ἥτοι τὴν δόξαν αὐτῶν παραβάλλει πρὸς τόπον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι πολλά ἄνθη. Ὅθεν παρακελεύεται τὴν Μοῦσαν ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἄνθεσι νὰ ἐπικάθηται καὶ νὰ συλλέγῃ μέλι καὶ οὐχὶ νὰ μεταβίβῃ ἐπὶ τὰ ἄνθη τοῦ Ὀρέστου κ. λ. — Πυθιονίκῳ] ἢ «τῷ νικήσαντι ἐν Πυθῶνι» ἢ «τῷ καλουμένῳ Πυθιονίκῳ»· τὸ πρῶτον κάλλιον, καίτοι ἔδει κατὰ τὸ σῶνθηες νὰ εἶπῃ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

— Στ. 70-75. Τὰ μὲν ἐν ἄρμασι . . . ὠκύτατι] «Λάμπει ἡ δόξα τοῦ Θρασυδαίου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· διότι ἐν μὲν Ὀλυμπίᾳ οἱ πρόγονοι αὐτῶν πάλαι καλλίνικοι γενόμενοι ἄρμασιν ἔλαβον διὰ τῶν ἵππων ταχέως λάμπει τῶν πολυθρυλλήτων ἀγώνων· ἐν δὲ Πυθῶνι στάδιον

Θοῶν ἄκτινα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπί

Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν

Ἑλλανίδα στρατιάν ὠκύτα-

75

τι θεῖθεν ἐραίμαν καλῶν,

Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἀλικίᾳ·

Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων

Τὰ μέσα μακροτέρῳ

Ὀλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἰ-

80

γυμνοὶ ἀγωνισάμενοι ἤλεγξαν τοὺς Ἑλληνας ἀνταγωνιστὰς ἤπτονας τὴν ταχύτητα. — τὰ μὲν Ὀλυμπία τε Πυθοῖ τε] ἴσον «τὰ μὲν Ὀλυμπία· τὰ δὲ Πυθοῖ». — ἐν ἄρμασι . . . πάλαι] «ὁ πατὴρ τοῦ Θρασυδαίου καὶ αὐτὸς ὁ Θρασυδαῖος καλλίνικοι πάλαι ἐν ἄρμασι γενόμενοι» συνεχδοχικῶς ἀντὶ «οἱ πρόγονοι αὐτῶν». — πολυφάτων] διότι γίνεται πολὺς λόγος περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. — ἔχον] ἀντὶ ἔσχον. — θοῶν ἄκτινα ἀγώνων] «λάμψιν, ἣν ταχέως ἐξέπεμψαν αὐτοῖς οἱ ἀγῶνες» ὅπερ ἔστιν «νίκην λαμπρὰν καὶ ταχεῖαν». — σὺν ἵπποις] «σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν ἵππων». Ἐπὶ τῶν προγόνων λοιπὸν ὁ οἶκος τοῦ Θρασυδαίου ἔλαβε μίαν νίκην ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐν Πυθῶνι δὲ ἐτέραν νίκην ὁ πατὴρ, καὶ τρίτην πάλιν ἐν Πυθῶνι, ἣν ἐν τῇ παρούσῃ φῶδῃ ὕμνει ὁ ποιητής, αὐτὸς ὁ Θρασυδαῖος, ὡς βούλεται νὰ εἴπῃ ἐν στ. 21. 22. — ἤλεγξαν . . . ὠκύτατι] «κατήσχυναν τὴν Ἑλληνίδα στρατιάν κατὰ τὴν ὠκύτητα». Καλεῖ δὲ «Ἑλληνίδα στρατιάν» τοὺς ἀγωνιζομένους, οὐχὶ μόνον διότι μόνοι οἱ Ἑλληνες εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγωνίζεσθαι· ἀλλὰ καὶ

στ. 79. μακροτέρῳ σὺν ἐν τοῖς χειρογράφοις. Ἴσως τὸ αὐτὸ εἶται γλῶσσημα.

διότι θεωροῦντο ὡς πεμπόμενοι τρόπον τινα ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος· ὅρα καὶ Σημ. εἰς Νεμ. Ι.΄ 46-52.

— Στ. 76. κ. ἐξῆς] Ἐντεῦθεν ὁ ἐπίλογος, ἐν ᾧ βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Θρασοδαῖος τυχὼν παρὰ τῶν θεῶν τῆς ἐκ τῆς νίκης λαμπρότητος ὀφείλει οὐ μόνον νὰ θεωρῆ ἑαυτὸν εὐδαιμονέστερον τῶν ἐκ τύχης γενομένων τυράννων ἢ ἀρχόντων, ἀλλὰ καὶ νὰ καταφρονῆ τῶν ἐκ τῆς τυραννίδος ἢ ἄλλης ἀρχοντείας τιμῶν. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ πατήρ τοῦ Θρασοδαίου ἦν τις τῶν τοῖς προῦχουσιν οἴκοις προστηκόντων· καὶ ὅτι καταφρονήσας τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τιμῶν, ἐζήλωσε τὴν δόξαν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀριστευόντων· διὸ καὶ αὐτὸς ἐτράπετο εἰς τὸ θηρᾶν ταύτην τὴν δόξαν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ παιδὸς τὴν φιλοτιμίαν ἐσπούδασε νὰ τρέψῃ.

— Στ. 76-77. θεόθεν . . . ἀλικία] «εἶθε ἔχοιμι ἔρωτα τῶν ἐκ θεῶν καλῶν, ἐπιθυμῶν τῶν κατὰ τὴν ἐκάστοτε ἡλικίαν δυνατῶν». Ὁ ἔπρεπε νὰ εὐχηθῆ ὑπὲρ τοῦ νικηφόρου ὁ ποιητῆς, εὔχεται κατὰ τὸ σῶνηθες ὑπὲρ ἑαυτοῦ· (ὅρα Νεμ. Α.΄ 44. Πυθ. Γ.΄ 191. κ. ἐξῆς· καὶ πολλαχοῦ ἄλλοθι). Ἐφη δὲ θεόθεν· διότι ἐκ θεοῦ ἅπαντα τοῖς ἀνθρώποις παραγίνονται. Τὰ δὲ ἔραμα ἐκ τοῦ ἔραμα. — δυνατὰ ἐν ἀλικία] «δυνατὰ καλὰ καθ' ἣν αἰεὶ ἔχω ἡλικίαν». Ἐτέθη δὲ ἐνταῦθα τὸ «δυνατὰ» κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἄκρων καλῶν, τῆς βασιλείας δηλονότι, ἢ οἷας δῆποτε δυναστείας. Παράβαλε πρὸς τὸ (Ὁλ. Α.΄ 180) ἐπ' ἄλλοισι δὲ ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν.

— Στ. 78-81. τῶν γὰρ ἀνά . . . τυραννίδων] «τῶν κατὰ τὴν πόλιν πραγμάτων, εὕρισκον τὰ τοιαῦτα, ὅσα τὸ ἄκρον οὐκ ἔχει τῆς εὐδαιμονίας, (τὰ μέσα), ἐπὶ πλείστον χρόνον θάλλοντα, μέμφομαι τὰς τυραννίδας, μέμφομαι τοὺς τῆς ὑψηλῆς καὶ τυραννικῆς ἐπιθυμοῦντας τύχης». Π. Σ. — τὰ μέσα τῶν ἀνά πόλιν] ἅπερ ἐν

σαν τυραννίδων,

Ἄ. δ'. Κ. θ'.

Ξουαῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς

Τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμόνοντ' ἄ-

τα· εἴ τις ἄκρον ἐλών ἤσυχία

Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν

85

Ἄπέφυγεν, μέλανος ἐσχατιὰν δ' ἀν'

Καλλίονα θάνατον ἔσχεν

Γλοχυτάτα γενεᾶ

τῷ ἡγουμένῳ στ. ἐκάλεσε δ ο υ α τ ᾶ. — μέφομαι . . . τυραννίδων] Ἀναπλήρωσον οὕτως «ταῦτα μὲν (τὰ μέσα) μαίομαι, τὴν δὲ αἴσαν (τὸ δὲ τυχεῖν) τυραννίδων μέφομαι». Βούλεται λοιπὸν τούτοις νὰ ἐπαινέσῃ τὸν πατέρα τοῦ Θρακυδαίου, ὅτι οὐκ ἀναμιγνύεται ταῖς ἐν Θήβαις στάσεσιν σπουδάζων, ὡς οἱ λοιποὶ οἱ ἐκ μεγάλων οἴκων, νὰ καταστῇ τύραννος ἢ ἄρχων· ἀλλὰ περὶ τὰ οἰκεία ἀσχολούμενος ζητεῖ τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγῶνων δόξαν καταφρονῶν τῆς ἐκ τῆς τυραννίδος.

— Στ. 83. ξουαῖσι . . . τέταμαι] «περὶ ταῖς κοιναῖς καὶ συμμέτροις ἀρεταῖς, εὐτυχίαις τὴν ἐπιθυμίαν

στ. 83-84. ἀμόνοντ' ἄτα εἰρωνικῶς. Οἱ χωρίζοντες τὸν λόγον τιθέντες τελείαν στιγμήν μετὰ τὸ ἄτα οὐ κατανοοῦσι τὸν ποιητὴν. — ἤσυχᾶ ἐκ διορθώσεως ἔνεκα τοῦ μέτρου. Κατὰ δὲ τὴν κοινὴν γραφὴν ἤσυχία, ἥτις ἐστὶν ἀρίστη, αἱ δύο συλλαβαὶ χία ἀναγνωσθήτωσαν ὡς μία.

στ. 86-87. Ἡ κοινὴ γραφὴ μέλανος δ' ἀν' ἐσχατιὰν Καλλίονα θάνατον ἔσχεν. Ταύτην τὴν γραφὴν μὴ ἐννοήσαντες οἱ ἐρμηνευταὶ μετέβαλον ἄλλοι ἄλλως. Ὁ δὲ Boeckhius μεταβαλὼν εἰς μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θάνατον γ' ἔσχε οὐ κατείδεν, ὅτι τῷ ἀν' ἐσχατιὰν βούλεται ὁ ποιητὴς νὰ σημάνη, ὅ, τι ἐσήμανε διὰ τοῦ ἐν στ. (84.) ἤσυχία, ἀλλ' ἠρμήνευσεν «in fine» μεταφράζων «is vero in fine atram mortem pulchriorem nancisci solet».

τεταμένην ἔχω». Π. Σ. — ξυναΐσιν ἀρεταῖς] ἵσον τῷ «τοῖς ἀγαθοῖς τοῖς ἐκ τῶν κοινῶν ἀρετῶν προερχομένοις». Ἐτέθη δὲ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐξόχους ἀρετάς, δι' ὧν ὁ ἔχων αὐτάς κτάται τυραννίδα.

— Στ. 83-90. φθονερούς δὲ . . . πορῶν] «οἱ δὲ φθονεροὶ οὐδὲν κακὸν ποιῶσιν, ἀλλ' αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ φθόνου βλάπτονται, ἐάν τις ἀφικόμενος εἰς τὸ ἄκρον τῶν κοινῶν ἀρετῶν (ἦτοι εἰς ἐκεῖνο, ὃ θερμῶς ἐπεθόμε: διὰ τῶν ἀρετῶν τούτων νὰ ἀποκτήσῃται), καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἀπολαύων αὐτοῦ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἀλαζονίαν καὶ ὕβριν, λάβῃ δὲ θάνατον κάλλιστον καταλιπὼν τῇ φιλιότητι καὶ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γενεᾷ εὐδοξίαν καὶ εὐφημίαν, ἥτις ἐστὶ κρατίστη πάντων κτημάτων». — φθονεροὶ δ' ἀμόνοντ' ἄτα] «οἱ φθονεροὶ τοὺς μὲν βασιλεῖς καὶ ἄλλους ἄρχοντας ἀμόνονται τῇ διαβολῇ (διότι εὐρίσκουσι πολλοὺς τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς τὸν νοῦν) καὶ ταῖς συνωμοσίαις· εἰ δὲ τις εἰς τὸ ἄκρον τῶν κοινῶν ἀρετῶν ἀφικόμενος καὶ νεμόμενος αὐτὸ ἐν ἡσυχίᾳ οὐδένα ὕβριζει, οὐδ' ἀδικεῖ, τοῦτον οὐδαμῶς βλάπτουσι, διότι οὐδεὶς προσέχει ταῖς διαβολαῖς αὐτῶν· ἀλλ' αὐτοὶ τῇ ἐκ τοῦ ἑαυτῶν φθόνου ἄτῃ (ἕνεκα τοῦ πάθους τοῦ φθόνου) βλάπτονται· «ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις καλοῖς λυπούμενοι διαφθείρονται τηρόμενοι»· διότι πρὶν ἂν τὸ κακὸν ἐργάσωνται, αὐτοὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ φθόνου πρότερον βλάπτονται». Π. Σ. — ἄκρον ἐλών] «τοχῶν τις ἐκεῖνου, οὐ ὀρούει» ὄρ. Πυθ. Ι. 95. καλεῖ λοιπὸν ἄκρον ἐκεῖνο, ὃ τις μετὰ μεγίστης θερμότητος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσῃ. Ἐπὶ δὲ τοῦ Θρακυδαίου τὸ ἄκρον, ὃ εἰλὲν ἐστὶν ἡ νίκη καὶ ὁ ὕμνος. — ἀπέφυγεν] ἀντι ἐνεστῶτος. — αἰνὰν ὕβριν] Διὰ τοῦ ἐπιθέτου αἰνὰν βούλεται νὰ εἴπῃ τοὺς διαπληκτισμοὺς τῶν πολιτευομένων καὶ τὰς ἔχθρας καὶ ἀγρια μίση, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ ἐξοστρακισμοὶ καὶ αἱ φυγαὶ καὶ αἱ εἰς θάνατον καταδίκαὶ καὶ δολοφοναί. — μέλανος . . . ἔσχεν] ἡ σόνταξις «ἔσχεν ἀνά ἐσχατιάν

Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών·

90

Ἐ. δ'. Κ. στ.

Ἄτε τὸν Ἴφικλείδαν

Διαφέρει Ἴόλαον,

Ἵμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,

Σέ τε, ἀναξ Πυλῶδευκες, υἱοὶ θεῶν,

Τὸ μὲν, παρ' ἄμαρ, ἔδραιοι Θεράπνας, τὸ δ' οἱ- 95

κέοντας ἐνδον Ὀλύμπου.

θάνατον καλλίονα μέλανος (θανάτου)». Ὁ νοῦς «λαμβάνει ἐν τῇ ἰδιωτικῇ καὶ ἀμερίμνῃ βίῃ θάνατον κρείσσονα τοῦ θανάτου τῶν πολιτευομένων καὶ ἀρχόντων, ὅστις συμβαίνει συνήθως μέλας ἐν φυλακαῖς ἢ ἐν φυγαῖς ἢ καὶ ἄλλῃ δῆποτε τρόπῳ σκληρῇ καὶ ἀπρεπεῖ, ὥσπερ συνέβη Μιλτιάδῃ καὶ Θεμιστοκλεῖ καὶ πολλοῖς βασιλευσιν. — μέλανος] θάνατον μέλανα εἴπομεν ἤδη, ὅτι καλεῖ τὸν συνήθως συμβαίνοντα τοῖς πολιτευομένοις. — ἀν' ἐσχατιάν] ἐσχατιάν καλεῖ τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ὅστις μακρὰν τῶν δημαγωγῶν καὶ πολιτικῶν διαπληκτισμῶν καὶ κινδύνων ὧν παραβάλλεται ἐνταῦθα πρὸς μίαν ἐρημίαν (ἐσχατιάν). Τοῦτον λοιπὸν τὸν ἀν' ἐσχατιάν βίον βίωσιν ὁ μόνον τὴν ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἱεραῖς ἀγῶσι νικῶν δόξαν ζητῶν καὶ ταχάνων λαμβάνει συνήθως θάνατον καλλίονα τοῦ μέλανος θανάτου, ὃν λαμβάνουσι οἱ πολιτευόμενοι καὶ βασιλεῖς. — εὐώνυμον χάριν] «εὐωνομίαν, εὐδοξίαν, ἐφ' ἣ χαίρουσιν οἱ γόνου, τὰ τέκνα». Ἐννοεῖ δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Θρασυδαίου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τῶν εὐώνυμον χάριν τὴν ἐπὶ ταῖς ἐν ταῖς ἀγῶσι νίκαις εὐδαξίαν. — κτεάνων κρατίστην] «παντὸς ἑτέρου κτήματος κρατίστην.»

— Στ. 91-96. ἄτε τὸν Ἴφικλείδαν . . . Ὀλύμπου] «ἦτις, εὐώνυμος χάρις, τὸν Ἴόλαον τὸν υἱὸν τοῦ

Ἰφικλέους πανταχοῦ περιάγει καὶ ποιεῖ ὕμνητόν, ὡσαύτως καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν θεῶν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, αἵτινες παρ' ἡμέραν οἰκοῦσι τὸ μὲν ἐν ταῖς ἔδραις τῆς Θεράπνης, τὸ δὲ ἐν Ὀλύμπῳ». Παράδειγμα τοῦ ὅτι διὰ τῶν κοινῶν ἀρετῶν δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃται ἀθανασίαν, ἀναφέρει τὸν Ἰόλαον, ὅστις τυγχάνει θεῶν τμηῶν (Πυθ. Θ.΄ 137. κ. ἐξῆς), καὶ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην διότι καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἐζήτησαν τὴν ἀθανασίαν διὰ τῶν κοινῶν ἀρετῶν καὶ οὐχί, δι' ὧν γίνεται ἡ κτήσις βασιλείας. — Κάστωρος βίαν] γνωστὴ περίφρασις ἀντὶ τοῦ «τὸν ἰσχυρὸν Κάστορα». — τὸ μὲν παρ' . . . Ὀλύμπου] ἡ σύνταξις «οὐκίοντας παρ' ἅμαρ, τὸ μὲν ἔδραισι Θεράπνης, τὸ δὲ ἔνδον Ὀλύμπου». — παρ' ἅμαρ] «τὸ Ὀμηρικὸν παραφράζει (Ὀδύσσεια λ. 303).

Ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἕτεροῖς ἡμέροισι, ἄλλοτε δ' αὖτε

Τεθνασιν» Π. Σ.

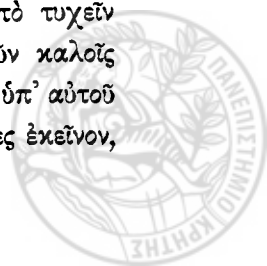
— ἔδραισι Θεράπνης] Τὸ ἐν Θεράπνῃ (Παυσαν. Γ.΄ 20, 1. Στεφαν. Βοζαντ. ἐν λέξει Θεράπναι) ἱερόν τοῦ Κάστωρος καὶ Πολυδεύκου καλεῖ ἔδρας Θεράπνης· (ἄρα καὶ Νεμ. Ι.΄ 103. κ. ἐξῆς).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

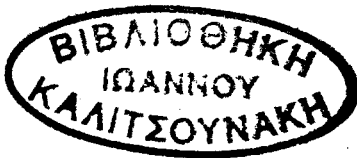
Κάστρου κέρα, Σερμέλη, σύνοικε τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ σὺ, Ἰνώ Λευκοθέα ὁμοθάλαμπε τῶν ποντίων Νηρηίδων, ἔλθετε σὺν τῇ ἀριστογόμφῳ μητρὶ τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τὴν Μελίαν εἰς τὸν οὐπεπτόν θησαυρὸν τῶν χρυσοῦν τριπόδων, διὰ ἐξόχως

ἐτίμησεν ὁ Ἀπόλλων, ἐκάλεσε δὲ Ἴσμήνιον, ὅστις ἐστὶν ἀληθῆς μαντευτικὴ ἔδρα. Ὡ παῖδες τῆς Ἀρμονίας, ἔλθετε, ὅπου καὶ νῦν (ἢ Μελία) καλεῖ νὰ συνέλθῃ ὁ συνέφορος αὐτῇ στρατὸς τῶν Ἡρωίδων, ἵνα τὴν ἱεράν Θέμιν καὶ τὴν Πυθῶνα καὶ τὸν ἀψευδέστατον ὀμφαλὸν τῆς γῆς κελαδῆτε ἀπὸ τῆς βαθυτάτης νυκτὸς χαριζόμεναι ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις καὶ τῷ ἀγῶνι τῆς Κιβόρας, ἐν ᾧ ὁ Θρασυδαῖος ἐποίησε νὰ ἀνακηρυχθῇ ἡ πατρίδα ἐστία, τρίτον ἐνθελὺς αὐτῇ στέφανον νικῆσας ἐν ταῖς πλουσίαις ἀρούραις τοῦ Πυλάδου, ξένου τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου· ὃν δὲ, ὅτε ὁ πατὴρ πολυπενθῶς ἐφρονεῦετο διὰ δόλου, Ἀρσινόῃ ἢ τροφῶς δι' ἀπάτης ἀνήρπασεν ἐκ τῶν κρατερῶν χειρῶν τῆς Κλυταιμνήστρας· ὁπότε ἡ ἀνηλεὴς γυνὴ πολὺ χαλκῷ ἐπεμπε τὴν Κασσάνδραν τὴν κόρην τοῦ Δαρδανίδου Πριάμου σὺν τῇ Ἀγαμειμονίᾳ ψυχῇ πρὸς τὴν ζοφερὰν ἀκτὴν τοῦ Ἀχέροντος. Πότερον ἄρα ἢ Ἰφιγένεια ἐπ' Εὐρύπῳ μακρὰν τῆς πατρίδος σφαγεῖσα ἐξέκαυσεν αὐτὴν νὰ διεγείρῃ χόλον κακομήχανον, ἢ αἰ κρυπταὶ κοῖται, καθ' ὅς ἐδαμαλίζετο ἐν ξένῳ λέχει παρεπλάνησαν αὐτὴν (εἰς τὸν φόνον); διότι τοῦτο τὸ ἀμάρτημα ἀλόχων νέων καὶ ἔχθιστόν ἐστι (τοῖς ἑαυτῶν ἀνδράσι), καὶ αἰ ξέναὶ γλῶσσαι νὰ καλύψωσιν αὐτὸ ἀδύνατόν ἐστι· διότι οἱ πολῖται εἰσι κακολόγοι ἐπειδὴ οἷτε ὄλβιοι φθονοῦντες οὐχ ἤττον (τῶν πενήτων) ἀναφανδὸν κακολογοῦσι, καὶ οἱ ταπεινοὶ ἐν τῷ κρυπτῷ ὑπὸ φθόνου καταβοῶσιν. Διὸ ἀπέθανε

μὲν αὐτὸς ὁ ἥρως Ἀτρείδης ἐν ταῖς κλυταῖς
 Ἀμύκλαις ἐπανελθὼν μετὰ πολὺν χρόνον, ἀπώ-
 λεσε δὲ καὶ τὴν μάντιν κόρην, ἀφ' οὗ τοὺς δόμους
 τῶν Τρώων τῶν ἔνεκα τῆς Ἑλένης πυρὶ παρα-
 δοθέντων διέλυσε τοῦ πλούτου. Ὁ δὲ Ὀρέστης
 παῖς ὧν ἦλθε παρὰ τὸν ξένον τὸν γέροντα Στρό-
 φιον, τὸν οἰκοῦντα τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσού·
 ἀλλὰ μετὰ χρόνον τὴν τε μητέρα ἐφόνευσε ξίφει
 καὶ τὸν Αἰγισθον. Βεβαίως, ὦ φίλοι, ἀπεπλανήθη
 ὡς ἐν τριόδῳ ἀμεισιπόρῳ, ὀρθὴν ὁδὸν πρὶν πορευ-
 ὄμενος, ἢ με ἄνεμος ὡς ἄκατον θαλασσίαν ἔξω
 τοῦ πλοῦ ἔρριψεν. Ἀλλ', ὦ Μοῦσα, εἰ μισθῶ συνε-
 φώνησας νὰ παρέχῃς φωνὴν ὑπάργυρον, ἄλλοτέ
 ἐστὶ τὸ σὸν ἔργον νὰ ὑμνῆς ἐν ἄλλῳ τόπῳ· νῦν
 δὲ σὸν ἔργον ἐστὶ νὰ ὑμνῆς ἢ ἐν τῷ πατρὶ τοῦ
 Θρασυδαίου, τῷ Πυθιονίκῳ, ἢ αὐτῷ τῷ Θρασυδαίῳ·
 ὧν ἐκλάμπει ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ δόξα· διότι ἐν μὲν
 Ὀλυμπίᾳ πάσαι ποτὲ ἐν ἄρμασι καλλίνικοι γενό-
 μενοι ἔσχον τῇ βοήθειᾳ τῶν ἵππων ταχέως λάμ-
 ψιν πολυθρυλλήτων ἀγώνων· ἐν δὲ Πυθοῖ γυμνοὶ
 εἰς τὸ στάδιον καταβάντες κατήσχυναν κατὰ τὴν
 ταχύτητα τοὺς ἀνταγωνιζομένους Ἕλληνας. Εἴθε
 παρὰ τῶν θεῶν ἐπιθυμοίην καλῶν ποθῶν τὰ κατὰ
 τὴν αἰὲς ἡλικίαν δυνατὰ ἐπιζητῶν· διότι τῶν κατὰ τὴν
 πόλιν καλῶν εὐρίσκων, ὅτι τὰ μέσα θάλλουσιν ἐν
 μακροχρονιωτέρᾳ εὐδαιμονίᾳ, μέμφομαι τὸ τυχεῖν
 τυραννίδων, τοῖς δὲ ἐκ τῶν κοινῶν ἀρετῶν καλοῖς
 ἔχω ἐντεταμένην τὴν ἐπιθυμίαν· διότι ὑπ' αὐτοῦ
 τοῦ αὐτῶν φθόνου βλάπτονται οἱ φθονοῦντες ἐκείνον,

ὅστις τυχὼν τοῦ ἄκρου τῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀπολαύων αὐτοῦ ἀποφεύγει τὸ εἶναι δεινὸς ὕβριστῆς, ἐν δὲ ἀθουρύβῳ βίῳ λαμβάνει θάνατον καλλίονα τοῦ μέλανος, πορίσας τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γενεᾷ τέρψιν εὐδοξίας κρατίστην πάντων κτημάτων ἣτις Ἰόλαον τὸν υἱὸν τοῦ Ἰφικλέους πανταχοῦ περιάγει ὕμνητόν καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν θεῶν, τὸν ἰσχυρὸν Κάστορα καὶ σὲ, ἀναξ Πολύδευκες, οἵτινες οἰκεῖτε παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ τὸ μὲν ἐν ταῖς ἔδραις τῆς Θεράπνης, τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ Ὀλύμπου.

ΠΥΘΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΙΒ΄.

ΜΙΑ ΔΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ ΑΓΛΗΤΗ

«*»

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τοῦ εἴδους.

Ἡ παρούσα ᾠδή μονοστροφική ἐστίν· ἐκ κώλων τεσσάρων καὶ δέκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον, ἐξ Ἴωνικῆς τῆς πρώτης διποδίας καὶ χοριαμβικῆς τῆς δευτέρας.
- ” 2. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Τὸ αὐτό.
- ” 3. $\dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup | -$ Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
- ” 4. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Τὸ αὐτὸ τῷ πρώτῳ.
- ” 5. $- \cup \cup \cup | - \cup \cup \cup$ Τὸ αὐτό.
- ” 6. $- \dot{\cup} \cup \cup | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 7. $\dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
- ” 8. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Κλεομάχειον, ὡς τὸ πρῶτον.
- ” 9. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Τὸ αὐτό.
- ” 10. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 11. $- \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \cup$ Ἐφθημιμέρες ἀναπαιστικόν.
- ” 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Εὐρίπιδειον, ἦτοι τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- ” 13. $\dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup}$ Λείπει ἐν τῷ τέλει

Κῶλον 13. συλλαβῆ, ἵνα ἦ διπενθημιμερές, ἧτοι ἐγκωμιολογικόν, ὅπερ σύγκειται ἐκ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ.

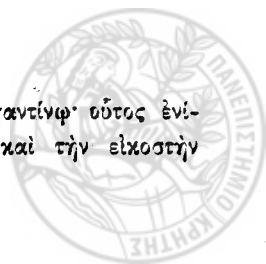
„ 14. $\underline{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—} | \underline{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—} | \underline{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—}$ Τρίμετρον τροχαϊκόν ἀκατάληκτον· περίσδος ἐκ τροχαίου καὶ σπονδείου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Δέεται τῆς πόλεως Ἀκράγαντος, καὶ τῆς προστάτιδος θεᾶς Ἀκράγαντος νὰ παραστῶσιν εὐμενεῖς τῇ πομπῇ τοῦ Μίδα, διότι ἐν Πυθῶνι ἐνίκησε τοὺς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀρίστους αὐλητὰς (στ. 1-12). Μεταβαίνει εὐθὺς εἰς τοὺς ἐπαινούς τῆς τέχνης τοῦ Μίδα, λέγων, ὅτι τὸ αὐλητικὸν μέλος, ὃ αὐλῶν ὁ Μίδας ἐνίκησεν, ἐφεῦρεν ἡ Ἀθηναῖα, ἵνα μιμησῆται τὸν θρῆνον, ὃν ἐξέπεμπον αἱ κεφαλαὶ τῶν Γοργόνων καὶ οἱ περὶ τὰς κεφαλὰς ὄφεις, ὅτε ὁ Περσεὺς ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν (ἀπὸ στ. 13-48). Ἐπανέρχεται εἰς τὸν Μίδα ἐπαινῶν αὐτὸν διὰ τοὺς κόπους, οὓς κατέβαλεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς αὐλητικῆς τέχνης καὶ εἰς τὴν περὶ αὐτὴν ἐξάσκησιν, ἧς ἕνεκα συνευδοκῶντος καὶ τοῦ πεπρωμένου ἐνίκησε μὲν ἐν Πυθῶνι, σήμερον δὲ διὰ τὴν νίκην τελεῖται αὐτῷ πομπή.

Εἰσαγωγή.

«Γέγραπται ἡ φῶδὴ Μίδα Ἀκράγαντινῷ· οὗτος ἐνίκησε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα καὶ τὴν εἰκοστὴν

πέμπτην (Ὀλυμπ. 71, 3. καὶ 72, 3.) Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθήναια νενικηκέναι. Ἱστοροῦσι δὲ τι ἴδιον σύμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν αὐλῆτὴν τοῦτον· ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ ἀναπλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος ἀδῆσαι, τοὺς δὲ ἀκροατὰς ἠσθέντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν». Π. Σ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ παροῦσα ᾠδὴ ὕμνῃ τὴν πρώτην τῶν τριῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ Π. Σ. νίκας· οὕτω δὲ καὶ τὸ περὶ τὸν αὐλὸν σύμπτωμα κατὰ ταύτην τὴν νίκην ἐγένετο. Ἔστι δὲ προσδιωρισμένη ἡ ᾠδὴ νὰ ἀσθῆ ἐν τῇ πομπῇ, ἣ ἔμελλε νὰ τελεσθῆ τῷ Μίδα κατὰ τὴν εἰς Ἀκράγαντα ἐκ τῆς νίκης ἐπιστροφὴν αὐτοῦ. Ἔστι δὲ ὁ ὕμνος οὗτος κατὰ πάντα εὐστοχώτατος.

καλε». Π. Σ. — βροτεᾶν πολίων] τῶν βροτειῶν πόλεων. Βροτεῖα πόλις ἴσον τῷ πόλις βροτῶν. — Φερσεφόνας ἔδος] «Ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον ἔφη ὄλην γὰρ τὴν Σικελίαν ἐδωρήσατο τῇ Περσεφόνη ὁ Ζεὺς». Π. Σ. — ἄτ' ναίεις] «καὶ ἦτις οἰκεῖς» ἤδη ὡς θεᾶν αὐτὴν ἐπικαλεῖται, ἦτις οἰκεῖ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα. — μαλαβότου Ἀκράγαντος] «τοῦ τρέφοντος πρόβατα Ἀκράγαντος ποταμοῦ τοῦ ὁμωνύμου τῇ πόλει». — ἐῦδατον κολώναν] «οἰκεῖς τὴν ἐπὶ κολώνης, λόφου, εὔ ἐκτισμένην πόλιν». Κολώναν καλεῖ τὸν λόφον, ἢ ἐφ' οὗ ἐστι ἐκτισμένη ἢ πόλις Ἀκράγας· «λέγεται γὰρ ἐφ' ὕψηλοῦ κεῖσθαι». Π. Σ. Καλεῖ δὲ τὸν λόφον κολώναν ἐῦδατον ἕνεκα τῆς ἐπ' αὐτῇ εὐδμήτου πόλεως Ἀκράγαντος. — σὺν εὐμενία ἀθανάτων ἀνδρῶν τε] ἐπικαλεῖται αὐτὴν, ὡς θεὰ μὲν νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀθανάτους νὰ παραστῶσι τῇ πομπῇ εὐμενεῖς, ὡς ἄνασσα δὲ τῆς πόλεως νὰ ἐπιτάξῃ τοῖς Ἀκραγαντίνοις νὰ συνδράμωσιν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς πομπῆς. — στεφάνωμα τόδε] οὔτε τὸν στέφανον, ὃν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἔλαβεν ἐν Πυθῶνι καλεῖ ἐνταῦθα στεφάνωμα, οὔτε τὸν ὕμνον μόνον· ἀλλὰ τὴν πομπήν, ἐν ἣ ἄδεται ὁ ὕμνος οὗτος. — ἐκ Πυθῶνος] Σύνταττε εὐδόξω ἐκ Πυθῶνος, ἐρχομένη ἐκ Πυθῶνος εὐδόξω ἕνεκα τῆς αὐτόθι νίκης. — Μίδα] στεφάνωμα Μίδα, πομπὴν εἰς τιμὴν τοῦ Μίδα. — Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη] ἴσον «νικήσαντα πάντας τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀθλητάς». Ἐπεὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀγωνίζονται οἱ ἐπισημότεροι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τέχνην, νικήσας ὁ Μίδα αὐτοὺς, ἐνίκησεν ἄρα τὴν Ἑλλάδα.

— Στ. 13-14. τάν ποτε Παλλὰς . . . Ἀθῆνα] Ἐν τοῖς ἡγουμένοις θαυμαστῶς ἐπήνεσε τὸν Μίδα ὡς ἀθλητὴν. Ἴνα δὲ ὁ εὐδόκιμος τεχνίτης ἀξίος ἦ ἐπαίνων, δεόν και ἡ τέχνη αὐτοῦ τοιαύτη νὰ ᾖ, ἦτοι ἀξία ἐπαίνων. Τοῦτο λοιπὸν ἐν τοῖς ἐπομένοις θὰ ποιήσῃ. «Ἦντινα τὴν ἀθλητικὴν τέχνην εὗρετό ποτε ἡ Ἀθῆνᾶ διαπλέξασα,

Ὀδλίον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα.

Ἄ. α. Κ. εἰ'.

Τὸν παρθενίους ὑπὸ τ' ἄ- 15

πλάτοις ὄφρων κεφαλαῖς

Ἄϊε λειβόμενον

Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ

Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-

νυσεν κασιγνητᾶν μέρος, 20

Εἰναλίᾳ Σερίφῳ

Λαιοῖσι τε μοῖραν ἄγων,

Ἦτοι, τό τε θεσπέσιον

συνθεῖσα καὶ μίμησάμενη τὸν ὄδλιον θρῆνον τῶν θρασειῶν Γοργόνων». Π. Σ. — ὄδλιον θρῆνον] «περίλυπον διὰ τὴν ἀπώλειαν κοπετόν». Λεξικ. Duncan.

— Στ. 15-18. Τὸν παρθενίους . . . καμάτῳ] «ὄντινα τὸν θρῆνον ὑπὸ παρθενίους Γοργόνων κεφαλαῖς καὶ ὄφρων ἀπλησιάζουσι ὑπήκουσε σὺν τῷ δυσπενθεῖ καμάτῳ καὶ θρῆνῳ κατασπενδόμενον. Μυθεύεται τι τοιοῦτον, ὅτι ὅτε ὁ Περσεὺς ἐκαρτόμησε τὴν Μέδουσαν, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐθρήνου τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τῶν ὄφρων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν συριγμός τις ἀνεδίδετο· ταύτου τοῦ συριγμοῦ κατακούσασα ἡ Ἀθηναῖα τοῦ ἐκ τῶν ὄφρων προσγινομένου πρὸς μίμησιν τοῦ θρῆνου καὶ τοῦ ἐκ τῶν ὄφρων γινομένου συριγμοῦ ἐπενήσασε τὴν αὐλητικὴν, ἣν καὶ ὠνόμασε πολυκέφαλον νομὸν διὰ τοῦτο» Π. Σ. — ἀπλάτοις ὄφρων]

στ. 19-20. ἄνυσεν ἐν τοῖς χειρογράφοις, ἡ δὲ ἐκ διορθώσεως γραφὴ ἄνυσεν εὐρηται ἐν τινι χειρογράφῳ. Ὁ δὲ Π. Σ. σημειοῖ «διχῶς ἢ ἄνυσεν, ὃ ἐστὶν ἀνυθῆναι ἐποίησεν· ἢ ἄνυσεν, ἀνεῖ τοῦ ἐκράτῃσασε κατατομουμένη. Ὅθεν καὶ ὁ Π. Σ. ἀνέγνω ἐν χειρογράφῳ τὴν γραφὴν ἄνυσεν.

οὐχί «ἀπλάτοις τῶν ὀφίων ἔνεκα»· ἀλλὰ ὡς ὁ Π. Σ. «ἀπλάτοις κεφαλαῖς τῶν ὀφίων», ὥστε τὸ ἀπλάτοις συναπτέον μόνον τῷ ἐννοουμένῳ κεφαλαῖς (ὄφειων), οὐχί δὲ καὶ τῷ τεθειμένῳ «κεφαλαῖς παρθενίους» (κεφαλαῖς παρθένων). Ἡ σύνταξις λοιπὸν τὸν ἄτιε λειβόμενον ὑπὸ τε παρθενίοις (παρθένων) κεφαλαῖς, ὑπὸ τε ἀπλάτοις κεφαλαῖς ὀφίων. — δυσπενθέει σὺν καμάτῳ] «τῷ τῶν Γοργόνων, τῶν τῆς Μεδούσης ἀδελφῶν, Σθενοῦς καὶ Εὐρυάλης». Π. Σ.

— Στ. 19-29. Περσεὺς . . . Δανάης] «ὁπότε ὁ Περσεὺς, ὁ υἱὸς τῆς Δανάης ἐκαρatóμησε τὴν τρίτην τῶν ἀδελφῶν, ἄγων τῇ Σερίφῳ καὶ τῷ λαῷ αὐτῆς μοῖραν καὶ θάνατον· δηλονότι ἀποταμῶν καὶ λαβῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης τῷ τε γένει τοῦ Φόρκου παρέσχε πάθη ἀνάξια τῆς θείας αὐτοῦ καταγωγῆς, τῷ τε Πολυδέκτῃ ὀλέθριον κατέστησε καὶ τὸν ἔρανον καὶ τὴν δουλείαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν κοίτην». — τὸ θεοπέσιον ἀμαύρωσεν] "Ὅρα τὴν ἀντίθεσιν· τὸ μὲν γένος τοῦ Φόρκου (ἦτοι αἱ θυγατέρες αὐτοῦ) ἦν θεῖον (διότι καὶ αὐτὸς ἦν ἐκ θεῶν), ἡμαύρωσεν ὅμως τὴν καταγωγὴν αὐτῶν ὁ Περσεὺς· διότι τὴν μίαν ὡς θνητὴν ἐκαρatóμησεν, ὑπὸ δὲ τῶν λοιπῶν δύο διωκόμενος οὐδὲν κακὸν ἔπαθεν. — Φόρκοι] λέγεται Φόρκος, υοσ· καὶ Φόρκος, ου. — λυγρόν . . . λέχος] Τὰ ἔρανον, δουλοσύναν, τὸ λέχος πρώτη αἰτιατικὴ τοῦ θῆκε, δευτέρα δὲ αἰτιατικὴ τὸ λυγρόν. — λυγρόν τ' ἔρανον] «Τοῦ Περσεῶς ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἡβήσαντος, Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφός, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην ἠράσθη αὐτῆς· ἡπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι, καὶ παρασκευάσας ἄριστον ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Περσεῶα. Πυθομένου δὲ τοῦ Περσεῶος, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵπῳ, Περσεὺς

Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
 Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα 25
 Θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
 Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 Εὐπαράου κράτα συλάσαις Μεδοίσαις,

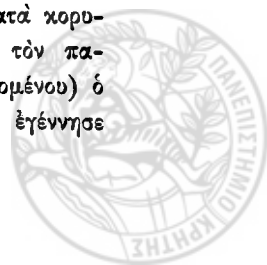
Σ. β'. Κ. ιδ'.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
 Χρυσοῦ φαρμὲν αὐτορότου 30
 Ἕμμεναι· ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ

εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνας κεφαλῇ. Μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς· (ἦτοι, ἐποίει τὸ αὐτό). Ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπήτει δὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας κατὰ τὴν υπόσχεσιν· ἐὰν δὲ μὴ κομίση, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. Ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὄφθεις .. μαυθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. Ὁ δὲ ἡγείται, θαρρῶσει εἰπών. Καὶ πρῶτον μὲν ἡγείται αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Περμφρηδῶ καὶ Ἐντῶ καὶ Ἰαινῶ, Ἀθηνας φρασάσης· καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα. Αἱ δὲ αἰσθανόμεναι βρωῶσι καὶ ἰκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι· ἐνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρητο. Ὁ δὲ Περσεύς αὐτὸν ἔχειν ἔφη καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι, τὰς νύμφας, αἱ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνέην καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα καὶ τὴν κίβησιν. Αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι· καὶ ὁ Περσεύς ἀποδίδωσι καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβὼν, ὑποδεσμεῖται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων καὶ τὴν Ἄϊδος κυνέην τῇ κεφαλῇ περιτίθεισιν· εἶτα ἔρχεται πετόμενος κατὰ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπο-

μένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηναῶν ταύτας δὲ καὶ κοιμωμένας εὐρίσκει. Ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οἱ θεοὶ οὗτοι, ὅπως χρῆ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον, καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μήδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητῆ τῶν Γοργόνων. Ὁ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἄρπῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει· αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσιν, οὐχ ὀρώσι μέντοι αὐτὸν διὰ τὴν Ἄϊδος κυνέην. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαόν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς, ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. Ὁ δὲ Πολυδέκτης ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. Ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐκβάλλει ἐκ τῆς κιβήσεως καὶ δείκνυσιν. Οἱ δὲ ἰδόντες λίθοι ἐγένοντο· καὶ διὰ τοῦτο λυγρόν καὶ ὀλέθριον φησὶν ἔρανον. Ταῦτα δὲ Φερικύδης ἱστορεῖ ἐν τῇ δευτέρᾳ» Σχ. Πάτρια. Ὅρα καὶ Σημ. Πυθ. Ι΄. 72-75. — ματρός . . . λέχος] ὁ νοῦς ἦν ἔμπεδον καὶ βέβαιον ὅτι ἡ μήτηρ θὰ γένηται δούλη τῷ Πολυδέκτῃ καὶ θὰ κοιτάζηται διὰ βίας μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ ταῦτα, ἃ ἦσαν βέβαια, ὁ Πολυδέκτης ἀπελιθώθη. — τὸ ἀναγκαῖον λέχος] «ἡ διὰ τῆς ἀνάγκης καὶ βίας μέλλουσα νὰ γένηται συγκοίμησις». — εὐπάρου Μεδούσας] εὐπαρήου, εὐπαρείου Μεδούσης. «Εὐπάραον δὲ φησὶ τὴν Μήδουσαν, οὐχ ὅτι οὕτω φύσεως εἶχεν, ἀλλ' ὅτι περὶ ἑαυτῆς ἡ Μήδουσα ὡς εὐμόρφου διέκειτο· διὸ καὶ περὶ κάλλους τῇ Ἀθηναῖ ἐφιλονείκησεν». Π. Σ. — κράτα] ὁ κράς, κρατὸς, κράτα.

— Στ. 30. χρυσοῦ αὐτορήτου] «χρυσοῦ αὐτομάτως καταρρέοντος» Π. Σ. «Τῆς Δανάης κλεισθείσης ἐκ παρθένου ἐν σιδηρῷ οἰκίσκῳ μίαν ἔχοντι ὀπήν, κατὰ κορυφὴν πρὸς φῶς (ἦν γὰρ χρησιμὸς ἀποθανεῖσθαι τὸν πατέρα τῆς κόρης, ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῆς τεχθησομένου) ὁ Ζεὺς ῥυεῖς ὡς χρυσοῦ, καὶ συνευνασθεὶς αὐτῇ ἐγέννησε τὸν Ἥρωα Περσεά» Δούκας.

Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων

Ἐρρύσατο, παρθένος ἀδ-

λῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,

ἽΟφρα τὸν Εὐρυάλας

35

Ἐκ καρπαλιμῶν γενύων

Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-

μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.

Εὐρεν θεός· ἀλλά νιν εὐροϊ-

σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,

40

ἽΩνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον

— Στ. 32. ἐπεὶ ἐκ τούτων . . . ἐρρύσατο] «ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τούτων τῶν πόνων τὸν προσφιλέστατον ἄνδρα ἐρρύσατο Περσέα ἢ Ἀθηνα, τότε τὸ πολύφωνον μέλος τῶν ἀδλῶν κατεσκευάζεν· ἐρρύσατο δὲ πόνων. ἐπεδίωξαν γὰρ αἱ Γοργόνες τὸν Περσέα μέχρι Βοιωτίας» Π. Σ.

— Στ. 34. ἀδλῶν . . . μέλος] «κατεσκευάσε μέλος πολύφωνον δι' ἀδλῶν περαινώμενον». — πάμφωνον] Ἐπειδὴ τὸ μέλος τοῦτο ἦν μίμησις τοῦ ἐκ πολλῶν κεφαλῶν (τῶν τε Γοργόνων καὶ τῶν ὄψεων) θρήνου, διὰ τοῦτο καλεῖ αὐτὸ πάμφωνον, ὃ κατωτέρω λέγει, ὅτι ἡ Ἀθηνα ὠνόμασε πολλῶν κεφαλῶν νόμον.

— Στ. 35-38. ὄφρα . . . γόον] «ἵνα δι' ὀργάνων (τῶν ἀδλῶν) μιμησῆται τὸν μεγαλόκρακτον, μεγαλότηχον θρήνον, ὅστις ἀπεχρίμθη, ἐξήλθεν ἐκ τῶν γενύων τῶν Γοργόνων καὶ τῶν ὄψεων». — γενύων Εὐρυάλας] Τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὄλου· διότι οὐ μόνον ἐκ τῶν γενύων τῆς μίας τῶν ἀδελφῶν, τῆς Εὐρυάλης, ἀπεχρίμθη ὁ θρήνος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τε τῶν τῆς ἐτέρας, τῆς Σθενούς, καὶ ἐκ τῶν ὄψεων. — καρπαλιμῶν] ἐπίθετον ἀρμόζον μάλλον ταῖς γένουσι τῶν ὄψεων, ὡς ὡκείας γνάθους (ἐν Νεμ. Α'. 63.) καλεῖ.

— Στ. 39-40. ἀλλά νιν . . . ἔχειν] «ἀλλὰ εὐροῦσα τὸ μέλος τοῦτο χάριν, πρὸς ὠφέλειαν τῶν θνητῶν ἀνδρῶν, ἵνα αὐτὸν ἔχωσι, ψάλλωσιν». — ἔχειν] ὥστε (αὐτοὺς τοὺς θνητοὺς) ἔχειν νιν.

— Στ. 41. κεφαλῶν πολλῶν νόμον] Καλεῖται παρὰ ταῖς παλαιαῖς ὁ νόμος οὗτος πολυκέφαλος· «δὴν (νόμον) λέγουσι τὸν Ὀλυμπον πρῶτον εὐρηκέναι». Π. Σ. «λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὀλυμπον ἀδελτῆν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον ἀδελτικὸν εἰς Ἀπόλλωνα, τὸν καλούμενον πολυκέφαλον· εἶναι δὲ τὸν Ὀλυμπον τοῦτόν φασιν ἕνα τῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὀλύμπου τοῦ Μαρσύου, πεποιηκότες εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς νόμους· οὗτος γὰρ παιδικῶς γενόμενος Μαρσύου καὶ αὐλησιν μαθὼν παρ' αὐτοῦ τοὺς νόμους τοὺς ἀρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν· ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναι φασὶ τὸν πολυκέφαλον νόμον γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου. Ὁ δὲ Πρατίνας Ὀλύμπου φησὶν εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον». Πλούταρχος (περὶ μουσικῆς· κεφ. 7.). Τὸν πολυκέφαλον λοιπὸν τοῦτον νόμον, οὗ τὴν εὐρεσιν οἱ παλαιοὶ ἀποδιδούσιν ἄλλοι ἄλλῃ, ὁ Πίνδαρος, ἵνα μεγαλύνῃ τὴν νίκην τοῦ Μίδα, ἀποδίδωσι αὐτόν τε καὶ τὴν εὐρεσιν τῇ Ἀθηνᾷ.

— Στ. 42. Εὐκλεᾶ . . . ἀγώνων] Πρὸς κατάληφιν τοῦτου δέον νὰ ποιήσῃ ὁ ἐρμηνευτὴς τὰς ἐξῆς σκέψεις. Ἐν στ. 11-13. εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὅτι ὁ Μίδας ἐνίκησεν ἐν τῇ τέχνῃ, ἣν εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐν δὲ στ. 34-39 ὥρισεν, ὅτι ἡ τέχνη αὕτη ἐστὶ μέλος πάμφωνον δι' αὐλῶν περαινόμενον πρὸς μίμησιν τοῦ θρήνου τῶν Γοργόνων. Ταύτην δὲ τὴν τέχνην ὠνόμασεν (στ. 41) ἡ Ἀθηνᾶ νόμον πολλῶν κεφαλῶν. Τὴν αὐτὴν τέχνην ἐνταῦθα, ὁ ποιητὴς καλεῖ εὐκλεᾶ μναστῆρα λαοσσοῶν ἀγώνων. Ἄρα ἡ τέχνη, καθ' ἣν οἱ αὐληταὶ ἔδουσι διὰ τῶν αὐλῶν τὸ εἰρημένον μέλος, ἐστὶν εὐκλεῆς

Εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστήρ' ἀγώνων,

Ἄ. β'. Κ. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον

Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,

Τοὶ παρὰ καλλιχόρφ

45

Ναίοισι πόλει Χαρίτων,

Καφισίδος ἐν τεμένει,

Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.

Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

μναστήρ τῶν ἀγώνων. Ὡς δὲ (ἐν Νεμ. Α' 25.) λαὸς μναστήρ πολέμου σημαίνει «λαὸς, ὅστις ἀγαπᾶ νὰ μάχηται»· οὕτω καὶ ἐνταῦθα «ἡ τέχνη αὕτη τοῦ ἄδειν τὸ εἰρημένον μέλος δι' αὐλῶν ἀγαπᾶ νὰ ἀγωνίζηται ἐν ταῖς (ἱεροῖς) ἀγῶσιν». Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπη ὁ ποιητής, ὅτι οὐ μόνον ὁ Μίδας ἠγωνίστατο ἐν Πυθῶνι αὐλῶν τοῦτο τὸ μέλος, δ' ἐφεῦρεν ἡ Ἀθηνᾶ· ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι αὐλῆται ἐν οἴῳ δήποτε ἀγῶνι ἀγαπῶσι νὰ ἀγωνίζωνται τοῦτο τὸ μέλος αὐλοῦντες. — λαοσσόων] «τῶν ἀγώνων τῶν τοὺς λαοὺς σοοῦντων καὶ παρορμῶντων εἰς τὴν θέαν» Π. Σ. Πρόσεχε μὴ ἐκλάβης τὸ «ἀγώνων» ἐπὶ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων· διότι ἐνταῦθα ἐπαινεῖται ὁ ἀγὼν, ἐν ᾧ ἐνίκησεν ὁ Μίδας.

— Στ. 43-44. λεπτοῦ . . . δονάκων] «νόμον, ὅστις ὦν εὐκλεῆς μνηστήρ ἀγώνων, διανίσσεται, διέρχεται διὰ λεπτοῦ χαλκοῦ ἅμα καὶ δονάκων». Φαίνεται, ὅτι οἱ κάλαμοι, ἐξ ὧν συνίστατο ὁ παλαιὸς αὐλὸς ἦσαν περικεκαλυμμένοι ἐκ λεπτῶν πετάλων χαλκοῦ· τὰ δὲ πέταλα ταῦτα συνέτεινον μᾶλλον ἴσως πρὸς τὸ ἐπιτείνειν τὸν ἤχον ἢ πρὸς κόσμον.

— Στ. 45-48. τοὶ παρὰ . . . μάρτυρες] «οἷτινες, οἱ κάλαμοι, οἰκοῦσι, φύονται εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν,

τουτέστι τὸν Ὀρχομενὸν, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Κηφισοῦ, τῶν χορευτῶν πιστοὶ καὶ ἀληθεῖς ὄντες μάρτυρες». Π. Σ. — καλλιχόρφ πόλει Χαρίτων] Κάλλιστα ἡδυνάτο τις νὰ ἐκλάβῃ ὡς πόλιν Χαρίτων τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καλεῖ αὐτὴν (Πυθ. ΣΤ΄. 2.) ἀλλ' ἡ προσθήκη τοῦ Καφισίδος ἐν τεμένει ἀναγκάζει νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν, ἀφιερωμένην οὖσαν ταῖς Χάρισιν, αἷς ἦν καὶ ἀρχαιότατος ναὸς παρὰ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν (Σημ. εἰς Ὀλυμ. ΙΔ΄. 1-5). Τὸ δὲ ἐπίθετον «καλλιχόρφ» ἄριστα ἀρμόζει τῇ πόλει τῶν Χαρίτων. — Καφισίδος ἐν τεμένει] Κηφισίς καλεῖται ἡ Κωπαῖς λίμνη, εἰς ἣν εἰσβάλλει ὁ Κηφισός. Ἐνταῦθα δὲ ἐννοεῖ τὴν Νύμφην, ἐν ἧς τῷ τεμένει ἀντὶ ἄλλων δένδρων εἰσὶ δόνακες, ἐξ ὧν, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. αἱ ἀυλητικαὶ γλωσσίδες γίνονται. — πιστοὶ μάρτυρες χορευτῶν] «οἱ δόνακες (ἦτοι οἱ ἐξ αὐτῶν αὐλοὶ) μαρτυροῦσι πιστῶς, ἐκβάλλουσιν ἀκριβῶς αὐτὰς τὰς φωνάς, αἷ βούλονται οἱ χορευταί.

— Στ. 49-56. Εἰ δέ τις ὄλβος . . . τὸ δ' οὐπω] Τελειώσας τοὺς εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μίδα ἐπαινους μεταβαίνει εἰς τὸν ἐπίλογον, ἐν ᾧ ἐπαινεῖ τὸν Μίδα διὰ τὸν κάματον καὶ τοὺς μόχθους, οὓς ὑπέστη, ἵνα ἀποκτήσῃται τὸν ὄλβον τῆς νίκης καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ πομπῆς, ἃ ἐκ τοῦ εἰμαρμένου ἦν αὐτῷ προσδιωριζόμενα. Ἡ ἐρμηγεία τοῦ χωρίου τούτου ἐστὶ λίαν δύσκολος διὰ τὰ πηδημάτα, ἃ ὁ ποιητὴς ποιεῖ· ἡ δὲ διὰ τῆς ἀναπληρώσεως τῶν πηδημάτων ἐξήγησις ἐστὶν αὕτη. «Εἴ τις ὄλβος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις, οὗτος φαίνεται καὶ ἔρχεται οὐχὶ ἄνευ καμάτου ἅμα καὶ τῆς τοῦ θεοῦ βουλήσεως· (οὕτω λοιπὸν καὶ σοί, ὦ Μίδα, συνέβη ἡ νίκη, μετὰ πολλοῦ καμάτου βοηθοῦντος ἅμα καὶ τοῦ δαίμονος)· σήμερον δὲ βεβαίως ἀποτελεῖ ὁ δαίμων οὗτος (τελουμένης τῆς πομπῆς) τὸν σὸν ὄλβον. Διότι τὰ τοῦ εἰμαρμένου ἀδύνατόν ἐστι νὰ μὴ τελεσθῶσιν· ἀλλὰ ὁ χρόνος,

θρώποισιν, ἄνευ καμάτου 50
 Οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευ-
 τάσει νιν ἦτοι σάμερον
 Δαίμων· τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
 φυκτόν· ἄλλ' ἔσται χρόνος
 Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπίτια βαλῶν, 55
 Ἐμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

καθ' ὃν τελεῖται τὸ εἰμαρμένον τοῦτο ἄγνωστός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις· διὸ ἄλλοι μὲν μὴ ἐλπίζοντες εὐρίσκουσι τὸ ἀγαθόν, ἄλλοι δὲ ἐλπίζοντες οὐχ εὐρίσκουσιν». — εἰ δέ τις . . . φαίνεται] τοῦτο ἐλέχθη ἀξιωματικῶς, ὅπερ ὅμως ἀξίωμα δέον νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν οὕτω, οὐκ ἄνευ καμάτου καὶ τοῦ μορσίμου φαίνεται· ἦτοι, ἵνα φανῇ ὁ ὄλβος, δύο συνάμα ἀπαιτοῦνται, ὁ κάματος καὶ ἡ βούλησις τῶν θεῶν, δηλονότι τὸ πεπρωμένον. — ἐκ δὲ τελευτάσει . . . Δαίμων] ἐνταῦθα ἐποίησε πῆδημα παρασιωπήσας τὴν ἔννοιαν «οὕτω οὖν καὶ σοί, ὦ Μίδα, ὁ ὄλβος (ἢ νίκη) ὁ μόρσιμος ἐφάνη καὶ ἐγένετο μετὰ πολὺν κάματον». Ταύτην τὴν ἔννοιαν παρασιωπήσας, ἐάσας νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτὴν ὁ ἀκροατὴς ἢ ὁ ἀναγνώστης, μετέβη εἰς τὴν γενησομένην, ἢ γινομένην πομπήν, ἣτις ἐστὶν ἀποτελεῖσις τοῦ ὄλβου, λέγων «σήμερον δὲ (ὅτε δηλονότι γίνεται ἡ πομπὴ ἀδομένου τοῦ ὕμνου) βεβαίως (ἦτοι) ὁ δαίμων (τὸ μόρσιμον) θὰ ἀποτελειώσῃ αὐτὸν τὸν ὄλβον (ἐκτελευτήσει νιν)». — ἦτοι σάμερον] κακῶς ἐξηγοῦνται τινες «ἡ σήμερον ἢ αὔριον» ὡσαύτως κακῶς «vel hodie etiam» (εἴτε καὶ σήμερον, εἴτε καὶ τάχιστα). Ἐπέπεσον δηλονότι οἱ ἐρμηνευταὶ εἰς τοιαύτας ἐξηγήσεις· διότι ἐθεώρησαν τὸ χωρίον ἐκ δὲ τελευτάσει . . . δαίμων ὡς συνέχειαν τοῦ ἀξιώματος εἰ δέ τις ὄλβος . . . φαίνεται,

καὶ οὐχὶ ὡς συνέχειαν τῆς παρασιωπηθείσης ἐννοίας, ἣν ὀφείλει νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ ἀναγνώστης. — ὁ καὶ τιν' . . . βαλῶν] ἡ σύνταξις «ὃ (ὃς χρόνος) βαλῶν τινὰ καὶ ἀελπτία (ὅστις χρόνος ἀπτόμενός τινος καὶ μὴ προσδοκῶντος). Λέγει ὁμως κατὰ τοῦ χρόνου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶπῃ κατὰ τοῦ μορσίμου· διότι τὸ ὃ καὶ τιν' βαλῶν ἐστὶν ἴσον τῷ «ὄν (καθ' ὄν χρόνον) βαλῶν (τὸ μόρσιμόν) τινὰ καὶ ἀελπτία. Τὸ δὲ τινὰ καὶ ἀελπτία βαλῶν μεταφορικῶς· σημαίνει «ποιήσας τινὰ νὰ μὴ προσδοκᾷ». Τὸ ῥιπτόμενον βέλος ἐστὶν ἡ ἀελπτία, (ἀπελπισία). Ὅθεν βαλῶν ἀελπτία ἐστὶ τρώσας τῇ ἀπελπισίᾳ. — ἔμπαλιν γνώμας δώσει] «θὰ δώσει αὐτῷ τὸ ἀνάπαλιν τῆς γνώμης καὶ τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ». — τὸ μὲν] ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν, ὅπερ οὐ προσεδόκα. — τὸ δ' οὔπω] σύνταττε «τὸ δὲ οὔπω δώσει βαλῶν αὐτόν (τινὰ) ἐλπίδι (ἀφ' οὗ ἐποίησεν αὐτόν νὰ ἐλπίζῃ καὶ προσδοκᾷ)». Τὸ δὲ οὔπω τηρεῖ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, καὶ οὐκ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οὐ ἀπλῶς. Κατὰ τὰ εἰρημένα λοιπὸν τὸ ὄλον χωρίον, ἀλλ' ἔσται. . . οὔπω, ἴσον ἐστὶ τῷ ἀλλ' ἄλλοτε μὲν (ἔστιν χρόνος οὗτος, ὅ) καὶ τινὰ ἀελπτία βαλῶν (τὸ μόρσιμον) τὸ μὲν δώσει ἔμπαλιν γνώμας, τὸ δὲ (βαλῶν τινὰ ἐλπίδι) οὔπω δώσει. Ἐφιλοσόφησε δὲ ταῦτα ὁ ποιητής· διότι ὁ Μίδας (ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. ὅπερ ἀγνοῶ, διὰ τί οὐκ ἀποδέχονται οἱ νεώτεροι) κλασθέντος τοῦ καλάμου (ὄρα εἰσαγωγὴν) ἀελπτία τρωθεὶς ἐνίκησεν ἔμπαλιν γνώμας».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Δέομαι σου, φιλόκαλε, τῶν πόλεων τῶν βρο-
 τῶν καλλίστη, ἔδρα τῆς Περσεφόνης, (ὦ θεὰ)
 ἥτις οἰκεῖς τὴν εὐ ἐπὶ τῆς κολώνης ἐκτισμένην
 παρὰ τὸν μηλόβοτον Ἀκράγαντα πόλιν, ὦ ἄνασσα,
 δέξαι ἕλεος σὺν εὐμενεῖα θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν τὴν
 πομπὴν ταύτην τὴν εἰς τιμὴν τοῦ ἐκ Πυθῶνος
 εὐδόξου Μίδα, καὶ αὐτὸν τοῦτον, ὅστις ἐνίκησε τὴν
 Ἑλλάδα κατὰ τὴν τέχνην ἦν ποτε ἡ Παλλὰς
 ἐφεῦρεν Ἀθηνᾶ μιμησαμένη τὸν ἐπὶ ἀπωλεία θρη-
 νον τῶν θρασειῶν Γοργόνων ὃν ἤκουε χεόμενον
 σὺν οἰκτρῷ καμάτῳ ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν παρ-
 θένων καὶ ἐκ τῶν ἀπροσπελάστων ἐκείνων τῶν
 ὄψεων ὁπότε ὁ Περσεὺς τὴν τρίτην τῶν ἀδελφῶν
 ἐκαρτόμησε φέρων ὄλεθρον καὶ τῇ νήσῳ Σε-
 ρίφῳ καὶ τοῖς λαοῖς ἦτοι καὶ τὸ θεῖον γένος τοῦ
 Φόρκου ἡμαύρωσε, καὶ τῷ Πολυδέκτῃ κατέστησεν
 οἰκτρὸν τὸν τε ἔρανον καὶ τὴν (νομιζομένην) βε-
 βαίαν δουλείαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν
 κοίτην, συλήσας τὴν κεφαλὴν τῆς εὐπαρείου Με-
 δούσης ὃ υἱὸς τῆς Δανάης, ὃν ὁμολογοῦμεν, ὅτι
 ἐγένετο ἐκ χρυσοῦ αὐτομάτως καταβρύεντος. Ἐπεὶ
 οὖν ἐκ τούτων τῶν πόνων ἔσωσε τὸν φίλον αὐτῇ
 ἄνδρα ἢ παρθένος, κατεσκεύασε πολύφωνον δι'
 αὐλῶν μέλος, ἵνα τὸν ἐκ τῶν ταχειῶν γενύων
 τῆς Εὐρύαλης ἀποχρिमφθέντα μεγάλῳ γόνῳ

δι' ὀργάνων μιμήσεται· καὶ ἐφεῦρε μὲν ἡ θεὸς τὸ μέλος τοῦτο, ἐφευρούσα δὲ χάριν τῶν θνητῶν ἀνδρῶν, ἵνα αὐτοὶ χρῶνται, ὠνόμασεν αὐτὸ νόμον πολλῶν κεφαλῶν, ὅστις ἐστὶν εὐκλεῆς μνηστήρ τῶν ἀγώνων τῶν προσελκυσόντων τοὺς λαοὺς, διαπορευόμενος διὰ λεπτοῦ χαλκοῦ συνάμα καὶ δονάκων, οὔτινες φύονται παρὰ τῆ καλλιχόρφ πόλει τῶν Χαρίτων ἐν τῷ τεμένει τῆς Κηφισίδος, γινόμενοι πιστοὶ μάρτυρες τῆς θελήσεως τῶν χορευτῶν. Εἰ ὑπάρχει ὄλβος τις ἐν ἀνθρώποις, οὗτος οὐκ ἄνευ καμάτου (καὶ τοῦ εἰμαρμένου) παραγίνεται· (ὅπερ συνέβη τῷ Μίδα, οὗ) τὸν ὄλβον σήμερον βεβαίως (διὰ τῆς πομπῆς) θ' ἀποτελειώσῃ ὁ δαίμων· διότι τὸ μόρσιμον οὐ δύναται τις νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἔσται χρόνος, καθ' ὃν τοῦτο κτυπήσαν μὲν τινὰ τῆ ἀπελπισία δώσει τὸ ἀγαθὸν παρὰ τὴν προσδοκίαν, ἄλλον δὲ τινὰ κτυπήσαν τῆ ἐλπιδι οὕτω δώσει αὐτῷ.

